

Long Phương Tình Trường

Contents

Long Phương Tình Trường	3
1. Chương 1: Lúc Mới Gặp	3
2. Chương 2	16
3. Chương 3	17
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8 + 9	35
9. Chương 10	42
10. Chương 11	45
11. Chương 12	49
12. Chương 13	53
13. Chương 14	56
14. Chương 15	60
15. Chương 16	63
16. Chương 17	66
17. Chương 18	70
18. Chương 19	74
19. Chương 20	78
20. Chương 21: Phiên Ngoại 1	81
21. Chương 22	86
22. Chương 23	89
23. Chương 24	93
24. Chương 25	96
25. Chương 26	100
26. Chương 27	103
27. Chương 28	106
28. Chương 29	110
29. Chương 30: Chương 30	112
30. Chương 31	116
31. Chương 32	120
32. Chương 33	122
33. Chương 34	126
34. Chương 35	128
35. Chương 36	132
36. Chương 37	135
37. Chương 38	138
38. Chương 39	141
39. Chương 40	143
40. Chương 41	146
41. Chương 42	149

42. Chương 43	152
43. Chương 44	155
44. Chương 45	157
45. Chương 46	161
46. Chương 47	163
47. Chương 48	166
48. Chương 49	169
49. Chương 50	172
50. Chương 51	174
51. Chương 52	177
52. Chương 53	180
53. Chương 54	182
54. Chương 55	185
55. Chương 56	188
56. Chương 57	191
57. Chương 58	194
58. Chương 59: Tấm Lòng Thuần Khiết	196
59. Chương 60: Nâng Rượu Xướng Ca	199
60. Chương 61: Vui Buồn Đan Xen	202
61. Chương 62: Dứt Khúc Hoan Ca	205
62. Chương 63: Hoàng Hôn Sóng Biếc	208
63. Chương 64: Tương Tư Khó Mở	211
64. Chương 65: Thiên Sơn Như Mộng	215
65. Chương 66: Ký Ưc Mịt Mờ	218
66. Chương 67: Hương Thơm Vương Vấn	221
67. Chương 68: Ước Nguyên Sát Sơn, Cùng Người Sóng Bước	224
68. Chương 69: Quên Đi Toan Tính	228
69. Chương 70: Thất Thần Gửi Gắm Tâm Tư	231
70. Chương 71: Hát Cùng Mây Ngàn	234
71. Chương 72: Họa Diệt Tộc	237
72. Chương 73: Nước Đổi Dòng	240
73. Chương 74: Sóng Biếc Ngàn Trượng	244
74. Chương 75: Tình Sương Luôn Đổi	247
75. Chương 76: Mộng Theo Vạn Dặm	250
76. Chương 77: Hao Tâm Tổn Trí	253
77. Chương 78: Theo Bước Chàng	256
78. Chương 79: Thâm Tình Gặp Lại	259
79. Chương 80: Cùng Nắm Tay Nhau	262
80. Chương 81: Lai Thời Cự Lộ	264
81. Chương 82: Muôn Vạn Thâm Tình	267
82. Chương 83: Tâm Duyệt Quân Hề	270
83. Chương 84: Thư Xa Khó Thật	273
84. Chương 85: Tung Tích Nơi Đâu	276
85. Chương 86: Gặp Lại...không Nhận Ra	279
86. Chương 87: Bèo Trôi Khó Dừng	282
87. Chương 88: Rượu Ngọc Cùng Nâng	288
88. Chương 89: Đánh Mất Cơ Hội	292
89. Chương 90: Giác Mộng Phù Du	295
90. Chương 91: Dừng Nền Khinh Suất	298
91. Chương 92: Hồng Trần Lặng Tiếng	301
92. Chương 93: Thù Hận Hư Không, Tháng Năm Muộn Màng	304
93. Chương 94: Mỗi Hận Một Đời	307
94. Chương 95: Phù Sinh Hiếu Mộng	310
95. Chương 95: Phù Sinh Hiếu Mộng	313

96. Chương 96: Thúy Tụ Sinh Hàn	316
97. Chương 97: Bần Khoăn Lo Lắng Là Đau Khổ Nhất	319
98. Chương 98: Nửa Đời Còn Lại, Xin Gửi Biển Ngàn	322
99. Chương 99: Thiên Nhai Quyện Khách (chân Trời Xa Xăm, Mỗi Chân Lữ Khách)	326
100. Chương 100: Cùng Tiến Cùng Lui	329
101. Chương 101: Thâm Tình Khó Trao	332
102. Chương 102: Tiếng Trống Bước Đường Cùng...	335
103. Chương 103: Tiên Lễ Hậu Binh....	339
104. Chương 104: Thay Trời Đổi Đất...	342
105. Chương 105: Ngoại Truyện Ly Quang	345
106. Chương 106: Khúc Tận Người Tan..	349
107. Chương 107: Uyên Minh Đã Định...	352
108. Chương 108: Tự Huyễn Hoặc...	355
109. Chương 109: Bị Bắt Cóc...	359
110. Chương 110: Trở Lại Thiên Giới....	362
111. Chương 111: Nghi Ngờ...	365
112. Chương 112: Nhật Nguyệt Cùng Soi...	366
113. Chương 113: Nước Rẽ Đôi Dòng...	369
114. Chương 114: La Đại Song Kết...	373
115. Chương 115: Cẩm Tự – Đồng Tâm	377
116. Chương 116: Hậu Ký: 1	382
117. Chương 117: Hậu Ký 2	387
118. Chương 118: Hậu Ký 3	390
119. Chương 119: Một Vài Ngoại Truyện Nhỏ	392

Long Phượng Tình Trường

Giới thiệu

Câu chuyện kể về mối tình long phượng động lòng người giữa hai người gánh vác trên vai nặng trĩu t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-phuong-tinh-truong>

1. Chương 1: Lúc Mới Gặp

Trong truyền thuyết, chim loan là loài chim đại biểu cho tình yêu, khổ sở cả đời để kiếm người bầu bạn.

Mãi cho tới khi nhìn thấy bóng dáng của mình trong gương, nó mới lặng lẽ hát lên khúc ca đẹp nhất nhân gian.

Thanh Loan cũng vì muốn tìm kiếm một cái ôm ấm áp, trải qua mưa gió, chịu đủ tang thương.

May mắn, lúc nàng tìm được vòng tay ám áp thật sự lại khiến nhiều người say mê. Lúc Thiên đế ban khẩu dụ xuống, tôi vẫn còn ở đỉnh Phượng Dực trên núi Đan Huyết chơi đùa với Cửu Ly.

Trong một đám thần tiên ở Tiên giới này, tôi chẳng qua chỉ là một tán tiên bé nhỏ không đáng nói tới. Toàn thân mặc một chiếc áo xanh đã gần vạn năm, chỉ vì chân thân chỉ là một con chim loan, cũng không biết là do cha mẹ đã hồn phi phách tán, hay do người dì nhận nuôi đã đặt cho tôi một cái tên vô cùng bình thường : Thanh Loan.

Có thể thấy được, lúc đặt tên chẳng chút nào để ý tới.

Trong một vạn năm này, tôi trải qua mà chẳng ai để ý tới, sau khi tu thành hình người thường rời khỏi Núi Đan Huyết để đi du lịch xung quanh, Cửu Ly là do tôi mang về sau một chuyến du lịch.

Cửu Ly là một con hồ ly chín đuôi, năm đó, lúc đi ngang Thanh Khâu, tôi và long tử Nhạc Kha nghỉ đêm cùng nhau ở Ngân Hà cốc, Thái Âm Tinh Quân * treo lơ lửng giữa trời, mọi vật giống như được phủ một lớp đường cát trắng mờ mờ. Lúc đó, Cửu Ly lò đầu từ trong rừng ra để kiếm ăn, lớp lông trắng tinh giống như ánh sáng, tôi hô lên một tiếng, con hồ ly nhỏ ấy quay đầu lại, khuôn mặt nhọn hoắt, chỉ có màu mắt giống như Hồng Bảo Thạch cực phẩm, ánh lên sóng nước trong veo, tôi giống như bị nó mê hoặc.

*Thái Âm Tinh Quân : mặt trăng.

Trong muôn loài ở Núi Đan Huyết, hầu như mọi tiên tử của điều tộc đều có màu lông ngũ sắc, sau khi biến thành hình người đều có áo choàng đẹp đẽ và gương mặt xinh đẹp, nhưng mà theo ánh mắt của tôi, tương lai nếu như con hồ ly nho nhỏ này tu thành hình người, sợ là không ai trong Núi Đan Huyết này bì kịp, ngay cả công chúa Phượng Hoàng của điều tộc cũng khó mà sánh kịp.

Năm đó, nó đã được hai trăm tuổi, còn trẻ người non dạ, lại tham ăn, bị tôi dùng một con chim trĩ quay dụ dỗ, rời khỏi quê cha đất mẹ mà đi theo tôi.

Tiên tử tạp dịch trên Núi Đan Huyết đều nghĩ là Cửu Ly là do tôi nhặt được, lúc rảnh rỗi đều thích đùa với nó. Nhưng Cửu Ly là một con hồ ly chín đuôi kiêu ngạo, dung mạo xuất chúng, tuy năm nay chỉ mới tám trăm năm tuổi, còn chưa tu thành hình người, nhưng đã có thể biết được tương lai hóa thành hình người sẽ tuyệt sắc khuynh thành. Vì vậy, nó coi đám tiên tử đang rù rì rủ rủ kia của điều tộc là dong chi tục phấn, chẳng thèm ngó tới, tôi cũng mặc kệ nó.

Mọi ngày, lúc tôi rời khỏi cửa đều thích dẫn theo nó đi dạo một chút. Từ khi Nhạc Kha mỗi lần xấu bụng chọc ghẹo Cửu Ly, bốn cột tôi, Cửu Ly liền nhe răng nhếch miệng, không chịu đi chung với hắn.

Cửu Ly tuy còn nhỏ tuổi, cũng còn dễ dạy, lời nói của tôi đều là chuẩn mực, tôi lại không thích tên Nhạc Kha phong lưu kia, nhưng cũng chừa cho hắn chút mặt mũi, miễn cưỡng đi chung với hắn. Cửu Ly biết được ý nghĩ của tôi, cách xa Nhạc Kha, hai trăm năm này, nó lười biếng không thèm nhúc nhích, mỗi ngày chỉ sống phóng túng ở Núi Đan Huyết, chờ tôi mang theo đồ ăn ngon về.

Tôi thấy Cửu Ly không hề vui vẻ gì với Nhạc Kha, nhưng lại vô cùng quyến luyến tôi, không nhịn được có chút đắc ý, việc châm ngòi ly gián nó với Nhạc Kha cũng hoàn toàn chẳng đáng lo.

Mấy ngày gần đây, tôi lại đi du lịch, tới giờ Ngọ mới về. Vốn có chút mệt mỏi, đang muốn lên giường ngủ một chút, lại không kéo được Cửu Ly đang nô đùa hiếu động, để nó một mình ở Phượng Tê cung to như vậy, cũng thật tội nghiệp, đành phải ngồi gần với nó một chút.

Đỉnh Phượng Dực bằng phẳng, rộng rãi, nhưng lại không được đẹp, một bên là lưng núi như dùng rìu chém, dốc núi cheo leo trăm trượng.

Thân Cửu Ly nhẹ, vui vẻ bám trên cái đu dây ở nhánh cây ngô đồng trên vách núi, tôi cũng vui vẻ ngồi bên cạnh. Hôm nay nó vừa leo lên nhánh cây, trên trời đã hiện ra vài đám mây, trên cụm mây kia có hai người, vẻ mặt không được vui lắm. Trong đó có một người lạ mặt, nhìn cách ăn mặc thì biết ngay là tiên hầu trên Cửu Trùng Thiên, trong lòng tôi nháy mắt trầm xuống, thậm chí không ổn. Vừa đúng buổi sáng hôm nay có làm một việc không lớn cũng không nhỏ, không biết gót ngọc của tiên hầu tới đây, có phải là chuyện đó? Người còn lại có gương mặt xinh đẹp, chính là dì ruột của tôi, chủ nhân của núi Đan Huyết, cũng là thủ lĩnh Xích Diễm của điều tộc.

Đã mấy ngày tôi chưa gặp dì, theo cấp bậc lễ nghĩa, lẽ ra phải đứng lên tiếp đón, nhưng thứ nhất là do tiếng ho của tiên hầu kia, làm Cửu Ly run rẩy sợ hãi, tôi đang chăm chú nhìn nó, sợ nó ngã xuống; thứ hai là do tôi chẳng qua chỉ là một con chim đơn độc sống nhờ trên núi Đan Huyet, không cha không mẹ, bản thân có thể giữ lễ với thủ lĩnh điều tộc, nên không vội vàng, chỉ mong hai người này là tình cờ đi ngang đây, sẽ lập tức rời đi, không liên hệ gì tới tôi.

Nào có thể đoán được, không biết là hôm nay trận gió nào thổi qua, tiên hầu kia ho khan hai tiếng, trong lòng tôi đang nén giận là tiên hầu này mắc bệnh sao không đi tìm Dược Quân trên Cửu Trùng Thiên lấy hai viên tiên đan mà lại đứng ở đỉnh Phượng Dực này giẫm mây nói mát, hù dọa Cửu Ly nhát gan, bên tai lại có một tiếng gầm “Chim Loan lớn mật, sao không quỳ tiếp chỉ...” tiếp theo)

Bốn tiên mặc dù đã sống gần vạn năm, chẳng qua chỉ là một tán tiên, cha mẹ không hề để lại động phủ hay tôi tớ, thậm chí một đêm gần gũi cũng không, chỉ bỏ tiên hoàn, thần hồn đều tan. Trong tứ hải bát hoang này, thần tiên nổi tiếng, cao trọng có đếm cũng không hết, khi nào mới đến một con chim loan nho nhỏ như bốn tiên nghe tiên chỉ vậy hả?

Chỉ là lúc đang phân tâm, Cửu Ly trên đu dây treo trên cây ngô đồng gần hai trăm năm tuổi bị tiên hầu này gầm lên, hoảng sợ rút xuống dốc núi, tấm thân trắng nho nhỏ trong chớp mắt biến mất trước mắt tôi.

Về phần nội dung của tiên chỉ kia, nửa chữ tôi cũng không nghe lọt, chỉ vội vàng hóa ra chân thân chim loan, vội vã đuổi theo. Đợi lúc tôi níu được đuôi của Cửu Ly đưa lên núi, tiên hầu truyền chỉ kia đã biến mất, dì thở dài một tiếng “Thanh Loan, người dọn dẹp chút đồ rồi tới núi Nữ Sàng đi.”

Trong lòng tôi bị dọa nhảy lên, gương mặt biến sắc.

Tôi đây cũng bị đuổi khỏi núi Đan Huyet sao?

Dì cũng thật là nhẫn tâm.

Trên núi Nữ Sàng có nhiều yêu tinh tác quái, tôi chỉ là một tán tiên tiên thuật tầm thường, nếu muốn tới chỗ đó, chưa kịp đứng vững đã bị yêu tinh nuốt vào bụng, gia tăng pháp lực.

Nhưng địa vị của dì cao quý, là tôn sư trong điều tộc, trước nay kỷ luật nghiêm minh, cho dù bây giờ tôi quỳ trước mặt bà khóc lóc nức nở, cầu xin tha thứ, sợ là bà cũng chẳng để ý. Huống chi từ trước tới nay, tôi ngang ngược lý lợm, nhiều năm như vậy rồi vẫn không van xin ai cái gì, mặc dù trong lòng run run, vẫn cần răng nhận mệnh. Nhưng cuối cùng nhịn không được đành cười thảm, nụ cười này bị dì thấy được, bà dường như có chút không đành lòng, buồn bã thở dài “Đứa nhỏ này, ta vốn định để người ở trên núi Đan Huyet này vui vẻ làm một tán tiên, đâu ngờ người hung hăng không chịu nổi, dám giận dữ đánh Tam vương tử của Đông Hải long vương, bị Long Vương mách lên trời, Thiên Đế giận dữ đem người tới núi Nữ Sàng làm thổ địa, còn cách nào khác?”

Trong lòng tôi thở dài, thì ra bị biếm đi núi Nữ Sàng không phải là chủ ý của dì, đúng là tiên chỉ do Thiên đế kia ban xuống. Tôi vốn là Tán Tiên, không nhà không cửa, nổi trôi như bèo bọt, chỉ cần không mắc phải sai lầm lớn gì, chẳng qua là bị lãng quên, muôn đời chẳng có vết tích, ngày tháng thoi đưa, ngày tháng nhạt nhẽo như biển Chết. Nhưng bây giờ lại bắt đầu nổi sóng, cũng giận chính mình lúc nổi giận khó kiềm chế, mang tới đại họa. Trong lòng vui buồn lẫn lộn, miễn cưỡng cười với dì một cái “Dì nói gì thế, chuyện này vốn do Thanh Loan gây ra, mấy năm nay được dì chăm sóc, lúc này Thanh Loan cảm tạ đại ân của dì!” Ôm chặt Cửu Ly đang lạnh run, trong lòng có chút ấm áp, quỳ xuống hành đại lễ với dì.

Đứng giữa Thiên Nhai, gió lạnh đập vào mặt, chỉ cảm thấy bốn phía đều lạnh, con đường phía trước thật gian nguy.

Mất nhiều hơn được.

Một lúc sau, hai chúng tôi quay về Phượng Tê cung, thấy cửa cung đang mở rộng, Đan Y mặc áo sắc sỡ, đứng ở cửa, đầu tiên là tươi cười ấm áp, thì lễ với dì, sau đó nhìn tôi lạnh lùng cười “Muội muội ngày càng có bản lĩnh, ngay cả long tử Đông Hải cũng dám đánh, đúng là ở trong Phượng Tê Cung mãi nên không còn kiên nhẫn!”

Từ nhỏ tôi đã là người dưới mái hiên, tuy có chút quan hệ với Đan Y, nhưng tuyệt đối không dám xưng tỷ muội với nàng ta.

Bên trong cũng có lý do.

Một năm kia khi tôi hóa thành người, chẳng qua chỉ mới một ngàn hai trăm năm tuổi, bởi bản thân chỉ là một con chim loan màu xanh, quần áo trên người cũng chỉ là màu xanh bình thường, đương nhiên không thể sánh với Đan Y biểu tỹ, quần áo ngũ sắc rực rỡ. Khi đó còn nhỏ, tâm nóng, tự nghĩ là cũng có chút nhân thân, nhìn thấy vị công chúa điều tộc này, thân mật thăm thiết gọi “Đan Y biểu tỹ..”

Lúc đó, công chúa điều tộc Đan Chu Phương Linh bốn ngàn sáu trăm tuổi, từ trong lỗ mũi thở ra khí, lạnh lùng nói “Chẳng qua chỉ là một nha đầu nhận nuôi, tương lai chỉ là chân chạy vặt trong cung, cũng dám kêu bản công chúa là tỷ tỷ?”

Mặc dù việc này đã qua mấy ngàn năm, biến cả hóa nương dâu mấy lần rồi, đáng ra nên tan thành mây khói, nhưng bốn tiên vốn có thù tất báo, mặc dù vẫn e ngại di nên không đối chọi với Đan Y ra mặt, nhưng đối với việc này vẫn nhớ mãi không quên.

Nhưng đánh long tử Đông Hải là chuyện sáng nay lúc mặt trời mới mọc, sao nàng ta biết được?

Mặc dù trong lòng tôi có hơi bất an, quay đầu lại mới thấy trên mặt di có vẻ bất đắc dĩ, cũng biết bà đã quen thấy tôi và Đan Y đối chọi nhau, ngược lại cảm thấy đã định rồi, cho dù việc này lan truyền đi tứ hoang bát hải, nhưng đánh thì đã đánh rồi, cùng lắm cho Nhạc Kha đánh lại tôi. Tuy nói chân thân chim loan của tôi không có vậy, nhưng cũng có nguồn gốc lông xanh.

Tôi nhẹ nhàng vuốt bộ lông mềm mại của Cửu Ly, nói “Sao lại cần công chúa điện hạ quan tâm tới? Chẳng qua là cào, cẩu vài miếng vảy rồng thôi!”

Đan Y đương nhiên không khoan nhượng “Nói thì dễ, cào cẩu vài miếng vảy rồng! Nếu không phải mẫu thân ta lên trời nói dùm người, lúc này người còn được ở núi Nữ Sàng sao? Sợ là sớm bị nhốt vào súc sinh đạo, không xoay người được rồi!” Hình như có ý là tôi có thể ở núi Nữ Sàng là một việc vô cùng may mắn.

Trong lòng tôi oán hận, trên mặt chỉ có thể tỏ ra không hiểu, mỉm cười, càng làm cho nàng ta bực tức gấp bội, trên khuôn mặt kiều diễm càng lúc càng tức tối “Làm tiên tử tốt lành không làm, lại muốn tới chỗ hoang vắng đó làm thổ địa. Cũng chẳng trách người ngoài không ai chịu nâng đỡ người, chẳng qua chỉ là một đồng bần...” Nếu không có di đứng ngay trước mắt, chỉ sợ là nàng ta không thể nhịn thêm một giây nào mà động thủ đánh tôi.

Tôi thầm hận Nhạc Kha nhỏ mọn. Quen biết hẳn đã sáu bảy ngàn năm, chuyện đánh nhau cũng là lần đầu, lại giống như một tên nhóc chưa cai sữa, đánh thua lại đi méc bố, khinh thường tôi không có bố mẹ hả?

Càng hận Đan Y chỉ trích tôi, không để ý thể diện.

Sau lưng nàng ta có một đám tiên nga đang đứng, nghe được lời ấy đều xì xào bàn tán chỉ trỏ. Tôi ở trong Phương Tê cung cũng gần một vạn năm, từ lúc có trí nhớ, cũng ở giữa lời chỉ trích bàn tán của cung nhân mà lớn lên, cũng biết bản thân không cha không mẹ, chỉ là một con chim loan mồ côi được nhân nuôi trong Phương cung, tất nhiên phải xem sắc mặt của người khác mà sống.

Lại cho là tới bây giờ tôi vẫn vô tri vô giác, không biết điều, da mặt dày như tường thành. Thường có tiên nga chỉ trỏ sau lưng tôi, chê tôi tâm địa độc ác, không hề làm cho người khác vui vẻ. Mỗi khi tôi nghe được lời này, giả vờ như bị ù tai. Dường như mấy lời độc ác càng tăng, tôi đều trả lại không chút chần chừ. Khi còn nhỏ, trong bốn ngàn năm, cũng không biết đã đánh nhau bao nhiêu lần với mấy tiểu tiên cùng tuổi trong núi này. Trong lòng càng tồn tại một ý nghĩ : Lúc trước cha mẹ đã hỗn phi phách phách tán của tôi sinh tôi ra, cũng không dạy tôi phải lớn lên mà bị người khác khinh thường!

Chỉ là cách nghĩ này chẳng qua chỉ là những lời tôi tự lừa mình, nếu như để Đan Y biết được, sợ là nàng ta sẽ cười tới rụng răng.

Di đứng trước mặt, cũng không biết làm sao với con gái của mình, để mặc nàng ta ương ngạnh. Nhưng tôi đã quen cãi lại, trách mắng nàng ta không chút lưu tình “Công chúa điện hạ, người lên xuống trần gian sao?”

Chắc là Đan Y chưa từng đoán trước là tôi lại gây họa lớn như vậy, ngay cả hốc mắt cũng đỏ lên, thật là có chút khó tin, lại bị tôi vạch trần tội, không khỏi đỏ mặt lên cười, biện bạch “Nói vậy!”

Từ trước đến nay tôi bốn thích nhìn bộ dáng Đan Y đỏ mặt, giống như trái chín trên cây đào mật trong điện của tôi, làm người ta thèm thuồng. Mặc dù cười thầm trong lòng, trên mặt vẫn vô cùng nghiêm trang nói “Cái gọi là bần nhão không thể trát tường, tôi nhớ rõ đó là một câu tục ngữ ở trần gian!”

Đưa mắt nhìn Phương Tê Cung, cho tới nay rất ít người dám trách móc Đan Y, nàng ta bị tôi lừa một vỏ này, mặt mũi nhất thời tái mét, lén lút nhìn đi, thấy sắc mặt bà không giận tự uy, hơi chút oán hận trợn mắt nhìn tôi một cái, che mặt chạy vào trong cung, một đoàn tiên nga sau lưng nhao nhao đuổi theo, áo choàng tung bay, hương bay đầy mũi, cảnh diễn thật là long trọng.

Tôi chặc chặc thở dài trong miệng, chỉ cảm thấy Đan Y sống hơn một vạn ba ngàn tuổi thật vô dụng, bị tôi nói mấy câu đã lộ chân tướng.

Đôi mắt đi sâu như biển, nhìn tôi hồi lâu, hiếm khi cười hiền lành “Đứa nhỏ này...”

Đương nhiên tôi hiểu, lần này có chút làm càn trước mặt bà, chẳng qua ý là sau này chắc không trở lại núi Đan Huyết, chắc chắn phải báo thù Đan Y. Nàng ta thật không biết, mỗi khi nàng ta mặc cái áo ngũ sắc đi ngang qua tôi, trong lòng tôi vẫn có chút thương cảm, làm công chúa phải tuân thủ vô số điều cấm, tuy là công chúa tôn quý nhất trong phượng cung, cũng chỉ là chim trong lồng thôi.

Lúc công chúa Đan Y của triều tộc được bảy ngàn tuổi liền đặt hôn nhân với thái tử Lăng Xương của Thiên Giới, long phượng sánh đôi, chuyện này truyền khắp bát hải tứ hoang làm mọi người ca tụng. Chỉ là những ngày sau này nường nường phải nói, hành xử theo khuôn phép cũ, không thể nào lén xuống trần gian, đó là một trong những giới luật. Mỗi ngày đều giống như tượng gỗ bị mây tiên nga vây quanh, tư thế, lời nói, việc làm không chệch đi đâu, đi sai bước nhảm sẽ có trưởng lão trong tộc tới dạy bảo, sợ tương lai gả tới Cửu Trùng Thiên, làm mất thể diện của triều tộc.

Tiên nga bên cạnh nàng ta đều là những yêu tinh ranh ma trong triều tộc tu thành, bản tính khó sửa, mỗi ngày oanh thanh yến ngữ, ngay cả một miếng điểm tâm công chúa dùng giờ Ngọ cũng tranh chấp khá lâu, chỉ hận là công chúa không ăn điểm tâm do mình chuẩn bị, trong phòng không lúc nào là không như đại hội chim tước, náo nhiệt vô cùng.

Từ trước tới nay, trong điện của tôi vốn quanh quẽ, chỉ có hai tiên nga, thấy tôi trở về cũng miễn cưỡng. Có khi mười ngày nửa tháng tôi không trở lại, tùy ý đi khắp tứ hải bát hoang, ngoại trừ Cửu Ly thì cũng không ai nhớ tới.

Hôm nay tôi mang theo Cửu Ly trở về, một đám tiên nga trong Phương Tê Cung đều thấy tôi, hận không thể lập tức chạy khỏi, đến chỗ tôi ở, hai tiên nga trong điện kia nhìn thấy tôi từ xa xa, trong mắt có vẻ rất hoảng sợ. Quang cảnh này khiến tôi nhớ tới một sự kiện : Long Tam Tử Nhạc Kha ở Đông Hải kia tự cho là mình rất siêu phàm, bây giờ vẫn còn nằm ở trên giường dưỡng thương.

Từ trước tới nay Nhạc Kha thích trêu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu phóng khoáng, cũng coi như là bạn cũ của tôi. Vốn dĩ tôi đánh hắn coi như hắn đáng đời, kỳ thật nghĩ lại, tôi liền linh đánh người, cuối cùng tổn thất nặng.

Thật giận một đám thần tiên ở tứ hải bát hoang này, đều cảm thấy thiếu niên phong lưu phóng khoáng kia là cả một giai thoại, tôi động chân động tay như vậy thật tâm thương, cho nên chỉ thấy tôi thô bỉ, lại không biết là hắn đáng đời. Thua thiệt lớn như vậy người ngoài không thấy, tôi là người trong cuộc, hiểu rất rõ.

Cửu Ly vốn thiên tính cảnh giác, cũng không biết là do không khí trong cung là do thái độ của hai vị tiên nga kia làm nó bất an, ở trong lòng tôi nháo mấy cái, bị tôi trầm giọng nạt, lại yên lặng để tôi ôm vào trong điện.

Tôi thở dài một hơi, đặt nó trên bàn công văn, rót một cốc phong lộ* hớp một ngụm, thấy nó tội nghiệp nhìn tôi, chắc là thấy sắc mặt tôi bất an nên cũng không lỗ mãng. Tôi đưa cái cốc tới gần nó, đút cho nó một ít phong lộ, thở dài một hồi.

*phong lộ : sương trên lá phong.

Tôi là một tán tiên vô cùng tốt, vì chinh đồn một thần tiên xấu xa, phá hủy danh dự bản thân, trở thành truyện cười ột đám tiên nga cung hầu, còn bị biếm xuống núi Nữ Sàng, làm thổ địa, thật là mất nhiều hơn

được! Chỉ hận bản thân lúc ấy hiền lành nương tay, đánh mất cơ hội. Nên cào cấu nhiều miếng vảy rồng hơn nữa, để hằn nằm trên giường rồng thêm một hai trăm năm gì đó, giảm bớt tai họa ột đám nữ tiên...

Lại nghĩ tới núi Nữ Sơn nhiều yêu tinh tác quái, Cửu Ly chỉ mới tám trăm tuổi, lần này rời khỏi không giống lúc trước, không còn khả năng trở về, để lại nó một con hồ ly thơ đại như vậy trong cung điện, thật có chút lo lắng.

Thôi, lúc trước nó đã nguyện ý theo tôi, bây giờ tôi nên hỏi nó một tiếng.

Tôi lui về sau hai bước, nhìn thẳng vào mắt nó, dịu dàng nói “Cửu Ly, hôm nay tỷ tỷ phải rời khỏi đây, không trở về nữa. Bây giờ ngươi muốn đi với tỷ hay ở lại núi Đan Huyết?”

Nó nghiêng đầu nhìn tôi, giống như không hiểu chút nào, trong đôi mắt hồng chỉ là sự mù mờ.

Tôi bật cười, cảm thấy mình thật kỳ cục.

Hồ ly chín đuôi tuy là linh vật, nhưng không hóa thành hình người thì sao hiểu được lời tôi nói?

Mặc dù tôi không biết nguyên nhân tại sao trước nay núi Đan Huyết keo kiệt với tôi, Cửu Ly ở đây, nhưng chưa hề bị xem thường. Cũng không biết là do Cửu Ly xinh đẹp từ bé hay là hồ ly chín đuôi mê hoặc lòng người?

Nếu như nó ở đây, tất nhiên sẽ yên ổn hơn đi với tôi tới núi Nữ Sàng. Sáu trăm năm sống nương tựa cùng nhau, một khi chia tay cũng không biết khi nào gặp lại?

Tôi quét mắt nhìn căn phòng của mình, sống nhờ ở đây gần vạn năm, chẳng qua để dành được mấy cuốn sách, mấy thứ đồ giải trí, cũng không quý giá gì, vứt cũng không ai lấy. Cuối cùng rời cái đầu ảm áp của Cửu Ly, quay đầu rời khỏi phòng, gọi xuống một đám mây.

Chỉ là lúc đang leo lên, nghe được một tiếng khóc nỉ non trong phòng, giống như tiếng khóc của trẻ con loài người, làm tôi giật mình suýt chút nữa thì té xuống từ trên đám mây, vội vã quay đầu nhìn, ánh sáng lóe lên, Cửu Ly xuất hiện, ngẩng đầu nhìn tôi, khóc nỉ non không ngớt.

Tôi ghì姆 đụn mây lại, còn chưa đứng vững, đã có một thân thể nhỏ vọt vào lòng, tiếng khóc cũng ngừng. Mặc kệ tôi dùng cách nào gỡ nó ra cũng không được.

Chân nhọn của tiểu hồ ly mạnh mẽ xé rách vạt áo trước của tôi, thiếu chút nữa là xé rách bộ áo xanh này của tôi.

Tôi vỗ vỗ đầu nó, chỉ thấy chút thương cảm ly biệt bị gió thổi bay mất, cũng không tới chào dì, vô cùng vui vẻ cỡi mây, ôm chặt chút lo lắng hiếm có, đi tới núi Nữ Sàng (tiếp theo)

Thật là vui mừng ngoài ý muốn.

Núi Nữ Sàng là nơi cao đụn mây xanh, không có bóng người, nhưng lại có rất nhiều chim bay cá nhảy. Tôi đáp khỏi đụn mây, đứng ở một sườn núi rộng rãi với Cửu Ly, không khỏi ngẫm thử dài.

Miếu của thổ địa ở trần gian ít nhất còn có một mái nhà bốn góc, mấy gốc cây khô để làm chỗ che mưa tránh gió. Trên núi Nữ Sàng này cho tới bây giờ cũng không có vết chân người, tạm thời không nói tới Cửu Ly, bây giờ vẫn còn là một con thú nhỏ, nhưng tôi là một tán tiên mấy ngàn năm tuổi, chỗ ở với cái ăn cũng không giống với loài người, chẳng lẽ cũng phải chấp nhận như mấy thứ chim bay cá nhảy này sao?

Suy cho cùng thì Cửu Ly cũng chỉ là một con thú nhỏ, đã tính khó thuần, không hiểu được những phiền muộn của tôi, chân vừa chạm đất đã vui mừng vô cùng, trong con mắt lóe lên những tia lửa, cháy bùng lên, thấy tôi gật đầu cho phép, lập tức chạy vào rừng dừa giỡn, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Tôi rầu rĩ vô cùng, cũng đành dùng phép thuật, chặt mấy cây đại thụ, định làm một túp lều tranh nhỏ làm chỗ ở tạm.

Trong lúc đang làm việc, lại nghe được tiếng bước chân sau lưng, một giọng nói vô cùng phóng khoáng, ngạc nhiên nói “Tiểu nương tử này từ đâu tới, sao phải ở chỗ này chặt cây làm nhà?”

Tôi sống gần vạn năm, khi còn bé thì bị gọi là tán điều, sau khi lớn lên thì bị gọi là tán tiên, lần đầu nghe thấy bị kêu là “tiểu nương tử”, thật có chút lạ.

Quay đầu lại nhìn, có một người áo vàng đứng cách tôi năm bước, là một nam tử vô cùng khôi ngô, miệng rộng mắt tròn, tướng mạo vô cùng uy vũ, chỉ là yêu khí toàn thân không thể che giấu được.

Đây rõ ràng là một con hổ tinh, tu luyện khoảng sáu bảy ngàn năm, pháp lực không thấp, chắc là sát nghiệt rất nặng, cuối cùng không đắc đạo nổi.

Tôi không khỏi luyện tiếc dùm hân.

Hổ tinh này thấy tôi không nói, hô hô cười, làm ấy con chim trong rừng vội vàng bay đi, cách đó không xa có một con thỏ tinh đang nhanh chân bỏ chạy, ai ngờ đâu hoảng hốt lại chạy bừa, đụng đầu vào một thân cây, hôn mê bất tỉnh.

Tôi lắc đầu thở dài, đi tới ôm con thỏ trong tay, đánh giá hân “Đại vương thật uy vũ!”

Hổ tinh kia nghe vậy, đôi mắt bỗng nhiên sáng lên, âm thầm xem xét tôi, trên mặt mang theo ý vui mừng, nói chuyện cũng không to như trước mà giống như bị người ta bóp cổ.

“Tiểu nương tử đã có hôn ước chưa?”

Tôi cảm thấy hổ tinh này thật vô lý, nhưng cũng biết thân biết phận, không biết phải ở lại núi Nữ Sàng này tới khi nào, quan hệ tốt với mấy hàng xóm xấu bụng này cũng rất quan trọng, lập tức cười ha ha cho qua :
“ Chưa từng, chưa từng.”

Lại ngẩng đầu nhìn bầu trời ngày hôm đó, Mão Nhật Tinh Quân* hoàn thành trách nhiệm vô cùng tốt, nếu như tôi đứng đây đùa với hổ tinh này hết nửa ngày, chắc là đêm nay phải biến thành chân thân để khỏi lạnh. Vì thế nói khách khí “Ngài bận rộn rồi! Tiểu tiên có chút việc phải làm.”

*Mão Nhật Tinh Quân : mặt trời

Hổ tinh kia nghe tôi tự xưng là tiểu tiên, vui mừng giống như lượm được vàng, cười ha ha hai tiếng, đi thẳng, để lại một mình tôi trên sườn núi hoang sơ, trong lòng run lên, không biết có phải hổ tinh này có ý xấu với tôi không đây.

Từ nhỏ tôi đã lười biếng, chưa bao giờ chăm chỉ tu luyện tiên pháp, chẳng qua là có chút kỹ xảo nho nhỏ, tuy có thể đối phó với hổ tinh này, nhưng nếu là hai con thì tính mạng này chắc là khó giữ. Trong lòng lo sợ, không còn cách nào khác bèn vội vàng chặt cây xây nhà, không dám lười biếng nữa.

Mười ngày sau, lúc tôi đang bảo thỏ tinh kia hầm cho tôi chút canh, hàng rào trúc ngoài cửa nhẹ rung rinh, thỏ tinh co đầu rút cổ nhìn ra, lập tức sợ hãi la lên “Đại tiên, có yêu quái mất xanh!”

Tôi buồn cười trong bụng, thỏ tinh này vốn là yêu quái mất đỏ, tuy đã bớt sợ Cửu Ly, nhưng lại cảnh giác vô cùng, rất sợ mấy yêu quái khác.

Tôi quen biết rất nhiều người có màu mắt xanh, trong đó có một người tôi rất thân. Nghe vậy cảm thấy mừng rỡ, thỏ tinh kia thật không hiểu biết, đương nhiên một thỏ tinh nho nhỏ như nó không có duyên nhìn thấy những nhân vật nổi tiếng ngoài kia. Một bên sai nó hái một chút trái cây, một bên đẩy cái cửa nhà tranh lung lay sắp đổ, đi ra ngoài.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, người đứng ở ngoài chính là Ly Quang.

Ly Quang là vương tử của bộ tộc Giao nhân, tóc dài như tảo biển, mắt xanh ngọc bích như biển khơi, làm lòng người vui vẻ, trước ngực mang khối ngọc bất ly thân, mặc tấm áo trắng làm từ tơ giao tiêu, vô cùng ôn nhã.

Tôi cười, vẫy vẫy tay, cũng không đi ra bên ngoài chào hân, hân đẩy cửa, trong tay mang theo hai con thỏ mập mạp, nhìn thấy nội thất trong nhà tôi, mở miệng khen “Nhà của Thanh Nhi thật là thú vị!”

So với cung điện của vương tộc Giao nhân dưới đáy biển Đông Hải, nhà của tôi quả thật có chút nghèo nàn. Tôi chặt cây xây nhà chẳng qua là sợ ban đêm bị yêu thú phá hỏng giấc mộng đẹp, chẳng những tìm hàng rào trúc làm một cái sân nhỏ, còn tốn công làm một kết giới.

Chỉ là so với Ly Quang đã học ảo thuật từ nhỏ tới lớn, tôi tay nghề không giỏi, kết giới nho nhỏ kia đương nhiên không thể ngăn cản hẳn. Liếc mắt nhìn lại, cỏ dại hoa dại trong sân cũng không khác nhiều với bên ngoài.

Tôi đưa tay nhận lấy con thỏ Ly Quang cầm, trêu ghẹo “Ly Quang cũng thật là keo kiệt. Vượt ngàn dặm tới thăm ta, chỉ mang theo một con thỏ nhỏ nhỏ.”

Về mặt Ly Quang kỳ cục, nhìn tới nhìn lui, tôi cũng không rõ nguyên nhân, chậm chậm hỏi “Ngoài hai con thỏ ta mang tới, lúc trước nàng đã lượm được con gì rồi?”

Tôi trừng mắt, thán phục sự thần cơ diệu toán của hắn “Mới không gặp có mười ngày, Ly Quang thật khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa nha! Học được thần cơ diệu thuật ở chỗ nào thế?”, rồi giải thích cho hắn “Lúc ta đến núi Nữ Sàng, sợ mấy yêu ma quỷ quái ở đây tới tìm ta làm phiền, đâu biết mấy ngày nay, mỗi ngày ngoài cửa đều có một con thú, hôm kia là lượm được một con hoẵng, hôm nay cũng chưa ăn xong.”

Ly Quang nghiêng đầu nhìn tôi một cái, ập a ập ứng “Nàng thật sự không biết nguyên nhân sao?”

Trong lòng tôi khó chịu, bạn cũ nhiều năm không gặp lại không tin tôi. Võ bàn muốn giải thích, thỏ tinh kia từ trong phòng chui ra, vừa hoẵng vừa sợ nói “Đại tiên có chuyện gì sai bảo?” bỗng nhiên nhìn thấy trong tay tôi có hai con thỏ mập mạp, hốc mắt đỏ lên.

Tôi đang muốn cãi lại Ly Quang, không nghĩ tới làm thỏ tinh thích khóc kia ra đây, lấp bấp giải thích “Này... con thỏ này không phải là do ta bắt,... Là có người mang tới...”

Thỏ tinh thương tâm muốn chết, nhận lấy hai con thỏ chảy máu đầm đìa trong tay tôi, bắt đầu khóc. Mặc dù tôi từng nuôi thú nhỏ, nhưng Cửu Ly là một đứa trẻ ngoan, chưa bao giờ khóc, không thể so với thỏ tinh nước mắt như sông như suối này, tuy biến thành một nha đầu mười một mười hai tuổi, cái đuôi cũng không thu lại, có vậy che, tôi xốc lên nhìn, vậy mà nàng huênh hoang, chắc chắn còn có phần giống thú, chưa hết vẻ khờ dại.

Ly Quang chau mày, giống như không quen nghe tiếng khóc. Giao nhân hát hay, Ly Quang sinh ra đã có giọng nói dễ nghe, bởi vậy đối với tạp âm rất khó nhận. Đây lại là lần đầu tôi tiếp khách tới chơi nhà, bị thỏ tinh này quấy làm mất thể diện, cuối cùng bỏ luôn về lương thiện ngự trang hàng ngày, giờ một chân đá nó, quát “Còn khóc nữa ta mang người tặng cho hổ tinh kia bỏ bụng luôn!”

Thỏ tinh bị dọa tới lạnh run, đột ngột quỳ xuống, cầu xin “Đại tiên bớt giận! Đại tiên bớt giận!”

Ly Quang đưa tay bắt lấy tôi, cản lại “Ở đây có hổ tinh hả? Bao nhiêu tuổi?”

Nhiệt độ cơ thể của hắn trước nay khác hẳn với giống thú chạy, lạnh tới run người. Tôi gỡ tay hắn ra, thấy hắn hình như có chút không vui, chắc là sợ tôi lừa chuyện hổ tinh kia, vội vàng giải thích “Ta mới tới mấy ngày thì gặp một con hổ tinh, chắc là tu hành cũng sáu bảy ngàn năm, chỉ là vẫn chưa đắc đạo thành tiên, cũng không biết tại sao nữa.”

Đôi mắt dịu dàng của Ly Quang từ từ tối đi, hơi chút lo lắng, nói “Mấy ngày nay nàng nhận được thứ gì?”

“Con hoẵng, con nai, heo rừng”, nghĩ lại “còn lượm được một con chim nhạn.”

Ly Quang giống như con vẹt ở trần gian, lặp lại “Một con chim nhạn?”

Tôi thấy hắn vội vàng như vậy, kêu thỏ tinh kia “Tiểu yêu, còn không mau chuẩn bị rượu và thức ăn, đem nửa con chim nhạn còn lại tới đây, để Ly Quang nếm thử.” Lại cười với hắn, giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói “Ly Quang sống lâu ngày dưới biển, chắc ăn cá không ít, chắc là chưa từng ăn chim chóc, hôm nay bảo thỏ tinh này chuẩn bị, ngài cũng nếm thử xem. Thì ra là ta không hiểu đạo đãi khách, mong Ly Quang bỏ qua!”

Thỏ tinh kia giương đôi mắt hồng hồng, muốn nói lại thôi, chỉ quỳ gối tại chỗ, không di chuyển.

Ly Quang đỡ khóc đỡ cười, xua xua tay bảo con thỏ tinh ngốc nghếch kia lui xuống, kéo tôi ngồi xuống trên ghế đá, nói một cách vô cùng khó khăn “Thanh Nhi có biết là trên trần gian, người ta cầu hôn bằng chim nhạn không?”

“Ý ngài là...” Tôi hoảng sợ nói “Con chim nhạn kia là có người cầu hôn ta?”

Ly Quang gượng cười, dịu dàng nói “Thanh Nhi cũng có người tới cửa cầu hôn rồi.” Thấy hấn khổ sở vì tôi bị hổ tinh cầu thân, tôi có chút vui mừng trong bụng.

Đúng rồi, mặc dù ngày xưa tôi ở nhờ ở núi Đan Huyet, không ai quan tâm, một trăm năm một ngàn năm cũng không gả được, cũng không sao, nhưng nếu thành thân, tất nhiên phải chọn người ở tiên giới. Bây giờ bị dày xuống hạ giới, làm một thổ địa, liền bị hổ tinh này coi thường, tới cửa cầu thân. Yêu với tiên thân phận, cấp độ, phẩm chất chênh lệch rất lớn, chẳng trách hấn lo lắng cho tôi.

Trong lòng tôi vô cùng cảm động, cũng không nói nên lời. Đưa tay xoa thái dương của mình, lại phải phải áo, đứng lên xoay hai vòng trong sân, ngày xưa nhìn váy áo của Đan Y xoay thành ra hoa đào, hôm nay may mắn ra được chút ánh sáng, thật là người ta vui vẻ.

Quay đầu nhìn Ly Quang, mỉm cười, ảm đạm chất chứa trong lòng nhiều ngày cũng biến mất, đặc ý nói “Thì ra chuyện rời khỏi núi Đan Huyet cũng không phải là không tốt. Phượng HOàng độc tôn trên núi Đan Huyet, ta sống gần ngàn năm vạn năm cũng chưa từng lọt vào mắt xanh của nam nhân nào, nhưng mới rời khỏi mười ngày đã nhận được chim nhạn, thật là một việc vui nha!” (tiếp theo)

Ly Quang thấy tôi quay đầu lại cười, có thể là do nắng quá gắt, quá nóng, làn da trơn bóng như ngọc kia ửng đỏ nhàn nhạt, chỉ là sau khi nghe thấy mấy câu kia, sắc đỏ biến mất, trở nên xanh mét.

Tôi thông cảm cho hấn vốn là ở dưới biển sâu, không thích ứng được với khí hậu ở núi Nữ Sàng, về tình thì có thể hiểu được, bèn lấy cái khăn ra đưa cho hấn, nói một cách khéo hiểu lòng người “Ngài rời khỏi Đông Hải tới đây thật không đúng lúc, nói theo cách của người trần, cuối thu có nhiều ngày nắng gắt, hay là vào nhà tránh một chút cho khỏe?”

“Con hổ đó...”

Ánh sáng trong mắt Ly Quang tối lại, giống như bị mấy chữ “nắng gắt cuối thu” kia làm cho sợ, lại thấy tôi đưa khăn ra, đành phải nhận lấy cái khăn trong tay tôi, lau lau mồ hôi trên trán, cũng không vào nhà mà chần chừ “Thanh nhi, chẳng lẽ nàng muốn đồng ý việc hôn nhân với con hổ tinh đó sao?”

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, thờ dãi “Con hổ tinh đó thật khôi ngô, rất cường tráng, chỉ là không biết pháp lực ra sao?”

Lúc trước đánh nhau với mấy tiểu tiên đồng trên núi Đan Huyet, tôi vô cùng hâm mộ bọn họ cường tráng hơn tôi, làm tôi chịu thua thiệt không ít. Sau này trưởng thành rồi, tuy biết pháp thuật và cái đầu nhiều khi không có quan hệ trực tiếp, nhưng gặp phải người cường tráng, vẫn không nhịn được mà quay lại nhìn nhiều một chút.

Tật xấu này nói lớn cũng không lớn, tạm thời chắc là chưa sửa được.

Ly Quang nghe vậy, có chút tự ti cuối đầu nhìn vòng eo như cành liễu của mình, giống như là vô cùng tiếc hận vì bản thân không được cường tráng.

Mặc dù tôi có chút chậm chạp, nhưng cũng hiểu chuyện mình làm hấn mất tự tin, vỗ vỗ vai hấn, khuyên bảo từ đáy lòng “Ngài cũng biết tôi là loài bay, quan điểm có hơi giống mấy loài thú chạy, không giống với quan điểm thưởng thức của loài cá dưới biển, không phải tộc của tôi, không sao đâu, không sao đâu.”

Nhưng chắc cũng chẳng an ủi được bao nhiêu, nói mấy câu lại khiến ánh mắt của hấn ảm đạm thêm, ủ rũ sâu thẳm. Xưa nay tôi có cách làm cho bản thân vui vẻ, lúc này cũng không ngại thử một chút, lập tức cao giọng nói với con hổ tinh ở trong phòng “Thỏ tinh, còn không mau mang thịt nhạn nướng ra đây?”

Một lúc sau, thỏ tinh kia run rẩy bưng thịt nhạn ra, trời thanh gió mát, hai người bọn tôi ngồi ở trong sân ăn thịt nhạn. Thỏ tinh này tuy gan nhỏ, nhưng tay nghề nấu nướng cũng khá tốt.

Ăn cơm xong, sắc mặt của Ly Quang tốt hơn một chút, cầm chén nước suối thỏ tinh bưng lên, lấp bắp nói “Hôm nay đến đây, ngoài việc thăm Thanh Nhi ra còn có một việc khác.”

Mặc dù tôi cảm thấy hành động hôm nay của hấn khác hẳn với ngày thường, dịu dàng nhỏ nhẹ, giữa núi rừng yên tĩnh, tôi hưng trí bừng bừng, nhìn vào đôi mắt trong suốt của hấn mà hỏi “Ly Quang nói đi...”

Hấn né tránh ánh mắt tôi, lấp bắp “Nhạc Kha...”

Tôi nghe thấy vậy nổi giận, đặt mạnh cái chén sứ trong tay lên bàn đá, một tiếng bộp vang lên, cái chén kia bể thành bốn nhữ cánh hoa, nhưng vẫn giận, phồng má, chuyển thái độ lạnh nhạt, nói “Ly Quang, ngài cũng biết tôi không phải là một người tốt tính. Nhắc tới cái tên lưu manh kia làm gì?”

Ly Quang đứng dậy khỏi ghê, vô cùng khó xử, trong mắt tràn đầy thương cảm “Thanh Nhi, lúc ba người chúng ta mới quen, đi du lịch khắp tứ hải bát hoang, vui vẻ biết bao nhiêu! Ta cũng biết nàng bị biếm tới đây làm thổ địa, phải chịu khổ, trong lòng dĩ nhiên rất giận...”

Cái tên hồ đồ này! Lúc trước tôi nổi giận đánh Nhạc Kha là để bảo vệ ai hả?

Giận quá hóa cười, tôi chỉ ra cửa, lạnh lùng nói “Ly Quang, người muốn nói tới cái con dâm long kia, đó là chuyện của người, không liên quan tới ta! Ở đây miếu nhỏ, chứa không nổi đại Phật như người, mời người trở về, không cần ở đây nói dùm hần.” Nói xong phất tay áo quét mấy mảnh vỡ trên bàn xuống đất, đi nhanh tới mở rộng cổng tre, làm tư thế tiễn khách.

Trước giờ Ly Quang rất tốt tính, tôi tiễn khách như vậy mà hần cũng không giận, khẽ nói “Thanh Nhi, nàng đừng tức giận, về sau ta không nhắc tới huynh ấy trước mặt nàng là được rồi. Mấy ngày nữa ta sẽ trở lại thăm nàng.” Thở dài một hơi, chậm chậm bước ra ngoài. Một năm kia, khi tôi mới biết Nhạc Kha, lúc đó tôi mới tròn bốn ngàn tám trăm tuổi, chỉ vì cãi nhau với Đan Y, lần đầu tiên rời khỏi núi Đan Huyệt. Lúc đó bốn biển to lớn, tôi có thể mặc sức ngao du, đói thì ăn quả dại, khát thì uống nước suối, không cần phải để ý mấy người kia chỉ chỉ trỏ trỏ, thật là chưa bao giờ thích chí hơn.

Có một ngày đi ngang Đông Hải, thấy một điện ngọc trong suốt, xanh biếc như nước, mênh mông tới chân trời, vì thế, tôi hóa thành chân thân là một con chim loan nhỏ, bay lượn trên Bích Hải Quỳnh Thiên. Đang lúc vui vẻ đắc ý, phía chân trời có một con chim to bay tới, cánh to như đám mây, thật là đáng ngưỡng mộ.

Đang lúc tôi tán thưởng không thôi, con chim to kia chuyển hướng bay, làm khí lạnh di chuyển, những đám mây tích mưa đã đến gần, che đen đỉnh đầu, làm chút ánh sáng trên đầu tôi cũng bị che kín, nó cười hí hí, nói một cách vô cùng khinh thường “Chỉ là một con chim loan nho nhỏ, vậy mà dám muốn che cả cửu thiên, không biết tự lượng sức mình.”

Bình sinh tôi hận nhất là tự dưng bị những người không liên quan chỉ trích, coi thường, một câu nói đã làm chút vui vẻ của tôi bị tạt nước lạnh, không cam lòng yếu thế, nói “Người chỉ là một con chim ngu si, lớn xác thôi!”

Con chim ấy bỗng nhiên biến thành chân thân nhỏ bé giống tôi, nói giọng khàn khàn “Chim loan kia, đấu một trận đi!”

Tôi thấy mắt nó thật hung dữ, chắc là có ý đồ không tốt, thầm nghĩ thằng nhãi này không biết bực tức ở đâu, lại tới tìm tôi gây chuyện, đúng là trẻ con nóng nảy, vô cùng cău kính, đáp “Đánh thì đánh, ai sợ ai?”

Nó thấy tôi trả lời, mỗ to nhọn hoắt đâm mạnh về phía tôi. Mặc dù pháp thuật của tôi không tốt lắm, nhưng từ nhỏ cũng đi học đánh nhau, không quan tâm, lẩn xả vào một chỗ với nó. Thấy năm cái vuốt của nó như móc câu, hung hiểm như lưỡi mác, vội vàng né tránh, đuổi theo sau cánh nó mà mổ lên, hai móng bứt lông trên lưng nó.

Hai con chim đánh nhau, thật ra không giống như chọi gà ở thế gian, tiếc là không ai hạ chú trợ hứng cho chúng tôi.

Đánh tới khi hăng máu, lông chim rơi xuống từng chùm, cũng không biết là của nó hay của tôi. Tôi cảm thấy đau đớn vài chỗ, cũng chỉ có thể cắn răng, cố sức chống đỡ. Chắc là con chim kia cũng chưa từng nghĩ là tôi bất chấp tất cả mà chống lại như vậy, lạnh lùng cười mỉm một cái, cũng ăn miếng trả miếng, né tránh mấy cái, bay cao lên, trong chớp mắt biến thành bộ dáng ban đầu, cánh to quạt mạnh xuống, làm tôi rơi thẳng. Tôi không biết làm sao, lật chuyển bổ nhào trong không trung, rơi nhanh xuống, đột nhiên trước mắt mờ mịt, tai mất mũi miệng bị nước lạnh xông vào, ngực bị nghèn lại, ngã vào làn nước xanh thẳm. Đang thế rơi xuống, tôi nhìn thấy giữa biển sâu đang có một công tử áo gấm trắng đi tới, nước gợn dập dờn, tay áo lác nhẹ, giống như đang đi trên đất liền. Người áo trắng kia thật chói mắt, giống như ánh sáng mặt trời mặc trên thân hần, sáng đến chói mắt, nhất thời làm cho xung quanh sáng lên.

Nước biển mặn chát ủa vào, tôi rất nhanh không còn cảm thấy gì nữa.

Lúc tôi mở mắt ra, trên đỉnh đầu có một có cá nhỏ có cái đuôi sắc sảo đang nhẹ nhàng bơi qua, tôi vươn tay ra mới phát hiện mình vẫn còn đang ở chân thân, niệm một câu chú biến thành hình người, đùa giỡn với con cá nhỏ kia, con cá kia trốn quanh sườn tôi, lại bơi về khe cắn đầu ngón tay tôi, tê dại vô cùng, tôi chỉ cảm thấy thú vị, vô tình cười ra tiếng.

Một tiếng nói trầm trầm êm tai vang lên bên cạnh “ Chỉ là một con chim loan nho nhỏ mà lá gan không nhỏ, dám đánh nhau với Côn Bằng!”. Hơi thở gần kề, giống như đang phất qua tai tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn, nhất thời cảm giác giống như bị té vào suối nước nóng, toàn thân nóng lên. Nam tử trước mắt có mặt phượng sâu thẳm, mày kiếm dài, cái cằm dịu dàng, không cười cũng mang theo ba phần tình, áo gấm đai ngọc, tóc đội kim quan, đúng là một công tử ôn nhã vô cùng.

Này, đó là Nhạc Kha.

Khi đó, hóa thân của tôi chỉ là một nha đầu mười ba mười bốn tuổi, lại suốt ngày ở trên trời, quay qua quay lại cũng chỉ biết có mấy người. Núi Đan huyết tuy có tiên đồng, nhưng tất cả đều quỳ dưới váy Chu Đan Phương, chẳng hề có chút khí khái nam nhi nào. Hôm nay mới gặp được một công tử đội trời đạp đất như vậy, thấy hắn kéo tay tôi vô cùng thân thiết, còn khen tới khen lui, cũng không để ý tới vết thương bị Côn Bằng cào, lấy khăn tơ màu trắng lau vết máu đi, bôi chút thuốc rồi quấn lại. Da mặt suýt bị Côn Bằng hủy hoại của tôi ửng đỏ.

Thỉnh thoảng hắn lại cúi xuống nói dịu dàng, trong mắt phượng trần ngập thương tiếc, giống với ánh mắt của dì Xích Diễm khi thấy Đan Y bị ngã, vô cùng thân thiết, lại bưng một chén canh cá tới dứt tôi. Tôi chưa bao giờ được đối xử dịu dàng như vậy. Ai đánh tôi, mắng tôi, tôi đánh lại mắng lại, ai dịu dàng với tôi, tôi lại không biết đáp lại thế nào. (Vivian : lấy thân báo đáp đi chị!)

Trong lòng tôi ngọt như nếm mật, lúc thì nghĩ là hắn nhận lầm người, lúc thì xác nhận hắn với tôi lần đầu quen biết, nhưng lại lén lút ôm ấp, chuyện mờ ám luôn có chút gì đó hấp dẫn, làm cho người ta muốn dừng mà không được.

Long cung Đông Hải chói sáng huy hoàng, hoa viên phía sau có cảnh sắc tuyệt đẹp. Tôi rút xuống Đông Hải, được Nhạc Kha ột viên tị thủy châu, đi trong nước như đi trên mặt đất, lúc thân thể tốt hơn một chút, bèn đi dạo ở hoa viên vắng người phía sau Long cung.

Nhiều lần thấy Ngư nương, Bạng nương xinh đẹp, là cơ thiếp của Đông Hải long vương, bèn tránh xa một chút, đi tới chỗ khác.

Một ngày kia đi tới một rừng san hô rậm rạp, cảnh san hô thay đổi nhiều màu, lúc hồng lúc xanh, nhìn rất thích mắt. Tôi ngẩng ngửa tới nhập thần, đi tới xem, thiếu chút nữa đạp vào một con rắn màu trắng.

Tiểu Bạch Long kia đang nhếch miệng, ngủ say, trên đầu có một viên châu hồng nhạt phát sáng rạng rỡ.

Tôi ồ một tiếng ngưỡng mộ, thật sự chưa bao giờ nhìn thấy một viên trân châu màu hồng nhạt, mùi hoa đào cũng ở đâu xông vào mũi một cách lạ lùng. Tiểu Bạch Long kia chắc bị một tiếng ồ của tôi quấy nhiễu, mở to đôi mắt ngập nước, chớp chớp nhìn vào hai mắt tôi, hóa thành một thiếu nữ xấp xỉ tuổi tôi, trên tóc đen đang cài chiếc trâm trân châu màu hồng nhạt đó, thì ra hạt châu kia là cây trâm búi tóc của nàng, thật là đẹp.

Tiểu cô nương này cũng xinh đẹp giống như một viên trân châu, nàng ngẩng gương mặt tròn trẻ con, hồn nhiên hỏi “Người là ai? Sao ta chưa từng thấy?”

Trên mặt tôi ửng hồng, tôi biết nói với nàng tôi là ai bây giờ? Mặc dù đã ở long cung nhiều ngày, nhưng Nhạc Kha chưa từng nhắc tới chuyện muốn tới núi Đan Huyết cầu hôn với dì của tôi , a.... cho đến nay hắn cũng không biết tôi chỉ là một con chim loan không cha không mẹ, ăn nhờ ở đậu.

Tôi đắn đo mãi mới đáp “Tam thái tử là ân nhân cứu mạng của tôi!”

Nếu như không có Nhạc Kha cứu giúp, tôi đã chết chìm ở nơi biển sâu này, vậy chắc cũng không phải là nói dối, nếu tương lai..... mặt tôi lại không nhịn được nóng lên.

Tiểu nha đầu kia mở to con mắt nhìn tôi một hồi, cười đến quỷ quyệt, liên tục gật đầu “Ta biết, dĩ nhiên người là bạn gái của Tam ca, nhưng không biết chân thân của người là gì?”

Tôi mặc dù cảm thấy nửa câu đầu hình như không ổn, nhưng lại không nghĩ ra không ổn chỗ nào, lại thấy nàng ta dễ thương khả ái, lại là muội muội của Nhạc Kha, bèn cười lấy lòng “Chân thân của ta là một con chim loan.”

“Là cái gì? Sao ta chưa nghe qua? Chẳng lẽ là cái gì trên đất liền sao?”

Nàng ta cũng xấp xỉ tuổi tôi, ngay cả sinh vật dưới đáy biển cũng không biết hết, bèn không so đo việc nàng gọi tôi là gì, nói một chút tập tính của chim loan cho nàng tường tận.

Tôi cũng biết được thì ra tiểu cô nương này tên là Bích Dao, là công chúa nhỏ nhất của Đông hải long vương, tiếng nói như mỹ ngọc va nhau, nghe rất vui tai.

Ngày thứ hai, nàng ta tới tìm, thân thiết đi chơi với tôi.

Từ nhỏ tôi cũng không quen biết nhiều bạn, trên núi Đan Huyet có một đám người coi tôi như ngoại tộc, người duy nhất vui vẻ với tôi là dì, cũng đã lớn tuổi, không hiểu chuyện của đám trẻ. Tôi cũng phải tỏ ra dễ thương ôn hòa với người cùng tuổi, có tí thủy châu Nhạc Kha đưa trong người, bên cạnh còn có một mỹ nam tuấn dật như vậy làm bạn, giọng nói ấm áp mềm mại, muốn gì được nấy, cho dù thương tích trên người do Côn Bằng gây ra vẫn chưa đỡ, nhưng cũng không cảm thấy đau, mỗi ngày đều như được ném mặt ngọc, chút nữa thì quên mình chỉ là một chim loan không nơi nương tựa.

Nhạc Kha đem chuyện tôi đánh nhau với Côn Bằng ra để nói đùa với Bích Dao, tiểu công chúa kia vui vẻ ôm bụng ngã lăn ra trên giường của tôi mà cười. Tôi si mê đáng về lúc nói chuyện của hắn, vờ vờ ngón tay, cảm thấy lời của hắn không chỗ nào là sai, lúc nào cũng mỉm cười đầy hàm ý với tôi, làm cho tôi thương nhớ, ăn ngủ không ngon.

Bích Dao cũng giống như tôi, bị trói chân ở một chỗ, lớn như vậy cũng chưa từng đi khỏi Đông Hải. Biết tôi là loại phi cầm, so với các loại cá khác nhau của Long tộc ở trong nước là rất khác nhau, ngày nào cũng quần theo tôi nghe chuyện trên mặt đất. Lúc tôi ra khỏi cửa thì tâm tình không tốt, oán giận ôm hận, chỉ cười ngửa xem hoa, đâu biết gì để kể cho nàng ta nghe. Nàng ta lại cứ tin lời Nhạc Kha, nói là tôi dám đánh nhau với Côn Bằng, pháp thuật chắc hẳn rất cao cường, bản lĩnh hơn người, khâm phục tôi vô cùng, đâu biết rằng tôi không biết đó là thượng tiên, trẻ con nóng tính, lúc này mới kết oán, có khổ khó nói.

Hiểu biết của tôi về mặt đất cũng chưa từng vượt khỏi núi Đan Huyet, bèn nói chuyện trên núi Đan Huyet, nghĩ tới cây đào mật trong sân của tôi, bèn nói về hương vị của nó, kể về phong cảnh hoa lá, chỉ vào hạt châu trên tóc của nàng ta mà nói “Màu sắc của hoa đào kia cũng giống như hạt châu trên tóc của công chúa, vô cùng xinh đẹp.”

Bích Dao tỏ ra thèm thuồng trái cây này, quần quýt Nhạc Kha mà nói “Sau này tam ca nhớ dẫn muội lên núi Đan Huyet để ăn thử trái cây mà Thanh Loan tỷ tỷ nói nhé.”

Tôi vụng trộm nhìn Nhạc Kha, sợ hắn không đồng ý, khẩn trương tới nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, thấy hắn cười nhéo mũi của Bích Dao, cứng chiêu nói “Chỉ cần phụ vương đồng ý, huynh sẽ dẫn muội đi.”

Tôi thở dài một hơi, một bên lo sợ, một bên mừng rỡ, không kiềm lòng nổi mà tưởng tượng cảnh hắn và tôi trên núi Đan Huyet. Tướng mạo của những tiểu tiên hầu trước giờ vẫn khinh thường tôi không bằng hắn cũng thôi, pháp thuật cũng không bằng, cách nói năng lại càng không so sánh được, giống như đám mây trên trời và vũng bùn dưới chân.

Bích Dao thấy Nhạc Kha đồng ý, vội vàng hỏi tôi “Tỷ tỷ, trên núi Đan Huyet kia ngoài trừ tỷ ra còn có ai ở không?”

Tôi đang vui vẻ, liền bỏ đi những oán hận thường ngày, trước mặt Nhạc Kha đương nhiên không để mất phong độ, vô cùng hứng trí mà nói, lại khen nhan sắc của công chúa phượng hoàng Đan Y ra khen, cảm thấy âm thầm đắc ý : Đan y người tuy đẹp hơn ta, nhưng lòng dạ tất nhiên không rộng rãi như ta. Ta ở sau lưng người khen người như vậy, nếu người biết được có xấu hổ muốn chết không hả?

Giương mắt nhìn, quả nhiên thấy ánh mắt Nhạc Kha sáng lên.

Bích Dao lắc lắc tay Nhạc Kha, khẩn cầu “Tam ca, Tam ca, không phải là huynh thích nhất đi ngắm mỹ nhân sao? Huynh xin phụ vương dẫn muội đi núi Đan Huyet ngắm công chúa Phượng Hoàng đi.”

Nhạc Kha đáp ứng “Chờ mấy ngày nữa vết thương của Thanh Loan tốt lên, huynh sẽ xin phụ vương dẫn muội tới núi Đan Huyết.” Ý cười nồng đậm mà nhìn tôi.

Tôi bỗng nhiên đỏ mặt, âm thầm suy đoán các trường hợp.

Hắn đi xin phụ vương, là xin Long Vương cầu hôn tôi sao?

Mặc dù da mặt tôi dày, nhưng mở miệng hỏi rất xấu hổ, chỉ làm ra vẻ không biết, vui đùa với huynh muội bọn họ.

Mấy ngày sau, vết thương trên người tôi cũng dần khỏi, đang mong chờ Nhạc Kha dẫn Bích Dao về núi Đan Huyết với tôi, lại xảy ra một chuyện, lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, làm tôi nản chùn chí, thay đổi ước nguyện ban đầu.

Thủ lĩnh Giao nhân tộc dẫn theo công chúa và hoàng tử đến bãi phồng, Long Vương mở tiệc lớn để tiếp khách, các Long tử và Long Nữ cũng tham dự. Nhạc Kha cũng nằm trong hàng ngũ đó, Bích Dao thấy tôi cô đơn, xin Long vương phi cho tôi tham dự cùng.

Thủ Lĩnh Giao Nhân kia là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo lụa giao tiêu rộng rãi. Hai vị công chúa Giao Nhân một người tóc vàng mắt xanh, một người tóc trắng mắt xanh, đều vô cùng xinh đẹp, ngay cả Đan Y cũng không sánh bằng. Vị hoàng tử Giao nhân kia cũng không thua hai tỷ muội này, tóc đen mắt xanh, thần thái vô cùng điềm tĩnh, hiền hậu, trên cổ mang ngọc bội.

Long vương, Long vương phi và thủ lĩnh Giao Nhân ngồi phía trên, thấy mấy người trẻ vẫn còn ngại ngùng, vương phi dịu dàng nói “Hay là để vài đứa Long nhi dẫn công chúa, hoàng tử đi thăm Long cung, ý của Giao Nhân vương thế nào?”

Vị Giao nhân vương kia yêu thương xoa đầu của hai đứa con gái, bảo hoàng tử chăm sóc hai muội muội, đi theo mọi người mà du ngoạn Long cung.

Rời khỏi đại sảnh, Nhạc Kha liền đi kể hai vị công chúa, lời lẽ nhẹ nhàng, nghe thấy tiếng hai vị công chúa kia cười khanh khách. Khi đó tôi không biết nhân ngư hát hay, chỉ thấy giọng nói của hai vị công chúa này so với tôi, một giống như tiếng trời, một giống như chém đồng chặt sắt, trong lòng rất buồn.

Bích Dao ngồi kế bên tôi, thấy tôi rầu rĩ không vui, kéo tay áo tôi mà nhẹ giọng an ủi “Tỷ tỷ đừng giận! Hai vị công chúa này thật đáng ghét, hai ngày sau sẽ rời khỏi, sẽ không dành Tam ca nữa, tới lúc đó Tam ca đi với chúng ta, bây giờ cứ để Tam ca đi với bọn họ, mặc kệ!”

Tôi miễn cưỡng cười, hơi có chút nản lòng “Hai vị giao nhân công chúa này thật xinh đẹp, Tam ca muốn đi với bọn họ cũng không trách được.”

Hai vị giao nhân công chúa kia mặc áo lụa giao tiêu, lắt phất theo bước đi trong sóng nước, như ẩn như hiện, làm người ta dán mắt vào. Tôi cúi đầu nhìn áo xanh của mình.

Thật sự là vô cùng tự ti.

Chưa bao giờ ghét bỏ cái áo xanh này của mình tới như vậy!

Tôi kéo kéo áo của mình, nói thầm “Thật là khó coi chết đi được!” Ở núi Đan Huyết thì thua Đan Y, ở Đông Hải thì thua công chúa Giao nhân, thật khiến người ta ủ rũ.

Bỗng nghe được một giọng nói êm tai như nước chảy ở phía sau “Thật ra tấm áo xanh này rất đẹp, còn đẹp hơn lụa giao tiêu màu trắng.”

Tôi và Bích Dao quay đầu, thấy sau rặng san hô là một nam tử đang cười dịu dàng, mắt xanh thắm như biển sâu, chính là hoàng tử Giao nhân, Ly Quang.

2. Chương 2

Thỏ tỉnh vừa thấy bóng dáng của Ly Quang rời khỏi, rón rén bước ra, khéo léo thu dọn sạch sẽ mảnh vỡ dưới đất. Lòng tôi không yên, đi tới đi lui trong nhà, nhưng vẫn đẩy cửa, giẫm mây đứng ở nơi cao nhất của núi Nữ Sàng, mắt nhìn về phía chân núi.

Bóng dáng màu trắng của Ly Quang đang đi tới chân núi, trong lúc đó, dường như tôi nghe thấy một tiếng hát êm tai truyền tới, giống như sóng biển nhẹ vuốt đá ngầm, gió biển mặn ươn đập vào mặt, con trai nhỏ hé mở vỏ, trần châu bên trong lóe sáng... tức giận của tôi cũng như đi đâu mất.

Ký ức ủa về trong đầu, giống như khuôn mặt ửng đỏ của Bích Dao, dặt tay tôi đứng trước mặt Ly Quang. Tiểu cô nương vừa mới nói công chúa giao nhân đáng ghét, lại bị huynh trưởng của nàng ta nghe được, không chịu nổi giống như muốn khóc.

Tôi kéo Bích Dao ra sau lưng, hùng hổ trách mắng “Sao lại nghe lén chúng ta nói chuyện?” Trên thực tế, trong lòng tôi cũng có chút chột dạ hối hận, tuy chưa từng chửi bới người khác sau lưng, nhưng việc này cũng do tôi mà ra, tôi vừa cảm kích tình cảm của Bích Dao, vừa mâu thuẫn với cảm xúc của bản thân một cách khó hiểu.

Lúc đó, Ly Quang chỉ mỉm cười, nửa phần tức giận cũng không có, giống như có hơi then thùng “Thật ra, hai muội muội của ta đích thực không được đoan trang lắm, không nên cướp đi người trong lòng của cô nương. Nhưng hai người không cần lo lắng, hai vị muội muội của ta đã có hôn ước.”

Tôi nghe xong lời này, mặt lập tức ửng đỏ, lấp bắp biện bạch “Đâu có.... Cái gì mà người trong lòng?” Ba chữ cuối cùng kia nói ra như muỗi kêu, tai không tốt sẽ không nghe được.

Hắn nhìn tôi trân trân, chân thành nói “Lưỡng tình tương duyệt tự nhiên sẽ tới với nhau, vạn vật đều thế. Nếu hai muội muội của ta đắc tội với cô nương, hay là tìm một chỗ yên tĩnh, ta thay hai vị muội muội tặng một bài hát, nhận lỗi thay hai muội muội?”

Tôi thấy hắn cũng không có ý ghét bỏ hay khinh khi, cảm thấy bình tĩnh hơn. Tiên nga trên núi Đan Huyết cũng hay được tiên đồng dâng tặng lễ vậy nếu vừa ý, nếu như lưỡng tình tương duyệt, báo cáo đi rồi thành hôn phối.

Bích Dao từ phía sau tôi nhô đầu ra, hai mắt lóe sáng, nháy mắt liên tục ý bảo tôi đồng ý, kéo tay áo của tôi mà nói “Chẳng lẽ tỷ tỷ không biết, tiếng hát của Giao nhân là âm thanh hay nhất ở Đông Hải. Hướng chi...” Nàng đỏ mặt nói “Dưới đáy biển Đông Hải này, không biết có bao nhiêu là thiếu nữ muốn được nghe tiếng hát của Ly Quang điện hạ nha!”

Chim trong tộc, ngoại trừ Phượng Hoàng, chim loan cũng được coi là loài ca hay múa đẹp. Tôi cũng cảm thấy có chút hứng thú, để Bích Dao kéo tôi và Ly QUang tới rừng san hô.

Tiếng hát của Ly Quang giống như ánh trăng chiếu trên mặt biển, trong trẻo vang lên dưới đáy biển, giống như bài hát của mẫu thân mà ta thường nghe thấy trong mộng, yên bình rạo rạo.

Đêm nay Long vương lại mở tiệc, tiếp tục chiêu đãi Giao nhân vương. Trong bữa tiệc tôi cũng không thấy Nhạc Kha và vị công chúa giao nhân tóc vàng kia, trong lòng buồn bã, không cần thận uống hai ly rượu, chỉ cảm thấy huyết Thái dương đập dồn dập, trong đầu hơi hoa mắt chóng mặt.

Từ khi nghe được tiếng hát của Ly Quang trong rừng san hô, Bích Dao đỏ mặt, cười ngây ngô suốt cả buổi chiều, đến bữa tối gặp lại Ly QUang, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi hắn. Tôi thấy bộ dáng của nàng như vậy, giống như thấy bản thân mình hai ngày trước, cũng xấu bụng kêu nàng ra khỏi sảnh. Trong sảnh này đều là vương tộc dưới biển, tôi chẳng qua chỉ là một đứa ở nhờ, không tới cũng khôn sao, trong lúc không ai chú ý, vụng trộm trốn ra ngoài, lững thững đi dạo.

Cũng lúc đó, tôi nhìn thấy hai người vắng mặt ở buổi tiệc trong rừng san hô, đều mặc áo trắng, tóc đen và tóc vàng kề sát nhau...

3. Chương 3

Lần này Cửu Ly bị hổ tinh hù tới hết hồn, cuối cùng phải ở nhà an dưỡng hai ngày. Tôi kêu thổ tinh nấu một ít chim trĩ, nướng chút thịt nai để nó bồi bổ. Ngày hôm đó, lúc đang bưng một nồi canh gà nấu nấm lên bàn, ngoài cửa có tiếng ồn ào. Thổ tinh từ khe cửa nhìn ra ngoài sợ tới nỗi mặt như màu đất, run rẩy nói “Đại vương...”

Cửu Ly đang cúi đầu vào bát ăn canh, bị thổ tinh này làm giật mình, đầu cắm cả vào chén canh. Tôi vội vàng xách nó ra, quay đầu kêu thổ tinh lấy khăn lau đầu cho nó, đầu gối hai mắt thổ tinh đã trắng dã, hai móng nắm lấy khung cửa, nhìn muốn ngất đi.

Trong lòng tôi cảm thấy buồn cười, thấy tội nó bị hổ tinh hù tội nghiệp như vậy, không biết làm sao, đành phải tìm khăn lau nước trên đầu Cửu Ly, đặt nó ở trên giường, niệm chú hóa ra hai cái chân, đắp cho chúng nó xong xuôi mới đẩy cửa ra ngoài.

Bên ngoài hàng rào vốn có đặt kết giới, yêu tinh có tu vi kém sẽ nhìn không ra. Nhưng lúc này hổ tinh đang đứng trước cửa, sau lưng hắn còn có vài yêu quái, có sói có báo, mặc dù đã hóa thành hình người nhưng sự hung tàn không thay đổi. Tử Hồ nhút nhát đứng ở một bên, chỉ đưa mắt trộm nhìn tôi vài lần.

Hổ tinh thấy tôi bước ra, trên mặt bỗng hiện ý cười, quay đầu lại trừng mắt với mấy người sau lưng một cái.

Tôi nhìn theo ánh mắt hổ tinh, phía sau hắn, bên trái có một thiếu niên đang lẳng lặng đứng, toàn thân mặc tơ giao tiêu, không vướng một hạt bụi, trong mắt xanh có chứa tia cười, như tuyết đọng tan ra, vạn vật hồi sinh, không có chút khúc mắc nào.

Chính là người làm lòng tôi hối hận dày vò hai ngày nay, người bị tôi giận chó đánh mèo, Ly Quang.

Trong lòng tôi cảm kích hắn đã không ghi thù hiềm khích lúc trước, lại sẵn sóc vô cùng cẩn thận, bèn chạy vài bước về phía hắn, trốn sau lưng. Khóe mắt nhìn thấy hổ tinh lộ ra vẻ mừng như điên, cảm thấy kỳ lạ: hổ tinh này trước nay không thấy bóng dáng, hôm nay lại dẫn một đội yêu tinh đứng trước cửa nhà tôi, chẳng lẽ sáng sớm tinh mơ nhà tôi có bảo vật sao?

Có lẽ hai hôm trước tôi có hơi nặng lời, hôm nay sắc mặt Ly Quang thật lạ, kéo tôi ra nhìn, cẩn thận nói “Thanh Nhi, hôm nay ta đến là có chút việc phiền đến nàng.”

Từ sau khi hắn đi, cuộc sống của tôi ngày càng dày vò, trong lòng hối hận, muốn tìm cơ hội bù lại, khổ sở nhưng không thể rời nơi công tác, rời khỏi nơi hoang đại này, hắn đã tự mình tới cửa. Nghe được ý đồ của Ly Quang, hợp với ý muốn bù đắp của tôi, vội vàng gật đầu bảo “Chỉ cần Ly Quang mở miệng, việc gì Thanh Loan cũng đồng ý!”

Ly Quang kéo dây thừng trong tay, chỉ nghe thấy một tiếng la nhỏ, từ đằng sau thân cây một con hổ xuất hiện, thân thể to lớn, màu lông trắng hiếm thấy.

Tôi kinh ngạc há to miệng, không hiểu nổi tại sao một giao nhân ở biển sau nuôi vật cưng không nuôi cá nuôi cua, lại nuôi một con thú trên mặt đất, sao kỳ cục vậy?

Tình cảnh này thật là thú vị, không kiềm lòng nổi bèn cười một tiếng. Tôi nói “Ly Quang, ta chỉ mới thấy qua ở trần gian nuôi chó, ở trên cổ mang theo dây xích, chưa từng thấy ai nuôi hổ cũng cần có dây xích nha!” thấy sắc mặt của hắn thẹn thùng, tôi lại càng cười to, khoát tay nói “Chỉ là việc này cũng không thể trách ngài. Ngài vốn là giao nhân trong nước, không hiểu những thứ này, chưa từng thấy người khác nuôi Vua của muôn loài.”

Hổ tinh kia lạnh lùng bước tới, có thể thấy là con hổ trắng này thật bất lực, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, chỉ vào Ly Quang mà nói “Người là đồ giao nhân không biết chuyện, lại có thể vũ nhục hổ tộc, chán sống rồi hả?”

Trong đôi mắt màu xanh của Ly Quang bỗng nhiên nổi lên băng tuyết, lạnh lùng cười mà lại buốt giá vô cùng, hổ tinh kia vô ý lui một bước.

Quen biết bạn được mấy ngàn năm, chưa bao giờ tôi thấy hắc có vẻ mặt chán ghét lạnh lùng như vậy. Thái tử điện hạ tôn quý của giao tộc tuy tức giận, nhưng vẫn mang theo ý cười, có thể là hổ tinh này ganh tị quá mới làm hắc không vui.

Tôi đưa tay kéo áo hắc, hắc mỉm cười ảm áp với tôi, băng tuyết tan hết, dịu dàng nói “Ta đi ngang qua núi Ngũ Dân, thấy gia hỏa này bị thương, không ai chăm sóc, ta phải vội về nhà, đương nhiên không thể dẫn nó xuống Đông Hải, có thể gửi nuôi ở chỗ của nàng không?”

Tôi với hắc quen biết đã lâu, trước nay đều là tôi nhờ hắc, thật chưa lần nào thấy hắc mở miệng nhờ vả, hôm nay lại nói ra một tâm nguyện, nhận đây thùng trong tay hắc, đầu ngón tay chợt lạnh lẽo, tôi biết nhiệt độ cơ thể của hắc quanh năm như băng, có thể đông lạnh được sắt, vừa đụng liền buông ra. Cởi dây thùng dùm con hổ trắng này, phát hiện là dùm tơ giao tiêu tết thành, thở dài nói “Ngài làm hư thứ tốt”. Thấy vẻ mặt hắc khó hiểu, biết là thân phận hắc cao quý, là giao nhân điện hạ, coi trọng tình nghĩa, tài vật chỉ là chuyện thường, đem cái dây thùng kia bỏ vào áo, định một ngày nào đó dùng để trói tiểu Yêu nào không nghe lời, coi như cũng đáng giá.

Ly Quang có chút khó hiểu “Nếu Thanh Nhi thích tơ giao tiêu này, ngày sau ta sai người mang tới một ít nhé!”

Tôi chỉ chỉ tấm áo xanh đầy bụi của mình, nói “Cái áo này mặc một hai vạn năm nữa vẫn được, đừng lãng phí.” Lại chỉ vào đầu bạch hổ nói “Này cũng có một thiếu sót. Nghe nói trên thiên đình có một vị Bạch Hổ thần quân, coi như cũng là người thân của nó. Vua của muôn loài, sao có thể dùng dây thùng trói được?”

Ly Quang cười xin lỗi, lại biến thành điện hạ giao tộc, xinh đẹp nho nhã.

Con hổ kia cọ cọ đầu vào đùi tôi, tôi thấy sau lưng nó bị tróc một mảng da lông lớn, lộ ra thịt, ánh mắt nó lại ngoan ngoãn, chỉ cọ lên người tôi, cảm thấy kỳ lạ : đây lẽ là một con hổ tinh,

Lập tức đưa mắt dò xét, lại không thấy chút yêu khí nào, chẳng qua chỉ là một con hổ bình thường trong núi thôi.

Thấy nó bám người như vậy, rờ rờ đầu nó mấy cái. Ly Quang thấy chúng tôi, một tiên một hổ có chút thân thiết, lại cười khổ. Tôi thấy hắc lưu luyến con hổ già này, ánh mắt giống như tiểu nương tử bị phu quân vứt bỏ, lại thấy hắc phen này ăn dấm chua không có lý chút nào, chỉ vào mặt hắc cười ha ha nói “Này! Đem gương mặt tiểu nương tử ăn dấm bậy bạ kia thu vào nhanh lên. Không biết còn tưởng ta đoạt phu quân nhà ngài! Chẳng qua chỉ là một con hổ bình thường thôi, đi theo ngài làm được gì chứ? Chẳng lẽ tới Đông Hải học bơi? Đi theo tôi thì vài ngàn năm nữa là có thể luyện thành người, cũng coi như tiền đồ rộng mở.”

Lão hổ than lên một tiếng, giống như nghe hiểu ý của tôi, chỉ vây quanh người tôi, không rời một bước. Tôi cũng rờ đầu nó, để cảm xuống, lại phát hiện là trên người con hổ già này không có mùi da lông, lại có một mùi thơm ngát nhàn nhạt, giống như mùi của hoa thạch quỳnh dưới đáy biển.

Tôi vốn tưởng rằng những thứ dưới biển không có mùi, đầu biết chỉ là do mình ít hiểu biết. Sau này mới được Nhạc Kha chỉ rằng dưới đáy biển Đông Hải có loài hoa thạch quỳnh, rời khỏi nước sẽ có mùi hương kỳ lạ, nhiều ngư dân đi tìm mà không thấy, những nữ nhân trong cung tôn sùng hoa thạch quỳnh này, vô cùng quý giá.

“Trên người con hổ này có mùi giống Nhạc Kha... chẳng lẽ ta bị váng đầu?”

Con hổ kia thấy tôi chán ghét đẩy nó ra, nấc lên một tiếng, lại nhích lại gần.

Ly Quang cười có chút chua chát “Thanh Nhi, mũi của nàng thật lợi hại. Trên người của con hổ này có phân hoa thạch quỳnh, là do ta rắc lên, con hổ này ở chung với nàng, sao có thể để cho nó hôi thối được?”

Tôi cảm kích hắc nghĩ chu toàn, tiến tới cầm tay hắc “Con hổ tinh kia có nấu một chút thịt nai, còn chưa ăn hết, vừa hay đang nướng thịt nai, hay ngài ăn một chút với ta?”

Trong mắt Ly Quang tràn đầy ý cười “Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Hổ tinh bị bỏ qua này giờ giận dữ nói “Tiên tử đã nhận chim nhạn của tại hạ, vậy là có hôn ước với tại hạ, sao còn dây dưa với giao nhân này?” Đám yêu tinh phía sau hắc tám miệng tám lưỡi, chỉ trích tôi bội bạc.

Trong lòng tôi buồn cười, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, có mấy phần vô lại, nói “Nhận chim nhận của người thì sao? Đã ăn vào bụng rồi chẳng lẽ bắt bốn tiên ỏi ra hả?”

Ly Quang vốn biết tôi xấu tính, thấy tôi tỏ ra vô lại như vậy, biết tôi đã từ chối chuyện này, khoe môi mang ý cười không nhìn được, sẵn giọng “Thanh Nhi!”

Tôi nói cách hợp tình hợp lý “Chỉ tặng ta con chim nhận đã nói có hôn ước với ta, Ly Quang tặng ta một con hổ, không lẽ ta phải lập tức kết làm vợ chồng với huynh ấy sao?”

Hổ tinh kia trừng mắt há mồm.

Ly Quang cúi đầu, tôi nhìn thấy hai tai hắn đỏ như tôm luộc, cười thầm mắng hắn da mặt mỏng, đã quen biết tôi mấy ngàn năm, lại vẫn vụng về như lúc mới quen, hơi nói quá một chút là hắn đã đỏ mặt.

Tôi cãi với hổ tinh, dương dương đắc ý nói “Tổng cộng chỉ có mấy miếng thịt chim nhận, vậy mà cũng đem tặng, xem thường bốn tiên chưa thấy hả?”

Đám yêu tinh sau lưng hổ tinh bàn tán xì xào.

Sói tinh dài mặt kia thấp giọng nói “Không sai đâu, ta coi phong tục ở trần gian, dân chúng cưới vợ, nếu như nhận chim nhận là đã đồng ý việc hôn nhân.”

Hổ tinh quay đầu thấp giọng hỏi “Thật không?”

“Thật!” Sói tinh kia quả quyết.

Hổ tinh xanh mặt, chỉ vào Ly Quang “Tiên tử từ hôn, chẳng lẽ vì giao nhân này?”

Tôi nhìn đám yêu quái trong sân, thấy mình đấu với đám này có sáu phần thắng, đứng thẳng lưng, cười hì hì nói “Không liên quan tới LY Quang. Thuộc hạ của Hổ vương cũng nói, đưa chim nhận là cách người thường hỏi cưới nhau, tiểu tiên xin hỏi Hổ Vương, ta với người, không biết ai là người?”

Hổ tinh nghẹn họng, sói tinh trả lời dùm hắn “Không ai là người!”

Tôi vỗ trán, làm bộ như chưa từng nghe những lời này, dẫn Ly Quang và Bạch Hổ vào cửa, để một đám yêu tinh ở ngoài.

Lúc ấy hổ tinh chạy theo, giữ Tử Hồ lại, đứng ở kết giới nói “Nếu tiên tử đã nói vậy, là do tại hạ keo kiệt lễ vật, xin tiên tử đừng từ chối hôn sự của hai chúng ta, tiên tử ở núi Nữ Sàn còn dài, tại hạ tin chắc tiên tử sẽ thay đổi ý định.”

Lúc đó tôi đang sút đầu mẻ trán, đâu quan tâm gì tới hắn.

Nghĩ lại, Bạch Hổ này trên người không có chút yêu khí nào, chẳng qua chỉ là một con hổ bình thường bị thương, vừa vào cửa phòng, Cửu Ly liền quát mắt trừng trừng, nhào vào lòng tôi, nhe răng với nó.

Ly Quang có chút xấu hổ, rờ rờ đầu Cửu Ly, trấn an nó một lúc cũng không có kết quả.

Bạch Hổ kia được tôi mở dây thừng, nhắm mắt theo đuôi, chỉ đảo quanh chân tôi, tôi nhìn hai con thú này đứng sừng sững, vô cùng buồn rầu. Nhà cửa này cùng lắm chỉ có thể che gió tránh mưa, nếu như hai con thú này mỗi đứa một phòng, tuyệt đối không đủ. Cửu Ly tức giận như vậy, cho tới bây giờ thì chỉ khi thấy Nhạc Kha nó mới thẽ, đôi mắt màu đỏ giống như muốn phun ra lửa, chỉ hận không thể kéo con hổ này cách xa tôi trăm trượng.

Ly Quang bất đắc dĩ nói “Thanh Nhi, hay là... ta mang con hổ này đi?”

Hắn rất ít khi nhờ tôi, đương nhiên không thể chối từ. Cúi đầu nghĩ một lúc, bèn nở nụ cười “Ta nghĩ là Cửu Ly ghét con hổ này là vì bị hổ tinh hù dọa. Bây giờ nghĩ lại thì không phải. Cửu Ly có cái mũi rất thính, bởi vì trên người con hổ này có mùi hoa thạch quỳnh, Cửu Ly mới ghét cay ghét đắng.”

Ly Quang gật nhẹ “Thanh nhi nói có lý.”

Tôi đang muốn dạy dỗ Cửu Ly, bực bội nó mấy ngày nay không ngoan, nếu không bị hổ tinh kia hù dọa thì chẳng thấy bóng dáng. Chỉ vào con hổ mà hỏi Ly Quang “Nó có tên không?”

Ly Quang bối rối nói “Có... đương nhiên không. Ta vội vàng dẫn nó tới, chưa kịp đặt tên.”

Tôi cười hắc hắc cảm thấy rất vui, chỉ vào đầu nó “Về sau kêu nó là Nhạc Kha đi.”

Lần này không chỉ có Ly Quang mà Cửu Ly cũng tỏ ra khiếp sợ, con hổ kia cũng sợ tới mức lùi một bước, cảnh giác giữ khoảng cách với tôi.

Tôi thấy nó thông minh như vậy, chỉ cảm thấy con hổ này sẽ tiến bộ trên đường tu tiên, tương lai tươi sáng, không nên được vui mừng, cũng không để ý tới Cửu Ly đang tức giận, bước lên hai bước, ngồi xổm xuống, vuốt ve lông lá của nó, thở dài nói “Nhạc Kha ơi Nhạc Kha, từ nay về sau học tập cho tốt, siêng năng tu hành, đừng có mà tầm hoa vấn liễu.”

Con hổ Nhạc Kha kia phản ứng có chút kỳ lạ, nó quay đầu đi, tôi đưa tay quay đầu nó lại. Mắt nó nheo lại, há miệng ngậm ngón tay của tôi.

Tôi sợ nó nổi cơn, cắn tay tôi, không ngờ nó chỉ lấy răng gặm gặm, không đau chút nào. Dường như tôi cũng có mấy lần thấy Long tử Nhạc Kha ngậm ngón tay của mấy tiên tử, cắn nhẹ vô cùng thân thiết, làm bọn họ kêu um sùm, cũng đâu đau đớn gì.

Thì ra, kêu la cũng là một thú vui.

Trong đầu tôi kêu lên một tiếng, toàn thân không thoải mái, té ngược về sau, chỉ vào con hổ đó mà lắp bắp, giống như nói không nên lời

“Ly Quang, con hổ này... con hổ này là do Nhạc Kha biến thành sao?”

4. Chương 4

Lúc tôi rời khỏi Đông Hải, tôi nghĩ rằng đời này kiếp này không hẹn gặp lại Nhạc Kha. Chỉ vì lần này bốn tiên động nhẹ dây tơ hồng, cách xử lý không được tốt lắm, nên cũng chưa chu toàn, còn nghĩ là mỗi lần nhìn hắc hai ba lần cho ngán, tình ý sẽ vui. Lần này khéo quá hóa vụng, cách biệt đã lâu, một hai trăm năm rồi mà lúc ngủ cũng nhìn thấy hắc trong mộng.

Đi thấy tôi trở về mà không sao, từ đó ngầm đồng ý cho tôi đi du lịch, bởi vậy tôi cũng kết bạn được với một số tiên hữu thú vị, trong đó đặc biệt là giao vương ở hồ Côn Minh là hợp ý nhất.

Một ngày kia, tôi giẫm mây rơi vào hồ Côn Minh, thấy mây mù bốc lên, giao vương trong hồ đang chiến đấu kịch liệt với một con Cóc Tinh. Tôi hạ thấp dụn mây, ngâm chân trong hồ Côn Minh để thư giãn, vừa đưa tay lau nước trên mặt, đang lúc thích thú xem thì mặt ao gợn sóng dữ dội, một con rồng trắng từ trong nước nhô lên, vẩy màu rực rỡ, sừng hươu râu hổ, mắt lạnh lùng liếc một cái, giống như những thanh đao vô hình kẹp trúng người, tôi rùng mình một cái, rớt xuống hồ Côn Minh, uống phải mấy ngụm nước, bị một đôi móng thép xách ra, để trên bờ.

Con bạch long kia lạnh lùng nói “Chim loan, không biết bơi hả?”

Tôi bị dọa tới ngây người, lắc đầu theo bản năng, hình như nghe thấy nó hừ lạnh một tiếng, cười mây đi tới hồ Côn Minh, nửa đường hóa thành một nam tử áo trắng, bóng dáng kia nhìn có vẻ quen quen, hắc quay đầu nhìn tôi, tôi bỗng ngây ra như phỗng.

Cái nhìn này lạnh như băng trong hồ Côn Minh, đúng là con người mà tôi nhớ tới trong mộng suốt một hai trăm năm, Long Tam thái tử Nhạc Kha ở Đông Hải.

Quả thật, đây là lần đầu bốn tiên động lòng suốt mấy ngày năm nay, nhìn trúng người này vì chàng có một tâm địa dịu dàng, tuy về sai biết được, chỉ cần là tiên tử xinh đẹp đạt tiêu chuẩn thì hắc đều đối xử dịu dàng, nếu không kể tới Đan Y thì bốn tiên cũng được coi là xinh xắn.

Đây tạm thời được xem là một chuyện sung sướng đi.

Nhưng Nhạc Kha rõ ràng là có biết tôi, lại bày ra vẻ mặt lạnh lùng xa cách như vậy, chẳng quen chẳng biết, lại gọi bốn tiên là “Chim Loan”, quả nhiên là quyết tâm làm mặt lạ với tôi hả?

Tôi do dự một hồi, bóng dáng Nhạc Kha bên kia chớp nhoáng, quay cuồng trong mây mù, cùng giao vương ở hòn Côn Minh kịch liệt đánh cóc tinh, bị hấn một chưởng đánh rớt xuống hồ.

Tôi chính mắt nhìn thấy Nhạc Kha bay xuống, xé con cóc tinh thành những mảnh nhỏ, tinh phong huyết vũ, nhuộm đỏ cả hồ Côn Minh. Nhất thời cảm thấy hãi hùng.

Lần này gặp lại, thật làm tôi sợ hãi trong lòng, hạ quyết tâm, không phải vạn bất đắc dĩ, chắc chắn sẽ không chọc tới con rồng buồn vui thất thường này để khỏi rước họa.

Ly Quang không biết là tôi đã từng nhìn tận mắt Nhạc Kha xé xác con cóc tinh như thế nào, nuốt vào tiên đan của nó, lắc tay vẩy đuôi hết sức vui vẻ, nên không hiểu được vẻ mặt khủng bố bây giờ của tôi.

Hắn tiến lên hai bước dịu tôi dậy, không biết sao lại có chút mát mát, trầm giọng nói “Ta không biết Thanh Nhi sợ hổ, có điều nàng hãy nghĩ lại xem, Long Tam Thái Tử kiêu ngạo biết chừng nào, lại kết oán với nàng, sao lại biến thành một con hổ mà tới núi Nữ Sàng được?”

Tôi cẩn thận nghĩ lại, không phải là không có lý nha. Võ võ ngực, oán giận nói “Ly Quang đã biết Nhạc Kha kia thích dùng mùi hoa thạch quỳnh, lại còn xúc lên người con hổ này, không phải làm cho ta thêm ngột ngạt sao?”

Ly Quang khuyên can mãi, tôi mới giữ con hổ này lại, thấy thổ tinh sớm bị con hổ tinh kia hù cho hôn mê bất tỉnh, thật nai nường bây giờ không biết nhờ ai làm, hấn chỉ đành tiếc nuôi mà đi.

Ta lại lo con hổ này chỉ là một con hổ bình thường, bị yêu quái trong núi ăn mất, mỗi ngày chỉ để nó trong kết giới, bản thân thì xuất môn đi loanh quanh.

Cửu Lý và con hổ này vô cùng ghét nhau, mấy ngày nay đều nịnh bợ tôi, chỉ mong lúc tôi rời khỏi nhà đi dạo sẽ dẫn theo. Tôi sợ hai con thú này ở nhà đánh nhau, dọa con thổ tinh nhất gan kia, không khéo làm bay cả nóc nhà nên lúc xuất môn chỉ mang Cửu Lý theo.

Trong núi Nữ Sàng có nhiều yêu quái và ác thú, chỉ có điều những con yêu này nhìn thấy tôi từ xa, cũng tiến lên hành lễ cung kính, gọi một tiếng “Đại tiên”. Bốn tiên cảm thấy yêu thú ở núi Nữ Sàng này thật là hòa thuận, trong rừng cây cối xum xue, cũng coi như không phụ để mệnh. Nếu như ngọc đế ở thiên đình biết được, bỏ lệnh phạt cho tôi, vậy thật là quá vui rồi.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, lỗi do bốn tiên gây nên, ngoại trừ tăng thêm phiền não thì chẳng được tích sự gì.

Tính theo thời gian năm tháng, tôi tới đây cũng một tháng hơn rồi, đã xem hết cảnh phía trước núi Nữ Sàng này. Hôm nay bắt chước người trần, ôm Cửu Lý trong lòng, đi tới phía sau núi Nữ Sàng.

Có điều, đi vào rừng hơi khó khăn, cảm thấy sau lưng có đôi mắt đang nhìn theo, Cửu Lý xưa nay vốn cảnh giác, chớp đôi mắt hồng nhìn lại, thân thể nho nhỏ ở trong lòng tôi quay tới quay lui không yên, tôi chỉ vờ đặt nó xuống, nó liền chạy ra trước.

Tôi chạy theo nó, thấy nó chạy như tên bay, đành phải niệm chú dính vào thân nó. Cứ chạy như vậy được một giờ thì tới phía sau núi Nữ Sàng.

Vừa mới ra khỏi rừng, tôi liền hoảng sợ.

P phía sau núi Nữ Sàng bị yêu ma chiếm đóng, đây cũng là thật. Tôi đứng xa xa nhìn cũng có thể thấy yêu khí, nhưng đứng ngay tại sau núi, chỉ thấy yêu khí đập vào mặt, lệ khí đen ngòm che lấp mặt trời, phía trước núi chưa từng thấy ma cảnh như vậy, chắc chắn là có yêu ma bày kết giới ở đây để tránh Thiên Đình biết được.

Cửu Lý nao núng lùi về sau một bước, lại khó lòng đứng yên, Cửu Lý xỏ tung chín cái đuôi của nó, chắn trước mặt tôi, tôi nhảy mắt nhìn thấy những tiểu yêu nửa người nửa thú bên trong kết giới, ánh mắt vô thần, hồ ly tinh xinh đẹp lượn lờ, chém giết với một con nai tinh bán thú đang ở trước mặt, lấy nội đan màu hổ phách của nó mà nuốt xuống. Con nai tinh kia lớn bằng bàn tay, trên gương mặt tuyết trắng là một đôi mắt mở mịt vô tội, chết mà không hiểu tại sao.

Mặc dù tôi không biết trong kết giới này là yêu mà đáng sợ cỡ nào, cũng biết dựa vào tu vi của bản thân thì khó lòng thắng nổi, nhưng chỉ là một con hồ ly tám trăm năm tuổi như Cửu Ly sao có phần thắng?

Trong lòng vừa nghĩ, tôi niệm chú phóng qua đỉnh đầu nó, đem nó bảo vệ sau lưng, ở thời khắc nguy hiểm mà con thú này giở chứng, hai móng vuốt nhọn quần chặt sau lưng tôi, trong lòng tôi cười khổ : áo choàng này chắc là bị cào rách rồi.

Chỉ là trong lúc đầu chuyển, trong kết giới đã có yêu thú phát hiện chúng tôi, một đám đứng sát kết giới, y y nha nha như đứa trẻ phàm trần học nói, ra sức đánh về kết giới, giống như muốn phá tan nhà giam này.

Tôi che chở Cửu Ly, lùi về sau hai bước, đang chuẩn bị trốn vào rừng mà đi, đám yêu thú kia nhao nhao chạy trốn, số ít đã bị đâm cho đầu rơi máu chảy, thần trí hôn mê, không còn né tránh được nữa. Yêu thú chia nhau chạy trốn, trong đó có một người đi tới, áo dài màu vàng hoa văn đen, khí vũ hiên ngang, đứng là hồ tinh.

Bị hấn nhìn thấy, tôi muốn trốn cũng không thể, đành phải cúi người thi lễ, xa xa cười nói “Hồ vương dạo này vẫn khỏe chứ?”

Hồ tinh kia phá kết giới mà ra, vẻ mặt vui mừng, có vài phần ngại ngùng mà nói “Tiên tử... tới tìm tại hạ sao?” Đột nhiên giống như nhớ tới chuyện gì đó, sắc mặt lo lắng ảm đạm, liên tục nháy mắt với tôi “Nơi đây không phải là chỗ mà gót ngọc của tiên tử nên tới, mau mau mang tiểu hồ này đi đi. Hai ngày nữa tại hạ sẽ tới tìm tiên tử chuyện trò, giải sầu cho tiên tử.”

Lúc hồ tinh đang nói, một cầu lửa xuyên qua kết giới, đánh thẳng về phía mặt tôi. Tôi bối rối niệm một câu chú, lại có cầu lửa bay tới, bèn biến thành chân thân là chim loan, gấp lấy Cửu Ly bay đi.

Lại có cầu lửa liên tiếp bay về phía tôi, khí nóng đập vào mặt, đốt trụi cây cỏ, chỗ tôi vừa đứng đã bị đốt sạch, dưới chân tôi đã là một biển lửa, không có lối ra.

Tộc chim loan là một chủng tộc vô cùng yếu đuối và vô dụng, trên Tiên giới nói rằng chim loan nhân hậu, mặc dù gần họ với Phượng Hoàng, nhưng pháp thuật lại có hạn. Nếu đã là chim loan, quan trọng nhất là phải biết học ca học múa, tôi ca múa thì cũng bình thường, lại chưa bao giờ được dìu dắt cho tuyệt chiêu phòng thân nào, lúc này vội vàng ứng chiến, có mấy cầu lửa từ trong kết giới kia lao ra, tôi tránh cũng không thể tránh nữa. Cuối cùng, một quả cầu lửa đánh ngay lưng, lực phủ ngũ tạng liền lệch vị trí, trên lưng bỏng rát, hai cánh mất lực, rơi thẳng xuống biển lửa, nắm chặt Cửu Ly đang gào thét, trong lúc đó, lòng tôi dậy lên một ý nghĩ vô cùng hối hận : nếu lúc trước tôi không đem Cửu Ly rời khỏi Thanh Khâu, bây giờ chắc nó vẫn vui sướng chứ chẳng mất mạng ở núi Nữ Sàng này.

Phượng Hoàng gặp lửa sẽ trọng sinh, thanh loan mặc dù là cùng họ với phượng hoàng, nhưng kết quả thì khác nhau một trời một vực, đương nhiên khi bị thiêu đốt, xác thân cháy rụi, hồn phách không còn.

Gần rơi tới biển lửa, cuối cùng tôi cũng ngắt đi như ý nguyện, khỏi phải chịu nỗi khổ bị thiêu đốt.

Trong đầu tối đen, tôi không biết là trong cơn gió kia có một luồng ánh sáng.

Không, mặc dù thể giới này đen tối, lại tiềm tàng nhiều tình cảm ấm áp, giống như một khúc nhạc trong cõi mộng, rõ ràng trong lòng biết rõ phía trước có đá ngầm và bão giông chờ đợi nhưng vẫn làm người ta bất an trong lòng. Tôi chấp vả rất nhiều kí ức, mới có thể biết rõ bản thân trước nay là một con chim loan.

Khi đó ca múa, đêm ăn ngô ngày uống sương, chưa từng ưu phiền. Sau khi biến thành hình người, phiền não mới đua nhau tới. Lúc đó vẫn nghĩ rằng, trước khi tu thành hình người là một khoảng thời gian sống trong mơ, đành phải vui sướng thoải mái, không lo lắng chuyện tình.

Bây giờ không giống.

Ban đầu, tôi chỉ hoảng loạn rồi mù, bước từng bước một nhưng xung quanh vẫn tối đen. Tôi không biết bản thân còn thân xác không, nhưng tôi đang ở trong thể giới an bình này, không có điểm dừng. Tôi từng có ý đồ muốn tìm ra giới hạn của thể giới này nhưng chẳng có kết quả.

Chẳng biết trải qua bao lâu, tôi nghe thấy tiếng người ồn ào, giống như trong đêm sâu tịch mịch lóe lên một ánh đèn, tôi chạy trốn về phía đó.

Bỗng nhiên, đường gấp ghe, tôi nghiêng ngã lao xuống, hoàn toàn không để ý tới vậy mà chẳng có chút cảm giác đón đầu nào. Một chân đạp không khí, giống như ngã xuống phàm trần thế tục, phớt lờ vô cùng thịnh vượng, người bán hàng rong tranh nhau chào hoàng, bụi bặm trong không khí xuyên qua tôi, từ từ rơi xuống đất. Tôi mờ mịt nhìn, mặc dù lục giác rõ ràng, nhưng lại không tìm thấy thể xác của mình, không hình bóng ảnh, kỳ lạ làm lòng tôi thất vọng.

Mà lại mờ mịt xung quanh: tâm tôi đang ở đâu?

Một cô hồn cũng nhìn thấy hình dáng của bản thân, tôi rõ ràng là có ý thức, lại không biết mình đang ở chỗ nào. Lúc ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời, lại không có cảm giác ấm lạnh gì, hoàn toàn không có cảm giác. Sau khi sợ hãi qua đi, tôi bước từng bước, tùy ý mà đi, nhìn thấy phía trước có một tòa nhà gỗ ba tầng sừng sững, trường quay mập mập đứng trước cửa, ý cười đầy mặt. Có ba vị khách đang đứng trước tòa nhà, đang ngẩng đầu nhìn bằng hiệu.

Tôi chỉ nhìn thấy bóng lưng của ba người này.

Xa xa nhìn phía sau lưng, ba người này chắc là hai nam một nữ. Trong đó có một người áo rách tả tơi, giống như một nam tử nghèo khổ mừng tôi. Một người khác ăn mặc lại vô cùng chỉnh tề, áo dài màu trắng, tóc đen nhánh, soi rõ bóng người, trong đầu tôi lại có một tia tiếc hận với mái tóc này : đáng tiếc không sinh ra trên người một cô gái.

Tôi thở dài trong lòng, vừa đánh giá cô gái đang đi theo hai người đàn ông lên trên lầu. Áo choàng của nàng ta màu xanh, ẩn những đường vân ngũ sắc, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được. Tôi đoán thẩm cha mẹ của cô gái này chắc cũng có của cải, nếu không sao có tiền để mặc loại vải xanh thêu tinh tế thế này.

Tôi vốn tưởng nữ nhân ở trần gian, tất nhiên là ở trong khuê phòng, xinh đẹp dịu dàng, bước đi uyển chuyển, chẳng ngờ được nàng ta lại đi một mạch lên lầu cùng hai người đàn ông kia, đáng vẻ chẳng có chút nhẹ nhàng nào, thật làm người ta tiếc hận.

Cũng không biết vì sao, tôi lại có lòng đi theo đuôi ba người này, cảnh vật này giống như tôi đã từng được thấy, làm tôi có chút tò mò.

Ba người này ngồi xuống, tôi nhìn được khuôn mặt, trong lòng chấn động vô cùng.

Người đàn ông trung niên kia rõ ràng là giao vương ở hồ Côn Minh, còn người áo trắng kia chính là con rồng tính tình kỳ cục, thay đổi thất thường, là Nhạc Kha đó, còn người con gái áo xanh kia, lại là tôi!

Rất ít khi tôi có cơ hội có thể nhìn kỹ bản thân, không kiềm lòng được mà mở to hai mắt.

Sắc mặt của “nàng ta” hôm nay có chút nhợt nhạt, giống như nôn quá nhiều lần, có chút suy yếu.

Nghĩ lại một chút, chắc là do nôn mửa quá nhiều chăng?

Nếu không phải hôm nay có cơ duyên tình cờ này, sao tôi có cơ hội nhìn thấy bản thân, ở trong thế giới tối đen kia, không nghĩ tới có thể từ từ trôi qua.

Riêng chuyện nhớ tới mình là Thanh Loan cũng đã tốn không ít thời gian của tôi.

Ngày đó ở hồ Côn Minh, con cóc tinh bị giết, con rồng kia vẫn giữ nguyên chân thân, múa máy trong đám mây, nước mắt của giao vương tuôn như suối, muốn lên cơn đau tim, chỉ vào con rồng kia mà mắng “Con cháu bất hiếu, thúc thúc của ngươi bắt yêu quái mà ngươi cũng đành trước một bước!”

Con rồng kia biến thành hình người, đạp mây đáp xuống, trên áo choàng màu trắng đầy máu tươi, tôi quay đầu muốn nôn, trong bụng dường như trống trơn cả rồi, nôn ra toàn nước.

Nhạc Kha không còn vẻ dịu dàng chăm sóc giống như khi mới gặp, ghét bỏ mà cau mày, lạnh lùng phun ra mấy chữ “Qua bên kia mà nôn, hồi muốn chết!”

Đã từng vui vẻ nồng nhiệt như lửa, bây giờ lại lạnh lẽo vô cùng.

5. Chương 5

Bốn mặt bàn, hai nam một nữ này mỗi người một mặt, tôi chọn mặt bàn còn trống kia đứng, có chút mới lạ khi nhìn về mặt không tình nguyện của mình.

Giao vương kia cứ lải nhải lắm nhảm, sơ suất một cái là muốn đòi hạt châu màu hổ phách bị Nhạc Kha nuốt vào kia. Nhưng Nhạc Kha vẫn cứ phớt lờ, mặt lạnh vùi đầu dùng bữa, ăn như gió thổi mây tan, tướng ăn này thật đáng xem vô cùng, chắc là kinh tế ở long cung Đông Hải có chút khó khăn nên mới bỏ đói tam thái tử Điện hạ thể này.

Chân thân của tôi ngồi lúc kia chắc là cũng nghĩ vậy, vụng trộm ngược đầu mà tặng vị Long tam thái tử này một ánh mắt khinh bỉ. Chuyện này càng lúc càng thú vị nha, sau khi tôi bị cấm túc ở chỗ hắc ám kia, vô cùng cô đơn, lúc này thấy thật hưng phấn vô cùng.

Giao vương không đòi được tiên nguyên của con Cóc tinh, chỉ chờ Nhạc Kha ăn xong đồ ăn trên bài, kéo theo chân thân của tôi, không tình không nguyện mà đi, lại có thái độ đòi không được nhất định không bỏ qua.

Nhạc Kha cười mây lướt gió, không bao lâu sau đã dẫn theo hai “cái đuôi” kia tới Đông Hải, quay đầu nở một nụ cười hiểm có, nói “Tam thúc có muốn quay về thủy tinh cung gặp phụ vương không, ngài cũng ba ngàn năm chưa gặp được thúc, chắc là nhớ mong lắm.”

Lời nói ra rất dịu dàng, không ngờ sắc mặt của giao vương bỗng nhiên tái mét, lắp bắp từ chối “Thúc bận công vụ ở hồ Côn Minh, phải quay về đây. Ngày khác mới tới thăm huynh trưởng. Ngày khác tới nhé!”

Nhạc Kha lại càng cười thân thiết vô cùng “Sao lại nói thế? Thúc đến Đông Hải này, tất nhiên phụ vương sẽ mở to cửa, xếp hàng mà hoan nghênh. Chỉ đáng tiếc là không tiện dịp, nếu hôm nay thúc bận, cháu cũng không tiện quấy rầy.”

Giao vương đưa tay lau mồ hôi trên trán, giống như trút được gánh nặng.

Hắn lại nói thêm một câu “Chỉ là không biết ngày khác là ngày nào?”

Giao vương giống như bị lửa cháy tới râu, nói không nên lời, lại kéo theo chân thân của tôi vẫn còn đang ngơ ngác, cười mây mà đi. Tôi cố ý đuổi theo, nhìn Nhạc Kha lẻ loi đứng ở Đông Hải, trước mặt là sóng xanh trùng trùng, trên đỉnh đầu bầu trời trong xanh, sau lưng có núi non hùng vĩ, có lẽ là do tò mò, nên không đi theo chân thân của mình.

Nhạc Kha đứng ở trên bờ Đông Hải khoảng một nén hương, sau đó lướt sóng lặn xuống biển sâu.

Bây giờ tôi không hình không ảnh, người khác không nhìn thấy tôi, cũng không thể chạm vào tôi, lại càng không sợ nước với lửa, thật là vô cùng vừa ý nha. Vì thế, tôi núp trên lưng hắn, cũng không biết hắn đi tới bao lâu, hỗn loạn, không phân biệt được phương hướng, cuối cùng đứng trước một nhà đá đen sì.

Nhà đá này chắc cũng có chút tuổi đời ở đáy biển này, trên tường bám rêu xanh, nhiều bùn trầm tích, những chú cá nhỏ ngũ sắc bơi xung quanh, liều mạng liếc nhìn Nhạc Kha một cái, xoay người bơi xa.

Tôi leo xuống từ lưng hắn, thấy hắn đẩy cái cửa tối đen kia, lập tức có ánh sáng chiếu ra. Tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ Long Vương cất giấu mỹ nữ ở đây sao? Vội vã theo sát hắn mà đi vào, trong phòng trống không, chỉ có một bộ bàn ghế đá, vô cùng đơn giản. Trên bàn để chút đồ, chưa bao giờ thấy qua, tôi bị hấp dẫn bởi một cái hòm đen tuyền để trong phòng. Cái hòm đen ấy cũng chẳng có nắp đậy, tôi vụng trộm đi tới, nhìn vào trong một lúc, lập tức bị thu hút.

Có một nam tử trẻ tuổi nằm trong hòm, thân mặc khôi giáp màu xám trắng, da trắng, hai hàng mi dài, lông mi hơi vểnh, mũi thẳng môi mỏng, giống như đang ở trong một giấc ngủ vô cùng đau đớn, giữa lông mày có nếp chau, làm tôi nghĩ chắc hẳn hắn có chuyện vô cùng lo lắng, sắp nhảy từ trong hòm ra.

Về mặt của Nhạc Kha vô cùng kỳ lạ.

Tôi nghĩ về mặt của hắn rất giống tôi, khi có thể tận mắt nhìn thấy chân thân của mình, đại khái là vậy.

Hắn sờ cái hòm một lúc, liền đi qua ngồi trên tấm ghế đá kia, ngẩn ngơ cầm một cọng lông vũ màu xanh đặt trên mặt bàn, lúc đó, ý cười tỏa ra trên khuôn mặt lạnh lẽo.

Tình hình này thật là kỳ cục. Tôi quan sát cọng lông vũ màu xanh kia, ngắm nghĩ một hồi. Ồ, đó chẳng phải là lông vũ trên cái đuôi rất xinh đẹp của chân thân chim loan của tôi sao?

Nhạc Kha này thật quá vô sỉ, chẳng biết đã bứt cọng lông vũ xinh đẹp trên đuôi tôi từ hồi nào, giấu ở trong một cái nhà đá nhỏ không ai biết thế này.

Từ khi tôi biết hắn tới nay, vẫn chưa từng nhìn thấy nụ cười như thế ở trên mặt hắn, trong chốc lát cảm thấy thú vị, bèn nén tức giận lại, nhìn hắn chằm chằm.

Hắn nói ra một câu kinh động lòng người.

Hắn nói “Tỷ tỷ, ta đã thấy con gái của tỷ.”

Những lời này thì cũng bình thường thôi, mấu chốt là ở về sau kia.

“Nàng ta pháp lực thấp kém, lại không biết lượng sức, thích đi loanh quanh, chẳng có chí tiến thủ, đi theo ta tới hồ Côn Minh của tam thúc chơi bởi.”

Tôi cảm thấy như trời đất nổi gió, khó tránh kiếp nạn, chốc lát đã bay theo gió, không còn cảm giác gì.

Lúc trước dì từng nói qua, mẫu thân của tôi, nghe nói là con gái của thủ lĩnh Điều tộc lúc trước, chân thân cũng là một con chim loan.

Dì còn nói, tính tình của mẫu thân vô cùng dịu dàng hiền lành, chính là Nhị Công chúa của núi Đan Huyết mà mọi người thường gọi, chỉ là tuổi trẻ gặp họa lớn, hai vợ chồng đều chết, mới phải đem tôi gửi nuôi ở Phượng Tê cung.

Về sau tôi mới biết, thì ra sự thật không phải như vậy. Một năm kia, lúc tôi hơn sáu nghìn tuổi, leo lên xà ngang ở một cung điện vắng vẻ sau Phượng Tê cung để chớp mắt một chút, nghe được một vị ma ma lớn tuổi đang tán gẫu chuyện xưa với một tiên nga trẻ tuổi, lão ma ma kia thở dài mà nói “Ma ma như ta ở Phượng Tê cung hầu hạ chủ tử đã mấy vạn năm, cũng đã thấy qua bao nhiêu công chúa, người không giống công chúa nhất trong đó chính là công chúa Bích Hoàng.”

Lúc đó tôi đang ngủ gà ngủ gật, cảm thấy cái tên này thật là xa lạ, cũng không để bụng, nghe tiếp.

Tiên nga trẻ tuổi kia chắc cũng xấp xỉ tuổi tôi, chắc là cũng chưa từng nghe qua cái tên đó, cất lời hỏi “Ma ma đừng có đặt chuyện cũ nhé, cái tên công chúa Bích Hoàng này ta chưa nghe thấy bao giờ!”

Ma ma kia vô cùng khinh thường, hừ một tiếng “Người thì biết cái gì? Công chúa Bích Hoàng kia chính là mẹ ruột của tiểu nha đầu khó chơi đang gửi nuôi ở điện trước đó.”

Hai chữ “gửi nuôi” này gãi trúng chỗ đau của tôi, mặc dù tôi biết lão ma ma này nói chắc không phải tôi, nhưng lại bắt đầu nổi hứng, quăng Chu công kia đi, niệm chú biến thành con muỗi bay tới gần.

Hai người ngồi trước thêm đá, lão ma ma kia run rẩy khuôn mặt đầy nếp nhăn, có vài phần kích động mà nói “Ngay cả dã nha đầu kia người cũng không biết sao? Chính là nha đầu Thanh Loan.”

Tiên nga trẻ tuổi kia mở to đôi mắt, có chút hâm mộ mà nói “Ngài nói mẫu thân của Thanh Loan là tiểu công chúa trong Phượng Tê cung sao? Thật sự là không tưởng tượng nổi nha.”

Việc này thì sau khi hóa thành hình người, dì lỗ miệng mà nói với tôi, chỉ là dì chưa từng nhắc tới tên của mẫu thân. Trong lòng tôi, mẫu thân chính là mẫu thân, chưa bao giờ nghĩ tới bà lại có một cái tên lưu truyền trong Tiên giới.

Lão ma ma kia nói tiếp “Người thì biết cái gì? Những việc này đều là chuyện cũ năm xưa. Thủ lĩnh đời trước vô cùng yêu thương vị công chúa Bích Hoàng này, nếu không phải chân thân của nàng chỉ là một con chim loan, không phải phượng hoàng, sợ là ngôi vị thủ lĩnh Điều tộc bây giờ hiển nhiên nằm trong tay công chúa Bích Hoàng rồi.”

Tôi vốn chỉ cảm thấy lão ma ma này tỏ vẻ rành đời, sợ bà nói láo, tôi từ sớm đã nghe dì nói, cũng không thấy chuyện nào lạ kỳ, nhưng dì chưa bao giờ nói tới việc này với tôi.

Lão ma ma kia nói “Mặc dù bộ dáng của công chúa Bích Hoàng trắng trẻo đáng yêu, mười công chúa Xích Diễm cũng không bằng, nhưng từ nhỏ đã vô cùng to gan. Lúc được một vạn hai ngàn tuổi, nhặt được một Long tử của thiên giới mới sáu trăm tuổi. Năm đó, bảo vật thượng cổ Cửu Lê Hồ bị trộm, Thiên đế cũng không phải là thiên đế bây giờ, lúc đó vẫn còn là thái tử Thiên Giới Tiểu Nghiêu đi điều tra tìm Cửu Lê Hồ. Thái tử Tiểu Nghiêu này rất phong lưu, nạp hai vị thiên phi, hai vị thiên phi này đều sinh tiểu điện hạ. Lúc hấn rời khỏi, hai vị thiên phi kia đấu pháp, người bị thua thất thủ đem theo tiểu điện hạ mà rút xuống khỏi Cửu Trùng Thiên, vừa lúc được công chúa Bích Hoàng nhặt được.”

Vị tiên nga tuổi trẻ kia hai mắt sáng lên, hâm mộ nói “Có thể nhặt về một con rồng, nếu như Thiên đế biết được, chắc chắn sẽ phong thưởng, muốn làm thượng tiên chẳng phải cũng dễ dàng sao?”

Lão ma ma buồn cười đánh lên đầu tiên nga một cái nói “Làm công chúa điều tộc chưa đủ tôn quý sao? Cần gì phải muốn được Thiên đế phong làm thượng tiên? Tiên nga như ngươi thật chẳng hiểu biết gì!”

Tiên nga tuổi trẻ xấu hổ cúi đầu, có chút ừ ừ.

Tôi âm thầm buồn cười : lão ma ma này chỉ ở trong một ngọn núi tiên, ếch ngồi đáy giếng, lâu lâu lại tự cai tự đại, tội nghiệp cho tiểu tiên nga này bị một lời nói lấy lòng, không chừng hôm nay còn bị lão ma ma này cóc đầu bị thương ấy chứ.

Lão ma ma thấy bộ dáng của tiên nga như vậy, hình như có chút xấu hổ, muốn nói thêm mấy lời để bù chuyện đã bắt lỗi tiên nga này, lập tức thở dài rầu rĩ “Đáng tiếc, công chúa Bích Hoàng vốn thích đi du lịch khắp nơi, mấy ngàn năm rồi chưa trở lại núi Đan Huyết. Chỉ nghe nói nàng ta lấy một ma đầu nào đó làm phu quân, lục giới không chứa, làm lạo thủ lĩnh tức chết, lúc này công chúa Xích Diễm mới kế thừa ngôi vị thủ lĩnh. Công chúa Bích Hoàng kia cuối cùng bị Thiên lôi đánh, hồn tiêu phách tán, kết cục thảm.”

Tôi nghe vậy thì ngây người, giống bị người ta niệm chú định thân, mặc dù trong lòng nổi giông nổi bão, nhưng ngay cả một cọng lông trên người cũng không động đậy được.

Chỉ nghe tiên nga kia tò mò hỏi bên tai “Ma ma nói như vậy, cũng không phải là tận mắt nhìn thấy, sao có thể biết thật giả?”

Lão ma ma kia có vẻ tự đắc “Đương nhiên là do đại quân sự Thương Lộ đi theo bên người thủ lĩnh Xích Diễm nói. Năm đó, bà ta đi theo thủ lĩnh tới nhận Tiểu Loan kia, tận mắt nhìn thấy.”

“A...” Tiên nga tuổi trẻ kia nghĩ một hồi, lại hỏi “Còn long tử do công chúa Bích Hoàng nhặt về thì sao?”

Lão ma ma lắc đầu “Ai biết được, chắc là chỉ có công chúa Bích Hoàng đã hỏi phi yên diệt kia mới biết được tung tích của long tử kia! Sau khi mang Thanh Loan về, thủ lĩnh Xích Diễm đã đuổi hết mấy tiên hầu tiên nga biết chuyện công chúa Bích Hoàng đi, nếu không phải ma ma ta rời khỏi tiên điện, chỉ làm một ma ma lo việc quét tước, chắc cũng rơi vào kết cục không nơi nương náu.”

Tiên nga tuổi trẻ đứng dậy phỉ phỉ tro bụi trên váy, quay đầu nhìn lại thấy tôi đang đứng ngây ngốc, “Woa” một tiếng “Ma ma, mau đến xem...”

Lão ma ma chậm rãi đứng dậy, cũng bước tới, kinh ngạc nói “Con muỗi này sao lại chảy nước mắt vậy?”

Tiểu tiên nga đưa tay để dưới chân tôi một hồi, thấy lòng bàn tay ướt sũng, trên mặt tỏ vẻ khâm phục “Tu thành một con muỗi tiên quả thật không dễ dàng nha, chẳng trách được mừng rỡ như điên mà khóc.”

Lão ma ma cũng mở miệng phụ họa.

Trong lòng tôi khinh bỉ tiểu tiên nga này thật chẳng hiểu biết gì, bèn nhìn xem chân thân của hai người này là gì.

Thì ra lão ma ma này là một con gà mái, còn tiên nga tuổi trẻ này lại là một con chim cú nhỏ.

Mọi người đều biết, gà mái này một khi tu thành hình người, sẽ sinh ra đặc thù thích nói lảm nhảm, dong dài, phiền phức vô cùng. Chim cú là tử địch của đại tổng quân Thương Lộ ở núi Đan Huyết. hai loài này tu thành hình người cũng không được tổng quân Thương Lộ bên cạnh dè dặt yêu thích, chẳng trách bị phân tới hoang điện không ai ở này để quét tước.

Hai người này vừa đi vừa cảm thán tạo hóa thần kỳ, ngay cả muỗi cũng có thể tu thành tiên, thật chẳng dễ dàng. Tôi hóa thành hình người, nằm lại chỗ mái hiên chớp mắt một chút, chỉ cho đây là một giấc mộng, khi tỉnh lại sẽ chôn sâu tất cả.

Tôi vẫn là một con chim loan không cha không mẹ được gửi nuôi tại núi Đan Huyết như cũ.

Bây giờ ở trong thế giới đen tối lại nghe hắc hắc tới, đột nhiên nhớ lại chuyện cũ năm xưa.

Xác minh hai phía, cho tôi một kết luận : tôi và người mẹ chưa gặp mặt kia, có chung một sở thích, đó là thu dưỡng những tiểu thú.

Mẹ tôi đã từng nhận nuôi một con rồng, nói tới tôi thì kém hơn bà một chút, chỉ nuôi một con cừu vĩ hồ ly không cha không mẹ.

Dựa theo suy đoán của tôi, nam tử tuổi trẻ trong hòm có lẽ là vị long tử được mẫu thân tôi nhặt về. Chỉ có điều, thằng nhãi Nhạc Kha này lại gọi mẫu thân là “tỷ tỷ”, nếu không phải là do hiểu lầm, chắc chắn có ẩn tình.

Tôi vắt óc suy nghĩ, bản thân lại ở trong một thế giới u ám, không biết thời gian vội vã, cứ vô tri vô giác nghĩ ngợi như vậy, cũng chẳng biết đã qua bao nhiêu ngày tháng. Lần này tồn tại không hình không ảnh như vậy, không biết lạnh lẽo cũng chẳng thèm thuồng ăn uống gì, chỉ rong chơi ở trong thế giới này chẳng biết mệt mỏi.

Cảnh xuân thay đổi, cũng không biết đã qua bao lâu, tôi thấy một tia sáng mờ mờ, giống như trong khe hở nhỏ, có tia sáng le lói.

Tôi ở bên ngoài chân thân chim loan của mình, tính ra cũng tốt, tâm tùy ý dời, trong nháy mắt đã đến gần ánh sáng, đi lại thăm dò, ánh sáng kia giống như một thế giới, không tường không cửa cũng không có cửa sổ, cũng không có gì ngăn cách, chỉ là giống như một đường biên, kể bên thế giới của tôi nhưng lại hoàn toàn cách biệt, giống như ngày và đêm.

Tôi từng nghe nói Cửu Lê Hồ rất lợi hại, có thể chứa thiên địa bên trong, chỉ là đã bị trộm mất, chẳng lẽ tôi đi lung tung lại lầm lỡ rơi vào bên trong Cửu Lê Hồ?

Thăm dò một lúc, ánh sáng này cũng chẳng có biên giới, nghiêng tai nghe lại không nghe thấy gì. Tôi không do dự nữa, lập tức đi qua, quay lưng lại nhìn không khỏi chấn động.

Tôi chỉ là cảm thấy bản thân bước tới hai bước, quay đầu lại đã không còn thấy thế giới tối đen kia, bây giờ đang đứng trong vùng sáng mênh mông. Ánh sáng này không giống với ánh nắng của Mão Nhật Tinh Quân, không chói mắt, nhưng lại giống như ánh sáng của vô số Dạ Minh Châu, sáng rực đầy sắc màu, nhưng mềm mại ấm áp.

6. Chương 6

Tôi trước giờ không được tốt tính, biết rõ bản thân không nơi nương tựa, không bằng Đan Y, trên đầu có chữ “ruột thịt của thủ lĩnh” thay nàng ta đẹp bỏ tai họa, đầu giống như tôi, bị biếm tới núi Nữ Sàng, sống chết không ai buồn hỏi tới.

Nghĩ như vậy, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác thê lương.

Nhưng thế giới này sáng sủa như vậy, vậy mà ngay cả bóng của mình tôi cũng không nhìn thấy, trong nháy mắt, nỗi tiếc hận và tự thương hại bản thân bị thổi bay vèo, trong lòng tôi chỉ còn lại sự tò mò hưng phấn.

Tôi quyết tâm muốn tìm ra nguồn gốc ánh sáng của thế giới này, có điều đi đã nửa canh giờ, vậy mà chỉ thấy một bóng dáng màu trắng, bóng dáng kia càng ngày càng gần, tới sát tôi lên tiếng chào hỏi thăm thiết “Thanh nhi, sao nàng chưa từ đã biệt thế?” Nói xong còn muốn tiếng lên nắm tay tôi.

Tôi vô cùng sợ hãi, há mồm nói “Ngài nhìn thấy tôi sao?” Bóng dáng màu trắng kia cười vui vẻ, ta vui mừng quá, Nhạc Kha.

Nhạc Kha cười to “Ta thường tới chỗ này trong mộng, chỉ có thể nhìn thấy chút chuyện cũ năm xưa, chưa từng gặp qua một vị tiên hữu nào, thật rất cô đơn!”

Mặc dù tôi không biết vì sao hắn lại ở chỗ này, nhưng có thể gặp bạn cũ ở cái thế giới không biết tên này, đương nhiên cũng được coi là một việc may mắn. Lúc này bắt đầu nghi hoặc nói “Ngài thường tới đây, vậy có biết cách rời khỏi không?”

Hắn cầm tay của tôi, vô cùng kỳ lạ, lúc này tôi cảm thấy giống như mình mới được sinh ra, tuy không nhìn thấy gì nhưng loại cảm giác này vô cùng quen thuộc. Nếu tôi không tìm được tay của mình, đương nhiên không thể nào rút ra, chỉ có thể để hắn nắm tùy hắn.

Hắn nhìn tôi trừng mắt, thở dài “Ta chưa bao giờ nghĩ được bản thân còn có thể mơ thấy Thanh Nhi, Thanh Nhi, sao nàng đẹp hơn lúc mới gặp thế? Có điều, muốn rời khỏi đây, tỉnh ngủ đừng mơ nữa, tự nhiên có thể rời đi, chẳng có gì kỳ lạ.”

Tôi ngơ ngác nhìn hắn, không nói được câu nào.

Hắn biết bản thân mình, đương nhiên biết cách rời khỏi.

Tôi lại không biết mình như thế nào, bây giờ phải rời khỏi thế nào đây?

Có thể là hắn nhìn thấy bộ dáng ngơ ngác của tôi thật thú vị, kéo cái thân thể không hình của tôi lại gần, vẻ mặt hết sức thân thiết “Ta ngược lại không biết nha, Thanh Nhi lại có thể quyến rũ động lòng người như vậy!”

Không chỉ có tôi, còn có Bích Dao, Ly Quang đều biết Nhạc Kha có một tật vô cùng xấu, xấu muốn chết, đó là dễ quên. Nếu như dùng cách nói ở trần gian, hắn là một vị tiên ngốc.

Chỉ có điều, trong tứ hải bát hoang từ trước tới giờ chưa xuất hiện một tên ngọc nào, tiên gia lại vô cùng xem trọng thể diện, sau khi hắn biến thành hình người lại có cái tật xấu này, phải giấu diếm người ngoài vô cùng khổ sở.

Lúc đó, tôi vô cùng không cam lòng, đi với Giao vương giả bộ rời khỏi, một giờ sau lại trở lại, nấp ở sau núi đá ở bờ biển Đông Hải.

Lại đợi ba mươi lăm năm, đứa nhỏ ở trong gia đình ngư dân ở bờ biển Đông Hải kia đã trưởng thành, làm phụ thân, sinh ra một bé gái như cục bột, cuối cùng cũng đợi được Nhạc Kha xuất hiện.

Nhạc Kha vừa mới lên khỏi mặt nước, Giao vương kia cắn lỗ tai của tôi, nói “Thanh Nhi, người đi dò thám thử xem, xem thử thằng cháu của ta gặp người thì cười hay nghiêm mặt?”

Tôi vô cùng nghi hoặc, không ngại học kẻ dưới, nói “Nếu hắn cười thì sao mà không cười thì sao?”

Giao vương cười vô cùng xảo quyệt “Nếu như hắn cười, người vẫy tay với ta nhé. Nếu như hắn không cười, người giả bộ như đi lầm đường, trở về nhanh.”

Lúc đó tôi không biết hai tình huống này là một trời một vực, lại ngốc nghếch gọi một cụm mây, nhanh chóng bay qua phía hắn. Còn chưa tới gần, đã nghe thấy một giọng nói nhiệt tình gọi “Thanh nhi, mấy trăm năm không gặp, nàng còn nhớ tới người ân công cứu mạng là ta không?”

Tôi nhìn nhìn xung quanh, mặt trời cháy trên đỉnh đầu, dưới chân biển xanh thăm thẳm, trước mặt là tên gia hỏa trên mặt đang ý cười dào dạt, vẻ mặt vô tội, giống như chuyện gặp nhau ba mươi lăm năm trước ở hồ Côn Minh đã biến mất hoàn toàn, hắn đối với tôi lạnh nhạt khinh thường, đương nhiên, cũng là do tôi không cần thận ôm mộng tưởng.

Tôi gật đầu lung tung, lặng lẽ đưa tay ra sau lưng vẫy vẫy, cười tới cứng ngắc.

Sau lưng lại có một tiếng nói vô cùng vui mừng truyền tới “Ta nói hôm nay sáng sủa như vậy, đương nhiên là có việc vui, thì ra là gặp cháu. Cách ăn mặc của cháu hôm nay phong lưu phóng khoáng như vậy, một chuyến đi này, sợ là sẽ làm nát tâm của vô số tiên tử đây!”

Tôi biết Giao vương cũng được mấy trăm năm, rất ít khi thấy hắn cười giả tạo như vậy, giống như bông cúc nở toét ở trần gian, vẻ mặt niềm nở nhiệt tình không chút nghi ngờ. Thầm nghĩ trong bụng, nếu như là Nhạc Kha lạnh như băng giống trước kia, nói không chừng sẽ kéo hắn đi gặp Đông Hải Long vương. Nghĩ tới đó, chắc sắc mặt của giao vương sẽ thật đẹp nha.

Đang vui sướng khi người khác gặp họa, vậy mà Nhạc Kha lại thân mật bước lên chào Giao vương, kính nể mà nói “Nói đến làm một đám tiên tử tan nát cõi lòng, trong tứ hải bát hoang này còn có ai làm được ngoài tam thúc. Mấy ngày nay cháu âm thầm nghiền ngẫm, vẫn không thể học được phong thái của Tam thúc, mong Tam thúc vui lòng chỉ giáo!”

Hình như Giao vương cũng rất hưởng thụ những lời này, gật gù đắc ý nói “Nói hay lắm, nói hay lắm!”. Lại bày ra bộ dáng lo lắng, đưa tay che nắng tìm kiếm xung quanh, thở dài “Gần đây, Tam thúc vì thiên giới trừ hại, giết chết một con có tình, vốn định lấy nội đan tiên nguyên của nó, không ngờ súc sinh kia bỏ mạng vậy mà lại đem nội đan của nó quăng tới Đông Hải. Tam thúc... cháu cũng biết đó, nếu như bước vào Đông Hải này một bước, đại ca đương nhiên sẽ đánh gãy chân thúc, cho nên... đành phải tìm trên bờ vậy!”

Trong lòng tôi bất ngờ, ý cười đầy mặt chờ coi Giao vương làm ra cái nào nhiệt gì, nghe thấy vậy thì nụ cười cứng ngắc trên mặt, ngay cả bắp thịt đều bị lôi kéo, có chút đau, không ngờ sau đó Nhạc Kha lại làm một chuyện làm tôi suốt đời khó quên.

Hắn há miệng, phun ra một hạt châu màu hổ phách, nắm ở trong tay đưa tới “Đây, có phải Tam Thúc tìm hạt châu này?”

Giao vương gật đầu như già tôi, không đợi hắn đưa tới đã đưa tay đoạt lấy, nuốt vào trong bụng, vừa lòng thỏa ý vỗ vỗ bao tử, bỏ lại tôi, nghênh ngang mà đi.

Tôi dầm nát cả mây, chỉ cảm thấy phía trên Đông Hải này mặc dù có gió biển thổi mát, nhưng có chút lạnh, cười ha ha nói “Tam điện hạ từ từ mà đi, tiểu tiên cáo từ. Cáo từ.”

Nhạc Kha bước tới dẫm lên cụm mây của tôi, nắm chặt tay tôi, nhiệt tình nói “Thanh Nhi vừa khỏe là đem Nhạc Kha quên sạch sẽ, làm Tiểu Vương thật thương tâm nha! Lựa ngày không bằng trùng ngày, sau khi nàng đi rồi, Bích Dao rất buồn, không bằng bây giờ theo Tiểu Vương hồi phủ, muội muội gặp nàng sẽ rất vui về.”

Tôi cố gắng giãy giụa, cảm giác thấy cổ tay mình bị hai cái tay kìm chặt như sắt, giãy như vậy mà không thoát, trong lòng lo lắng, không biết tên gia hỏa thay đổi thất thường này sẽ làm nên chuyện gì nữa? Lão gia hỏa Giao vương kia đem tôi để trong này, tự mình chuồn đi, thật là vô tình.

Tôi cười một cái, sống chết kéo tay ra, chỉ trông mong có thể bỏ đi cái gông cùm trên cổ tay “Điện hạ buông tay, buông tay, bóp nát xương cổ tay của tiểu tiên bây giờ!”

Nhạc Kha lôi kéo tôi không rời, cười đến sáng lạng “Không buông, không buông, Thanh nhi là tên lừa đảo, Tiểu Vương sợ vừa buông tay, nàng sẽ chuồn mất!”

Tôi dở khóc dở cười, thật đúng là tạo hóa trêu người mà.

Nếu hai trăm ba mươi lăm năm trước, trong những ngày hắn cứu tôi có thể nắm tay tôi nhiệt tình như vậy, chắc tôi đã sống chết vì hắn rồi! Lúc ấy ầm ầm, chẳng biết trong nước hay trong lửa, tôi sẽ đi cùng hắn.

Chỉ là bây giờ, vui mừng đã bị gió thổi tan tác, lòng tôi vô cùng khúc mắc, đứng trước cửa long cung Đông Hải với hắn, có chút miễn cưỡng.

Nhưng Nhạc Kha kia ý cười tới đốt cháy người, có thể làm tan cả tảng băng ngàn năm dưới đáy biển ấy chứ. Tôi đâu có năng lực cự tuyệt, bị hắn sống chết lôi kéo, kéo vào long cung Đông Hải.

Bích Dao và tôi không gặp hơn hai trăm năm, lúc nhìn thấy tôi, vô cùng vui sướng, cười khanh khách bỏ nhào tới, ôm thắt lưng của tôi quay vòng vòng.

Tôi có chút không tiêu hóa nổi nhiệt tình của hai huynh muội này, đỡ vai nàng ta để nàng ta đứng xuống “Chậm một chút, chậm một chút, cẩn thận cái eo già của tỷ.”

Nàng ta cười khanh khách, không chịu ngừng lại, ngay cả Nhạc Kha cũng nhìn tới hứng thú “Dao nhi thích Thanh tỷ tỷ như vậy, hay là đi nói với mẫu phi, cho Thanh tỷ tỷ của muội ở long cung Đông Hải luôn.”

Tôi lập tức lắc đầu “Tam điện hạ nói chơi. Ta là một phi cầm, sao có thể ở lâu trong nước được? Lỡ mà phát bệnh nặng thì biết làm sao?”

Nhạc Kha không hề để ý “Phụ vương và Dực Quân là chỗ thân quen, lấy mấy viên tiên đan không hề khó. Nghe nói Dực Quân là tổ tông y thánh ở trần gian, đảm bảo thuốc đến bệnh trừ.” Nói xong cười nhẹ.

Hôm nay tôi bị nhiệt tình của Long Tam điện hạ làm cho sợ hãi, trong chốc lát không kịp biện bạch. Đợi hẵn đi rồi, ăn một bữa hải sản với Bích Dao, cuối cùng không nén được, ấp úng hỏi “Có chuyện này thật lạ...”

Bích Dao cười giảo hoạt “Về Tam ca phải không?”

Tôi vô cùng ngạc nhiên “Sao muội biết?”

Bích Dao ấy cung nữ lui, sắc mặt có chút nghiêm trọng “Tỷ tỷ phát hiện chuyện gì?”

Trong lòng tôi tò mò, cuối cùng khó nhịn, thăm dò “Không dối gạt công chúa, đây là lần thứ ba tiểu tiên gặp Tam điện hạ, nhưng chỉ có lần đầu với lần này là giống nhau, lần thứ hai gặp, chẳng những không nhận ra tiểu tiên, mà... Vô cùng nghiêm trang, trước sau giống như hai người. Nếu không phải là giao vương ở hồ Côn Minh cũng biết ngay ấy, tiểu tiên đã nghĩ là mình có mắt không trông, nhận sai bạn cũ.”

Chuyện bí mật của Long cung, đương nhiên tôi phải khiêm tốn một chút, để không bị Tiểu Long Nữ này làm khó. Nàng trả lời thì thôi, không trả lời thì tôi sẽ đi ngay, cũng không phải là quá khó chịu đựng.

Bích Dao bày ra một vẻ mặt vô cùng đau đớn, thở dài “Tỷ tỷ đừng cẩn thận như vậy. Chuyện này, nói ra thật ra cũng rắc rối. Có điều, từ nhỏ Tam ca đã có một tật xấu, vô cùng dễ quên. Dễ quên thì thôi đi, lại còn sinh ra một loại tính nết, lúc thì nóng lúc thì lạnh. Lúc lạnh lòng có thể đông chết người, lúc nhiệt tình có thể làm tan băng.”

Tôi bưng tỉnh đại ngộ, âm thầm đau đớn : thì ra Long tam thái tử là một tên ngốc.

Ngốc thì thôi đi, lại còn lúc thì tỉnh táo, lúc thì hồ đồ. Lại là một tên ngốc không an phận, thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

Nghĩ tới hai vị giao nhân công chúa xinh đẹp, không có ý tốt mà nghĩ : nếu hai vị tiểu mỹ nhân này gả ột tên ngốc, sau khi thành hôn mới biết Long tam thái tử ngoài mặt nhiệt tình, trong bụng lại đầy cỏ, không biết có khóc lem hết mặt mũi không?

Bích Dao thấy tôi không lên tiếng, có chút đau lòng nói “Chẳng lẽ tỷ tỷ ghét tật xấu này của Tam ca?”

Tôi vội vã thu lại ý cười vô tình tràn ra mặt, âm thầm trách bản thân có chút bất cẩn, liên tục khoát tay nói “Nói gì vậy, tam thái tử ngọc thụ lâm phong, là một nhân tài, một thiếu niên tuần tú hiếm có ở Tiên giới, tiểu tiên sao có thể ghét bỏ tam thái tử được?”

Bích Dao nghe vậy, vô cùng vui mừng “Muội biết ngay tỷ không phải hạng người nông cạn, chỉ nhìn vẻ ngoài của Tam ca mà động tâm, biết huynh ấy có tật xấu này thì ghét bỏ.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ : thật ra tỷ tỷ ta chính là hạng người nông cạn này. Từ nhỏ tỷ tỷ đã không vướng bận, cũng không cần người che gió che mưa, tự bản thân mọc rễ nảy mầm, nếu muốn tìm một phu quân, đương nhiên muốn tìm một người bản lĩnh trong tứ hải bát hoang, có thể thay tỷ tỷ trừ nguy dẹp họa.

Chỉ là lời này nghĩ trong bụng chứ không nói ra được.

Từ lúc tôi biết Nhạc Kha có tật xấu này, trong lòng vẫn thương cảm cho hắn một hồi.

Nghĩ là ở trần gian, nếu dân chúng tầm thường sinh ra đứa bé như vậy cũng coi là bất hạnh. Tiên giới lại sinh sôi không thiếu hiền tài, chỉ không có người ngốc. Nếu như mọi người biết Long Tam thái tử là một tên ngốc, sợ là những thần tiên rảnh rỗi sẽ giống như đi hội làng, muốn đến xem một cái. Đến lúc đó, long cung Đông Hải sẽ vô cùng náo nhiệt. Càng đừng nói tới những tiên tử xinh đẹp, lúc trước đem lòng tương tư, tới bây giờ mới biết hắn bị ngốc, chắc chắn rất tiếc hận.

Đã qua ngàn năm cho tới bây giờ, Nhạc Kha vẫn chưa biết được tôi đã sớm xuyên thấu hiện tượng xem rõ bản chất, hiểu rõ hắn là một tên ngốc.

Đã biết hắn có tật xấu này, lần này ở chỗ này, tôi lại không sợ hãi lắm. Hắn dễ quên như vậy, không biết có nhớ chuyện tôi đã từng đánh hắn, cào rớt mấy cái vảy của hắn hay không.

Tôi từ từ mở miệng nói “Lâu ngày không thấy, điện hạ có khỏe không?”

Hắn giật mình, giống như đã quên đi rất nhiều việc, vò đầu một cái, sau một lúc lâu xấu hổ nói “Dạo này ta đang tĩnh dưỡng, cũng không biết tại sao giống như là bị thương.”

Lời này tôi nghe thấy có chút vui vẻ.

Tôi giả tình giả ý nói “Vậy điện hạ không nên đi tới đi lui, ở Long cung tĩnh dưỡng tốt rồi nói” trong lòng tôi âm thầm cười trộm.

Ý cười trong mắt Nhạc Kha đột nhiên hiện lên “Thì ra Thanh Nhi vẫn còn rất quan tâm tới ta!”

Tôi nhớ tới bộ dáng hắn trên hoa ghẹo nguyệt lúc xưa và tươi cười trước mắt giống hệt nhau, nhin không được sợ run cả người, nếu như lúc này tôi đang ở trong chân thân, đương nhiên là sẽ nổi da gà mà run.

7. Chương 7

Lúc Nhạc Kha tới đây có chút cô đơn lạnh lẽo, lại không thấy thù hận chuyện xưa, hơn nữa thời gian trôi qua một cách rất khó chịu, giờ phút này gặp được tôi, khó trách lại quá mức nhiệt tình, lúc này đang kéo tôi đi nhanh về phía trước, trong miệng thở dài “Thanh Nhi mới tới đây, Tiểu Vương dẫn nàng đi nhìn thứ này hay lắm.

Tôi đương nhiên đi với hắn. Nếu như tiểu nha đầu Bích Dao biết được tôi không ghét bỏ huynh trưởng của nàng ta, sẽ lại càng khen ngợi tôi trước mặt Long Vương và Vương Phi, trong mấy ngàn năm qua, tôi với Nhạc Kha thật giống như hình với bóng. Giao nhân là một tộc phú quý gần ngang với Đông Hải Long Vương, cũng không biết tại sao lại tạo thành cục diện này, tôi và Ly Quang cùng Nhạc Kha cùng đi du lịch khắp tứ hải bất hoang với nhau, chỉ chưa đi tới Cửu Trùng Thiên và U Minh giới mà thôi.

Hôm nay vừa khéo lại thiếu mất Ly Quang, đây là lần đầu tiên tôi với Nhạc Kha thân thiết như vậy. trong lòng tôi không được tự nhiên, nhưng lúc này tôi lại không nhìn thấy bản thân của mình, coi như cũng coi là một chuyện may mắn đi.

Hai chúng tôi đi khoảng một giờ, lại thấy phía trước có bóng tối. Ranh giới giữa bóng tối và ánh sáng cũng là một đồng mơ hồ. Mặc dù xung quanh vô cùng tĩnh lặng, nhưng Nhạc Kha vẫn thăm thăm dò dò, đắc ý cười “Nghe nói ở Cửu Trùng Thiên có một tấm kính, có thể ở Tiên giới mà nhìn được chuyện dưới trần gian, vẫn chưa nhìn qua. Nơi này là một chỗ kỳ lạ, có thể so với cái Côn Lôn kính không biết hình dáng ở trong thiên cung Côn Lôn. Nghe nói mặt kính Côn Lôn kia có thể vượt thời gian, đi tới tương lai. Hôm nay ta dắt nàng đi xem một chút.”

Tôi bị hắn kéo tới một nơi hỗn loạn, hắn đưa tay ra mò mẫm xung quanh, giống như đang kéo một cái rương, lập tức có một luồng sáng chiếu tới, trong ánh sáng ấy dần dần hiện lên một cô gái áo xanh, bóng dáng yếu ớt, nàng dần dần quay lại, cho dù lúc này tôi đang là một cô hồn chim loan không hình không ảnh, nhưng vẫn cảm giác được trái tim đang đập điên cuồng. Cô gái kia có bộ dáng giống tôi tới bảy tám phần.

Chỉ là mặt nàng đầy ý cười, sắc thái vui vẻ, thật lóa mắt giống như một đóa hoa đang nở, sức sống tràn trề. Phía sau nàng là một tán cây, ở phía ngoài khu rừng rậm, có một mái đình cong cong.

Tôi ngơ ngác nhìn dưới chân nàng, ở đó là vách núi đen. Nàng đang ngồi vắt vẻo trên cành cây ngô đồng nhỏ, dịu dàng nói “Ta muốn ở đây trồng một cây ngô đồng.”

Phía sau nàng có một đứa bé mười mấy tuổi, làn da vô cùng trắng, lông mày tao nhã, giọng trẻ con non nớt “Tỷ tỷ, khi cây ngô đồng này lớn lên, tỷ tỷ đã rất già rồi.”

Nàng kia đỡ thắt lưng đứng dậy không được, kéo đứa trẻ kia vào lòng mà xoa nắn “Tên gia hỏa nhà ngươi...”

Trong lòng tôi nhảy rộn.

Cây ngô đồng mà cô gái ấy ngồi chẳng phải là cái cây mắc đu dây trên đỉnh núi Đan Huyết mà Cửu Ly thường ngồi chơi sao?

Cô gái kia... cô gái kia có phải là mẫu thân mà tôi vẫn chưa từng gặp mặt không?

Tôi nhất thời ngậy ngẩn cả người. Nhớ tới lời lão ma ma kia nói, mẹ tôi bị thiên lôi đánh, hồn phi phách tán mà chết. Trong lòng lại thay bà biện hộ : mẫu thân là Nhị công chúa cao quý của Đổng tộc, cả đời cũng đã đủ vinh hoa rồi. Thời niên thiếu tùy ý bay nhảy, nhìn ý cười trong mắt nàng, chắc chưa từng chịu khổ sở. Cho dù sau này rơi vào kết cục bi thảm như vậy, nhưng ban đầu đã quá tốt đẹp, nên cũng có thể xóa được.

Mẫu thân, bà đã có thời gian vui vẻ tốt đẹp như vậy.

Tôi cảm thấy vừa đau vừa mỗi, lại có chút vui mừng le lói, trong thời gian ngắn, ngay cả bản thân tôi cũng chẳng hiểu ra làm sao.

“Oa...” Nhạc Kha đột nhiên xấp lại, chỉ vào cô gái đang trông cây, nói “Thanh Nhi, nàng nhìn xem, cô gái kia có diện mạo giống nàng nha. Hèn chi lúc xưa ta nhìn nàng thấy có chút quen mắt.”

Tôi ghen ngào , nếu không phải bây giờ tôi không có thân thể thì chắc chắn là khóc mất rồi.

Thời gian qua tôi chỉ côi cút một mình, bị người khác thờ ơ ghẻ lạnh, chẳng có lấy chút ấm áp nào, tôi từng mong được như Đan Y, được cung phụng chăm sóc, tới trong giấc mơ cũng xót xa cho bản thân mình, cũng từng có ý nghĩ oán hận, ghét cha ghét mẹ đã vứt tôi ở tứ hải bát hoang này, không có mái nhà, không nơi nương náu. Bây giờ thấy mẫu thân vui vẻ thế kia, những khúc mắc cất giấu trong lòng biết bao nhiêu năm lại biến mất.

Tâm trạng tôi hoảng hốt, chỉ thấy Nhạc Kha bỗng nhiên đẩy một cái, la to bên tai “A, Thanh Nhi, sao nàng vừa khóc vừa cười thế kia?”

Tôi thử sờ sờ mặt mình, có chút nước mắt nào đâu? Bây giờ ngay cả bản thân mình tôi cũng không thấy. Bên tai truyền đến tiếng gọi từ nơi xa xôi nào “Hồn quay về... Hồn quay về...” giống như có ma lực. Tôi mở mắt quay đầu nhìn Nhạc Kha, nhẹ nhàng tránh khỏi hắn, đi theo tiếng gọi kia, hắn đứng sau lưng tôi mà la to, thật sự kỳ lạ, tôi lại không động dậy được, bản thân chạy trong vô thức, càng chạy càng nhanh, men theo tiếng gọi kia mà chạy.

Thế giới xung quanh vô cùng vắng vẻ, tôi cũng không nhìn lại, chỉ cảm thấy có nguyên nhân gì đó mà không thể không đi về phía trước.

Trước mắt lóe lên ánh sáng trắng, tôi bị rơi xuống, lúc đó bỗng nhiên cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn, giống như chui vào một thân thể bị thương nặng, mất lại một và cay, không thể mở ra.

Bên tai có một giọng nói lạnh lùng “Nếu như nàng ta thức dậy, ngươi hãy nói là chính ngươi giúp nàng ta gọi hồn về, hoặc là cao nhân nào đó cũng được, chỉ không được nói tới ta.”

Một giọng nói khác mềm mại tới tận xương hổi “Nếu như đại tiên hỏi lúc trước mình ở đâu... tiểu yêu phải trả lời làm sao? Pháp lực của tiểu yêu không cao, sợ là bị nàng nhận ra mất.”

Chỉ nghe tiếng cỏi áo, giọng nói mềm nhũn kia không ngừng run rẩy “Thượng... thượng tiên, đây là phủ thổ địa, mà nàng ta lại đang ở trên giường... tiểu yêu thực không thể hầu hạ thượng tiên...”

Tôi nghe thấy rõ, giọng nói lạnh lùng đó chính là Nhạc Kha. Nhưng mí mắt run lên, cố gắng vài lần cũng không mở ra được. Trong lòng không những tò mò bản thân đang ở nơi nào, càng tò mò hơn chuyện một tên Nhạc Kha bị bệnh dễ quên kia lại khi dễ một yêu tinh trong phòng tôi.

Nhắc tới Nhạc Kha này thì cũng lạ thật, khi thì không gần nữ sắc, lạnh lùng, khi thì chỉ cần gặp tiên nữ nhan sắc kha khá lại giống như ong thấy mật, tìm cách mà xấp vào.

“Leng keng!” chỉ nghe tiếng vật nặng rơi xuống đất, Nhạc Kha dùng giọng nói lạnh lùng có thể đông băng kết tuyết, làm người ta run lập cập mà nói “Tiểu yêu nhà ngươi muốn hôn phi yên diệt phải không? Ở dưới đất chính là kính Côn Lôn, có thể tự do vượt không gian, đi tới tương lai.”

Tôi bắt đầu hình dung, giọng nói mềm nhũn kia chính là hồ ly phu nhân của hồ tinh. Lúc này chỉ nghe thấy âm thanh vụn vặt, giống như nàng ta không ngừng dập đầu, nói nhỏ trong miệng “Thượng tiên tha mạng!! thật ra tiểu yêu...” Nhà cửa này sơ sài, dưới đất được tôi lót vài miếng đá thô, mặc dù không bằng sàn nhà lưu ly trong suốt sáng bóng, nhưng độ cứng chắc không kém đâu.

Nhạc Kha này cũng thật là, chẳng biết thương hương tiếc ngọc.

Tôi gắng sức giật giật lông mi, lần này lại có thể mở mắt một cách dễ dàng, vừa nhúc nhích, đã nghe tiếng thét kinh hãi “Đại tiên, ngài tỉnh rồi?” Trên đỉnh đầu có một gương mặt, nước mắt đang rơi như mưa, trên trán còn dính chút máu đang chảy xuống, giống như một chuỗi san hô.

Tôi há to mồm, trong cổ họng giống như có lửa đốt, giọng nói khàn khàn khó nghe “Hồ cô nương, trán của ngươi chảy máu kìa.”

Trong mắt Tử hồ long lạnh, giống như vô cùng cảm kích “Đại tiên thương tiểu yêu, thật là từ bi lương thiện...” Nhìn một hồi lại khóc.

Tôi có chút bất ngờ “Tiểu tiên chỉ muốn nói là hồ cô nương xích ra chút, đứng như vậy, máu trên trán của ngươi sắp rơi xuống mặt tiểu tiên rồi...”

Cảm kích trên mặt Tử Hồ lập tức biến mất.

Tôi chưa bao giờ mong chờ người khác cảm kích hay yêu thương mình. Vạn năm qua đã cô đơn chiếc bóng cũng đã thành thói quen. Lúc này thấy Tử Hồ lùi vài bước, cũng chẳng cảm thấy bản thân làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, làm tổn thương tâm hồn của tử hồ này. Gắng kéo tấm thân trọng thương dậy, bên trong vắng vẻ, trừ tôi với Tử Hồ ra, ngay cả tiểu gia hỏa Cửu Ly kia cũng chẳng thấy.

Cúi đầu nhìn mình, có vài chỗ bị thương, chắc là trên mặt cũng chẳng sạch sẽ gì. Tấm áo xanh trên người rách rưới thâm thương, thủng lỗ chỗ. Tôi tiếc nuối tấm áo bị lủng, thở dài một tiếng mà nghĩ : chắc là chân thân của tôi cũng bị cháy không ít chỗ.

Tử Hồ thấy tôi chẳng nói lời nào mà chỉ nhìn áo choàng của mình, cẩn thận nói “Đại tiên đã ngủ hai trăm năm, bây giờ mới tỉnh.”

Tôi hơi kinh ngạc, nhìn xung quanh, nhà tranh đã cũ nát vô cùng, cái xà vốn là cành cây mới chặt, vậy mà bây giờ đã mục vô cùng, quả thật rất giống như đã trôi qua hai trăm năm. Trên mặt Tử Hồ mang theo chút vui mừng gượng ép, ánh mắt không che giấu nổi chút sợ hãi, đứng cạnh tôi mà cười.

Tôi không kim được, để tay lên ngực tự hỏi, chắc tôi chưa từng làm tổn thương con hồ ly này. Nàng ta nén giận như vậy, chắc là bị Nhạc Kha băng giá kia hù dọa. Trong lòng có chút bình tĩnh, nở một nụ cười an ủi nàng ta, nói khẽ “ Tiểu tiên ngủ mấy ngày nay, chỉ cảm thấy xương cốt đều đau. Có điều, ngày ấy ở sau núi bị cầu lửa đánh trúng, cứ nghĩ là đã mất mạng, hồ cô nương có thể nói mọi chuyện từ đầu tới cuối cho tiểu tiên nghe không?”

Tử hồ đưa mắt nhìn chung quanh, cuối cùng lấy ra một tấm gương nhỏ bằng lòng bàn tay, đưa tới. Trên thân tôi đau đớn, nhúc nhích tay chân cũng đau đớn vô cùng, vẫn cố gắng gượng cầm lấy. Cầm vào tay chỉ cảm thấy ẩm ướt, mặt kính là một mảnh Hắc Diệu Thạch (đá đen) sáng bóng, nhìn thì có hình dạng giống gương, nhìn kỹ lại thì không thể phản chiếu bóng người.

Chẳng qua là giống cái gương mà thôi.

Tử hồ thấp giọng nói “Đại tiên minh giám. Đây chính là thần vật từ thời thượng cổ, thần kính Côn Lôn, vào được kính này có thể vượt thời gian. Đại tiên vốn bị yêu ma ở sau núi đánh cho hôn phi phách tán, may sao có một thượng tiên đi ngang, mang theo thần vật này, bèn gọi hồn phách của đại tiên vào trong kính, lại dùng linh lực để cứu chữa, đại tiên mê man đã hai trăm năm.”

Tôi cúi đầu nghĩ lại, bỗng nhiên hiểu ra tất cả.

Lúc đầu tôi tỉnh lại ở thế giới tối đen kia, vô thức vô cảm, chắc là do hồn phách vẫn chưa tìm được hoàn chỉnh. Có thể nhìn thấy mọi chuyện đã qua, chắc chắn là nhờ vào pháp lực của kính thần Côn Lôn này. Chỉ có một chuyện tôi không thể hiểu nổi, sao Nhạc Kha cũng ở trong kính?

Mà nhìn thấy bộ dáng quen thuộc của hắn, chắc chắn là không phải lần đầu tiên sống nhờ vào kính Côn Lôn. Chẳng lẽ hắn cũng từng bị trọng thương, hồn phách không nơi nương tựa, đành phải sống nhờ trong kính Côn Lôn?

Lúc ở trong kính, hắn cũng từng nói qua thần vật từ thời thượng cổ, kính Côn Lôn, trước khi tôi tỉnh lại, cũng nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Nhạc Kha, hai tính cách khác biệt này chưa bao giờ cùng xuất hiện trên người hắn, chẳng lẽ, có hồn phách của người khác sống nhờ trên người khác?

Nghĩ lại như vậy, thật là đau đầu.

Tôi cầm cái gương trên tay, nhìn chăm chú, mặt kính trơn nhẵn, đen bóng, nhìn không ra có chỗ nào không bình thường. Phía sau có khắc một đôi chim loan đang ân ái bay lượn. Nghe nói những người giàu có ở trần gian thích khắc chim loan phía sau mặt gương, lúc mới nghe thấy, tôi cũng tự vui mừng một chút. Chỉ là những tiên tử ở Tiên giới mắt dán trên trán, tự cao tự đại, sao lại khắc chim loan?

Côn Lôn kính này không thể dùng để trang điểm vậy mà lại là một pháp khí hiếm có trong tiên gia, tôi dùng dải lụa, cột Côn Lôn kính này vào bên hông, cúi đầu nhìn, chỉ cảm thấy tấm áo choàng này của tôi lại tôn lên sắc đen của kính Côn Lôn.

Ánh mắt của Tử Hồ lay động, chắc là sợ tôi hỏi lai lịch của tấm kính này.

Đoạn nói chuyện tôi nghe được trước khi tỉnh lại đã chứng minh rằng tấm kính này của Nhạc Kha. Bị trọng thương lại lượm được bảo bối, đâu ai ngốc tới nỗi tìm hỏi nhiều, biết đâu bị đòi lại thì làm thế nào?

Quyết định xong, muốn tự nhiên chiếm lấy bảo vật này nên tôi cũng không nhiều chuyện nữa. Chỉ là, đứng dậy bước hai bước, có thể là do ngủ đã lâu, đột nhiên đi lại làm cho xương cốt bị rung động, giống như nhiều khúc xương trong người đã bể nát.

Hồ ly là một tộc nhanh nhẹn từ trước tới nay, thấy tôi đi đứng không tiện, lập tức bước tới đỡ cánh tay tôi, dịu dàng nói “Đại tiên muốn gì thì cứ sai Tử Hồ là được rồi, tự mình đứng lên làm gì?”

Tôi vừa đi vừa nhìn xung quanh, bước mười bước ra cửa phòng, đứng phía trong mà nhìn ra, hai trăm năm ngủ vùi, quang cảnh trong sân đã rất khác.

Phía bên trái là một mảnh ruộng, có trồng chút cải trắng, rau cỏ các loại, mọc um tùm. Có một thiếu nữ tóc đen đang ngồi xổm nhổ củ cải, tai thỏ trên đầu đã không còn nữa, lúc xoay người lại, khuôn mặt vẫn y như cũ, hai trăm năm qua mà lá gan cũng chẳng lớn thêm chút nào, vẫn run run như xưa mà nói “Đại... đại tiên đã tỉnh? Tiểu yêu chuẩn bị chút cơm trưa cho đại tiên nhé!”

Tôi gật gật đầu, để nàng ta đi.

Trong sân, bên bàn đá đang có một con hổ trắng nằm úp đầu, vết thương trên người đã khỏi, lông trắng muốt như sa tanh, tôi đi tới hai bước, vui vẻ gọi “Nhạc Kha!”

Đang đỡ cánh tay của tôi, Tử Hồ bỗng run run.

Tử Hồ này coi như cũng có chút hiểu biết, có thể nhận ra Long tam điện hạ Đông Hải, lúc này lại thấy tôi dùng tên của Long tam điện hạ để gọi con hổ, khó tránh khỏi run cầm cập.

Nhưng dựa vào tính tình của Nhạc Kha, hai trăm năm qua cứu tôi, hao tổn không ít linh lực, giờ phút này đương nhiên là đã cười mây vượt gió mà về long cung Đông Hải để điều dưỡng, sao có thể ở núi Nữ Sàng hoang vắng này?

Tuy hắn mắc chứng bệnh dễ quên, không biết khi nào mới nhớ ra chuyện bị tôi hành hung.

Tôi tránh khỏi cánh tay của Tử Hồ, bước tới ôm đầu của bạch hổ, sờ sờ mấy cái, trách cứ nó “Hổ già nhà người cũng thật biết điều, thấy bổn đại tiên tỉnh lại cũng không thêm mừng rỡ gì?”

Thần sắc của bạch hổ giống như vô cùng uể oải, ngoắc ngoắc đầu, giống như không thích tôi vuốt ve nó.

Tôi đè cả người mình lên, ánh mặt trời vô cùng ấm áp, có thể do nhiệt độ của tôi quá nóng, tôi thấy con hổ kia cũng giống như Tử Hồ, run rẩy như cái giường tre trong phòng.

Tôi nín chặt đầu nó, kéo nó tới gần, chỉ trích “Chẳng lẽ trên người ta có gai, chích phải người sao?” Thấy nó yên lặng, âm thầm vui vẻ, lăn lộn trên người nó, lập tức cảm thấy lưỡi biếng, có chút buồn ngủ.

Đang lúc tôi thêm thiếp, vô cùng hỗn loạn, trên đầu lại vang lên một giọng nói vô cùng phẫn nộ “Sao tỷ lại ôm nó?”

8. Chương 8 + 9

Tôi ngẩng đầu lên, phía sau bàn đá xuất hiện một đứa bé mười mấy tuổi, tóc đen dài được cột tùy tiện bằng một cọng dây, ánh sáng trong mắt lưu chuyển như gió xoáy, có ngọn lửa phẫn nộ thiêu đốt, đuôi mắt xéch lên, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng nhìn từ xa vẫn thấy vẻ xinh đẹp kiều diễm, hận không thể nhìn thấy nó lớn lên, không thấy được vẻ tao nhã tuyệt đại của nó khi trưởng thành. Nó đứng lên khỏi cái ghế, thì ra là do nhỏ con lại ngồi trên cái ghế sau bàn đá nên tôi không nhìn thấy. Áo dài màu trắng bạc, giày da nhỏ, nhảy nhẹ từ ghế đá xuống, cắn chặt đôi môi trơn bóng, bộ dáng phẫn hận, bất bình lại tủi thân.

Tử Hồ nhìn thấy nó giận dữ như vậy, lùi về sau mấy bước. Tôi sờ sờ đầu của con hổ Nhạc Kha, hưng phấn dào dạt mà nói “Ai nhặt được tiểu yêu tinh thế này?”

Lão hổ giật đầu một cái, làm tôi nhỏ mắt vài cọng lông.

Đứa nhỏ kia dần dần ngưng ánh mắt, long lanh nước, giống như điềm báo sắp khóc. Tuy tôi trước nay không tốt lành gì, nhưng cũng không đành lòng chọc ột đứa nhỏ phát khóc, bèn trưng ra một gương mặt hiền hòa, lập tức đẩy lão hổ ra, vẫy tay về phía hán “Này nhóc, tới đây.”

Không gọi thì không sao, gọi xong một tiếng, đứa nhỏ kia lập tức meo máo, hai giọt nước mắt to chảy xuống, lấp lấp trong miệng “Quả nhiên không nhớ ta... thật là!”

Miệng lưỡi sắt bén như vậy, lại có một đôi mắt đỏ, tôi thoáng suy nghĩ chốc lát, hỏi thăm dò “Cửu Ly...” trước mắt chợt lóe sáng, trong lòng đã có một thân thể nặng trĩu, đứa nhỏ kia nằm trong lòng tôi khóc long trời lở đất, giống như chết đi sống lại “Tỷ tỷ, đệ nghĩ là tỷ đã chết...”

Tôi lại vụng trộm nghĩ rằng, chân thân con thú nhỏ của Cửu Ly vẫn tốt hơn. Nó lăn lộn trong lòng tôi, làm tấm áo choàng xanh của tôi vốn mặt trước vẫn đang sạch sẽ lại giàn giụa nước mắt nước mũi. Tôi cố gắng vài lần, muốn đẩy nó ra. Không biết sao nó trước kia là một con cửu vĩ hồ, vậy mà luyện thành công phụ bám người với tôi, cho dù mấy móng vuốt lợi hại bây giờ đã biến thành ngón tay trắng muốt, công lực này vẫn không kém đi chút nào.

Tôi cẩn thận dịch về phía sau, sau lưng lại là con hổ Nhạc Kha kia, sau khi bị thương, cơ thể tôi rất yếu, vấp một cái liền ngã, mà lại ngã trên người nó. Có điều lão hổ Nhạc Kha này vẫn chưa tu thành hình người nên lúc này không thể mở miệng kêu đau, chừa lại cho tôi vài phần mặt mũi.

Tên nhóc Cửu Ly này thật bám người, lúc tôi ngã trên lưng con hổ, vẫn bám chặt như cũ mà khóc nức nở. Từ nhỏ tôi đã vụng về ngốc nghếch, chưa từng học qua cách chăm sóc trẻ nhỏ. Ngày trước Cửu Ly là thú, đương nhiên là dùng chính sách nuôi thả. Bây giờ Cửu Ly lại trở nên mềm mại như nước thế này, bộ dáng làm rung động tâm can, nếu nuôi thả trong núi chắc là sớm bị con yêu tinh nào đó nuốt vào bụng mất.

Tôi thở dài một tiếng, vỗ vỗ nó mấy cái, dùng biện pháp lật mềm buộc chặt mà nói “Người thấy đó, cái áo choàng trên người tỷ thật là dơ dáy, đừng làm quần áo người cũng dính bẩn.”

Quả nhiên nó không khóc nữa, giống như mới bừng tỉnh khỏi đại mộng, “Dạ” một tiếng, lùi về phía sau, rời khỏi vòng tay của tôi.

Lúc Cửu Ly vẫn còn là một con thú, nước không sạch không uống, giường không sạch không nằm. Quả nhiên sau khi biến thành hình người, tật xấu này vẫn không sửa được.

Thật ra tôi cũng không nhớ rõ, chẳng qua chỉ thăm dò một chút, nó liền lộ ra bộ mặt thật.

Nó có chút ghét bỏ, nói “Tỷ tỷ, áo choàng của tỷ cũng nên đổi đi.”

Ngoài cửa có một giọng nói trong trẻo vang lên “Chỗ ta có một tấm áo choàng giao tiêu chuẩn bị cho nàng, hay là nàng mặc thử xem?” Cửu Ly vô cùng kỳ lạ, lùi lại một bước, vừa vặn lùi vào trong lòng tôi, chu môi buồn bực nói nhỏ “Lại tới nữa.”

Tôi nhìn nhìn vào nước mắt nước mũi trên áo mình, nó ghét dơ nhíu nhíu mày, nhưng vẫn rút vào lòng tôi.

Ly Quang đi từ cửa vào, trong lòng ôm một tấm áo choàng màu trắng. Tôi đẩy Cửu Ly trong lòng ra, nói khẽ “Không phải người rất thích Ly Quang ca ca sao?”

Thân thể nó cứng đờ “Nhìn mắt của đệ mà tỷ cũng biết đệ thích sao?”

Ly Quang đang đứng gần, dù nghe thấy lời của Cửu Ly nhưng ý cười vẫn không giảm, đưa tấm áo trong lòng cho tôi. Tôi run rẩy mở ra xem, chỉ thấy trên mặt áo có minh châu lấp lánh, bảo thạch sáng chói, dưới ánh nắng vô cùng chói mắt.

Từ lâu tôi đã nghe nói, Giao nhân là một tộc giàu có, nhưng ngàn lần đoán không được là lại xa hoa tới vậy, tặng một người bình thường cái áo choàng cũng hoa lệ tới vậy, mặc dù trong tay đã nắm chặt cái áo nhưng vẫn giả vờ từ chối mấy lần “Ly Quang, như vậy có chút không tốt. Tấm áo quý giá như vậy, không có công không nhận lộc, ta sao có thể không biết xấu hổ mà nhận đây?”

Ý cười trong mắt Ly Quang càng thêm sâu “Chỉ là một cái áo, Thanh Nhi quá khách khí rồi. Với mỗi quan hệ của chúng ta, đem cả vương phủ của Giao Nhân tới cho nàng cũng được mà.”

Lão hổ Nhạc Kha sau lưng tôi nghe thấy thế thì nhẹ nhàng gầm lên một tiếng, giống như vô cùng khinh thường lời này. Tôi đầu nhìn nó, cười một tiếng “Ly Quang, chẳng lẽ con hổ già mà ngài nuôi biết tiếng người sao?”

Tử Hồ này giờ vẫn đứng yên lặng nhìn, cả người run rẩy sợ hãi, tôi đau lòng nhìn tấm áo choàng trong tay, rồi lại nhìn cái áo đang mặc. Đây xem như là cái áo đầu tiên bốn tiên nhận được trong gần vạn năm qua, đầu thế nào đành lòng tặng cho con hổ ly tính kia khoác đỡ lạnh? Cuối cùng niệm chú, biến ra một tấm áo da quần chặt quanh người nàng ta.

Tử Hồ không hiểu gì, sợ tới mức quỳ xuống. Cửu Ly ra dáng đại nhân, chỉ Tử Hồ mà nói “Người lui xuống đi.” Nàng ta đứng dậy, chạy trốn chết.

Tôi ngủ hai trăm năm, hôm nay mới tỉnh khỏi mộng, trong lòng cất giấu quá nhiều băn khoăn mà không biết làm cách nào giải quyết, mặc dù Nhạc Kha không ở đây, nhưng trước nay Ly Quang vẫn như hình với bóng với hần, chắc là biết vài thứ. Tôi cẩn thận lấy kính Côn Lôn buộc bên hông ra, đưa cho hần “Ly Quang có biết đây là gì không?”

Ly Quang cầm lấy, mỉm cười nhìn tôi từ trên xuống dưới “Mấy hôm nay Thanh Nhi ngủ vui, vẻ mặt không được tốt lắm. Hôm nay tỉnh rồi, nhìn thật là có tinh thần.”

Toi cúi đầu nhìn tấm áo của mình, thùng lỗ chỗ, cho thấy chủ nhân là một người bẽ bối lồi thối. Tấm áo này chính là lông chim trên người tôi biến thành, chắc là lông trên chân thân của tôi cũng cháy sạch, không còn mấy cọng. Bị thiêu như vậy mà tôi vẫn còn có thể đứng đây, chắc chắn là cũng phải có nghị lực lắm.

Tôi cười nói “Là vô cùng có tinh thần.” Vừa nói vừa niệm chú, mặc tấm áo Ly Quang đưa cho vào, chỉ cảm thấy nó vô cùng màu mè, quá nhiều minh châu bảo thạch, dù khác chất liệu nhưng so với phượng bào của Đan Y lại có một điểm giống kỳ lạ, đó là vô cùng rực rỡ lóa mắt.

Trong mắt Ly Quang lộ ra chút khản trương “Có phải Thanh Nhi thấy tấm áo này xa hoa quá không?”

Tôi vui vẻ xoay một vòng, lắc đầu liên tục “Ly Quang có điều không biết rồi, phi cầm chúng tội từ trước tới nay rất chú trọng tới bề ngoài, có thể có tấm áo giống cái áo ngũ sắc của Đan Y cũng thật là may, tuyến chống sẽ có chút dễ dàng. Nếu không có áo choàng ngũ sắc, sao nàng ta có thể làm nương nương tương lai được?”

Lời này cũng có vài phần tệ bạc với Đan Y, nàng ta có thể kết thân với Thiên gia, sắc đẹp tất nhiên quan trọng, nhưng quan trọng nhất là gia thế. Chỉ là trước nay tôi thích bồi đen nàng ta, cơ hội tốt như vậy sao có thể nói lời công bằng được?

Ly Quang biết rõ tật xấu của tôi, trong mắt lóe lên, có vài phần buồn cười “Chỉ sợ là cho Thanh Nhi cơ hội như vậy, Thanh Nhi chắc gì đã đồng ý?”

Nói xong đưa kính Côn Lôn lên quan sát.

Tôi nhớ tới cuộc sống như cá chậu chim lồng của Đan Y, không nên được thăm thương cảm. Thành linh nghe được Ly Quang ngưỡng mộ nói “Ồ, thì ra là...” Xoay qua xoay lại kính Côn Lôn để nhìn kĩ.

“Thì ra là kính Côn Lôn!” Hai tròng mắt của hắn lóe sáng, vô cùng kích động “Sao Thanh Nhi lại có được bảo bối này?”

Tôi có vài phần thất vọng “Ly Quang chưa từng thấy kính Côn Lôn sao?”

Hắn lắc đầu, thử niệm vào câu thần chú, mặt kính tối đen của kính Côn Lôn vẫn chẳng thay đổi, đành phải đưa trả cho tôi.

Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi “Mấy ngày nay Ly Quang có thấy Nhạc Kha không?”

Chỉ trong nháy mắt, tôi thấy vẻ mặt của hắn không được tự nhiên, đưa mắt nhìn lão hổ Nhạc Kha, tôi không nên được, vỗ vai hắn mừng rỡ “Ly Quang à Ly Quang, ta nuôi con hổ này để trút giận thôi, sao ngài hồ đồ vậy? Nhạc Kha ta nói là Long Tam thái tử, không phải con hổ này đâu.”

Trên gương mặt trắng như ngọc của hắn ửng lên sắc đỏ, gật gật đầu rồi lại lắc đầu. Con hổ Nhạc Kha đứng lên cọ cọ tới, gầm nhẹ giống như vô cùng bức bối chuyện tôi lấy nó ra đùa giỡn. Tôi sờ đầu nó, an ủi “Một con hổ bình thường, chưa tu tiên đắc đạo, lại cùng tên với Tam Long tử điện hạ ở Long Hải, còn không phải là tam sinh hữu hạnh sao?”

Tay còn chưa sờ tới, con hổ nọ đã có vài phần buồn bực nghiêng đầu đi, không chịu để tôi sờ.

Tôi xấu hổ thu tay về, cười khan nói “Ly Quang có điều không biết, ngài nuôi con hổ già này tính tình rất khó chịu, ta chẳng qua chỉ mới ngủ hai trăm năm, bây giờ nó đã kiêu căng vậy rồi.”

Cửu Ly đứng bên vui sướng khi người gặp họa “Tỷ tỷ chính thiên đả nhận, khước khiếu nhận trác liễu nhân.*”

*câu này ta không hiểu nên để y xì luân! = =”... kiểu như “nuôi ong tay áo”, chắc vậy!!! :v ...

Lúc đó tôi không biết nó có ý gì, có chút lo lắng nhìn về đỉnh núi Nữ Sàng, nơi đó lúc trước trời xanh không một gợn mây, bây giờ xa xa vẫn thấy tiên khí lập lờ, nhưng tôi ngẩng lên nhìn lại, lại thấy ma khí lộ ra, không thể nghi ngờ.

Tôi ngủ say hai trăm năm, tiên thuật vốn lơ là, nếu như yêu mà này tấn công quy mô lớn, sợ là chỉ cần ba khắc đã nguy hiểm tới tính mạng.

Ly Quang nhìn theo ánh mắt của tôi, cũng tỏ vẻ lo lắng “Thanh Nhi, hai trăm năm nay ngày nào ta cũng đến, mặc dù ma khí sau núi càng lúc càng lợi hại, nhưng cũng không biết vì sao mấy yêu ma này vẫn chưa từng quấy nhiễu tới đây.”

Hôm sau, tôi viết tấu chương gửi lên Thiên giới để báo cáo việc này, lúc đang niệm chú để gửi lên Thiên Đình, sau đỉnh núi có một cầu lửa bay tới, thẳng tắp thiêu rụi tấu chương.

Tấu chương tôi khổ cực viết cả buổi đã biến thành tro bụi mà bay.

Nhìn lên đỉnh núi, ở nơi đó vẫn tĩnh lặng, tối nay trăng sáng, ít sao. Chim chóc chẳng thấy, thú rừng cũng không có bóng dáng, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác, chưa từng có quả cầu lửa nào xuất hiện.

Mặc dù tiên thuật của tôi thấp kém, nhưng vẫn có chút hiểu biết, có thể đánh cho tấu chương biến thành tro bụi, cầu lửa này cũng chẳng phải lửa bình thường, chính là Tam muội chân hỏa.

Chẳng trách thiếu chút nữa tôi đã bị đánh cho hồn phi phách tán, không còn đường sống.

Tôi trở lại trong sân, đèn mờ đã tắt, Cửu Ly ngồi trên bàn đá trong sân, đôi mắt đỏ trong bóng đêm thật dọa người, ở dưới đất gần đó là lão hổ Nhạc Kha, thỏ tinh và Tử Hồ đứng hầu.

Tôi nghĩ chắc bọn chúng đều đã thấy chuyện tấu chương của tôi bị đốt, gương cười nói “Nửa đêm rồi, sao không đi ngủ đi, cả đám đứng trong sân làm gì?”

Tử Hồ run giọng nói “Đại tiên, làm thế nào bây giờ?”

Tôi nhặt cái ghế gần đó, ngồi xuống, sau một lúc trầm ngâm, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách khả thi.

“Cửu Ly, người đã theo ta tám trăm năm rồi, hay là về Thanh Khâu đi. Theo tỷ tỷ nghĩ, trong vòng hai ngày này thì đi đi. Tay nghề nấu ăn của thỏ tinh khá tốt, Tử Hồ dịu dàng, đường tới Thanh Khâu khá xa, trên đường bọn chúng có thể hầu hạ người. Còn Nhạc Kha thân thể mạnh khỏe, tỷ tỷ đưa cho người cười, ngày mai thì lên đường đi.”

Cửu Ly nhìn tôi, con mắt sáng rực giống như lửa đỏ thiêu đốt, trong mắt long lanh ánh nước và chút tức giận “Tỷ tỷ vừa có chuyện là muốn đẩy Cửu Ly ra xa. Cửu Ly không cha không mẹ, tới Thanh Khâu cũng chỉ là một cô nhi, có khác gì đã chết đâu?”

Tôi vội vàng đưa tay bịt miệng nó lại, trách cứ “Còn nhỏ tuổi, nói bậy gì thế?” Yêu, tiên chúng tôi tuổi thọ có lẽ dài hơn người phàm, nhưng nếu nói đến cái chết lại là hồn phi phách tán, hồn phi yên diệt, không còn tung tích trong lục giới, điều này tôi vô cùng kiêng kỵ.

Bàn tay đặt trên môi nó bị khí thổi ẩm ướt, cảm giác được gương mặt của đứa nhỏ này nóng lên, tôi buông tay, mềm giọng khuyên lớn.

Chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, trải qua lần mạo hiểm trước kia, tôi không thể nào quyết tâm để nó theo tôi chịu gian nguy, chỉ trông mong có thể khuyên bảo nó rời khỏi nơi này.

Chỉ tiếc là tâm ý của Cửu Ly vô cùng kiên định, khuyên mãi không nghe. Tôi thờ dài thở ngắn, sầu khổ khôn đốn vô cùng. Chiến dịch khuyên nhủ Cửu Ly rời khỏi đây vượt mọi khó khăn gian khổ, tiểu tử này tới chết cũng không chịu rời khỏi tôi. Ngay cả Tử Hồ và Thỏ tinh cũng không chịu rời đi, chỉ có con hổ Nhạc Kha kia là không nói, nhưng trầm mặc, ngay cả cửa nó cũng không bước ra một bước, đủ để chứng minh nó cự tuyệt.

Tôi tự kiểm điểm trách tội bản thân, theo tình huống thông thường thì những đứa nhỏ nuôi thả có dã tính rất khó thuần, kém hơn những đứa nhỏ nuôi nhốt vốn rất ngoan ngoãn nghe lời. May mà tôi chưa từng biết cha mẹ của Cửu Ly, nếu bọn họ biết con của bọn họ bị tôi dạy dỗ ra hư đốn không chịu nổi, không biết có dỡ nhà tranh của tôi không.

Có điều, đợi bọn họ tới đây, nhà tranh này đã biến thành một đồng tro tàn rồi.

Hai ngày sau, hổ tinh tới đưa tin, đứng bên ngoài kết giới nhìn vào. Lúc đó chúng tôi đang dùng cơm, Tử HỒ nhìn thấy hấn trước, sắc mặt tái mét, hai răng va vào nhau lập cập. Tôi đang vui vẻ ăn, không hề nhìn thấy hấn. Nghe thấy âm thanh răng của Tử HỒ va vào nhau, ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt của nàng ta vô cùng bối rối, cũng không nói gì với tôi, chỉ nhìn Nhạc Kha đang nằm trên đất.

Tôi quay đầu xem, thấy vẻ mặt hổ tinh đang cười, vô cùng hưng phấn, ngoắc ngoắc tôi. Tôi và mấy người kia đều nhìn chằm chằm Nhạc Kha đang ngủ gật dưới đây.

Tôi “xuy” một tiếng bật cười “Các người thật là lũ ngốc. Tuy Nhạc Kha và con hổ bên ngoài kia cùng dòng họ, nhưng hai hổ đánh nhau, không cần nghiên cứu nữa, đương nhiên là hổ nhà ta bị thương, cho dù nó to gấp hai lần đi nữa.”

Chương 9

Tôi đứng ở cửa, khẽ cười nói “Không biết là chuyện gì đã làm phiền Hổ Vương phải đến đây?”

Lúc mới tới núi Nữ Sàng tới nay, tôi cũng chưa từng lo sợ tên hổ tinh này, tuy trên người hấn có lệ khí, nhưng tốt xấu gì tôi cũng có một vạn năm tu vi, đánh nhau với hấn không hấn là không có phần thắng. Nhưng từ lúc thấy được pháp lực của yêu ma sau núi, tôi liền biết mạng nhỏ của mình bây giờ đang ở trong thế ngàn cân treo sợi tóc. Chẳng những là tôi, mà bốn cái mạng trong sân tôi cũng không biết giữ làm sao.

Vì vậy, thái độ của tôi hôm nay với Hổ tinh lại càng khiêm tốn.

Hổ tinh thấy tôi tươi cười đón chào, mặc dù trên mặt lóe lên kinh ngạc, nhưng lại mặt mày hớn hởi, ánh mắt quan tâm nhìn tôi từ trên xuống dưới, thở dài “Tiên tử bế quan tu luyện hai trăm năm, chưa từng rời phủ, thật làm tại hạ nhớ mong.”

Bế quan tu luyện????

Lần này tôi đóng cửa, hồn phách thiếu chút nữa cũng mất, mặc dù trong bụng cảm thấy lời nói của hắn có chút quá thân thiết, nhưng lại không tiện phản bác, đành làm ra sắc mặt nịnh nọt cho qua “Pháp lực của tiểu tiên không quan trọng, không biết là đã phạm phải vị đại tiên nào sau núi, sau này xin nhờ HỔ Vương nói tốt cho tiểu tiên vài câu.” Mặc dù biết sau núi có tên yêu ma kia, cũng phải mở to mắt mà bịa đặt, hôm nay tôi mới biết những cái cốt khí từ trước tới nay đều quá tầm thường, không đáng để tôi bỏ tánh mạng ra mà gìn giữ.

Hổ Vương cũng vô cùng khiêm tốn “Tiên tử nói gì thế, chuyện của tiên tử cũng là chuyện của tại hạ! Có điều, hôm nay Ma Vương trong núi bảo tại hạ đến thông truyền, hắn muốn gặp địa tiên của núi Nữ Sàng, tại hạ đến thăm tiên tử, tiện thể báo tin luôn.”

Lần đầu tôi nghe tới tên tuổi của yêu ma chiếm cứ chỗ này, nghĩ tới lửa đỏ cháy người kia thì cảm thấy kích thích, muốn chạy trốn. Hắn muốn triệu tôi tới, chắc là do tấu chương mà tôi muốn báo cho thiên đình hai ngày trước chọc giận hắn. Nếu chỉ có mình tôi, sử dụng thuật đòn thổ ngay, tôi cũng xứng với cái địa tiên của mình. Nếu hắn muốn tìm tôi ở cái núi Nữ Sàng mấy dặm này cũng không dễ gì. Nhưng nhìn về phía sau, bốn cái mạng trong sân đều có liên hệ với tôi, sao tôi có thể tùy ý làm bậy được?

Thấy Hổ tinh vẫn đang nhìn tôi mogn đợi, đành phải dẫn đo cười một cái “Tiểu tiên mới tới núi Nữ Sàng, không biết nhiều chuyện. Nếu Ma vương muốn gặp tiểu tiên, hay là lựa một ngày trời xanh mây trắng, tiểu tiên nhất định tới chào hỏi Ma vương.”

Hổ tinh lấp bắp khá lâu mới nói “Ma vương muốn hẹn địa tiên của núi Nữ Sàng vào tối mai, không biết có tiện cho tiên tử không?”

Tôi thẳng thắn đồng ý, mặc dù trong lòng vô cùng khản trương, nhưng không thể để con hổ tinh này coi thường, đành phải đem bề ngoài ra chống đỡ.

Hổ tinh kia hình như canh cánh trong lòng chuyện lần trước, miệng vẫn không ngừng hỏi chuyện vết thương của tôi. Tôi bị hắn làm cho phiền lại càng phiền, lại không biết trút đi đâu, cuối cùng nhận một cây linh chi ngàn năm mới có thể đuổi hắn đi khỏi. Mấy người trong sân nhìn tôi giả đồ, giống như người một nhà, thấy tôi khó coi vô cùng. Lại thấy hổ vương kia tặng một cây linh chi ngàn năm, tôi không hề từ chối mà lại nhận ngay, muôn vàn cảm tạ, khi tôi quay lại, mấy gương mặt kia giống như kính vạn hoa, vẻ mặt gì cũng có.

Tôi ủ rũ cầm cây linh chi vào trong sân, Cửu Ly chạy tới, giật lấy cây linh chi, quăng xuống đất mà giẫm.

Lúc trước, nghe nói cha mẹ ở thế gian thường dùng cách đánh đòn để trừng phạt đứa nhỏ không nghe lời, tôi thấy có chút kinh ngạc, chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ bướng bỉnh, nếu như nghịch quá thì lấy sợi dây thừng cột lại giống như niệm chú định thân thôi, có gì mà khó thế?

Hôm nay thấy bộ dáng Cửu Ly ương bướng như vậy, trong lòng không khỏi tức giận, mặc dù niệm chú định thân có thể giam nó lại, nhưng lúc này tôi lại muốn lấy cây đánh nó một trận để trút giận trong lòng.

Từ trước tới nay, tính tình của tôi vốn không được tốt, lúc này lại sắp gặp vạ tới nơi, tâm trạng có chút bức bối, lại thêm tên tiểu tử ương bướng này giống như thêm dầu vào lửa, cũng chẳng thêm giả bộ hiền lành gì nữa, lượm cái ghế lên ngồi xuống, kéo Cửu Ly tới đè xuống trên đùi, bắt chước theo bộ dáng của mấy người trần giang lúc đánh con, vén áo nó lên, đánh xuống.

May mà sau khi bị thương, sức khỏe của tôi chưa tốt, mặc dù chưa đánh tên tiểu tử nghịch này tới mức khóc la um sùm, nhưng cũng làm cho đôi mắt đỏ kia long lanh nước. Mới đầu là nước ngập trong mắt, sau đó thì từng giọt to rơi xuống, không dừng được.

Tơ giao tiêu mà tôi mặc trên người vốn không thấm nước, từng giọt nước mắt kia lăn qua rồi rớt xuống đất.

Tử Hồ tiến tới gần, nhỏ giọng cầu khẩn “Đại tiên, đối với con nít, đánh đập vậy cũng không phải cách.”

Tôi vốn định dừng tay, nhưng tên tiểu tử này thật có khí phách, thấy Tử Hồ ăn nói khép nép cầu tình cho mình, rõ ràng là đau tới chảy nước mắt nhưng là ương ngạnh la “Ta không sai, không sai không sai.” Làm tôi thêm phần giận dữ, xuống tay cũng nặng hơn.

Tử Hồ năn nỉ khá lâu, thấy tôi chẳng nghe chút nào, ngược lại càng thêm tức giận thì nơm nớp lo sợ.

Tiểu tử Cửu Ly kia vốn ương ngạnh, ra vẻ giống hảo hán, giống như những anh hùng người trần, đao đặt trước mắt còn mạnh mẽ lễ nghĩa, rõ ràng là tính mạng khó giữ, trung tiết lễ nghĩa kia có chỗ nào đáng giữ? Thông thường khi tôi thấy cảnh đó, chỉ thấy người trần gian ngu không ai bằng, hôm nay thấy nó làm điệu bộ như vậy, chỉ cảm thấy linh khí xưa nay chẳng còn, chỉ còn lại tức giận, đánh mạnh hơn.

Thỏ tinh chưa từng thấy cảnh này, sợ tới mức run rẩy, ốc còn không mang nổi vỏ ốc.

Chỉ có Tử Hồ can đảm, kéo Cửu Ly ra, nắm chặt tay của tôi, liên tục nói “Đại tiên, đại tiên đừng tức giận. Khi bị thương không nên tức giận như vậy, đứa nhỏ này ngày khác sẽ hiểu, nhưng làm tổn thương thân thể thì sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, thì ra khói xám ở phía sau núi Nữ Sàng đã tiến tới trước vài phần, trong vòng mấy ngày nữa trước núi cũng sẽ bị khí che mờ. Ngực giống như bị một đôi tay vô hình nhéo, không thở nổi. Nhưng tiểu tử Cửu Ly kia lại không biết tốt xấu, vẫn bướng bỉnh nói “Ta không sai! Ta không sai! Tỷ không nên lấy quả của tên hổ tinh đó, chỉ là một cây cỏ linh chi, ở Thanh Khâu cũng có.”

Tôi vô cùng tức giận, trong thời khắc nguy nan như vậy, nếu vì hai cọng cỏ linh chi mà chọc giận hổ tinh, lại thêm tên Ma vương kia, chẳng phải mấy cái mạng trong sân này càng sớm phi yên diệt hơn? Trong lúc mấy chốc, đứa nhỏ này cứ buông thả như vậy, trong lòng tôi vừa gấp vừa đau, tức giận đến ác độc, cuối cùng oán giận nói “Phải ha, Thanh Khâu cũng có cỏ Linh chi, nhưng thấy được rồi mới nói. Người nói thật có chí khí làm sao, vậy bây giờ lập tức tới Thanh Khâu tìm cỏ linh chi cho ta đi!”

Nó đứng lên, đưa tay lau nước mắt trên mặt, hung hăng nói “Nếu như đệ cầm linh chi về thì thế nào?”

Tôi lạnh lùng mỉm cười “Cầm về rồi tính, bây giờ ngay cả cái bóng của linh chi cũng không thấy, người thì khoe khoang khoác lác, không thấy buồn cười sao?”

Khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt của Cửu Ly đầy quật cường, thẳng đầu bước khỏi sân, từng bước từng bước.

Tôi đẩy Tử Hồ đang đỡ mình ra, chỉ vào thỏ tinh mà nói “Hai người đi theo Cửu Ly đi, hộ tống nó trở lại Thanh Khâu, đừng sai sót gì. Nếu như trên đường nó muốn trở về thì cản nó, mặc kệ các người dùng cách gì, trong vòng một tháng đừng để nó trở lại đây.”

Thỏ tinh còn đang mờ mờ mịt mịt, nhưng Tử Hồ thông minh, đã hiểu được nguyên nhân bên trong, cúi đầu nói “Tiểu yêu sẽ cố gắng không phụ sự nhờ vả của Đại tiên, xin cáo lui.” Kéo thỏ tinh, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Cửu Ly chỉ mới một ngàn tuổi, Tử Hồ này cũng có tu vi hai ba ngàn năm, lại thêm Thỏ tinh, cản trở Cửu Ly sẽ dễ thôi. Ngồi lại trong sân, tôi thấy thể xác và tinh thần đều rệu rã không còn gì, xích mích vừa rồi nằm ngoài dự đoán của tôi, nhưng tôi lại rất vừa lòng với kết quả này.

Ghế đá trong sân lạnh vô cùng, tôi ngồi xuống chỉ cảm thấy hơi lạnh tỏa lên theo xương sống, dần dần ngay cả chân tay cũng lạnh ngắt.

Lão hổ Nhạc Kha chậm rãi đi tới, đôi mắt cô đơn, trong giây lát tôi lại nảy lên một ý nghĩ kỳ cục, ánh mắt của con hổ này nhìn tôi có vài phần thương hại phải không nhỉ?

Tôi vươn tay ra, cái đầu ảm áp của nó khẽ cọ vào. Tôi kéo nhẹ lỗ tai nó, kéo nó tới gần, nó dựa vào trong lòng tôi, hừ hừ vài tiếng.

Tôi mệt mỏi, ôm đầu nó nhẹ nhàng hỏi “Nhạc Kha, người cũng biết, ta từ trước tới nay vẫn là một người cô đơn, độc lai độc vãng phải không?”

Bạch hổ cọ cọ vào tôi.

Nó từ từ trượt xuống đất, thay một tư thế thoải mái, tôi dựa vào người nó, lăm bằm lăm bằm “Cửu Ly đã ở cùng ta tám trăm năm, ta cũng đã đối với nó không tệ, phải không? Nếu người muốn rời khỏi đây, nhân lúc ta ngủ rồi cũng đi nhanh đi. Nói xong nhắm mắt lại, dựa mình vào bộ lông thơm của nó, dần dần ngủ.

Trong lúc mơ hồ, hình như có một nam tử ở gần, khuôn mặt mờ mờ nhưng hương vị kia lại rất quen.

Là mùi hoa thạch quỳnh.

Hai ngày sau, tôi dọn dẹp một chút, sờ sờ đầu của bạch hổ, nhỏ giọng dặn dò nó vài câu, đứng trong nhà nhìn xung quanh một lúc, con hổ kia bước tới chặn tôi lại, tôi phải để nó đi trước.

Sáng hôm sau, tôi thấy bạch hổ này vậy mà kê cao gối ngủ cạnh tôi, còn tôi đang nằm trên giường trong phòng của mình. Chung giường chung gối với một con hổ, việc này cũng có chút kỳ cục. Có điều, bây giờ tai họa đang chờ đợi mà ập vào tôi, có một con thú ở bên cạnh không rời không bỏ, trong lòng cũng có chút vui sướng.

Một ngày một đêm, mây đen ở phía sau núi Nữ Sàng chiếm tới phía trước, qua hai ba ngày sau, khí của yêu ma sẽ che mất ngôi nhà tranh của tôi.

Bốn phía đều u ám, trong chớp mắt đã đánh vào kết giới. Mặc dù bây giờ bên trong kết giới toàn mây đen, không thấy mặt trời, nhưng lại không thấy bóng dáng tên yêu tinh nào.

Hổ tinh dẫn tôi tiến quân thần tốc, vừa mới bước vào kết giới, lập tức có một mùi tanh hôi xông vào mũi. Trong lòng tôi bồn chồn, nhắm mắt theo đuôi, chỉ bước theo sau hổ tinh. Thành linh nó quay lại nhìn tôi cười, tôi cảm giác như nụ cười đó có một hàm ý khác, một ý tứ nói không nên lời.

Phía trong kết giới ánh sáng mờ mờ, khoảng một giờ sau, tôi cũng không biết là mình đang đi lên núi hay xuống núi nữa, chỉ cảm thấy cả người mờ mịt, nhìn thấy hình bóng phía trước lay lay lắt lắt, hình như có một ngọn đèn.

Hổ tinh vui vẻ nói “Phía trước là chỗ Ma vương ở.”

Tôi nghĩ thầm, theo lời Hổ tinh nói thì Ma vương này rất lợi hại, sợ hãi nghe được lời tôi nói, lại rước lấy họa vào thân, đành phải gật đầu, theo sau hẩn mà đi. Trong lòng bàn tay đã chảy mồ hôi lạnh, không biết làm sao, đành phải nắm chặt tay.

Hổ tinh đứng ở cột trước căn phòng, nhẹ giọng thông báo “Đại vương, thuộc hạ dẫn địa tiên ở núi Nữ Sàng tới thăm người!”

Tuy tôi biết hổ tinh này có ý tốt, có chút khiêm tốn, vậy mới có thể nói tốt vài câu cho tôi trước mặt Ma vương. Nhưng hẩn cúi thấp như vậy làm tôi có chút không thoải mái. Trong sân nhà tôi bây giờ chỉ có một con hổ bình thường, Ma vương đã rơi sâu vào ma đạo, đã là bậc cao thủ có nội đan lợi hại lắm rồi, chỉ là một con hổ nhỏ, chắc là hẩn cũng không bắt bẻ tôi.

Tôi nghĩ như vậy, cảm thấy thoải mái hơn chút ít. Từ đó tới nay, tôi chỉ là một con chim loan cô độc, lang thang khắp tứ hải bát hoang, có hồn phi phách tán hay không cũng không làm ai nhỏ vài giọt nước mắt đau lòng dùm, cho dù lúc này mất mạng thì cũng chẳng sao.

Thật lâu sau, từ trong phòng truyền ra một giọng nói khàn khàn “Nếu đã đến thì vào đi.”

Hổ tinh đưa tay ra hiệu xin mời, tôi sờ sờ cái cửa, đụng tới cái nắm gỗ thì nghĩ, bất quá Ma vương này cũng chặt cây xây nhà giống tôi, không nhịn được bật cười. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, tôi lại thấy có chút thanh thản khi nghĩ tới những chuyện này.

Cửa phòng tự động mở ra, không một tiếng động, tôi nâng bước bước vào, có một mùi lạ xông vào mũi tôi, trong đầu lại xuất hiện một ý nghĩ kỳ cục : Cửu Ly thích sạch sẽ như vậy, nếu như dẫn nó tới đây, chắc nó sẽ chết vì mùi mắt.

“Tại sao cười?”

“Trong lòng nghĩ là Ma vương không giỏi tắm rửa dọn dẹp, thiếu một tiểu yêu...”

Trong phòng lại vang lên tiếng cười chói tai “Tiên tử vậy mà nói thật đúng. Đúng là trong phủ của lão phu thiếu một tiểu yêu quét nhà, hay là tiên tử hạ mình làm người hầu trong phủ của lão phu nhé?”

Tôi mỉm cười, không nói gì. To gan đánh giá xung quanh, tuy trong này có một ngọn đèn nhưng không hiểu vì sao chỉ thấy mờ mờ, ngoài cửa cũng chẳng sáng bao nhiêu. Bốn phía tối đen như mực, không thấy hình dáng của bất kỳ ai trong phòng, vô cùng đen tối, giống như khi tôi đứng ở trong kính Côn Lôn, đêm đen vô hạn.

“Chim loan to gan nhà ngươi, dám từ chối lão phu, sau lưng dám dẫn theo thụ thú sao?”

Tôi quay đầu nhìn, sau lưng trống không, ngay cả cánh cửa kia cũng không thấy nữa, làm gì có thụ thú nào. Nhẹ nhàng cười nói “Chẳng lẽ mắt của Ma vương mờ rồi sao? Sau lưng tiểu tiên chẳng có tới nửa cái bóng, lấy đâu ra thụ thú?”

9. Chương 10

Bên tai tôi vang lên tiếng cười như tiếng sấm của Ma vương “Một con chim loan nho nhỏ cũng thật tài, lại có cả thần thú hộ thân.” Nếu không phải là tôi có thị lực tốt, có thể nhìn thấy xung quanh mình chẳng có bóng dáng nào, chắc chắn đã lầm tưởng rằng Ma Vương này đang đứng ngay bên cạnh mình.

Không, có thứ gì đang ở phía sau lưng tôi, cái tiếng hít thở quen thuộc này... tôi chưa kịp xoay người đã nghe một tiếng vang như tiếng sét đánh tới, trước ngực xuất hiện ưng trảo màu vàng, vương phải chướng ngại, tiên khí vọt lên, ngân long quấn quanh thân tôi, làm cho xiêm áo tôi bay bay, sợi tóc phất phơ.

Tôi đưa tay ra, chạm nhẹ vào vẩy trên người ngân long, cảm giác lạnh lạnh, giống như lúc tôi giận dữ lột vài miếng vẩy này. Giữa ánh sáng màu bạc, tôi nhận ra người đang đứng ngay trước mắt.

“Nhạc Kha.”

Trong lòng tôi thở dài, lại có phần buồn cười.

Đây cũng coi như là lần đầu tôi thấy chân thân của hắn, sau cái lần cào vài miếng vẩy của hắn lúc trước. Tuy biết hắn có tật dễ quên, nhưng sau lần gặp trong kính Côn Lôn, cảm thấy có chỗ nào đó không giống.

Con rồng kia như hiểu được suy nghĩ trong bụng tôi, trừng mắt nhìn, vẩy vẩy đuôi, ánh sáng trắng phát ra, sau đó thấy một thiếu niên áo trắng xuất hiện, thần sắc ôn nhã, ánh mắt trầm tĩnh, trong giây lát thật khó phân biệt đó là cái tên Nhạc Kha hay cười hay là tên Nhạc Kha mặt lạnh kia.

Ánh mắt của tôi và ánh mắt của hắn gặp nhau, trong giây phút chưa biết sống chết này, sao hắn lại tới đây? Không đầy một giây sau đã nghe tiếng cười của Ma vương vang lên lần nữa “Lão phu còn tưởng nha đầu này có thần long hộ thể, thì ra chỉ là một đôi uyên ương sinh tử không rời.”

Mặc dù đang trong lúc nguy cấp, nhưng tôi vẫn không nhịn được, cười ra tiếng “Ma vương ngài cũng được coi là một người có tiếng tăm, sau khi tiểu tiên tới đây vẫn chỉ nghe tiếng mà chưa thấy mặt là đã hiểu. Nhưng ánh mắt ngài sao có thể hồ đồ như vậy, lại coi hai người không liên quan chúng tôi thành vợ chồng son, điều này làm tiểu tiên thật tò mò nha, chẳng lẽ Ma vương là một lão già lụ khụ, tóc bạc nhẵn nhéo?” Nói xong âm thầm niệm một đạo bùa hộ thể, đề phòng hắn làm khó dễ tôi.

Ánh mắt của Nhạc Kha lay động, chỉ lẳng lặng nhìn, sắc mặt nhàn nhã vui vẻ như đang đập trên sóng nước ở Đông Hải, trong lòng tôi thầm thán phục: người này trời sinh cũng không phải ngốc, chỉ là gần đây tâm trạng kích động nên mới làm ra chuyện ngốc nghếch. Tiểu tiên tôi sống gần vạn năm, đã từng thấy biết bao con người đội trên đập dưới, nịnh nọt cầu vinh. Tuy có quen biết, nhưng cũng chẳng qua là để giải sầu lúc nhàn rỗi, tán gẫu chuyện trên trời dưới đất thôi. Nếu như lúc nguy nan mà mong ngóng người ta không tiếc mạng sống vì mình thì đúng là trò cười.

Ngon đèn trước mắt được thấp sáng, ở trong ánh sáng đó có một người đàn ông từ từ bước tới, khoảng chừng ba mươi tuổi, tay có vuốt nhọn, đôi mắt sắc bén, ánh mắt hung dữ, cầm nhọn, giống như một cái đầu rắn nằm trên người, toàn thân đầy lệ khí, càng tới gần mùi lại càng nồng.

Tôi rùng mình, tầm mắt bị chặn lại, Nhạc Kha vốn có thù với tôi đã đứng trước tôi, bảo vệ tôi ở đằng sau, trầm giọng nói “MA vương là người nổi tiếng sao lại so đo chỉ với một con chim loan nho nhỏ, nếu để truyền ra ngoài bị Ma vương ở núi Tu Di cười nhạo thì làm thế nào?”

Tôi nhìn hẩn thăm dò thì thấy sắc mặt của hẩn nhẵn nhợt, khàn giọng, ác độc nói “Nếu như hôm nay lão phu giết chết một chim một thú bốn người, thì lão già kia cho dù có ba đầu sáu tay cũng không làm sao biết được.” Trước mắt lại tối sầm, cánh tay của Nhạc Kha vươn tới kéo tôi ra sau. Có tiếng như tiếng sấm vang lên, giống như bị lôi công đánh vào mặt, nhưng lại không trúng tôi. Tôi vô cùng kinh ngạc, nhìn khắp nơi, thì ra là Nhạc Kha đã tạo tiên chướng, mặc cho khí công của Ma vương đánh tới, tiên chướng kia cũng chỉ hơi động, chưa bị phá đi. Xung quanh tiên chướng là tiếng sấm dậy, chỉ thiếu mưa to, đó là lúc đêm tối, là lúc ác quỷ hoành hành.

Nhạc Kha lạnh lùng cười, trong tay phát sáng, tiên chướng kia lại càng dày thêm. Bên ngoài tiên chướng, quanh người Ma vương chợt hiện lên vô số oan hồn quỷ ma, đi quanh tiên chướng, tôi chỉ cảm thấy xương cốt rã rời, sợ hãi vô cùng. Nhưng thứ này chính là những hồn phách không thể đầu thai bị hẩn nắm lại, qua thời gian lâu đã bị luyện thành binh lính bóng tối, là một mối họa không nhỏ, ở Tiên giới cũng đã từng có chuyện này. Ma vương đã rơi sâu vào ma đạo, lúc nhìn tới sắc mặt của tôi, sung sướng cười to “Con chim loan nho nhỏ, ngươi có biết thổ địa trên núi Nữ Sàng chết như thế nào không hả?”

Tôi thấy Nhạc Kha đã hơi yếu sức, hẩn cùng lắm chỉ hơn tôi một vạn ba ngàn năm, tu vi cũng tầm tầm, nhưng lại có thể chống cự Ma vương lâu như vậy, vừa niệm chú giúp hẩn củng cố tiên chướng, vừa nói với Ma Vương “Còn phải hỏi sao? Chắc chắn là Ma vương ngài đã xé hẩn thành mảnh nhỏ mà ăn.”

Hôm nay bị bức tới tuyệt cảnh này, tôi đã sớm không còn hy vọng gì, giờ phút này chỉ mong ình nhanh nhanh chết, có điều, làm phiền tới Nhạc Kha, trong lòng tôi rất áy náy.

Ma vương đưa mắt nhìn ác quỷ ở xung quanh tiên chướng, đưa tay bắt được một tên lở loét, kéo hẩn tới trước tiên chướng “Đây chính là thổ địa lúc trước.”

Tôi cẩn thận nhìn, hồn phách của thổ địa kia bị chém nát, chấp vạ, ở phía cầm khoét đi một miếng, trên vai cũng lủng một lỗ, mắt mũi đã không còn gì, giống như bị người đâm ột cú vào mặt, có thể thấy được tình trạng lúc chết thảm thiết như thế nào, ngay cả hồn phách cũng không còn lành lặn.

Trong lòng tôi xúc động, sớm đã biết việc này nguy hiểm tới tánh mạng, nhưng lại không thể nào kháng chỉ. Trong lòng tôi bỗng có một suy nghĩ : phạt tôi tới núi Nữ Sàng, cả Thiên đế và dì đều muốn tôi chết nhanh nhanh, chẳng qua chỉ là mượn đao giết người.

Cho tới bây giờ, có thể thấy được, nói pháp thuật của Thiên giới cao cường thật là giả tạo, ma vương có thể ẩn náu ở đây lâu như vậy, đã không phải là một sớm một chiều, tôi không tin là Thiên giới không biết.

Tôi cười sảo thâm “Tam điện hạ, lần này Thanh Loan thật xin lỗi ngài!”

Hẩn nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt ảm đạm, âm u như rừng rậm bị lá cây che phủ, không thấy được quang cảnh bên trong, nếu không bước vào thì chỉ có thể thấy bên ngoài.

Trước ánh mắt bức người của hẩn, tôi chỉ đành cúi đầu, nói nhỏ “Tôi biết bản thân chỉ là một con chim loan cô độc, sống hay chết cũng chẳng khác gì, cũng chẳng ai lo lắng. Chỉ là... chỉ là hôm nay, lúc hiểm nguy này được Tam điện hạ giúp đỡ, cộng với lần trước, thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán, cũng được Tam điện hạ cứu giúp, Thanh Loan vô cùng cảm kích, không biết lấy gì báo đáp.”

Ánh mắt của hẩn bình tĩnh, thản nhiên nói “Nếu không có gì báo đáp, vậy lấy thân báo đáp đi!”

Ặc, nếu ở thế gian, tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân này chắc chắn kết quả sẽ là mỹ nhân lấy thân báo đáp. Ở tiên giới này thì cũng có thể dùng luật đó đi. Có điều, hẩn không chỉ một lần cứu tôi, còn thêm lần đánh nhau với Côn Bằng mà rớt xuống Đông Hải, đây đã là lần thứ ba rồi. Tôi lại hiểu hẩn vô cùng nha, con rồng này có tật xẩy dễ quên, nếu tôi đem lời này của hẩn cho là thật, sau này khó mà tránh khỏi kiếp nạn.

Lỡ mà đại hôn với hần, ngày thứ hai rời giường, hần đứng ở đầu giường nhìn tôi hỏi “Sao người lại ngủ trên giường ta?” thì biết làm sao???

Trời ơi.... Tôi biết trả lời thế nào bây giờ?

Tật xấu này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng lại vô cùng nghiêm trọng nha.

Nếu như tương lai tôi với hần có con, một sáng thức dậy hần lại không nhận ra con, người ngoài nhìn vào chắc chắn nghĩ tôi làm chuyện thất đức. Mặc dù ở tiên giới không có cái gì “dìm lông heo”, mà Đông Hải cũng là một vùng biển lớn, nếu dìm ở nơi không sâu hơn Đông Hải thì còn dìm làm gì nữa? Nhưng sợ là tôi sẽ chết đuối trong nước miếng của người đời mất thôi.

Tôi hiểu cái cảm giác khi bị người ta chỉ trích, đương nhiên không muốn để con mình phải nể phải chua xót này. Lại thêm chuyện tôi với hần đánh nhau, tới nay vẫn chưa có kết quả, hai người còn chưa rõ ràng, lúc này mà nói đến chuyện lấy thân báo đáp thì hơi sớm.

Tôi cười to, nói “Ngài với tôi quen biết cũng không phải một ngày, nếu hôm nay có thể thoát khỏi kiếp nạn này, Thanh Loan đương nhiên sẽ lấy thân báo đáp!”

Hần lạnh lùng nhìn tôi, khế gật đầu, vẻ mặt giống như là không tin nổi.

Tôi xoa mồ hôi trên trán, ngăn địch với hần, đương nhiên biết chuyện hần nghi ngờ cũng có lý. “Nói là làm” là chuyện quân tử ở phạm giới, bốn tiên chẳng qua chỉ là một phi cầm, một vạn năm qua, nói đến chuyện nói mà không làm thì không chỉ một lần, hần nghi ngờ tôi cũng có lý do, chẳng trách được.

Ma vương thấy hai người bọn tôi như vậy, lại càng bức bối, cười ngạo mạn “Lão phu sẽ không để vợ chồng son các người xa cách biệt ly đâu, cứ yên tâm.” Vừa mở miệng phun ra cầu lửa tam muội chân hỏa, đốt quanh kết giới.

Nhạc Kha thấp giọng nói “Nàng ở lại đây chờ ta!” thân như ngọn gió, bay ra khỏi tiên chương, trong tay cầm mũi nhọn ba thước, đánh thẳng vào Ma vương.

Tôi nhìn hần liều mạng tấn công, toàn chiêu trí mạng, quyết “cá chết lưới rách”, tất nhiên là tu vi không bằng ma vương, tiên chương này chỉ có thể bảo vệ chốc lát, nhưng cũng không thể trốn thoát.

Lòng tôi buồn sâu, không biết bản thân có vong mạng ở chỗ này không, hành động của Nhạc Kha lần này thật không đáng. Hần có cha có mẹ, huynh đệ hòa thuận, tỷ muội thân thiết, quen biết sơ sơ với tôi mấy ngàn năm, cũng chỉ có chút tình nghĩa. Chỉ là trước giờ tôi vẫn là người hay gây sự, cho rằng lần đánh nhau này đã đập luôn tình nghĩa kia, lại không nghĩ tới lúc tôi nguy nan được hần giúp đỡ, thật làm tôi không hiểu được, nhưng lại vô cùng xúc động.

Bên ngoài kết giới, gió to sấm chớp, ma vương và Nhạc Kha đánh đã hơn trăm chiêu. Yêu tinh có chút đạo hạnh ở núi Nữ Sàng lúc này đều thần phục dưới chân Ma vương, những ác quỷ kia mặc dù không thể thương tổn Nhạc Kha, nhưng chẳng biết từ lúc nào, bốn phía đầy yêu tinh, hồ tinh cầm đầu, sói tinh báo tinh đều cầm giáo, nhìn Nhạc Kha chăm chú, bất thành linh đảm hần một cái.

Nhạc Kha vốn đang trong tình trạng xấu, lúc này lại bị những tiểu yêu này vướng tay vướng chân, vài lần lộ ra sơ hở, nếu không phải chân thân của hần là rồng, tam muội chân hỏa của Ma vương không thể tổn hại, không thì giờ này đã sớm bỏ mạng,

Tôi chạm vào kết giới vài lần, pháp lực của hần cao hơn tôi rất nhiều, tôi không thể phá nó, trong lòng lo lắng, mắt nhìn theo hần, trên tấm áo trắng đã lấm tấm máu, làm cho ác quỷ bốn phía nhìn với ánh mắt thêm thương, hồ tinh sói tinh cười vô cùng hung ác, giống như hần đã thành đồ ăn trên bàn cho đám yêu tinh này. Trong lòng tôi dậy sóng, chỉ cảm thấy máu trong mạch máu muốn phun ra ngoài, trong một vạn năm qua, chỉ gặp được một người có thể không tiếc mạng sống vì tôi, nếu nói theo người trần, đây chính là đạo nghĩa lúc sinh tử, sao tôi có thể sợ chết mà giữ mạng được?

Cũng không biết sức mạnh từ đâu ra, tôi dốc toàn sức niệm chú, ánh sáng bắn ra bốn phía, kết giới trước mặt tôi bể tan như bọt nước, tôi rút cộng lông đuôi xanh rực rỡ, làm một đám oan quỷ sợ tới mức lui ra ba dặm, hồ tinh vội hét lên “Tiên tử tội tình gì phải đối đầu với ma vương? Tại ha đã báo với ma vương hôn

sự của ta và nàng, đến lúc đó tại hạ đương nhiên sẽ cưới tiên tử đằng hoàng, nàng cần gì mà khổ cực vì con rồng này?”

Tôi quay đầu nhìn, Nhạc Kha giống như nghe được mấy câu đó, kiếm trong tay lại thêm mấy phần giận dữ, đâm trúng cánh tay trái của ma vương, ma vương hạ cánh tay trái quay đầu nhìn tôi, trong mắt mang theo sợ hãi.

Tôi rống to “Một con hổ tinh nho nhỏ cũng dám mong bám tiên duyên, muốn chết sao?” Long đuôi trong tay hóa thành một lưỡi kiếm sắc bén, dùng tu vi hết đời của tôi, đâm vào hổ tinh, một đám khói tím bay lên, sói tinh kêu thảm một tiếng “Đại ca...”

Trong lúc nguy cấp, hắc đã chặn trước hổ tinh.

Nếu không phải giờ phút nay tôi đang đối địch với yêu tinh, chắc là cảm phục tình nghĩa của sói tinh.

Hổ tinh như không thể tin nổi tôi lại ra sát chiêu, đứng ngơ ngác sau lưng sói tinh, nhưng mắt của báo tinh đã muốn nứt ra “Chim loan, vậy mà ngươi dám giết nhị ca nhà ta, ta liều mạng với người...”

Tôi thu lại long đuôi, niệm một tiên chú xóa đi vết máu phía trên, cười nói lạnh lùng “Ta nói cho các yêu tinh ở núi Nữ Sàng biết, từ nhỏ bốn tiên đánh nhau luôn đánh kẻ cầm đầu, quả đấm đương nhiên không tha ai, hôm nay nếu các ngươi còn có chút lương tri, không đi theo ma đạo nữa, bốn tiên sẽ tha. Nếu như không thay đổi, vĩnh viễn theo ma đạo, đừng trách bốn tiên hôm nay đại kha sát giới, không tha một người!”

Lúc đó đuôi sắt của báo tinh quét tới, giống như cơn sắt ngàn cân đánh tới, tôi lui lại, phóng ra long đuôi, đốt sáng chói lóa, vô cùng chói mắt, xuyên thẳng qua mi tâm của báo tinh, ánh mắt giận dữ của hắc như đông lại, tấm thân cường tráng ngã xuống, giống như sói yêu bị tôi giết vừa rồi, hiện ra nguyên thân, là một con báo đốm.

Tôi sấn tới đám yêu kia, một con chồn tinh đã lui về phía sau mà biến mất. Những yêu tinh còn lại cũng lục đục rút đi, hổ tinh kia khô ngô vậy mà cũng có chút suy sụp “Tiên tử nhất định không buông tha cho tại hạ và các huynh đệ sao?”

Tôi lắc đầu, thu lại long đuôi ở giữa long mây con báo sắp chết kia, hừ lạnh một tiếng “Hổ vương cũng đâu bỏ qua cho bạn hữu của ta? Hôm nay ngươi đã không thể tha cho ta, đương nhiên không còn đường về!”

Ma vương kia khàn giọng cười “Nhìn không ra tiểu nha đầu nhà ngươi cũng có vài phần bản lĩnh. Có điều dù ngươi giết hết yêu tinh trong núi thì hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết!”

Tôi không rảnh phân tâm, chỉ sợ hổ tinh xua huynh đệ gây khó dễ, lạnh lùng nói “Ngay cả hôm nay khó thoát, cũng là chuyện sau khi tiểu tiên giết hổ tinh này.”

Nếu không còn đường sống, thì giết bọn chúng làm vui, cũng không phụ công phu đánh nhau bao năm của tôi.

Trong lòng hơi buồn bã.

Có điều, hôm nay muốn hỏi Nhạc Kha, con rồng nhiều chuyện nhưng vô tội này. Nếu hắc suy nghĩ cẩn thận, nhớ hết mọi ân oán trước kia, không biết có còn giữ ước nguyện như ban đầu, cùng tôi đồng sinh cộng tử hay không?

10. Chương 11

Tôi từ trước tới nay vẫn là đứa không tim không phổi, hôm nay lại nổi sát tâm, chỉ muốn giải quyết con hổ tinh này, làm một cánh tay đắc lực cho Nhạc Kha. Có điều hổ tinh này cũng có chút bản lĩnh, giao đấu với tôi nửa chung trà rồi vẫn chưa yếu sức.

Sắc mặt hắc phức tạp, gầm một tiếng, nắm bàn tay đang thổi gió vào tôi lại, giống như có chút mâu thuẫn do dự, khuyên bảo “Tiên tử việc gì phải khẳng định một mực ? Cái gì là tiên đạo, cái gì là ma đạo? Theo

suy nghĩ nông cạn của tại hạ, chỉ cần có tu vi mạnh mẽ, không bị người khác bắt nạt, làm tiên làm ma có gì khác nhau đâu?”

Trong lòng tôi lo lắng, đâu có tâm trạng mà nghe hần, lạnh lùng quát “Một yêu tinh nhỏ nhỏ cũng đòi nói chuyện đạo lý. Đón một kiếm của ta.” Long đuôi biến thành mũi nhọn, bay đến không hề hở, làm hần luống cuống tay chân, không rảnh nói nữa.

Từ trước tới giờ tôi vẫn coi hổ tinh là một con yêu tinh nhanh nhẹn, thân thể cường tráng, có vài phần hợp nhãn, hôm nay nhìn lại, lại thấy hần nhiều chuyện lắm điều, thật giống mấy lão già lắm cảo ở trần gian, trong não chắc toàn là hồ dâm.

Chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng băng giá của Ma vương “Hổ tinh, ngươi lui xuống đi.”

Hổ tinh nghe vậy, trong mắt mang theo chút tiếc hận nhìn tôi, biến mất trong bóng tối.

Nếu xung quanh đã không còn ai không liên can, tôi cầm kiếm, đứng bên người Nhạc Kha. Trên người hần đầy những vết máu loang lổ, vẻ mặt buồn bực nói “Còn không đi đi, chẳng lẽ chờ tới khi hời phi yên diệt sao?”

Lúc đó, tôi cũng giận dữ như vậy để đuổi Cửu Ly đi.

Không biết tại sao, trong mắt tôi nổi đầy sương mù, gần như không nhìn thấy gì nữa, lại vẫn tỏ ra vô lại như xưa, cười hì hì mà nói “Đi làm gì? Trong tứ hải bát hoang này có mấy ma vương chứ? Ngài với ta hợp lực đánh một chút, chắc cũng nổi tiếng!”

Ma vương thấy thú vị, pháp khí trong tay tấn công tới, tôi chưa kịp nhìn pháp khí của hần hình gì đã thấy áp lực xung quanh tăng lên, giống như không thở nổi, trong lòng bỗng dâng lên sự tuyệt vọng oán hận, tôi chẳng chỉ là một tán tiên không ai thèm để ý, vậy mà cũng âm mưu cướp mạng tôi, nếu ngay cả dỉ ruột của tôi cũng muốn tôi nhanh nhanh hời phi yên diệt, thì tôi càng không để bọn họ toại nguyện, trong bụng liền có một luồng hơi nóng phun trào, hình như có một luồng khí lợi hại cất giấu trong người tôi đang sống dậy, lông đuôi ngủ sắc cũng tỏa sáng rực rỡ hơn bao giờ hết, đâm về phía ma vương, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết như không thể tin nổi, lông đuôi đâm ngay trước ngực hần, hần phần nộ quát “Yêu nghiệt từ đâu tới?”

Tôi ngờ ngẩn chẳng hiểu tại sao, tu vi của mình có được mấy lạng, cuối cùng cũng vẫn không hiểu nổi. Chắc là trong lúc kích động, một nguồn tiên lực vĩ đại kia như đá ném vào biển rộng, không thể tìm thấy.

Về mặt của Nhạc Kha phức tạp, đưa tay nắm lấy tay tôi “Đi”, lời còn chưa dứt đã bay ra khỏi đó, bên ngoài cũng tối đen như mực, thị lực của hần tốt thật, đã hai lần dắt tôi rời khỏi kết giới của Ma vương rồi.

Bên ngoài kết giới, trăng sáng sao thưa, thì ra đã là nửa đêm rồi.

Tới nhà tranh của tôi, tôi đi quanh trong sân, tuy trận huyết chiến này thật làm người ta sợ hãi, nhưng tôi vẫn không quên trong nhà còn có một con bạch hổ chưa rời khỏi. Có điều, ở trước mặt Nhạc Kha, tôi sao có thể mở miệng gọi con hổ đó là Nhạc Kha?

Nhạc Kha thấy tôi lo lắng như vậy, tìm kiếm trong phòng rồi ngoài phòng, cuối cùng không tìm được, mở miệng hỏi “Thanh Nhi, nàng tìm gì thế?”

Tôi khó xử liếc mắt một cái, Bạch hổ hư đồn này, chẳng biết là trốn ở đâu. Chân chờ một lúc, cuối cùng cũng mở miệng, khoả tay múa chân “Trong nhà ta có nuôi một con hổ trắng...” lại thất vọng nhìn xung quanh, vô cùng ử rử “Không thấy nó.”

Nhạc Kha vốn đang bị thương, lúc này đang ngồi trên ghế đá trong sân để chữa thương, đau đến mặt mũi vặn vẹo, vậy mà lúc này trong mắt lại có chút ý cười “Chẳng qua chỉ là một con hổ già, không thấy thì thôi.”

Tôi lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị, nói “Con hổ này là một con hổ trắng rất quý hiếm nha, lại là thú cưng của Ly Quang, ta nuôi dùm vài ngày...”

Ý cười trên mặt hần nhạt đi, vẻ mặt cứng ngắc, cắn răng nói “Nàng thật tốt với Ly Quang quá!”

Tôi nhìn vết máu loang lổ trên người hần, có chút áy náy nói “Ta biết ngài lợi hại rồi, ngài cũng đừng cần rảnh chi, lỡ may cần trúng lưỡi, uống thuốc không được thì sao mà khỏe được?”

Hắn cúi đầu rầu rĩ, hình như có chút căm hờn “Một con hổ của Ly Quang quan trọng với nàng thế sao?”

Tôi bưng chậu nước tới, vuốt tay áo chuẩn bị rửa vết thương cho hắn, thờ ơ nói “Đương nhiên rồi. Nếu như không xét tới giới tính của ta, ngài, ta, Ly Quang, ba người chung ta cũng được coi là chiến hữu. Có điều ngài thật là không đứng đắn, ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thì thôi đi, ngay cả Ly Quang mà ngài cũng muốn trêu, chuyện này ta không đồng tình được... hắn là người ôn nhả như vậy, ngài thô bạo như vậy thì làm sao.”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ sẫm, nhìn giống như muốn khóc, lông mày giương lên “Ta từng có tà niệm với Ly Quang?”

Vài năm qua, tôi dạo chơi chung quanh cũng học được một câu : thẹn quá hóa giận. Hễ là bị người ta ngắt trúng chỗ đau hoặc là vạch ra vết sẹo, tuyệt đối đúng vô cùng. Tôi cảm thấy vẻ mặt của Nhạc Kha lúc này chính là ứng với câu đó, trong lòng hiểu rõ, vừa xằng tay áo của hắn để rửa vết thương, vừa trấn an “Ta cũng từng nghe qua ở thế gian có một từ gọi là đoạn tụ, chính là nói cái tình cảm mà ngài dành cho Ly Quang đó. Có điều ta lại nghe được Giao tộc chỉ có một vị điện hạ Ly Quang này thôi, nếu như ngài ấy đoạn tụ chi phích, sợ là thủ lĩnh giao tộc sẽ đại náo Thủy tinh cung của Đông Hải mất, đến lúc đó không ngày nào yên ổn, phụ vương và mẫu phi của ngài đương nhiên sẽ không tha cho ngài đâu, việc gì phải thế?” Tôi tự nhủ thầm, lần này tận tình khuyên bảo, nếu có thể làm cho Nhạc Kha từ bỏ tình cảm với Ly Quang, vừa giữ được tình huynh đệ vừa tránh được cảnh đánh nhau với hắn sau này.

Nhạc Kha vô cùng không vui, giật mạnh cánh tay trong tay tôi, không để ý vết máu đầm đìa, giận dữ nói “Nàng nghe được ở đâu là ta với Ly Quang có tư tình không rõ ràng hả?” “Máu, máu”. Tôi kéo tay hắn tới, cầm khăn lau nhẹ, nói một cách vô cùng thành thật “Ngài kích động như vậy làm gì? Nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy ngài cúi xuống tính làm chuyện thân mật với Ly Quang thì sao lại vô duyên đâm ngài mấy cái thế kia?”

Hắn nhất thời quên vùng vẫy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Biểu tình giống như bị người khác phơi bày chuyện bí mật, còn có chút lúng túng nữa.

Tôi quen biết hắn đã mấy ngàn năm, lần đầu tiên thấy vẻ mặt của hắn như vậy, không tránh khỏi cảm thấy có chút thú vị. Lại nhớ tới tật xấu vô lý của cái con rồng này là vô cùng hay quên nên cũng tốt bụng nhắc hắn một chút.

“Lần đó ở Quân Tử Quốc, vì muốn coi huân hoa thảo trong truyền thuyết, ta cố gắng kéo ngài với Ly Quang đợi một ngày, cuối cùng sắc trời quá muộn, không tiện đáp mây bay về, ba người chúng ta mới chọn một cây đại thụ để nghỉ ngơi một đêm.”

Hắn mờ mịt gật gật đầu, nói theo “Chỗ đó có một con hổ gầm, nàng thấy nó thú vị nên muốn ở đó một đêm.”

Từ trước tới giờ tôi vẫn nghĩ mình da mặt dày, bị người khác nói cũng giả bộ như không nghe thấy, nhưng hôm nay nghĩ lại, hoàn toàn không có chuyện như vậy nha. Nếu so trình độ da dày với con rồng này, tôi phải kêu hắn là sư phụ.

Tôi đâm đâm vào vết thương đang đổ máu trên người hắn, kinh ngạc nói “Da này cũng không dày lắm, sao có thể quên hết mọi chuyện không còn tí ti gì?”

Hắn nổi giận, rút cánh tay về, giận dữ nói “Thanh Loan, nàng đừng ý ta với nàng có một hai phân tình nghĩa thì muốn làm gì thì làm, hoàn toàn không để ai trong mắt, muốn phỉ báng thì phỉ báng, muốn động thủ thì động thủ.”

Tôi xấu hổ rút tay lại, âm thầm cảm thán : nổi giận như vậy, còn không phải là thẹn quá hóa giận sao? Có lòng muốn giấu diếm giúp hắn, bây giờ cũng đành chịu thôi. Nếu đã thẳng mặt như vậy, thì cũng nói rõ cho xong, về sau đỡ phải liên quan phiền toái.

Nghĩ tới đó, tôi cũng có ba phần buồn bực, chỉ hắn mà nói “Nhạc Kha, địa vị của ngài cao quý, tam điện hạ của Đông Hải, trêu chọc nữ tiên khắp tứ hoang bát hải thì cũng thôi đi, dù sao cũng chưa kết hôn, không ai quản ngài, nhưng ngài trêu chọc nam nhân là không thể, cái này gọi là nổi lòng dâm tà, không hợp tiên đạo.”

Mặt hấn xanh mét, gần từng chữ “Nếu hôm nay nàng không nói rõ ràng, đừng trách ta không khách khí.”

Tôi sợ gì chứ? Tôi cũng rất giỏi đánh nhau nha. Lập tức xắn tay áo, chỉ vào hấn nói “Không sai, ngày đó ở Quân Tử Quốc, chúng ta ở lại một đêm. Ngài chỉ nhớ chuyện lúc tối, không nhớ chuyện ban ngày. Sáng sớm ngày thứ hai, ta ở trong rừng về, đắp mây bầy lên ngọn cây thì nhìn thấy ngài đè Ly Quang dưới thân, Ly Quang luôn miệng từ chối, ngài lại nắm eo người ta, uy hiếp, “nếu còn động đây ta sẽ ném xuống”.... khi đó ta còn nghe rõ như vậy!”

Hấn nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ, bên môi dần dần lan ra ý cười “Vì vậy, nàng mới đánh ta một trận?”

Tôi thấy hấn vô liêm sỉ như vậy, quả thực bức đến không nói nên lời “Chuyện trước kia, coi như mắt ta bị mù mới coi trọng ngài. Vì ngài bị thương, Lão Long Vương tức giận, cáo lên thiên đình, ta mới bị biếm tới núi Nữ Sàng làm địa tiên, ta tu thành Tấn tiên bộ dễ dàng lắm sao? Ngài đã có phụ thân mẫu thân quyết định dùm, còn thêm huynh đệ lâu năm làm chỗ dựa, xử lý một con chim như ta có gì khó đâu? Khi nào chúng ta giải quyết thù cũ đi!”

Hấn giống như có vài phần xấu hổ, nói “Khi đó ta bị thương, mọi chuyện hỗn loạn, thật không biết phụ vương sẽ lên trời kiện cáo, đây là sơ suất của ta. Có điều...” lại trầm ngâm nói “Ta có muốn tính toán thù cũ gì với nàng đâu?”

Tôi nhớ tới chuyện lần này là hấn liều mạng giúp đỡ, trong lòng lại dâng lên chút xấu hổ, mềm giọng nói “Ngài là Tam điện hạ Đông Hải, thân phận cao quý, vậy mà nói không giữ lời. Nhưng tình cảm ngài với Ly Quang, chuyện này tuyệt đối không thể.” Nhìn vẻ mặt của hấn càng lúc càng xám đen, chỉ cảm thấy lúc này nên tận dụng thời cơ, vội vàng khuyên nhủ “Không sai, Ly Quang thật đẹp nha, từ trước tới nay, Giao nhân vốn xinh đẹp. Nhưng nếu nói tới sắc đẹp, ngoại trừ Giao nhân, ta nghe nói Ma nữ cũng xinh đẹp lắm, hay là ta dẫn ngài đi tới thành Quang Minh núi Tu Di, tìm mấy Ma nữ cho ngài?”

Chỉ nghe một tiếng Âm, bàn đá trong sân bị rút mất một góc, Nhạc Kha đột nhiên đứng dậy, vươn hai tay tới, tôi sợ tới mức “A” một tiếng, không kịp né tránh, bị hấn ôm chặt vào lòng.

Tôi nhắm chặt hai mắt, sợ hấn tiện tay bứt hết lông của mình, khiến tôi biến thành một con chim loan trụ lông, chuyện đó, thật có chút không tốt lắm. Bên tai lại nghe người kia nghiêng răng nghiêng lợi, cảm dựa trên đầu tôi, tôi chỉ cảm thấy trên đầu hơi đau, hấn thở dài “Trong lòng nàng... ta thực sự là người háo sắc vậy sao?”

Tôi cảm thấy tư thế này hơi chút kỳ cục, nên cố gắng kiếm cách đẩy hấn, cánh tay hấn lại siết chặt hơn. Nhưng khó có dịp thấy hấn nói thật, nên vội vàng gạt đầu “Đâu chỉ vậy, ở trần gian có một từ rất hay, ngài thấy nữ tiên xinh đẹp lại nhào vào như vậy, có thể gọi là sắc quỷ. Lại có một câu thơ, gọi là [Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Lại sợ hấn nghe nhầm, giải thích thêm “Mẫu đơn kia không phải là Mẫu đơn trong hoa viên trên Thiên giới đâu nha, Mẫu đơn là để gọi chung mấy nữ tiên xinh đẹp ấy.”

Vòng tay ôm tôi bỗng cứng ngắc, cảm của hấn đặt trên đầu tôi, ngay cả giọng nói cũng rầu rĩ, giống như bị ngăn cách, đứng cách vách mà nói chuyện “Ta chưa từng thấy tiên nữ xinh đẹp là nhào vào.”

Tôi mở to mắt, chỉ cảm thấy sở thích này của hấn cũng không có gì là không thể, bây giờ tôi đã có kinh nghiệm, cũng có thể hiểu rằng đó là sở thích của hấn. Giống như chuyện tôi thích nuôi mấy con tiểu yêu, thú nhỏ xinh đẹp, chẳng ai không thích cái đẹp. Người phàm cũng thích cái đẹp, huống chi là tiên? Tôi thở dài một hơi, nói “Câu thơ kia mặc dù cũng hay, nhưng là để nói người phàm. Ngài là tiên, đương nhiên là không thành quỷ rồi. Thích tiên nữ, lại độc thân chưa vợ, cũng chẳng có gì đáng chỉ trích, nhưng là Ly Quang thì xin buông tha đi.”

Tôi tận tình khuyên bảo như vậy, sau một lúc lâu cũng chỉ đổi lấy một câu “Ngày đó ta nửa mê nửa tỉnh, thấy Ly Quang gần rơi xuống cây, chỉ là đưa tay kéo hấn lại.”

Tôi ngốc nghếch đáp một tiếng, nhưng vẫn chưa hiểu.

Hấn lại trầm giọng nói “Nhưng Ly Quang ngủ mê man, lại xoay người trên nhánh cây, ta mới nhào lên tóm hấn lại, đụng phải cảm hấn.”

Tôi nhìn từ sau lưng, đương nhiên tưởng là hấn nhào lên, muốn hôn Ly Quang. (=|||)

Ly Quang là một người nho nhã dịu dàng như ngọc, thật ra cũng có nhiều khuyết điểm. Đầu tiên, Giao nhân không biết tiên thuật, chỉ biết ảo thuật. Bình thường sẽ không cười mây lướt gió, nếu như rời nhà đi chơi, đương nhiên là phải nhờ tôi với Nhạc Kha xách lên một cụm mây. Hắn lại vô cùng thích cười mây lướt gió. Hắn lại có một tật xấu nữa, đó là tướng ngũ không được tốt, đi du lịch với chúng tôi, cũng vô số lần ngũ thiếp ở trên mây mà rơi xuống.

Có vết xe đổ này, chuyện suýt rơi xuống từ cành cây tính ra cũng bình thường.

Tôi lúc ấy lại không biết rõ xanh đỏ thế nào, lại bay tới đánh hắn, hắn mặc dù không hiểu, né qua tránh lại cũng không đánh lại. Nhưng tôi lại quá giận, lột mắt vảy rồng của hắn, sau đó là LY Quang ngăn lại. Lúc ấy tôi bực bội LY Quang, ra sức vùng vẫy, sau đó hóa thành chân thân chim loan, bay về núi Đan Huyệt, không để ý tới hai người bạn hắn nữa.

Cẩn thận nhớ lại, lần hắn nói cũng có lý. Tảng đá trong lòng được mang đi, tôi mừng rỡ, dùng sức thoát khỏi tay hắn, đưa tay vỗ vai hắn hai cái “Ngài với ta là huynh đệ tốt, nếu ta thô lỗ trách lầm người tốt, vậy xin điện hạ nhận của ta một lạy! Thật sự xin lỗi.”

Trên mặt hắn hiện lên vui mừng, giống như được rửa sạch oan khuất, nhìn tôi chăm chăm, nói “Thanh nhi còn chuyện gì muốn hỏi ta không?”

Tôi vô đầu nghĩ lại “Ngài hơn ta một vạn năm tu vi, sao ta đánh ngài mà ngài không đánh lại? Lúc ta cào vảy ngài, chắc là đau vô cùng.”

Về mặt hắn sáng quắc, tiếp lời mà nói “Sao Thanh Nhi không nghĩ lại, vì sao ta không đánh lại? Tiện thể thì nghĩ luôn coi nên bồi thường ta thế nào?”

Tôi nhìn nhìn quanh thân mình, hạ quyết tâm, dám làm dám chịu “Ta chẳng có miếng vảy rồng nào hết, hay là ngài nhổ vài cọng lông rồi đánh ta một trận đi!”

Hắn thở dài giống như thất bại thảm hại, ngồi xuống.

11. Chương 12

Mây dần tản đi, bóng tối phủ xuống, không có trăng sao, mọi vật lạnh lẽo.

Tôi trở về đã được hai canh giờ, tìm hết trong lều ngoài lều cũng không thấy bóng dáng của Bạch hổ. Bạch Hổ này cứ như là đã tan biến đi vậy, hoàn toàn biến mất, làm cho bốn tiểu tiên lo lắng vô cùng.

Sốt ruột một hồi cũng không thấy nó quay lại, tôi không nhịn được, cứ lo nó gặp chuyện gì đó, đứng ngồi không yên, sau khi suy nghĩ một lúc đành phải mang theo một cây đèn nhỏ, đi ra ngoài kết giới. Chân tôi còn chưa bước tới kết giới, một lực mạnh kéo tôi về phía sau. Tôi nhìn bàn tay to như kim sắt đặt trên cánh tay trái của mình, có chút hỗn hển mà nói “Ngài kéo ta làm gì? Nếu không ra ngoài tìm, sợ là bạch hổ kia sẽ bị Ma vương nuốt vào bụng, xương cốt cũng không còn.”

Giọng nói của Nhạc Kha cũng có vài phần không tốt lắm “Thanh Loan, nàng nhìn trên đầu thử xem, chỉ mới hai canh giờ mà sắc trời đã tối như vậy, chắc chắn là Ma Vương đang dùng ma lực để che kín núi Nữ Sàng, nàng xông ra ngoài lỗ măng như vậy, chắc chắn sẽ gặp chuyện không hay.” Ngọn đèn trên tay chiếu sáng khuôn mặt tối tăm của hắn, làm ặt hắn đen như sắt, chỉ có khóe môi động đậy, chắc chắn là mất hết kiên nhẫn rồi.

Mặc dù tôi rất cảm kích hắn đã mấy lần cứu tôi thoát khỏi nguy nan, nhưng cũng không thể ngồi chờ Bạch hổ bỏ mạng, tránh né mấy cái, chỉ cảm thấy móng vuốt trên cổ tay bốn tiên nắm lại chặt vô cùng, đến nỗi khó thở, ngay cả giọng nói cũng cao lên vài phần “Tam điện hạ, nếu ngài còn giữ chặt tiểu tiên như vậy làm liên lụy tới tánh mạng của Bạch hổ, ta sẽ không tha cho ngài đâu!”

Giọng nói của hắn có chút cay đắng “Chẳng qua chỉ là một con hổ trắng bình thường, chẳng lẽ còn quan trọng hơn mạng của nàng? Nếu bây giờ nàng muốn ra ngoài, phải bàn bạc với ta, chúng ta mở đường máu, tạm thời tới Đông Hải để lánh nạn đi.”

Trong lòng tôi càng thêm buồn bã, Ma vương này ẩn nấp ở đây đã mấy vạn năm, các thế hệ thổ địa trước đã chết thảm, ngay cả Đan Y cũng từng nói là di cũng đã cầu xin cho tôi mà Thiên đế vẫn hạ ý chỉ này. Tiên pháp, tu vi của tôi ra sao không phải là di không biết, nhưng tôi vẫn phải bắt đắc dĩ mà tới đây. Nói cho cùng thì chẳng qua là bà cũng để tôi tự sinh tự diệt. Từ trước tới nay tôi vẫn phớt lờ, nhưng chuyện liên quan tới tính mạng, tôi cũng không phải đồ ngốc đến nỗi tự đẩy bản thân vào chỗ nguy hiểm.

Cũng biết bản thân khó thoát khỏi ý trời, nhưng vẫn có chút áy náy với Nhạc Kha, nói cho cùng thì tôi vẫn liên lụy tới hắn. Tôi cười nhẹ, có chút tự giễu “Là ta bị biếm, bây giờ mang trách nhiệm của thổ địa, không còn được tự do như trước. Cho dù hôm nay bị Ma vương đánh cho hồn phi phách tán, cũng là ý trời. Ngài thì khác, nhân lúc Ma Vương còn chưa đánh tới, ngài mau mau chạy đi.”

Mặc dù bên ngoài kết giới tối đen, đưa tay ra không thấy được năm ngón, nhưng vẫn có thể nghe thấy đàn thú kinh hoảng chạy trốn, lại càng thêm thê lương, giống như có một chuyện vô cùng khủng bố, uy hiếp tới tính mạng của chúng sắp xảy ra.

Nhạc Kha thở hổn hển, vô cùng bức tức “Ta là hạng người tham sống sợ chết như vậy sao?”

Trong lòng tôi đã nghĩ rất kỹ, cầm ngọn đèn trong tay, lui về ngồi trên ghế đá, oán hận nói “Thật ra bây giờ không tìm cũng được. Ta đã mất đi đường sống, nếu như bạch hổ kia bị Ma vương nuốt vào bụng thì cũng là số phận, ta cũng không cần phải chờ Ly Quang đến mà cho ngài ấy một câu trả lời thỏa đáng, sợ là lúc đó ngài ấy muốn tìm ta cũng không tìm ra.”

Nhạc Kha ngừng một lúc, giống như muốn nói lại thôi “Thật ra, Bạch hổ...”

Một tiếng ầm vang lên, kết giới bị đánh tan thành từng mảng lớn nhỏ, rơi xuống trước mắt, giống như mưa hoa rơi xuống, bóng tối nuốt chửng bóng dáng hai chúng tôi. Tôi cố mở to hai mắt, trước mặt là bóng tối đen thăm thẳm, làm cho người ta nghi ngờ có phải mắt đã mù nên không còn nhìn thấy nữa.

Trên lưng tôi ầm ập, bị một vòng tay mạnh mẽ ôm vào ngực, hơi thở bên cạnh mang theo mùi thơm của hoa thạch quỳnh, người kia trầm giọng nói “Thanh Nhi, ta chính là con hổ trắng đó.” Trong lòng tôi chấn động, chưa kịp suy nghĩ lý do, đã cảm thấy chân bị một cái miệng lớn cắn chặt, đau đớn vô cùng, tôi kêu một tiếng thảm thiết, thân thể đã bay lên, nhưng chân vẫn còn trong cái miệng kia, trong khoảng thời gian ngắn thật khó đẩy ra.

Tôi nghe thấy giọng nói của Nhạc Kha lo lắng hơn bao giờ hết “Thanh Nhi, nàng làm sao vậy? Đau ở đâu?” Một tay hắn ôm tôi, một tay rờ rờ người tôi. Đau đớn lẫn với xấu hổ ủa tôi, tôi cắn môi, lại cảm thấy cái miệng lớn dưới chân đang cắn mạnh hơn, trong giây lát tôi giống như còn nghe được xương mình bị gãy rời, khóc nức nở “Chân, đùi phải, có cái gì đó cắn đùi phải của ta...”

Bàn tay của hắn đang sờ sờ bỗng dừng lại, hình như hắn khom lưng xuống, chỉ nghe thấy âm thanh một vật nặng rơi xuống đất, bọn tôi cách mặt đất khoảng ba thước, chân của tôi cúi cũng rút về được.

Bóng đêm đen như mực, hắn giữ chặt eo tôi, kéo một cụm mây xuống, vẫn là một màn đen dằng dặc. Trên đùi tôi chảy máu xối xả, trên người dần dần lạnh đi, lại cảm thấy người nọ vươn tay sờ trên vết thương của tôi, tôi vốn đang đau đớn, lúc này càng khó nhịn hơn, kêu la thảm thiết, rồi lại cảm thấy vết thương kia như đường dùng chỉ may lại, hình như không còn chảy máu nữa, cũng không còn cảm thấy lạnh người, vô lực như trước nữa.

Hắn đang khom người bằng bó vết thương cho tôi, trên đỉnh đầu lại như có gió xẹt qua, giống như một con chim to sắp bổ xuống đầu, tôi cố nén đau, phóng ra lông vũ, chỉ nghe một tiếng kêu to, hình như là một con chim, nhưng lại không phải chim, thú nhưng lại không phải thú, lông vũ mang theo vết máu nhàn nhạt bay trở về tay tôi.

Trong lòng tôi cảm thấy may mắn vì mình vẫn còn có thể chống cự, vì Nhạc Kha đang cúi người bằng bó vết thương cho tôi, cụm mây này có chút xóc nảy, xiềng vẹo bay lên trời. Còn chưa kịp vui xong, lại nghe thấy tiếng vỗ cánh của cả trăm con chim xẹt qua trên đầu, giống như mấy trăm con chim ấy đánh tới, Nhạc

Kha cảnh giác đứng thẳng lên, một tay ôm chặt tôi vào lòng, lại nghe thấy tiếng kêu thảm liên tục, khàn khàn khó nghe, đầu của tôi bị tay của hắn ghì chặt vào ngực.

Ở một thế giới tối đen như vậy, cuối cùng tôi cũng không phải là một con chim loan cô độc nữa.

Người đang ôm chặt tôi có nhịp tim đập vô cùng mạnh mẽ.

Cho dù tôi biết rằng hắn che chở tôi cũng như che chở cho Bích Dao, nhưng tôi vẫn không muốn nghĩ nhiều, không kìm lòng được mà tham lam sự ấm áp này, cảm giác có người thay mình ngăn mưa cản gió, che chở mình khỏi gian nguy hiểm trở.

Tôi đưa hai tay ôm chặt eo của hắn.

Trong chớp mắt tay tôi ôm chặt thân hắn, tôi cứ nghĩ hắn đương nhiên sẽ không ngờ được hành động này của tôi, chắc cũng khác gì những cô gái từng ôm ấp dựa vào người hắn. Chỉ có tôi là hiểu rõ, hoàn toàn không giống.

Gió bên tai lại càng gào thét, tôi lẳng lặng dựa vào ngực hắn, đang lúc là lắng vọn phần thì nghe thấy tiếng sét đánh trong màn đêm, tiếng sét to đến muốn điếc tai, ánh sáng chói nhóa giống như hàng trăm còn rần trắng quay cuồng trong không trung, nhờ vào ánh sáng này, tôi cúi đầu nhìn, thì ra bọn tôi đã bay lơ lửng trên núi Nữ Sàng. Vô số con thú nhỏ đang chạy trốn phía dưới, cũng có vài yêu tinh đang nhón nhác, tất cả thật hoảng loạn. Vô số rắn, côn trùng, chuột, kiến, đua nhau chạy, nhìn xa như biển đang nhấp nhô.

Hễ là chỗ mà bọn chúng chạy qua, toàn bộ động vật đều bị nuốt chửng. Cho dù là chim hay sói, đều bị chúng nó càn quét, lúc thấy được chỉ còn lại xương trắng.

Tôi hoảng sợ, chỉ vào phía dưới mà lắp bắp “Đây... Đây... những thứ này ở đâu ra?”

Rắn, côn trùng, chuột, kiến dù có lợi hại tới đâu cũng không thể có răng vuốt sắc nhọn đến vậy. Tuy hình dáng vẫn nhỏ bé như trước, nhưng rõ ràng là đã biến thành mãnh thú, hung hãn vô cùng, làm người ta sợ hãi.

Tôi cà lăm một lúc, mới phát hiện Nhạc Kha vẫn không trả lời, lúc ngẩng đầu nhìn hắn lại càng thêm sợ. Chỉ thấy một đám chim bay trên đầu, hình dáng kì quái, có chút giống con gà, nhưng lại có ba cái đầu, sáu con mắt, sáu cái chân, ba cái cánh, hình dáng có chút giống với con quỳên hưu trong truyền thuyết. Lúc trước tôi coi trong điển tịch vẫn chưa nghe thấy loài chim nào can đảm như vậy, ngang nhiên tấn công tiên nhân.

Nhạc Kha ngẩng đầu, thanh phong trong tay bảo vệ quanh hai người chúng tôi, những quái diệu kia bị tiên khí hộ thể của hắn làm bị thương, kêu la gào thét mà rớt xuống đất, lập tức bị những rắn, côn trùng, chuột, kiến kia nhấn chìm, để lại một đồng xương trắng.

Phía trên lại vang lên một tiếng cười “Núi Nữ Sàng có nhiều sản vật, hai vị lại co đầu rụt cổ trong một cái nhà tranh nho nhỏ thì có gì vui?”

Cụm mây bị chặn lại, chỉ thấy Ma vương đang giẫm trên lưng hai con quái diệu, tay áo tung bay, miệng cười giễu.

Sét đánh ầm ầm, mưa đổ xuống, trước mắt tôi thấy mơ hồ, chỉ cảm thấy bàn tay đang để bên hông lại càng siết chặt, tôi muốn nhắc hắn nhưng lại sợ làm hắn bị phân tâm mà thất bại, đành phải duy trì tình trạng đó.

Nhạc Kha giống như vô ý cúi đầu xuống, môi kề sát bên tai tôi, nhỏ giọng nói “Thanh Nhi...” Lại một tia sét đánh tới, ngăn lời nói của hắn ra thành mảnh nhỏ, tôi chỉ nghe loáng thoáng được vài chữ “Không phải... thích...”

Tôi vốn biết bản tính hắn thích trêu hoa ghẹo nguyệt, dung mạo của tôi bình thường vô cùng, sao lọt vào mắt hắn? Vội vàng vỗ vỗ cánh tay hắn mà an ủi “Ngài yên tâm, tôi sẽ không vì vậy mà bám mãi không buông đâu, ngài đừng lo lắng!”

Hắn luôn biết tôi có chút ngờ nghệch, lại nói mà không giữ lời, lúc này có thể vì lời hứa kia của tôi làm hắn bất mãn, khuôn mặt đen hết một bên, ánh chớp lóe lên, tôi nhìn thấy hắn vài phần tức giận, thật giống với

sấm sét ở phía kia!!!

Tôi co rúm người lại, xích ra bên ngoài, hấn giống như là đang giận dữ, đột nhiên lại kéo tôi vào ngực mình, tội nghiệp tôi, tu hành đã mấy ngàn năm, lúc mới thành hình người thì rất vừa lòng với cái mũi của mình, bây giờ lại bị va mạnh vào ngực hấn, không biết có bị xẹp xuống chút nào không?

Tôi làm vẻ mặt cầu xin nhìn hấn, hấn cũng không nhìn tôi cái nào, điều khiển những mũi tên bằng giá đánh tới Ma vương “Ma vương, người chẳng qua là một ác thú mười vạn năm, năm đó đấu với Tu La Vương bị bại trận, cùng đường nên ẩn nấp ở đây, nếu người từ bỏ Ma giới, người sợ Tiên giới không nhận người sao?”

Ý nghĩ thâm trong lòng của tôi lập tức biến mất.

Dù là tiên nhân cao ngạo hay là thần thú ác ma đều không thích bị nói tới thất bại của bản thân trong quá khứ, sao Nhạc Kha lại không sợ chết như vậy, chẳng phải là chọc giận ác thú này, sợ hấn không nuốt bộn tôi vào bụng sao?

Quả nhiên, Ma vương nghe vậy, khuôn mặt phờ phợt gió xuân đánh lại, gần từng chữ “Thì ra con rồng nhỏ nhà người cũng biết việc này. Xem ra, nếu hôm nay bốn tôn không giết người thật có chút làm khó mình rồi.”

Nhạc Kha thì thầm bên tai tôi “Thanh Nhi, ta đánh nhau với MA vương, nàng lập tức dẫm mây mà rời khỏi nơi đây, đừng nhìn lại phía sau. Nhớ kĩ, nhớ kĩ nhé!”

Tôi kinh ngạc nhìn hấn, lại không nhìn thấy manh mối nào trên mặt hấn, cảm thấy nghi hoặc : hấn tổn công nhắc lại chuyện xưa của Ma vương, chẳng lẽ là muốn chọc giận đối phương, liều mạng để tôi thoát thân?

Trước nay tôi đều bị người khác lạnh nhạt, lần này giống như chuyện một lão ăn xin mấy chục năm được người ta ột đồng vàng đồng bạc, sợ hãi nhiều hơn vui mừng, lại cảm thấy khó thể tin.

Thân phận của Nhạc Kha là Long Tam thái tử của Đông Hải, ở giây phút sét đánh mưa rền này, hấn lại thận trọng giảm mây, phong thái ung dung vô cùng. Trong lòng tôi ngổn ngang tư vị, có chút đa nghi không bỏ được, nhưng ở trong thời khắc này, chẳng thể tìm một chỗ mà ngồi nói cho rõ được. Chỉ trong chớp mắt, Ma vương giống như Mãnh hổ vồ mồi, đỏ mắt mà đánh tới, riu trong tay mang theo ma khí, giống như chỉ hấn không thể bỏ Nhạc Kha ra làm hai.

Cánh tay sắt ôm bên hông tôi buông lỏng, bóng dáng của Nhạc Kha đã biến mất, bên tai nghe thấy lời dặn dò của hấn “Thanh Nhi, đi mau đi!”. Trước mắt chớp nhoáng, hấn giống như rồng gặp nước, giữa mưa giông đánh về phía Ma vương. Đụn mây dưới chân tôi như có linh khí, bay về phía đông.

Tôi đột nhiên nghĩ, cụm mây này là mây lành do Nhạc Kha mang tới, đương nhiên sẽ nghe theo lời hấn. Mặc dù vết thương trên đùi tôi không chảy máu nữa, nhưng vẫn rất đau. May mà áo choàng trên người là áo choàng Ly Quang tặng, là giao tước quý giá, gặp mưa vẫn không ướt nên vết thương không bị căng ra. Nhưng nếu muốn tôi đạp mây bay tới Đông Hải tị nạn là chuyện không thể nào.

Cụm mây càng bay càng xa, tôi quay đầu lại nhìn, trên đỉnh núi Nữ Sàng có hai người đang quyết đấu. Nhạc Kha cùng lắm chỉ mới bốn vạn bốn ngàn tuổi, ở giữa một đám thần tiên cũng được coi là một hậu sinh tuổi trẻ tuần tú. Nếu như hấn bỏ mạng ở đây, sợ là tiên nga khắp tứ hải bát hoang này sẽ đem tôi nuốt vào bụng mất.

Tuy chim loan không phải là loài quý hiếm gì, nhưng trước giờ tôi vẫn yêu cái mạng của mình, khinh thường chuyện đào hoa này nọ. Huống hồ... trong lòng tôi chưa xót nghĩ, ở trên đời được gần vạn năm, Nhạc Kha lại là người duy nhất cứu tôi trong nước sôi lửa bỏng, phần tình nghĩa này quý giá vô cùng, cũng bằng với tính mạng của Thanh Loan này.

Trong lòng quyết định, tôi bắt chấp vết thương trên đùi, hóa thành chân thân mà bay về núi Nữ Sàng.

12. Chương 13

Nói theo người phàm, tôi trước nay vẫn thích gây chuyện khắp nơi, là tên lưu manh vô lại nhất tứ hải bát hoang này, tâm không để ở đâu, thân không sợ chỗ nào, gặp ai cũng gây chuyện.

Nhưng hôm nay đứng ở núi Nữ Sàng, tôi mới biết mình thì ra vẫn lương thiện, chỉ là khi còn bé không có ai dạy dỗ. Tên ác bá vô lại này hôm nay đã cùng với Nhạc Kha chiến đấu với Ma vương ở giữa đất trời tối đen. Pháp khí của hắn vừa xuất hiện đã làm kinh sợ trời đất, vạn vật hoảng loạn. Mắt thấy Nhạc Kha đã yếu sức, trong lòng tôi lo lắng vô cùng, định xông vào giúp lại bị hổ tinh ngăn cản.

Hôm nay hắn ta trở mặt, tay giơ cao cây cung to, cài tên, mũi tên bay về phía tôi. Mặc dù tôi chưa từng để hắn ta trong lòng, nhưng hắn là yêu tinh lại có thể to gan bày tỏ tình yêu với một vị thượng tiên, sự dũng cảm này đúng theo câu nói gan hồ gan hùm ở thế gian, làm tôi có chút kính nể. Có điều tôi đã giết hai huynh đệ của hắn là báo tinh và sói tinh, phần thù oán này có chút lớn, muốn hóa giải chắc cũng hơi khó.

Lúc này tôi đang ở chân thân, bị hắn uy hiếp như vậy, lại có cảm giác giống như bị thợ săn nhìn chăm chăm, có chút không ổn. Tôi thừa cơ vỗ cánh bay lên, hóa thành hình người ở giữa không trung, áo xanh vừa hiện đã tiên hạ thủ vi cường, lông vũ bắn nhanh về phía hắn, chân giẫm mây bay thẳng tới đỉnh núi.

Gió thổi mạnh sau đầu, tôi không ngờ là lông vũ không thể cản được hắn, vội vàng nghiêng người một cái, chỉ nghe một tiếng “Phốc”, một cơn đau dữ dội truyền tới từ cánh tay trái.

Tôi cúi đầu, không thể tin nổi mà nhìn vết thương trên tay mình, có cái gì đó truyền khắp thân tôi, tôi cảm thấy bay trong làn tên bắn, bước chân nghiêng ngả, giống như không còn sức mà đành vịn nữa.

Những mũi tên kia lao vun vút trong ánh chớp, cũng thật là nhanh quá.

Người trần nói thế nào nhỉ? Chưa kịp ra quân đã chết trận!

Lúc ở núi Đan Huyet, tôi từng xem một quyển sách, trong sách có nói, có một loại yêu ma đem pháp lực và nọc độc của mình đặt trong mũi tên, đó chính là vũ khí vô cùng lợi hại. Dù là tiên hay ma, trúng phải độc này, tiên pháp đều bị hủy, đành phải bó tay chịu trời.

Trong cuốn sách đó cũng có viết, mũi tên bị ếm bùa tẩm độc này có một cái tên rất đẹp, Ảnh Lưu Hà, ý muốn nói rằng nó có màu xanh.

Lúc này tôi cũng đã bay được khá xa, lão đảo trên cụm mây, quay đầu lại nhìn hổ tinh kia, thấy ánh mắt hắn vô cùng phức tạp, giống như đang mất đi người yêu. Nghĩ đến huynh đệ chân tay của hắn, chắc là hắn hận tôi lắm đây. Ở Âm phủ cũng có Hỉnh phủ, làm gì trả nấy, làm việc thiện thì có kết cục tốt, làm việc ác thì có kết cục xấu. Có điều, báo ứng này cũng nhanh quá!

Trước mắt tôi tối đen, từ cụm mây rơi thẳng xuống dưới, bên tai tiếng gió rít gào, trước mắt sấm chớp lóe sáng, trong nháy mắt bầu trời lại sáng trong, chắc chắn là ảo giác rồi, chỉ có một góc trong đầu tôi nghĩ rằng bản thân chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, chỉ cần không bị rắn, côn trùng, chuột, kiến ở trên núi ăn tươi nuốt sống thì đã tốt lắm rồi.

Nhưng tôi ngần lẩn không đoán được mình lại ngã vào một vòng tay ấm áp. Trên chiếc áo của người nọ còn có mùi hoa, tôi mở to mắt, trước mắt hiện lên một khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ, sóng mắt đa tình, xinh đẹp như hoa, vô cùng mỹ lệ.

Tôi khom người một cách khó khăn, thở khè nói “Thanh Loan đa tạ tiên nữ cứu giúp.”

Người nọ trừng mắt, khuôn mặt biến sắc, lạnh nhạt nói “Con mắt nào của ngươi nhìn ra ta là tiên nữ hả?”

Trong lòng tôi hoảng sợ, không phải tiên nữ, chẳng lẽ là yêu ma? Gắng sức vùng vẫy trong lòng nàng ta.

Từ sau lưng tiên nữ kia xuất hiện một khuôn mặt vô cùng thanh tú, “Xì” một tiếng nở nụ cười “Ca ca, con chim ngốc nghếch này bị huynh làm cho sợ rồi, cho đệ ôm một cái đi!”

Đầu óc tôi mơ hồ, ca ca, chẳng lẽ là nam?

Tay chân tôi như bị kiến cắn, vừa đau vừa ngứa, tôi biết mình không ổn rồi, chỉ sợ là không tới nửa khắc sẽ bị đánh về nguyên hình, tu vi vạn năm sẽ bị hủy trong chốc lát. Trong tim tôi vô cùng hoảng sợ.

Tên kia bị ca ca quát “Đồng Sa, đừng quậy nữa! E là khó giữ nổi tu vi của con chim loan này, trên người đệ có mang theo thuốc không?”

Tên gọi là Đồng Sa này bước lên hai bước, nhìn chăm chăm vào tôi, mặc dù tôi đã sống vạn năm nhưng vẫn là một nữ tiên nha, đương nhiên là có chút xấu hổ. Người kia trầm mặt xuống quát “Này, nhìn chăm chăm người ta như vậy thật là thất lễ.”

Đồng Sa lại chậm rãi lục lọi trong tay áo một lúc lâu, lấy ra một cái bình sứ nhỏ màu xanh ngọc, nhìn tôi mà cười nói “Nếu như bản điện hạ không cho người uống tiên đan này, không tới một khắc nữa nhà người sẽ trở về chân thân, đến lúc đó không còn là người nữa mà chỉ là một con chim nhỏ thôi.”

Trán tôi đổ mồ hôi lạnh, cũng biết lời hắn nói chính là tình hình thực tế. Có điều, từ trước tới nay tôi không quen cầu xin người khác, trong giờ khắc này cũng chẳng còn mặt mũi nào, lại nhớ tới tu vi mà tôi vất vả tu hành trong một vạn năm, nhất thời muốn xin hắn cứu giúp, tương lai nhất định đền ơn, hoặc là cứng đầu cứng cổ mà tu luyện lại từ đầu. Phải trái gì thì tôi cũng chỉ là một con chim loan, có ở hình người hay ở chân thân cũng chẳng có gì khác nhau.

Hắn thấy tôi trầm ngâm, bèn lấy ra một viên đan màu mật ong từ trong bình, ném vào miệng mình, nhai nhai mấy cái, vô cùng mãn nguyện mà nuốt xuống, thở dài nói “Aiz, Văn Hồn Đan này cũng thật là ngon nha, con chim ngọc này cũng thật cứng đầu cứng cổ, ca ca, hay là mang về Thiên Đình nuôi làm thú cưng đi?”

Lúc này tôi vô cùng chắc chắn, người đang ôm tôi là một chàng trai. Tôi chóng mặt, trừng mắt nhìn hắn một cách giận dữ. Thì ra Thiên gia mà tứ hải ca tụng lại sinh ra một tên xấu xa thế này, thật là đáng ghét.

Chẳng lẽ là do được người ta thờ phượng, hưởng khói nhiều quá nên đầu óc bị hỏng sao?

Đồng Sa cười to, ra sức vỗ vào vai ca ca hắn “Aiz, ca ca, con chim ngọc này còn thú vị hơn công chúa Phượng Hoàng mà phụ hoàng đính ước cho huynh nha, nhìn bộ dáng nó tức giận xem!” Lại vươn một ngón tay, chọc chọc vào má tôi, thở dài “Hơi gầy!”

Tôi tức giận, bỗng nhiên nhớ ra chàng trai này là ai.

Thái tử Lăng Xương của Thiên Giới, là hôn phu của Đan Y, chị họ của ta.

Trên trời hay dưới đất, chỉ có một công chúa Phượng Hoàng là Đan Y mà thôi.

Nghĩ đến Đan Y tự xưng là có sắc đẹp đệ nhất, ngoại trừ dì Xích Diễm, nàng ta chẳng thèm để ai vào mắt. Nếu sau này gả vào Thiên Gia, thấy được hôn phu của mình lại khuynh thành như vậy, chắc chắn là tự ti lắm.

Lại nghĩ đến chuyện Đan Y phải âm thầm chịu đựng nỗi đau khổ này, trong lòng tôi vô cùng vui vẻ, tức giận cũng giảm bớt, bèn gắng chịu đau đớn trên người, mỉm cười nói khẽ “Biểu tỷ phu, có thể thả Thanh Loan xuống không?”

Hắn ngạc nhiên, để tôi đứng xuống. Tôi hoa mắt, choáng váng nhưng cũng ráng nhìn, thì ra chỗ mình đứng là một đám mây ngũ sắc lớn ở ngay trên núi Nữ Sàng.

Tôi gắng kìm chế cơn chóng mặt mà nhìn xuống phía dưới, Nhạc Kha đang quyết đấu sinh tử với Ma Vương, hắn có tu vi hơn bốn vạn năm, có thể đấu với ác thú mười vạn năm tới giây phút này, đúng là đã rất lợi hại.

Chỉ là không biết từ lúc nào, ma chương trên núi Nữ Sàng đã bị đánh tan, hai người bọn họ đánh nhau dưới ánh sáng, có một đội thiên binh thiên tướng áo giáp uy dũng và một số chiến tướng đang đứng xem từ xa xa. Những rắn rết, côn trùng, chuột, kiến dưới đất cũng đã biến mất, bọn hổ tinh cũng không thấy tung tích đâu.

Thái tử điện hạ chau mày, trầm giọng nói “Đồng Sa, sao còn không đưa thuốc cho con chim ngọc này? Chẳng lẽ người thật muốn tu vi của nàng ta mất hết?”

Đồng Sa lại nghiêng bình đổ ra một viên thuốc, đưa tới cho tôi. Hành động của hắn lần này rất hợp ý tôi, tôi nhận lấy viên thuốc trong tay hắn, lập tức nuốt xuống, cảm giác thấy một luồng khí tươi mát hướng lên, làm những đau đớn trên người dần biến mất, ngay cả vết thương trúng tên cũng đã tốt hơn, cảm thấy hài

lòng, khom lưng cảm tạ “Đa tạ điện hạ ban thuốc!” Lại rút ra lông vũ, phóng tới chiến trường. Dù là Nhị điện hạ hay tam điện hạ tôi cũng chẳng quen, cũng chẳng có gì quan trọng.

Một dải lụa mềm mại lại vươn ra, kéo tôi lại. Tôi tức giận giãy giụa, lại phát hiện dải lụa kia càng ôm chặt hơn, nhất thời không thể thoát ra, lo lắng mà quát “Điện hạ đang làm gì vậy? Thanh Loan đang vội cứu bằng hữu, sao điện hạ lại ngăn cản ta?”

Người đang ôm tôi lại chính là Đồng Sa.

Thái tử điện hạ khẽ chau mày “Đánh nhau là chuyện của nam nhân, nàng là một nữ tử, nên ở trên này thì hơn.”

Tôi nhìn hẩn từ trên xuống dưới, nếu không phải đang có chuyện gấp, thật muốn cười ra tiếng.

Hôn phu này của Đan Y, mặc dù có gương mặt mà tiên nữ nhìn cũng phải hổ thẹn, nhưng tính tình lại thật kỳ cục. Nghĩ lại thì từ trước tới nay, tiên yêu đánh nhau cũng chỉ muốn so pháp thuật, sao lại so tới sống chết? Đan Y bây giờ đang bị nuôi nhốt ở núi Đan Huyết, sau này lại bị nuôi nhốt ở Cửu Trùng Thiên, chẳng qua chỉ là một cái lồng hoa lệ thôi, tôi chẳng có chút hâm mộ nào.

Tôi nghiêm mặt, nói “Biểu tỷ phu có chuyện không biết, người đang đánh nhau với Ma vương dưới kia chính là bạn hữu của tiểu tiên, nếu như tiểu tiên ngồi yên mà không giúp hẩn, thật là phụ tình nghĩa của hẩn.”

Trong mắt hẩn lóe sáng, chậm rãi nói “Dù cho nàng có xuống đó, cũng chỉ uống mạng thôi. Nàng chẳng qua chỉ là một con chim tu vi một vạn năm, sao không lo cho cái mạng của mình?”

Tôi bực hẩn không chịu giúp đỡ, lại thêm tên ĐỒNG SA này không chịu buông tay, sốt ruột nói “Điện hạ, nếu ngài còn không buông tay thì đừng trách Thanh Loan mạo phạm!” Lông vũ trong tay biến thành lưỡi đao ba thước, niệm chú cho lưỡi đao rạch lên dải lụa kia.

Đồng Sa lập tức kéo dải lụa lại, có chút bất mãn “Người là con chim không biết phải trái trắng đen. Bốn vương cứu người một mạng, không biết cảm tạ, lại còn lấy oán báo ơn, làm tổn hại tới bảo bối của bốn vương.”

Tôi thấy dải lụa kia có chút giống tơ giao tiêu, có chút quý giá hơn, không biết là dệt từ cái gì, nhưng thẳng nhãi này tâm địa bất chính, tôi vô cùng bực bội hẩn, lập tức bĩu môi, khinh thường nói “Chẳng qua chỉ là dải lụa tơ giao tiêu do Giao nhân ở dưới biển dệt thành thôi, cũng chẳng là gì. Chẳng lẽ là do công chúa Giao nhân chính tay dệt, tặng cho điện hạ? Cũng chẳng phải là bảo bối gì.”

Hai má Đồng Sa lập tức ửng đỏ, nhìn có chút giống nữ nhân. Tôi bèn chặc chặc nói “ Hai vị công chúa Giao nhân tộc cũng thật là xinh đẹp...”

Đột nhiên ngẩng lên, thấy trong mắt của thái tử điện hạ mang theo ý cười. Tôi nhìn nụ cười vô cùng chói lọi của hẩn, chói mắt vô cùng, không tránh khỏi lại mở to hai mắt, thậm thở dài một hơi. Bình thường tôi thấy Nhạc Kha cũng rất đẹp trai, hôm nay nhìn lại, nếu so với thái tử điện hạ thì hẩn chỉ được xem là có chí khí, khuôn mặt dễ nhìn mà thôi.

Thái tử điện hạ thấy tôi muốn bay đi, thì lại nói to “Đường đệ, hay là đệ lên trên này nghỉ ngơi một chút đi, để ấy thần tướng này có chỗ luyện tập thêm.”

Chỉ trong nháy mắt, đấu trường phía dưới đã có biến đổi. Nhạc Kha dễ dàng nhảy khỏi đó, đạp mây bay tới. Sau đó đám thiên binh thiên tướng đó bao vây Ma vương, bắt đầu chiến đấu.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, Nhạc Kha đang đứng trước mặt, trên quần áo dính máu, đầu tóc hỗn độn, nhưng tinh thần sáng khoái, lại liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó xoay người về phía hai vị điện hạ Thiên giới, cúi người hành lễ.

Tôi hoảng hốt nhớ lại, đúng là tôi chưa hành lễ với hai vị này, nhưng giờ này hành lễ sợ là sẽ bị tên ĐỒNG SA kia cười nhạo, tôi chẳng thích điều đó chút nào, cho nên đành làm bộ như không thấy, quan tâm tới tình hình chiến sự bên dưới mà cúi đầu nhìn.

Nhóm thiên binh thiên tướng kia chắc cũng đã lâu không được tập luyện, trong chớp lát đã đánh cho Ma vương tới bờ hoa lá, vô cùng thê thảm. Phía sau tôi lại có tiếng kêu kinh ngạc, ĐỒNG SA giận dữ nói “Ma

vương này chắc là sắp toi rồi. Ca ca, để đệ tham chiến!” Bóng dáng của Đồng Sa điện hạ bay nhanh đi.

Tôi quay đầu nhìn Lăng Xương điện hạ, sắc mặt hắn cũng có chút không tốt, nói “Đường đệ đợi chút, Tam đệ lỗ mãng, vi huynh đi giúp hắn một tay.” Bóng dáng hắn tao nhã bay đi, giống như tiên hạc. Chỉ còn tôi với Nhạc Kha hai người đứng ngó.

Thấy bộ dáng hắn chật vật như vậy, trên người lại bị thương vài chỗ, nhưng trong mắt lại phát sáng, nhìn tôi mà cười.

Tôi bị hắn nhìn làm cho chột dạ, vội vàng quay đầu sang chỗ khác.

Cũng không hiểu tại sao, sau khi hắn liều chết bảo vệ tôi, tôi lại không thể tự nhiên với hắn như xưa được.

Từ trước tới nay, mỗi lúc tôi muốn mắng là mắng, muốn đánh là đánh, lần này lại thiếu hắn một ân tình lớn như vậy, tạm thời còn chưa biết phải báo đáp làm sao, thật làm người ta phiền não. Lại thêm chuyện hắn kề cạnh lúc sinh tử, chuyện này trước nay chưa từng có, làm lòng tôi lại càng thêm lo lắng, vô cùng cảm kích, nếu muốn nói vắn vể, thì tôi đã không còn ghét hắn nữa, ân oán lúc xưa cũng tiêu tan, trong tâm chỉ còn chuyện báo ân cho hắn. Nhưng suy đi nghĩ lại, trong lòng lại ngổn ngang, tâm trạng này thật giống với Bích Dao mỗi lúc nghe được tin Ly Quang tới thăm Vương phủ Đông Hải, nàng ta gần như lật nhào tủ quần áo của mình, tìm một bộ xinh đẹp nhất để mang tới gặp Ly Quang.

Tôi thường nghĩ mãi mà không hiểu, chẳng qua chỉ là một lần gặp mặt thôi, sao lại lảm chuyện như vậy? Cuối cùng cũng hiểu, chỉ là do quá để ý tới đối phương.

Mặc dù tôi không vui vẻ chờ mong như Bích Dao đối với Ly Quang, nhưng phần tâm ý dành cho Nhạc Kha cũng có chút giống giống, cũng không biết nói thế nào cho phải.

13. Chương 14

Ở núi Đan Huyết mọi người thường ca tụng một người, đó chính là vị thái tử này của Thiên Đình, từ nhỏ đã xuất chúng, diện mạo khuynh thành, bị một đám tiên hữu nói rằng đẹp hơn nữ nhân, hắn quyết chí muốn kết hôn với một tiên phi xinh đẹp như mình. Mấy vạn năm qua, tìm khắp tứ hải bát hoang cũng không tìm ra một người nào xinh đẹp hơn hắn.

Một năm kia, lúc Thái tử điện hạ được bốn vạn sáu nghìn năm tuổi, công chúa Phượng Hoàng của điều tộc – Đan Y mới sinh ra, bách điều tới chúc mừng, trong khoảng thời gian ngắn, núi Đan Huyết vô cùng nhộn nhịp, một đám thần tiên đứng ở Nam Thiên Môn ngó xuống coi náo nhiệt, Thái Tử điện hạ bèn nói ra một câu kinh người “Nghe đồn vị Phượng Hoàng công chúa này của điều tộc vô cùng xinh đẹp, hay là bốn vương lấy vị công chúa Phượng Hoàng này làm Thái tử phi nhỉ?”

Mấy vạn năm qua, Thiên Đế vì thấy vị nương nương tương lai kia dường như không có chút tin tức, Tiểu thiên tôn cũng không có hy vọng gì, gần như tuyệt vọng, nghe được những lời này gần như muốn vỗ vai hắn mà rơi lệ vì vui mừng.

Công chúa Phượng Hoàng – Đan Y còn chưa được đầy tháng, sinh lễ của Thiên gia đã đưa tới cửa, một nhân duyên mỹ mãn đã được quyết định như thế.

Lúc xưa, tôi nghe mấy tiểu thiên nga âm thầm bàn tán sau lưng, tiết mục đó cũng đã nghe trên dưới ngàn lần, hôm nay đứng với Nhạc Kha ở trên mây nửa khắc, lại không biết nói chuyện gì, đành phải cúi đầu nhìn phía dưới, nhìn kỹ vị thái tử điện hạ được đám tiên nga ở núi Đan Huyết thăm men suốt ngàn năm qua.

Chỉ thấy một tay hắn cầm thanh bảo kiếm đen tuyền, tiên pháp tu luyện suốt sáu vạn năm qua, chỉ nhắc tay mấy cái đã làm cho Ma vương luống cuống tay chân. Có điều Ma vương kia cũng có tu vi mười vạn năm, tôi nghe nói vị biểu tỷ phu này chẳng qua chỉ mới sáu vạn tuổi, tuy có Đồng Sa điện hạ giúp đỡ nhưng cũng chỉ làm vương vưu tay chân thêm.

Tôi đứng ở trên đụn mây, đang lo lắng cho thái tử điện hạ, lại nghe thấy một giọng nói vô cùng bất mãn từ phía sau “Thanh Nhi thấy thái tử điện hạ tuần tú quá hử?”

Tôi quên mất trên chân có vết thương, giẫm chân thở dài “Túp lều nhỏ kia của ta chỉ mới xây được hai trăm năm, không thể nào cầm cự nổi. Bọn hắc đánh nhau như vậy, đánh sập lều của ta mất thôi!” Chưa kịp nói xong đã cảm thấy đau đớn vô cùng, vội vàng nhìn xuống thì thấy lớp vải trắng băng bó bên ngoài đã nhuộm đỏ.

Nhạc Kha ngồi xổm xuống băng bó lại cho tôi. Xui xẻo vừa qua, bọn tôi cúi đầu xuống xem lại bị làm cho sợ hãi, chỉ thấy trên người Đồng Sa điện hạ đầy vết thương, làm cho áo trắng bị nhuộm đỏ, thái tử điện hạ cũng không khá hơn là bao, thiên binh thiên tướng vừa xông lên đã bị Ma vương đánh cho bị thương, chỉ đành lùi lại mà ngó. Cũng có mấy người ngã ở bên nhà tranh của tôi, có một thiên tướng mặc áo màu bạc vậy mà lại đập bể nóc nhà của tôi, tôi đứng sát lại nhìn, thấy hắn đang rơi ngay vào cái sập mà bình thường tôi hay nằm nghỉ một cách chính xác, thật làm người ta ngưỡng mộ nha!

Nhạc Kha đứng nhìn, chau mày lại, nói “Thanh Nhi, nàng đứng đây đợi một chút, ta tới giúp thái tử điện hạ một tay.”

Tôi xắn áo, xoa tay “Dù thế nào thì chúng ta cũng được coi là bằng hữu, huynh đệ thân thiết, hay là huynh đệ chúng ta hôm nay cùng nhau ra trận?”

Hắn cau mày trách móc “Nữ nhân chốn khuê phòng, ai cho ăn nói như thế?” Lại nghiêm mặt nói thêm “Nàng với ta không phải huynh đệ!”

Tôi thấy hắn làm mặt lạ, có chút bất mãn, ý muốn làm thân đã bị hắn tạt nước lạnh, trên mặt nóng lên, cái chày cái cối “Ngài với ta không phải huynh đệ nhưng lại thân hơn huynh đệ, nói huynh đệ cũng đâu có gì sai!” Không chịu nổi việc hắn nói ra lời xa cách, đành đi trước một bước, đánh về phía Ma vương kia.

Ma vương này không biết đã hút hết bao nhiêu ma khí của yêu ma ở núi Nữ Sàng, lúc này ý chí chiến đấu ngút trời, ma khí càng nồng nặc, chưa kịp đến gần đã làm tôi choáng váng đầu óc. Lúc này hắn vô cùng hung hãn, Đồng Sa điện hạ đã bị thương nên phải nghỉ ngơi, lúc này chỉ còn dựa vào sự chống cự của Thái tử điện hạ, dù hai người bọn tôi có viện trợ cũng chỉ có thể cầm cự trong chốc lát mà thôi.

Sau một lúc, Ma vương kia nhổ ra một ngụm máu, lại cười cợt “Hôm nay lão phu thu hoạch được phong phú quá, ba con rồng cộng thêm một con chim ngốc, tất cả đều là tiên thai, rất bổ ích cho việc tu luyện sau này.” Nói xong phun ra xương cốt của mấy yêu tinh trong miệng.

Từ hôm qua tới nay, cứ nghĩ hắn đã yếu sức, lúc này không biết hắn niệm chú tà thuật gì, lại bắt tới một thú tinh, hắn bỏ nhào tới cắn vài cái rồi nuốt vào bụng, tiếng kêu đau đớn của con thú đó cũng biến mất.

Đang đánh nhau dở dang, hắn không phun xương cốt ra ngoài được, làm dạ dày không khỏe, giống như là không tiêu hóa được. Lúc tôi đang vô cùng sợ hãi lại nghe được một giọng nói thân thiết từ trên đầu “Nha đầu, sao ngươi lại gặp con ác thú này vậy hử?”

Trong lòng tôi mừng rỡ, cao giọng nói “Dượng, ác thú này thiếu chút nữa đã ăn mất con rồi, ngài nghĩ xem có nên đấu với hắn một trận không chứ?”

Ma vương kia ngửa đầu nhìn, phì một tiếng cười, sắc mặt vẫn vẻ, cũng không biết là đang châm biếm hay đang chế giễu “Ngươi vậy mà gọi hắn là dượng? Ha ha ha ha...” Hắn ngửa đầu cười to, giống như là nghe được một chuyện cười buồn cười dễ sợ.

Tôi ngẩng đầu nhìn, người đàn ông đang đứng trên cụm mây mặt mũi thô kệch, nhưng đôi mắt lại sáng vô cùng, lại có một cỗ khí vô cùng oai hùng, làm người ta nghĩ tới cây cột chống trời, dáng người của hắn lại khôi ngô, vòm ngực rộng, nếu nữ nhân của hắn dựa vào để làm nũng, chắc là thoải mái vô cùng.

Tôi vẫy tay “Dượng mau xuống đây.”

Dượng vậy mà lại ngoan ngoãn nghe lời tôi, bay xuống, đứng kế bên tôi, nhìn Ma vương kia một lát “Lâu không gặp, vậy mà ngươi còn chưa hôn phi phách tán?”

“Nhiep Phần, ngươi không phải là tu luyện ở dưới Tu La nên ngốc rồi chứ, sao lại chạy tới đây làm gì?”

Ma vương có chút sợ vị dưỡng này của tôi, tuy vẻ mặt ác độc, cười tới điên cuồng, nhưng cũng lùi về sau mấy bước, trên mặt đầy vẻ khinh thường.

Tôi nhìn dưỡng từ trên xuống dưới, có chút khen ngợi “Dưỡng, dưỡng chính là Tu La Vương nổi tiếng kia hả?”

Dưỡng nhìn tôi một cái, ánh mắt vô cùng phức tạp, lại có chút thương xót tôi, tôi gật gật đầu, đột nhiên dưỡng mở to mắt, chỉ vào vết thương đang chảy máu trên người tôi “Những vết thương này trên người người là sao thế này?”

Vừa rồi dưỡng đứng ở trên mây, cao hơn tôi, vậy mà chỉ nhìn thấy cái đỉnh đầu đã nhận ra tôi, trong lòng tôi cảm kích, yêu ai yêu cả đường đi, tuy đi không cho dưỡng lên núi Đan Huyet, dưỡng lại đối xử tốt với tôi, yêu thương một con chim loan được gửi nuôi như tôi. Tôi chỉ vào Ma vương trước mặt, buồn bực nói “Là con ác thú này cắn con thành như vậy.”

Trong mắt dưỡng nổi lên sát khí, tay nắm quyền bước tới, ma vương vậy mà lại sợ hãi lùi về phía sau, gân cổ kêu “Nhiếp Phần, người đã hứa với nàng về sau sẽ không đánh ta... người đã hứa.”

Hôm nay tôi mới biết, mặc dù đi vô cùng đoan chính, nhưng lại có thể thành thân với Tu La vương, cũng thật là làm người ta sợ hãi, điều đáng sợ hơn nữa là vậy mà có thể ra tiểu Phượng Hoàng như Đan Y. Tiểu công chúa Đan Y tuy không có cha, nhưng chưa được đầy tháng đã làm bốn phương dậy sóng, làm cho con rồng tuần tú nhất ở thiên giới để ý, kết thành thông gia, cũng thật là đáng mừng.

Mặc dù dưỡng không thể thường xuyên gặp bọn họ, nhưng trong trăm năm cũng sẽ lên đi tới núi Đan Huyet nhìn một chút, vẫn không nguôi lòng. Không biết lúc xưa dưỡng với đi thế nào, câu chuyện trăm năm trước làm người ta không ngừng phỏng đoán.

Lúc này dưỡng vô cùng tức giận, giống như người bị thương là tiểu công chúa Đan Y của dưỡng, trên mặt toàn hắc khí, tiến lên từng bước “Nếu như nàng nhìn thấy người làm Thanh Nhi bị thương, chắc chắn cũng sẽ không tha cho người!”

Ma vương xám mặt, ánh mắt nhìn dưỡng một lúc, bước chân loạng choạng lùi về sau, giống như nhận ra điều gì đó, chỉ vào tôi mà hoảng sợ nói “Nó...”

“Nó...” như thế nào, tôi chẳng hiểu gì, bóng dáng dưỡng đã như ánh chớp bỏ nhào tới, làm nửa câu nói của hắn lại nuốt vào trong họng. Trên núi Nữ Sàng hôm nay tiên khí vọt lên vô cùng thịnh, nhưng lúc dưỡng ra tay, bốn phía đầy mây đen, ở trong màn sương chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, đó chính là tiếng con thú vùng giãy chết, chỉ trong giây lát đã không còn nghe gì nữa.

Mây mù bốn phía đã tan, dưỡng chậm rãi bước tới, phía sau người có một cái đầu quái thú, đầu rắn thân rồng, vô cùng to lớn, mạng đã tới HOÀNG TUYỀN.

Thái tử điện hạ đắm chiều nhìn dưỡng, lại quay đầu nói “Thổ địa của núi Nữ Sàng đâu?”

Tôi không tình nguyện bước lên hai bước, khom lưng nói “Thổ địa núi Nữ Sàng xin tham kiến điện hạ!” trong lòng có chút khinh thường vẻ giả vờ của hắn, nếu tương lai Đan Y thành thân với hắn, gặp cũng hành lễ, đi cũng hành lễ, làm sao chịu nổi đây?

Lại nghe điện hạ Đồng Sa đứng bên cạnh nói “Đại ca, huynh cần gì làm khó con chim ngọc này làm gì?” Tôi nhận thấy rất rõ ý che chở trong lời nói của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn cười cảm kích, lại thấy hắn đứng nhìn mái nhà tranh tan nát của tôi tới xuất thần, chắc chắn thờ dài “Nơi này sao mà ở được, hay là đem con chim ngọc này về ngự hoa viên ở Thiên Đình để làm người làm vườn, rảnh rồi thì hóa nàng ra chân thân, cũng có chút thú vị.”

Ý cười trên mặt tôi cứng ngắc, trừng mắt nhìn hắn một cách hung hăng, nhàn nhạt nói “Nghe Ly Quang nói, hai muội muội nhà ngài ấy tương lai phải gả ột người vừa quân tử vừa nhân hậu, hai vị công chúa Giao nhân kia cũng thích những đồ chơi trên đất liền... việc này cũng chẳng phiền gì tới tiểu tiên...”

Ý cười đắc ý của Đồng Sa điện hạ dần nhạt đi, mở to hai con mắt mà hỏi “Người nói thật chứ?”

Tôi nhìn Nhạc Kha cười cười “Tam điện hạ, lần sau ta tới Đông Hải, chắc phải ở nhờ thành San Hô, không nên ở Thủy Tinh cung, Bích Dao cả ngày quần lấy ta, ta ăn cũng không tiêu nổi. Vẫn là công chúa Giao

nhân lớn tuổi hơn, tính tình hiền hòa, có thể thân thiết với ta.”

Nhạc Kha trừng mắt nhìn tôi “Thành San Hô có gì tốt đâu?”

Đồng Sa nhìn thấy vẻ mặt tôi đặc ý, sờ sờ dải lụa bên hông “Đại ca, con chim này nhìn vừa ngốc vừa ngờ nghệch, đưa lên Cửu Trùng Thiên sợ là sẽ chọc giận mấy muội muội, vậy thì không tốt. Nghe nói trước giờ nàng ta thích gây chuyện khắp nơi, hay là bảo nàng ta dẫn đệ tới Đông Hải dưỡng thương đi...”

Thái tử điện hạ trợn mắt nhìn hần, có chút tiếc hận rèn sắt không thành thép, thờ ơ gạt đầu, dẫn theo thiên binh thiên tướng mà cười mây đi.

Lúc này dưỡng thấy những người không liên quan đều đã đi hết, chỉ vào vết thương trên người tôi, nói “Có sao không hả?”

Tôi xót ruột nhìn xuống nóc nhà tranh, bay xuống coi một chút, những thiên binh thiên tướng kia đã theo thái tử điện hạ đi khỏi. Nhà tranh này của tôi tan nát giống như mới bị gió thu phá, tàn tạ như vậy mà không sửa chữa thì làm sao ở đây?

Có điều núi Nữ Sàng này to như vậy, lũ rắn, côn trùng, chuột, kiến kia không biết trốn ở đâu, lỡ may nửa đêm nay chui ra gặm tôi không còn xương cốt, chẳng phải là tôi chết quá oan khuất sao?

Rau dưa Thổ tinh trồng trong sân mọc um tùm, có điều những yêu ma này ở núi Nữ Sàng chỉ thích ăn mặn, không có hứng thú với đám rau dưa nên không gây hại tới. Tôi nhớ một củ cải dưa cho Nhạc Kha, hần không hiểu ý tôi, tôi bực bội vì hần chậm hiểu, thầm nghĩ Long tộc trong thiên hạ tuy nhiều, nhưng đứa con này của Đông Hải Long Vương sao mà ngốc tới cùng cực thể này, đành phải miễn cưỡng nói “Nước...”

Hần mở mồm, một cột nước lớn dội tới trên đầu tôi làm cả người tôi ướt đầm, cây củ cải trong tay tôi thì ngược lại, được rửa vô cùng sạch. Trong lòng tôi căm tức, muốn nổi điên thì lại nhớ tới chứng bệnh của hần, tôi là một con chim đã ngàn năm tuổi, cần gì phải so đo với một con rồng đầu óc hỏng hóc?

Lại nghĩ tới chuyện con rồng chậm hiểu này tốt xấu gì cũng đã mấy lần cứu mạng tôi, tôi làm vậy thật có chút không phải đạo. Rắc một tiếng, cắn cây củ cải kia một cái.

Dưỡng cười khanh khách, bước tới nói “Tiểu nha đầu, hay là tới thành Tu La chơi với dưỡng?”

Nhớ năm kia lúc tôi mới gặp dưỡng, lúc đó mới hóa thành hình người, còn là một đứa trẻ tóc để chỏm. Tiên nga trong điện của tôi trước giờ vẫn chẳng thèm quan tâm tới, dĩ lại quá nhiều việc nên lơ là với tôi, cũng không thèm quản tới. Có một ngày, tôi bị Đại tổng quản Thương Lộ của Phượng tê cung và mấy con diệp nhỏ đánh cho ngã bên dòng suối, trong lòng vô cùng phẫn hận, không để ý mà đi khá xa, đến chỗ dốc núi Phượng Dực ở đối diện. Nơi đó có rừng cây rậm rạp xanh tốt quanh năm, tôi vui vẻ thốt lên một tiếng, giống như đang đi thám hiểm, đi loang quanh trong rừng. Vô tình ngẩng đầu lên, thấy một nam tử khôi ngô cao lớn đứng ở trên nhánh cây ngô đồng, mặc dù làn da không trắng như mấy tiên đồng trên núi này, nhưng đôi mắt sáng long lanh, tôi đứng nhìn qua nhìn lại, thấy ông ta chỉ thần thờ ngó về phía Phượng Tê Cung, lúc đó phép thuật của tôi không được thành thạo, niệm chú mấy lần cũng không gọi được mây, đành phải kiên chân hét to “Này...”

Nam tử trên cây cúi đầu, sắc mặt thay đổi, tôi bị vẻ mặt hung sát của hần dọa cho sợ, rụt cổ hỏi “Từ trước tới nay ta ở núi Đan Huyet vẫn chưa từng thấy ông, ông là ai? Sao lại đứng ở cành cây?”

Ông ta giương mắt nhìn tôi, đánh giá tôi một hồi, giọng nói lại có chút không tương xứng với thân hình của ông, vô cùng nhẹ nhàng, giống như sợ làm tôi giật mình “Người tên là gì? Một đứa bé sao lại một mình ở đây?”

Tôi vốn tức giận đầy bụng, những con diệp đó đều lớn hơn tôi hai nghìn tuổi, tôi đánh nhau với bọn nó tất nhiên là thua, toàn thân đau đớn, tính méc với dì, nhưng đại tổng quản Thương Lộ cũng nói với dì rằng tôi bướng bỉnh, tôi chỉ có kết quả đau đớn mà thôi. Nhưng lúc này lại gặp một người ngồi xổm trước mặt mình, tôi đặc ý cảm thấy người khôi ngô như vậy nhưng cũng không coi lời là một đứa nhỏ bướng bỉnh không biết nhận sai, trong lòng vui vẻ, sớm quên đi tức giận bị mấy con chim diệp kia đánh hội đồng. Cúi xuống nhìn mình một chút, đáng tiếc là tấm áo xanh nho nhỏ của tôi đã bị mấy con diệp kia kéo rách, tức giận khó nguôi, vừa nãy lại ngã mấy cái, quần áo trên người vô cùng bẩn, không còn chỗ nào sạch sẽ. Tôi ảo não, lại có chút xấu hổ, nhẹ giọng nói “Ta là

Thanh Loan, Thanh Loan.” Nhìn người đàn ông kia vẻ mặt hiền lành, ánh mắt dịu dàng nhìn tôi, tuy tôi có chút run run, lại sợ ông ta ghét mình, vội vàng giải thích “Ta không đánh bọn họ... là bọn họ đánh ta!”

14. Chương 15

Tôi vĩnh viễn không quên, lúc ấy người đàn ông kia biến sắc, làm tôi sợ tới mức lùi lại vài bước, nuốt nước miếng. Ông ta khô ngo như vậy, đừng nói là dùng phép, chỉ cần một nắm tay của ông ta đánh tới tôi cũng biến thành một cục bùn. Lúc đó vẻ mặt của ông lại biến chuyển vô cùng nhanh, trên mặt lại có ý cười dịu dàng, hỏi “Bọn họ là ai?”

Trước giờ tôi vẫn bị người khác ghét bỏ, cũng tự biết mình là một con chim không được đẹp. Đôi lúc tôi cũng nảy ra vài ý nghĩ vớ vẩn, nếu tôi mà có được tấm áo ngũ sắc như công chúa Đan Y kia, không chừng sẽ chiếm được chút cảm tình của mọi người. Lúc đó tuổi còn nhỏ, không biết lòng người dễ thay đổi, có điều người đàn ông này lại đối xử với tôi dịu dàng quá, cũng có chút thụ sủng nhược kinh, lại vô cùng lo lắng, sợ ông ta nghe được chuyện tôi với bọn tiểu tiên đồng ở Núi Đan Huyết đánh nhau, cũng sẽ ghét bỏ tôi giống như mấy người kia, tôi cắn chặt môi, không chịu nói.

Ông giơ cánh tay cường tráng kéo tôi qua, tôi run rẩy không biết làm sao, sợ ông ta động thủ, lòng bỗng nổi lên dũng khí, nhắm hai mắt lại, cao giọng giải thích “Ta không muốn đánh nhau với bọn họ, đám chim diệc đó nói mẹ ta là đàn bà hư. Mẹ ta không phải đàn bà hư... bọn hắn nói vậy.”

Bình thường lúc đám tiên đồng này nói như vậy, tôi luôn luôn cãi cố, nhưng bọn chúng làm cười to, vây chung quanh tôi, nói “Mẹ của ngươi là đàn bà hư!”. Cho dù tôi che kín lỗ tai, cắn môi tới chảy máu, bọn chúng vẫn không bỏ qua, sau cùng đành đánh nhau cho xong chuyện.

Tôi la lên, nhắm mắt lại một lúc cũng không nghe thấy tiếng động nào, cả người lại bị cánh tay kia nắm chặt, không thể nào thoát, không tìm được đành hé mắt nhìn trộm ông ta, không hiểu vì sao trên mặt ông ta lại không còn chút vui vẻ nào, toàn bộ là tức giận còn hơn vẻ mặt của di lúc giáo huấn tôi, không tìm được lại mở to hai mắt, nhìn mặt ông ta.

Ông ta sờ sờ đầu tôi, nhìn tôi một lúc lại thở dài một tiếng, nói “Ta biết mẹ ngươi không phải là đàn bà hư! Mẹ của ngươi là một người vô cùng tốt.”

Trong lòng tôi dâng lên niềm vui khi được ủng hộ, còn hơn là lúc bốn ba ngàn dặm đường gặp được suối mát, chỉ hận không thể nhảy vào suối. Trong lòng tôi ấm áp, lập tức nhào vào lòng, ôm chặt cổ ông mà cười khanh khách, ông ôm tôi, sau đó lại kéo tôi ra, sau khi nhìn mặt tôi thì giật mình “Nha đầu ngọc, ngươi khóc cái gì?”

Tôi đưa tay lau nước mắt, lưu luyến liếc nhìn bờ vai rộng lớn của ông, có hơi chút xấu hổ “Bọn họ không tin mẹ ta không phải là người đàn bà hư.”

Ông khẽ cau mày, dỗ dành tôi “Bọn họ... là ai?”

Ông lục trong áo một lúc lâu, cuối cùng lấy ra mấy cục đường nhét vào tay tôi. Tôi cầm lấy, xé giấy bọc bên ngoài, nhét một cục vào miệng, còn lại cất vào túi cẩn thận, sợ lúc trở về lại đánh nhau với đám tiên đồng kia làm hư mấy cục đường này, tôi vô cùng lo lắng, sờ tới sờ lui.

Ông ta thấy tôi làm vậy, lại kéo tay tôi ngồi xuống một tảng đá trong rừng, ôm tôi vào vòm ngực rộng lớn của ông, miệng thì nói lời ngọt ngào, cuối cùng tôi cũng tin ông, yên lòng mang chuyện mấy đứa con hư hỏng của đại tổng quản Thương Lộ ra nói với ông.

Ông vừa nhú mày nghe tôi nói, vừa sờ sờ đầu tôi một cách thương yêu. Tôi hít hít mũi, cảm thấy xót xa trong lòng, vô cùng khó chịu, cố gắng kiềm chế để không khóc thành tiếng. Tôi sợ nếu tôi khóc ra tiếng ông sẽ ghét mà vứt bỏ tôi, đẩy tôi ra khỏi vòng tay ấm áp đó. Mặc dù di nuôi tôi ở núi Đan Huyết này, nhưng trước giờ ngoài lúc kêu tôi tới để răn dạy, chưa bao giờ ôm tôi hay sờ đầu tôi một cách yêu thương như vậy.

Ngày đó, dù trời đã tối dần nhưng tôi vẫn không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp của ông, ông cười mây đưa tôi lên đỉnh Phượng Dực, lưu luyến một lúc lâu mới quay về.

Hai ngày sau, nghe nói bốn đứa con của đại tổng quản Thương Lộ chơi đùa bên dòng suối, không cẩn thận bị ngã xuống nước, gãy xương, trong lòng tôi thầm nghĩ không lẽ là ông ấy ra tay?

Tôi lén khỏi mấy tiên nga trong cung dì, vụng trộm đi tới khu rừng rậm ở núi Phượng Dực một chuyến, thấy ông ấy đang dựa trên một tảng đá mà chợp mắt, tôi chạy vào lòng ông như một con chim nhỏ, trong lòng vô cùng vui mừng, cười nói “Thức thức, ta biết là ngài mà!”

Ông ấy mở to mắt, tràn đầy ý cười mà ôm tôi vào lòng, tìm một chỗ thoải mái rồi ngồi xuống, chỉ chỉ vào mũi tôi “Người biết gì?”

Tôi cười khanh khách “Bốn con chim diệc kia là do thức thức dạy dỗ.”

Về mặt ông ấy cứng đờ, sau một lúc lâu mới nói “Người bảo ta làm cái gì?”

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, vui vẻ “Thật ra mấy đứa nhỏ ở núi Đan Huyết này cũng không phải xấu, ta không có cha mẹ che chở, chịu uất ức là lẽ tất nhiên. Bình thường không ai quản, tự do hơn bọn chim diệc đó nhiều, nếu gây ra họa gì thì bị dì la một trận là xong.”

Đem tự do so sánh với sự quở trách nhỏ nhen này, đương nhiên là không đang kể. Rất nhiều tiên đồng trong núi bị cha mẹ quản chặt, nhiều chuyện không tiện, trước mặt cha mẹ, ai cũng rụt rè sợ hãi, sao có thể không sợ trời không sợ đất như tôi được? Ông ấy thấy tôi cười vui vẻ như vậy, lại lấy ra một bao thức ăn to, tôi mở ra xem hoan hô một tiếng, tất cả đều là những loại trái cây hiếm có, vừa hồng vừa sáng, vừa vàng vừa căng mọng, để ở mũi thì nghe thấy mùi thơm, cầm mà không nỡ cắn, đành phải cầm ngó một lúc, vẫn không nỡ.

Ông ấy ôm tôi vào lòng, vỗ vỗ đầu tôi, nói “Ném thử đi. Đây là ... trái cây ở nhà thức thức.”

Tôi ôm đồng trái cây vào lòng, thấy hương thơm xông lên, không đành lòng nói “Hay là giữ lại để người đi... lỡ mà ăn hết...”

Ông ấy vội vả nói tiếp “Ăn hết thì lần sau thức thức mang bao khác cho người.”

Lúc này tôi mới vui vẻ lấy một trái màu đỏ bỏ vào miệng, lại thấy ông ấy nhìn tôi, cũng cảm thấy mình có chút không khách khí, không lễ phép, mặt ửng đỏ lên, lượm một trái màu xanh đưa đến bên miệng ông, cười nói “Thức thức cũng ăn đi.”

Trong khoảnh khắc đó, mắt ông ấy long lanh nước, hốc mắt đỏ lên rồi nhét trái cây vào miệng mà nuốt xuống. Tôi vẫn ngốc nghếch, thầm nghĩ : vị thức thức này đối với tôi cũng thật là tốt quá đi. Mặc dù tôi muốn tiết kiệm nhưng lại thấy vẻ mặt ông ấy như không nỡ ăn, chắc là mùi vị trái cây này như thế nào cũng không biết rồi. Tôi chỉ mời ông ấy ăn có một trái mà ông ấy đã cảm động như vậy, nếu đem cả đồng này cho ông ấy mang về nhà từ từ ăn, ông ấy không khóc mới lạ.

Nghĩ tới chuyện ông ấy vốn là một đại hán ngang tàng như thế, ngồi khóc ở đây cũng có chút khó coi, mà tôi cũng không nỡ rời bỏ đồng trái cây thơm lạ lùng này, đành phải dẫn lòng có phúc cùng hưởng với ông ấy, ngồi giải quyết đồng trái cây này sạch sẽ.

Thời gian trôi nhanh, nhắm mắt mở mắt tôi đã quen vị đại thức này cũng được mấy trăm năm. Có một ngày kia, nửa đêm tôi đi vệ sinh, sờ sờ soạng soạng đi ra khỏi điện, thấy một chấm nhỏ bay qua, là di đang bay ngang Phượng Tê Cung. Khi đó, tôi đã được đại thức này chỉ dạy khả năng cười mây lướt gió, tò mò trong lòng, liền gọi một đám mây nhỏ xuống mà đuổi theo đi từ đằng xa.

Đêm đó không trăng không sao, mọi vật đều đã chìm trong giấc ngủ, dĩ nhiên cũng không ngờ là có người đi theo phía sau, cười đám mây mà vội vàng bay tới đỉnh Phượng Dực. Trên núi này có một cây ngô đồng to lớn, tôi thường chơi đùa cả ngày ở đó, thường cười mây bay lên bay xuống. Lúc tôi tới gần đỉnh Phượng Dực, đứng ở nhánh cây ngô đồng lén lút nhìn, chỉ thấy sắc mặt dì xanh mét, chỉ kiếm vào một người, người đó chính là vị thức thức kính yêu của tôi.

Trong lòng tôi nhất thời bấn loạn, không thể ngờ được hai người bọn họ giương cung giương kiếm như vậy, nhìn giống như cừu địch (kẻ thù cũ). Trong lòng cũng có chút khổ sở, tôi thầm nghĩ một đám người ở núi Đan Huyết này không ai nhìn được nét đáng yêu của tôi, khó khăn lắm mới có một vị thức thức yêu quý tôi

như vậy, có lẽ là ông trời thấy tôi cô đơn như vậy nên mới đem vị thúc thúc này đến cho tôi. Có đôi khi nửa đêm đang ngủ cũng không nhận được mà mỉm cười, cảm giác giống như mình đang ở trong một vòng ôm áp to lớn đầy tình người, lúc đó nhìn sắc mặt của một đám tiên đồng ở núi Đan Huyet cũng không thấy đau đớn phần nộ như trước nữa.

Mũi kiếm trong tay dì càng ánh lên lạnh lẽo, sáng giọng “Ta đã nói rồi, núi Đan Huyet không chấp nhận bước chân của người dù chỉ một bước.”

Vị thúc thúc kia đứng ôm tay, dựa vào thân cây ngô đồng lúc đó vẫn còn là một cây nhỏ, ở dưới sức nặng cơ thể của ông ấy, cây ngô đồng kia đong đưa nhưng ông lại không hề động đậy, nói một cách vô lại “Nàng không cho ta đến thì ta không được đến sao?”

Trước nay dì vẫn rất đứng đắn, hành xử có quy tắc, lúc tức giận tới xanh mặt bà cũng không mắng chửi người, có điều mũi kiếm hơi run rẩy nói “Nghe nói bộ tộc của các hạ từ trước tới nay rất hiếu chiến, hay là hôm nay người với ta đánh nhau một trận giải quyết hận thù xưa?”

Vị thúc thúc kia thoáng nhìn tới chỗ tôi đang núp, tôi giật thót , nghĩ rằng ông ấy đã phát hiện ra hành tung của tôi, lại nhẹ nhàng lui về sau, không ngờ ánh mắt của ông ấy lại dời đi, thản nhiên nói “Hôm nay ta đến cũng không phải để đánh nhau, ta muốn một người.”

Dì giận dữ, quát “Mơ tưởng! Ta có chết cũng không giao nó cho người!”

Tôi rất ít khi thấy dì giận dữ, lúc này nhìn thấy thì thở dài trong lòng : lúc mỹ nhân tức giận cũng có vẻ đẹp tức giận, lại nói bản thân mình không được đẹp, sau này nếu cũng tức giận như vậy chắc là xấu vô cùng.

Vị thúc thúc kia thì trái lại, vẻ mặt nhàn hạ, nhìn dưới ánh trăng có chút nho nhã hơn ngày thường, tôi từ trước đến nay vẫn lẫn lộn giữa một đám mỹ nhân, mấy chuyện ngắt hoa bứt lá cũng không nhớ đã làm mấy lần. Có một đôi chim cổ đỏ sinh đôi ở phía trước núi, miệng mồm không tốt, cũng không biết đã bị tôi đánh mấy lần, vật hết lông chim màu cam trên người các nàng. Nếu mà lông chim không mọc lại, hai con chim cổ đỏ mảnh mai thích đánh mắng người kia chắc phải đổi thành hai con chim trụ lông.

Thật ra lúc đầu gặp ông ấy, tôi chỉ cảm thấy ông ấy cũng bình thường, có chút oai hùng phi phàm. Sau này thân thiết hơn thì thấy ông ấy đẹp hơn đám tiên hầu ở núi Đan Huyet, đẹp hơn một chút. Hôm nay nhìn thấy ông ấy khí chất như vậy, chỉ cảm thấy tộc trưởng như dì cũng không bằng ông ấy.

Mũi kiếm của dì biến thành một tia sáng đâm tới ông ấy, trên người là áo choàng đỏ tươi vô cùng xinh đẹp. Trong lòng tôi thầm nghĩ, năm đó ngoại tổ mẫu rất biết đặt tên, hèn gì gọi dì là Xích Diễm, thì ra là do toàn thân như lửa, chắc là chân thân của bà còn đẹp hơn Đan Y. Nhất thời lại nổi lên ý xấu, thật muốn thúc thúc đánh bại dì để dì lộ ra chân thân cho tôi nhìn.

Nghe nói mẫu thân còn đẹp hơn dì, tỷ muội chắc là cũng có vài nét giống nhau. Tôi mơ màng nhìn, mặc dù mẫu thân không đứng đắn như dì, nhưng cũng có thể nhìn dì để tưởng tượng ra mẫu thân cũng là một việc may mắn.

Hôm nay thúc thúc có chút buồn phiền, cũng không thêm đánh trả. Lúc lâu sau mới nói “Xích Diễm, vì sao nàng không trả tiểu công chúa của ta lại cho ta?”

Trong nháy mắt toàn thân tôi lạnh lẽo như từ trong hầm băng, tứ chi đông lạnh đến mất hết cảm giác.

Thì ra vị thúc thúc mà tôi thân thiết bấy lâu nay là cha ruột của Đan Y!

Ở trên núi Phượng Hoàng, đêm tới đêm lui cũng chỉ có một vị công chúa. Người mà tôi luôn nghĩ thân thiết với mình thì ra là phu quân của dì, là phụ thân của Đan Y.

Đúng là song thân của tôi đều đã chết, nhưng chưa bao giờ tôi dám thẳng thắn thừa nhận hay nói ra. Hôm nay nghĩ đến, may mà tôi không nói xấu Đan Y, lỡ mà nói ra thì thật đáng buồn cười.

Tôi nghiêng ngả đi xuống nói, trong lòng khó chịu, giống như một việc vui, lúc mà mình đang hạnh phúc thì biết được mình trộm mất của người khác, người mà tôi trộm lấy cũng không phải ai, chính là Đan Y mà tôi vẫn xem thường từ trước tới nay.

Tôi chân cao chân thấp xuống khỏi đỉnh Phượng Dực, ngay cả việc cưỡi mây cũng quên mất, lúc mò mẫm từng bước về tới Phượng Tê Cung cũng đã là nửa đêm. Tôi mò vào điện của mình, lại thấy một ánh đèn leo lét, dì đang ngồi trên giường tôi. Trong lòng tôi vừa hối tiếc vừa tự thương hại mình, sự vui mừng lúc trước bây giờ thật buồn cười, cung kính ngồi trước mặt dì.

Hôm nay dì đặc biệt nghiêm khắc hơn bình thường, hỏi tôi “Nửa đêm rồi con còn đi đâu?”

Tôi nghi ngờ bà biết tôi theo dõi bà, nhưng trước nay vẫn nói dối rất thuận miệng, bèn nói “Con ở trong rừng chơi một lúc, ngủ quên mất, tỉnh dậy thì đã tới giờ này. Dì bận rộn sự vụ trong cung, sao lúc này còn chưa đi nghỉ?”

Bà thở dài một hơi nhẹ nhõm, yên tâm rời khỏi.

Tôi gục trên giường, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân mệt mỏi, tâm như tro tàn, mọi hy vọng cũng bị dập tắt, lúc đó vẫn chỉ là một đứa nhỏ, vậy mà cầu mong ỉn già đi, cầu mong cho cuộc đời này mau chóng qua đi.

15. Chương 16

Có thể là dì có chút lo lắng về tôi, sau ngày ấy vẫn mấy lần nói bóng nói gió, bị tôi giả ngu giả ngốc giấu diếm. Việc trong cung bận rộn, không lâu sau đó bà cũng gác lại việc này, tin tưởng vào bộ dáng của tôi.

Trong lòng tôi lại có một cây gai, không thể nào chạm vào.

Chim bay cá nhảy ở trên đời này đều có cha mẹ chăm sóc, chỉ có tôi là ăn nhờ ở đậu. Khó khăn lắm mới tìm được chút ấm áp, về sau nghĩ lại mọi chuyện thật đáng buồn cười. Sau này lúc tôi đi chơi cũng không chịu tới khu rừng ở đỉnh núi Phượng Dực nữa.

Tôi đã từng chờ mong, tự cho là mình đã có được trân bảo, vô cùng vui mừng, bây giờ mới tỉnh mộng, lại xót xa cho thân mình, thê lương mà không thể nào nói.

Hai tháng sau, lòng cảm thấy cô độc, tôi đứng ở đỉnh Phượng Dực nhìn xa xăm, thấy trời quang mây tạnh, vô cùng đẹp đẽ, âm thầm thở dài một hơi, phía sau lại truyền đến câu hỏi “Thanh Nhi có phải có chuyện khó xử nên mới thở dài như vậy?”

Tôi quay đầu lại, thì ra là phụ thân của Đan Y, cái người đang gác tay đứng ở phía sau mà trước đây tôi gọi là thúc thúc, ánh mắt thâm thiết, làm tôi sinh ra ảo giác như được tình thương của cha. Tôi rất nhanh tỉnh táo lại, người này chắc là nhớ tới con gái Đan Y của mình nên lấy tôi làm thể diện.

Không biết vì sao tôi lại tức giận, mũi đau xót, một giọt lệ rơi, bèn quay đầu đi mà rầu rĩ “Cho dù Thanh Loan gặp chuyện khó xử cũng không cần dựng phải bận tâm.”

“Dựng?” Ông ấy cao giọng.

Trong lòng tôi buồn bực, trước nay vẫn không thể nhìn, lạnh lùng quay đầu nhìn vào ánh mắt chăm chú của ông ấy, giận dữ nói “Lúc dựng và dì đứng ở núi Phượng Dực, những lời đó con đều nghe thấy.”

Trên mặt ông ấy thoáng vui mừng, rồi có chút xấu hổ “Thanh Nhi gọi ta là dựng, lần ấy nghe gì?”

Trong lòng tôi giận việc ông ấy gạt tôi, có thể là trong lòng ấy chưa từng yêu thích tôi, ánh mắt dịu dàng như vậy chẳng qua là nhớ Đan Y, tôi cảm thấy bản thân như bị sỉ nhục, lớn tiếng nói “Dựng bảo dì trả tiểu công chúa lại cho dựng, ở núi Đan Huyệt này ngoài Đan Y thì đâu còn công chúa nào, dựng xem con là đứa ngốc sao?”

Gương mặt ông thoáng chốc cứng đờ, trong mắt đầy thương tiếc, tôi nghĩ không biết ông ấy với dì đã xảy ra chuyện gì mà dẫn đến tình cảnh bây giờ, cha con không được gặp nhau, lại nghĩ tới chuyện ông ấy đã cho tôi rất nhiều ấm áp làm tôi sinh lòng tham, có điều lại phải trả cho Đan Y, quả thật rất đau lòng, nói không ra lời, giọng nói cũng có chút nức nở.

“Mặc kệ dựng với di có chuyện gì, ngài là dựng của ta, nhớ tiểu công chúa của dưỡng thì cứ lén lút đi nhìn nàng, sao lại lấy một con chim loan cô độc như ta làm kẻ thay thế, đã biết rõ Biết rõ là ta không cha không mẹ, lại cứ làm vẻ dịu dàng mà trêu chọc ta...” Uất ức nhiều năm đột nhiên bùng nổ, lúc tôi còn rất nhỏ cũng đã từng hao hết tâm tư lấy lòng di và Đan Y, từ nhỏ đã phải khúm núm nịnh bợ, chỉ mong mỗi một ánh mắt yêu thương. Lớn hơn một chút, biết việc này là việc không thể thì nguội lạnh, bỏ đi hết không suy nghĩ nữa.

Mặc dù tôi là tiên thai, nhưng lại có một ảo tưởng, muốn có một ngày cảm nhận được niềm vui gia đình nên cảm thấy việc làm của dưỡng thật quá tàn nhẫn, giống như ột người đói khát một bầu nước, trong nháy mắt lại lấy đi, chẳng thà lúc trước không cho thì có tốt hơn không?

Dưỡng bước lên hai bước thì ngừng lại, một người đàn ông cao to giống như thất hồn lạc phách đứng nhìn tôi, nhìn tới nỗi bề nổi cõi lòng, vẻ mặt tiêu điều. Ông ấy há to mồm như muốn cãi lại, vậy mà một câu cũng không nói nên lời. Tôi thấy dưỡng khó chịu như vậy, giống như bị chạm vào nỗi đau, trong lòng mềm nhũn, nước mắt trên mặt cũng bị gió núi thổi khô, nhỏ giọng nói “Dưỡng...”

Dưỡng ngơ ngác nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu, đúng lúc tôi nghĩ rằng ông ấy muốn tôi xin lỗi thì ông lại gượng cười “Thanh nhi thích kêu thế nào thì cứ kêu thế ấy đi. Chỉ có chút chuyện người đừng hiểu lầm, lúc thúc thúc quen biết người tới giờ, chưa từng coi người là công chúa điều tộc, người là chính người, một con chim loan nhỏ.”

Tôi nghe thấy lời ấy, trong lòng nhẹ nhõm không ít. Có điều biết ông ấy là phụ thân của Đan Y, sự thân thiết kia cũng phai nhạt đi ít nhiều. Tuy ông ấy có tới núi Đan Huyết nhưng tôi cũng không còn gặp mặt thì nhào vào lòng ông như trước nữa, mà đem quy cũ lễ nghi học tập suốt một ngàn năm ra áp dụng, lạnh lùng chào hỏi, cũng thường xuyên nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt ông. Tôi giả bộ như không biết, chắc là muốn tôi giả bộ như biểu tỷ Đan Y, gọi ông ấy một tiếng “Phụ thân.”

Tiếng “Dưỡng” này tôi đã gọi mấy ngàn năm, tôi thường nhìn thấy ông ở núi Đan Huyết, cũng biết lòng di vẫn sắt đá, giữ chặt lấy Đan Y, cho tới hôm nay, sợ là ông ấy cũng chưa được nhìn thấy Đan Y lần nào.

Giờ phút này nghe ông ấy mời tôi đi tới thành Tu La, lúc trước tôi không biết thân phận của dưỡng thì thôi, bây giờ biết rõ thân phận của ông ấy, tuy trên mặt không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng vô cùng chấn động.

Toàn bộ tộc Tu La đều hiếu chiến, cứ mấy vạn năm lại đấu với Tiên giới vài trận, hai bên đều có thắng có bại, được nói là kẻ địch không đội trời chung. Hôm nay hai vị vương tử Thiên giới gặp dưỡng vậy mà không đánh nhau, thật là hiếm có.

Lại nghĩ năm đó di thành thân với Tu La vương, sau lại ngoảnh mặt, ngồi lên ngai vàng làm thủ lĩnh điều tộc, thủ đoạn rất inh.

Trong lòng tôi thầm đưa tình duyên của hai người này ra suy xét, sau đó lại thương hại dưỡng, nhiều năm như vậy vẫn không gặp được con gái. Nghiêng đầu liếc Nhạc Kha một cái, không có ý tốt mà cười “Ồ tiên giới cũng có nói, thành Tu La rất nhiều mỹ nữ, ta cũng muốn đến lắm, hay là điện hạ đi chung với ta để mở mang kiến thức?”

Dưỡng nghe tôi nói muốn tới thành Tu La, trên mặt vui mừng, nhìn tôi chằm chằm, một đại hán ngang tàng vậy mà lúc này có chút đáng thương “Thanh Nhi, hay là đi ngay lúc này luôn?”

Không biết tại sao hôm nay dưỡng xuất hiện, trong mắt Nhạc Kha như muốn phun ra lửa. Mới đầu tôi nghĩ việc không đáng lo, nhưng lúc này nhớ lại lại thấy không ổn.

Nhạc kha là long tử Đông Hải, cũng là họ hàng với Long tộc trên Thiên giới, cùng chung vinh hoa, cùng chung hoạn nạn, mà Tiên giới đã đại chiến với tộc Tu La mấy vạn năm qua, hẳn có thành kiến như vậy cũng không có gì lạ, đó là sơ sót của tôi.

Tôi đứng ở giữa hai người này, trong lòng có chút do dự. Chiến tranh là chuyện từ đời trước, thật chẳng liên quan gì tới một địa tiên nho nhỏ như tôi. Huống hồ trong mấy ngàn năm qua, dưỡng rất yêu thương tôi, có thể dễ dàng biết được bên nào nặng hơn. Tôi cũng chẳng thêm quan tâm chuyện ông ấy vướng mắc gì với Thiên giới. Nhưng tôi cũng đã trải qua nhiều trận sinh tử với Nhạc Kha, nếu như bỏ mặc hẳn để tôi thành Tu La thì thật là không thể nói nổi.

Về mặt Nhạc Kha nhìn dường giống như muốn nhào vào đánh lộn ngay, tôi sợ hấn kích động, kéo kéo tay áo của hấn, thần sắc của hấn dịu lại một chút, lại giống như nhớ ra chuyện gì đó, hỏi tôi “Nàng gọi hấn là dường hả?”

Tôi thấy hấn có dấu hiệu tức giận, bèn trấn an “Dường cũng không sung sướng gì ... đã cùng dì... .. vợ chồng cãi nhau nhiều năm như vậy, con gái cũng không thể nhận...”

Hấn mở to hai mắt, nhìn tôi giống như nhìn một người ngốc, ngón tay gần như chỉ vào trán tôi “Nàng có đầu óc không vậy hả?”

Lời này thật có chút nghiêm trọng nha. Thật ra tôi cũng không phải là một con chim thông minh giỏi giang gì, nhưng chắc chắn không phải là một con chim ngu. Ngu ngốc nhất ở núi Đan Huyet là cái con chim cú bị con chim diệc nhìn trúng kia, lại dám tranh chồng với đại tổng quản Thương Lộ một tay che trời, không phải là tự tìm đường chết sao?

Tôi then quá hóa giận, quên luôn ý nghĩ muốn nói điều hay, gào lên “Ngài mới là con rồng ngốc trong Long tộc...” Nhìn gương mặt hấn xanh mét, giống như là mới bị đâm một cái, tôi lùi về sau mấy bước, nhớ tới chuyện lần trước mình hành hung hấn, cào mất mấy cái vảy rồng của hấn, lúc ấy về mặt của hấn cũng buồn bực như thế nhưng lại không đánh trả, chỉ né tránh tôi.

Hấn nhìn tôi khiếp sợ như vậy, cười một cách cổ quái, đột nhiên nói “Cho dù ta ngốc, nhưng nàng cũng đã đồng ý lấy thân báo đáp, có thể thấy được ánh mắt của nàng lợi hại ra sao, trong một đám rồng lại chọn ra một người ngốc là ta đây.”

Trong đầu tôi rung động, giống như sét đánh ngang tai, trên mặt hoảng loạn, lắp bắp nói “Cái đó... lúc đó nói đùa, sao ... sao có thể coi là thật?”

Dường cau mày, kiên quyết nói “Mối hôn nhân này phải lấy thật rồi.”

Tôi biết rõ tính Nhạc Kha, hôm nay chắc chắn là muốn đùa giỡn với tôi rồi, buồn bực nói “Dường cũng tin lời ngài ấy nói sao? Ngài ấy đang đùa với con thôi. Trong tứ hải bát hoang này ai không biết là Long tam thái tử của Đông Hải vốn biết chuyện phong lưu, các cô gái muốn quỳ xuống dưới áo bào trắng của ngài ấy là không đếm hết. Ngay cả công chúa giao nhân xinh đẹp bậc nhất cũng xoay quanh ngài ấy...” Trong lòng có chút chua xót, tự giễu nói “Thanh Loan chỉ là một con chim nhan sắc tầm thường, sao có thể được Tam điện hạ coi trọng?”

Hấn hờn hển cãi lại “Sao nàng ngốc thế, ta tất nhiên là...” Đột nhiên cắn môi, bộ dáng giống như hối không kịp.

Lúc trước tôi cũng có thích Nhạc Kha, nhưng sau này biết ánh mắt của hấn khá cao nên cũng buông tay. Ngày trước xem nhau như huynh đệ, hôm nay lại thấy về mặt của hấn với tôi chẳng tốt chút nào, chắc chắn là coi thường tôi, trong lòng tức giận, khẩu khí cũng không được tốt lắm “ Ta nói này, nếu có một ngày ngài hối hận vì đã cứu ta mấy lần thì hối hận bây giờ luôn đi. Không ngờ một Long tam thái tử anh minh thần võ như ngài mà cũng hối hận về chuyện mình đã làm, nên nói là Thanh Loan may mắn hay là đầu óc ngài không tốt đây?”

Hấn nhìn tôi giống như là không thể tin nổi, môi run run, chỉ vào tôi mà nói “Người nào đầu óc không tốt? Nàng đúng là một con chim ngốc! Uổng mất tâm ý của ta đối với nàng...” Nhếch miệng một cái, sửa lời “Uổng mất ba lần ta cứu mạng nàng...”

Trong đầu tôi mê muội, thật mong là mình chưa nghe thấy lời hối hận của hấn, sau lại cảm thấy buồn cười, nhớ tới bộ dáng của chim cú nhỏ. Chim cú kia bị đánh thành một con chim cú trụi lông, con chim diệc bỏ vợ bỏ con kia thì bị Thương Lộ lấy hết tu vi toàn thân, sống với nhau ba tháng thì chửi ầm lên, nói lúc trước mắt bị mù mới nhìn trúng con chim cú trụi lông này, làm mọi người ở núi Đan Huyet đều biết. Chim cú nhỏ vô cùng đau lòng, muốn tự sát, không có ai khuyên bảo nên cũng không còn muốn sống nữa.

Có một ngày tôi rong chơi ở dưới gần chân núi Khê Thủy, nhìn thấy con chim cú nhỏ kia. Trên đầu nàng ta không có lấy một cọng tóc, chắc là bị vặt hết lông chim trên người rồi, dựa vào pháp lực của nàng ta cũng chẳng thể biến ra được một đầu tóc đen. Quần áo trên người thì rách nát, đã không còn về mặt dịu dàng hạnh phúc như trước, bây giờ tiêu tụy xấu xí, bị đám tiên đồng đứng xung quanh chỉ chỗ.

Lúc ấy tôi liền có một kết luận : Yêu Yêu đương đương, quả thật là một loại độc dược hủy hoại con người!

Nếu như một ngày không còn yêu, người yêu phản bội, nếu muốn yên thân thì tốt nhất đừng để bản thân rơi vào kết cục không thể chịu nổi đó, người người giẫm đạp. Tình yêu tuy không dễ mất đi, nhưng tốt nhất vẫn nên cầm lên được thì bỏ xuống được, đừng để một ngày nó bỏ mình đi thì tôn nghiêm của mình cũng mất hết, chẳng tốt chút nào.

Mặc dù tôi với Nhạc Kha cũng không coi là uyên ương, nhưng cũng có ân nghĩa, cùng chung hoạn nạn, hôm nay hắn lại giẫm đạp tôi như vậy, quả thật chọc tôi điên tiết. Tôi nhớ tới con chim cú nhỏ kia, trong lòng càng bức thêm, chỉ cảm thấy chút tình nghĩa này làm mình rơi rụng vào hoàn cảnh không chịu nổi. Tính xấu ngày trước lại nổi lên không cản được, cũng không thêm nghĩ tới chuyện tu vi của hắn hơn hắn tôi, đâm một cái vào ngực hắn.

Hắn bị tôi đâm mấy cái, đau nhe răng, nhưng ác ý trong mắt cũng dần biến mất, chỉ nắm chặt hai tay của tôi ở trong ngực, nói với dương tôi “Tu La Vương nếu không có chuyện gì thì về đi. Con chim ngốc này cần người dạy dỗ mới được, ngày xưa không biết trời cao đất rộng, nếu không dạy dỗ lại bảo đảm lại gây họa lớn. Ta mang nàng về Đông Hải dưỡng thương.” Dứt lời cũng không thêm để ý tới dương tôi, cười mảy mà đi.

Tôi vùng vẫy trong ngực hắn một lúc lâu, đôi tay bị hắn nắm chặt, không vùng thoát, quanh người là mùi hoa thạch quỳnh thơm ngát, làm tôi nghĩ tới lão hổ Nhạc Kha dịu dàng, lúc đó chỉ nghĩ hắn là một con hổ bình thường, nói hết chuyện trong lòng cho hắn nghe, nghĩ tới đó tôi càng xấu hổ, nhe răng cắn vào vai hắn.

Cơ bắp trên người hắn nháy mắt cứng lại như sắt, giọng nói vẫn nhàn nhạt “Ta thấy nếu không dạy nàng, về sau nàng lại càng không có phép tắc!”

Tôi há miệng, trợn mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy trong lòng có cơn giận khó tan, toàn thân run lên “Ta có cha mẹ dạy dỗ, không cần ngài, ngài quan tâm gì chứ?”

Vậy mà hắn không tức giận, mỉm cười nói “Con chim ngốc, nàng nói ta cần gì quan tâm?” Mây bay trên đầu, nụ cười trên khóe môi hắn chói mắt giống ánh mặt trời, làm tôi gần như ngẩn ngơ, trong đầu đột nhiên hiểu ra, lại ghét hắn ôm tôi trong ngực như vậy, dùng sức mãi mà không thoát, lại nhe răng cắn hắn cái nữa, hắn không nói không rằng lại ôm càng chặt, thân thể nam tử tiếp xúc với tôi không có một khe hở. Tôi thấy lòng dao động, cũng không biết dao động cái gì, thấy mắt cay cay, nước mắt rơi. Lại càng nghĩ càng thương tâm, mà lại không nói được lý do, không kim lòng được đứng ở Cửu Trùng Thiên gào khóc.

Đám mây dưới chân tôi run run, giống như bị tiếng khóc của tôi làm cho sợ.

Thiếu niên đang ôm tôi vội vàng buông lỏng tay, cúi đầu nhìn tôi thật kỹ, tôi lén đưa mắt nhìn hắn, thấy trên gương mặt hắn có chút xấu hổ, trên má còn hơi đỏ đỏ.

16. Chương 17

Bích Dao thấy tôi bị Tam ca của nàng vừa ôm vừa kéo về cung Thủy Tinh ở Đông Hải, hốc mắt sung đỏ, vẻ mặt giận dữ, mím môi nở nụ cười, lại khen Nhạc Kha ở sau lưng tôi, chỉ nói huynh trưởng của nàng chung tình với tôi, ra sức nói hộ, đáng ra nên thành một chuyện tình đẹp.

Trong lòng tôi hơi hơi do dự, nhớ lại mọi chuyện, nếu như nói Nhạc Kha hoàn toàn không có chút tình cảm gì với tôi thì cũng hơi gượng ép, nhưng nếu nói hai chúng tôi đều có tình thì tôi lại thấy khó tin, nhưng trong lòng cũng có chút ngọt ngào mừng vui, giống như lúc mới động lòng với hắn. Nhưng lại buồn chuyện huynh muội hắn đều có ý đồ đen tối, tôi không thêm để ý tới vết thương trên người, đề Bích Dao xuống trên giường vỏ sò, ngư tinh tới bấm bấm “Tứ công chúa, thái tử điện hạ cả Giao tộc tới thăm Loan tiểu thư, đang chờ trong điện Tam thái tử.”

Tôi reo lên một tiếng “Ly Quang tới rồi!” Lập tức chống gậy muốn chạy ra khỏi điện, bị Bích Dao một tay giữ chặt, muốn tôi chờ nàng lựa quần áo, thay đổi châu ngọc. Tôi chờ một bên, gấp tới nỗi muốn nhảy

xuống, nàng ta chuẩn bị xong thì nghiêng đầu nhìn tôi một lát, nửa thật nửa giả nói “Tỷ tỷ, bộ dáng của tỷ như vậy, cũng không chịu son phấn, không biết ca ca của muội nhìn trúng tỷ chỗ nào?”

Tôi làm bộ muốn cào tóc nàng, nàng mới bỏ qua, hi hi ha ha kéo tôi đi gặp Ly Quang.

Đông Hải Long Vương có khá nhiều con, cung Thủy Tinh này chiếm diện tích khá lớn, tấm điện của Bích Dao cách không xa tấm điện của Nhạc Kha. Lúc tôi tới đây thì ở điện của Nhạc Kha, vì vậy mà Bích Dao quây hấn mấy lần, muốn mang tôi sang ở với nàng, đáng tiếc là Nhạc Kha không chịu buông tay, muốn mỗi ngày nhìn tôi thay thuốc.

Dư độc thi ma trên người tôi vẫn chưa hết, vài ngày trước thì tùy vào Bích Dao, hai ngày này khỏe hơn một chút, tự mình chống gậy làm mọi thứ, hôm nay đang tới tấm điện của Bích Dao chơi.

Lúc hai người bọn tôi đi tới, Ly Quang và Nhạc Kha đang ngồi dưới tán san hô trong điện của hấn, cũng không biết là nói cái gì, Nhạc Kha ý cười đầy mặt, vô cùng nhiệt tình, không còn hằm hừ như lúc trước.

Thấy tôi và Bích Dao dặt tay nhau đến, Nhạc Kha vui vẻ ra mặt, tiến tới cầm tay tôi, liên tục than thở “Thanh Nhi, nàng và ta mới xa cách trong mộng, sao hôm nay gặp lại nàng lại chặt vật như vậy?”

Trong đầu tôi như bị sét đánh, đứng ngay đơ tại chỗ, chút vui sướng mới có lập tức biến mất.

Thằng nhãi này hôm nay nhiệt tình như vậy, thì ra là đã quên.

Sớm không quên muộn không quên, hấn lại quên ngay lúc này, nếu không phải là tôi đã biết rõ bản tính của hấn, nghe hấn nói thế này sẽ nghĩ là hấn giả bộ quên, lúc đó không biết tôi sẽ buồn như thế nào nữa. Lỡ mà tôi chưa từng nghe Bích Dao nói, hay cũng chưa biết, lúc đó chắc trở thành trò cười cho tứ hải bát hoang này.

Đám tiên nữ ngưỡng mộ Nhạc Kha mà không biết tật xấu này của hấn, chắc chắn sẽ cười nhạo tôi “Nhìn đi, con chim loan không biết tự lượng sức, nghĩ là mình chiếm được lòng Tam thái tử, cuối cùng là Tam thái tử cũng không nhớ nổi nó là ai...”

Khóe miệng tôi giật giật, gượng gượng cười, tránh khỏi tay hấn, nhìn Ly Quang cười nói “Sao ngài lại rảnh rồi mà tới đây?”

Sau khi Bích Dao và Ly Quang tới đây chỉ lẳng lặng đứng một chỗ mà nhìn với vẻ trầm tĩnh nhu hòa, giống như hiểu được nguyên do trong đó, mừng ở chỗ hấn không phải là hạng người lắm mồm, chỉ tiến lên hai bước nhìn tôi, rồi ngồi xổm xuống nhìn chân tôi, có vẻ yên lòng, nói “Cuối cùng hữu kinh vô hiểm!”

*Hữu kinh vô hiểm : nguy hiểm nhưng không có việc gì.

Nhạc Kha đứng một bên, thấy Ly Quang ngồi xổm xuống, mấy ngày qua hấn cũng quen ngồi xổm xuống xem vết thương trên chân tôi, lúc này cũng theo quán tính mà ngồi xuống, đưa tay tới, rồi nhúu mày rút về, mờ mịt nhìn hai bàn tay của mình, nói khẽ “Sao thế nhỉ?”

Bích Dao thấy bộ dáng của hấn như vậy, sắc mặt trắng bệch, liên tục nháy mắt với ngư tinh kia. Ngư tinh cũng có chút thông minh, quay người đi ra ngoài, không lâu sau đó thì dẫn theo Đông Hải Long Vương và Vương Phi tới.

Sắc mặt Vương phi trắng xanh, tiến tới kéo hấn, dịu dàng nói “Con của ta, con làm sao vậy?”

Về mặt của Đông Hải Long Vương cũng vô cùng khó coi.

Nhạc Kha mờ mịt nhìn bà một lúc, mơ hồ nói “Bà là ai?”

Một câu nói làm Đông Hải Vương Phi khóc nức nở “Con của ta, sao con lại không nhận ra mẫu phi?”

Nhạc Kha đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, đột nhiên đi về phía tôi. Tôi bị tình hình của hấn lúc này làm cho sợ, cũng không biết hấn muốn làm gì. Trong mắt hấn vui mừng càng ngày càng rõ, tiến tới nín chặt vạt áo của tôi, nói “Tỷ tỷ, sao tỷ lại mặc cái áo trắng lòe loẹt này?”

Tôi á khẩu không trả lời được, ngơ ngác nhìn hấn.

Hắn ngẩng đầu nhìn quanh, kéo tay tôi ra ngoài “Tỷ tỷ, ở đây âm u không sáng sủa, hay là chúng ta đi thôi?”

Tôi đỏ mặt, cũng không biết hắn làm sao, đôi chân cứng ngắc bước theo hắn hai bước, đột nhiên lòng sáng ra, nhớ tới chuyện hai trăm năm trước hồn phách tôi bị đánh ra, hoảng hốt nhìn sang mẫu thân của hắn, nếu như tôi đoán không lầm, hắn đang coi tôi là mẫu thân của hắn.

Tôi đứng yên tại chỗ, hắn quay đầu mờ mịt không hiểu “Tỷ Tỷ, sao lại không đi?”

Tôi cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi, cố gắng cười một cái, dịu dàng nói “Ngoan, tỷ tỷ ở đây còn chưa chơi xong, muốn ở lại vài ngày.”

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, đã được nuông chiều thành thói quen, vậy mà lại trịnh trọng gật đầu, nói “Vậy được rồi, ta ở đây với tỷ tỷ.” Tôi kéo hắn ngồi lại trên ghế, hắn không nói không động, đúng là muốn ở đây làm bạn với tôi rồi.

Hai mắt của Long Vương phi đầy nước, giống như tìm được cứu tinh mà bước lên, nắm chặt hai tay tôi, cầu xin “Loan cô nương, xin cô ở lại đây, Đông Hải Long cung của ta có gì, chỉ cần cô thích tất cả sẽ là của cô, chỉ xin cô ở lại với con tôi.”

Từ nhỏ tới giờ, tôi ít khi tiếp xúc tay chân với người khác, trước nay chỉ có cái đầu của Cửu Ly có vinh hạnh đặc biệt đó, lúc này cảm thấy hơi khó chịu, Vương Phi kích động không không chế được, gắng sức cầm lấy hai tay tôi, làm xương tay tôi hơi đau.

Tôi mấp máy khóa môi, chỉ mong Nhạc Kha có thể tỉnh táo ngay lại, vừa mới há mồm gọi “Nhạc Kha...” hắn đã đứng ngay dậy bước tới, thuận theo mà nói “Tỷ tỷ, tỷ gọi ta?”

Đông Hải Vương phi không kiềm được nước mắt, thở dài liên tục “Đều là nghiệt của ta gây nên!”

Tôi nghĩ bà đã từng tuổi này, vì một đứa con ngốc mà tan nát tâm can, lập tức chịu đau mà an ủi bà “Vương phi đừng sốt ruột, Thanh Loan và Tam diện hạ cũng có chút giao tình, vẫn xin Vương phi đừng quá kích động, ta cũng mong hắn có thể khỏe lại.”

Trong mắt bà hiện đầy cảm kích “Đa tạ Loan cô nương, đa tạ cô!” Bà há miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói thêm được gì, để Đông Hải Long Vương dẫn đi. Tôi lừa Nhạc Kha vào nội điện, trấn an hắn nghỉ ngơi, không bao lâu sau, hắn đã ngủ. Tôi với Ly Quang cũng lâu không gặp, nhớ tới chuyện hắn đưa con bạch hổ kia cho tôi, vẻ mặt không được tốt lắm, vỗ vỗ vai hắn “Thái tử điện hạ, uống cho ta với ngài là huynh đệ, vậy mà ngài lại cùng con rồng ngốc này gặt ta.”

Ly Quang trước giờ vẫn ôn nhu, nhưng lúc này thì có chút không giống trước, chỗ nào không giống thì tôi không nói được. Hắn nhìn lướt qua, đôi mắt chớp chớp, nói một cách vô cùng đứng đắn “Quân tử nên vậy, nàng biết từ trước tới nay lòng ta vốn nhân hậu!”

Lúc đó thấy Bích Dao đã chăm sóc xong cho Nhạc Kha, đi ra, nhìn thấy hai người chúng tôi đang đứng trước cửa, nói “Tỷ tỷ và Ly Quang sao không ngồi xuống?”

Tôi thấy lúc Nhạc Kha hồ đồ mở miệng gọi tôi một tiếng tỷ tỷ, trong vạn năm nay, trừ Cửu Ly ra không ai gọi tôi là tỷ tỷ. Nếu như tôi có thể nhìn thấy chuyện xưa ở trong kính thật, lúc xưa hắn là đứa nhỏ đi theo mẫu thân, theo lời ma ma quét nhà ở núi Đan Huyết thì mẫu thân đã từng nhặt được nhiều người, chính là Thiên đế bây giờ chứ không phải Long tam thái tử của Đông Hải, trong chuyện này thật là nan giải.

Tôi có lòng muốn điều tra rõ ràng, chỉ vào trong điện mà nói khẽ “Hắn ngủ ngon không? Ngay cả Vương Phi hắn cũng không nhận ra, bệnh đã nặng hơn rồi.”

Trong mắt Bích Dao đầy lệ “Ly Quang ca ca và Thanh Loan tỷ tỷ đều không phải là người ngoài, Bích Dao cầu xin hai vị đừng nói chuyện này ra ngoài. Nếu như truyền ra ngoài, sau này làm sao Tam ca làm người được?”

Người phạm thường nói “Việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài” cũng thật đúng! Đông Hải Long vương chắc chắn sẽ xấu mặt. Tôi và Ly Quang liếc nhìn nhau rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Mặc dù tính tình Nhạc Kha có hơi kỳ cục, dễ quên, nếu không thể làm người yêu thì làm huynh đệ cũng tốt.

Tôi có lòng muốn hỏi rõ, trầm ngâm nói “Tật xấu này của Tam thái tử này là bị từ nhỏ, càng lớn càng nặng thêm phải không?”

Bích Dao tập trung suy nghĩ một lúc, chậm rãi nói “Theo lời mẫu phi nói, Tam ca từ nhỏ đã có tật xấu hồ đồ này, chỉ là về sau thì khá hơn, chỉ quên một số chuyện nhưng vẫn nhận ra người trong nhà. Có điều, không biết vì sao lại hồ đồ trở lại? Từ lúc ta sinh ra tới nay chưa từng thấy Tam ca như vậy.”

Nhạc Kha là con thứ ba của Đông Hải Long vương, sau hắn còn có sáu đệ đệ và bốn muội muội, Bích Dao chính là muội muội kế hắn, nếu nói là chưa từng thấy bộ dáng hồ đồ như vậy của hắn thì cũng có thể tin.

Trong lòng tôi càng thêm buồn bực tiếc hận, nhìn Ly Quang lại nghĩ tới hai vị công chúa xinh đẹp muội muội của hắn. Lần trước trong tiệc rượu ở cung Thủy Tinh, nghe nói thủ lĩnh giao tộc rất muốn kết một mối hôn nhân với Đông Hải long vương, trùng hợp là hai vị muội muội của Ly Quang cũng có tình ý với Nhạc Kha. Bây giờ Ly Quang biết được việc này, nói không chừng mối nhân duyên này sẽ chẳng tới đâu.

Ly Quang ngồi yên trong chốc lát, thấy tôi vẫn mạnh khỏe không có việc gì thì cáo từ rời khỏi, chỉ còn tôi với Bích Dao ở đây chờ đợi.

Theo lời của Long Vương phi, lần này Nhạc Kha hồ đồ không giống như hồi còn bé, lúc đó lúc hồ đồ lúc sáng suốt. Nhưng kỳ lạ là lúc tôi ở bên cạnh hắn, hắn chỉ nhận ra tôi, gọi tôi là “tỷ tỷ”, ngay cả đám Bích Dao và Long vương phi cũng không nhận ra.

Trải qua sự dằn vặt, ngay cả tôi cũng khó hiểu được việc kỳ quặc này. Đại đa số thời gian tôi ở trong điện trông nom hắn. Ngày hôm đó hắn tỉnh táo, tỉnh dậy ở trên giường, thấy tôi chống cằm ngủ gật, đem cái chân nhỏ trên giường choàng lên người tôi.

Tôi mở mắt ra, thấy hắn nghe lời đáng yêu như vậy, một nam nhi cao bảy thước lại giống như một đứa trẻ, nhìn tôi chăm chú “Tỷ tỷ, ta không muốn ở đây đâu.”

Tôi ghen cười, chỉ cảm thấy vẻ mặt này của hắn có chút giống với vẻ làm nũng của Cửu Ly, vươn tay ra nhéo mũi hắn một cái, chỉ nghe một tiếng ho khan ngoài cửa, quay đầu nhìn thì thấy Đông Hải Long vương phi đang đứng ở cửa, mắt hoe đỏ, ngơ ngác nhìn tôi.

Nhạc Kha kéo chặt tay tôi, vẻ mặt đề phòng.

Về mặt Vương Phi xấu hổ, nói một cách bất đắc dĩ “Loan cô nương, ta có chuyện muốn nói với cô.”

Tôi trấn ăn hắn một lúc, cũng đảm bảo là sẽ nhanh chóng trở lại, hắn mới buông tay ra, tôi đi theo Đông Hải vương phi đến một cung điện vô cùng vắng vẻ.

Dạ Minh châu trong điện tỏa ánh châu quang êm dịu. Tôi thầm suy đoán, đây có thể là tẩm cung của Vương phi, bà khoát tay, bảo một đám tùy tùng bên cạnh lui xuống, nước mắt không ngừng rơi, kéo chặt tay tôi, kéo tôi ngồi xuống trên một cái sập, một câu cũng không nói.

Tôi chưa từng thân thiết với người nào như vậy, lại là một người phụ nữ ngồi khóc sụt sùi, không cần biết vì sao bà khóc, nhưng mà bộ dáng như vậy thì nếu tôi đoán không lầm, chắc chắn là muốn nhờ tôi, tôi muốn tránh khỏi, lại nghĩ tới chút giao tình với huynh muội Nhạc Kha, thất lễ với người khác cũng không tốt, đành kiên nhẫn ngồi chờ.

Vương Phi khóc đủ rồi mới kéo tay tôi, đánh giá tôi một chút, lại hỏi chuyện trong nhà của tôi. Mặc dù trước nay tôi không quen biết bà, nhưng bà đối với tôi rất thân thiện, nên tôi cũng làm một bộ dáng khiêm tốn.

Tôi vốn đơn độc một thân một mình, chuyện này cũng không có gì bí mật nên nói “Phụ mẫu của Thanh Loan đều mất, có một người dì, cũng được cho là người thân.”

Bà rơi mấy giọt lệ, kéo tay tôi tới ôm vào lòng một cách ấm áp. Có thể là gần vạn năm nay tôi vốn lẻ loi hiu quạnh, trong giây lát được người khác đối xử nhiệt tình như vậy, trong thời gian ngắn không thể chống đỡ được, dùng sức thoát khỏi tay bà, lui về sau hai bước, thần nhiên nói “Vương phi có việc gì mời nói.”

Bà cầm nước mắt, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình, nghiêm mặt nói “Loan cô nương, cô ngồi lại đây, bản cung kể chuyện xưa cho cô nghe.”

Tôi thật sự bị sự nhiệt tình của bà làm cho sợ, đề phòng nhìn, cửa điện đang mở, nếu có tình huống không ổn cũng dễ đào thoát, đành phải chậm rãi đi tới, ngồi bên cạnh bà.

Bà bình tĩnh lại, chậm rãi nói “Nói ra cũng không sợ cô chê cười. Hơn bốn vạn năm nghìn năm trước, bản cung sinh lão đại và lão Nhị, lúc đó Long Vương đang tuổi còn trẻ, cũng không biết hắn tìm ở đâu được hai vị Ngư tinh xinh đẹp, cả ngày ở cùng với các nàng, hoàn toàn không đặt ta và hai vị long tử trong lòng. Ta vô cùng ghen ghét, có một ngày, thừa dịp hắn xuất cung đi làm mưa, sai người tới bắt, giết chết hai con yêu nghiệt này, thấy hai ả hiện nguyên thân là cá chép vậy hồng thì rửa để nấu canh, rồi làm cá kho tàu, chờ Long Vương trở về dùng bữa cùng.”

Tôi vụng trộm nhìn thần sắc của bà, trong lòng hồi hộp, thầm nghĩ không tốt, chẳng lẽ Long vương phi muốn giết tôi nên mới nói vậy? Tôi lập tức tập trung đề phòng.

17. Chương 18

Long Vương phi thấy tôi không lên tiếng, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn tôi một lúc lâu, tôi bị bà nhìn nổi gai ốc, còn đáng sợ hơn việc đấu với Ma vương. Tôi từ trước tới nay vẫn không làm cho người khác thích, bà lại là người thâm trầm, có thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy, tính kế đủ bề, quyết không buông tha cho ái thiếp của Long Vương, lỡ mà không thích tôi ở điểm nào thì... quả thật không dám tưởng tượng xem tôi sẽ rơi vào kết cục nào.

Bà đột nhiên cười, sự thê lương trong ánh mắt lại càng nhiều thêm, thở dài “Đứa nhỏ nhà ngươi đang nghĩ gì thế?” Lại nắm tay tôi, kéo từng ngón tay ra tôi mới phát hiện cả người mình căng thẳng, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Bà nắm chặt tay tôi, sau một lúc im lặng, cuối cùng nói tiếp “Hai con ngư tinh kia chết không lâu, ta có Kha Nhi, một trăm năm sau sinh ra hắn...”

Đôi mắt xinh đẹp của bà rơi nước mắt, mặc dù tôi không biết tại sao bà khóc, trong lòng vô cùng tò mò, cũng không biết Long vương có ăn cá chép tinh kia không, nhưng những chuyện này nếu bà không nói, tôi cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể để bà nắm chặt tay tôi như muốn mượn lấy chút sức mạnh, bà nói một cách khó khăn “Từ nhỏ, Kha nhi đã là một bào thai vô hồn...”

Tôi ngây người, ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ ra sự thật kinh người này. Lúc trước nghe nói những bào thai vô hồn là do cha mẹ phạm phải sai lầm lớn nên bị trời trừng phạt, đứa con ngu dại từ nhỏ, chỉ có thân thể mà không có hồn phách, nếu như muốn giữ lại đứa nhỏ này phải dùng đại pháp chiêu hồn.

Đông Hải Long vương cai quản thủy lực một phương, cười mây làm mưa, dùng Đại pháp chiêu hồn chắc chắn dễ như trở bàn tay.

Người tôi dần dần lạnh, thì ra thiếu niên kêu tôi là “tỷ tỷ” phải đem hồn phách trong cơ thể ra để gánh tội ấu thân.

Long vương phi rơi lệ không ngừng, làm ướt đầm khuôn mặt “Lúc Kha nhi sáu trăm tuổi, Long Vương định dùng đại pháp chiêu hồn.... cũng không biết là đại pháp chiêu hồn có thành công không, hay là có nguyên nhân khác, hồn phách mới tới tự xưng là Nhạc Kha, nhưng lúc thì hồ đồ, lúc thì tỉnh táo. Chúng ta đều chiều theo tất cả. Vương gia tự nghĩ đây là trời cao cảnh cáo, từ đó về sau cũng tu tâm dưỡng tính, không đem yêu tinh bên ngoài vào phủ nữa...”

Tôi nghe trong giọng nói của bà có chút chua xót, lại bị nước mắt của bà làm mềm lòng, không nhịn được mà khuyên nhủ “Vương phi đừng khóc, Tam điện hạ chỉ là trong nhất thời hồ đồ, nếu như có cơ duyên, nhất định có thể biến nguy thành an.”

Bà nín chặt cánh tay tôi, khóc như đứt từng khúc ruột “Mấy vạn năm qua, ta chưa từng nói việc này với ai, một vai gánh hết. Nhưng trong lòng ta hiểu rõ, kiếp nạn này của Kha Nhi chắc chắn là có liên quan tới việc ta giết hai con ngư tinh kia, may mà lúc sau ta dẹp món cá kho tàu đi, ta và Vương gia không ăn, mới để lại chân thân của Kha Nhi... Loan cô nương, xin cô cứu nó!”

Từ nhỏ tới lớn, tôi rất ít khi khóc lóc kể lể, chỉ cảm thấy mình ăn nhờ ở đậu, ngay cả việc khóc lóc kể lể cũng không có cửa. Lâu nay, có chuyện gì buồn phiền tôi cũng chỉ đứng phát ngốc ở đỉnh núi Phượng Dực một lúc, nhìn bầu trời rộng rãi, mây nhàn nhạt trôi, gió quất vào mặt, tất cả uất ức cũng biến thành hư không. Bây giờ lại bị một người phụ nữ nắm tay, đau lòng muốn chết mà khóc lóc kể lể, tay chân tôi luống cuống, nhìn nước mắt bà từng giọt rơi vào trên áo trắng của tôi, trong lòng cảm thấy may vì hôm nay mặc tấm áo choàng tơ giao tiêu mà Ly Quang đưa cho nên không bị bẩn.

Tôi lắp bắp muốn lòi bà ra, vô cùng nghi ngờ mà nói “Vương Phi cũng biết Thanh Loan chỉ là một địa tiên, pháp thuật thấp kém, kiến thức lại càng không có. Nếu muốn nhờ Thanh Loan cứu Tam điện hạ thì thật giống chuyện cười cho thiên hạ!”

Long Vương Phi đưa tay lau nước mắt trên mặt, lại có những giọt nước mắt tràn ra, bà kéo chặt tôi không rời “Mấy ngày qua bản cung nhìn thấy, chỉ có lúc ở với cô Kha nhi mới tỉnh táo một chút. Đứa nhỏ như cô rất lạnh lẽo, tâm tính hiền lành, có cô làm bạn với Kha nhi thì nó có thể tỉnh táo một chút. Cho nên bản cung hôm nay cố ý tới xin cô...” Nói xong vén áo choàng, giống như muốn quỳ xuống trước mặt tôi.

Bất luận là như thế nào, bà cũng là trưởng bối, lại là thượng thần, một tiểu tiên nho nhỏ như tôi đương nhiên không có phúc nhận lễ này, vội vàng đứng dậy, khó xử nói “Vương phi đừng làm tiểu tiên khó xử!”

Bà nín chặt tôi không buông “Nếu hôm nay Loan cô nương không đồng ý, bản cung làm sao an tâm được? Đây là báo ứng của bản cung, nhưng Kha nhi cũng không làm gì sai, sai lại phải chịu đau khổ này...” Càng khóc lại càng lớn.

Tôi bị bà khóc tới phiền lòng, chỉ cảm thấy trước nay mình quá coi trọng nước mắt của nữ nhân, bà khóc như vậy mà cũng đoan trang, lệ dài cong vút, mắt hoe đỏ, lai nghi, chắc là do Long tộc thuộc tính thủy, nên nước mắt hơi đặc biệt. đành phải nâng tay áo của bà mà nói “Vương phi có chuyện không biết, tam điện hạ đã mấy lần cứu tiểu tiên trong lúc nguy nan, tiểu tiên đương nhiên mang ơn, sao có thể phớt lờ Tam điện hạ? Đương nhiên là Thanh Loan phải ở lại đây, chăm sóc cho Tam điện hạ qua kiếp nạn này.”

Bà thấy tôi đồng ý, cảm kích vô cùng, lớn tiếng gọi người “Người đâu, còn không mau tới, đem lễ vật chuẩn bị lên đây.”

Không bao lâu sau, cửa điện mở rộng, vô số ngư tinh bưng mâm đựng bảo bối tới, tất cả đều sáng chói mắt, trong đó có hơn phân nửa những thứ mà tôi không biết. Chỉ nhận ra thứ tỏa ra ánh sáng êm dịu kia chính là Dạ minh châu Đông Hải, hồng có thể là san hô, còn lại thì hoàn toàn không biết, có rất nhiều trân cài, vòng tay, tôi hoa mắt nhìn một hồi, nghi hoặc nói “Vương phi, đây là...”

Nước mắt trên mặt bà đã khô, giờ phút này đang dựa vào tay tôi mà đứng dậy, tôi rất không kiên nhẫn, giọng nói hơi cau kỉnh “Vương phi làm gì vậy?”

Sắc mặt của bà không thay đổi, cầm lên một viên dạ minh châu to bằng nắm tay “Tuy hạt châu này không đáng giá lắm, nhưng là Dạ Minh châu lâu năm ở Đông Hải, dùng để tặng lễ là thích hợp nhất.”

Tôi bị bà làm cho sợ, liên tục đẩy ra “Vương phi, tuy Thanh Loan chưa từng thấy qua bảo vật này, nhưng cũng không cần lãng phí để tặng ta. Tiểu tiên một mình đơn độc, phiêu bạc khắp nơi, những bảo vật này không dùng được, huống chi, Tam điện hạ xả thân cứu tiểu tiên không chỉ một lần, tiểu tiên ở lại chăm sóc ngài ấy vài năm, chờ bệnh của ngài ấy khá lên mới rời khỏi cũng là chuyện nên làm.”

Nói xong đẩy ngư tinh đang đứng gần đó ra, vội vàng cáo từ.

Giữa trưa mấy hôm sau, tôi đang ngồi ngủ gật bên người Nhạc Kha, đầu bị gõ một cái, tôi mở to mắt, nhìn thấy Bích Dao hơi cười đứng trước mặt tôi, trong mắt mang theo ý mừng “Tam ca có một người si tình như tỷ tỷ bên cạnh, cũng coi như là phúc của huynh ấy!”

Tôi há mồm, định biện bạch nhưng biết chỉ uống công, nên đành nhe răng thị uy, làm nàng ta cười to, đánh thức Nhạc Kha đang nằm trên giường, hắn ôm cánh tay của tôi, hỏi “Tỷ tỷ, làm sao thế?”

Gân xanh trên trán tôi muốn nổi lên, có chút hối hận khi quen biết đứa con ngốc này của Đông Hải Long vương.

Thằng nhãi Nhạc Kha này mấy ngày liên tiếp có chút kỳ cục, nếu như có tôi bên cạnh thì hẳn rất tỉnh táo, nhưng chỉ cần tôi rời khỏi một lát, hẳn lại trở nên hồ đồ. Tôi bắt buộc phải nghỉ đêm ở tấm điện của hắn, làm cho đám ngư tinh nhìn thấy tôi thì cười một cách ái muội.

Tôi có chỗ khó nghĩ : Nếu như hắn không ngốc, chắc là tôi lại động vài phần chân tâm.. nhưng hắn lại ngốc như vậy, ngay cả tôi và mẹ cũng không phân biệt được, thật là quá ngốc.

Nếu Long Vương phi đã chịu nói ra chuyện cũ, chắc chắn đã thấy Nhạc Kha có tôi bên cạnh thì tỉnh táo, đoán trúng chuyện hồn phách trong cơ thể của Long tam tử này có vài chuyện cũ với tôi, nên mới bỏ đi thể diện mà xin tôi, mong tôi có thể dùng chuyện xưa mà làm hắn tỉnh táo một chút.

Tôi đã nợ Nhạc Kha rất nhiều, ơn cứu mạng của hắn chắc chắn không thể nào quên, đành phải ở bên cạnh hắn mỗi ngày, chỉ mong bệnh của hắn nhanh chóng tốt hơn.

Nhưng tên ngốc này bây giờ vô cùng nghe lời, không giống như vẻ mặt lúc trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không giống bộ mặt lạnh lẽo lúc trước, bám người giống như Cừu Ly, không lúc nào không theo sau tôi, mềm mại kêu “Tỷ tỷ.”

Tôi bị hắn gọi vậy, có chút phiền lòng, thầm nghĩ chắc năm đó hắn cũng gọi mẫu thân như vậy, ở trước mặt Bích Dao thì không thể mắng hắn, lòng đầy căm tức mà không có chỗ phát tiết đành phải kéo hắn ra ngoài, đi lại xung quanh điện, trông mong hắn vận động nhiều một chút, tiêu hao năng lực sẽ không bám chặt tôi nữa.

Bích Dao thấy tôi dẫn theo hắn đi vòng vòng trong rừng san hô, bèn đi theo sau mà cười to, không biết thế nào đã ra khỏi Đông Hải long cung, mọi nơi là nước biển âm u, tí thủy châu ở trong người tôi có tác dụng vô cùng tốt, có một nhân ngư bơi qua kế bên, gặp vài binh tôm tướng cá, bọn họ cũng rất cung kính. Tên ngốc Nhạc Kha này cũng đã quên cái bệnh ưa sạch của mình, bước đi trong nước, lướt sóng mà đi, dáng vẻ có vài phần phong lưu, chỉ có điều ánh mắt như đứa trẻ năm sáu tuổi ở phàm trần, tôi không khỏi xúc động nhớ tới lúc mới gặp.

Ba người chúng tôi đi xung quanh ở biển Đông Hải, khi thì thấy đá ngầm, khi thì gặp nhân ngư, thấy san hô, gặp bạng tinh (Trai tinh), cũng không biết đã đi được bao lâu, Bích Dao vui vẻ nói “Tỷ tỷ, chúng ta đến chỗ cửa Tử Mạch Thanh rồi.”

Tôi ngẩng đầu lên, trong tầm mắt là một tòa điện san hô, giống như đèn thờ. Những cảnh san hô kia màu xanh hiem thấy, lấp lánh trong làn sóng xanh, nhìn xa xa có ánh sáng dịu nhẹ, đúng là một tòa cung điện to lớn bằng san hô.

Về mặt của Bích Dao rất hưng phấn, tôi dừng bước, cảm thấy tòa điện san hô này có cảm giác kỳ lạ, nghiêng đầu hỏi “Bích Dao, ai ở trong điện này thế?”

Trên má nàng ta hiện lên sắc đỏ “Cung điện này là vương thành của tộc Giao nhân... Ly Quang ca ca ở đây!”

Tôi vui mừng nường mày. Trong nước không thể cười mây lướt gió, đi bộ tới lúc này thực có chút mệt mỏi, vì thế nhìn Bích Dao cười nói “Ta nghĩ chắc cũng đã lâu Dao nhi không gặp Ly Quang, trong lòng nhớ nhung, mới dẫn theo ta với tam ca của người tới đây tìm người phải không?”

Bích Dao bối rối đỏ mặt, vội vàng chạy về phía trước “Ta đi tìm Ly Quang ca ca!” bóng dáng xanh biết ấy đã đi tới cửa Tử Mạch Thanh thì mất dạng.

Tôi bước lên vài bước mà nhìn, thấy cửa Tử Mạch Thanh này giống như đang ở giữa đỉnh núi mây mù, dưới chân là mây đen che mắt nên không biết là nó cắm ở đâu, ngửa đầu lên nhìn thì thấy cửa này rất cao, cao hơn căn nhà ba bốn tầng lầu ở phàm trần, phía trên gắn một viên bảo thạch vĩ đại, cũng không biết nó có ma lực gì nhưng nhìn từ xa thì giống như có ma lực, tôi bước lại xem, thiếu chút nữa thì lướt sóng mà bay lên để sờ thử bảo thạch kia.

Đang đấu tranh tư tưởng, cánh tay bị nắm lại, Nhạc Kha nhỏ giọng nói “Tỷ tỷ, lại muốn bỏ ta lại sao?”

Tôi đau đầu vỗ trán, muốn sửa cái sai của hần “Nhạc Kha, ta không phải tỷ tỷ của ngài, gọi ta là Thanh Loan.”

Hần hoảng sợ gỡ bàn tay tôi để trên trán xuống, bộ mặt như trẻ con tỏ ra nghiêm trang mà hỏi “Tỷ tỷ, bệnh cũ của tỷ lại tái phát sao?”

Tôi thừa nhận lúc trước ở lại với hần, ngoài chuyện báo ân thì cũng có nguyên nhân khác, muốn từ miệng hần biết được vài chuyện xưa của mẫu thân, nhưng lại không ngờ tới chuyện đầu óc của con rồng ngốc này thoái hóa tới mê muội, chỉ nhớ rõ chuyện gần đây.

Tôi nghiêm mặt, hỏi “Ta có bệnh cũ gì chứ?”

Hần hung hăng không sợ chết, đôi mắt trong vắt như suối, nụ cười như tỏa sáng, vô cùng rực rỡ, lộ ra hàm răng trắng, nói “Tỷ tỷ, tỷ vẫn còn thích sưu tầm bảo thạch.”

Tôi ngây người đứng tại chỗ, một lát sau mới hiểu, đây tất nhiên là sở thích kỳ lạ của mẫu thân rồi. Không đợi tôi nghĩ ra, hần đã vuốt tay áo, ung dung cười sòng lên, hướng về phía khối bảo thạch kia.

Trong lòng tôi như có sóng đánh, cảm thấy con rồng ngốc này tuy ngốc nhưng lại có một tấm lòng nhiệt tình, đối với tôi chưa bao giờ giữ kẽ, lúc đang lơ đãng nhìn hần thì nghe thấy một tiếng thét kinh hãi “Dừng tay...”

Quay đầu lại nhìn, chính là Ly Quang đầu đang dính đầy rong biển đang đi tới, tuy trên mặt có chút vui mừng, nhưng lại càng thêm ngạc nhiên lẫn nghi ngờ.

Nhạc Kha mờ mịt quay đầu, lộ nước mắt xuống, đứng trước mặt tôi nhìn qua nhìn lại, yếu ớt hỏi “Nàng là ai?”

Trán tôi đổ mồ hôi lạnh, kinh sợ nói “Ngài ngay cả ta cũng không nhận ra sao?”

Ánh mắt hần mê mang, giống như một con nai lạc đường, vẻ mặt vô cùng vô tội.

Ly Quang bước tới, bắt lấy cổ tay hần, nói “Nguy rồi, hần bị bảo thạch làm cho tổn thương linh hồn, làm sao cho tốt đây?”

Bích Dao đi theo đằng sau Ly Quang chỉ vào khối bảo thạch màu tím kia, lẩm bẩm nói “Ngài nói nó hả? Thảo nào ngày thường không cho ta liếc mắt một cái.”

Tôi lại nhìn bảo thạch màu tím kia hơi nhiều, cảm thấy trong đầu choáng váng, vội vàng ổn định tinh thần, lo lắng nói “Ly Quang, đây vốn là tên ngốc, lần này lại thế, hoàn toàn u mê! Ta phải nói sao với Long Vương phi đây?”

Về mặt Ly Quang trịnh trọng, nói “Bảo thạch này tên là Tử Mạch, tiên phạm gì thì nếu tu vi hơi yếu đều không chống được ma lực của nó. Có khi bị hút mất linh hồn. Mấy vạn năm qua ma lực của nó lại tăng lên, đến nay ngay cả phụ vương của ta cũng không thể chống lại, chính là bảo vật trấn giữ của Giao nhân tộc chúng ta.”

Lòng tôi lạnh lẽo, nhớ tới thủ đoạn độc ác của Long vương phi, nếu bà biết được con trai bà vừa có một chút tỉnh táo bây giờ vì tôi dẫn ra ngoài nên trở nên hoàn toàn u mê, không biết sẽ làm thế nào, nghĩ vậy mặt tôi đầy mồ hôi.

Ly Quang thấy vẻ mặt của tôi lo lắng, tiến lên nắm tay tôi, nói “Thanh Nhi, nếu đã đến thì hãy ở lại trong cung đi. Ta đi xin phụ vương xem ông có cách nào không.” Tôi và hần đã quen biết mấy ngàn năm, trước nay vẫn rất nhiệt tình vì lợi ích chung, nghe thấy hần đồng ý đi xin phụ vương ra mặt, trong lòng tôi có chút nhẹ nhõm.

Nhưng Bích Dao còn nhỏ tuổi, chưa trải qua sóng gió, đứng ở phía sau Ly Quang, gương mặt tươi cười lúc trước giờ bật khóc, nghĩ tới nàng lo lắng cho Tam ca trở nên ngu ngốc mà phải nén giận tôi. Trong lòng tôi thẹn thùng, đành miễn cưỡng cười mà an ủi nàng “Dao nhi đừng vội, thủ lĩnh Giao tộc rất giỏi ảo thuật, chắc chắn có thể làm cho Tam ca của người tỉnh táo lại.”

Trong mắt nàng đầy lệ, nhìn chăm chăm vào tôi và Ly Quang, không nói một lời, nước mắt theo gò má mà chảy xuống, bộ dáng thật đáng thương. Tôi tránh khỏi tay Ly Quang, đi tới kéo bàn tay lạnh lẽo của nàng

lại bị nàng hất mạnh ra, nhìn tôi một cách xem thường.

18. Chương 19

Gần vạn năm qua, số lần tôi bị xem thường nhiều không kể hết, cùng lắm chỉ là một tiểu nha đầu giận dỗi nên tôi cũng không để trong lòng, dẫn Nhạc Kha vào thành San hô.

Thành San Hô này cũng có chỗ kỳ lạ, đứng ngoài cửa Tử mạch thanh thì nhìn không rõ, giống như bị ngăn bởi một tầng sương mù, chỉ nhìn thấy ánh sáng mờ mờ ở phía trong, nhưng khi vào thành rồi mới phát hiện đường phố bên trong rộng rãi, người bán hàng rong mua bán tấp nập, ánh châu quang khắp nơi, mấy Giao nương xinh đẹp, người trong tộc Giao nhân dù già trẻ lớn bé gì cũng mặc áo trắng, phía trên có thêm minh châu bảo thạch làm tăng thêm vẻ quý giá.

Trên người tôi đang mặc tấm áo trắng mà Ly Quang tặng, có một Giao nương bơi qua kế bên tôi nhìn chăm chăm vào tấm áo của tôi. Trong lòng tôi thầm kinh ngạc, các loại Thủy tộc với Phi cầm khác nhau, Phi cầm từ trước tới nay đều lấy sắc lông chim trên người để làm đẹp, mà Thủy tộc lại lấy dáng người thon dài ở trong nước, chịu được lực cản nhiều hay ít làm cái đẹp, lại không biết những Giao nương này sao lại nhận ra mà nhìn chăm chăm vào tấm áo trên người tôi.

Ly Quang thấy tôi tò mò nhìn xung quanh, hoàn toàn không chút nào sợ hãi, ý cười trên mặt càng đậm, dịu dàng nói “Thanh Nhi thấy thành San hô của ta có đẹp không?”

Tôi nhìn quanh một lúc, liên tục gật đầu “Giao nương đẹp ơ là đẹp.”

Hắn buồn cười, lại nhìn tôi một lúc, thấy vẻ mặt tôi chân thật không giống như giả bộ, nên nghĩ là tôi khen thật tâm, nhướn miệng cười “Nếu như Thanh Nhi thích, hay là ở đây lâu dài, được không?”

Cuộc đời tôi ghét nhất là phải ăn nhờ ở đậu, dù thành San hô này không kém cung Thủy tinh chỗ nào, nhưng không phải chỗ của tôi. Tôi lắc đầu, nghiêm mặt nói “Ở chơi một ít thì được, nhưng ở đây lâu dài thì khogn6 ổn.”

Về mặt hân âm u, tôi đã thấy, tuy có thể giao bản thân cho bằng hữu tình thâm nghĩa trọng này, nhưng tôi cũng đã chịu đủ đau khổ với chuyện ăn nhờ ở đậu này. Bây giờ đã trừ bỏ Ma vương ở núi Nữ Sàng, đương nhiên tôi muốn quay lại núi Nữ Sàng, sửa sang căn nhà tranh của mình rồi ở thôi.

Tôi vỗ vỗ vai hắn, vô cùng cảm kích mà nói “Ngài với ta quen biết đã lâu, ta cũng biết từ trước tới nay ngài vốn lương thiện tốt bụng, không muốn để ta lưu lạc nơi hoang dã đó nên mới mời ta tới ở đây. Nhưng ta cũng không muốn giấu diếm, tuy ta phải ở nhà tranh ở núi Nữ Sàng nhưng chưa bao giờ vui vẻ như vậy. Dù có phải ăn trái dại, uống nước suối, ta cũng muốn quay về chỗ cũ.” Tôi thỏa mãn thở dài một hơi, lại nói “Chuyện ở lại thành San Hô, về sau đừng nhắc nữa nhé. Ngài có tâm thì siêng đi thăm ta là được rồi.”

Trong mắt Ly Quang như có gợn sóng, nhẹ nhàng thở dài “Thanh Nhi...”

Bên cạnh vọng tới một giọng nói trong trẻo, dường như có chút phiền muộn lẫn hoài nghi “Tỷ tỷ... tỷ muốn trở lại núi Nữ Sàng sao?”

Tôi nhướn mày, nhướn miệng cười “Đó chính là đất phong thiên để ban cho tỷ, tuy vô cùng nghèo nàn, nhưng lại không ai quản thúc. Với lại trước nay tỷ vốn một mình đơn độc, không thể so với mọi người có cha mẹ khỏe mạnh, có nhiều huynh đệ tỷ muội nên không thể vô cớ rời khỏi nhà.”

Tuy Bích Dao còn nhỏ tuổi, được Long vương phi nuông chiều từ bé, nhưng vẫn là một đứa bé ngoan, chắc là nhớ lại việc mình vô lễ mới đây, bước hai bước cọt cọt vào tôi, nắm tay tôi, nũng nịu nói “Tỷ tỷ...”

Tôi vỗ vỗ vào bàn tay nàng “Tỷ đều hiểu cả.”

Mắt nàng như bị tôi nhóm lửa, lập tức sáng lên, trên má cũng hây hây đỏ, liếc mắt nhìn Ly Quang một cái rồi thâm mật kéo tay của tôi mà nói “Tỷ tỷ, tỷ đối với Tam ca si mê như vậy, cho dù huynh ấy u mê nhưng vẫn ở lại bên cạnh, hay là bỏ núi Nữ Sàng đó ở lại Long Vương phủ đi?”

Tôi lắc đầu, vừa đi vừa nói “Mặc dù tỷ hiểu muội lo lắng vì bệnh của Tam ca, lại giận tỷ lúc ở trước cửa Tử Mạch Thanh không ngăn cản, làm cho Tam ca của muội bị thương tổn đầu óc, nhưng tỷ với ngài ấy trước nay đều là tình nghĩa huynh đệ...” Cẩn cẩn môi, trong lòng có chút chua xót, nhớ tới chuyện con rồng ngốc này một lòng một dạ chỉ nhận ra tôi. . . chỉ sợ trong chốc lát không thể báo đáp hết ân nghĩa của hắn. Thấy trong mắt Bích Dao có chút âm ỉ, nhìn chằm chằm tôi, tôi lại nói “Chỉ mong thủ lĩnh Giao tộc có thể trị cho Tam ca của muội, khi đó tỷ cũng yên tâm mà đi.”

Sắc mặt nàng trắng xanh, giọng nói lạnh lẽo “Sao vậy, tỷ thấy Tam ca của ta bị u mê nên bỏ huynh ấy sao, bỏ luôn tình thâm ý trọng lúc trước mà bám cành cao khác sao?” Ánh mắt như có như không nhìn Ly Quang.

Tôi bị ngôn ngữ sắc bén của nàng làm cho hoảng sợ, chỉ cảm thấy từ trước tới nay vẫn không hiểu được vị tiểu công chúa Đông Hải này, rút tay ra khỏi tay nàng, ra sức làm dịu lửa giận trong lồng ngực, nói “Bích Dao, ta với Tam ca của muội quen biết cũng không phải một hai ngày, ân oán trong đó muội không hiểu, ta không nghĩ là muội có quyền chỉ trích ta đâu!”

Thân hình của tôi cao hơn nàng một cái đầu, lúc này ngẩng cao đầu mà liếc nàng một cái, thấy nàng cắn chặt môi gần chảy máu, trong lòng vừa đau vừa tức giận. Lúc trước ở núi Đan Huyết tôi chẳng chịu dễ dàng bỏ qua cho ai, nàng chẳng qua là nói trúng tâm sự tôi giấu kín trong lòng nên tôi then quá hóa giận sao?

Quả thật Nhạc Kha luôn bảo vệ tôi, không tiếc xả thân cứu giúp, nhưng trước giờ hắn là một tên ngốc, Long Vương phi cũng nói Long tam thái tử thật sự là một bào thai vô hồn, đại pháp chiêu hồn gọi tới cũng không biết là cô hồn nào, lai lịch không rõ. Ngay cả tôi cũng không đoán được, lại nhớ tới chuyện xem được trong kính Côn Lôn, hồn phách này là tiểu long tử thiên giới được mẫu thân nhặt được, tôi rất muốn mở miệng gọi hắn một tiếng “Tiểu cữu”. Mặc dù Tiên giới không coi trọng lễ pháp như phàm giới, không có quan hệ thì không nhận thân thích.

Tôi chẳng qua chỉ là một con chim loan cô độc, không có cha mẹ làm chỗ dựa, cũng không có huynh đệ bảo vệ, nếu như tôi lại chung tình với một con rồng ngốc, thì cũng chẳng cần sống ở tử hải bát hoang này nữa làm gì, chỉ mong một ngày nào đó gặp phải ma vương hay ác thú, bị nuốt vào bụng, không để lại miếng xương nào.

Bởi vậy, cho dù lúc này lòng tôi vô cùng biết ơn con rồng ngốc đó, cũng có ý tứ với hắn, nhưng cũng không thể chống lại gió lạnh tận xương ở núi Nữ Sàng, lòng dần lạnh lẽo.

Bích Dao chỉ trích tôi như vậy, làm tôi vừa giận vừa buồn.

Tôi không có khả năng chỉ vì ở bên chăm sóc con rồng ngốc này mà ký kết lương duyên vạn năm, phiên muộn trong lòng không biết nói sao, ánh mắt có chút lạnh lùng. Nàng và tôi nhìn chằm chằm nhau khá lâu, cuối cùng không nhịn được, “Oa” một tiếng khóc to.” Mấy ngày trước tôi bị mẹ của nàng dùng nước mắt oanh tạc, lúc này lại bị nàng hành hạ như vậy, hai bên Thái dương đập thành thịch, đi tới trước Ly Quang “Là khách của ngài thì phải nhanh chóng tới chào cha mẹ ngài cho khỏi thất lễ, đi thôi.”

Bích Dao nghe thấy lý do này của tôi thì ngừng khóc.

Từ đầu tới cuối, Nhạc Kha giống như một người vô hồn, ngơ ngác nhìn tôi và Bích Dao náo loạn mất hết thể diện, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Tôi từng nghe nói, nếu như Đại pháp chiêu hồn thành công, sau này hồn phách hợp nhất, cuộc sống về sau không có gì khó khăn. Nhưng nếu như đại pháp chiêu hồn không thành công, không thể đem ba hồn hợp nhất lại, sợ là hậu hoạn về sau không thể lường. Lúc này tôi nhìn tình trạng của Nhạc Kha, giống như là hồn phách sắp rời khỏi thân thể, gấp gáp đẩy vai Ly Quang “Ly Quang, ta thấy Nhạc Kha không được ổn, mau mau đi tìm thủ lĩnh.”

Thủ lĩnh Giao nhân rất uy nghiêm, ánh mắt lạnh lùng, trán Ly Quang đầm mồ hôi, trên mặt có chút sợ hãi.

Nếu như tôi biết trước là hấn sợ phụ thân như vậy, chắc sẽ không cầu xin hấn làm gì, bắt hấn dẫn ba người chúng tôi tới Vương Cung Giao tộc. Nhưng hấn lại ngoái đầu nhìn tôi cười, có ý an ủi, làm tôi không biết phải làm thế nào cho phải.

Trước đây tôi và Bích Dao cũng đã từng gặp vị tộc trưởng này, nhưng lúc này thấy ông ngồi ở ngai vàng mà làm ảo thuật, làm cho Nhạc Kha và ông bị vây trong sương mù, hai người chúng tôi đều ngạc nhiên nhìn vào màn sương mù kia.

Tôi lo lắng bất đắc dĩ, đợi một lúc sương mù kia tan đi, thủ lĩnh Giao nhân đứng dậy, đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt nghiêm trọng, Nhạc Kha đang ngủ say dưới ngai vàng của ông.

Bích Dao vẫn còn là một tiểu cô nương, quan tâm huynh trưởng, vội vàng bước tới hỏi “Giao nhân bá bá, Tam ca của con sao rồi?”

Thủ lĩnh giao nhân trầm tư nói “Dao nhi có biết lệnh huynh chỉ có một hồn phách không?”

Một tiếng “A” bật ra từ miệng Bích Dao “Giao nhân bá bá muốn nói là hồn phách của Tam ca không được đầy đủ?”

Tôi từng nghe nói, phải có ba hồn bảy vía mới gọi là đầy đủ, Long vương phi cũng nói Nhạc Kha là một bào thai vô hồn, nhờ Long vương làm thuật chiêu hồn nên hấn mới có hồn phách.

Tuy Long vương phi nói thuật chiêu hồn không được thành công lắm, nhưng nếu theo lời nói của thủ lĩnh Giao nhân thì đâu chỉ là không thành công, thật là vô cùng thất bại ấy chứ!

Bộ tộc Giao nhân và Long tộc ở Đông Hải cùng sinh sống ở một khu vực, trước nay đều cùng chung vinh quang, hoạn nạn. Tôi thầm nghĩ chắc là thủ lĩnh Giao nhân cũng có biết chút ít chuyện của Đông Hải Long Vương, ông cau mày nói “Dao Nhi có chuyện không biết, năm đó lúc phụ vương người làm thuật chiêu hồn, bốn vương không có đây, mấy năm nay thấy sắc mặt của Tam Long tử khá tốt nên cũng không xem kỹ. Bây giờ xem lại, ở trong ba hồn của hấn có hai hồn không biết từ đâu, một cái hồn khác lại bị giam ở một chỗ tối như mực, pháp thuật của người giam giữ này rất inh, ta cũng không thể vào, chỉ cảm giác như vậy.”

Trong lòng tôi chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Nơi tối đen như mực đó chính là trong tấm kính Côn Lôn của tôi, Nhạc Kha ở trong kính mang tôi tới một tòa nhà nhỏ, chỉ là trong cái hòm trong căn nhà đá có một thân xác khác, chẳng lẽ chính là thân xác của một linh hồn trong người Nhạc Kha?

Nếu như có tới hai hồn phách khác, chẳng lẽ một trong đó là người tôi đã gặp trong kính Côn Lôn?

Long Tam thái tử này lúc thì rõ ràng dứt khoát, lúc thì trêu hoa ghẹo nguyệt, chẳng lẽ là do hai hồn phách này bài xích lẫn nhau, không thể hòa hợp? Nhưng hai linh hồn này có thể trao đổi ở trong kính Côn Lôn, vậy tại sao Long tam thái tử mà tôi quen không những dễ quên mà tính cách còn hoàn toàn khác biệt?

Lẽ nào vì hai hồn phách này đều niêm phong trí nhớ của mình nên Long Tam thái tử này mới bị bệnh dễ quên?

Tôi vừa đứng vừa âm thầm suy đoán, đưa tay sờ sờ kính Côn Lôn ở trong áo, thì ra Nhạc Kha lúc ở với tôi tỉnh táo là do kính Côn Lôn này?

Ban đầu lúc ở núi Nữ Sàng, tôi bị Ma vương đánh cho gần hồn phi phách tán, hấn biết kính Côn Lôn này là bảo vật có thể giữ hồn phách nên lén tặng cho tôi, hai trăm năm canh giữ bên cạnh tôi mới có thể làm cho hồn phách của tôi tụ lại... con rồng ngọc này!

Trong lòng tôi kinh sợ, cũng không biết làm sao. Nhưng trong mắt đã loang loáng hơi nước, vội vàng quay đầu lặng lẽ lau.

Lại nghe thủ lĩnh Giao nhân lại nói “Hôm nay một hồn phách trên người hấn bị Tử mạch trên cửa làm tổn thương, nên thần trí không rõ ràng, không nhận ra ai. Bốn vương chữa lại hồn phách này cho hấn, mong là sau này có cơ duyên, có thể gọi hai hồn phách kia về thì hấn lại bình thường khỏe mạnh.”

Bích Dao trợn mắt nhìn tôi “Đều tại người, xúi Tam ca ta đi lấy Tử Mạch.”

Lúc này trong lòng tôi vừa đau vừa xót xa, lần đầu tiên có cảm giác này trong gần vạn năm qua, không những cảm thấy cảm giác này xa lạ, còn mang theo một chút ngọt ngào khó nói nên lời, còn có một chút khổ sở trong lòng, cũng không biết người nào nhốt hồn phách của Nhạc Kha ở trong hòm trong nhà đá, pháp thuật cao tới nỗi phải làm cho thủ lĩnh Giao nhân cũng đành bó tay ?

Còn tiểu nha đầu này giận dữ như vậy, mặc dù không phải tôi xúi Nhạc Kha đi lấy Tử Mạch bảo thạch, nhưng chuyện hắn đi lấy không phải là không có quan hệ với tôi, bị nàng tức giận như vậy, trong lòng tôi cũng rất khổ sở.

So với ân huệ của Nhạc Kha dành cho tôi, chút chuyện nhỏ này thật chẳng đáng nhắc tới.

Chắc là Ly Quang nghĩ tôi đang đau đớn trong lòng nên lặng lẽ nghiêng người nói thầm với tôi “Thanh Nhi đừng buồn, Long tử công chúa còn nhỏ tuổi, lời nói có lúc không đúng chừng mực, đây không phải lỗi của nàng. Tử Mạch bảo thạch kia bắt hồn, Nhạc Kha chỉ có một hồn, chỉ cần đứng trước cửa thì không thể tránh được.”

Tôi thấy hắn có ý tốt, gạt đầu lung tung “Ta hiểu, ta hiểu là nàng chỉ khổ sở trong lòng thôi.”

Lại tiến tới chỗ Nhạc Kha, nếu như tôi đoán không lầm, không lâu sau sẽ tìm được cao nhân mà chiêu toàn bộ ba hồn của hắn về.

Nếu như một hồn phách trong cơ thể Long Tam Thái tử này chính là long tử của Thiên đế, là người đóng vai “Tiểu cữu” của tôi, bây giờ hắn đang ngủ say trong hòm thì phải làm sao cho tốt?

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy mình không biết làm sao giữa tình với nghĩa, thân thể này của Tam điện hạ của Đông Hải long Vương là vô hồn, nếu như năm đó hồn phách được gọi tới là hồn của “Tiểu cữu” nhưng “Tiểu cữu” lại không chết mà chỉ bị nhốt trong hòm, nếu một ngày hắn tỉnh lại, chắc chắn sẽ chiêu hồn phách của mình về.

Lúc đó, Tam điện hạ vô hồn này bị phản phệ, thân thể chắc chắn cũng không thể cầm cự lâu.

Trong lòng tôi hỗn loạn, giống như một đồng sợi rối mòng, lấy đầu này cầm đầu kia thì bị quẩn quanh, trong lòng có bí mật mà không thể nói với ai, Ly Quang gọi tôi liên tục ba tiếng, tôi mới nghe thấy. Đành phải theo Giao nương và Bích Dao đỡ Nhạc Kha tới tấm điện của Ly Quang, lúc này mới có thể ngồi xuống một chút.

Ly Quang ngồi trên ghế san hô bên cạnh tôi, nhẹ giọng an ủi “Thanh Nhi, nàng không cần lo lắng, ta nghĩ chắc hai ngày nữa là Nhạc Kha tỉnh lại thôi. Áo thuật của Phụ vương rất cao, ông đã nói đã chữa cho hồn phách của Nhạc Kha thì chắc chắn sẽ tốt hơn. Chờ huynh ấy tỉnh lại, đương nhiên có thể nhận ra ta và nàng.”

Về mặt Bích Dao không tốt, ngồi xuống kế bên Ly Quang, nói “Tỷ tỷ nếu nhớ mong ca ca như vậy, hay là vĩnh viễn ở lại bên cạnh huynh ấy đi?”

Ánh mắt của Ly Quang thẳng thốt nhìn tôi.

Trong lòng tôi đang trầm nghĩ về chân tướng, cảm thấy đề nghị của Bích Dao thật đơn giản quá, nếu có thể đơn giản như vậy, yêu cầu này của nàng không hẳn là không thể. Nhưng nàng muốn ta ở cạnh là hồn phách của Nhạc Kha hay là thân thể của Long tam điện hạ?

Sợ là ngay cả bản thân tôi cũng không hiểu rõ.

Tôi lắc đầu, cười nói “Ta cũng vô cùng quý mến Ly Quang, chẳng lẽ cũng phải vĩnh viễn ở với Ly Quang?”

Sắc mặt của nàng đại biến, phẩy mạnh tay áo một cái, bỏ đi.

Ly Quang cười nhẹ, thở dài “Thanh Nhi, nàng thật là bướng bỉnh!”

19. Chương 20

Giao nhân vương vô cùng nghiêm túc hoàn thành trách nhiệm của một đồng minh.

Tôi và Bích Dao ở lại thành San hô hơn nửa tháng, Nhạc Kha thì cứ mê man suốt cả ngày. Giao Nhân vương cũng đã báo với Đông Hải Long Vương, nói tam điện hạ và tứ công chúa ở thành San Hô du ngoạn nên rời khỏi thủy phủ Đông Hải, ông cũng mời Tam điện hạ tới chơi vài tháng.

Lúc Đông Hải Long vương hồi âm tới, tôi và Bích Dao, Ly Quang đều đang ở đại sảnh.

Người đến là Quy tướng (Quy: rùa) trước nay chậm chạp, đôi mắt xanh nhìn quanh, nghe nói hần chỉ mới khoảng hai vạn năm tuổi mà bộ dáng lại lụ khụ như vậy, cúi đầu hành lễ nói “Bẩm Giao nhân vương, Long vương gia nghe nói Tam điện hạ và Tứ công chúa tới quý phủ, bảo là công chúa và điện hạ quá càn quấy rồi, lệnh cho thần tướng mời hai vị điện hạ về để không quấy nhiễu sự thanh tịnh của thành San Hô.”

Công phu của Giao nhân vương cao vô cùng, trên mặt vẫn không lộ sắc, nâng mày, khóe môi cười nhạt “Quy tướng nói gì thế? Tứ công chúa hoạt bát đáng yêu, Tam điện hạ tao nhã lễ phép, tuổi cũng xấp xỉ với mấy đứa con của Bốn vương, bọn nó tâm đầu ý hợp, có thể du ngoạn với nhau cũng là một cơ duyên rất tốt đấy chứ.”

Quy tướng xanh mặt, mắt giật giật, vừa định há mồm lại bị Giao Nhân vương châm thêm “Lúc trước Bốn vương có nghe một câu chuyện.”

Quy tướng thành thật nói “Mời Giao nhân vương nói.”

Nét cười trên mặt của Giao Nhân vương nhạt đi, mắt lóe sáng, chậm rãi nói “Thành San Hô cách thủy phủ Đông Hải không quá nửa ngày đường, người bốn vương phái đi báo tin cũng đã về được nửa tháng, Quy tướng đến đây đón công chúa và Tam điện hạ, không biết là khởi hành lúc nào thế?”

Trong đại sảnh có người thầm cười trộm, trong lòng tôi thấy kỳ lạ, Bích Dao đứng ở phía tay trái tôi, nửa tháng nay không nói được một câu dễ nghe với tôi. Từ nhỏ tới lớn, tôi bị đám tiên hầu tiên đồng đó cô lập nên đã quen, cũng chẳng lo lắng gì, đành phải nước giếng không phạm nước sông, bây giờ muốn hỏi cũng không hỏi được. Ly Quang đứng bên phải tôi, mỗi lần hần thấy Giao nhân vương thì bộ dáng không dịu dàng như bình thường nữa, đem nụ cười hiền lành kia cất giấu không còn tung tích, ăn nói quy củ, tôi vô cùng không muốn thấy gương mặt cứng nhắc này của hần, do dự qua lại, cuối cùng đưa tay chột hần.

Hần vụng trộm nhìn tôi một cái, thừa dịp Giao Nhân vương trên ngai vàng đang phân tâm, nói thầm bên tai tôi “Nghe nói Quy tướng này mọi thứ đều tốt, chỉ có một tật xấu vô cùng không tốt!”

Tôi bị hần làm cho nổi máu hiếu kỳ, nhìn kỹ khẩu âm của hần, hần cũng không để ý tới ánh mắt trầm xuống của Giao nhân vương, nói khê “Tật xấu đó chính là vô cùng chậm chạp, nghe nói trên trời dưới đất cũng không thể tìm được ai chậm như hần. Thêm nữa là hay lạc đường, ở thủy phủ Đông Hải còn hay đi lạc, nếu như xuất phủ thì chắc phải mò mẫm đường về, hôm nay hần có thể tới thành San hô trong vòng nửa tháng cũng coi như là vô cùng tiến bộ rồi!”

Tôi buồn cười, “Phì” một tiếng bật cười, toàn bộ người trong sảnh đều nhìn tôi. Nhưng trước nay tôi vẫn không có tính câu nệ gì, buồn cười thì cười cho đã, mặc dù Giao Nhân vương trừng mắt sang, ý cười trên mặt Ly Quang đã cứng nhắc nhưng tôi vẫn không thể nhịn cười được.

Nhớ tới một lần tôi đi dạo trong rừng san hô ở hậu viên thủy phủ thì gặp Quy tướng, sắc mặt của hần vội vàng, nhưng nhìn thấy tôi thì lại vô cùng khách khí, muốn đích thân đưa tôi về phòng khách. Tôi vốn muốn ra ngoài tản bộ nhưng không chịu nổi sự nhiệt tình của hần, đành phải quay đầu về phòng. Hần lại vô cùng lễ nghĩa, chỉ đi xa xa sau lưng tôi... lúc đó chắc hần cũng lạc đường rồi!

Vị Quy tướng này vậy mà lại là một người thông minh.

Long vương phái vị tướng gia hay lạc đường này tới, chắc cũng không phải muốn đưa Bích Dao với Nhạc Kha về. Hiểu được chuyện này, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Nhạc Kha tạm thời không về thủy phủ Đông Hải, Long vương phi chắc cũng không làm gì tôi.

Quy tướng từ trước tới nay rất độ lượng, là một người trung hậu hiền lành, hiểu được ý châm chọc của Giao nhân vương, ngăn một chút rồi nở nụ cười, chấp tay nói “Thật là làm phiền Giao nhân vương quá! Tứ công chúa trước nay rất bướng bỉnh, xin Giao nhân vương và điện hạ bỏ qua!”

Giao nhân vương lạnh nhạt cười “Tứ công chúa hồn nhiên vui tươi, thái tử của Giao tộc ta vẫn chưa thành thân.. tiếp xúc nhiều cũng tốt.”

Tôi nghiêng đầu nhìn, thấy trên mặt Bích Dao ửng đỏ, lộ ra vẻ vui mừng, trái lại sắc mặt Ly Quang lại tái mét, hơi cúi thấp đầu, không để mọi người thấy vẻ mặt không vui của hắn.

Tôi suy nghĩ lời nói này của Giao Nhân vương, lại thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn, trong lòng rung mình : Giao nhân vương này hình như rất ghét tôi.

Cái khác thì không cần nói , tôi biết là thân phận của mình thua xa Bích Dao, nàng ta là con gái của Long Vương, đường đường là công chúa Đông Hải được yêu thương nhất, lại dễ thương hồn nhiên, mỗi khi nũng nịu cũng làm cho Giao Nhân vương và Giao nhân vương phi vui vẻ ra mặt. Tôi chỉ là một người không nơi nương tựa, cũng không thích gần gũi với người khác, lỡ như người khác nghĩ tôi có ý làm thân với Ly Quang mà khinh thường tôi thì không hay chút nào.

Niềm vui trong lòng tôi dần nhạt bớt, tuy có một chút không được tự nhiên nhưng không nói ra. Nếu như không có Ly Quang thì Giao nhân vương và tôi cũng chẳng quen biết gì, tôi cũng không cần vì một người xa lạ ghét bỏ mình mà buồn rầu. Một lát sau, mọi người đều tản đi, Quy tướng bị quan viên Giao nhân tộc kéo đi uống rượu. Bích Dao then thùng đi với Giao nhân vương phi, mấy ngày nay nàng ta đều ở chơi với Giao nhân vương phi, tôi chăm sóc Nhạc Kha ngày đêm cũng chẳng thấy bóng dáng nàng ta.

Tôi đang tính rời khỏi, đi chăm cho Nhạc Kha, Giao nhân vương lại nói “Loan cô nương xin dừng bước!”

Tôi dừng bước, có chút kinh ngạc.

Từ trước tới nay tôi rất biết điều, đối với những người không thích tôi, tôi đều mau mau né tránh để không làm người ta ghét thêm. Nhưng bây giờ đang ở nhờ ở Thành San Hô, không thể không giữ lễ tiết được nên đành quay đầu đứng nghiêm, lẳng lặng nhìn Giao Nhân vương.

Ông nhìn tôi một lúc thì thở dài “Thật ra ngươi cũng giống mẫu thân người vài chỗ.”

Trong lòng tôi xúc động. Mọi người ở núi Đan Huyet đều giấu nhem chuyện của mẫu thân, chỉ thầm nói sau lưng với nhau, tôi chỉ nghe dì Xích Diễm nhắc tới mấy câu, về sau biết được chính bà đã bảo giấu chuyện đó đi. Tôi bèn cười nhạt một tiếng, nói “Giao nhân vương quá khen rồi, Thanh Loan còn thua mẫu thân xa lắm.”

Trong mắt Giao nhân vương ngăn ngó nhớ lại “Năm đó, nhị công chúa Bích Hoàng của núi Đan Huyet vô cùng phóng khoáng tự nhiên, tứ hải bát hoang có ai là không ca ngợi nàng?!”

Tôi biết rất ít chuyện của mẫu thân, lúc này nghe thấy trong lòng vô cùng cảm kích, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ lạnh nhạt “Chỉ tiếc là mẫu thân mất sớm, Thanh Loan không thể thấy được dáng vẻ tuyệt thế của mẫu thân!” Trong lòng tôi vô cùng tiếc nuối, không có gì bù đắp được, mắt rưng rưng.

Trong mắt Ly Quang hiện lên vẻ lo lắng, tôi nghĩ rằng hắn sợ nhắc tới chuyện mẫu thân sẽ làm cho tôi đau lòng, bèn mỉm cười một cái để hắn yên tâm. Ai ngờ tôi cười vậy mà hắn lại cắn chặt môi, càng thêm lo lắng hơn.

Giao nhân vương nhìn tôi một cái, vẻ mặt chán ghét “Mặc dù ngươi cũng có chút giống mẫu thân, nhưng theo ta thấy, không có ngươi cũng được. Nàng gắp phụ thân ngươi đã là chuyện sai lầm nhất cuộc đời, lại có thêm ngươi, gánh càng thêm nặng, một chút hy vọng sống cũng không có.”

Tôi chưa từng nghe ai nói về phụ thân trước mặt mình, lúc này không nhịn được nữa, khổ sở mà hỏi “Thanh Loan sống gần vạn năm cũng chưa nghe ai nhắc tới phụ thân, xin Giao nhân vương nói cho ta biết.” Nói xong bèn cúi đầu cầu xin.

Giao nhân vương khinh thường nói “Người có từng nghe nói tới thành Tu La ở núi Tu Di chưa?”

Trong lòng tôi lạnh lẽo, trong đầu hiện lên khuôn mặt của dưỡng, ông ấy chính là chủ nhân của thành Tu La, coi như tôi cũng có biết. Tôi sờ đầu gậy đầu, sương mù trước mắt càng lúc càng nhạt, nhạt đến nỗi làm tôi sợ hãi, chỉ sợ Giao nhân vương nói ra chuyện gì đó kinh người, tim muốn nhảy ra khỏi ngực.

Bên tai truyền tới giọng nói trầm trầm của ông “Chắc là người di tốt bụng của người vẫn còn nhớ chút tình tỷ muội nên không nói với người. Thôi thì hôm nay để ta nói cho người biết, phụ thân của người chính là thành chủ của thánh Tu La, Nhiếp Phần, là Atula vương hiếu chiến nhất.”

Trên người tôi vừa lạnh vừa nóng, lưng lay sắp ngã, một câu cũng không nói ra lời, muốn kêu to rằng Atula vương chỉ là dưỡng của tôi thôi nhưng cả người đều vô lực, giống như bị người khác ếm bùa định thân, không thể động đậy nổi.

Bên tai lại nghe thấy giọng nói không chút lưu tình của Giao Nhân vương “Lúc trước Bích Hoàng du ngoạn khắp nơi, thủ lĩnh Điều tộc yêu thương vị công chúa nhỏ này tới vô pháp vô thiên, lúc đó Thiên Giới đang đại chiến với tộc Tu La, ai ngờ mẫu thân của người lại quen biết tên Nhiếp Phần đang chinh chiến kia, cũng không hiểu nổi Nhiếp Phần đã cho nàng ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà mẫu thân người một lòng một dạ muốn gả cho hắn, đoạn tuyệt với Điều tộc, toàn tâm toàn ý đi theo Nhiếp Phần tới thành Tu La, làm thủ lĩnh Điều tộc tức chết, chính là ngoại tổ mẫu của người. Tiên giới đại chiến với tộc Tu La, dưỡng của người là Phượng Đạm rời khỏi vợ con để tham gia chiến đấu, sau đó chết dưới tay tộc Tu La. Mẫu thân người biết tin đó thì ôm người, lúc đó vừa mới sinh ra, quỳ gối dưới núi Đan Huyết, cầu xin được chuộc tội.”

Tôi giống như rơi vào hầm băng, xung quanh đều là khí lạnh, không có đường ra, không còn biết chuyện trời đất này nữa, rằng tôi run cầm cập, một chữ cũng không thốt nên lời, cảm giác trên người phát run nhưng thật ra tôi không thể động đậy chút nào, chỉ sợ động một cái sẽ ngã nhào xuống. Thì ra lão Kê tình nói không hề sai, phụ thân của tôi, Nhiếp Phần, chính là một đại ma đầu chống lại Tiên giới, là kẻ thù giết chồng của di.

Xưa nay di lạnh nhạt với tôi cũng không sai.

Đặt mình vào hoàn cảnh đó, nếu là tôi, nhìn thấy con gái của kẻ thù thì chỉ sợ không bóp chết quyết không trở về.

Giao nhân vương lạnh lùng nói “Thiên giới phán mẫu thân người chịu chín chín tám mươi một lần sấm Hồng Thiên, nghe nói có một thiếu niên lúc nào cũng đi cạnh nàng, thay nàng đỡ một nhát. Đợi tới khi Nhiếp Phần chạy tới, nàng đã hồn phi phách tán, không còn ở lực giới nữa.”

Tôi sờ đầu đứng đó, từ đầu tới chân thẳng tắp, trên người giống như bị người đóng đinh, nếu không đứng thế này mà ngã xuống thì chỉ làm trò cười cho người khác. Giọng nói của Ly Quang vang lên bên tai tôi “Thanh Nhi, Thanh Nhi, nàng có sao không?”

Tôi mờ mịt ngẩng đầu, trước mắt là khuôn mặt dịu dàng như nước, tóc dài như tảo biển, trong mắt chứa sự lo lắng vô cùng. Tôi chậm rãi cong miệng cười một cái “Không, Ly Quang, ta không sao. Chỉ là trước giờ chưa bao giờ nghe chuyện cũ của mẫu thân, khó có dịp Giao Nhân vương cao hứng như hôm nay, nên đem chuyện này ra kể cho ta nghe, nếu không thì ta vẫn là kẻ không biết chuyện gì...” Trong lòng tôi lại đau đớn, chỉ hận không thể quên hết đi, quên hết tất cả. Nhưng trong lòng tôi vẫn hiểu rõ, tôi khỏe mạnh như vậy, muốn quên hết tất cả, đó chỉ là hy vọng xa vời mà thôi.

Giao nhân vương đã tỏ rõ sự chán ghét đối với tôi, tôi đành phải lập tức cáo từ, nhưng lại thiếu Nhạc Kha ân tình, mặc dù hắn không mong tôi báo đáp nhưng tôi cũng không thể không báo. Trước mắt chỉ có thể nhịn xuống, chờ hắn khỏe một chút rồi rời đi.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn Giao nhân vương mà nói “Đa tạ Giao nhân vương đã nói, năm đó mẫu thân đã lấy tánh mạng mình ra để gánh hết, nên bây giờ cũng không ai trách bà nữa. Còn... còn thành chủ thành Tu La...”

Trong mắt tôi chưa xót, hốc mắt ngập nước, trong lòng không biết phải chọn như thế nào, cũng không biết phải nói sao để diễn tả tâm tình phức tạp của tôi dành cho vị thành chủ thành Tu La này. Lúc tôi mới biết ông, chỉ cảm thấy ông vui vẻ dễ gần, làm gì cũng giữ lễ, rất hợp tính với tôi, về sau biết chuyện ông là phụ thân của Đan Y, mặc dù không vui nhưng cũng chưa từng oán trách... di và ông có thâm thù khắc cốt, lại có ân nuôi nấng tôi...

Tôi đứng giữa hai người này, chỉ thấy tiến thoái lưỡng nan, nếu sau này gặp mặt, lỡ hai người đánh nhau như lần ở đỉnh Phượng Dực thì tôi biết cần thế nào?

Người tôi cứ nghĩ là phụ thân của Đan Y bây giờ lại biến thành phụ thân của tôi, tôi cũng không còn ý nghĩ ngọt ngào hạnh phúc như trước kia, chỉ cảm thấy một mối quan hệ nặng nề như vậy, nếu lỡ tôi quay về núi Đan Huyệt thì trong lòng tôi ấy này không thể nào chịu nổi.

Tôi chậm rãi hành lễ với Giao Nhân vương rồi rời khỏi. Tâm trạng hốt hoảng, lời ông nói phía sau tôi không lọt tai chữ nào. Chỉ là lúc tôi bước ra cửa điện, nghe thấy Giao Nhân vương nghiêm khắc nói một câu “Giao tộc của ta dù không mạnh cũng không thể kết minh với thành Tu La... đây mà là thượng sách sao?”

Tiếng nói của Ly Quang mãnh liệt hơn bao giờ hết “Phụ Vương...”

Trong lòng tôi bồn loạn, nghe thấy cũng giống như gió thổi qua tai, không thể vào trong đầu. Tôi đi chậm rãi, giống như có thể nhìn thấy vị Nhị công chúa hào sảng kia của núi Đan Huyệt đang rơi lệ mà quỳ dưới chân núi, ôm ấp con nhỏ, bộ dáng tiêu tụy cầu xin chịu tội, lúc đó, tôi cũng đã làm ấu thân khó xử.

Tôi chỉ mới vừa sinh ra đã bị mẫu thân đưa cho dì dạy dỗ. Từ trước tới nay Dì vẫn rất hà khắc, tôi vẫn có lúc oán, nghĩ bà không quan tâm tới tôi, bây giờ nghĩ lại, mỗi lần bà nhìn tôi chắc sẽ nhớ tới tộc Tu La đã giết được Phượng Đạm.

Phượng Đạm là một người tao nhã như nước, một nam tử tri kỷ mới có thể làm dì nhưng nhớ vạn năm như vậy.

Lại nghĩ tới, đêm hôm đó trên đỉnh núi Phượng Dực, người bị tôi gọi là “Dượng”, là “Thúc thúc” kia gào lên với dì “Xích Diễm, sao ngươi không trả tiểu công chúa của ta lại cho ta?”

Trong lòng đắng chát như hoàng liên, khổ sở vô cùng.

Thì ra, mọi thứ đều sai hết cả rồi.

20. Chương 21: Phiên Ngoại 1

Nhị công chúa Bích Hoàng của Điều tộc vừa mới được hơn hai vạn tuổi, người cầu thân đã nối dài không dứt.

Mẫu thân Phượng Hoàng ôm đứa con gái nhỏ này vào trong ngực, vuốt ve tấm áo dài màu xanh của nàng, yêu thương không thôi. Tỷ tỷ Xích Diễm của nàng là một Phượng Hoàng toàn thân đỏ chót, từ nhỏ đã theo khuôn phép, tính tình cứng ngắc nặng nề. Bà sinh đứa con gái nhỏ lại là một con chim loan, toàn thân màu xanh, đôi mắt dịu dàng trong suốt, sau khi biến thành người chính là một đứa nhỏ hồn nhiên vui tươi.

Hôm nay Xích Diễm đại hôn, vị hôn phu của nàng tên là Phượng Đạm, cùng lớn lên với nàng từ nhỏ đến lớn, tính tình dịu dàng như nước. Lúc trước Bích Hoàng thường đi theo sau, kêu một tiếng “Đạm ca ca”, bây giờ lại thấy Phượng Đạm sắp thành tỷ phu của mình, không hiểu vì sao trong ngực nàng lại một chút dỗi hờn, nụ cười trên môi cũng nhạt đi bớt, chỉ núp trong lòng mẫu thân không muốn rời.

Thủ lĩnh Điều tộc gọi con gái nhỏ tới an ủi một chút, thấy nàng có vẻ không vui, trong lòng lại không có cách, cũng không thể để khách khứa không vui, đành phải đồng ý để nàng tới phía sau núi dạo chơi, còn mình thì dẫn theo tiên hầu tới phía trước để chủ trì hôn lễ.

Từ nhỏ bà đã nuông chiều đứa con gái nhỏ này, Bích Hoàng lại càng biết trước sau, biết được mẫu thân nuông chiều mình, mọi chuyện đều chiều theo nàng, hôm nay nàng không chịu tham gia tiệc cưới của tỷ tỷ, bà cũng không trách cứ, đành phải để nàng đi.

Bích Hoàng được Mẫu thân che chở, không quan tâm tới chuyện hôm nay bách điều châu mừng ở núi Đan Huyệt vô cùng náo nhiệt, tự mình đi tới nơi hoang vu phía sau núi, giống như chỉ có làm vậy mới có thể với bớt buồn bực trong lòng nàng.

Phía sau núi Đan Huyết có một vách núi đen, đỉnh núi trơ trọi, trên có một tảng đá lớn như một cái giường, nàng nằm trên cái giường đó, nhìn nắng chói trên đầu tới gần người.

Cũng không biết là qua bao lâu, chỉ thấy trước mắt sáng lên, có một tia sáng trắng vụt tới, trong đầu nàng mới nghĩ ra, chẳng lẽ có bảo vật gì đó từ Cửu Trùng Thiên rơi xuống?

Cả núi Đan Huyết đều biết, tinh lực của tiểu công chúa Bích Hoàng nhiều vô cùng. Nàng luôn dạo chơi không biết mệt, làm cho người khác ghen tị. Tiểu công chúa Bích Hoàng một giây trước còn đang suy sụp tinh thần lúc này đã nhảy khỏi tảng đá trên đỉnh núi, mặc kệ cái lưng bị đụng trúng đang đau, bay đi nhanh như tên bắn.

Giữa đám cây ở sườn núi, Bích Hoàng mở to con mắt nhìn ngó xung quanh, cuối cùng nàng nhìn thấy ở trên nhánh cây ngô đồng một con rắn nhỏ màu trắng, dài cỡ một gang tay.

Trong lòng nàng vui vẻ, cong cong khoe môi đánh giá con rắn nhỏ đang treo giữa không trung kia.

Con rắn nhỏ này toàn thân trắng xám, nhưng đôi mắt lại to tròn, làm Bích Hoàng vô cùng kinh ngạc. Nàng đưa một ngón tay ra sờ sờ hai con mắt đó nhưng con rắn nhỏ này vẫn không nổi giận, lại thấy trên cổ nó có cột một sợi lụa kim tuyến, mang theo một cái gương màu đen sẫm nhìn cũng xinh xắn, nhưng mặt kính đen tuyền, nửa cái bóng cũng không thấy. Nàng lật lại phía sau xem, chỉ thấy khắc một đôi chim loan ân ái, bịn rịn quyến luyến.

Núi Đan Huyết tôn thờ phượng hoàng, Bích Hoàng tuy là Nhị công chúa Điều tộc, nhưng ở trong Phượng Tê cung, khắp nơi đều khắc phượng hoàng, chưa bao giờ thấy khắc hình chim loan, nàng nhìn thấy cái gương đen này, trong lòng vui vẻ, mẫu thân bảo nàng rằng sau ngày hôm nay không thể tự do chơi đùa với Phượng Đạm như trước nữa, nên chắc trời xanh rủ lòng thương, tặng con rắn nhỏ và cái kính này cho nàng.

Nàng nghĩ nghĩ, lấy cái kính xuống, để vào tay áo, lại niệm chú đem con rắn nhỏ đang hôn mê này biến nhỏ cỡ một ngón tay, để vào trong áo rồi về Phượng Tê cung.

Hôm nay Xích Diễm đại hôn, trong Phượng Tê cung có bách điều châu mừng, rất nhiều khách khứa. Lại càng có nhiều người khác tộc, nhóm tiên hầu tiên nga cũng không đủ để hầu, nên bảo Bích Hoàng vào giúp đỡ, nàng cũng không để ý. Con rắn nhỏ bắt được đang ở trong áo, nàng uống một nửa chén trà, rồi giấu đi một nửa, đổ nửa chén trà vào con rắn nhỏ đang mơ hồ kia.

Lúc con rắn kia nằm ở trên bàn, đột nhiên hoảng sợ mở to mắt, nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng mở miệng cắn vào ngón tay nàng.

Trước giờ nàng quen nghịch ngợm, không để ý tới vết thương nhỏ kia, lấy một tay gõ vào đầu con rắn, liếc xéo nó nói “Còn không nhả ra, ta sẽ gọi nhà bếp tới nấu người thành canh rắn.”

Con rắn nhỏ kia hình như hơi ngốc nghếch, một lát sau vẫn chưa hiểu được, nàng chọc chọc vào mắt nó “Haiz, rắn nhỏ, đôi mắt của ngươi thật là có một không hai nha.”

Con rắn nhỏ kia giống như vô cùng hoảng sợ, cuối cùng cũng há miệng ra, nằm ườn ra trên bàn, run rẩy nhẹ. Hơn nữa, nó còn che đầu lại, nó sợ hãi run rẩy vậy thật làm nàng buồn cười, nổi buồn bực trong lòng cũng không còn bao nhiêu.

Lúc đó nàng thật không biết, con rắn nhỏ mà mình nhặt được chính là Thái tử Thiên giới, do Tây cung trắc phi đến từ Côn Luân sinh ra.

Chỉ hai ngày sau, ở Tiên giới đã có lời đồn đãi, bảo vật từ thời thượng cổ: Cửu Lê Hồ bị mất trộm, tiên quan trông coi bảo vật đã bỏ trốn, Thiên Đế tức giận, sai thái tử Tiễn Nghiêu đến truy tìm Cửu Lê Hồ. Lại nói tới vị thái tử Tiễn Nghiêu này trước giờ vẫn nổi danh là phong lưu, nghe nói hẳn không có Thái Tử phi chính cung, nhưng đã nạp hai vị trắc phi xinh đẹp. Một người trong đó là tiên tử Ngọc Hư Phong đến từ Côn Luân Thần giới, một người kia là hậu duệ của một vị Chiến Thần trên Cửu Trùng Thiên. Từ khi thái tử Tiễn Nghiêu rời cung, hai vị trắc phi nương nương tranh đấu gay gắt, bình thường nhần nhện nhưng hôm nay đều phát tiết hết giận dữ trong lòng. Hai người đều không phải người nhẫn tâm, nhưng lại sợ đối phương hại con của mình, lúc làm việc hay nằm ngủ đều mang con trên người. Một ngày nọ, không đợi Thiên đế ra lệnh, hai vị thiên phi này đã quyết đấu ở trên Thiên Hà. Trắc phi từ Côn Luân thần giới

bị thua, thất thủ bị đánh rơi từ trên Cửu Trùng Thiên xuống, Thiên đế tức giận, ra lệnh thần tướng Thiên giới tìm kiếm tiểu điện hạ khắp nơi, gần như lục tung lục giới vẫn không thấy tung tích của tiểu điện hạ.

Tiểu điện hạ lúc này đã hóa thành một đứa nhỏ, ngoan ngoãn ngủ trên giường nhỏ của Bích Hoàng, miệng nhỏ khê nhếch, khuôn mặt bụ bẫm, bị Bích Hoàng dùng tay ngắt một cái, đột nhiên mở to hai mắt sáng như sao, tròn mắt đen tuyền, nhìn vào giống như bị hút vào một động sâu.

Bích Hoàng buồn rầu vò vò tóc, cà lăm một lát mới nói “Này, rắn nhỏ, nghe nói trên trời có người tìm người.”

Đứa nhỏ kinh hoảng, ánh mắt đảo một vòng quanh điện, ngay cả một tiên hầu cũng không thấy, nó mới thở dài nhẽ nhõm, nói rành mạch “Ta không muốn trở về đâu.”

Mấy ngày nay Bích Hoàng đều để rắn nhỏ này ở trong phòng mình, muốn trộm tắm kính của nó, lại để nó ở trong áo, lúc không có người mới lấy ra đùa giỡn.

Mới đầu con rắn nhỏ này rất sợ nàng, hai ngày qua ở trong áo nàng nghe bọn tiên hầu tiên đồng nhiều chuyện, mới biết đây là Nhị công chúa Diệu tộc, đêm đó liền hóa thành đứa nhỏ chiếm lấy giường của Bích Hoàng.

Lại thêm hai ngày sau, pháp chỉ của Thiên giới truyền đến, Bích Hoàng biết chuyện bèn về điện xác minh lại mới biết chính là con rắn nhỏ mà mình vô tình nhặt được.

Nàng có tâm đưa nó về, lại bị tiểu quỷ này nắm lấy tay áo, khóc bù lu bù loa, nói vô số bí mật của Thiên giới. Nó nói mẹ ruột và mọi người không tốt, mỗi ngày đều bắt nó học thi thư, luyện chữ, học tiên pháp, lại nói tới mấy ông già đi theo sau vô cùng lăm chèo, ngày nào cũng đầy đau khổ.

Bích Hoàng nhìn nó, một đứa nhỏ mà nhăn mặt như một ông già, lại nghĩ tới một đám ma ma mà mỗi ngày mẫu thân Phượng Hoàng phải tới, ngày nào nàng cũng chinh mấy ma ma này ra trò. Nhưng con rắn nhỏ này mới học thuật pháp đã hóa được thành người, cũng có chút tài năng. Nàng phải giúp nó, nàng rất đồng cảm với con rắn nhỏ này. Nó đã khơi dậy chán ghét trong lòng nàng, nàng vô ngục đảm bảo sẽ không đem nó quay về những ngày khốn khổ đó nữa.

Từ lúc con rắn nhỏ được nàng hứa hẹn, mỗi ngày đều cẩn thận ẩn nấp, cũng không ngại chuyện nàng hay biến nó về chân thân mà đùa giỡn, chỉ không thích nàng mở miệng đều gọi nó là rắn nhỏ.

Bích Hoàng có được con rắn này, mỗi ngày chẳng thèm quán lấy Phượng Đạm đùa giỡn nữa, chuyện này làm ấu thân và trưởng tỷ Xích Diễm thở dài nhẹ nhõm. Nhưng nàng cũng rất nhạy cảm, thấy mẫu thân và tỷ tỷ đã buông lỏng tâm trạng, nghĩ nghĩ một lát lại mang con rắn nhỏ này đi vòng vòng núi Đan Huyết chơi, lại trồng một gốc cây ngô đồng trên đỉnh Phượng Dực, kể tảng đá kia, nghĩ tới chuyện sau này nghỉ tạm ở đây không phải chịu nắng nữa. Nhìn xa xa, thấy mây hợp mây tan, nàng âm thầm hạ quyết tâm rời nhà đi du ngoạn.

Lúc này thấy vẻ mặt của rắn nhỏ như vậy, cười trộm một lúc, mới ung dung nói “Mẫu thân nói ta đủ hai vạn tuổi thì có thể rời nhà đi chơi.”

Con rắn nhỏ miễn cưỡng liếc nhìn nàng, nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp tục ngủ, rồi trong giây lát lại trợn tròn mắt “Rời nhà đi chơi?”

Vì vậy, một con chim loan và một con rồng rời khỏi núi Đan Huyết, du ngoạn khắp nơi. Một năm kia điện hạ Tiên Nghiêu điều tra ra, Cửu Lê Hồ là do một nữ tử xinh đẹp tộc Tu La ở Tu La thành trên núi Tu Di dụ dỗ tiên quan trông coi mà trộm mất. Tiên quan này biết mình khó thoát tội nên chạy tới nương nhờ chỗ Tu La vương.

Thiên giới cậy quyền đè người, giáng tội Tu La Vương, bảo hắn mang theo Cửu Lê Hồ và nữ tử kia lên Cửu Trùng Thiên mà thỉnh tội, nhưng Tu La vương Nhiếp Phần trước này tính tình nóng nảy, sao có thể chịu được cách ăn nói này, bèn dẫn theo binh tướng, cầm Cửu Lê Hồ, đằng đằng sát khí xông lên Thiên Hà.

Lúc đó, công chúa Bích Hoàng dẫn theo con rắn nhỏ kia đi chơi khắp nơi, đến bên cạnh một dòng suối ở trần gian, lúc đang tắm rửa, nước suối đột nhiên cuộn cuộn, nàng mang theo con rắn nhỏ cười mây bay lên,

lại nhìn thấy ở giữa con sóng lớn kia có một thân người mang áo giáp, khác với vẻ ôn nhu nhõ nhõ của tỷ phu Phượng Đạm.

Mặc dù trước nay nàng rất tùy hứng, nhưng vẫn là một người lương thiện, bèn hóa ra một dải lụa xanh quấn quanh hông nam tử kia mà kéo hẳn lên, cụm mây nghiêng ngả một chút, nàng kéo dải lụa lên nhìn, trong giây lát nam tử kia mở mắt, một đôi mắt sáng ngời có thần, mỉm cười, da thịt màu mật ong nhưng răng lại vô cùng trắng. Hắn nói “Tiểu cô nương thật tốt bụng. Có điều, bốn vương đang tắm ở Thiên Hà lại bị nàng kéo lên đây.”

Bích Hoàng chính là bảo vật trong lòng thủ lĩnh Phượng Hoàng của Diểu tộc, ở dưới gối mẫu thân, được nuông chiều hơn hai vạn năm, ngày thường ai thấy nàng đều phải cung kính. Hơn nữa, Xích Diễm đối với muội muội này cũng nhường nhịn mấy phần, Phượng Đạm lại yêu thương nàng như em ruột, nàng chưa gặp nam tử nào vô lại như vậy, thẹn quá hóa giận, bay lên đập một cước, đá nam tử kia rớt xuống đám mây rầm một tiếng thật to làm bọt nước văng tung tóe, tắm thân ngang tàng của hắn như ẩn như hiện trong sóng lớn.

Tiếng sóng vang như sấm, tiếng cười của nam tử kia còn vang hơn cả tiếng sóng, tiếng cười phóng khoáng, làm chấn động Bích Hoàng đang đứng trên cụm mây, nàng phải bật lỗ tai lại.

Nàng không biết là nam tử trước mặt đây chính là Tu La vương Nhiếp Phần, mang theo mười vạn binh tộc Tu La đang đứng ở Thiên Hà, tay không đem Cửu Lê Hồ ném vào giữa thiên hà, giận dữ mắng thái tử Tiễn Nghiêu của tiên giới “Bốn vương cũng không ham cái bảo vật kia, nhưng Thiên tộc kia quá xem thường Tu La tộc của ta rồi. Không bằng hôm nay quyết đấu xem cao thấp thế nào.”

Binh lính tộc Tu La đứng phía sau hắn hùng hổ tiến lên, chém giết với thiên binh thiên tướng, thời tiết nóng nực, trước nay hắn vẫn thích dạo chơi tản mạn, bèn vén áo chui vào Thiên hà mà đi chơi một lát.

Binh lính tộc Tu La trước nay vốn hiếu chiến, lại vô cùng tôn sùng vị Tu La vương này, toàn tâm toàn ý chém giết, đâu biết rằng sức lực hắn lớn, lúc đem Cửu Lê Hồ quăng xuống Thiên Hà, lại đập bể một góc ở Thiên Hà, hắn theo đường này mà mò tới hạ giới. Không ngờ lại rơi xuống giữa một đám dân chúng, hình như là nước Trung Dung bị ngập lụt, dân chúng đều làm mồi cho cá, hầu hết là mất mạng.

Bích Hoàng bị tên vô lại này quấy rầy, tâm trạng nhớ nhà cũng biến mất, sờ sờ con rắn nhỏ trong lòng, nói “Rắn nhỏ, người nói xem tên kia có phải là vô lại quá không?”

Con rắn nhỏ ở trong ngực nàng, không thèm nhúc nhích, bị sờ tới sờ lui đến bực bội, há miệng cắn ngón tay nàng.

Nàng gõ đầu nó, buồn bực nói “Tưởng tay ta là đồ ăn hả?” Thuận tiện niệm chú, biến nó thành đứa nhỏ, đã thấy khuôn mặt con rắn nhỏ này hình như cũng đang hờn giận.

Sao nàng có thể so đo với một con rắn nhỏ mới sáu trăm tuổi chứ?

Nàng vội vàng sờ sờ đầu nó, hỏi “Sao vậy?”

Con rắn nhỏ kia vô cùng tức giận, gào lên “Tên. Không được gọi ta là rắn nhỏ.”

Lúc này chân nàng đang đập mây, bay lượn vài vòng, cụm mây này bay cũng nhanh, đã ra khỏi nước Trung Dung, đến nước Quân Tử. Nhưng phổ xá lúc này chen chúc người, quần áo chỉnh tề, trường kiếm bên người, vô cùng đoan kính. Tùy tiện gọi nó là rắn nhỏ như vậy, hèn gì nó giận.”

“Vậy sao người không nói cho ta biết tên của người?”

Con rắn nhỏ lắc đầu, trong mắt hiện lên ý cười “Tên lúc trước không cần nữa, tỷ tỷ cho ta một cái tên mới đi.”

Từ lúc nó sinh ra, trác phi nương nương đến từ Côn Luân kia đã đặt nhiều hy vọng vào nó, chỉ trông mong nó có thể thành thái tử Tiên giới, bởi vậy đối với nó rất nghiêm khắc, cả ngày bị nhốt trong thư phòng, khổn khổ vô cùng. Không ngờ lại rơi khỏi Cửu Trùng Thiên, lúc đó nó liền nghĩ, nếu như không té chết thì mình sẽ mai danh ẩn tích, thề không về Cửu Trùng Thiên nữa. Mặc dù tuổi nó còn nhỏ nên không hiểu hết, nhưng cũng biết mẫu thân cả ngày giận dữ, không hề giống một người mẹ hiền.

Nó nghĩ như vậy, nhớ lại lúc Bích Hoàng nhặt được nó, cũng chỉ chơi với nó suốt ngày, thương yêu dung túng giống hệt như mẫu thân Phượng HOàng dung túng cho nàng. Bây giờ thấy con rắn nhỏ chau mày, nàng vươn ngón tay ra vuốt, nói “Chuyện đó thì dễ thôi.” Nàng nhìn dãy núi cách đó không xa ở nước Quân Tử, lại nhìn vào phố xa đây ấp người kia, nói “Hay là gọi là Nhạc Kha đi.”

Con rắn nhỏ nghiêm trang, khom lưng nói “Nhạc Kha đa tạ tỷ tỷ ban tên!”

Một tỷ một đệ tìm một cái hẻm nhỏ, biến thành hình người, hòa vào dòng người đông đúc trên đường ở nước Quân Tử. Tỷ đệ hai người chen chúc giữa phố xá đông đúc kia, nhìn thấy mọi người tán loạn, trước giờ Bích HOàng vẫn chưa thấy cảnh tượng như vậy, ở nhà là một người chủ, đi qua nơi nào đều yên lặng kính cẩn, lúc này đám người nhộn nhịp như vậy thật làm nàng hứng thú.

Đi như vậy được một canh giờ, Nhạc Kha đi mãi đói bụng, kéo kéo ống tay áo Bích HOàng “Tỷ tỷ...”

Bích HOàng đang mải mê nhìn ngó, sờ sờ đầu nó mà nói “Ngoan, đi chơi một chút đã.” Lại đột nhiên thấy người nam tử bị mình đá từ trên mây xuống đang bước đến, nước trên người chưa khô làm mấy người qua đường chỉ trỏ, hần lại không để ý, đi vào một tửu lâu cao nhất.

Bích HOàng từ khi sinh ra luôn thích náo nhiệt, dắt Nhạc Kha đi chậm tới tửu lâu. Tiểu Nhị trong tửu lâu nhìn hai người quần áo sang trọng, có chút khó xử “Tiểu thư, thiếu gia, bây giờ đang là giờ cơm, trong quán đã đầy người rồi ...”

Bích Hoàng nhìn thấy nam tử kia ở bên trong, quần áo còn ướt, mọi người xung quanh lánh ra, trong mắt nhìn hần đầy khinh thường. Hần lại giơ cao bầu rượu mà uống, lại lấy đĩa gắp thịt bò trên bàn để ăn, ăn thật nhanh như gió cuốn mây tan.

Lúc nàng đá hần xuống khỏi đám mây vẫn chưa nghĩ gì, về sau nghĩ lại, thân thủ của hần như vậy, đương nhiên dư sức đánh lại nàng, sao lại để bị đá xuống nước rồi còn cười to như sấm, vui vẻ thế kia?

Có thể thấy được đây là một nam tử quang minh lỗi lạc, không buồn so đo với nàng.

Nàng suy nghĩ như vậy, mắt thì nhìn chăm chăm vào nam tử kia, tay thì dắt Nhạc Kha ngồi vào một bàn khác.

Bàn bên kia có hai vị công tử trẻ tuổi đang đấu rượu, một người mặt mũi như ngọc, một người lại dùng khăn vấn đầu che mặt lại. Lúc Bích Hoàng ngồi xuống rồi mới nhìn thấy hai người này, bèn tránh ra, lại cảm thấy không hay lắm, bèn chấp tay nói “Đã quấy rầy hai vị, tiểu muội và đệ đệ đã rất đói rồi, đành mượn một cái cạnh bàn của hai vị vậy.” Nàng vừa mới bước ra đời, không biết trên đời có chuyện gọi là “Ghép bàn.”

Hai vị công tử trẻ tuổi này đã hành tẩu giang hồ lâu năm, nghe thấy lời ấy lại nhìn nàng thật lâu rồi lại nhìn nhau cười. Người mặt trắng như ngọc kia đẩy một bầu rượu qua, nói “Hai người chúng ta đang đấu rượu, thắng bại chưa định. Nếu đã có duyên, hay là tiểu thư cũng tham gia xem?”

Bích HOàng lơ đãng, kéo một đĩa thức ăn ngon tới trước mặt Nhạc Kha rồi cầm cúi ăn với nó, hai người ngồi đấu rượu kể bên lại tập trung nhìn nam tử ngang tàng kia, cả bản thân họ cũng kinh ngạc, vì sao phải nhìn chăm chăm tên nam tử thô tục này.

Tửu lâu này trước nay vẫn nổi tiếng là có rượu ngon, Bích HOàng đã uống say một nửa, ở trước mắt hiện lên một gương mặt màu mật ong đang nói với hai công tử trẻ tuổi kia “Sao lại so đo với một tiểu cô nương?”

Bích Hoàng tự phụ vì mình đã được gần hai vạn hai ngàn tuổi, gân cổ nói “Ta mới không phải là tiểu cô nương!” rồi lại cầm lấy vò rượu trên bàn, uống từng ngụm từng ngụm.

Nam tử kia gãi đầu, có chút băn khoăn “Làm sao bây giờ nhỉ?”

Hai công tử trẻ tuổi kia nhìn nhau cười “Các hạ cũng thấy rồi đó.” Ý họ là cô nương nhỏ này tự mình muốn uống rượu, hai người bọn họ cũng chẳng ép uống gì.

Nam tử kia thân thể cường tráng, chân dài miên man, trừng mắt nhìn hai vị công tử trẻ tuổi này rồi cười nhẹ, chỉ vào người đang ôm vò rượu, nói “Nếu đã như vậy, tiểu cô nương này thiếu nợ ta, ta mang người đi, tiền thưởng hai vị tự chia.”

Hai vị công tử trẻ tuổi kia mỉm cười gật đầu, chỉ chờ nam tử này mang theo cô nương kia và đứa nhỏ rời khỏi thì lấy bao tiền thưởng ra, nhìn qua thì hoảng sợ, trong túi tiền không hề có bạc, chỉ có mấy cái vỏ ốc, chính là vật lúc hai người tới Đông Hải thì lấy làm phép.

Nhưng hai người bọn hắn ra sức niệm chú đến mấy thì vỏ ốc này vẫn không hề biến đổi một chút nào.

21. Chương 22

Từ trước tới nay tôi vẫn được coi là mặt dày nhưng bây giờ miệng lưỡi còn thêm phần sắc bén. Nhưng ở thành San Hô này nửa tháng cũng phải kinh ngạc với bản thân, không ngờ là da mặt của tôi đã dày như tường thành, làm bộ như chưa bao giờ nghe Giao Nhân vương nói chuyện gì. Mỗi ngày chỉ chăm sóc cho Nhạc Kha rồi giả câm giả điếc.

Có mấy lần Ly Quang tới thăm Nhạc Kha, tôi cũng trốn tránh không gặp. Nhìn thấy bóng áo giao tơ màu trắng của hắn rời khỏi thành San Hô, trong lòng tôi cũng phiền muộn đôi chút.

Tôi nhớ tới thiếu niên như ánh trăng ấy, đã kết bạn được mấy ngàn năm, đó là thiếu niên thường mang đến cho tôi cảm giác ấm áp, lúc nào quay đầu lại cũng thấy nụ cười dịu dàng, bây giờ lại muốn trốn ở ngoài tầm mắt của hắn, thấy đôi mắt đen tuyền của hắn cũng không thể đến gần tìm chút ấm áp như trước. Cho dù hắn chưa từng thay đổi, nhưng tôi đã đem ngày xưa chôn giấu trong lòng.

Giao nhân vương phi cũng sai thị nữ tới để hầu hạ, nhưng tôi lại khách khí đuổi đi. Một ngày nọ, tôi đang dựa ở sau tường san hô lại nghe thấy mấy Giao Nhân nương đang bàn tán xầm xì, nói là Tứ công chúa Đông Hải vô cùng hòa hợp với Giao Nhân vương phi, quả thật còn hơn cả mẹ con ruột. Ngay cả thái tử điện hạ cũng đã mấy lần dẫn nàng đi dạo ở trong thành San Hô, chắc là việc vui sắp tới rồi.

Từ nhỏ tôi đã thích trốn ở những nơi người khác không nhìn thấy, có thể nghe được nhiều chuyện bát quái trong cung. Bây giờ ở thành San Hô cũng ngẫu nhiên nghe được những lời ấy. Không tránh khỏi than thở một chút : có thể thấy được mấy chuyện Bát quái này thật chẳng phân biệt chủng tộc hay ngôn ngữ.

Tôi quay đầu, cởi tấm áo choàng tơ giao tiêu kia ra, gấp lại ngay ngắn rồi để ở đầu giường, lại mặc lại chiếc áo xanh cũ kỹ bụi bặm như xưa.

Ngày thứ hai Ly Quang đến thăm Nhạc Kha, tôi đang đứng ngay trước giường hắn, không kịp né tránh nên đụng mặt. Đã mười ngày Ly Quang không thấy tôi, đột nhiên gặp nhau, mắt hắn sáng lên, tôi cũng đã lâu không gặp hắn, trong lòng khắp khởi vui mừng, nhưng đảo mắt một cái, niềm vui sướng này đã bị chuyện xưa chôn vùi. Có lẽ hắn cũng không hiểu được chuyện của cha mẹ tôi, chút vui mừng trong ánh mắt cũng biến mất. Sau một lúc lâu, nghiêm mặt hỏi “Thanh Nhi, ta từng đưa cho nàng một cái áo mà?”

Tôi sờ sờ tấm áo trên người mình, tự giấu mà nói “Ngài cũng biết từ trước tôi luôn hâm mộ tấm áo ngũ sắc của biểu tỷ Đan Y, cho nên ngài tặng tôi một tấm áo choàng giao tiêu gần bảo thạch thật chói mắt. Nhưng nói cho cùng ta cũng chỉ là một con chim loan bình thường, cho dù có mặc áo ngũ sắc cũng không thể trở thành Phượng Hoàng.”

Cả người hắn cứng đờ, một lát sau mới nói một câu “Chẳng lẽ Thanh Nhi vẫn ao ước trở thành Phượng Hoàng sao?”

Ánh mắt của tôi đuổi theo những tia sáng lấp lánh trên rặng san hô, rất nhiều chuyện cũ như những hạt châu giấu trong những con trai, dần dần hé mở trong ánh sáng. Tôi nhẹ nhàng lắc đầu “Không, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ thành Phượng Hoàng.”

Tôi chỉ là, muốn làm một đứa con gái có mẹ yêu thương như Đan Y mà thôi.

Lại qua hai ngày, cả ngày đều nhàm chán. Tôi đang muốn xuất cung đi dạo, lại nhớ tới hohn phách của Nhạc Kha, đành phải tháo kính Côn Lôn xuống, mở áo của hắn ra, cột vào trong lưng của hắn. Đang bận tay

làm việc, lại nghe được một giọng nói từ trên vọng xuống “Nàng đang làm gì vậy?” Giọng nói có vẻ dịu dàng, chill chill.

Tôi chỉ đang cúi đầu chăm chú làm, thuận miệng đáp “Đang trả lại đồ cho chủ cũ.” Đột nhiên lại nhớ ra trong phòng chỉ có tôi và hắn, lúc ngẩng đầu lên thấy Nhạc Kha đang nằm đó, thân thể cứng ngắc, ý cười trào dâng trong ánh mắt.

Tôi thấy ánh mắt này của hắn, lập tức cảm thấy vui mừng, ánh mắt này... chắc là hắn cũng tỉnh táo được chút rồi, tôi lập tức cột dải lụa lại, đang muốn khoác áo lên cho hắn thì hắn chỉ vào dải lụa nói “Đây là cái gì?”

Pháp thuật của hắn cao hơn tôi rất nhiều, đương nhiên có thể nhìn ra dải lụa này là do tôi biến từ lông vũ của mình, dùng để cột kính Côn Lôn. Có điều bây giờ tôi đang dựa sát vào hắn, mà vạt áo của hắn đang mở rộng, hai má tôi đỏ bừng. Tôi chỉ vào Côn Lôn kính trong áo hắn, lắp bắp “Đây... đây là kính Côn Lôn...”

Hắn cầm tấm kính lên xem, thản nhiên nói “Cái kính này nhìn quen quen.”

Tôi cứng họng nhìn hắn, vẻ mặt của hắn vô cùng thành thật, không giống như đang giả bộ, tôi cũng cảm thấy mừng rỡ, chắc thật xấu hay quên của hắn không thể khá lên trong chớp lát được. Tôi rờ rờ tấm kính “Tấm kính này tên là kính Côn Lôn, điện hạ cảm thấy quen quen là vì lúc nhỏ ta có mang theo nên ngài thấy. Có điều dạo này thân thể của điện hạ không được khỏe nên ta cho ngài mượn đeo một hai trăm năm, có thể bảo vệ ngài khỏi tai họa.”

Tôi vẫn nghĩ đây chỉ là một vật bình thường, ngày đó hắn đã cho tôi, sau đó tôi mới biết được đây là thần vật từ thời thượng cổ, nhưng vẫn không có lòng tham. Mặc dù tên nhãi này có ơn cứu mạng tôi, nhưng ngày xưa hắn có rất nhiều nợ phong lưu, lỡ may một ngày nào đó hắn tặng một tiên tử nào đó làm vật đính ước thì quá đau đớn cho tôi rồi.

Hắn mở to hai mắt, nhìn tôi chăm chăm một lúc mới chần chừ nói “Không biết nên gọi vị tiên nữ xinh đẹp này thế nào đây? Tiểu tiên... tiểu tiên không nhớ ra.” Mấy ngày gần đây tôi vẫn buồn bực trong người, nhiều ngày nay vẫn chưa khá hơn, lúc này nghe hắn nói mấy lời thì buồn bực trong lòng cũng tan, cảm thấy buồn cười, chỉ chỉ vào hắn xong lại chỉ vào mình, một lúc lâu vẫn không nói gì, tôi lại nhớ tới bộ dáng văng lời lúc trước của hắn, nói thăm dò “Người thường đều gọi ta là tỷ tỷ...” cẩn thận nhìn vẻ mặt của hắn.

Nhưng thấy ánh mắt của hắn đầy bế tắc, giống như đang cố gắng suy nghĩ rồi lại nghi hoặc nói “Vị tỷ tỷ này... tiểu tiên thấy dáng vẻ của nàng xinh đẹp như vậy, như ánh trăng sáng, nhưng có điều, tỷ tỷ làm thiếp thì tuổi hình như còn hơi nhỏ.”

Tôi buồn cười trong bụng, lại bị lời khen này của hắn làm cho choáng váng, hèn gì mọi người đều muốn nghe nịnh hót. Trước đây cũng có mấy tiên tử nguyện ý qua lại với hắn, nhưng hắn vẫn phớt lờ mà đi du ngoạn với tôi và Ly Quang, nhưng vẫn chưa từng nói đùa với tôi như vậy. Thấy bộ dáng của hắn cố gắng suy nghĩ như vậy, không biết sao buồn bực trong lòng nửa tháng qua cũng vơi đi mất, Giao Nhân vương cũng đã nói chuyện khúc mắc giữa TU La vương với Tiên giới một ngày nào đó tôi sẽ hiểu rõ, lúc này mà đưa ra kết luận thì hơi sớm.

Nghĩ thông suốt chuyện này, trong lòng tôi cũng nhẹ nhõm, giả vờ thở dài “Tiểu tiên chăm sóc điện hạ cũng lâu ngày rồi, lúc trước điện hạ sống chết gọi tiểu tiên là tỷ tỷ, lúc này nhớ ra địa vị tôn quý của mình nên không muốn nhận một tỷ tỷ như tiểu tiên nữa sao?”

Hắn nhìn tôi một lát, ý cười đầy mặt, nói “Chắc chắn là ngày xưa ta quá hồ đồ rồi cho nên mới không để ý chuyện tuổi tác lớn nhỏ. Thôi thôi, cùng lắm là kêu nàng một tiếng “tỷ tỷ”, có gì khó đâu. Có điều ta muốn hỏi, đây là đâu thế?”

Tôi thấy hắn đã tỉnh táo chút đỉnh, chắc là còn tỉnh táo hơn lúc rời khỏi phủ Long Vương nữa, nếu như lúc này đưa hắn trở về thì có thể yên tâm mà rời đi rồi. Tôi cũng chạnh lòng mà nhớ tới mấy ngàn năm quen biết hắn. Giao Nhân vương đã nói nếu từ từ an dưỡng thì chắc sẽ có hy vọng, chuyện sau này cũng không phải là chuyện tôi có thể lo nổi, bèn đứng thẳng lưng mà nói “Đây là vương cung của Giao tộc, điện hạ là Tam thái tử điện hạ của Đông Hải Long vương, tiểu tiên là thổ địa ở núi Nữ Sàng, tình cờ cứu điện hạ một mạng nên mới có duyên quen biết. Bây giờ điện hạ đã hồi phục rồi, cũng là lúc tiểu tiên nên cáo từ.”

Hắn bỗng nhiên ngồi dậy, chắc là nằm lâu nên có hơi chóng mặt, nhưng vẫn nắm tay áo tôi, lưu luyến nói “Tỷ Tỷ muốn đi đâu?”

Tôi có chút cô đơn, bây giờ ngoai trừ núi Nữ Sàng thì tôi cũng không biết phải đi đâu nữa, đành vỗ vỗ vai hắn, gượng cười “Tiểu tiên đi tới nơi cần tới.”

Lúc trước không biết phía sau mình có nhiều chuyện cũ như vậy nên mới thân thiết với hắn, bây giờ cũng hiểu, Thiên giới và tộc Tu La luôn bất hòa, cũng không ít lần đánh nhau, hai bên đều tổn thất, mặc dù tôi không phải đầu sỏ gây nên chuyện nhưng không thể dây dưa với bên nào, chỉ có yên lặng rời đi mới là thượng sách.

Trong mắt hắn lóe sáng, nhất quyết nói “Tỷ tỷ một mình đơn độc, ngay cả một người bạn bên cạnh cũng không có, làm sao ta có thể yên tâm được? Hay là chờ ta khỏe lại sẽ cùng đi với tỷ tỷ, được không?”

Tôi nhớ tới vẻ mặt khổ sở của Ly Quang lúc bị Giao nhân vương quát, trong lòng cũng cảm kích hắn đã vì tôi mà trả giá nhiều như vậy, nếu như sau này Đông Hải Long Vương và Vương phi cũng bảo Nhạc Kha như vậy, đến lúc đó chẳng phải tôi tự rước lấy nhục sao?

Tôi gỡ tay hắn xuống, chấp tay hành lễ, lạnh nhạt nói “Điện hạ là người cao quý, có cha mẹ huynh đệ ở đây, gọi tỷ tỷ thế này chỉ là đùa thôi, sau này không thể nhắc lại. Thanh Loan xin từ biệt điện hạ ở đây, đã có binh lính của tộc Giao Nhân và Quy tướng đưa điện hạ hồi phủ, tiểu tiên cũng yên tâm.”

Hắn níu chặt tay áo của tôi, dùng sức rất mạnh đến nỗi làm cho người ta giật mình, giống như hắn đang muốn xé rách tay áo của tôi vậy. Trong ánh mắt hắn đầy tinh mịch, làm cho tôi cảm thấy sự thê lương khi chia tay. Tôi từ từ gỡ từng ngón tay của hắn ra, chậm rãi rời khỏi.

Trong thành San Hô đầy âm thanh rao hàng của những người bán rong, phố xá đông vui náo nhiệt, buôn bán những vật lạ dưới đáy biển, muôn vạn hình thù màu sắc, rực rỡ vô cùng, đáng tiếc là tôi không có tiền của tộc Giao nhân để mua, đành lưu luyến đi qua những dãy phố. Một năm nọ, tôi nhất thời nảy lòng tham, nghe nói ở núi Thành Sơn có một con thú đen nghe đâu là thiên mã nên muốn bắt về nuôi chơi, Nhạc Kha, LY Quang và tôi đánh đắm ở đó một ngày một đêm, thiên mã tuy nhỏ nhưng tính cảnh giác vô cùng cao, Nhạc Kha bị lạnh nên hắt xì, làm nó hoảng sợ bay đi. Sau đó tôi vô cùng giận hắn, lúc đó mặc dù hắn đã thức một ngày một đêm, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời, không hề để ý mà nói “Chẳng qua chỉ là một con thú thôi, nếu sau này nàng tới Đông Hải, dù cho là kỳ thú gì, chỉ cần nàng thích, ta sẽ bắt để dâng cho nàng.”

Ly Quang cũng đứng bên cạnh dụi dụi khuyên “Thanh Nhi cũng biết bay mà, mà còn bay nhanh hơn con thú này nữa, đáng bay lại đẹp, cần gì tốn sức bắt nó? Trong thành San Hô có rất nhiều kỳ trân dị bảo, đều vô cùng quý giá, lúc Thanh Nhi tới Đông Hải, ta sẽ dẫn nàng đi dạo trong thành San Hô, chỉ cần nàng thích ta sẽ mua tất cả về cho nàng.”

Lúc đó tôi còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc có chút mông lung, bèn nói những lời vô cùng tổn thương “Ta là phi cầm, hai ngài là thủy thú, sao có thể ở chung một chỗ? Bây giờ đi chung với nhau chứ sau này thế nào cũng mỗi người mỗi ngả.” Nói xong tôi liền hối hận, vội vàng ngăn đầu coi sắc mặt của hai người bọn hắn. Tính tình của Ly Quang trước nay rất hiền lành mà bây giờ cũng xanh mặt, Nhạc Kha lại càng vô cùng tức giận, chỉ tôi mà nói “Nha đầu không biết tốt xấu!”

Mấy ma ma già ở núi Đan Huyết đều lén gọi tôi là “Nha đầu không biết tốt xấu.” Mặc dù tôi nghe mấy lời này tới nhàm, nhưng trong miệng hắn nói ra không biết sao tôi lại cảm thấy tổn thương đau đớn, không thêm nói lời nào, hóa thành chân thân chim loan vỗ cánh mà đi, mặc kệ hai người bọn hắn giận dữ kêu gào sau lưng.

Về sau không biết tại sao tôi lại đi chung với bọn hắn, chắc là cô đơn không ai làm bạn, dù biết mình là một con phi cầm nhưng vẫn đi chung với thủy thú. Bây giờ nghĩ lại, thật là một câu nói dự đoán cho tương lai!

Tâm trạng của tôi đang hoảng loạn, đi một hồi bỗng nghe có người kêu “Cô nương... cô nương...”

Giữa phố xá có rất nhiều Giao nhân nương xinh đẹp, chắc chắn không phải gọi tôi nên tôi vẫn không ngừng bước, tay áo bị người khác kéo, quay đầu nhìn mới thấy một Giao nhân nương mắt xanh đang cản tôi, mặt sâu mũi cao, vô cùng xinh đẹp. Tôi ngơ ngác nhìn nàng, không biết là nàng muốn gì, nàng ta lại tốt bụng

nhét vào tay tôi một vật, tôi cầm lên coi, thì ra là một rổ trân châu kích thước như nhau, những viên trân châu kia vô cùng sáng bóng, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tôi lắc đầu, ý bảo trong người không có tiền, Giao nhân nương kia lại cười mà nhét vào tay tôi, nhiệt tình nói “Cô nương lần đầu tới thành San Hô, nhìn rất lạ mặt. Trân châu này là lúc con gái ta xuất giá khóc lóc mà thành, lão bà như ta giữ cũng không làm gì, cũng không đáng giá gì đâu. Cô nương thích thì cứ cầm đi.”

Tôi hoảng hốt nhớ lại, hình như lúc trước cũng đã từng thấy một rổ trân châu như vậy, không chối từ nữa, cảm tạ nàng hai câu rồi cầm theo mà rời khỏi thành San Hô.

Đông Hải vô cùng to lớn, không biết là tới mấy ngàn dặm. Tôi tùy ý đi, gặp phải ngư tinh cũng chỉ làm phép trở lại một chút rồi quay đầu đi. Thợ thuyền đi không biết bao lâu, trước mắt toàn nước đen kịt, tôi bèn lội nước bay lên, sau một canh giờ thì lên tới mặt biển.

Rời khỏi biển, hai mắt bị chiếu sáng nên chảy nước mắt. Tôi trôi dạt trên sóng xanh, từng giọt nước mắt cứ rơi xuống rồi tan vào nước biển, không còn thấy tung tích nữa. Giống như tình cảm ấm áp mấy ngàn năm đó, một khi vứt bỏ thì không còn tìm được nữa.

Trên đỉnh đầu có người đang vui sướng khi người khác gặp họa “Ca ca, con chim ngốc này chắc bị ngâm ở Đông Hải lâu quá nên vừa rời khỏi nước thì mắt cũng chảy nước.”

Tôi ngẩng đầu lên, nhắm mắt nhìn, thấy Đồng Sa Điện Hạ và Thái tử Lăng Xương của Thiên Giới đang dẫm mây đứng giữa không trung. Tôi bèn vội vàng lau sạch nước mắt.

Đồng Sa điện hạ hạ thấp đám mây, thở dài mà nói “Lần trước gặp thấy con chim nhỏ này đang giương nanh múa vuốt, sao bây giờ gặp lại thấy như người đau đớn như bị người khác lăng nhục vậy?”

Tôi tròn mắt nhìn hắn, đáng tiếc là trong mắt khô khốc, không có khí thế gì nên làm hắn cười to, lộ ra hàm răng trắng, nói “Ca ca, huynh luôn muốn đem con chim ngốc này về Thiên đình, giữa canh ba muốn tới Đông Hải đòi người, vừa đúng lúc gặp nàng ta rời khỏi Đông Hải, cũng đỡ phiền toái.” Nói xong thì túm lấy cổ áo tôi mà xách lên đám mây.

Tôi bị hấn quăng ngã, lúc đứng lên đã thấy đám mây đang bay nhanh, cách xa khỏi mặt nước Đông Hải, may mà thị lực của tôi rất tốt, có thể thấy giữa sóng biển có hai bóng người áo trắng vừa lúc trôi lên khỏi mặt nước Đông Hải, còn đang hoảng hốt đứng nhìn, đúng là Ly Quang và Nhạc Kha.

Trong lòng tôi tự giễu: Đúng là khóc xong mắt cũng mờ.

Lúc này sợ là Ly Quang đang đi dạo phố với Bích Dao ở thành San Hô, Nhạc Kha mới tỉnh lại, bệnh dễ quên hình như còn nặng thêm, ngay cả tôi cũng không nhớ rõ, sao có thể đi tìm tôi được?!

22. Chương 23

Thiên giới giáng xuống một trận mưa nhỏ, tôi đang ngủ gật ở trên cây, đột nhiên bị tưới cho ướt hết quần áo, lạnh quá nên tỉnh lại, trong lòng nhớ tới tấm áo choàng tơ Giao tiêu mà Ly Quang tặng, nếu lúc này mặc nó thì không bị ướt rồi.

Lúc chuẩn bị quay lại trong viện để tắm nước nóng thì tôi cảm thấy kỳ lạ, trận mưa này cũng thật là nhanh quá đi, mặt đất cách tôi năm bước cũng không bị ướt, nghĩ lại cảm thấy không đúng, sao trận mưa này chỉ đổ trên đầu tôi?

Tôi ngửa đầu lên nhìn, thấy có một người đang đứng trên đám mây nhìn tôi cười hiền lành, tôi lập tức tỉnh táo lại, giận đến mức giậm chân.

Người đang đứng trên đám mây cười đắc ý chính là Điện hạ Đồng Sa. Một tháng hai mươi tám ngày hắn sẽ tới điện Tước La trong cung Hoa Thanh của thái tử để quây, trừ khi Thiên Đế sai bảo mới không thấy hắn vài ngày.

Thái tử vô cùng yêu thương đệ đệ này, để mặc hắn quậy phá trong điện, trêu chọc tiên nga tiên đồng, tôi chính là một trong số đó. Hôm nay hắn đứng trên đám mây làm pháp thuật, làm cho đám mây kia đổ mưa lên đầu tôi (đang ngủ gật trên cành cây), làm tôi ướt hết mình mẩy. Tôi phỉ phỉ cung trang màu hồng trên người, có chút ghét cái tên tùy tiện này, trừng mắt nhìn hắn rồi giận dữ nói “Điện hạ rảnh quá phải không?”

Hắn hạ đám mây xuống, cười tít mắt nhìn lựa mông bị ướt dính vào người tôi, thấy tôi bị ướt tới chật vật, dịu dàng nói “Nghe nói đã nửa tháng rồi Thanh Loan còn chưa tắm.”

Năm đó tôi vừa rời khỏi mặt nước đã bị thái tử Thiên giới và điện hạ Đồng Sa xách về Cửu Trùng Thiên, ở trong Tín phương viện ở cung Hoa Thanh của thái tử Thiên giới. Thiên đế lại truyền chỉ xuống, nói rằng thổ địa Thanh Loan ở núi Nữ Sàng có công trừ được Ma vương, đặc biệt cho thăng lên làm việc ở Cửu Trùng Thiên.

Ý chỉ này từ đầu tới cuối tôi cũng không nhìn được một cái, nếu như lập được công to, tại sao một thổ địa như tôi lên trời lại giống như bị giáng chức, chỉ làm một tiên nga quét nhà trong cung của Thái tử, nếu không phải là tay nghề nấu nướng của tôi xưa nay vẫn vô cùng kém thì e là đã phải tới phòng bếp làm nha đầu thổi lửa.

Lúc đó điện hạ Đồng Sa cũng nói với tôi “Làm nha đầu giữ lửa và tiên nga quét nhà, Thanh Loan thích cái nào?”

Thái tử điện hạ là cười nhẹ, nói “Tam đệ, vi huynh còn tính ở lại điện Tước La mấy ngày, để cho nha đầu kia làm tiên nga quét tước đi.”

Một tháng sau đó tôi làm bạn với cây chổi, loanh quanh ở trong điện Tước La. Thái tử điện hạ rất xinh đẹp, sở thích cũng có chút kỳ lạ, tiên nga trong cung đều mặc cung trang màu hồng nhạt, đến lượt tôi lại mặc màu hồng đậm. Thái tử điện hạ ngược lại nổi bật lên giống như hắn chính là bông hoa xinh đẹp nhất trong đám hoa này.

Điện Tước la tên là tước la, thật ra giống như một chỗ nghỉ chân, mấy tiên tử ở Cửu Trùng Thiên lúc nhàn rồi thích tới ngồi ở điện Tước La một chút. Lúc các nàng đến đều thích đứng dưới gốc cây Dao trước cửa mà ngắt lấy một đóa hoa. Hoa Dao to như miệng chén, giống như được chạm khắc từ ngọc thạch, trong Cửu Trùng thiên này chỉ có một gốc nên cũng được coi là giống cây lạ.

Trong vòng một năm, sẽ có mùa cây Dao ra hoa nhiều, chỉ chờ hoa Dao nở rộ, đám tiên tử kia sẽ tới mà xem, qua mấy ngày thì cây Dao bị hái trụi lủi, chỉ còn mấy phiến lá xanh bay bay trong gió, có vài phần tịch mịch.

Đám tiên tử ở Cửu Trùng Thiên đều mềm mại xinh đẹp, nhưng lại không có lòng nhân hậu với hoa cỏ, thi triển hết phép thuật để hái, ngay cả một cái nụ nhỏ trên cây cũng ngắt xuống, thật không so với mấy cô gái ở phàm trần, cho dù giới trèo cây tới đâu cũng không thể ngắt hết hoa trên một cái cây.

Mấy ngày gần đây, cây Dao ra rất nhiều hoa, rất nhiều người lui tới điện Tước La, ở trước cây Dao có mấy tiên tử đang đấu pháp. Tôi thầm than một tiếng, niệm một lời chú để quần áo trên người không thấm nước, kéo cây chổi đi tới cửa cung. Điện hạ Đồng Sa đi sát sau lưng tôi, liên tục khen ngợi “Thuật pháp của Thanh cô nương cũng thật lợi hại nha, quần áo trên người vô ý làm cháy cũng không sao, nhưng lỡ may làm cháy hết lông chim trên người thì... Chậc chậc!”

Pháp thuật này là sở học của Lăng Quang thần quân Chu Tước. Tính hắn nóng như lửa nhưng lại nhiệt tình, vô cùng hợp ý tôi, lúc tôi rảnh rỗi cũng theo hắn học chút phép thuật.

Tôi nhin lại nhin, thật muốn đem cây chổi đập lên gương mặt xinh đẹp kia của điện hạ Đồng Sa, nhưng lại nghĩ tới Cửu Trùng Thiên có một nơi rất lợi hại gọi là Tru tiên đài, nên đành trợn mắt nhìn hắn rồi đi nhanh về phía cửa cung.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngoài cửa cung Hoa Thanh có một đám tiên tử vừa mới rời khỏi, lá của cây Dao rơi đầy đất, một bông hoa cũng không còn thấy nữa. Cũng không biết là có phải năm nay số lượng tiên tử ở Cửu Trùng Thiên tăng lên hay không mà năm trước mất sáu ngày cây Dao mới trụi, năm nay mới ba

ngày đã không còn gì. Tôi chống cây chổi đứng trước cây Dao, cảm thán từ đáy lòng “Quả nhiên là nguồn gốc rắc rối mà! May mà người có chút quý giá, không thôi cả gốc cũng bị đào mất rồi!”

Sau lưng có người thông thả hỏi “Cửu Trùng thiên chỉ có một gốc cây này, cái cây quý như vậy mà Thanh Loan muốn nhổ đi, có phải là hơi ác độc không?”

Tôi không để tâm, nghĩ đó là điện hạ Đồng Sa nên không thèm quay đầu, trả lời “Điện hạ nhìn vậy mà không sợ sao? Đây chính là bông hoa Dao mơ ước đó, đám tiên tử này đúng là như hổ rình mồi, giống như hận không thể đem Thái tử như bông hoa Dao này mà xé nát nuốt vào bụng. Tình yêu nam nữ quả nhiên là đáng sợ!”

Người sau lưng lại hỏi “Sao nàng không hái một đóa hoa?”

Tôi lắc đầu, có chút tiếc thương mà ngồi xuống nhặt vài phiến lá, thấy chúng nó xinh xắn nên thuận tay để vào trong áo, cầm cây chổi quét tới, tức giận mà nói “Điện hạ chẳng lẽ không biết sao, yêu hoa thì tiếc hoa, huống chi Thanh Loan đối với thái tử điện hạ...” vừa lúc xoay người quét đằng sau thì bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ hãi đứng ngậy tại chỗ. Thái tử điện hạ đầy ý cười đang đứng trước cửa cung, điện hạ Đồng Sa đứng sau lưng là lưỡi treu tôi, vẻ mặt đắc ý. Tôi dừng một chút, cổ họng khô khốc, nói không nên lời.

Thái tử điện hạ mỉm cười, thản nhiên nói “Thanh Loan đối với thái tử điện hạ thế nào?”

Trong đầu tôi suy nghĩ tới lui, trên mặt vui vẻ, tươi cười nói “Thanh Loan đối với thái tử điện hạ như người thân trong nhà, giống như huynh trưởng. Không bao lâu nữa thì biểu tỳ Đan Y sẽ lên Cửu Trùng Thiên, lúc đó tất nhiên Thanh Loan phải kêu thái tử điện hạ là biểu tỳ phu, chỉ sợ điện hạ thân phận cao quý, Thanh Loan chỉ là một tiên nga quét nhà nên không dám trèo cao.”

Đồng Sa đứng phía sau gào lên “Cũng có chuyện người không dám sao?”

Thái tử điện hạ nhìn tôi một lúc, bên miệng thoáng nét cười “Tiếng biểu tỳ phu này không gọi cũng được.” Nói xong nhấc chân bước vào cửa cung, không ngoảnh lại nhìn.

Ở trước mặt hắn tôi không dám tranh chấp với Điện hạ Đồng Sa, nhưng nếu hắn đã đi rồi thì tôi cần gì giữ thể diện cho tên Đồng Sa này, bèn nghiêm mặt cầm chổi, quét mấy phiến lá bay lả tả, cây chổi xẹt qua giấy cửa Đồng Sa, tôi nhìn hắn một cách khinh thường.

Hắn nổi giận dùng dưng, nói “Ta thấy người bị sắc đẹp của thái tử ca ca làm cho hoa mắt rồi!”

Tôi lạnh nhạt liếc nhìn hắn, chỉ vào đầu mình “Điện hạ, chỗ này của tiểu tiên không có bị hỏng! Tiểu tiên thấy người bị sắc đẹp của thái tử điện hạ làm cho hoa mắt là người khác nha. Một đại nam nhân lại đem nhan sắc ra so đo, không thấy xấu hổ sao?”

Điện hạ Đồng Sa tức giận la hét mà bỏ đi, chỉ còn mình tôi đứng ở cửa cung Hoa Thanh. Tôi quét tới quét lui, quét xuôi quét ngược vậy mà đã hai trăm năm rồi, tay nghề cũng thành thạo hẳn ra. Có điều nhiều khi tôi vẫn nhớ tới những ngày tháng tự do, làm tạp dịch như thế này cũng không có gì không tốt, tiếc một nỗi là không thể giang rộng cánh mà bay lượn thỏa thuê lòng.

Còn tình yêu nam nữ? Có nhiều đêm tôi nằm mơ thấy một thiếu niên áo trắng, vô cùng nho nhã nhưng khuôn mặt lại mơ hồ, hình như vô cùng lo lắng, tôi chưa kịp nhìn rõ thì người đó đã biến mất, trong lòng tôi rất buồn bã nhưng khi tỉnh lại thì tất cả cũng quên hết.

Trong hai trăm năm này có nhiều lúc tôi cũng nghe được chút tin tức, nghe nói là Giao tộc và Đông Hải tổ chức đám hỏi, nhưng trong ngày hôm đó thái tử Giao tộc lại không từ mà biệt, trong thiên hạ này có vô vàn thủy vực, trên người hắn lại có đá ngũ sắc bần linh nên vẫn có thể sống trên đất liền, vừa biến mất đã không còn thấy tăm hơi. Long tứ công chúa vô cùng thương tâm, Nhạc Kha vì muội muội mà đi tìm thái tử Giao tộc, không lâu sau đó, có người nhìn thấy bóng dáng của hai chàng thanh niên tuấn tú đó nhưng tứ hải bát hoang này có tới ba mươi sáu trọng thiên, Đông Hải long cung và Giao nhân vương ở thành San Hô cũng chưa tìm được tung tích của hai người đó.

Tôi làm tiên nga quét dọn đã được hai trăm năm, giận dữ trong lòng cũng tiêu tan, bén nhọn cũng bị mài mòn, không còn tùy tiện ngang tàng như trước. Lúc nghe thấy tin đó thì chỉ thất thần suy nghĩ hồi lâu rồi lại bắt tay vào công việc quét tước của mình, không để ý tới chuyện gì nữa.

Hôm nay tôi làm nhanh tay nhanh chân, chưa tới một canh giờ đã dọn sạch cửa cung. Tôi niệm chú để cây chổi lại đó, lưng thưng đi dạo trong thiên phố, chưa đi được trăm bước đã thấy có năm sáu vị tiên tử ở ngôi đình phía trước, phẩm cấp cao hơn tôi, trong tay ai cũng cầm một đóa hoa Dao rồi vây quanh một ông lão tóc bạc mà la hét ầm ĩ.

Ông lão kia ôm một đồng tơ hồng, tay chân luống cuống rút ra từng sợi rồi tiện tay đưa cho những tiên tử này, chắc là muốn đuổi các nàng đi nhanh nhanh để được thanh tĩnh.

Tôi thấy không trốn được nên đành phải tiến lên hành lễ. Mấy tiên tử này thấy tôi là tiên nga ở cung Hoa Thanh nên cũng có vài phần khách khí. Chỉ có một vị tiên tử áo vàng khinh khỉnh liếc nhìn tôi một cái rồi thản nhiên nói “Chẳng qua chỉ là một tiên nga quét nha, các người đa lễ làm gì.” Nói xong nàng giật lấy một sợi tơ hồng trong tay ông lão kia rồi quay đầu bỏ đi.

Lại có một vị tiên tử mặc áo tím, sắc mặt hiền dịu bước lên nói “Người đừng so đo, lúc bình thường nàng cũng không chẳng để ai vào trong mắt.”

Tôi cười ảm đạm, khiêm tốn nói “Tiểu tiên không dám.” Tôi nhàn nhạt nhìn nàng ta, nói tiếp “Tiên tử có phẩm vị cao, không để bọn tiểu tiên quét tước như ta ở trong mắt cũng không sao, nhưng ngay cả thái tử điện hạ mà cũng không để vào mắt, vậy cũng được sao? Thái tử điện hạ trước nay vẫn là người nhân hậu, thương tiếc hạ nhân.”

Những tiên tử này lập tức biến sắc, cầm lấy tơ hồng rồi quay đầu đi.

Mặc dù tôi không phải hạng người thích ỷ thế hiếp người, nhưng hiểu rất rõ một đạo lý, mặc kệ đám tiên tử này tranh giành thế nào ở cung Hoa Thanh này thì người ngồi lên ngôi vị Thái tử phi nương nương của Cửu Trùng Thiên này chính là công chúa Phượng Hoàng Đan Y. Các nàng có tranh thì cũng chỉ tranh vị trí trắc phi mà thôi.

Ông lão ngồi giữa đám mây cười tít mắt “Tiểu nha đầu, miệng mồm thật lợi hại.”

Tôi cũng cười theo “Lão gia gia có nhiều tơ quá.”

Nụ cười của ông cứng lại, sầm sầm nhìn đồng tơ rồi trong tay mình, chau mày nói “Chỉ nuôi có mấy con thú nhỏ mà đã phá đồng tơ ra thế này.”

Tôi nghe nói ở Thiên giới có một vị thần cai quản nhân duyên, gọi là Nguyệt Lão, luôn mang một đồng tơ hồng bên người để cột chặt những tình nhân, cho dù ở chân trời góc biển nào cũng có thể kết duyên mỹ mãn. Tôi vốn nghĩ rằng vị tiên này chỉ quản lý nhân duyên của người phạm tội, không ngờ đám tiên tử này cũng tin.

Ông lão kia thấy tôi muốn đi tới phủ của Chu tước quân thì vội vã ngăn lại “Tiểu cô nương, cô không muốn xin một dây tơ hồng của lão sao?”

Tôi lắc đầu, kinh ngạc nói “Xin tơ hồng làm gì ạ? Để làm dây buộc sao? Ta cũng có.” Tôi tiện tay bứt mấy cọng lông vũ trên người biến thành những dây tơ xanh rồi nhét vào ngực ông, nói “Nếu thượng tiên không có đủ tơ hồng, dùng tơ xanh cũng được, chẳng qua dùng để buộc thôi mà, không sao đâu.”

Chòm râu trắng trên mặt Nguyệt Lão run run, mấp máy một hồi mới thì thào “Tơ này không có giống tơ kia.”

Tôi thấy ông lão này cẩn đường không chịu tránh, hôm nay Chu tước quân được nghỉ cuối tuần, bảo hần dẫn tôi tới Thiên Hà chơi cũng vui, vậy mà ông không chịu tránh, tôi bèn chất vấn hùng hồn “Tơ hồng này của Thượng tiên ở đâu ra?”

Ông lại nhìn tôi một lúc, nhỏ giọng đáp “Là lông chim trên người biến thành.”

Tôi thấy ông ta dễ bắt nạt nên tính kiêu ngạo ở núi Đan Huyết lúc trước lại nổi lên, nói một cách hợp tình hợp lý “Vậy tại sao lông chim trên người thượng tiên có thể dùng, còn của tiểu tiên thì không thể? Ngài khinh thường pháp thuật của tiểu tiên thấp kém phải không?”

Ông ôm một đồng tơ hồng trong ngực, ngập ngừng nói “Lão phu... tơ của lão phu là tơ hồng.”

Chuyện đó thì có sao đâu?

Tôi vô cùng đắc ý, thổi một hơi tiên khí vào đám tơ kia, một đồng tơ xanh liền biến thành tơ đỏ rực rỡ. Tôi bước tới vài bước, lại nghe thấy giọng của ông “Lão phu... lão phu chỉ là muốn nối tơ hồng cho người.”

Tôi giả vờ như không nghe thấy, sai bước về hướng phủ của Chu Tước Quân.

Lấy tơ hồng cột nhân duyên, thật là buồn cười.

23. Chương 24

Tất cả các tiểu tiên đồng trong phủ Chu Tước thần quân đều rất cường tráng, phủ của Chu Tước thần quân chính là cái phủ ồn ào náo nhiệt nhất ở Thiên giới này. Mấy tiên đồng trông cửa đều đã chạy đi xem náo nhiệt, không còn thấy bóng dáng, tôi đi thẳng vào hậu điện, tới sảnh tập võ, lúc Chu tước thần quân không trực ban, sảnh tập võ này có thể coi là phòng chính của hắn, phân nửa thời gian hắn đều ở đây.

Lúc tôi tới, một đám tiểu đồng đang bu quanh Chu tước Thần Quân mà đùa giỡn. Hắn vốn cao lớn khôi ngô, ôm sáu bảy tiên đồng đang gắng sức tới đỡ mặt nhào vào hắn. Tôi lựa một chỗ gần đó mà ngồi xuống, trên bàn có để rượu hoa mai, có công dụng giải nhiệt, tôi tự rót mình một chén rồi uống.

Mới uống được ba chén, Chu tước thần Quân hét lên một tiếng, mấy tên tiểu đồng kia đều ngã ngựa ra sau.

Tôi nhắm mắt lại, hai bên tai toàn tiếng khóc than đau, Chu Tước Thần Quân cười sảng khoái “Đám khỉ con các người, không đối bụng sao?”

Đám tiểu tiên đồng kia khúm núm, tôi lại mở mắt ra thấy hắn đang bước tới đây, cầm bình rượu hoa mai trên bàn mà uống ừng ực. Rượu chảy theo khóe miệng của hắn làm ướt tấm áo màu tím, hắn đưa tay to lau lau vết rượu trước ngực rồi thấy tôi đang ngơ ngác nhìn chăm chăm nên lại cười “Cái chén này quá nhỏ, uống không thoải mái, chuẩn bị cho người đó.” Nói xong lại đặt vô rượu lên bàn.

Tôi cầm bình rượu lên lắc lắc, rồi lại cầm cái chén kia đặt trước mặt hắn “Thần Quân thật tốt bụng, lại chuẩn bị đồ sứ tốt thế này cho tiểu tiên, đáng tiếc là ly rượu này cứng quá nên tiểu tiên không ăn được.”

Lúc này hắn mới nhớ ra rằng mình đã uống hết vô rượu hoa mai kia, xấu hổ mà đỏ bừng cả mặt.

Rượu hoa mai này vô cùng hiếm, chính là sương sớm trên hoa mai chưng cất mà thành nên nghe thấy mùi thơm thoang thoảng, một tiên nga quét nhà như tôi vốn không có cơ hội nếm được. Chu tước Thần Quân may mắn có được một bình, nay lại lỡ uống hết, y cười nói “Mới này Thanh Loan cũng đã uống hai chén rồi, uống thêm không tốt đâu, lạnh bụng.”

Rượu hoa mai này là thứ chí hàn, nếu muốn uống nhiều thì phải giống như Chu tước thần quân, là thần tiên tính hỏa mới có thể uống được. Nhắc nhở mấy câu, hắn lại khen “Thanh Loan có điểm ấy thật tốt, làm gì cũng nhanh nhẹn, không giống như mấy tiên tử tiên nga hay bẽn lèn e thẹn, không có bệnh nhin cũng muốn bệnh.”

Tôi không nhịn được mà cười, chỉ cảm thấy con người hắn thẳng thắn, lúc nào cũng nói lời thật, vậy chắc là khen tôi thật lòng rồi, tôi bẽn lèn “Đâu có, đâu có.”

Hắn với tôi chậm rãi đi dạo, ra khỏi đại sảnh tập võ hắn lại cười nói “Mấy ngày gần đây đúng là có chuyện vui, sau này chắc đám tiên tử tiên nga đó chạy còn nhanh hơn thỏ nữa, không dám ươn ẹo đâu.”

Tôi thấy lạ, quả thật không thể tưởng tượng cảnh đám tiên nga tiên tử kia chạy nhanh hơn thỏ. “Ý của Thần Quân là sao?”

Chu tước Thần Quân nhận lấy tấm áo tiểu đồng mang tới, choàng vào người rồi lại cười to “Nghe nói mấy ngày nữa Thái tử phi nương nương tương lai và mẫu thân sẽ lên Thiên giới chào hỏi. Thái tử điện hạ và Thái tử phi nương nương đính hôn cũng hơn vạn năm rồi nhưng chưa từng gặp mặt.”

Đan Y sắp tới?

Trong đầu tôi hiện lên gương mặt cao ngạo của Đan Y, ở núi Đan Huyệt nàng ta nổi tiếng là xinh đẹp, lại thêm ngôi vị công chúa, tính tình vô cùng ương ngạnh. Thái tử Lăng Xương của Thiên Giới thì khỏi nói về nhan sắc rồi, nhưng cũng ương ngạnh ngang với nàng ta. Hai người này tính cách đều khốc liệt, nếu ở chung một chỗ.... Tôi nhin không được mà hí hửng.

Gần vạn năm qua, cuối cùng cũng tìm được người có thể đề đầu Đan Y.

Tôi biết cách nghĩ đó có chút ngây thơ nông cạn, nhưng cứ nghĩ tới lại cảm thấy vui vẻ hí hửng.

Chu Tước thần quân đưa tay chắn trước mặt tôi “Nha đầu, nghĩ gì thế? Cười đắc ý đấy à?” Tôi bị hắn làm cho hoảng sợ, lúc này mới hoàn hồn mà đáp “Đúng là hai con chim công khoe sắc.”

Hắn đứng kế bên, dùng tay chỉ vào tôi mà nói “Nha đầu nhỏ nhỏ này cái gì không học, chỉ giỏi nói dốt.”

Tôi nghiêm mặt nói “Chắc là Thần Quân muốn lừa Thanh Loan không biết gì, nếu Thái tử phi lên đây chào hỏi thì có liên quan gì đến đám tiên nga kia đâu?”

Hắn nhìn tôi từ trên xuống dưới, thấy vẻ mặt tôi vô cùng thành khẩn chờ thỉnh giáo hắn thì lại đưa tay gõ vào đầu tôi, thấy tôi sắp nổi giận, mắt đỏ hoe mà trừng mắt nhìn, hắn lại cười ha ha, chỉ vào tôi mà nói “Mọi người đều nói Lăng Quang Thần Quân ta chỉ là một người thô lỗ, to xác nhưng không tinh ý. Ta thấy tiểu nha đầu như ngươi lại càng không tinh ý hơn ta.”

Tôi không để ý tới phẩm cấp nữa mà trừng mắt nhìn hắn, vóc dáng to cao lại không có đầu óc, giống hệt một tên lưu manh tám vạn tuổi, chưa bao giờ tỏ ra nho nhã được chút nào.

Hắn lại cười to “Bản Thần quân nói thì tiểu nha đầu nhà ngươi không chịu tin. Thái tử phi nương nương tương lai sắp lên Thiên giới chào hỏi rồi, đám tiên nga này luôn ôm mộng muốn làm thị thiếp của Thái tử thì sao có thể không dốc hết sức lực mà nịnh bợ thái tử phi tương lai được hả? Nếu như giả vờ giả vịt như ngày thường thì chẳng phải là bị tụt lại phía sau sao?”

Trên trán tôi đổ mồ hôi lạnh, thì ra làm Thái tử phi thì không chỉ đơn giản là kết hôn với Thái tử mà thôi.

Trong lòng vừa vui vừa buồn, tính tình của Đan Y và Thái tử Lăng Xương này tôi thấy chẳng hòa hợp bao nhiêu, trừ khi Đan Y khiến cho Thái tử Lăng Xương động lòng, cam tâm tình nguyện nhường nhin nàng ta chứ nếu không cũng không biết âm ỉ thế nào nữa. Tôi rất băn khoăn, những lời Giao nhân vương nói, tôi chưa từng quên một phút giây nào, di và tôi đã không gặp suốt bốn trăm năm. Lúc trước tôi bị đẩy đến núi Nữ Sàng, lúc sắp bỏ thân nơi xứ người cũng oán giận bà vì đã đẩy tôi vào chỗ chết. Nhưng nếu lời của Giao nhân vương không sai thì Dượng Phượng Đạm và ngoại mẫu là vì cha mẹ của tôi mà chết. Suy đi nghĩ lại, tôi tình nguyện không gặp lại bà thì tốt hơn. Tôi đứng ngây ra như vậy thì lại bị Chu tước thần quân túm cổ lên một đám mây, lúc hoàn hồn thì đã thấy khói nhẹ như sương, không nhìn rõ được người đối diện. Chu tước thần quân chỉ vào bờ bên kia sông, nói “Năm đó, Tu La vương dẫn binh lính đóng ở bên kia, đòi quyết chiến với Thiên tộc.”

Tôi nghe vậy, trong lòng hoảng loạn, lại lập tức dựng tai lên nghe ngóng, sợ lọt mất chữ nào.

Hắn chậm rãi nói “Tu La vương kia thân hình cường tráng, vô cùng lực lưỡng, một tay đem Cửu Lê Hồ ném vào Thiên Hà, làm cho đáy Thiên Hà bị vỡ mà nhấn chìm nước Trung Dung. Nhắc tới cũng là một việc bi thảm. Thần binh thần tướng của Thiên giới trước nay vẫn vô cùng tự cao tự đại, còn tộc Tu La là một bộ tộc vô cùng thiện chiến nên chiếm thế thượng phong.”

Tôi nghe được thì thầm cảm thấy vui mừng, nghĩ tới tư thế oai hùng của Tu La vương, Tu La tộc cười trên ngựa chiến, không biết sao mặc dù tôi chưa bao giờ gọi một tiếng phụ thân nhưng vẫn cảm thấy vui mừng, cảm thấy ông oai hùng bất phàm, oai phong lẫm liệt. Vì thế lại hỏi “Vậy sao Tu La tộc không chiến thắng?”

Chu Tước Thần Quân có một ưu điểm, đó là hề có cái gì lọt vào mắt sẽ bình phẩm tới chi tiết cuối cùng, đã nói tới chuyện gì thì sẽ nói cho bằng hết. Tôi vô cùng thích điểm này của hắn, có chuyện gì cũng thích hỏi hắn.

Hắn chỉ về nơi ở của vị Thái tử phi nương nương tương lai kia “Do phụ thân của Thái tử phi tương lai dùng cái chết để ngăn cản, hy sinh trong tay của tộc Tu La.”

Tôi nhớ tới dương Phượng Đạm, nghe nói là chết giữa chiến trường. Lúc này nhìn xuống Thiên Hà thấy muôn ngàn sóng xanh, nước chảy cuộn cuộn, chỗ bị Tu La vương ném bể cũng đã được sửa chữa. Trận chiến kinh tâm động phách kia cũng đã nhạt nhòa như mây khói, chỉ còn trong trí nhớ của những người đã vạn năm tuổi, một đời khắc ghi.

Mấy ngày sau, nghe nói Đan Y và di lên Thiên giới chào hỏi, sẽ ở trong điện các sát bên cung Hoa Thanh. Hôm đó tôi đang quét rác trước cửa thì thấy Thái tử điện hạ mặt mày vui vẻ, đi cùng điện hạ Đồng Sa tới bái kiến nhạc mẫu tương lai. Hiếm có dịp một ngày trời đẹp lại có người yêu ở sát bên, điện hạ Đồng Sa cũng không khó để tôi chi, chỉ tay vào trước cửa cung Hoa Thanh mà nói “Này này, con chim ngọc kia, hôm nay quét dọn sạch sẽ đi nhé. Lỡ mà tẩu tử của ta muốn tới cung của ca ca nhìn một cái thì đừng để xấu mặt. Lỡ mà nắng ấy nhăn mặt một cái là do người không dọn dẹp sạch sẽ đấy nhé.”

Tôi làm bộ như không nghe thấy, vùi đầu quét quét quét. Làm xong tất cả công việc, tôi tắm rửa lại một phen, sau đó tìm một cái cây sum xuê sau điện rồi bay lên trốn, đóng mắt ngủ nghỉ.

Lúc tôi mới bị hai vị điện hạ của Thiên giới xách cổ tới cung Thanh Hoa, lúc đó tôi còn nằm mê mệt trên giường ngủ hết hai ngày, nhưng giường lại bị sập nên tôi ngủ trong một ổ chăn lụa là. Tôi đối với những thứ trơn tuột trước nay không thích lắm, nghĩ ngợi một hồi thì biết đây là ý kiến của điện hạ Đồng Sa nên cũng chẳng thèm so đo với hắn. Dù sao tôi cũng là một phi cầm, tìm đại một nhánh cây để ngủ cũng được, vậy cũng chỉ là quay về thời gian trước khi hóa thành hình người thôi.

Sau mấy ngày, người trong cung Hoa Thanh đều biết tôi không thích nghỉ ngơi trong phòng mà chỉ ngủ ở trên cành cây ở sân sau. Lúc lơ mơ ngủ còn có thể ngửi thấy mùi hoa cỏ và cảm nhận ánh nắng chiếu qua tán cây lốm đốm trên người, vô cùng sáng khoái. Đang lúc cảm thấy thỏa mãn thì nghe một giọng nói quen thuộc vọng lên “Đan Y chỉ là tới chào hỏi một chút, điện hạ thật lo lắng quá nhiều rồi.”

A,... tôi đương nhiên rất muốn biết lúc nào thì hai người này gây gỗ, cho nên ngay cả trong mơ cũng nghe thấy giọng nói của Đan Y, chỉ là xa cách bốn trăm năm, nàng cũng đã học được công phu cần răng mà nói chuyện, nghe có mấy phần giống chim sáo nhưng cũng không mất đi vẻ quyến rũ.

Lại nghe thấy một giọng nam hồ hững nói “Cũng không to tát gì. Trong điện của ta có rất ít tiên nga hầu hạ, công chúa tới các nàng cũng không đặc biệt dọn dẹp gì, chỉ là bình thường thôi.”

Tôi thoáng suy tư một chút, chẳng lẽ tiên nga hầu hạ đó là đang nói tôi?

Tôi mở to hai mắt, tỉnh táo được một chút, lại nghe giọng Đan Y ở phía dưới “Đan Y thật lo sợ làm phiền tới tiên nga tỷ tỷ trong cung của điện hạ rồi.”

Cơn buồn ngủ trong tôi tiêu tán hết, nhưng cũng có chút nghi ngờ, không lẽ Đan Y nhân nhượng vì đại cục nên ngay cả một tiên nga cũng gọi là tỷ tỷ sao?

Nàng đã tự xưng là Đan Y, vậy chắc không sai rồi. Nếu thật sự là Đan Y thật lòng gọi tôi một tiếng tỷ tỷ thì tôi cũng có chút thỏa mãn.

Lại nghe thái tử điện hạ lạnh nhạt nói “Nha đầu đó tuổi không lớn nên cũng chịu khó, làm việc nhiều cũng được coi là một cách tu luyện.” Trong giọng nói mang theo chút gì đó thân thiết.

Nếu không phải là tôi chính tai nghe thấy thật đánh chết cũng không tin thái tử điện hạ có thể nói ra một câu dịu dàng tri kỷ như vậy.

Trong lòng tôi giận dữ, nha đầu quét dọn này chẳng phải là tôi sao? Tu luyện tu luyện, sao không thấy thái tử điện hạ nhà người cầm chối tu luyện ở cung Hoa Thanh? Tôi bám vào nhánh cây, lúc cúi đầu nhìn xuống dưới thì thấy một đôi mắt trong trẻo đầy ẩn tình sáng sủa dịu dàng, đó không phải là Thái tử Lăng Xương thì là ai vậy?

Hắn chỉ hơi ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy tôi, khéo môi cong cong. Đan Y dịu dàng nói “Nghe khẩu khí của điện hạ thì tiên nga tỷ tỷ này thật đáng khen thưởng, hay là gọi nàng tới để Đan Y khen ngợi nàng một chút lấy thể diện cho điện hạ.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ: lúc mới nghe nàng nói chuyện dịu dàng như vậy cứ nghĩ rằng nàng đã học được cách lấy lòng nam nhân, nghe một lúc thì thấy nàng vẫn ngu ngốc như trước.

Không nói tới chuyện ở Cửu Trùng Thiên có vô số tiên nga xinh đẹp dịu dàng, nói về nhan sắc thì Đan Y cũng không bằng một phần nhỏ của Thái tử Lăng Xương. Vậy mà lại ra oai ở trong cung của hắn, mới nghe thấy Thái tử thân thiết với tiên nga này thì lại muốn gặp mặt để ra cái uy nghi của Thái tử phi nương nương, thật là quá ngu ngốc rồi.

Thái tử Lăng Xương là thái tử của Thiên tộc cao quý, ngoại trừ Thiên đế thì trong mắt hắn sao chịu nổi người khác ra oai trên đầu mình? Hôm nay Đan Y thật là quá thất sách rồi.

Tôi lo lắng nàng muốn gặp tiên nga kia mà ra oai, nhìn Thái tử Lăng Xương ngoắc tay cự tuyệt, chỉ mong hắn có thể buông tha cho tôi hôm nay.

Ý cười trên môi hắn càng đậm, không thèm ngược lên nhìn tôi. Đan Y cúi đầu đợi hắn trả lời, đợi khá lâu vẫn không nghe thấy, lúc ngẩng lên thì thấy mặt hắn đang tràn đầy ý xuân, cười đến dịu dàng, mặt nàng như thế nào thì tôi không thấy nhưng lại thấy hai tai nàng đang đỏ bừng, nũng nịu oán trách “Điện hạ....”

Tôi treo người giữa không trung, hận không thể chạy thoát không một dấu vết. Bất hạnh là tôi đang treo nửa người trên cây, hai tay đang bám vào một cành cây, nếu muốn chạy đi thì chắc chắn sẽ gây ra tiếng động, đến lúc đó thì đẹp mặt rồi.

Xưa nay tôi hiểu rất rõ tính tình của Đan Y, nàng vô cùng kiêu ngạo, sẽ không nhường bước nào, nếu để nàng biết tôi chơi trên đầu nàng thì tương lai chắc chắn phải nếm mùi đau khổ. Tôi làm vẻ mặt cầu xin, nháy mắt với Thái tử Lăng Xương, hắn chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp “Tiểu nha đầu”, tay tôi mềm nhũn, sắp rơi xuống thì lại nghe hắn nói “Nàng ấy nhỏ hơn nàng mấy ngàn tuổi, không cần gọi nàng ấy làm gì, khen ngợi nàng ấy lại càng đắc ý thêm.” Nói xong hắn trừng mắt nhìn tôi, trong mắt đều là ý cười, tôi như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, tặng hắn một khuôn mặt tươi cười, vậy mà hắn lại sững sốt một hồi rồi nói tiếp “Lại nói tới tiểu nha đầu này mỗi ngày làm việc xong cũng không biết chạy đi ham chơi ở chỗ nào. Mấy ngày trước lại còn đến bên Thiên Hà đùa giỡn, lúc này sợ là tìm không được đâu.”

Tôi nhìn hắn nhú mày, thì ra chuyện tôi với Chu tước Thần Quân tới Thiên Hà nói chuyện hắn cũng biết, sao mà thần thông quảng đại tới như vậy chứ.

Hắn thu nét cười, hồ hững nhìn tôi một cái rồi lại dịu dàng nói “Công chúa đường xa tới đây, chắc là vẫn còn mệt, hay là hôm nay về phủ nghỉ ngơi đi, ngày khác Lăng Xương lại dẫn công chúa đi thăm thú xung quanh, ý công chúa thế nào?”

Đan Y nghe vậy thì hơi cảm thấy mất mát, trầm giọng nói “Toàn bộ theo ý của điện hạ.” Nói xong nàng đứng lên đi song song với hắn.

24. Chương 25

Tôi thiếu thái tử điện hạ một ân tình to như vậy nhưng vẫn ngủ ngon trên cành cây, lúc còn ngái ngủ quay về điện thì trên trời đã đầy sao lấp lánh, vàng trắng cong cong.

Tiểu đồng Lưu Niên bên người của thái tử điện hạ ngoắc tay với tôi, vẻ mặt y hết như vẻ mặt của tôi lúc trốn trên cành cây. Tôi bước từng bước nặng nề tới, hắn vô cùng ảo não đến nỗi muốn dậm chân, đợi tôi đi đến gần thì nói nhỏ vào tai tôi “Hôm nay tâm trạng của điện hạ không được tốt lắm, tốt nhất là người ngoan ngoãn một chút.”

Tâm trạng hắn không tốt thì liên quan gì tới tôi?

Tôi đang tính cãi lại thì nghe thấy giọng nói từ trong điện vọng ra “Thanh Loan phải không? Vào đây.”

Lưu Niên nhìn tôi từ trên xuống dưới, trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, hình như không tin nổi việc thái tử điện hạ tìm tôi. Tôi nhìn hắn rồi đắc ý cười một cái, sau lại rũ mắt xuống, ý muốn nói hôm nay hắn vụng về quá. Hắn oán hận trừng mắt nhìn tôi, nhưng trong mắt đầy ý cười, bước tới mở cửa dùm tôi.

Tôi ở cung Hoa Thanh này cũng đã hai trăm năm, cũng quen thân với mấy tiên nga tiên đồng trong điện. Bọn họ không biết thân thế của tôi, chỉ biết tôi được thái tử điện hạ và điện hạ Đồng Sa mang về nên vô cùng khách khí với tôi.

Ở chung với người khác thì cứ “người kính ta một thước, ta kính người một trượng”, không có mâu thuẫn gì, chuyện này thì tôi cũng làm được nên trong mắt mấy tiên nga tiên đồng này thì tôi là một người tốt bụng.

Ánh sáng trong phòng lay lắt, dưới đèn giai nhân như hoa như ngọc đang cầm một quyển sách mà ngăn người. Thấy tôi bước vào nhưng vẫn không động dậy, nói “Nàng mới ngủ dậy sao?”

Tôi cười hì hì, nói “Có thái tử điện hạ che chở nên Thanh Loan ngủ ngon. Trẽ thể này còn đến phiên thái tử là vì muốn đa tạ chuyện điện hạ che giấu trước mặt Đan Y.”

Hắn quay đầu lại, nhìn tôi chằm chằm rồi lại lẩm bẩm “Tại sao nàng không phải...” tôi nghe loáng thoáng mấy chữ, lại thấy ánh mắt của hắn đang nhìn, bèn cúi đầu nhìn mình từ trên xuống dưới rồi lại cẩn thận hỏi “Trên người Thanh Loan có chỗ nào không ổn?”

Hắn nhẹ nhàng “A” một tiếng, giống như mới tỉnh khỏi giấc mộng, cười nhẹ “Ta thấy trên người nàng có chỗ không ổn.”

Tôi sờ sờ dây cột tóc trên đầu, vẫn còn ngay ngắn. Từ trước đến nay tôi không chải mấy kiểu tóc cầu kì xinh đẹp, cũng không có ai chải cho tôi nên tôi lấy lông vũ biến thành cọng dây để cột tóc. Gần vạn năm qua, cũng không ai để ý tới đầu tóc thẳng thơm mềm mại của tôi nên tôi cột nó thành một túm sau đầu.

Lại nói, trên người tôi mặc cung trang màu hồng phấn, đầu tóc thì lấy dây cột đại nên chẳng ra cái gì. Nhưng nếu nói tóc tôi không hợp với cung trang, lỡ may vị thái tử điện hạ này hạ lệnh để tôi phối lại thì biết làm sao?

Tôi cẩn thận sờ sờ cung trang màu hồng phấn trên người rồi cười nói “Cung trang này đúng là đẹp thật đấy... thật thích hợp với mấy tỷ tỷ xinh đẹp dịu dàng.”

Hắn như cười như không mà nhìn tôi rồi “Ừ” một tiếng, cũng không nói gì. Tôi béo má nói tiếp “Nhưng Thanh Loan... từ trước tới nay đều là một nha đầu nghịch ngợm, mặc màu sắc tươi tắn này hình như không được hợp lắm. Tuy đã mặc hai trăm năm nhưng vẫn thấy không được tự nhiên, nói chi tới điện hạ?”

Hắn giống như nghe tôi nói đùa, trong mắt tràn đầy ý cười, ngón tay thon dài chỉ vào người tôi, cười mắng “Nàng cũng thật là thành thật, cũng biết mình là một nha đầu nghịch ngợm cơ đấy?” Ngón tay chỉ vào người tôi, trong nháy mắt lóe lên ánh sáng vàng, lúc tôi nhìn lại thì bộ cung trang màu hồng nhạt kia đã biến thành một bộ váy dài màu xanh nhạt, không giống như cung trang, tay áo rộng, váy dài che thân, kiểu dáng rất đơn giản nhưng cũng rất vừa người, đáng mừng hơn cả là tôi mặc màu này rất hợp.

Tôi vui vẻ sờ sờ chất liệu vải, cảm thấy mềm mại đàn hồi, không biết đây là do cái gì dệt nên, có lẽ chỉ là chút pháp thuật nhưng tinh xảo hơn tấm áo từ lông chim biến thành của tôi. Tuy trong lòng không thích chuyện hắn đồng ý tôi là một nha đầu nghịch ngợm, nhưng được cái áo xinh đẹp như vậy, trong chốc lát cũng không tranh luận với hắn.

Hắn nhìn một lúc thì gật đầu khen ngợi “Bây giờ nhìn khá hơn.” So với thái tử điện hạ thì tôi chỉ được xem là thuận mắt, điều ấy tôi cũng tự hiểu nên gật gật đầu, cười hì hì rồi khen lại “Dung nhan của Thanh Loan thô thiển, sao có thể so với vẻ quốc sắc thiên hương của thái tử điện hạ được?”

Hắn nghiêm mặt, lại không nhịn được mà phì cười, lại chỉ vào tôi mà mắng “Nha đầu không biết lớn nhỏ!” xong lại nghiêm mặt nói “Nếu đã biết mình là nha đầu nghịch ngợm thì sau này không nên ngủ ở nhánh cây nữa, nghiêm chỉnh mà quay về phòng ngủ đi. Giường cao gối mềm, chẳng lẽ không bằng cái nhánh cây của nàng?”

Tôi liếc nhìn bên ngoài, tuy sắc trời đã tối nhưng cũng không loại trừ khả năng điện hạ Đồng Sa sẽ tới. Lại thấy Lưu Niên nhìn tôi lắc đầu, tôi quay mặt vào, hết sức đau khổ mà năn nỉ “Thái tử điện hạ cũng biết chuyện Thanh Loan không cần thận đặc tội với điện hạ Đồng Sa, quả thật không có cái phúc được yên ổn nằm trên giường ở viện Tín Phương.”

Hắn bật cười “Ta thấy không giống như không cẩn thận mà là cố ý đắc tội!” Lòng tôi thầm nghĩ: ngài và điện hạ Đồng Sa đóng cửa lại thì là ruột thịt một nhà, đương nhiên thiên vị hắn rồi. Nghĩ thế nên tôi không cãi nữa, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Hắn vỗ vỗ vào cái giường nhỏ, dịu dàng nói “Qua đây ngồi.” Đó là chỗ thường ngày điện hạ Đồng Sa hay ngồi. Tôi lắc đầu, khom người “Thanh Loan chẳng qua chỉ là một tiên nga quét nhà, phẩm cấp thấp, sao có thể ngồi chung với điện hạ được?”

Bên eo bị tóm chặt, nhìn lại thì thấy một cọng dây kéo tôi lại ngồi trên giường. Tôi cúi đầu gỡ cọng dây ra, oán giận nói “Chỉ là ngồi thôi mà, cần gì trói như vậy, tiểu tiên không phải là phạm nhân.”

Lúc ngẩng đầu lên thì suýt chút nữa đụng phải mặt của thái tử Lăng Xương đang ngồi gần sát, ngay cả lông mi của hắn tôi cũng có thể đếm được. Tôi hoảng hồn, vỗ vỗ ngực lùi lại một chút rồi oán giận nói “Điện hạ muốn hù chết người sao? Gương mặt của Thanh Loan bình thường, có bị thương cũng không sao, nhưng nếu va vào làm bị thương khuôn mặt của điện hạ thì chắc ngày mai Thanh Loan không còn đường ra cửa lớn của cung Hoa Thanh, bị các tiên tử tiên nga kia xé xác mất rồi.”

Đôi mắt của hắn tĩnh lặng, lúc trước luôn nhìn tôi với ý cười trong mắt, hôm nay thì giống như hơi mờ mịt, chỉ nhìn chằm chằm vào mặt tôi, nói khẽ “Thật là vô cùng bình thường.”

Trong lòng tôi tức giận, trợn mắt nhìn hắn, thầm nghĩ : Đi cùng với ngài thì tôi đương nhiên là vô cùng tầm thường rồi.

Không ngờ tôi trừng mắt cũng không có tác dụng gì, thái tử điện hạ giống như bị ma chứng vươn tay sờ dọc theo chân mày của tôi, nhẹ nhàng phác họa, tôi bị hắn làm cho hoảng sợ, bật dậy khỏi ghế, cả người lại bị ngã vào một vòng tay ấm áp, trên mũi nghe thấy mùi hương của một loài hoa không biết tên. Tôi dùng hay tay ngăn trước ngực hắn, giật mình nói “Điện hạ.... điện hạ làm gì vậy?”

Đôi tay dài của hắn ôm chặt tôi vào trong ngực, cầm đặt trên đầu tôi, nhẹ nhàng thở dài “Hình như ta đã làm sai một chuyện rồi.”

Tôi thử đẩy vài cái mà không có kết quả, thở gấp “Bây giờ điện hạ cũng biết mình đã làm sai rồi sao. Đừng nói tới chuyện khác, nếu bị Đan Y nhìn thấy thì chắc chắn ta sẽ bị xé xác. Lúc đó không cần đợi Đan Y ra tay, Thanh Loan sẽ tự hủy tiên nguyên.”

Hắn giống như bưng bình tĩnh, buông tay ra, cúi đầu nhìn tôi “Nàng khóc?”

Tôi giận quá hóa cười, đẩy mạnh hắn ra, buồn bực nói “Tại sao phải khóc? Trên đời này còn chuyện gì có thể làm ta khóc?” Lời này nói ra, ngay cả bản thân cũng cảm thấy thê lương, cảm xúc dâng trào trong lòng. Mặc dù tôi không hiểu rõ tình yêu nam nữ, nhưng lại vướng mắc một chỗ với hôn phu của Đan Y, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy không chịu nổi.

Tôi lạnh lùng nói “Xin điện hạ tự trọng, không lâu nữa Thanh Loan phải gọi điện hạ là biểu tỷ phu rồi.” Nói xong cũng không nhìn sắc mặt của hắn, đi nhanh tới cửa thì sau lưng lại nghe thấy giọng nói trầm trầm của hắn “Nàng ta là biểu tỷ của nàng, ngay cả một tiếng tỷ tỷ nàng cũng không gọi thì làm sao gọi ta là biểu tỷ phu?”

Tôi chỉ cảm thấy giận tới tức ngực, quay đầu nhìn hắn, cao giọng hỏi “Thanh Loan không biết, chuyện này cũng phải thỉnh giáo thái tử điện hạ xem không gọi là biểu tỷ phu thì gọi thế nào?”

Hình như hắn không cảm thấy sự tức giận của tôi, chỉ chậm rãi nói “Nàng ta đối với nàng không tốt nên ngay cả một tiếng tỷ tỷ nàng cũng không chịu kêu, phải không? Đáng lẽ ra ta phải sớm biết, thủ lĩnh Điều tộc chỉ có một đứa con gái này, nuông chiều quá mức nên làm nàng ta ngang ngạnh, khi đẻ một đứa bé mồ côi như nàng, cũng là chuyện thường tình, huống chi bình thường nàng lại quậy phá như vậy.”

Tôi cảm thấy cả người run run. Vị thái tử điện hạ này đáng sợ tới mức nào? Chắc là ở chung với một đám văn thần ở Thiên giới này quá lâu nên dạy dỗ người khác cũng làm như hắn đang suy nghĩ cho người đó. Đặt mình vào hoàn cảnh rồi nghĩ những gì người khác nghĩ, đau những lúc người khác đau. Sao lại không cảm động được?

Nhưng tôi thường ngày quậy phá sao?

Hắn bị tiên pháp che mắt rồi sao?

Tôi nắm chặt hai tay, muốn dùng hết sức lực toàn thân mà cãi lại ngữ điệu nhẹ nhàng của hắn, những lời hắn nói giống như hắn thật tình suy nghĩ cho tôi, thương tiếc cho nỗi khổ của tôi. Với một người chưa từng biết cảm giác ngọt ngào ấm áp như tôi, giống như vươn tay ra là có thể đạt được hạnh phúc làm tôi sợ hãi.

Nhưng, tôi biết chuyện đời rất khó lường, cũng biết tình cảm của người đời dễ đổi thay, biết những lời ngọt ngào này chỉ là một thứ độc dược, nếu tôi không tỉnh táo biết được hoàn cảnh của mình thì sẽ bị trúng phải độc này, xác hồn đều mất.

Từ lúc tôi biết mình là con gái của Tu La vương thì không cũng nhớ kỹ không quên. Tu La tộc không thể mang đến vinh quang cho tôi, cũng không thể bảo vệ tôi ở Tiên giới này, ở nơi biển lặng luôn có đá ngầm, chỉ có thể cẩn thận mới có thể thoát thân tới Cửu Trùng Thiên.

Thiên tộc và tộc Tu La đánh nhau mấy vạn năm, mấy đời đều chồng chất ân oán, cho dù tôi dùng hết máu trong người cũng không thể rửa sạch ân oán này, một thái tử Thiên tộc tương lai sẽ đứng đầu Thiên giới, sao có thể bị một con chim loan bình thường như tôi hấp dẫn?

Tôi rũ mắt nhìn xuống, che giấu xúc động và sợ hãi trong lòng, khom người nói “Xin thái tử điện hạ thứ tội, là do Thanh Loan lỗ mãng. Vì hôm nay nhìn thấy công chúa Đan Y nên nhớ tới chuyện buồn năm xưa, xin điện hạ bỏ qua.”

Hắn bước tới một bước, tôi lại lui về phía sau một bước “Sắc trời đã tối, ban ngày điện hạ bận rộn công vụ, nên đi nghỉ sớm. Thanh Loan cáo lui.” Không đợi hắn lên tiếng, tôi bước ra khỏi cửa lớn. Lưu Niên đứng giữ cửa đã không còn đó. Những tiên đồng tiên nga hầu hạ này đều biết nhìn sắc mặt, xuất hiện đúng lúc, biến mất đúng lúc, không để cho chủ tử khó chịu.

Tôi bước nhanh, trong lòng giống như có lửa, tâm tình phần uất mà không có chỗ trút ra. Cuối cùng tôi niệm chú hóa thành một con muỗi bay ra khỏi cung Hoa Thanh, bay vòng vòng trong ngự hoa viên của Thiên Đế, vạt áo bay trong gió, đường dài đêm khuya, cũng không hiểu tại sao hôm nay mọi chuyện đều xảy ra như vậy. Nếu như để Đan Y biết được, chắc hẳn nàng ta sẽ cười nhạo tôi không biết lượng sức mà muốn tranh ngôi vị Thái tử phi tương lai của nàng. Đến lúc đó Thiên đế tức giận, mệnh tôi lại khổ, lúc này đành chờ mọi chuyện lắng xuống, Thái tử và Thái tử phi nương nường thành hôn, có lẽ sẽ thân thiết như người một nhà.

Tôi chỉ là một người gánh tội ấu thân, không thể để cho đám thần tiên ở tứ hải bát hoang này có cớ mà phỉ nhổ tôi và mẫu thân.

Tôi ngồi nghỉ ở một gốc cây không biết tên, ánh trăng tĩnh lặng như vậy, kích động trong lòng dần dần nguôi ngoa giống như thủy triều rút xuống, chỉ để lại những móm đá ngầm xấu xí, ngay cả bản thân tôi cũng không thể tự nhìn mình. Tôi đưa tay ra sờ sờ vào thân cây sần sùi, nói khẽ “Sao ta lại muốn tranh đoạt vị trí kia với nàng chứ?”

Thái tử điện hạ chỉ là thấy mới mẻ, tính tình của Đan Y cũng không làm người khác yêu thích, hôm nay mới gặp mà đã có rủi ro, nếu sau này hắn hối hận việc hôn nhân này cũng có lý. Nhưng cho dù thế nào thì ngại vàng Thái tử phi tương lai này cũng không thuộc về tôi.

Tôi chậm rãi ngồi xuống, chợt nghe trong đêm đen yên tĩnh một tiếng thở dài rất thê lương. Tôi nghĩ lỡ tai mình có vấn đề, hoặc là tiếng vang của mình, thử xê dịch thân thể lại nghe thấy tiếng thở dài phiền muộn kia, người đó nói “Sao ta lại không thể bỏ được vị trí đó?” Tiếng nói mềm mỏng lại thê lương, cất giấu đau khổ cùng buồn phiền, là giọng nữ.

Toàn thân tôi nổi da gà, cả người run run, không hiểu nữa đêm lại gọi trúng Hoa tinh nào tới. Tôi chậm rãi đứng dậy thì lễ, nói khẽ “Tiểu tiên không cố ý quấy nhiễu, chỉ là bóng đêm quá đẹp, tiểu tiên nhìn tới ngáy ngọc nên mới lỡ xông vào đây, mong thượng tiên thứ tội.” Cho dù là hoa tinh hay yêu quái nào nhưng có thể tu luyện thành tinh trong hoa viên của Thiên đế, lại được sương đêm và trăng sáng tắm bổ, nói không chừng tôi cũng không đánh lại.

Tôi lùi lại hai bước, thấy quỷ ảnh lay động xung quanh, có sát khí vô cùng đáng sợ, lập tức hốt hoảng chạy đi, sau lưng còn nghe thấy một giọng nói vô cùng vội vàng nói bên tai tôi “Con à, mau chạy nhanh, mau

chạy nhanh, nhanh chút nữa...”

Chân tôi mềm nhũn, thiếu chút nữa là cắm đầu vào gốc cây, lúc này mới nhớ mình có thể vỗ cánh bay hoặc cưỡi mây, không hiểu là do pháp lực thấp kém hay do quá sợ hãi mà lại quên mất.

Tôi gọi tới một đám mây, đạp lên mà đi, bên tai còn nghe thấy tiếng nhắc nhở “Con gái, mau chạy đi, mau chạy đi...”

Tôi lão đảo điều khiển đám mây bay thẳng về cung Hoa Thanh

25. Chương 26

Trong Tín Phương viện chỉ có hai ma ma ở. Cây xanh trong sân sum suê cành lá, bám vào khắp nơi. Mặc dù phòng ngủ chính được trang trí hết sức thoải mái nhưng lại rất xa lạ với tôi, trong hai trăm năm qua tôi cũng chỉ ở lại một lúc.

Lúc đầu tôi bị thái tử điện hạ làm cho giật mình, sau đó lại bị chuyện trong ngự hoa viên làm cho sợ tới mức hồn phách đều mất, lúc này chân tay không có sức lực, chui đầu vào giường, thầm nghĩ trong lòng : Nếu đêm nay bị điện hạ Đồng Sa biết được, giáng xuống tám mươi một tia sét Hồng Thiên thì tôi cũng không thể rời khỏi giường được.

Một giấc mộng đen tối, lúc tỉnh lại tôi thấy cả người đều suy yếu, đầu óc choáng váng, gắng sức vài lần cũng không dậy nổi. Ngoài cửa gió nhẹ thổi, tiếng rì rào liên miên, chắc là hai vị ma ma kia nghĩ tôi không có ở đây nên mới thì thầm bàn tán.

Một người nói “Ồ trên Tiên giới này hơn một vạn năm nay đều nói vị Thái tử phi tương lai kia tài sắc vẹn toàn, không chỗ nào là không toàn diện, hôm qua ta thấy từ xa xa nàng đi với thái tử, thấy không bằng người kia trong viện chúng ta.”

Một người khác lại nói “Ta thấy Thái tử phi tương lai rất tốt, nói chung thì cũng là công chúa Điều tộc. Người kia chỉ là một tiên nga quét nhà, ngay cả chải tóc cũng không biết chải thì có gì tốt.”

Tôi nằm trên giường cười thầm, những lời này vào tai thì cũng như gió thổi, cũng không suy nghĩ gì, chỉ là nếu Đan Y mà biết được, tới khi nàng làm chủ cung Hoa Thanh này thì hai vị ma ma kia chết chắc.

Lại nghe thấy một người nói tiếp “Người sống từng này tuổi rồi mà vẫn không hiểu sao? Dung mạo chỉ là vẻ bề ngoài thôi, tính tình tốt mới làm người khác yêu quý. Người ở trong viện chúng ta rất vui vẻ hoa đồng, đây lại là Tín Phương viện, lúc trước vốn là chỗ ở của trắc phi của Thái tử, Thái tử điện hạ cho nàng ta ở đây mà người còn không hiểu sao?”

Người kia ngạc nhiên nói “Người nói thật sao?”

Chuyện tối qua thật sự đã để lại trong lòng tôi nỗi ám ảnh, nếu không phải cả người tôi không có sức thì nghe thấy những lời ấy đã rớt xuống giường rồi. Lại nghe thấy một người hét to “Rảnh rồi quá nên nhiều chuyện phải không?”

Rầm một tiếng, tôi đã té từ trên giường xuống, nền đất cứng, đập vào xương cốt vô cùng đau, không nhịn được kêu đau một tiếng thì có một người túm lấy tôi quăng lên giường.

Tôi chỉ cảm thấy tim đập không vững, trên trán toát mồ hôi lạnh, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy thì lại nghe thấy bên tai một giọng nói giễu cợt “Nha đầu nhà ngươi ngày thường thì vô cùng khỏe mạnh, sao hôm nay lại giả bộ bệnh? Chẳng lẽ ngươi thấy Thái tử phi tương lai tới đây nên trong lòng ghen tị, lúc này giả bộ bệnh để thái tử điện hạ ngoảnh đầu nhìn ngươi?”

Chính là điện hạ Đồng Sa.

Từ trước tới nay hắn không vừa mắt với tôi, nếu là bình thường thì tôi đã cảm chửi mà đánh hắn, nhưng hôm nay cả người tôi suy yếu, ngay cả sức đáp trả cũng không có.

Thấy tôi không lên tiếng, hắn lại nói “Chỉ là một tiên nga quét nhà mà dám mơ tưởng vào cung sao? Đừng tưởng rằng được ở Tín Phương viện này thì có thể trở thành trắc phi nương nương.”

Tôi nhắm mắt lại, hai tai ù ù, giống như bị mấy đứa bé khóc nháo chung quanh, mặc kệ những câu công kích của hắn. Tôi cũng không còn nhỏ, cũng đã học được cách im lặng mà không thêm cãi cộ. Có nhiều lúc tranh cãi chỉ làm mình thêm đau lòng, không có tác dụng gì, không bằng im lặng cho qua.

Muốn người khác hiểu mình, thật là quá khó.

Tôi nghĩ vậy nhưng trong mắt điện hạ Đồng Sa lại thành làm bộ làm tịch, hay là hắn nghe mấy người đó nói gì rồi nên mới đến trách mắng tôi? Bình thường hắn và tôi đều đối đầu gay gắt, nhưng tôi biết cũng chỉ là quạ phá thể thôi, không tổn hại gì, nên mới tranh nhau với hắn. Chuyện hôm nay lại trọng đại như vậy, lỡ may giáng tội xuống đầu tôi thì dù kêu rách cổ họng cũng sẽ không ai bảo vệ.

Chắc là hắn lú lo mà không thấy tôi đáp lại nên cũng thấy kỳ quái, tiến lên một bước nắm lấy cánh tay trái của tôi, định lật tôi ra, đột nhiên lại rút tay lại “Ồ” một tiếng, rồi lại nhanh chóng đưa tay tới lật tôi dậy. Ông trời có mắt, tôi nằm úp mặt mũi xuống chắn tới sắp ngạt thở thì hắn lật tôi lên.

Tôi gắng sức mở mắt, gương mặt của người trước mắt cũng không giận dữ lắm, sắc mặt giống như không thể tin nổi. Một bàn tay lạnh lạnh sờ trán tôi, tôi cảm thấy mát mẻ sảng khoái nên lại không nhận được mà xích tới gần tay hắn, thoải mái thở dài ra tiếng.

Hắn tròn mắt nhìn tôi một lúc, rút tay về rồi bỏ đi. Không tới nửa canh giờ sau, Dược Quân bị xách áo tới. Vị điện hạ Đồng Sa này từ trước tới giờ rất ngang ngược, chưa tôn trọng ai bao giờ, chỉ trừ bỏ thiên đế, thiên hậu và thái tử điện hạ là hắn không dám nắm áo, còn lại mấy Văn thần Vũ thần ở Cửu Trùng Thiên này hầu hết đều từng bị hắn nắm áo. Tôi thấy Dược Quân tránh tôi tránh lui trong tay hắn, vẻ mặt không tình nguyện chút nào nên đành nhìn hắn cười cười xin lỗi. Thần tiên tuy không ăn uống như phàm nhân để mà mang bệnh. Nhưng nếu tiên thai như tôi, nguyên thân bị bệnh thì cũng là một chuyện lớn.

Dược Quân coi bệnh cho tôi khá lâu thì đưa ra một kết luận : Do quá sợ hãi.

Y thuật của hắn cũng thật là đáng tin.

Điện hạ Đồng Sa cứ nghĩ là do mình xông vào cửa đã trách mắng, nên cũng thấp giọng lầm bầm “Bình thường lá gan lớn lắm mà, chỉ mới một vạ năm tu vi đã dám liều mạng với Ma vương, không để bốn điện hạ vào mắt, bây giờ mới nói có mấy câu đã sợ hãi phát bệnh, ai tin nổi?”

Cũng không biết là do Dược Quân trước nay vẫn hay cố chấp hay là do bị điện hạ Đồng Sa nói vậy nên tức giận, nghe thấy lời ấy thì khăng khăng khẳng định rằng tôi là do bị sợ hãi quá nên sinh bệnh. Nói xong lại lấy ra mấy viên thuốc định thần để ở đầu giường.

Điện hạ Đồng Sa tiễn Dược Quân xong, quay về nhìn tôi một lúc thì nói “Người đừng tưởng rằng không muốn quét rác, nằm trên giường thì có thể lười biếng...” hình như lại nhớ tới chuyện gì đó nên ngậm miệng, không lời nhai nữa. Hắn đỡ tôi ngồi dậy, đưa nước ấm để tôi uống thuốc rồi lại đỡ tôi nằm xuống, không tới nửa khắc sau tôi đã ngủ mơ màng.

Trong lúc mơ màng thì nghe thái tử điện hạ nói “Dược Quân nói là do quá sợ hãi sao?”

Điện hạ Đồng Sa giống như vô cùng hối hận, nói “Ca ca, đều tại đệ lắm mồm, hù dọa nha đầu kia vài câu, bình thường thấy nàng ta giương nanh múa vuốt như vậy, đệ đâu ngờ mới nói vậy đã sợ quá sinh bệnh.”

Thái tử điện hạ thở dài một tiếng, trên trán tôi có thêm một bàn tay lạnh lạnh rất thoải mái, tôi đang nằm mộng cũng không nhận được mà co rúm người lại, tôi biết rõ bàn tay này là của thái tử điện hạ, lẽ ra tôi phải nhanh chóng tránh đi mới đúng. Nhưng tay hắn vừa chạm vào trán tôi, tôi cảm giác được nó lạnh lạnh, vuốt ve khuôn mặt tôi, cảm giác giống như một người đang trúng độc tìm được thuốc giải. Cả người chìm trong mơ màng, trong lòng tôi lo lắng, mấy lần tỉnh giấc sức mở to mắt nhưng không thể, càng thêm tin tưởng đây chắc chắn là một giấc mộng nên tôi cũng thả lỏng tinh thần mà mặc kệ hắn.

Bên tai lại nghe thấy giọng nói trầm trầm tự giễu của thái tử điện hạ “Ta cũng không ngờ rằng nha đầu này lại dễ hoảng sợ như vậy. Bình thường nàng quạ phá nghịch ngợm như quỷ con.”

Điện hạ Đồng Sa giật mình nói “Ca ca, chẳng lẽ chính ca ca dọa cho nha đầu này sợ hãi mà sinh bệnh?”

Tôi chỉ nghe thấy một tiếng cười thấp rồi tất cả trôi đi xa, trong lòng tôi chỉ còn một ý nghĩ duy nhất: ngày xưa nghe nói Thiên đế bây giờ lúc còn là thái tử vô cùng phong lưu, máu huyết di truyền, thượng bất chính sao có thể trông đợi hạ không loạn? Chỉ là một lúc nổi hứng trêu đùa sao có thể làm cho tôi sợ hãi mà phát bệnh?

Cả ngày u mê.

Hai ngày sau, tôi khỏe hơn được một chút, nghe mấy ma ma trong viện nói hai ngày nay thái tử điện hạ vô cùng bận rộn, cả ngày đều đi dạo khắp nơi với Thái tử phi tương lai, gần như đi mấy chục vòng Cửu Trùng Thiên này rồi. Những tiên nga trong Cửu Trùng Thiên này đều chạy tới chen lấn trong điện của Thái tử phi nương nương, nghe nói chen chúc đến nỗi nước cũng không thấm qua được, làm cho Thái tử phi tương lai mệt mỏi tới sinh bệnh nên hôm nay đóng cửa không tiếp khách.

Trong lòng tôi cười thầm, lời Chu Tước Thần Quân nói thật không sai chút nào, nếu không phải bây giờ đi và Đan Y đan ở đây thì tôi sẽ lên tới điện Tước La, tìm mấy vò rượu ngon mang tới cho hẩn uống.

Tôi khoai trá trong bụng, cột tóc rồi kéo cây chổi ra ngoài để quét tước.

Hai vị ma ma phụng mệnh chăm sóc tôi đang đứng ngoài cửa, rất thân thiết với tôi, thấy tôi kéo cây chổi thì vội vã bước lại tranh “Cô nương sức khỏe không tốt, nghỉ ngơi mới hai ngày, bây giờ mới khỏe được chút còn cầm chổi làm gì?”

Tôi giữ chặt cây chổi, cười nói “Ma ma nói gì thế? Tiểu tiên chẳng qua chỉ là một tiên nha quét nhà, làm việc phải làm, sao ma ma lại vội vã như thế? Đã chậm trễ công việc hai ngày nay, cũng không biết là được tỷ tỷ nào làm giúp, Thanh Loan thật muốn tới cảm tạ.”

Hai ma ma thấy không thể khuyên ngăn nên đành để tôi đi.

Tôi nhìn lên trời thấy nắng chói chang, lúc này mà dọn dẹp phía trước điện thì thật không khôn ngoan chút nào nên kéo chổi tới phía sau. Mặc dù cung Hoa Thanh không tráng lệ như hậu viên của Thiên đế, nhưng cũng rộng rãi xinh tươi, có nhiều loại hoa nhiều hương nhiều sắc, hai ngày nay không có ai dọn dẹp, lá vàng đã rơi đầy sân.

Tôi quét tới chỗ mồ hôi, vừa lúc đến ngay gốc cây mà mình hay trốn, lại nghe “lác đác” vài tiếng rất có tiết tấu, dưới đất thì đầy hạt thông, trong vườn này chỉ có chim tước làm bạn với tôi chứ chưa từng thấy loại thú hái quả nào. Tôi chống cây chổi ngẩng đầu lên nhanh, thấy điện hạ Đồng Sa đang nghiêng người dựa trên thân cây, ánh mắt sáng trong, trên gương mặt như ngọc đều là ý cười, dưới đất trải một lớp hạt thông thật nhiều.

Mấy ngày nay tinh thần tôi đều lo lắng, chỉ muốn làm rõ những chuyện trong lòng nhưng lại sợ dọa đến hẩn, bèn khom người hành lễ, nhỏ giọng nói “Tiểu tiên Thanh Loan tham kiến nhị điện hạ. Nhị điện hạ cao hứng ngồi chơi, Thanh Loan không biết lại quét mất hạt thông của điện hạ, xin điện hạ trách phạt.”

Hẩn xưa nay đều ghét mấy lễ nghi phiền phức, bèn vẫy vẫy tay theo thói quen “Lui ra lui ra!”

Tôi kéo cây chổi rời đi thì nghe phía sau có người gọi “Quay lại quay lại.”

Tôi mà quay lại mới là chuyện lạ.

Tôi làm như gió thổi qua tai, kéo cây chổi đi xăm xăm về phía trước, vậy mà tên hoàng tử mặt dày này cũng đuổi theo. Trước mặt hoa cỏ sum suê, lúc tôi chui đầu vào thì phát hiện một góc áo ngũ sắc, nơi cổ tay khép vào là tấm áo màu xanh ngọc, trong lòng tôi hồi hận, giữa hai người này tôi tình nguyện rơi vào tay điện hạ Đồng Sa, hẩn không thể làm gì tôi, nhiều nhất thì trách mắng vài câu là xong.

Lúc tôi đang ngẩng người thì phía sau một người xô tới, tôi té vào lòng của thái tử Lăng Xương, người mặc áo ngũ sắc đang đứng kế bên chính là Thái tử phi tương lai, công chúa Đan Y.

Hơn bốn trăm năm không gặp, hôm nay gặp lại lại theo cách kỳ quái như vậy, tôi kéo cây chổi thì không nói đi, nhưng lại chui đầu vào lòng của vị hôn phu tương lai của nàng, cảnh này rơi vào trong mắt nàng, hậu quả tôi phải gánh hết.

Mà tên đầu têu ra chuyện này, điện hạ Đồng Sa lại còn đang âm ỉ “Con chim ngọc kia, người chạy đi đâu hả? Cuối cùng cũng để ta bắt được.” Một tay xách tôi ra khỏi người của thái tử điện hạ, lúc này mới nhìn tới hai người trước mắt thì sắc mặt có chút khó coi, nhưng lại không thể trách mình nên đành túm áo tôi mà mắng “Bảo người đừng chạy, người không nghe. Nhìn đi, bây giờ va vào ca ca rồi đấy.”

Tôi bị hấn túm đến không thở nổi, nhưng vẫn không nhịn được mà phì cười. Hấn nói lời này nghe giống như Thái tử điện hạ và Đan Y đang vụng trộm yêu đương ở đây.

Đồng Sa thấy tôi cười, mắng “Con chim ngọc, còn không nhận sai?” Bàn tay túm áo tôi cũng nói lỏng một chút.

Tôi nghiêm mặt, cúi người thi lễ “Tiên nga ở cung Hoa Thanh, Thanh Loan bá kiến công chúa điện hạ.”

Nàng chặc lưỡi hai tiếng, cũng không thèm đỡ tôi dậy mà châm chọc “Từ nhỏ ta đã nói tương lai người sẽ là một tiên nga quét nhà. Người lại không an phận làm tiên nga ở núi Đan Huyệt, đã thô thiển không biết lễ nghĩa thì thôi đi, lại còn muốn tới Cửu Trùng Thiên để làm tiên nga quét nhà. Làm tiên nga ở đâu mà không phải quét nhà hả? Nếu để mẫu thân nhìn thấy, không biết có buồn mà sinh bệnh không đây.”

Nàng không nhắc tới dì thì thôi, nhắc tới thì tôi lại áy náy trong lòng. Bốn trăm năm không gặp, tôi đã không còn là người không biết nhường nhịn, luôn dùng nắm đấm giải quyết vấn đề như trước kia nữa. Bây giờ cũng không còn được thanh thoi, Cửu Trùng Thiên này cũng không phải là núi Đan Huyệt để tôi giương oai.

Thái tử điện hạ đứng kế bên, tôi cũng không vội vã đứng dậy, chỉ nửa quỳ nửa ngồi rồi thản nhiên nói “Thanh Loan đã lâu không gặp dì, nhưng bây giờ lại bận việc trong cung thái tử điện hạ, không rảnh rỗi để chạy đi tìm, xin công chúa điện hạ hỏi thăm dì một tiếng dùm ta.”

Điện hạ Đồng Sa đứng sau lưng tôi nói “Nha đầu nhà người, bình thường thì quậy phá như khỉ con, vậy mà cũng có lúc quý củ như vậy, thật là làm người ta sợ hãi. Tẩu tử đừng để nha đầu kia lừa. Lại đây, để thái tử ca ca và tẩu tử tâm sự, chúng ta đi chỗ khác chơi.” Nói xong thì kéo tay tôi, muốn dắt tôi rời khỏi.

Tôi nhất quyết không động dậy, trong lòng muốn xem xem Đan Y ở trong lòng thái tử nặng nhẹ thế nào.

Nếu hấn vô tình với Đan Y cũng chẳng sao, nếu hấn thâm tình với Đan Y thì trước khi hai người họ thành thân mà tôi không rời khỏi đây thì không biết sẽ bỏ mạng thế nào nữa.

26. Chương 27

Thật lâu sau, chỉ nghe thái tử điện hạ dịu dàng nói: “Đồng Sa, mau đỡ Thanh Loan trở về. Đã bị bệnh vài ngày, bây giờ mới đứng dậy được, sao còn không đỡ nàng về Tín Phương điện nằm nghỉ?”

Sau cái đêm đó, tôi cũng không chưa gặp lại hấn, cảm thấy giống như trút đi được gánh nặng, trong lòng đã hiểu rõ tám chính phần. Thái tử điện hạ đây là có chút chịu không nổi tính tình ương ngạnh của Đan Y rồi. Tôi cười nhạt vươn người đứng lên khỏi ghế: “Đa tạ thái tử điện hạ, đa tạ công chúa điện hạ.” Tôi giương mắt nhìn bọn họ, trên mặt Đan Y đã có vẻ không hài lòng, nhưng vẫn e ngại thái tử điện hạ, trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa từng nổi giận.

Từ thuở nhỏ nàng đã bị nhốt trong cung, có nhiều khi phiền chán thì lấy việc đánh chửi cung nga để tìm niềm vui. Nhưng sau khi đánh xong, cũng lấy vàng và hạt châu ra khen thưởng, bên người nàng cũng có mấy cung nga tham lam. Nhưng trong vòng một năm, cũng chỉ có hai người trong tổng số đó. Dĩ mặc dù nghiêm khắc, mấy cung nga kia cũng chỉ là chim chóc những bình thường, đối với con gái ruột của mình, có thể là thương nàng vì đã mất cha từ nhỏ, luôn luôn không chịu nổi vài câu nũng nịu của nàng, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

Từ trước đến nay việc này ở trong Phượng Tề cung đều được che dấu hết sức chặt chẽ. Tất cả cung nga bên cạnh Đan Y đều là do Can Tường trợ thủ đắc lực của dì sắp xếp, nhưng tôi đã sống ở trong cung lâu ngày,

tối thiểu cũng sẽ nghe phong phanh một số sự việc, trong ngày thường có thể tránh mặt nàng liền cố gắng tránh, nếu như có va chạm mặt, thì cũng là ở trước mặt một đám cung nga, hay trước mặt dì. Nếu nàng thật không vui làm ra việc gì lớn, lỡ như truyền lên Cửu Trùng Thiên, bị giáng tội danh thất đức, có thể gặp phải chuyện không ổn thật lớn rồi.

Thái tử điện hạ cười không ngớt, giống như đối với toàn bộ việc này hoàn toàn không biết, nói: “Công chúa có điều không biết, lúc trước núi Nữ Sàng có ác thú xuất hiện, thổ địa Thanh Loan núi Nữ Sàng liền mình trấn giữ, Phụ hoàng khen nàng can đảm, mới hạ chỉ đề bạt nàng vào trong cung của ta đảm nhận một chức vụ nào đó, vì cái tính cách bất hảo của nàng, bổn vương có tâm muốn mài dũa tính lại tính cách của nàng, nên mới để nàng làm một cung nga vẩy nước quét nhà ở trong điện hai trăm năm.”

Tôi nói thầm trong lòng: thì ra là còn có cái nguyên nhân này sao? Đây thái tử điện hạ rõ ràng là.
. Thật sự là xấu xa nói không nên lời! Trong ngày thường luôn ra vẻ nghiêm trang, trong bụng lại ngậm cát cả một bụng ý xấu, nói ra đạo lý đường hoàng, thật làm cho người ta tìm không ra một lỗi sai. Mặc dù thay tôi lấy lại chút mặt mũi trước mặt Đan Y, nhưng lại làm cho người ta nén một bụng tức giận, thật sự nuốt không trôi.

Quay đầu nhìn Đồng Sa điện hạ, thậm chí hấn thẹn đến trên mặt có vài phần sắc đỏ, lẩm bẩm nói: “Bất quá là làm tiên nga vẩy nước quét nhà hai trăm năm. Mỗi ngày cứ phải vậy ở trong điện, lại khó chịu lại không thú vị, nào có cái vẩy nước quét nhà nào mà thú vị?” Chính hấn không thích sách vở, nên nghĩ những người khác cũng giống như mình.

Thì ra việc này hấn cũng biết. Hai huynh đệ này từ trước đến nay như hình với bóng, biết được việc này cũng nằm trong dự đoán của tôi. Tôi thờ ơ nhìn hai huynh đệ này, cười lạnh một tiếng, nói: “Nói như vậy Thanh Loan cũng phải cảm ơn hai vị điện hạ rồi!” Nói xong trịnh trọng làm lễ quỳ trước mặt hai người bọn họ, ý cười trên mặt Nhị vị cực kỳ xấu hổ, nghiêng người tránh sang một bên.

Thái tử điện hạ đưa tay chỉ vào người tôi cười nói: “Hai ngày trước công chúa điện hạ còn nói muốn gặp cung nga vẩy nước quét nhà trong cung của ta, hôm nay cũng không phải là đã gặp được đấy sao?”

Tôi rõ ràng nhìn thấy vẻ chán ghét ở trên mặt Đan Y, cũng chỉ làm như không biết, nghiêm trang nói: “Nghe được Thái Tử Phi nương nương sẽ đến thăm, Thanh Loan đã sớm ngày ngóng đêm trông, chỉ là hai ngày này thân thể không khỏe, chưa đến chào hỏi Thái Tử Phi nương nương.”

Trong mắt nàng chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, tất nhiên là không hiểu một người luôn gương nanh múa vuốt như tôi vì sao hôm nay dịu ngoan như vậy. Đảo mắt một cái giống như đã bình tĩnh đại ngộ, ánh mắt ảm áp đảo qua chỗ trên người thái tử điện hạ, tựa hồ lại thêm kiêu ngạo lại thêm đắc ý.

Chàng trai đứng bên cạnh nàng trần đầy sắc xuân, vô cùng xinh đẹp, bên miệng mang theo một tia cười nhàn nhạt, ít nhiều gì cũng mang theo chút tao nhã. Đỉnh đầu có một đóa hoa to hương thơm ngào ngạt, có cánh hoa nhẹ nhàng bay xuống, vờn lại trên chân mày của hấn, giống như một người vừa bước ra từ trong mộng, vừa mới gặp, đã làm cho người ta kinh ngạc vì vẻ đẹp của hấn. Tôi cũng đã đảo quanh bên cạnh hấn hai trăm năm, sớm đã hiểu cách quan sát nét mặt, biết tâm trạng hấn lúc này cũng không mấy tốt, chỉ là giữa lòng mày hơi nhíu lại.

Một chàng trai giống như hấn tất nhiên sẽ làm động lòng tất cả các cung nga trên Cửu Trùng Thiên, tất nhiên Đan Y cũng tưởng là tôi nảy sinh tình cảm với hấn, nhưng là chàng trai là phu quân tương lai của nàng, tôi nghĩ muốn thực hiện được, lấy một địa vị ở bên cạnh hấn, thực sự không dễ, vì thế nàng mới có biểu tình như vậy.

Tôi cười thầm trong lòng: Từ trước ở trên núi Đan Nguyệt Đan Y mắng, hận nhất chính là cái hôn sự này. Trừ bỏ đối ngại vàng thiên hậu nương nương này có vài phần lưu luyến bên ngoài, đối Lăng Xương thái tử cũng tức giận cũng không ít. Bất quá mới gặp, mới năm ba ngày đã lấy được trái tim người ta, quả thực có vài phần ngu dần. Nàng đối tính tình vị này thái tử lại có vài phần hiểu biết?

Sau phút chốc, trong lòng Đan Y có thể là tính toán rõ ràng, cười cười xoa tay một hồi ở trong tay áo, thẹn thùng liếc mắt Lăng Xương thái tử một cái, nói: “Điện hạ cũng không nhắc nhở Đan Y, hôm nay ra ngoài đi rất gấp, không bằng một lát nữa trễ một chút điện hạ để cho Thanh Loan sang chỗ Đan Y một chuyến, để Đan Y chuẩn bị vài món thưởng cho Thanh Loan?”

Nàng so với tôi lớn tuổi hơn, pháp thuật so với tôi lại mạnh hơn, ví như đem tôi ném vào trong điện đánh một trận, rồi dì lại dẫn ra, người âm thầm chịu đựng tất cả cũng chỉ là tôi. Tôi khiêm tốn cười, nói: “Làm phiền công chúa điện hạ lo lắng rồi! Phần ý tốt này của công chúa điện hạ Thanh Loan xin nhận, nhưng công chúa đi đường xa mà đến, lại bắt người phải tốn kém, làm sao Thanh Loan dám nhận?”

Nàng che miệng cười khúc khích một hồi, nói: “Chẳng lẽ trong điện bản công chúa có hổ, Thanh Loan sợ bị ăn hay sao?”

Tôi đã nghe ra được một chút tức giận trong tiếng cười của nàng, trong lòng biết không có thể từ chối được, đang muốn đáp ứng, thái tử điện hạ lại lên tiếng: “Ta mới nhớ ra một lát nữa phải cùng công chúa tham khảo việc đánh cờ, không bằng đến lúc đó không cần dẫn theo Lưu Niên, để Thanh Loan theo hầu, đến lúc đó nhận thưởng luôn cũng được.”

Tôi vội vã nói: “Đa tạ thái tử điện hạ.” Trong nội tâm thực sự cảm kích một hồi.

Thật lâu không thấy Đồng Sa không lên tiếng, lúc này mới nói: “Con chim ngốc kia, đi nhanh đi, chúng ta đứng ở nơi này lâu lắm rồi, làm mất nhã hứng của ca ca và tẩu tử.”

Trên mặt Đan Y ửng hồng liếc nhìn Đồng Sa một cái.

Tôi kéo cây chổi đi ra ngoài, thái tử điện hạ nói: “Khoan đã ——”

Tôi kinh ngạc nói: “Không biết thái tử điện hạ kêu Thanh Loan dừng lại, còn có chuyện gì phân phó?”

Hắn xoa xoa thái dương, mới chậm rãi nói: “Kể từ hôm nay, nàng quét dọn ở trong điện này đi, cũng đỡ phải chạy cả ngày ở bên ngoài.”

Tôi trầm giọng nói: “Thanh Loan tự giác lấy việc vẩy nước quét nhà để tu thân dưỡng tính, tính tình hiện giờ không tốt, điện hạ khai ân, vẫn là tiếp tục để cho Thanh Loan làm tiên nga vẩy nước quét nhà.”

Khó có được nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hắn, trong lòng tôi đắc ý, bước nhanh đi ra ngoài, Đồng Sa theo sát ở sau tôi. Chỗ này cách cung Hoa Thanh khá xa, Đồng Sa hỏi: “Nha đầu nhà người thế mà lại sợ công chúa điều tộc?”

Tôi cảnh giác nhìn hắn một cái, Đan Y mặc dù đối với tôi không tốt, nhưng tính tình thiếu sót của của nàng mà truyền ra từ trong miệng tôi, phá phách đi mối nhân duyên này, sợ là lại làm đi đau lòng rồi. Tôi ngây ngốc nói: “Sợ, như thế nào không sợ.”

Hắn tiếp lời nói: “Ta đã nói thôi, nhìn tẩu tử đã biết là người lợi hại, viết ngay giữa lòng mày, vậy mà vẫn còn một bộ dáng yếu đuối như thế.”

Tôi khẽ cười nói: “Nàng là công chúa điều tộc, ta chỉ là một con chim bình thường, tôn nghiêm công chúa, điều tộc ai không sợ?”

Hắn chán nản nói: “Nha đầu chim ngốc nhà người. Ngày thường nhìn không ra được, cũng có lúc thông minh.”

Tôi mỉm cười, không tiếp tục cãi cọ nữa.

Đến buổi tối, quả nhiên thái tử điện hạ kêu Lưu Niên bảo tôi đến điện Tước La.

Tôi gắng gượng bước vào đại điện, hắn đang suy nghĩ gì đó, ngoảnh mặt về phía tôi vẫy tay nói: “Lại đây.”

Tôi đi lên phía trước nhìn, thì ra là đang suy nghĩ chọn bộ bàn cờ, những bộ bàn cờ đều được làm rất tinh xảo, hắn nhìn hai bộ bàn quân cờ nói: “Nàng và công chúa là chỗ quen biết cũ, nàng tới nhìn một cái, hai bàn cờ này nên đưa cho công chúa cái nào?”

Tôi tùy ý chỉ một bộ, quả nhiên hắn nở nụ cười, nói: “Văn chim ngốc tinh mắt, thật sự là nhìn không ra được.” Tôi đã bị hai huynh đệ bọn hắn chen ép thành thói quen, nhàn nhạt trả lời hắn: “Mắt của tiểu tiên vụng về, nhưng nhớ lại, nhưng nếu có người bạn tâm chọn một bộ bàn cờ cho tiểu tiên, dù cho có chọn cái xấu nhất, trong lòng tiểu tiên cũng sẽ cực kỳ vui vẻ.”

Hắn quay đầu bình tĩnh nhìn tôi một lúc, tôi bị ánh mắt đó của hắn làm cho hoảng sợ, lui về phía sau một bước, ngập ngừng nói: “Tiểu tiên đã nói sai sao?”

Trong mắt hắn hiện lên vẻ ôn hòa, thản nhiên nói: “Không sai. Nàng nói rất đúng.” Hắn lấy bộ bàn cờ tôi chọn, đi nhanh về phía cửa điện.

Đan Y đến đây đã nhiều ngày, ngay cả cửa điện cung Hoa Thanh tôi cũng không chịu ra ngoài. Hôm nay cùng thái tử điện hạ một trước một sau đi tới Đồng Sơ điện Đan Y đang ở.

Ở trên đường đi gặp vô số tiên tử tiên nga, ánh mắt nhìn thái tử điện hạ luôn luôn vài phần thương tâm thể lương. Nhưng thấy hắn chọn đường đi về phía Đồng Sơ điện, họ đều che miệng, lộ ra vẻ mặt đau buồn.

Tôi cảm thấy thú vị, một đường đi hưng trí bừng bừng, hôm nay lại có thái tử điện hạ hộ giá, điểm đó cũng đã sớm bị gió thổi tan tác làm cho sợ hãi rồi, tới cửa đại điện Đồng Sơ, thì nhìn thấy Hồng Oanh thị nữ của Đan Y đang đuổi thẳng cổ ngồi đợi, thấy được hai người chúng tôi đi tới, lập tức ngoan ngoãn hành lễ, Hồng oanh này chính là người thân cận bên cạnh Đan Y, lại cực kỳ biết cách cư xử, trước mặt Đan Y mặc dù không để ý đến tôi, nhưng sau lưng Đan Y lại rất tốt với tôi. Tôi ngược lại thông cảm với nàng ta làm người hầu không dễ, nàng ta cũng coi như hiền lành. Hôm nay gặp nàng ta cũng coi như là nằm trong dự tính, bước lên phía trước một bước đứng nghiêm bên cạnh người thái tử điện hạ, cười nói: “Hồng Oanh tỷ tỷ ——”

Nàng ta lớn hơn tôi rất nhiều tuổi, chỉ là từ trước đến nay dung mạo của các tiên tư luôn trẻ đẹp, cụ thể lớn hơn bao nhiêu tuổi, tôi ngược lại không biết, nhưng kêu một tiếng tỷ tỷ, cũng xem như là hợp lý. Nàng chăm chú nhìn tôi một lúc, vậy mà trong mắt lại có vui mừng xen lẫn sợ hãi, tiến lên hai bước liền ôm tôi vào trong lòng: “Thanh Loan —— làm sao muội lại ở nơi này?”

Này xưa tôi không hề từng cảm thấy được sự thân thiết nàng đối với tôi, nhưng hôm nay đột nhiên gặp lại, thì cảm giác sao lại quái dị đến vậy.

Nàng là cung nga bên người Đan Y, ngày xưa nhiều nhất ở sau lưng dạy bảo tôi vài, tỷ như vụng trộm nói hôm nay tâm trạng công chúa không tốt, muốn đi Phương Dục dốc núi giải sầu. Tất nhiên tôi sẽ đường vòng, hoặc là trốn ở trong điện, hoặc là đi chơi ở nơi khác, sẽ không đi ra Phương Dục. Trong lòng vẫn lòng vẫn luôn rất biết ơn nàng.

Nhưng nàng đối xử với tôi như vậy, tôi cũng chỉ cho là lòng tốt của nàng, làm sao biết này sẽ chảy nước mắt, mà ôm tôi vào trong ngực thật chặt, tựa như nghẹn ngào không nói nên lời, tất nhiên trong này lại có ẩn tình.

Không kịp nghĩ lại, nàng đã buông tôi ra, nhanh tay lau sạch nước mắt trên mặt: “Hôm nay Hồng Oanh nhìn thấy Thanh Loan lại cư xử như vậy, thật là làm thái tử chê cười. Công chúa đợi đã lau, điện hạ mời vào trong.”

Thái tử điện hạ ttrong một đám tiên nga vẻ mặt hiền lành như mọi ngày, lúc này bất quá gật gật đầu, nói: “Nha đầu chim ngốc này cũng thân thiết đáng yêu, trách không được mà làm cho Hồng Oanh đau lòng.”

Hồng Oanh nhìn tôi, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng, lại nhìn thái tử điện hạ gật gật đầu, lúc này mới đưa tôi cùng với Lăng Xương thái tử đi vào trong nội điện.

27. Chương 28

Nhìn thoáng qua trong điện, dưới cành ngô đồng phơ phất, gió lạnh dịu hui, một người đang đứng trước điện, mắt phượng uy nghi, sắc mặt đoan chính, đang chấp tay sau lưng ngửa đầu nhìn vào điện, nghe thấy tiếng bước chân thì bà quay đầu lại nhìn, sắc mặt trắng xanh, ánh mắt nghiêm trọng, không giống người đang đi du ngoạn, bàn chuyện đàm hởi với Thiên đế cũng chưa hề nghỉ ngơi, đề phòng cũng vô cùng cẩn thận.

Tôi nấp sau lưng thái tử điện hạ, từ lúc nhìn thấy bà, mỗi bước đi đều cảm thấy khó khăn, vui buồn lẫn lộn, trong lòng phức tạp như bị trăm ngựa dẫm qua, cỏ bằng xơ xác, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải làm sao.

Thái tử điện hạ dặn dò vài câu, bảo Hồng Oanh dẫn Đan Y về điện trước. Hắn thấy tôi đứng ngây tại chỗ thì cau mày nói “Thanh Loan, còn không đi nhanh?”

Tôi như mới tỉnh dậy từ trong mơ, người trong điện giống như bị hoảng sợ, lúc này mới chú ý tới tôi đang đứng sau lưng thái tử điện hạ, lẩm bẩm “Thanh Loan?” Ánh mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt tôi rồi chạy nhanh tới, vừa vui vui sợ “Thật là Thanh Nhi sao?”

Tôi cúi người chào “Thanh Loan báỉ kiến dì, mấy trăm năm không gặp, dì có khỏe không?”

Bà đưa hai tay dịu tôi dậy, lại nhìn tôi từ trên xuống dưới, xúc động nói “Trưởng thành rồi, thật sự trưởng thành rồi.” Trong mắt ngập tràn niềm vui.

Nỗi buồn phiền trong lòng suốt bốn trăm năm qua bây giờ vơi đi hết. Trước nay tôi vẫn thấy lúc tạm biệt dì, trong lòng có rất nhiều oán hận, về sau ở thành San Hô nghe Giao nhân vương kể lại, lại cảm giác gặp chi bằng không gặp. Hôm nay bà đứng trước mặt tôi, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, trong lòng tôi dậy sóng, nhin không được mà hỏi thăm “Thanh Loan thấy sắc mặt dì xanh quá, giống như là bị trọng thương, có phải có ai tấn công vào núi Đan huyết không?”

Về mặt dì do dự, thái tử điện hạ đã không còn kiên nhẫn “Thanh Loan và thủ lĩnh đã lâu chưa gặp mặt, hay là lúc sau đến thăm? Bản điện phải đến phòng công chúa đánh cờ đã.”

Lúc này trong lòng tôi rối loạn, đầu còn cố kỵ tới lễ nghi, nhìn thái tử điện hạ rồi vẫy vẫy tay, thuận miệng nói “Mời điện hạ đi trước, Thanh Loan trò chuyện với dì rồi sẽ tới sau.”

Dì nhú nhú mày, tôi chỉ nghĩ bà không thích đứa con rể xinh đẹp này nên cũng không để ý nhiều, cùng bà vào điện.

Có tiên nga tiến đến dâng trà bánh xong lặng lẽ lui ra không một tiếng động. Cũng không biết dì nhớ tới chuyện gì, sắc mặt nghiêm lại, lạnh lùng nói “Thanh Loan quỳ xuống.”

Dì là một người công tư phân minh, một đám điều tộc ở núi Đan Huyết đều tin tưởng bà. Tôi thấy sắc mặt của bà không tốt nên vẫn thành khẩn quỳ xuống, bà thở gấp rồi chỉ vào tôi mà nói “Thanh Nhi, hôm nay con quỳ gối ở đây, phải nói thật với ta. Con và thái tử điện hạ... có tư tình gì không?”

Tôi sợ tới mức đầu óc nhảy dựng lên, ánh mắt của dì rất dữ dội, tôi chỉ vô tình không để ý tới tôn ti trật tự, mới buột miệng nói một câu mà bà đã nhìn ra sơ hở. Lúc ở ngoài điện bà nhú mày, thì ra không phải là không thích con rể mà là bất mãn với tôi. Bình thường thái tử điện hạ rất thu hút ánh mắt của người khác, lại đối xử với tôi dịu dàng thân thiết, nói cách khác thì giống như giữa tôi với hắn có một bí mật, bị hắn đối xử dịu dàng nên tôi cũng mất cảnh giác, bắt đầu trở nên thân thiết với hắn.

Cây sủng sinh kiêu thì ra là như vậy.

Tôi cảnh giác, nhưng đây cũng chẳng phải lần đầu nói dối trong vạn năm qua nên lập tức ngẩng đầu nhìn bà, nghiêm mặt nói “Dì nói gì vậy? Thanh Loan chẳng qua là đi gần với thái tử điện hạ một chút, nhưng vẫn biết thái tử chính là biểu tỹ phụ tương lai của Thanh Loan, sao có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy?” Trong mắt tôi có chút sâu não, giống như oán giận chuyện dì lại suy đoán như vậy.

Dì cẩn thận nhìn tôi một lúc, thậm thở dài một hơi rồi nắm lấy tay tôi, nói “Con đứng lên đi. Đừng trách dì không tin con, hôm nay tỹ tỹ của con trở về thì giận dữ nói là nó cảm thấy thái tử điện hạ thích con, ta cũng nghĩ mặc dù con là đứa nghịch ngợm, thích gây sự mọi nơi nhưng không phải là đứa trẻ như vậy.”

Thì ra Đan Y cũng không phải là không cảm thấy. Tôi mở to hai mắt, làm ra vẻ mặt thật thà mà nói “Biểu tỹ Đan Y chính là công chúa xinh đẹp nhất của Điều tộc, xinh đẹp thì không nói tới, trên người nàng lại còn có áo váy ngũ sắc vô cùng quý hiếm, đã hấp hồn biết bao nhiêu thiếu niên ở núi Đan Huyết. Sắc đẹp như vậy mà thái tử điện hạ còn không vừa mắt thì đúng là mắt của ngài ấy mọc trên đỉnh đầu rồi.”

Dì mỉm cười, vỗ vỗ đầu tôi “Nghe những lời này của con thì biết, đã hơn một vạn tuổi lại vẫn như một đứa trẻ. Tình yêu nam nữ, theo con nghĩ thì cái gì sẽ hấp dẫn đối phương nhất?”

Tôi không nghĩ ngợi mà đáp “Đương nhiên là bộ lông xinh đẹp, dáng người thướt tha, tiếng ca oanh vàng.” Những lời này là tôi nói thật tâm.

Nhưng mấy ngày nay, tôi lại trầm nghĩ không hẳn như vậy, nhưng lại không biết chỗ nào không đúng, đành nhìn dì với vẻ trông mong, hy vọng bà có thể giải đáp cho tôi một chút.

Dì ôm ngực ho khan hai tiếng, giống như bị vẽ mặt của tôi làm cho buồn cười, mắng “Sao bốn trăm năm không gặp mà con không có chút nào tiến bộ vậy? Trong bốn trăm năm này không có nam tử nào bày tỏ tâm ý với con sao?”

Chuyện từ chối Thái tử điện hạ đương nhiên không thể nói cho dì biết, tôi suy nghĩ một lúc lại nhớ ra một người, vì thế vỗ tay vui mừng mà nói “Có một người.”

Bà nâng mi cười nhẹ, rồi lại ho khan hai tiếng “Nói thử xem, để dì nghiên cứu giúp con.”

Tôi có chút cụt hứng “Nếu dì muốn nghe, Thanh Loan xin nói. Đó chính là lúc Thanh Loan mới tới núi Nữ Sàng nhận chức, có một con hổ tinh tới tặng cho Thanh Loan một con chim nhận, Ly Quang nói đó là vật cầu thân nhưng đã quá muộn, bị con ăn vào bụng mất rồi.”

Dì nghe thấy thì vui vẻ, cười trêu tôi “Vậy là con muốn gả cho hấn sao?” rồi lại hỏi “Ly Quang là vị nào?”

Xưa nay dì rất nghiêm khắc, tôi lại là một đứa bướng bỉnh nên cũng không thân thiết với bà, bị bà la rầy mấy câu thì đã tìm chỗ mà trốn. Nhưng sau khi nói chuyện với Giao Nhân vương, trong lòng tôi lại thương cho nỗi khổ của bà, dưỡng qua đời đã gần vạn năm, Đan Y lớn lên lại kiêu căng ngạo mạn. Công vụ ở núi Đan Huyết bận rộn, bao nhiêu năm qua vẫn chưa thấy mặt bà giãn ra khi nào. Hôm nay gặp lại thấy bà vẫn không đem oán hận năm xưa trút lên đầu tôi, tôi lại càng kính nể bà cao thượng, trong lúc vô tình mà bắt đầu thân thiết trò chuyện với bà.

Gần vạn năm qua, giữa tôi và bà như bị ngăn cách bởi một lớp băng thật dày, không thể nào phá hủy để tiến lại gần nhau, hôm nay tảng băng đó lại tan rã, cốt nhục tương liên, tôi lại nguyện ý kể những chuyện lý thú trong hai trăm năm qua cho bà nghe.

Tôi lắc đầu, nói “Chẳng qua là nói mấy câu thì bị con từ chối. Chuyện hôn nhân đại sự, vẫn nên tìm một người con cam tâm tình nguyện gả, phải không?” Lại hoa chân múa tay mà nói “Ly Quang chính là thái tử của Giao tộc, dung mạo thì... Thanh Nhi cảm thấy còn tuần tú hơn cả Thái tử điện hạ.”

Khuôn mặt nhợt nhạt của dì ửng đỏ, dì lại ho khan hai tiếng, nói “Ta không tin, con nói cũng quá rồi. Trong tứ hải bát hoang này dì sống đã mấy vạn tuổi cũng chưa thấy ai tuần tú hơn thái tử điện hạ.”

Tôi thật muốn nói, đúng là thái tử điện hạ thật xinh đẹp, nhưng nếu nói về tuần tú thì chẳng những không bằng Ly Quang mà còn không bằng cả Nhạc Kha. Nhưng chuyện tôi bị phạt tới núi Nữ Sàng có liên quan tới Nhạc Kha, nếu lại nói ra thì lại càng làm dì buồn bực.

Tôi khoát tay, không muốn tranh cãi với dì, nói “Dì không hiểu đâu, xinh đẹp và tuần tú là khác nhau. Giống như con và một người quen biết, dù cho người khác có thấy hấn đẹp xấu thế nào thì con vẫn thấy hấn thuận mắt, so với một người xa lạ xinh đẹp hơn hấn một vạn lần, thì đối với con vị bằng hữu này vẫn tuần tú hơn.”

Dì cầm chén trà trên bàn lên uống một ngụm rồi lại lắc đầu thở dài “Tính tình này của con... không biết là tốt hay xấu đây.”

Tôi nghiêm trang nói “Tính của Thanh Loan đương nhiên là vô cùng tốt, vừa nhanh nhẹn lại vừa nhiệt tình, sạch sẽ không bẩn thỉu.” Nói xong tôi còn cười đắc ý, làm dì phun cả trà trong miệng, nằm trên bàn mà ho khan.

Tôi cố ý đùa như vậy, nhưng lại thấy dì ho đến nỗi không ngẩng lên được, vội vàng đỡ dì dậy thì thấy trên mặt dì hơi tím, vô cùng kiệt sức. Tôi hoảng sợ nói “Dì, dì làm sao thế?”

Sau một lúc lâu dì mới ngừng ho, lại uống một ngụm trà nhuận giọng, bình tĩnh nói “Không sao đâu, chỉ là chút bệnh cũ.”

Tôi lắc đầu tỏ ý không tin, kéo tay áo của bà, gần sắp khóc “Dì không chịu nói thật với Thanh Nhi sao? Mặc dù chúng ta là dì cháu, nhưng Thanh Nhi coi người như mẹ. Ân dưỡng dục của dì, Thanh Loan không dám quên, sao có thể nhìn dì đau đớn như vậy được?”

Về mặt của bà dần nghiêm trọng, chậm rãi đứng lên, nói “Nếu dì có chuyện giấu con thì trong lòng con cảm thấy như thế nào?”

Tôi tính toán trong bụng, nếu như dì nói có việc giấu tôi, chắc chắn là chuyện của cha mẹ tôi. Bà hao tổn tâm huyết giấu diếm như vậy cũng là muốn tốt cho tôi. Trong lòng tôi biết ơn, ánh mắt dịu lại, chân thành nói “Dì lớn hơn Thanh Loan mấy vạn tuổi, nếu thật có việc gì gạt Thanh Loan, chắc chắn cũng là vì muốn tốt cho Thanh Loan. Có điều ngài với con là dì cháu, có chuyện gì mà không thể nói?”

Bà nhìn tôi một lúc, cuối cùng thở dài một tiếng, nói “Thanh Nhi có từng nghe nói tới Tu La vương Nhiếp Phần?”

Trong lòng tôi nghĩ : Quả nhiên đoán không sai. Tôi bèn cẩn thận nói “Lúc Thanh Nhi gặp nạn ở núi Nữ Sàng, suýt nữa thì mất mạng, vị Tu La vương này cứu Thanh Nhi. Có điều lúc đó không biết hẳn là Tu La vương, về sau người khác nói con mới biết.”

Dì nhìn kĩ gương mặt tôi, thấy không biểu hiện gì lạ lại hỏi “Thanh Nhi thấy vị Tu La vương này như thế nào?”

Hàm ý của những lời này thật vô cùng mơ hồ. Trong lòng tôi chấn động, vô cùng muốn xác thực những gì mà Giao nhân vương từng nói, nhưng một mặt lại sợ hậu quả của việc đó quá lớn. Dù cho Giao Nhân vương không thấy tận mắt, nhưng tin vĩa hè của ông ta chắc cũng đúng đến tám chín phần. Nếu như tôi nói Tu La vương này là người tôi, liệu dì có ném chén trà trong tay vào đầu tôi rồi giận lây cả tôi không? Nếu như tôi mắng Tu La vương, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái. Chung đụng với ông mấy lần, lòng tôi cũng lo lắng, nhưng tôi vẫn không thể thốt nên lời mắng ông.

Suy nghĩ một lúc, tôi nói “Thanh Loan và ông ta chỉ gặp mặt có một lần, nếu nói tới nhân phẩm của ông ta thì Thanh Loan không biết được. Ông ấy cứu Thanh Nhi một mạng nên con cảm kích ông ấy, thế thôi.”

Nghĩ tới chuyện ngày xưa quen biết với ông, lúc sau ông lại nồng nhiệt mời tôi tới thành Tu La, những lời này của tôi cũng rất chân thật.

Dì thở dài một tiếng, nói “Vị Tu La vương này, chính là phụ thân thân sinh của con.”

Tôi đứng ngơ ngẩn trước mặt bà, cảm thấy như sét đánh vào người, tuy Giao nhân vương nói rất chắc chắn nhưng vẫn không bằng dì chính miệng nói với tôi. Bà nhìn vào xa xăm, nhớ lại chuyện cũ “Mẫu thân của con năm đó tùy ý rời khỏi nhà, gặp phải vị Tu La vương này. Hắn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ mẫu thân con thành thân. Ngoại tổ của con kiên quyết không đồng ý, lúc tin tức truyền tới thì chính là lúc Thiên giới đang đại chiến với tộc Tu La, ngoại tổ của con trong lúc tức giận đã hồi phi yên diệt, lúc đó con đã được sinh ra. Hại ngoại tổ của con hồn phi phách tán, hại dương của con bỏ mạng trong trận chiến, Tu La vương Nhiếp Phần này chính là tử địch của Phượng tộc chúng ta!”

Dì nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời oán độc này, trong đó có bi thương và tuyệt vọng, cũng không hiểu sao trong lòng tôi lại nhức nhối, trước mắt nhòa lệ.

Dì nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi thì đưa tay lau đi “Gần đây hẳn tìm tới núi Đan Huyết, giống như nổi điên muốn tìm con. Từ lúc con rời khỏi núi Nữ Sàng, dì cũng sai người tìm con về, sau này biết con tới Đông Hải, dì cũng sai một con chim xanh tới truyền tin, nhưng lúc đó Đông hải Long Vương đang tìm Long tam thái tử khắp nơi, ta chỉ nghĩ là con đi chung với vị Long thái tử này, không ngờ là con lại tới Cửu Trùng Thiên. Nhiếp Phần tìm không được con thì hạ độc thủ khiến ta bị thương. Nghe nói Dược Quân ở Cửu Trùng Thiên y thuật rất cao, nên dì mới dẫn theo tỷ tỷ con lên đây nhờ chẩn bệnh.”

Nói một hơi như vậy, dì lại cúi xuống ho khan, lòng tôi đau đớn không chịu nổi, chỉ cảm thấy chút hy vọng cho tương lai đã bị dì bóp chết. Lúc Giao nhân vương nói, tuy tôi cũng tổn thương nhưng vẫn không thể không có chút vui sướng , thì ra trong tứ hải bát hoang này cũng có một người huyết mạch tương liên, ràng buộc với tôi, một ngày nào đó thật rất muốn nhận ruột thịt rồi nương nhờ nhau mà sống.

Từ nhỏ trong lòng tôi đã hâm mộ Đan Y có dì để nương tựa, lúc thương tâm cũng có một vòng tay ôm ấp, tôi chỉ nghĩ mình là một con chim loan mồ côi, nhưng thật ra phụ thân của tôi vẫn khỏe mạnh, quen biết ông đã mấy ngàn năm, bây giờ nhớ lại, ông đối với tôi rất dịu dàng ấm áp. Nhưng dì lại vô cùng hận, sẽ không đời nào để cho chúng tôi nhận nhau.

Tình duyên giữa mẫu thân và ông cho dù là lương duyên hay nghiệt duyên thì bây giờ mẫu thân cũng đã qua đời, đã không còn biết được chân tướng trong đó nữa, chỉ dựa vào một lời của dì, muốn tôi phủ nhận

tình duyên mà mẫu thân đã phải hy sinh cả tính mạng, tôi thật sự không thể.

Nhớ nhưng một người vô cùng, sống chết cũng không muốn chia lìa, năm đó mối tình này của mẫu thân thật là rung động tâm can.

28. Chương 29

Có thể do đã méc với dì nên lúc tôi gặp lại Đan Y, nàng cũng không làm khó tôi, còn tặng tôi một lọ nhang Phụng ở núi Đan Huyết rồi nói cười riu rít với Thái tử điện hạ. Lúc tôi cáo từ, Hồng Oanh phụng mệnh tiễn tôi tới trước cửa cung, nàng có vẻ muốn nói lại thôi, tôi thấy nàng khó xử như vậy, thẳng thắn nói “Hồng Oanh có việc gì không?”

Nàng há to mồm, cuối cùng thì lẽ, nói “Tiểu thư hãy vô cùng bảo trọng, làm việc cẩn thận.”

Tôi bị bộ dáng trịnh trọng của nàng làm cho sợ, sống gần vạn năm qua lần đầu tiên được người khác gọi là tiểu thư. Nàng sớm bỏ đi, không thấy bóng dáng nữa.

Ánh trăng dằng dặc, thái tử điện hạ đi trước, tôi hoảng hốt theo sau hắn, không biết phương hướng nào, đi được nửa canh giờ thì hắn đột nhiên ngừng lại, tôi chưa kịp chuẩn bị, đầu bị đụng vào lưng hắn.

Hắn quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng không vui, hờ hững nói “Nghe nói Thanh Nhi quen biết rất nhiều?”

Tôi đoán là do mình đã đập đầu vào lưng hắn khiến hắn nổi giận, cũng coi như lỗi của mình bèn sờ sờ mũi nói “Thái tử điện hạ tức giận như vậy làm gì, chỉ là đụng một cái thôi mà. Đường đường là nam tử, có vậy thôi cũng giận sao?”

Vóc người hắn thon dài, trên mặt đầy tức tối, chất vấn “Ly Quang thật là một nam nhi tuấn tú sao?”

Tôi gật gật đầu. Các cô nương ở Giao tộc đều một lòng một dạ hướng tới Ly Quang, hắn đương nhiên là một nam tử tuấn tú rồi. Nói về vấn đề này đúng là phải khen Ly Quang một câu, đột nhiên tôi lại nhớ tới, những lời này là tôi nói với dì ở trong điện, điện trước và điện sau cách nhau rất xa, vậy mà hắn nghe không thiếu chữ nào, pháp lực của dì tính ra còn cao hơn hắn vài vạn năm vậy mà cũng không phát hiện được chuyện hắn nghe lén sao?

Tôi bình sinh ghét nhất hạng người lén lút, chuyện về Tu La vương cũng là chuyện tôi cố sức che giấu, không ngờ lại bị hắn nghe trộm, lửa giận trong lòng bùng lên, ngẩng mặt trừng mắt nhìn hắn “Không phải là Thái tử điện hạ ở trong điện cùng chơi cờ với công chúa sao? Sao lại có lòng mà quan tâm tới chuyện của Thanh Loan? Chẳng lẽ thấy Thanh Loan có quan hệ với Tu La tộc nên muốn ném xuống Tru Tiên đài sao?”

Lúc đó tôi cũng không biết, lần gặp mặt này của tôi và dì mang theo nhiều mầm tai họa, mà lúc ấy tuổi còn quá trẻ nên cũng không biết suy đoán lòng người, đến nỗi lại gây nên một thảm kịch khiến tôi thương tiếc hết cuộc đời. Tôi chỉ thấy ở dưới ánh trăng, ánh mắt của Thái tử điện hạ nhìn tôi làm tôi có chút sợ hãi, hắn bước lên hai bước đến trước mặt tôi, nâng cánh tay phải lên, đầu ngón tay tỏa ra ánh sáng long lánh, hắn lớn hơn tôi khoảng năm vạn năm, nếu dùng hết lực thì có thể một chưởng đánh cho tôi hồn phi phách tán. Mặc dù tôi không sợ chết nhưng vẫn không muốn oan uổng mất mạng, mắt nhìn tay hắn lại gần thì chỉ nhắm nghiền mắt, đợi một chưởng kia tới.

Thật lâu sau chỉ nghe một tiếng thở dài, ở trên trán chợt lạnh, có cảm giác mềm mại tiếp xúc, tôi bỗng nhiên mở to mắt, trước mắt là cái mũi thẳng tắp, tiếp theo đó là một đôi mắt đầy ý cười đang đối diện với tôi, hắn hơi cúi người, khoe môi tôi lập tức cảm giác được sự mềm mại lạnh lẽo của môi hắn.

Tôi mê man, chỉ cảm thấy toàn thân ầm ầm một tiếng, giống như bị nổ tung, đáy lòng bối rối hoảng sợ, hai tay dùng sức đẩy hắn ra.

Hắn cong khoe môi cười, thản nhiên nói “Ta thấy, hay là bắt đầu từ ngày mai Thanh Nhi tới điện Tước là làm chương quần đi!” Nói xong cũng không đợi tôi trả lời, quay người bước nhanh.

Tôi nhìn bóng dáng của hắn tới thất thần, lấy ống tay áo ra sức lau môi nhưng cái cảm xúc lạnh lẽo kia vẫn không tan đi hết. Tôi lại hận hắn vô tình, một bên thì thân thiết chơi cờ với Đan Y rồi một bên lại làm chuyện phi lễ với tôi. Nhịn không được trong lòng liền chán ghét hắn. Ông trời hắn hôm nay hỉ nộ vô thường, thật làm cho tôi cảm thấy bất an. Lúc thấy xung quanh yên tĩnh thì tôi đã đi tới một nơi xa lạ, bốn phía đều là hoa cỏ xanh um, núi đá lởm chởm, lại có khe suối, ở cách mười bước chân vẫn còn nghe tiếng, cũng không biết là nó sâu bao nhiêu, bên tai chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách. Nước chảy mây trôi, hương thơm nhàn nhạt.

Tôi bước vài bước đứng cạnh bờ suối. Nhìn thấy bóng trăng rằm dưới nước, cô đơn vô cùng, nhưng lòng tôi lại thấy lộn xộn, phiền muộn bất an không biết nói với ai. Chán đến chết, tôi dựa vào một núi đá cạnh ao mà ngồi xuống, lúc đang nhìn chăm chăm vào một gốc cây tới xuất thần thì nghe tiếng nước chảy ầm ầm, mặt nước tách ra, một người từ trong đó xuất hiện, tôi hoảng sợ “A” một tiếng rồi té về sai, bên tai đã nghe một giọng nói dịu dàng “Thanh Nhi, là ta.”

Một người đập nước bước tới, tóc dài như tảo biển, khuôn mặt vô cùng dịu dàng. Tôi nhìn hắn chăm chú, không khỏi vui mừng, những u sầu mới rồi tan như mây khói. Tôi đứng lên bỏ nhào tới, ôm hắn thật chặt, vui mừng nói “Ly Quang... Ly Quang.... Ly Quang.....!!!”

Thân thể lạnh lẽo của hắn ở trong lòng tôi, mặc dù lạnh đến run người nhưng trong lòng tôi đột nhiên lo lắng, oán giận nói “Ly Quang, ngài vẫn lạnh lẽo như vậy, hai trăm năm không gặp ngài cũng không ấm lên được chút nào.”

Hắn ngăm người trong nước khá lâu, chắc là thân thể đã bị đông lạnh nên miệng mồm cũng không lưu loát, thật lâu sau mới nói “Thanh Nhi, hai trăm năm qua... ngài có khỏe không?”

Trong lòng tôi xúc động vì tình cảm của hắn, kéo hắn ngồi xuống rồi cầm tay hắn mà chà chà để làm ấm, thuận miệng đáp “Cả ngày cầm cây chổi, quét bên này rồi quét bên kia, không thể nói là không tốt cũng không thể nói là tốt, mới đó mà đã hai trăm năm rồi.”

Có một số chuyện tôi coi như đã quên, coi như tôi chưa bao giờ nghe qua, giờ phút này tôi tình nguyện nắm bàn tay lạnh lẽo của hắn để tìm chút ấm áp ngày xưa.

Tôi không biết vì sao Ly Quang lại tới đây, mặc dù Thiên giới và Giao tộc ngoài mặt thì hòa thuận nhưng Ly Quang không thể tùy tiện ẩn núp tại đây, nói không chừng đây là một tội lớn.

Ly Quang từ trước tới nay rất hiền hòa, thấy tôi chà xát tay một lát mà vẫn không dừng lại, lại giật tay lại bị tôi nắm chặt, ngẩng đầu lên giận dữ nói “Ngài ở đây bao lâu rồi? Sao lại đến đây?”

Lúc Ly Quang rời khỏi thành San Hô, tôi đã hạ quyết tâm từ nay không gặp lại nữa để hắn không khó xử. Nhưng giờ phút này gặp được hắn vẫn làm tôi nhớ những kỷ ức đã qua, nam tử ôn nhã này ngoài đầu lại nhìn tôi cười, không thể nào quên được.

Hắn thấy tôi hung dữ như vậy cũng đã thành thói quen, vẫn nhẹ nhàng nói “Thanh Nhi, ta không hề đính ước với Bích Dao.”

Tôi há hốc miệng, chẳng lẽ những lời đồn tôi nghe được ở Cửu Trùng Thiên là thật?

Tôi ngừng lại, buồn bực nói “Ngài nói chuyện này với ta làm gì? Ngài với Bích Dao có đính ước hay không cũng không liên quan tới ta. Ta chỉ rất nuối tiếc, Bích Dao có phần hơi nhỏ nhen, không thể thân thiết với ta như ngày xưa nữa.”

Tôi thật ra đều hiểu, chuyện đã qua không thể quay trở lại. Chỉ là con đường trước mắt mờ mịt nên trong lòng thấy thê lương, lúc này gặp được thì lưu luyến không muốn rời.

Hắn cầm lấy tay tôi, trong mắt sáng lên, gió thổi nhẹ nhàng qua tai tôi mang theo mấy lời “Bởi vì ta muốn đính ước với Thanh Nhi.”

Tôi vội vàng rút tay về, nếu Giao nhân vương nghe con của hắn nói ra những lời này, chắc chắn sẽ té xỉu trước mặt tôi mất, hoặc là tức giận dùng một đao mà giết chết tôi.

Nhưng bàn tay lạnh lạnh của hắn lại dùng hết sức lực cố chấp như vậy. Tôi thử vài lần cũng không thể rút ra, lại nhìn chút vui sướng trong mắt hắn héo hắt như ngọn lửa tàn, chút tàn dư cũng không còn, lòng tôi

vô cùng khổ sở.

Tôi quen biết với hắn đã mấy ngàn năm, chưa bao giờ thấy vẻ mặt của hắn tổn thương như vậy. Tôi không vùng vẫy nữa, vụng về an ủi hắn “Ly Quang, chẳng qua là ngài không gặp ta mấy trăm năm, nhất thời gặp lại nên suy nghĩ miên man. Ngài nhìn xem đây là chỗ nào? Đây chính là Cửu Trùng Thiên, nếu để Giao nhân vương biết ngài tự tiện xông vào đây, đợi khi ngài về thành San Hô sẽ phạt ngài đấy. Hơn nữa Giao nhân vương...” Tôi cắn môi, không thể nói lại lời của Giao nhân vương đã nói cho Ly Quang nghe.

Trong lòng hắn đương nhiên cũng hiểu ý của Giao nhân vương, nghe được những lời này thì khắp khởi mừng, vội vàng nói “Thanh Nhi, phụ vương ta chắc chắn là có định kiến. Ta gặp Tu La vương kia một lần, thấy hắn cũng là một người quang minh chính đại, còn hào sảng hơn những tiên nhân khuôn thước ở Tiên giới nhiều. Phụ vương chẳng qua là không hiểu nên mới nói vậy.”

Tôi nghe thấy lời nói của hắn thì mừng thầm trong lòng, lần đầu tiên tôi nghe người khác khen ngợi Tu La vương, không biết sao tôi còn vui hơn là người khác khen ngợi tôi, mặt mày hơn hớn mà gật đầu “Ly Quang, ngài đúng là tốt nhất! Ngài nói không sai. Người khác phỉ báng ông ấy cũng là có nguyên nhân. Nhưng nếu quen biết ông thì sẽ biết ông là một người tốt, dịu dàng tinh tế, còn lấy trái cây tới dỗ dành ta...”

Tiên giới đều nói Tu La vương Nhiếp Phần tính tình hung bạo, hiếu chiến ác độc, bây giờ tôi nghĩ lại hơn phân nửa đó là những lời chửi bới.

Trong lòng tôi lằng lằng, những lời di nói lúc gặp lại đã làm tôi chán nản thất vọng, nỗi sợ bị thái tử điện hạ đem lại cũng đã bị tôi quăng sau đầu, nhìn ánh mắt Ly Quang nhìn tôi như muốn phát sáng, tôi nắm thật chặt hắn, chỉ cảm thấy những lời hắn nói ra là những lời tôi cất giấu trong lòng mà không dám nói, lại càng thêm kính nể hắn hơn, chỉ cần hắn có việc gì tôi nhất định sẽ báo đáp không màng sống chết.

Hắn thấy tôi vui vẻ như vậy, trên mặt càng nhiều ý cười, đưa tay vén lọn tóc rối của tôi ra sau tai, giọng nói dịu dàng “Thanh Nhi, hai trăm năm không gặp, nàng thật chẳng thay đổi chút nào.”

Đương nhiên là tôi có thay đổi, chỉ là hắn không thấy mà thôi. Nhưng cảnh đêm đẹp như vậy lại nói chuyện không vui thì thật mất hứng, không bằng nói những chuyện vui vẻ.

Lại nghe thấy hắn chậm chạp nói “Ta thấy... ta thấy hình như Thái tử Cửu Trùng Thiên này có tình ý với nàng?”

Sắc mặt tôi trầm xuống, cũng không biết là đêm nay trúng ngọn gió độc nào mà tới tận hai người chạy tới hỏi tôi về mối quan hệ với Thái tử điện hạ. Tôi đối với hắn thật sự rất trong sáng, chỉ là quan hệ giữa người trong Tiên giới với Thái tử Thiên giới, nhưng hắn đối với tôi lại có chút phức tạp mà trong phút chốc không thể nói rõ.

29. Chương 30: Chương 30

Nói tới quan hệ của tôi với Thái tử điện hạ, người ngoài nhìn vào thì thấy là chuyện phong hoa tuyết nguyệt, còn người trong cuộc như tôi thì chẳng biết nó trắng đen thế nào.

Nhưng loại chuyện đoán tâm ý người khác này trước nay vẫn không phải là sở trường của tôi, tôi im lặng thật lâu, không muốn nói dối Ly Quang, nhưng cũng không tìm được điều gì để chứng minh là Thái tử điện hạ bắt đầu nảy sinh tình cảm với tôi hay trêu đùa tôi cho vui, đành phải nói lắp lờ “Chuyện này tạm thời không rõ ràng. Có điều Ly Quang này, ta ở Cửu Trùng Thiên hai trăm năm nay, nghe nói ngài và Nhạc Kha đều mất tích, thật không?”

Hắn mỉm cười, có chút ngại ngùng “Từ khi nàng rời khỏi thành San Hô, ta và Tam thái tử cùng đi tìm nàng. Mới đầu chúng ta tới núi Nữ Sàng, nhưng trong căn nhà lụp sụp ở trên núi không có một bóng người. Lúc sau bọn ta tới núi Đan Huyết, tộc trưởng Xích Diễm rất nhiệt tình, chỉ là bà cũng không biết nàng đang ở đâu, sau đó bọn ta lại đi tới hồ Côn Minh, Giao vương Côn Minh đang rảnh rỗi tới sắp nổi mốc rồi, nhờ bọn ta nếu tìm được thì nhắn với nàng là hoan nghênh nàng tới hồ Côn Minh chơi.”

Tôi nghe thấy thì cảm thấy thú vị, kéo tay hắn mà hỏi “Chẳng lẽ các ngài đều tới những chỗ chúng ta đã từng đi để tìm sao? Vậy sao lại tới Cửu Trùng Thiên?”

Ly Quang cười nói “Nàng thông minh thật, đoán trúng ngay. Ta với Tam thái tử tìm nàng suốt hai trăm năm, nàng thật giống như đã tan biến, tìm không ra. Có điều hôm qua Nguyệt Lão xuống hạ giới để tới miếu Nguyệt Lão se kết nhân duyên, ta với Nhạc Kha gặp được, hắn nói rằng không biết tại sao thái tử điện hạ lại nuôi một con chim loan ngu ngốc ở trong điện Tước La, nghe nói là chuyên quét nhà. Bọn ta không biết tiên tử chim loan kia có phải là nàng không nên tới đây để kiểm chứng. Hồ nước này rất sâu, Nhạc Kha dùng phép thuật để ta ẩn núp ở đây còn mình thì về Đông Hải để cầu Long vương, sắp tới đây ở trên trời cũng có Pháp hội, mượn được cơ hội lên đây tìm nàng.”

Trong lòng tôi vô cùng cảm động, trên đời này ngoài Tu La vương và dì ra thì chỉ còn hai người này nhớ đến tôi. Tôi nhất thời kích động không sao nói hết, lại không có cách nào đáp trả ân tình của hắn dành cho tôi hai trăm năm qua, đành nắm chặt tay hắn mà nói “Ly Quang, từ này về sau chỉ cần ngài có việc, Thanh Loan nhất định không chối từ, nếu không thì ta không được chết tử tế!”

Dưới ánh trăng sáng, hắn vội vã rút tay ra rồi bịt miệng tôi lại, vừa cười vừa nhìn tôi chăm chăm, thấy trong lòng vô cùng hạnh phúc mà nhẹ giọng thở dài “Ly Quang ta không cần Thanh Nhi biết ơn, ta chỉ muốn nàng...”

Tôi mở to hai mắt, vui mừng nói “Muốn ta làm sao?? Muốn gì ta cũng đồng ý với ngài!”

Hắn trầm giọng nói “Ta chỉ muốn Thanh Nhi từ nay về sau, thời khắc nào cũng nhớ tới ta, thích ta, như vậy thôi là ta hạnh phúc lắm rồi.”

Tôi đưa tay vỗ vỗ vào ngực, chữ chữ hùng hồn, cam đoan “Ta vốn rất thích ngài mà, nếu không thì sao lại đi chung với ngài mấy ngàn năm qua?”

Tính tình Ly Quang nhân hậu, chính là một Giao nhân vô cùng quân tử!

“Thật chứ?” Hắn hỏi lại, rồi có chút lo lắng, thấp thỏm nói “Còn Nhạc Kha?”

Tôi vỗ vỗ vai hắn, nhớ tới những chuyện lúc xưa thì nở nụ cười “Nói tới con rồng ngốc kia làm gì? Cho dù hôm nay hắn nhớ ta, ngủ một giấc tới mai chắc cũng đã quên ta rồi. Không nói chuyện hắn trên hoa ghẹo nguyệt thì lại có chuyện trí nhớ hắn không tốt, lần đầu gặp thì tươi cười như hoa, lần sau gặp thì lại lạnh như băng làm ý nhân phải khóc lóc thảm thương, trái tim tan nát. Nếu không phải năm đó ta tỉnh ngộ...” đương nhiên, năm đó đã cách đây vài ngàn năm rồi, tôi cũng không nói tới chi nữa.

Ly Quang nghe vậy thì cười thật tươi, trên mặt không còn vẻ khó xử nữa. Lúc trước tôi chỉ cảm thấy hắn ôn nhuận như ngọc, không ngờ cũng có ngày hắn tỏa sáng thế này. Nụ cười này như một viên minh châu bị cất giấu, một ngày nào đó đào trúng thì tỏa sáng rạng rỡ. Tôi nhất thời nhìn đến ngây người, bèn thở dài “Mọi người đều nói Thái tử của Cửu Trùng Thiên này như hoa như ngọc, ta lại thấy Ly Quang đẹp hơn, có điều chỉ tại Ly Quang sống dưới biển nên như viên minh châu bị giấu kín, không ai biết thôi.”

Hắn đưa hai tay ra nắm lấy vai tôi, dựa cái trán lạnh lẽo vào trán tôi, khẽ cười “Ly Quang vốn cũng bình thường thôi nhưng lại bắt phàm trong mắt Thanh Nhi tới vậy, phần tình ý này của Thanh Nhi, ta sẽ khắc ghi trong lòng, sẽ nhanh chóng làm phụ vương đổi ý.” Lúc trước bọn tôi đùa giỡn cũng có lúc thân mật như vậy nhưng tôi thật chẳng cảm thấy quan trọng gì.

Hắn không nói tới Giao nhân vương thì thôi, vừa nói tới lại làm tôi nhớ tới người này, vội vàng đẩy hắn ra “Nếu Giao nhân vương không cho ngài gặp tôi thì... hay là sau này mình gạt ông ấy? Giống như dì, vốn không thích ta gặp Tu La vương nhưng ta rất mong ngóng một ngày nào đó có thể gặp ông ấy, chính miệng hỏi xem ông ấy có để Thanh Loan trong lòng không.”

Ly Quang ngượng ngùng, nói “Thanh Nhi, không giống. Nếu như phụ vương đồng ý chuyện của chúng ta, ta thật rất mong sớm cưới nàng làm Thái tử phi của ta.”

Tôi bị hù cho nhảy dựng, làm Thái tử phi của Ly Quang không phải là nương tử của hắn sao? Mặc dù tôi thích hắn nhưng tôi cũng thích Cửu Ly như vậy. Nếu như nói Cửu Ly là đệ đệ của tôi, thì Ly Quang chính là huynh trưởng. Thành thân với huynh trưởng, chuyện này không ổn chút nào.

Tôi đang tính mở miệng nói rõ thì nghe mấy giọng nói đang tranh luận từ xa xa vọng tới, Ly Quang đưa tay ôm tôi vào lòng rồi nói bên tai tôi “Nàng nhấn nhin ở trong cung của thái tử điện hạ mấy ngày nữa nhé, đợi ta về khuyên bảo phụ vương sẽ nghĩ cách tới cầu hôn nàng. Đêm đã khuya rồi, nàng trở về nghỉ ngơi đi.” Dứt lời thì buông tay, dùng đầu ngón tay lạnh lạnh mà chạm vào mũi tôi, tôi còn chưa hiểu gì thì hắn đã xoay người nhảy xuống nước.

Giọng nói kia từ từ đến gần, tôi tìm một núi đá mà nấp, người kia trong chớp mắt đã tới, là hai tiên nga chải tóc, các nàng đứng cạnh bờ ao, lắc đầu rồi lại nói về Thái tử phi tương lai kia.

Tôi đứng tại chỗ, cảm giác lạnh lạnh trên chóp mũi thật lâu cũng chưa biến mất.

Đêm đó, tôi lăn qua lăn lại tới giờ tý rồi mò mẫm trở lại Tín Phương viện, đặt đầu lên gối rồi ngủ say. Hôm sau tôi bị cung nga mới tới lôi dậy, phải bồi thái tử điện hạ xử lý công vụ ở điện Tước La.

Cái chức chưởng quân này nói dễ nghe một chút thì gọi là tiểu tiên quan, nói khó nghe một chút thì cũng không giống tiên nga quét nhà, nhưng lại nhiều việc, mà còn không thú vị bằng làm cung nga quét nhà.

Giống như lúc thái tử điện hạ xem công văn sẽ bắt tôi mài mực, lúc thảo luận với mấy tiên quan sẽ bắt tôi đứng bên hầu. Chẳng bằng việc kéo chỗi ở phía sau hoa viên, quét một thì leo lên cây nghỉ ngơi, ở giữa hương thơm hoa cỏ mà ngủ một giấc, vui vẻ biết bao.

Tôi vừa chê bai trong lòng, vừa phải đứng hầu hắn. Buổi chiều, bốn vị tiên quan râu tóc bạc phơ đứng trước cái bàn to của hắn một cách rất cung kính, trong đó một vị tiên quan khẽ nói chuyện thì chòm râu bạc sẽ nhếch nhếch lên, nhìn rất vui mắt. Hôm nay chuyện làm hắn đau đầu chính là một việc bí hiểm xảy ra ở nước Trung Dung. Nói rằng Cô Phùng Sơn Đích Bì Bì này không biết sao lại tới nước Trung Dung, làm cho nước Trung Dung đã xảy ra đại hạn, dân chúng lầm than, hàng ngàn người chết đói.

Nghe nói Cô Phùng Sơn Đích Bì Bì này có thân hình giống như hồ ly, nhưng kỳ lạ là lại có một đôi cánh, tiếng kêu giống như chim nhạn, đi tới đâu thì nơi đó gặp đại hạn.

Lúc tôi và Ly Quang, Nhạc Kha đi du ngoạn có gặp không ít quái thú, nhưng lại chưa bao giờ được gặp con Bì Bì này. Lúc đang vui vẻ nghe thì cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn tôi, thì ra là thái tử điện hạ đang liếc mắt nhìn tôi một cách nghiêm khắc, Đường Hạ râu bạc kia đang nói tới một chỗ vô cùng kịch liệt, thảm cảnh của nước Trung Dung như hiện ra trước mắt làm hắn suýt rớt nước mắt. Thừa dịp mấy vị đây đang thương luận tôi trốn mắt nhìn lại hắn một cách hung hăng : thấy ta nghe thì vui vẻ nên muốn đuổi ta đi? Thái tử điện hạ này thật nhỏ nhen quá thể!

Hắn bị tôi trừng mắt nhìn thì sững sốt, khóe miệng lại có chút ý cười. Tôi len lén nâng mắt nhìn thì thấy lão tiên quan Đường Hạ kia thấy thảm cảnh ở Trung Dung quốc cũng không làm thái tử điện hạ cảm động mà lại còn như giải trí cho hắn, làm hắn suýt bật cười thì vẻ mặt đầy phẫn hận, hai hàng lệ rơi.

Tên thái tử này dám làm cho lão tiên quan tức giận đến bật khóc, để coi Thiên đế thu thập hắn thế nào!

Trong lòng tôi vui sướng khi người gặp họa, len lút vui vẻ trong lòng.

Nghe nói Thiên đế là người nhân hậu, mấy tiên quan này phần lớn là trọng thần của Thiên đế trước, tới bây giờ thì đầu tóc đã bạc phơ, chỉ còn lại mấy vị võ tướng trẻ tuổi. Mấy cự thần này thì cậy gì lên mặt, mỗi lúc Thiên đế cư xử không hợp với Đế phong thì khóc lóc lên điện, nước mắt tuôn trào, làm Thiên đế phải lùi bước.

Thái tử điện hạ tương lai cũng sẽ là chủ chủ của Thiên giới, hôm nay lại thấy không nhờ vả được gì, lão tiên quan nhỏ hai hàng lệ còn hắn lại giả bộ như không thấy. Lão tiên quan kia không còn hứng thú gì nữa, chắc là tính đi cáo trạng với Thiên đế nên đưa tay áo lên lau nước mắt rồi lại thương thảo đối sách.

Tôi đứng ở bên cạnh gần bật cười thành tiếng thì nghe thấy bên tai tiếng ho khan liên hồi, tôi vội vã nghiêng đầu xem thì thấy vẻ mặt của thái tử điện hạ xám ngắt, cầm chén trà lên rồi lại đặt xuống.

A..., lúc này tôi mới hiểu, thì ra là thái tử điện hạ khát. Mới đầu hắn thấy tôi không biết gì, chắc là muốn tôi đổi cho chén trà mới.

Trong lòng tôi bức bối, chưởng quân này nói dễ nghe thì là cần quản lý thư văn trong điện, các công văn mấy tiểu tiên quan gửi cho thái tử điện hạ, nói khó nghe thì chính là một nha đầu để sai vặt. Tôi đi lên

cầm chén trà của hần đi rót trà Vân Hương pha với sương trên lá phong, vẻ mặt của lão tiên quan kia run rẩy, nét mặt già nua đỏ bừng, mắt hần lên, run rẩy cáo từ.

Mấy lão tiên quan kia cũng đều bỏ đi theo.

Tôi cầm chén trà của hần quay vào điện, lại nghĩ tới chuyện mới nãy. Chắc lão tiên quan này nghĩ thái tử điện hạ quảng chén trà đi là vì giận ông, không muốn gặp ông nên mới đỏ mắt cáo từ. Nói không chừng lúc này đã chạy tới chỗ Thiên đế mà cáo trạng rồi.

Tôi lại bước thong thả tới trước bàn, nâng chén trà cho thái tử điện hạ, hần hộp một ngụm nhỏ, vẻ mặt hồ hững khen “Vẫn là Thanh nhi pha trà Vân Hương phong lộ này ngon. Máy tiên nghe kia luôn pha không ra mùi vị tinh khiết như vậy.”

Tôi cũng nghe nói là trước khi pha trà phải rửa qua một nước, nhưng tính tôi trước giờ vẫn ẩu tả, có thể uống nước sôi mà không suy nghĩ gì, bây giờ pha trà cho thái tử điện hạ tôn quý, tôi cũng chẳng thèm rửa qua, trực tiếp bốc một nắm lá trà rồi rót nước ấm vào, hương vị thuần như vậy cũng là chuyện dễ hiểu.

Tôi thành thật nói “Bình thường lúc pha trà chắc mấy tiên nga tỷ tỷ kia đã rửa qua lá trà này, nhưng ta thấy lá trà này rửa qua một lần thì phí quá nên ko rửa mà đem ngâm luôn.”

Hần nghe vậy thì nhú mày phun ra ngụm trà trong miệng, bực tức nhìn tôi. Tôi lắc đầu thở dài “Thái tử điện hạ, trà Vân Hương phong lộ này ba trăm năm mới thu hoạch được một ít, ngài lại phung phí như vậy không sợ trời phạt sao?”

Hần trừng mắt nhìn tôi “Ta chính là trời.”

Tôi thở dài “Vâng, thái tử điện hạ chính là ông trời ở điện Tước La!”

Giờ ngọ ngày thứ hai, thái tử điện hạ nghị luận xong quay lại, mặt đen xì xì, bữa trưa cũng không dùng mà ru rú trong thư phòng.

Tôi bụng một mâm cháo hoa và nem rán đứng ở trước cửa mà quan sát cẩn trọng, để lỡ có chuyện gì thì còn kịp chạy. Nghe nói của thành bị cháy, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết lúc đó cũng chẳng ai biết oan uổng gì.

Lưu Niên cẩn thận đi tới trước cửa, vẻ mặt cầu xin “Thái tử điện hạ còn chưa dùng bữa.”

Cái này đương nhiên tôi biết, dưới bếp lúc này vẫn còn một bàn đồ ăn chưa đựng vào, tôi lén lút lấy hai khối bánh anh đào trên bàn ăn của Thái tử điện hạ nuốt vào bụng. Thái tử điện hạ bận nhiều việc, đương nhiên không quan tâm tới việc mất đi hai khối bánh. Tôi nuốt bụng, nói bên tai Lưu Niên “Lúc này mà người vào mời thái tử điện hạ dùng bữa, ngài ấy chắc chắn sẽ lấy đầu người.”

Hần tái mặt, sờ sờ sau gáy, tôi lại nhỏ giọng nói “Lúc ta và ma vương trên núi Nữ Sàng đánh nhau, thấy sức lực của Thái tử điện hạ vô cùng mạnh nha. Ngày thường thấy nho nhã như vậy chứ vừa ra tay, một chưởng đã đánh cho Ma vương kia tới bởi, Ma vương kia da dày thịt béo, ta thấy người... chắc chắc.... da thịt non mềm.”

Trong mắt Lưu Niên hiện lên vẻ hoảng sợ, nghe nói hần mới tới hầu hạ thái tử điện hạ chưa lâu, không hiểu tính tình của thái tử điện hạ. Đương nhiên hần cũng nghe nói tới quan hệ quan hệ của tôi và thái tử điện hạ nên mới có thể làm tiên nga trên Cửu Trùng Thiên này. Nhưng hần cũng tốt bụng, chưa từ bỏ ý định “Nhưng thái tử điện hạ còn chưa dùng bữa.”

Tôi thấy hần dong dài thì không kiên nhẫn nổi, một chưởng vỗ vào bụng hần, dựng lông mày lên hỏi “Đây là bao tử của ai?”

Hần kinh sợ đáp “Đương nhiên là bao tử của ta.”

Tôi chỉ vào trong điện, nói “Bao tử của thái tử điện hạ cũng không mọc trên người người, ngài ấy không truyền lệnh thì chắc là chưa đói bụng. Người cứ ăn no bụng mình là tốt rồi.”

Trong mắt hần ngẩn lẹ, nửa hiểu nửa không mà gật đầu. Trong lòng tôi cười thầm, chỉ trông mong thái tử điện hạ này đói thật đói mới hợp ý tôi. Còn chưa cười xong đã nghe người trong điện hồ hững gọi “Truyền lệnh.”

Lưu Niên vui mừng, chạy đi nhanh như chớp. Tôi trừng mắt nhìn theo bóng lưng của hắn rồi lại chỉnh trang mà bước vào.

30. Chương 31

Thái tử điện hạ ở một bên vừa ăn các món ăn quý lạ do Lưu Niên kêu mấy cung nga mang lên, lại ở một bên lạnh nhạt nhìn tôi. Tôi bị chột dạ, rụt rụt cổ đang chuẩn bị lui xuống đi, hắn lại mở miệng nói: “Ta nhớ rõ, hình như Thanh nhi với Long Tam thái tử có quan hệ rất sâu xa?”

Tôi không biết hắn đang nói đến cái gì, chỗ nào, cười ha ha nói: “Điện hạ cũng biết. Thanh Loan bị phạt đẩy đến núi Nữ Sàng, không phải không có liên quan đến việc đánh Long Tam thái tử.”

Hắn lấy đũa gấp một miếng thức ăn, từ từ ăn, rồi chậm rãi nuốt xuống, rồi như mới bừng tỉnh hiểu ra nói: “A..., ta nhớ tới một việc, hơn bốn trăm năm trước, có một sự việc oanh động như vậy xảy ra ở Thiên Giới. Đông Hải Long Vương báo lên Thiên Đình, văn thần võ tướng trong triều cười đến không ngừng được, bắt đắc dĩ, sau cùng đành phải mời Xích Diễm thủ lĩnh Điều tộc lên để bàn bạc kế sách giải quyết.”

Dĩ nhiên là tôi nhớ rõ việc này, gần vạn năm qua bao nhiêu việc mất mặt đầu xảy ra trên Cửu Trùng Thiên này. Thái tử điện hạ nhắc lại việc này, thật sự là làm cho da mặt tôi nóng lên, gần như là muốn đỏ lên.

Hắn lại uống một ngụm canh nóng, trầm tư một hồi, nói: “Lúc ấy thủ lĩnh Xích Diễm đến nói như thế nào đây? A..., đúng rồi, thủ lĩnh nói, việc này là do Thanh Loan thiếu hiểu biết thiếu dạy bảo, đều là do vì thân lơ là, nên nó mới phạm phải sai lầm lớn. Nhưng mong Thiên Đế hãy phạt nặng, để lấy đó mà làm gương.”

Trong lòng tôi từ từ trầm xuống, lại vẫn nhớ đến những lời mà Đan Y đã từng nói, nếu không có di lên Thiên Đình cầu xin cho tôi, thì chưa chắc gì tôi được ở núi Nữ Sàng? Sao lời thái tử nói lại ngược lại với nàng ta?

Thái tử điện hạ vừa ăn vừa nói: “Thiên Đế nhân hậu, lại vẫn phải phạt nặng một chút, không bằng đem nàng đưa đến Đông Hải chịu phạt, như đưa đến trước mặt Tam thái tử, giúp cho hắn xả giận, bất quá chỉ như hai đứa trẻ đánh nhau, đánh qua vài trận thì coi như xong rồi. Nói không chừng còn tạo nên một mối nhân duyên. Hừ ——” hắn đổi giọng, trào phúng: “Đây chính là đã qua bốn trăm năm, Nguyệt Lão tính ném dây tơ hồng xuống trời hai người lại một chỗ, nhưng hai người lại vẫn không ở cùng một chỗ với nhau.”

Đó là dĩ nhiên, dây tơ hồng của Nguyệt Lão là se duyên cho nhân gian, mà nhân duyên ở tại Tiên giới cũng có hạn.

Trong lòng tôi mù mịt, cũng không biết thái tử điện hạ nói lời này là thật hay giả. Hôn nhân đại sự, tổng vẫn nên tìm một người sáng suốt làm chồng, nhưng Nhạc Kha kia gốc Long. Vô luận như thế nào cũng phải là người chồng có thể dựa vào.

Thành thân với tên đó, chẳng bằng thành thân cùng Ly Quang, người này trái lại rất hiểu lễ nghĩa lại nhân hậu.

Trong lòng tôi cảm thấy khó xử, tính toán qua lại, chỉ cảm thấy trong lòng rối như tơ vò, nhưng trước tiên có việc quan trọng phải hỏi, vì thế đánh bạo nói: “Những lời thái tử điện hạ nói là sự thật sao? Thật sự là Nguyệt Lão trời rất nhiều tơ hồng trên chân của ta với Tam thái tử sao?”

Lăng Xương thái tử ngửa đầu giống như đang suy nghĩ một lúc: “Ngày đó ta cảm thấy việc này thú vị, theo như lời Thiên Đế nói không phải không có lý, lại muốn thấy tơ hồng của Nguyệt Lão có chỗ nào kỳ diệu, lúc này mới vụng trộm kêu ông ấy lấy tơ hồng cột chân hai người lại.”

Trên mặt hắn tràn đầy ý cười, hiển nhiên chưa từng suy nghĩ đến cảm xúc của tôi. Nhưng Nguyệt Lão chính là thượng tiên, tiên pháp tuyệt diệu, nếu dây tơ hồng thật sự phát huy tác dụng. Oanh, Lăng Xương điện hạ này thật là có chút khi dễ người khác!

Đỉnh đầu tôi muốn bước hỏa, trong đầu do giận quá mà muốn hư hết cả, tiến lên hai bước tiện tay gạt đi bàn cơm của thái tử, chén đĩa tất cả khí cụ trên bàn đều gạt hết xuống đất, cái thì bẻ cái thì nát.

Thái tử trong lúc nguy cấp, lấy đũa cứu lại vận mệnh của một khối cà rốt sắp rơi xuống đất. Đưa vào trong miệng, chậm rì rì nói: “Thanh nhi, như vậy là phạm thượng, nhưng mà sao thế??”

Trong ngực tôi bùng lên ngọn lửa, nhớ tới nỗi khổ vạn năm, rất không dễ dàng gì mới tập được tính tự lập, không cần lại phải nhìn sắc mặt người khác, lại bị này thái tử bắt vào trong điện của hắn quét nhà hai trăm năm, lấy tôi ra để đùa giỡn nghiền nát sạch sẽ. Những thứ này, tôi đều có thể nhin, bất quá là do quyền lợi.

Nhưng hôn nhân đại sự, từ trước đến nay chỉ có cha mẹ bốn tiên được làm chủ, lại bị hắn xem như con cháu? Tôi nắm tay thành quả đâm trong tay áo, chứng nào tật nấy, trở lại làm con chim loan vô lại gây sự chung quanh núi Đan Huyết, chỉ vào thái tử điện hạ nổi giận nói: “Ngài bắt quá ý mình là thái tử, tiện tay đem tiểu tiên ta dây đùa giỡn trong lòng bàn tay. Bị ngài trêu đùa bắt đi quét nhà hai trăm năm, chỉ trách ta ngu ngốc, không nhớ tới việc cần tìm ngọc chỉ của Thiên Đế. Nhưng hôn nhân đại sự của ta, vậy mà ngài cũng lấy ra vui đùa để tìm niềm vui, không bằng hiện nay ta liều với ngài một trận, sống hay chết cũng coi như là thiên mệnh đi!”

Hắn nghe một tràng lời chỉ trích của tôi mà mặt mày xanh mét, nhin lại nhin mới không có nổi giận, chỉ là tất cả chén đĩa thức ăn đồ đầy ra đất trước mặt, hắn chỉ cầm đũa ngọc trong tay đục đẽo qua lại, thần nhiên nói: “Ta thấy Đông Hải Long Tam điện hạ cũng không tệ, nàng gả cho tên đó chắc cũng không tính làm xấu mặt nàng?”

Trong lòng tôi giận dữ, không suy nghĩ mà mở miệng nói: “Ngài cưới người dân độn thủ xem? Hôn nhân đại sự, sao có thể trò đùa, ví như không coi là giữa hai người không có tình cảm, không bằng không lấy chồng!”

Sự tức giận trên mặt hắn từ từ nhạt đi, lại mỉm cười, liếc mắt nhìn mặt tôi một cái, nói: “Ta có cưới người dân độn thì có gì đáng ngại? Không phải nàng đã là kẻ ngốc sẵn rồi sao!”

Từ trước đến nay tôi hận nhất là bị người khác xúc phạm, bị người ta dẫm đạp ngay mặt mình, nhất là cho tới nay lại vẫn ôm ảo tưởng trong lòng, cho rằng hắn là bạn không phải kẻ thù. Nhưng sự thật lại không giống như tôi đã nghĩ. Hắn cứ luôn trêu đùa tôi không nói, thậm chí ngay cả hôn nhân đại sự của tôi cũng xem như trò đùa mà đục tay đục chân, thông qua ngũ sắc thanh linh trên người, liền muốn lao về phía hắn.

Bóng dáng của hắn nhanh như chớp, biến mất ngay trước mắt tôi, tôi quay đầu tìm khắp nơi, trên mặt đã bị làn hương thoảng qua, nhưng khắp nơi trống trải, Lưu Niên cũng mấy cung nga đều không thấy bóng dáng, tôi giống như đứng giữa đồng hoang mênh mông vô tận, chung quanh gió thổi lạnh rung, bên tai truyền đến tiếng thổi hơi cực nhẹ, hình như có người nói khẽ ở bên tai tôi: “Thanh Loan, nàng hãy nhìn vào nội tâm của chính mình, nhìn thấy gì?”

Tôi không biết tất cả sức lực của mình biến đi nơi nào, chỉ thấy quần áo đơn bạc, cảm thấy rất lạnh. Ôm chặt hai cánh tay giống như bị mê hoặc lầm bầm nói: “Ta chỉ thấy cánh đồng hoang, mênh mông vô tận, bị đọng tuyết lâu ngày.”

Giọng nói bên tai hết sức mê hoặc, giống như rằng môi đang yêu tình ý vô hạn, trầm thấp vang lên bên tai tôi: “Vì sao nàng không tin tưởng ta?”

Tôi lắc đầu theo bản năng, không biết tại sao lại không tin tưởng hắn. Hắn là ai vậy? Đồng hoang trước mặt sao lại quen thuộc như vậy, tôi đứng ở nơi đây chỉ cảm thấy như mình chưa bao giờ rời đi, cô độc bị thương như bị nhấn chìm trong cơn sóng lớn, sau đó bị cuốn tới nơi đồng hoang này, có lẽ ngay cả bản thân mình tôi cũng không tin tưởng.

Người nọ lại vô cùng dịu dàng nói ở bên tai: “Vậy thì, ai là người nàng tin tưởng?”

Ôm cánh tay lạnh rung mà đứng ở đó, ai là người tôi tin tưởng? Đã từng có một chàng trai, dịu dàng chăm sóc tôi, nhẹ nhàng che chở, cẩn thận xử lý miệng vết thương của tôi. Những cái vết thương đó đã lành lại lâu rồi, cả sẹo cũng không lưu lại, nhưng bóng dáng người đó lại khắc ở trong lòng tôi.

Hắn khi thì thông minh khi thì dễ quên, tới cuối cùng thì ngay cả tôi cũng không nhớ ra, bất chấp tất cả tin tưởng và bảo vệ như vậy, làm cho trái tim của tôi hơi hơi chua xót, cho tới bây giờ tôi vẫn tin tưởng hắn sẽ

không bao giờ vứt bỏ không để ý đến tôi.

Trong lòng có vô số giọng nói tuyệt vọng vang lên: Nhạc Kha. Nhạc Kha.

Tôi há to miệng, như muốn muốn thốt ra, bên tai vang lên một tiếng nói như tiếng sấm vang: “Con chim ngốc kia, người đang làm gì đấy?”

Sương mù dày đặc trước mặt dần dần tán đi, đôngg hoang vô tận biến mất không thấy nữa, tôi liền ngồi bệch xuống trong phòng, trước mặt có có một khuôn mặt đang tròn tròn mắt nhìn, đúng là Đồng Sa điện hạ. Đang đứng ở bên cạnh bị tôi ném đồ trúng.

Tôi sờ sờ đầu, không biết chuyện gì đã xảy ra. Mù mờ ngỡ ngàng liếc mắt nhìn Đồng Sa điện hạ một cái, bước từng bước đi ra khỏi điện. Những viên gạch màu vàng lóe lên những ánh sáng, chói mắt đến mức làm ắt tôi không mở ra được. Tôi che lại đôi mắt, trong giây lát nhớ tới một sự việc, đứng im tại cửa đại điện hướng vào trong điện lạnh lùng nói: “Ta không tin ngài!”

Tôi biết chắc chắn hẳn đang ở trong điện. Được thấy pháp thuật tinh diệu trời cho của thái tử, tiên pháp sáu vạn năm tinh tiến như thế này, bất quá tôi chỉ hơi không lưu ý mới rơi vào bẫy của hắn, nếu không có Đồng Sa điện hạ đi vào, chỉ sợ là tôi đã đếm hết những sự việc trong lòng nói hết cho hắn nghe. Ngoài điện ánh nắng sáng ngời, ấm áp dễ chịu xua tan hết khí lạnh trên người tôi, nhưng tôi vẫn không nhận được, rung mình một cái.

Hắn vẫn chưa xuất hiện, trong điện vẫn giống như là không có bóng dáng người nào vậy.

Đồng Sa điện hạ theo phía sau tôi mà đến, kỳ quái nhìn tôi một cái, nói: “Thanh Loan, nha đầu nhà người giống như bị điên rồi hả?”

Tôi nhớ tới những tiên pháp mà mình đã thấy qua, ảo thuật này thật giống với ảo thuật Thừa khai nhất mạch của Ly Quang. Sững sờ nói: “Đồng Sa điện hạ, ta có một câu cũng muốn hỏi điện hạ, nhưng điện hạ phải nói thật, cũng giúp cho Thanh Loan được hiểu rõ một việc.”

Hắn giống như bị thái độ của tôi dọa sợ, ý cười trên mặt đã bị rút đi, gật gật đầu.

Tôi nói: “Có phải thái tử điện hạ tu luyện ảo thuật đúng không? Ảo thuật của Giao nhân.”

Hắn kinh hãi, liền lấy tay che miệng tôi lại, quan xét chung quanh, kéo tôi lại chỗ cây cối núi đá cạnh một tảng đá đồng Lia, chỉ vào người tôi nói: “Cái nha đầu chim ngốc này đang nói cái gì đó hả? Tiên pháp của Thiên giới rất kì diệu, thái tử Thiên giới làm sao mà đi luyện ảo thuật của Giao tộc? Mà còn là ảo thuật tà ma ngoại đạo.”

Nghe nói ảo thuật của Giao tộc là một phái pháp thuật riêng, mặc dù bất đồng với tiên pháp của Thiên giới, nhưng có thể mê hoặc lòng người, cho dù là các tiên nhân nhưng không đủ bình tĩnh cũng sẽ rơi vào loại ảo thuật này, nên cái ảo thuật này ở Thiên giới được xem như là cấm thuật.

Tôi kéo tay hắn xuống, lạnh lùng nói: “Mới vừa rồi tôi đã mắc bẫy của thái tử. Mặc dù kiến thức của tôi nông cạn, nhưng tôi có một người bạn là giao nhân, nên cũng đã từng nhìn thấy loại ảo thuật này.”

Mặc dù Ly Quang sẽ không sử dụng ảo thuật với tôi, nhưng không nghĩa là tôi chưa bao giờ thấy ảo thuật của tộc giao nhân. Lúc trước tôi hay tò mò, nên đi bắt mấy tiểu yêu trong núi đến cho Ly Quang thi triển ảo thuật, nhìn những tên tiểu yêu này nói ra những lời trong lòng, bất cứ lời nói kỳ quái nào cũng có. Đã từng một lần làm tôi ôm bụng cười lăn lộn. Nhưng hiện giờ người bị là tôi, tự dưng cảm thấy được trong lòng lạnh đi.

Đồng Sa điện hạ thấy tôi nghiêm túc như vậy, kéo kéo cánh tay của tôi, cố gắng lấy lòng nói: “Tất nhiên là ca ca chỉ muốn đùa giỡn. Huỳnh ấy đối với người. Không có ác ý.”

Tôi lắc đầu, cười lạnh nói: “Điện hạ cùng thái tử điện hạ chính là ruột thịt của đương kim Ngọc đế, bất luận tạm thời đối tiểu tiên có ác ý hay không, hay có muốn lột da lóc xương của tiểu tiên, tiểu tiên cũng khó mà phản kháng được, một chữ cũng không nói được.”

Hắn bị lời nói này của tôi làm ặt lúc trắng lúc hồng, đứng ngây tại chỗ. Tôi xoay người đi nhanh ra ngoài, chưa được mấy bước, phía sau lại truyền đến tiến bước chân, Đồng Sa điện hạ ồm ồm nói: “Thanh Loan,

người muốn đi đâu?”

Tôi kéo kéo váy nhìn một hồi, ở cổ chân trái trắng mịn có một vòng màu hồng nhàn nhạt, nằm ở quanh mắt cá chân, chỉ nổi nhàn nhạt ẩn kín ở phía trên: “Đi tìm Nguyệt Lão, để ông ta cắt đứt cái này cho tôi.” Không biết vì sao, trong lòng lại có chút do dự.

Lúc đầu hần nhấm mắt, lại vụng trộm mở mắt ra nhìn một hồi, kinh ngạc nói: “Thanh Loan, sao trên chân người lại có một dây tơ hồng?”

Hôm nay Đồng Sa diện hạ thật có chút ngu ngốc, liếc mắt một cái liền hiểu chuyện gì, hần thật ngạc nhiên.

Phủ Nguyệt Lão có hai tiên đồng trấn giữ, thấy Đồng Sa diện hạ với tôi đi tới, hai tiên đồng liền ngằm hiểu liếc nhau một cái, hành lễ với Đồng Sa diện hạ nói: “Chúc mừng Tam diện hạ, chúc mừng Tam diện hạ!”

Một tay của Đồng Sa từ trong tay áo vung ra, bang bang hai tiếng, đem hai tiên đồng ném ra bên ngoài. Lửa giận trong lòng tôi dần dần tắt đi, nhưng bất giác lại có chút sợ hãi, vụng trộm sờ soạng phía sau áo của mình.

Nguyệt Lão liên tục nghe được tiếng kêu thảm thiết của hai tiên đồng ngoài cửa, vội vàng từ trong chạy ra, lớn tiếng nói: “Là ai muốn phá phủ của ta đây?”

Đồng Sa diện hạ một người bướng bỉnh, không có ý tốt cười nói: “Lão già Nguyệt Lão kia, nghe nói lão vụng trộm nói loạn dây tơ hồng cho tiên nhân, việc này có phải nên bẩm báo với phụ hoàng hay không?”

Nguyệt Lão chạy đến cửa, nghe Đồng Sa diện hạ nói vậy, hai hàng lông mày nhăn lại như muốn thu lại một chỗ, vuốt vuốt bộ râu dài, nói: “Tam diện hạ nói đùa.”

Tôi kéo váy, lộ ra cổ chân, chỉ vào cái dấu đỏ đỏ phía trên nói: “Được nghe nói là mắt của thượng tiên bị mờ, hôm nay nhìn thấy quả nhiên không giả, nếu không phải như thế, như thế nào có thể đem dây tơ hồng nói duyên cho người phạm lại nói cho thần tiên?”

Lão vội vã xoa đôi mắt của mình, nói: “Lão phu mặc dù se duyên tơ hồng cho người phạm, nhưng cho tới bây giờ làm việc đã thuần thục thể nào thì vẫn là người chưa lập gia đình, tiểu cô nương không thể làm ra hành động vô lễ như vậy.”

Lần này tôi bị lão làm cho tức giận đến bật cười, để váy xuống đi vào trong phủ, trong miệng hét lên: “Tiểu tiên là một người vô lại, nghe nói trong phủ Nguyệt Lão trồng nhiều hoa cỏ ở khắp nơi, đều là tình vũm hơn vàng, tiểu tiên thật không tin tình yêu nam nữ này chỉ dựa vào một chút tiên thảo thì có thể tình vũm hơn vàng, không bằng để cho tiểu tiên hái xuống vậy thử xem, dù sao một gốc cây không có hiệu quả lại hái một gốc cây nữa, thử đến khi thấy hiệu quả mới thôi.”

Nguyệt lão đuổi theo sát ở phía sau, đau khổ khuyên nhủ: “Tiểu cô nương, việc này dễ bàn mà. Không cần phải giận giữ như vậy, giận nhưng lại thương tổn thân thể, không tốt cho thân thể.”

Tôi đi vòng qua bên người lão, xông thẳng vào bên trong, chỉ thấy tiểu đồng bên trong phủ Nguyệt Lão đều mặc màu đỏ vui mừng, tất cả mặt mày như họa, như những đứa bé trong tranh vẽ ngày tết ở nhân gian. Nơi nơi treo màu đỏ, tất cả mọi thứ ở phủ Nguyệt Lão đều màu đỏ. Mới xuyên qua hai cái hành lang gấp khúc, thấy ngay phía trước là một bó lớn chỉ tơ hồng, có một thân thể nho nhỏ màu trắng đang vui vẻ chơi đùa đến quên hết mọi thứ, những cái tơ hồng đều bị hần quần làm một đoàn rối bòng bong. Nguyệt Lão vốn đang chạy phấp sau lưng tôi cố gắng khuyên nhủ, giương mắt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, như muốn ngắt đi hướng về vật phía trước, kêu lên: “Cái con thú nhỏ này. . . . Cái con thú nhỏ này. Ta mới chỉnh lại cái dây tơ hồng mất ba ngày ba đêm mới xong, lại bị người xả làm rối bòng bong. Sớm biết người phá như vậy, ta sẽ không nhậm người về.”

Tôi thấy cái thân thể nho nhỏ màu trắng kia, chỉ cảm thấy cực kỳ quen thuộc, vui mừng trong lòng liên tục dâng lên, lo lắng trong lòng đều hóa thành vui sướng khi gặp lại, cười to nói: “Nguyệt Lão, ta cảm thấy được con thú nhỏ trái lại đáng yêu vô cùng. Làm sao có thể buộc loạn tơ hồng?”

Con thú nhỏ kia ngẩng đầu lên, đôi con ngươi màu rượu đỏ chuyển động làm say lòng người, như một tia chớp màu trắng lao đến trước mắt tôi, làm cho tôi ngã lún ra đất, một người một hồ gát gạo ôm nhau cùng một chỗ, vui sướng lao vào nhau.

31. Chương 32

Tôi ôm Cửu Ly trong lòng, nâng nó lên ngang mắt mà nhìn rồi thỉnh linh đưa tay đập vào trán nó một cái “Không phải người đã thành hình người rồi sao? Sao còn làm ra vẻ tiểu thú vậy hả?”

Nguyệt Lão ngồi bên đầu lòng “Ồi” một tiếng, gấp đến nỗi nhếch râu lên mà nói “Tiên tử nhẹ tay thôi. Nhẹ tay, đứa nhỏ này cũng không nghịch ngợm gì, chỉ làm rối dây tơ hồng một chút thôi, không cần phải đánh mạnh như vậy.”

Cửu Ly tội nghiệp nhìn tôi, trong lòng tôi lại mềm nhũn, lại xoa xoa đầu nó rồi chỉ vào nó mà nói “Nếu còn không hóa thành hình người thì ta mặc kệ ngươi luôn.”

Trước mắt chớp sáng, Cửu Ly hóa thành một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, cúi đầu không nói gì, hai trăm năm không gặp nó đã trưởng thành nhiều.

Nguyệt Lão đi vòng quanh nó nhìn nhìn rồi vẻ mặt có chút tức giận “Này tiểu hồ kia, từ lúc ta cứu ngươi về ngươi cứ làm ra vẻ một con thú nhỏ, thì ra là lừa lão phu sao?”

Cửu Ly rút bả vai nấp sau lưng tôi. Tôi chặn Nguyệt Lão lại, kéo váy bước tới chỉ vào tơ hồng trên chân “Tiểu tiên đạo pháp thấp kém, giới luận của trời biết cũng ít, nhưng tốt xấu gì cũng là một địa tiên, chưa bao giờ nghe nói tiên nhân phải buộc tơ hồng vào chân. Nguyệt Lão ngài xem, tơ hồng này nên xử lý làm sao đây?”

Nguyệt Lão bị tôi ép hỏi như vậy đương nhiên tha cho Cửu Ly, lùi về sau hai bước, vuốt râu mà nói “Sợ nhân duyên nếu đã buộc thì không nên gỡ xuống. Lão phu thấy Long tam thái tử nhân phẩm cũng tốt, hay là tiên tử thuận theo thiên ý...”

Tôi lập tức rút ra một cọng lông vũ, chém tới bờ vào đám hoa cỏ phía trước, Nguyệt Lão đau lòng đến nỗi nhăn mặt dùm dó, liên tục nói “Tiên tử bớt giận, tiên tử bớt giận. Việc này là do lão phu không suy nghĩ cẩn thận...”

Phía sau vang lên một giọng nói lười biếng “Nguyệt Lão, tơ hồng này cũng là do năm đó bốn vương tâm huyết dâng trào, thôi hãy gỡ ra cho nàng ấy đi.”

Quay đầu lại nhìn thì không biết thái tử điện hạ đến lúc nào, làm ra vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Trong lòng tôi buồn bực, không muốn để hắn được như ý nên lại buông váy xuống, cười lạnh nói “Tơ hồng này tiểu tiên không muốn gỡ ra.”

Sắc mặt của hắn lập tức trở nên khó coi.

Trong lòng tôi vui vẻ, thầm tính toán tới một nơi nào đó mượn một thanh bảo kiếm rồi lên cắt dây tơ hồng này mà không để hắn biết.

Điện hạ ĐỒNG Sa đứng bên cạnh kéo kéo tay áo của tôi, tôi không thèm để ý, kéo tay Cửu Ly đi qua thái tử điện hạ rồi bước ra ngoài, bên tai nghe thấy một giọng nói nhàn nhạt “Nàng thật muốn gả cho con rồng ngọc kia sao?”

Tôi ngừng lại, nhìn hắn cười khiêu khích “Đây chẳng phải là ý của thái tử điện hạ sao?”

Hình như hắn có chút bực bội “Lúc đó bốn vương chưa biết nàng, chẳng qua chỉ là đùa một chút, lại nghe phụ vương nói thế nên thấy để hai đứa trẻ đánh nhau hợp thành một mối nhân duyên buồn cười...”

Trong đầu tôi nhớ lại, trong lòng không phải không bi phần nghĩ tới từng chuyện từ lúc quen biết Nhạc Kha, cũng không biết có phải là tác dụng của tơ hồng này không mà tôi thật sự động tâm với hắn.

Về mặt thái tử đột nhiên xám như tro, cắn chặt môi một lúc vẫn thốt ra “Nàng không biết là trong lòng ta có nàng sao?”

Trong đầu tôi ầm một tiếng, quả nhiên tính tình của thái tử điện hạ và Đan Y không hợp nhau. Phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ đến chuyện nếu gì biết việc này có giận đến ngắt đi không? Việc vui mà Điều tộc trông mong suốt mấy vạn năm nay, vốn cứ nghĩ là do ông trời tác thành, kết quả cũng chỉ là một trò đùa sao?

Điện hạ Đồng Sa trợn tròn hai mắt mà nói “Ca ca, huynh ăn nói hàm hồ gì vậy? Thủ lĩnh Điều tộc còn đang ở ngay trong cung. Sáng nay phụ vương gọi huynh tới không phải để bàn chuyện đón dâu sao? Để tẩu tử nghe được nàng ấy sẽ đau lòng lắm.”

Thái tử điện hạ đứng trước mắt tôi, ném ra một câu rồi không còn thấy bóng dáng của hắn nữa.

Hắn nói “Nàng ta đau lòng hay không thì liên quan gì đến ta?”

Tôi và điện hạ Đồng Sa nhìn nhau, Đan y đau lòng hay không không liên quan với hắn chẳng lẽ liên quan tới hai người chúng tôi?

Cửu Ly ngồi trên núi đá trong phủ Nguyệt Lão, đầu cúi thật thấp, lúc sau mới nói “Tỷ tỷ, nữ nhân thật là đáng sợ!”

Tôi bị câu nói không đầu không đuôi của nó làm cho ôm bụng lẫn lộn cười.

Nguyệt Lão bị tôi phá nhiều hoa cỏ nên đang đau lòng cứu chữa, điện hạ Đồng Sa thì bị câu nói kia của Thái tử điện hạ làm cho sợ hãi lo lắng, đã sớm chạy theo thái tử điện hạ. Mấy người rảnh rồi kia đi mất, tôi kéo Cửu Ly tới bờ tường của phủ Nguyệt Lão để nói về những chuyện sau khi tôi và nó chia tay.

Đứa nhỏ Cửu Ly này trước nay vẫn rất hoạt bát, vậy mà mới hai trăm năm không gặp đã trở nên lặng lẽ ít nói thành bộ dáng bây giờ. Tôi thăm dò mấy lần nó mới nói với tôi về chuyện đó.

Tôi lau nước mắt, đùa với nó “A... Cửu Ly nói cho tỷ tỷ nghe xem, nữ nhân ở đâu đáng sợ?”

Nó đứng trên đỉnh núi đá mà nhìn xung quanh, thấy trong phủ Nguyệt Lão không có tiên nga nào mà toàn là mấy tiểu đồng tử xấp xỉ tuổi nó. Lúc lâu sau nó mới bước tới níu chặt tay tôi “Tỷ tỷ, lúc trước đệ có giấu tỷ một việc, tỷ có giận đệ không?”

Tôi vỗ vỗ đầu nó, nhỏ giọng nói “Cũng phải xem xem việc ấy có thể tha thứ hay không. Nếu đệ có nỗi khổ riêng thì đương nhiên có thể tha thứ rồi.”

Nó do dự một lát, cuối cùng nói “Lúc đệ rời khỏi núi Nữ Sàng, lúc đó đệ rất nóng nảy, đi được một lúc mới suy nghĩ lại, tỷ tỷ chắc chắn là muốn đệ trốn khỏi đại họa nên mới khích đệ bỏ đi. Đáng tiếc là lúc đệ muốn trở về cũng bị Tử Hồ kia dùng phép làm cho cả người không còn sức lực. Nàng.... Nàng còn dựa vào người đệ... sống chết đời làm phu nhân của đệ...”

Bộ dáng của Cửu Ly đúng là có một chút quyến rũ. Không, Cửu vĩ hồ chính là có khả năng quyến rũ lòng người, mặc dù lúc này Cửu Ly mới chỉ là một thiếu niên nhưng trông mắt đỏ như rượu đó nhìn tôi cũng làm tôi choáng váng một chút.

Nhưng Tử Hồ lại dọa một đứa trẻ như vậy thì thật không nên chút nào.

Tôi sờ đầu Cửu Ly, tức giận nói “Tử Hồ này đừng lọt vào tay tỷ, nếu lọt vào tay tỷ xem tỷ trút giận cho đệ thế nào.”

Nó thấy tôi không trách tội nhưng vẫn cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói “Năm đó đệ rời khỏi Thanh Khâu, cũng là một chuyện bất đắc dĩ.”

Tôi kinh ngạc nhìn nó, trước nay tôi vẫn nghĩ là do mình lừa gạt dụ dỗ nó theo mình, thì ra là con hồ ly nho nhỏ này cũng có chuyện bất đắc dĩ.

Nó nói “Phụ vương của đệ chính là quốc chủ Thanh Khâu, đệ và ca ca do mẫu hậu sinh ra. Ai ngờ phụ vương lại thích người đàn bà kia, ả lừa phụ vương giết mẫu hậu, ả muốn leo lên vị trí quốc mẫu, ca ca đau lòng, đêm hôm đó dẫn đệ chạy ra khỏi cung, bảo đệ cứ chạy đi đừng quay đầu lại. Ca ca cầm một bảo kiếm, ánh sáng chiếu rọi bốn phía, huynh ấy nói muốn giết phụ vương và tiện nhân kia để báo thù mẫu hậu...”

Thân thể nho nhỏ đứng bên cạnh tôi căng thẳng tới mức run rẩy, trong lòng tôi có chút tư vị không nói nên lời, thì ra đứa nhỏ mà tôi vẫn nghĩ là ngây thơ không biết gì lại có nhiều chuyện đau lòng như vậy.

Ai lại chẳng có nỗi khổ không thể nói với người ngoài.

Tôi đưa tay nắm lấy tay nó, thiếu niên trong lòng khóc nức nở, nước mắt kiềm nén rất lâu cuối cùng hồ xuống “Đêm hôm đó đệ quay đầu nhìn, thấy Vương cung chìm trong biển lửa hùng hực, không biết ca ca có

giết được tiện nhân kia không hay ca ca đã bị phụ vương giết chết mất rồi? Phụ vương đối với đệ tốt nhưng mẫu hậu lại yêu thương đệ hơn. Trong lòng đệ mâu thuẫn nhưng không thể hóa thành hình người, vẻ mặt của ca ca lúc đó rất đáng sợ nhưng huynh ấy lại muốn đệ chạy đi, càng xa càng tốt... đệ ở trong rừng nhìn đôi ba ngày thì gặp được tỷ...”

Tôi tự giễu nói “Cho nên đệ mới bị ta dùng con chim trĩ quay kia lừa tới núi Đan Huyết?”

Cửu Ly lau lau nước mắt vào áo tôi, rầu rĩ nói “Lúc ấy đệ chỉ muốn mau chóng rời khỏi Thanh Khâu... nhưng ở với tỷ nhiều năm như vậy rồi vẫn thấy tỷ là tốt nhất.”

Thiếu niên đưa hai tay ôm chặt lấy tôi. Trong lòng tôi đau xót, mặc dù tư thế này có chút không ổn nhưng có thể là do nó vẫn còn đau lòng nên tôi cũng không đành lòng đẩy nó ra nên chỉ vỗ vỗ vào lưng nó, mong là có thể an ủi nó một chút.

Lại nghĩ tới chuyện Tử Hồ, cũng không biết con hồ tinh kia dọa nó như thế nào mà làm nó thất hồn lạc phách như vậy. Trong lòng tôi tò mò, bèn hỏi “Tử Hồ này làm gì đệ thế?”

Cửu Ly vùng ra khỏi tay tôi, mặt đỏ đến bốc cháy “Nàng... nàng cứ nhào vào người đệ...”

Tuy tôi có lòng muốn an ủi nó nhưng nghe vậy thì thấy mừng thầm, thấy nó khó chịu như vậy thì nghĩ nó đã bị tôi làm cho u mê nên không biết chuyện tình yêu nam nữ, mới bị hù thành như vậy. Tôi lại vỗ đầu nó mà nói “Vậy sao đệ lại lên đây với Nguyệt Lão thế?”

Cửu Ly đỏ mặt, đáp “Lúc đó đệ muốn thoát khỏi Tử hồ và thổ tinh, lúc quay lại núi Nữ Sàng thì thấy căn nhà nhỏ kia đã sập, trong lòng đệ lo lắng sợ hãi, tìm tỷ mãi mà không thấy bóng dáng. Có một đêm đệ ngủ gật trên tàn cây thì thấy Tử HỒ và thổ tinh kia quay về, vì thế đệ vội chạy tới trần gian, trốn trong một ngôi đền Nguyệt Lão, không ngờ Tử HỒ kia lại to gan như vậy, đuổi tới đó, may mà ngày đó Nguyệt Lão xuống trần gian, gặp đệ đang hóa ra chân thân, đau đớn năn nỉ nên mới dẫn đệ lên Thiên đình.”

Tôi lại chỉ vào đồng chỉ rồi ở trong ngôi đình xa xa kia “Còn việc đó là thế nào?”

Cửu Ly xấu hổ nói “Ông lão này rất cổ hủ. Đệ chỉ muốn tránh né Tử Hồ, cũng muốn xuống hạ giới tìm tỷ nhưng ông ấy lại ôm đệ lên Thiên Đình, mấy lần hạ giới cũng không mang theo đệ... nhưng bây giờ tốt rồi.” NÓ mỉm cười “Nếu tỷ tỷ ở Thiên Đình thì Cửu Ly đương nhiên sẽ không hạ giới làm gì nữa.”

Mặc dù tôi gật đầu đồng ý với nó nhưng trong lòng hiểu rõ, ở tại Thiên đình này chỉ là bất đắc dĩ, nếu có thể rời khỏi nơi này tôi chắc chắn sẽ đồng ý đi ngay.

32. Chương 33

Cửu Ly không có chỗ nào để ở nên tôi đành để nó lại phủ của Nguyệt Lão. Nguyệt Lão bị nó lừa suốt hai trăm năm, tức giận muốn đuổi nó đi nhưng lại bị tôi năn nỉ ỉ ôi nên đành để nó lại, có điều từ nay về sau nó không còn được ngông nghênh như trước nữa mà phải làm công việc dọn dẹp quét tước.

Lúc tôi rời khỏi phủ Nguyệt Lão, nó đứng sau lưng tôi, vẻ mặt hết sức tội nghiệp mà tiễn tôi đến tận cửa. Một đám tiên đồng trong phủ Nguyệt Lão chen chúc ở cửa để nghe chuyện, đẩy qua đẩy lại, không thể tin được thiếu niên này là con thú nhỏ thường hay vò rồi đám tơ hồng làm Nguyệt Lão tức đến giậm chân.

Cửu Ly có chút ngại ngùng, tôi nhìn nó khoát khoát tay, từ chối sự tiễn đưa của nó mà chậm rãi về điện Tước La.

Ánh mặt trời buông xuống nhuộm đỏ Thiên giới, có chút với cung điện để vương ở nhân gian, làm cho nó trở nên chói lọi và bớt đi tiên khí. Ven đường tôi thấy có rất nhiều tiên nga đang bận rộn bưng mấy khay đào đi tới đi lui. Tôi kéo một vị tiên nga ở điện Tước La, thấy trái đào trên khay của nàng thì nuốt nước miếng hỏi “Tỷ tỷ đang làm gì thế?”

Mặt nàng lóe sáng, trừng mắt nhìn tôi “Nha đầu nhà ngươi rong chơi suốt ngày nên điên rồi, hôm nay Long Vương tứ hải đem theo đám long tử và công chúa lên Thiên đình để dự tiệc. Đám long tử này đều đã đến tuổi nên muốn phiên Thiên để tìm người phối ngẫu trong mấy tiên tộc.”

Tôi ngẩn ngơ, trong lòng không hiểu vì sao lại xao động, giống như có một sợi dây quần chặt lấy mình, vừa lỏng lỏng lại vừa đau xót, nhưng nếu không đổ máu thì cũng không có gì đáng ngại. Tôi nhìn nàng cười “Tỷ tỷ quyến rũ như vậy, có phải là muốn làm con dâu của Long Vương gia không?”

Nàng nắm chặt cái khay trong tay, trừng mắt nhìn tôi một cách dữ tợn “Nha đầu nhà ngươi không chịu ăn nói tích đức một chút!” rồi lại nhanh chân đuổi theo đám tiên nga phía trước.

Trong lòng tôi xao xuyến, nhớ tới bộ dáng ngơ ngẩn của Nhạc Kha hai trăm năm trước, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại niệm một câu thần chú rồi đi theo đám tiên nga kia. Tôi đi một mạch qua hành lang và mấy cái đình, đi một lát thì tới một cung điện. Lúc này trời đã nhá nhem tối, trong cung điện kia thấp đèn đuốc sáng trưng, xa xa còn nghe tiếng xôn xao cười nói.

Tôi nghĩ ở trong điện chắc có rất nhiều người có phép thuật cao siêu, cái ẩn thuật sơ sài của tôi chắc chắn sẽ bị lộ tẩy. Vất óc suy nghĩ một lúc tôi lại niệm một câu thần chú, biến thành một viên trân châu nhỏ nằm trên cây trâm cài tóc của tiên nga bưng đào tiên kia, ở trên cao nhìn xuống thật là một vị trí tốt vô cùng.

Tiên nga kia đuổi theo đám tiên nga bưng khay đựng các loại quả tiên rồi cùng tiến vào đại điện, ánh sáng đột ngột làm tôi choáng đến nheo mắt, lại nghĩ tới bây giờ bản thân chỉ là một viên trân châu, có làm thế thì cũng không ai biết nên cũng thấy yên tâm mà nhìn mấy tân khách trong điện.

Ngồi ở vị trí chủ nhân là một đôi trung niên, người nam có vẻ nho nhã nhưng uy nghiêm, vị phụ nhân kia thì lại có vài phần giống với thái tử điện hạ, mắt phượng nghiêm nghị, nhìn là biết khó sống chung rồi.

Phía dưới chính là thái tử điện hạ và điện hạ Đồng Sa ngồi ở hai bên. Xuống chút nữa là bốn vị nam nhân trung niên, trong đó một người là Đông Hải Long Vương, ba vị kia chắc là Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải Long Vương. Bốn vị Long vương này cũng đã lớn tuổi, trên mặt cũng có nếp nhăn nhưng lại không đến nỗi quá khó nhìn. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, thấy ở phía dưới nữa là đám long tử, công chúa vô cùng náo nhiệt. Tôi nhanh chóng tìm được người tôi muốn tìm.

Nhạc Kha mặc áo màu cẩm, sắc mặt điềm tĩnh, chỉ im lặng thưởng thức ly rượu, hai trăm năm không gặp, hình như thảng thối này ốm bớt một chút. Tôi đang tính toán làm sao đến bên cạnh hắn dưới ánh mắt của mấy vị thượng tiên kia, lại nhìn kĩ một lần nữa thì thấy chứng bệnh của hắn hình như đã khá hơn đôi chút, cung nga kia đặt khay trái cây xuống rồi lui ra ngoài.

Tôi nằm trên đầu nàng ta, la hét ồm ồm nàng ta cũng không quay lại, tôi đành ảo não nhảy xuống khỏi cây trâm, lo lắng chờ đợi vị cung nga bưng thức ăn vào.

Nhưng đáng tiếc là đám cung nga kia toàn bưng mấy món xào vào, tôi không thể biến thành trứng xào hay rau xào được, lỡ may bị vị thượng tiên nào đó ăn vào bụng thì lại gây họa.

Tôi nằm yên trước cửa mà chờ đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy một đội cung nga tiến đến. Đám cung nga lần này bưng một khay anh đào, tôi nhắm mắt nhớ lại vị trí thứ tự các bàn ở trong điện, mặc kệ nguy cơ có thể bị nuốt vào bụng mà mạo hiểm biến thành một trái anh đào trong khay, chỉ cảm thấy cái đĩa nghiêng ngả rồi cách một tiếng đặt lên bàn, lúc tôi mở mắt ra lần nữa thì trước mắt hiện ra cái cằm đầy quen thuộc, cái cằm kia lùi về phải sau một chút, mắt phượng đảo qua mấy trái anh đào. Trong lòng tôi vô cùng khẩn trương, lo sợ hắn sẽ bốc trứng tôi mà bỏ vào miệng.

Mấy trái anh đào này cũng thật tươi đẹp, vị ngọt lại có mùi thơm, từ lúc tôi là một con chim tới nay thì cũng chưa từng thấy thứ trái cây nào đồ tươi mơn mẩn làm người khác thèm thuồng như vậy. Ánh mắt kia chỉ đảo qua rồi lại nhìn đi chỗ khác, tôi thở dài một tiếng đầy nhẹ nhõm thì ánh mắt kia lại nhìn lại, vẻ mặt chợt lóe lên sự kinh ngạc rồi dán mắt vào đĩa anh đào.

Nếu bây giờ không phải tôi đang là một trái anh đào thì chắc trán đã đầy mồ hôi.

Ánh mắt kia nhìn kĩ một lúc thì đưa tay tới, trong lòng tôi thầm nói không ổn thì thân thể đã bị hắn kẹp giữa hai ngón tay, tôi sợ hắn bỏ vào mồm ực một cái nuốt xuống bụng, nếu lúc nuốt mà phun hột ra thì

chẳng phải nguyên khí của tôi bị thương trầm trọng sao? Nhẹ thì pháp lực mất hết, nặng thì bị hấn cắn cho tan xương nát thịt.

Tôi nơm nớp lo sợ nhìn hắn, liên tục thay đổi màu sắc, hắn lại giống như không có chuyện gì, khoe môi nhấc lên rồi lại quay đầu ngồi kế Nhị điện hạ Long Vương, Nhị điện hạ quay đầu nhìn “Tam đệ, đệ cười gì thế?”

Tôi cảm giận nghĩ : Ánh mắt của Nhị điện hạ này thật chẳng tốt chút nào, rõ ràng là tên nhãi Nhạc Kha này đang vụn vẹo, vẻ mặt quỷ dị giống như muốn khóc vậy mà hắn lại hỏi tại sao cười.

Ánh mắt của hai huynh đệ này thật chẳng tốt gì cả!

Nhị điện hạ cũng không tệ, tuy ánh mắt không được tinh nhưng trí nhớ cũng không tồi, nếu muốn lấy một thê tử xứng đôi cũng không phải là một việc khó. Nhưng một con rồng ngốc như tên Nhạc Kha này thì khỏi nói, chẳng những trí nhớ không tốt mà ánh mắt còn vô cùng tồi, hắn nhìn tôi nháy mắt giống như bị co giật rồi lại đưa hai tay nhặt lấy trái anh đào là tôi làm cho tôi choáng váng hắn mới dừng tay, chậm rãi đưa tôi vào trong miệng.

Tôi nhìn thấy hàm răng của hắn càng ngày càng gần, tưởng tượng ra cảnh hắn nhai rồi nuốt tôi vào bụng thì lại càng sợ hãi vô cùng, chỉ hận nỗi không thể hóa thành nguyên thân mà đứng trước mặt hắn. Yên hội hôm nay là do Thiên đế tổ chức, nếu như tôi gây rối thì chắc là sẽ bị thảm hơn cả việc bị Nhạc Kha nuốt vào bụng.

Cả người căng thẳng cứng ngắc, tôi nghĩ rằng sẽ bị thằng nhãi này bỏ vào miệng thì hắn lại đổi ý, đưa tay bưng ly rượu kia tới uống, lại ném tôi vào trong áo, mùi hoa thạch quỳnh xông vào đầy mũi tôi.

Nằm trong tay áo tối tăm của hắn, tôi nghĩ : chẳng lẽ thằng nhãi này đã nhận ra tôi? Nhưng nếu đã nhận ra tôi mà lại làm vậy thì thật là đáng giận!

Thỉnh thoảng có mùi đồ ăn bay vào mũi tôi, ngoài bữa ăn sáng thì hôm nay tôi chưa ăn uống gì. Vừa bị dọa lại vừa sợ hãi, vừa vui lại vừa buồn, bây giờ cảm thấy hơi buồn ngủ. Tôi nghe loáng thoáng những tiếng nói từ bàn tiệc, vừa đói vừa cảm thấy chẳng có gì vui, lúc đã vô cùng buồn ngủ thì lại nghe giọng nói của Đông Hải Long vương vang lên dứt đoạn “... không biết sao tháng này nước biển Đông Hải lại dâng ười trượng...”

Tôi cũng muốn đồng tai lên nghe nhưng đã quá sức buồn ngủ, mùi hoa thạch quỳnh này thật khiến người ta yên lòng, giống như đưa người ta vào cõi mộng, tôi không gượng được nữa nên ngủ say.

Lúc tôi tỉnh lại thì thấy hơi lạnh, tôi co người, chỉ nghĩ là mình còn đang đậu trên nhánh cây ở hậu hoa viên trong cung Hoa Thanh, cẩn thận xoay người một cái rồi ngủ tiếp, không ngờ lại có một thân thể ấm áp ngay bên cạnh.

Tiểu tiên sống đã một vạn bốn trăm năm, ngoại trừ Cửu Ly thì chưa từng chung chăn gối với ai. Nghe nói đạo phu thê chính là cùng ngủ một giường. Tôi hơi hoảng hốt, lại nghĩ là Cửu Ly chen lên giường của tôi, bây giờ nó đã là một thiếu niên thì sao có thể ngủ chung với tôi được nữa?

Đứa nhỏ này thật là không biết lễ nghi gì!

Tôi đẩy đẩy hắn, mắt vẫn nhắm mà nói “Cửu Ly, không được leo lên giường của tỷ!”

Trán tôi bị đánh một cái, làm cho tôi hơi đau, tôi giận dữ, há mồm mắng “Tiểu tử ngươi đã lớn như vậy...” phần còn lại mắc kẹt trong cổ họng.

Vì lúc tôi mở mắt ra thì trước mắt là một đôi mắt phượng tĩnh lặng , tôi đành cười nói “Ta đã sớm biết là không phải tên tiểu tử Cửu Ly kia!”

Thật ra tôi muốn nói là : Long Tam điện hạ, tại sao ngài lại nằm đây!”

Nhưng lại thấy lúc này mình đang dựa vào ngực hắn, thử động hai lần lại bị hắn ôm chặt lấy nên đành nuốt mấy lời này xuống, thay bằng một câu khác “Tiểu tiên... sao tiểu tiên lại ở đây?”

Tôi vốn định tỏ ra hoảng sợ nhưng vì đã quen bình tĩnh trước mặt hắn, nếu giả bộ hoảng sợ thì thật hơi giả tạo nên đành thôi.

Hắn đưa tay gõ nhẹ vào mũi tôi, một tay khác lại ôm chặt eo của tôi, cười nhắc “Anh đào.”

Tôi cảm thấy mặt nóng lên, cũng không biết có phải vì biến thành anh đào nên gương mặt vẫn còn đỏ hay không. Tôi dịch về sau một chút lại phát hiện không thể lùi được, bị hấn ôm chặt vào trong ngực thì thẹn quá hóa giận, ra sức đẩy vai hấn “Tam điện hạ, bỏ tay ra!”

Hấn chống đầu lên nhìn tôi một lát rồi lại tỏ ra vô lại “Không bỏ thì sao?”

Nếu nói tới chuyện vô lại thì tôi còn hơn hấn vài phần. Lúc này mặc dù trong lòng tôi xấu hổ nhưng nếu bị hấn hù sợ thì chẳng phải là mất mặt lắm sao?

Tôi bèn giấu kín sự xấu hổ trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn hấn, thấy gương mặt hấn trắng nõn mạnh khỏe bèn trêu chọc “Thấy tỷ tỷ cũng không chào, thật chẳng lễ phép!”

Hấn chớp chớp mắt, trong mắt hiện lên chút lúng túng nhưng lại giận dữ nói “Ai là tỷ tỷ? Tiểu nha đầu nhà nàng mới hai trăm năm không gặp thì cũng gan dạ lên không ít, dám làm tỷ tỷ của bản thái tử?”

Tôi muốn né ra khỏi ngực hấn nhưng hình như hôm nay căn bệnh trêu hoa ghẹo nguyệt của hấn lại tái phát, tôi vùng vẫy mấy lần cũng không thoát được. Tôi đưa tay sờ trán hấn mà thở dài “Tuy tiểu tiên không tính quay lại thành San Hồ nhưng những Giao nương trong hoàng cung Giao nhân đều đã nghe Tam điện hạ gọi tiểu tiên là tỷ tỷ. Tam điện hạ còn muốn chối sao?”

Trong lòng tôi lóe lên một ý nghĩ khó chịu, nếu hồn phách của hấn thật là của người mà mẫu thân ta nhặt được năm đó, dựa theo thân phận chẳng phải tôi phải gọi hấn là tiểu cữu sao?

Tự nhiên lại thấp hơn người khác một cái đầu, thật chẳng dễ chịu gì.

Tự nhiên lại thấp hơn Nhạc Kha một cái đầu, tôi chẳng muốn chút nào.

Dù sao tên này cũng có bệnh hồ đồ. Nếu như thân thể của hấn là Long tam thái tử, lại ngây thơ gọi tôi là tỷ tỷ nhiều ngày như vậy, lúc này nếu không đề đầu hấn thì chẳng phải là sẽ mãi mãi thấp hơn hấn sao?

Nhưng hấn hồ hững cười mà nhìn tôi, cuối cùng lắc đầu kiên định “Bản thái tử không nhớ!”

Tôi bị hấn ôm trong ngực một lúc lâu thì có chút xấu hổ và tức giận, lúc này cũng không để ý tới chuyện hai người chúng tôi đang kề sát nhau mà níu chặt áo hấn “Ngài không nhận sao? Ngài không dám nhận sao? Đường đường là Long tam thái tử Đông Hải, thì ra danh phận vậy chỉ dùng để đùa thôi!”

Hấn đáp một cách đầy khinh thường “Ta vốn cũng không thích cái thân phận Long tam Thái tử Đông Hải này! Có điều chuyện này là nàng trêu chọc ta. Một người khô ngô vạm vỡ như ta mà kêu một tiểu nha đầu như nàng là tỷ tỷ thì thật là làm trò cười cho người trong thiên hạ.”

Tôi nghĩ thầm trong lòng, đứa con của Thiên đế đương nhiên khinh thường việc làm con thứ ba của Đông Hải Long Vương, lại nghĩ tới vị Long vương phi tàn bạo và vị Đông Hải Long vương ham mê tửu sắc kia lại thương yêu hấn như con ruột nhưng cũng không thể sánh bằng vinh quang ở Cửu Trùng Thiên.

Tôi lại nghĩ tới sợi dây tơ hồng trên chân mình, vốn định đi tìm Chu Tước Thần Quân vì nghe nói hấn có một thanh kiếm vô cùng uy lực nên muốn mượn thử một lần. Bây giờ Nhạc Kha lại nằm sát bên tôi, làm tôi nhớ tới việc này thì lòng dạ như lửa đốt, mặt đỏ bừng, cũng không biết có phải dây tơ hồng hay không mà lúc này bị hấn ôm trong ngực thì lòng tôi có chút xao động, mùi hoa thạch quỳnh vẫn vút quanh mũi tôi cũng làm cho tôi cảm thấy bình yên.

Đây thật là một ý nghĩ hoang đường.

Chắc là do tôi vẫn chưa tỉnh ngủ, tâm trạng lại bị kích thích nên mới có ảo tưởng này.

Tôi lạnh lùng cười một tiếng, nghĩ tới một việc “Nói chuyện với Tam điện hạ này giờ, không biết Tam điện hạ còn nhớ tiểu tiên không?”

Không biết là căn bệnh dễ quên của con rồng ngọc này đã nghiêm trọng tới mức nào.

33. Chương 34

Một lúc sau, bỗng nghe thấy tiếng của cung nga ngoài cửa “Tam thái tử điện hạ, nô tỳ mang bữa ăn khuya đến cho ngài.”

Tôi còn chưa đứng dậy thì đã thấy mình bị thu nhỏ lại. Lúc nhìn lại thì thấy trong mắt Nhạc Kha phản chiếu hình ảnh của một quả anh đào đỏ tươi đang bị hắt cầm trong tay. Hắt thuận miệng nói “Vào đi.”

Một đội cung nga mỉm cười bước vào, hương thơm theo gió thổi vào, họ đặt mấy thứ lên bàn, một vị xinh đẹp trong đó mỉm cười, nói “Nếu tam điện hạ thích anh đào thì nô tỳ sẽ đi hái một ít tới cho điện hạ, cần gì phải để dành lại chỉ mỗi một trái?”

Một vị cung nga khác có vẻ khỏe khoắn vội bước tới hai bước, cười nói lấy lòng “Anh đào ở hậu hoa viên của Thiên đế rất ngọt. Điện hạ vốn ở dưới biển sâu, chắc là không hay thấy.”

Tôi bị hắt biến thành một trái anh đào, lúc này đang bực tức trong lòng, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào hắt mà đề phòng. Nhờ vậy mà tôi thấy được một hiện tượng thú vị, đó là thằng nhãi Nhạc Kha này mỗi lần nghe nhắc tới hai chữ anh đào thì vẻ mặt nghiêm túc hơn bình thường.

Hắt vậy vậy ta, không kiên nhẫn mà nói “Các người lui xuống đi.”

Hai vị cung nga có chút không vừa lòng, đành lui ra một cách đầy lưu luyến.

Tôi nằm trên giường, quay qua lại thì bị hắt biến thành hình người lại. Không chờ hắt níu kéo tôi đã lui về phía sau, tránh khỏi tầm tay của hắt. Tôi cười hì hì mà đứng trước bàn, nhặt lấy một miếng điểm tâm mà hai cung nga kia vừa bưng vào rồi bỏ vào miệng nuốt xuống, chỉ vào hắt mà nói “Tam điện hạ không nhớ nổi tiểu tiên mà còn ôm tiểu tiên như vậy thì không nên chút nào.”

Hắt cười cười nhìn tôi nuốt miếng bánh vào rồi lại nhặt hai miếng khác, lúc này mới nói “Nàng chẳng phải là tiểu công chúa của tộc Tu La sao?”

Miếng bánh điểm tâm nghệt tại cổ họng, gần làm toi cái mạng nhỏ này của tiểu tiên.

Hắt ngồi xuống, rót một chén trà nóng cho tôi, tôi liền vội lấy chén trà trên tay hắt mà nốc, lúc này mới nhìn ngó xung quanh rồi sợ sệt “Mấy lời này sao có thể nói một cách tùy tiện, năm đó tộc Tu La đại chiến với Thiên giới suốt mấy vạn năm, không biết đã làm chết bao nhiêu là chiến thần chiến tướng. Nếu như để cho gia quyến của những người đó biết được thì còn không xé xác tiểu tiên mới là lạ. Ngài tưởng tiểu tiên có chín cá mạng sao?”

Hắt đưa một ngón tay lau đi nước trà dính bên môi tôi, cười cười nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi lại lắc đầu thở dài “Nàng nhìn bộ dáng này của nàng xem, vừa a dua lại vừa nịnh nọt, chẳng có chút uy nghi của một công chúa tộc Tu La gì cả.”

Mặc dù lúc trước tôi vẫn thầm oán con rồng ngốc này nhưng hôm nay thật sự bực bội, hắt biến tôi thành anh đào thì thôi đi, lại còn đứng giữa Thiên giới mà nhắc tới tộc Tu La, chẳng lẽ hắt thấy tôi sống vui vẻ quá nên định cho tôi một kiếp nạn sao?

Tôi bỏ hai miếng bánh đang cầm trong tay vào áo rồi quay đầu đi ra ngoài, nói “Tam điện hạ đã tỉnh táo, tiểu tiên ở đây cũng không tốt lắm, mời tam điện hạ nghỉ ngơi sớm.”

Thiên giới có muôn vàn cung điện, tôi chỉ biết cung Hoa Thanh, phủ của Chu tước thần quân và phủ của Nguyệt Lão. Lúc tôi đẩy cửa bước ra thì thấy vầng trăng khuyết cong cong, sao đêm lấp lánh, mùi thơm của cây cỏ trong hoa viên thoang thoảng, sau lưng không có động tĩnh gì. Tôi quen biết Nhạc Kha cũng lâu, hai trăm năm không gặp, đêm nay tìm cách gặp hắt cũng để yên tâm một chút, không ngờ hắt lại chọc ghẹo tôi như vậy, ba lần bốn lượt không để ý tới an nguy của bốn tiên tại Thiên Đình, cố nhân như thế này không gặp cũng được. Tôi nghĩ vậy thì bước nhanh ra khỏi điện.

Cũng không biết vì trời đã khuya hay vì điện này nằm ở chỗ vắng vẻ mà tôi đi nửa canh giờ vẫn không thấy bóng người. Càng đi lại càng thấy hoang vắng, mặc dù xung quanh có hoa và cây cảnh nhưng bỗng dưng tôi thấy có chút đáng sợ. Tôi kiên trì đi tiếp, lại phát hiện khung cảnh xung quanh có vẻ quen thuộc, chính là nơi mà tôi đã nghe được giọng nữ kia trong đêm mà bị Thái tử dọa cho sợ.

Trong khoảnh khắc tôi đứng ngây ra tại chỗ, không dám nhúc nhích, dỏng tai lên nghe ngóng thì chỉ nghe thấy tiếng là xon xao, không có tiếng côn trùng nào.

Tôi đang tập trung cao độ bỗng nghe thấy một giọng nói “Này, con chim gốc kia, sao lại đứng đây?”

Tôi hoảng hồn gần như khóc ra tiếng, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất. Sau lưng có một đôi tay mạnh mẽ nâng tôi dậy. Tôi xoay người ôm chặt hân, người còn run rẩy nhưng ngửi thấy mùi hoa thạch quỳnh thì cũng yên tâm một chút.

Hân vô cùng kinh ngạc, vỗ vỗ lưng tôi, giống như cha mẹ dỗ con. Đợi đến lúc tôi bình thường, hân mới hỏi “Thanh Nhi, sao lại sợ như vậy?”

Tôi vùi đầu vào ngực hân, rầu rĩ chỉ trích hân “Còn không phải tại ngài sao, cũng không biết đây là chỗ nào. Lần trước lúc nửa đêm ta đi vào trong này thì nghe thấy giọng nói của nữ nhân, vô cùng buồn bã, trở về bị hù cho sinh bệnh luôn.”

Hân vỗ nhẹ vào lưng tôi, cười đùa “Có thể là ảo giác của nàng...”

Tôi buồn bực hân không tin tôi, cầu hân một cái nhưng vẫn không dám rời khỏi vòng tay của hân, sợ lại nghe thấy giọng nói kia.

Cười đùa một chút thì sự sợ hãi trong lòng cũng vơi bớt. Hân nắm tay tôi đi giữa rừng cây, con đường mòn bị lớp lá rụng che khuất hân cũng có thể tìm thấy. Tôi thấy thủ vị, đang lúc quan sát con đường này thì bên tai lại nghe thấy tiếng thở dài, giọng nói buồn bã kia lại vang lên “Chạy mau... con ơi chạy mau.... Con ơi chạy mau...”

Tôi run rẩy, quay đầu nhìn Nhạc Kha thì thấy mặt hân tái mét, cau chặt mày, giống như tim hân đau đến không chịu nổi. Bàn tay đang nắm tay tôi dùng sức, xương cốt của tôi giống như bị hân bóp nát.

Giọng nói kia không ngừng vang lên bên tai, giống như một nữ nhân cô đơn đang thì thầm, có đôi khi không nghe được chữ nào, lúc thì không ngừng hối thúc “Con ơi chạy mau... con ơi chạy mau...”

Trên lưng tôi không ngừng toát mồ hôi lạnh, toàn thân cứng ngắc, đôi mắt ngơ ngác nhìn Nhạc Kha, hân đột nhiên ôm lấy vai tôi chạy vào hoa viên, càng chạy càng nhanh, thỉnh thoảng tìm kiếm ở giữa bụi cây mà đi theo tiếng nói kia.

Trong lòng tôi vô cùng sợ hãi, cảm thấy giọng nói này giống như có ma lực với hân, khiến hân đi lần mò xung quanh. Lúc tôi nhìn trộm hân một cái thì thấy sắc mặt hân tái mét, vô cùng lo lắng sợ hãi. Tôi lặng lẽ đưa tay đánh vào hân một cái, lại kéo một đám mây xuống đỡ hân lên, tôi giả bộ như không nghe thấy giọng nói kia, bay tới hồ nước Ly Quang đang trốn.

Đã mấy ngày tôi không đến, lúc tới thì thấy Ly Quang đang nghiêng người dựa vào núi đá kia.

Ly Quang đứng dậy giúp tôi đỡ Nhạc Kha nằm lên núi đá, thấy sắc mặt hân khổ sở thì lo lắng hỏi “Thanh nhi, Huỳnh ấy bị sao vậy?”

Tôi kể cho hân nghe chuyện quái dị kia. Hân im lặng một lúc thì nói một cách nghi ngờ “Chẳng lẽ là do ảo thuật của Giao tộc ta? Một vạn năm trước, hoàng cung Giao tộc bị trộm mất thư tịch về tu luyện ảo thuật, đến nay vẫn chưa biết là yêu nghiệt nơi nào trộm mất. Chẳng lẽ chính là nữ tử ở trong hoa viên?”

Không đợi tôi trả lời, hân lại nói “Đây cũng không phải. Ảo thuật của giao tộc sẽ bắt hồn, nếu hai người nghe thấy chắc chắn sẽ bị bắt mất hồn, không thể nào có trường hợp Thanh Nhi tỉnh táo mà Nhạc Kha lại ngất đi.”

Tôi lắc đầu, chỉ vào Nhạc Kha “Việc này cũng dễ hiểu thôi. Nhạc Kha vốn không có đủ hồn phách, có thể dễ dàng bị bắt hồn.”

Ly Quang gật đầu, rồi lại lo lắng “Sao Thanh Nhi lại ở cùng với Nhạc Kha?”

Trong lòng tôi hơi hoảng hồn, lại nghĩ tới chuyện Long vương tứ hải đến đây thì cười nói “Mấy ngày qua Thiên giới rất náo nhiệt. Long vương Tứ hải mang theo long tử và long nữ đã trưởng thành đến, hy vọng có thể kết thông gia, cầu hôn phối. Ngày mai Thiên đế sẽ hạ chiếu mời các Trưởng tộc mang theo công chúa và vương tử đến gặp mặt.”

Ly Quang ngẩng đầu nhìn tôi chăm chăm một lúc rồi nói “Nhạc Kha có nói là huynh ấy sẽ cầu thân ai không?”

Tôi lắc đầu, chỉ vào Nhạc Kha rồi cười “Con rồng ngốc này... cũng đừng hại công chúa của người ta. Những công chúa này vốn được nuông chiều, lỡ may cưới về, mấy ngày sau lại không nhận ra người ta thì...” ý cười trong lòng dần nhạt, chỉ nghĩ tới ngày mà Nhạc Kha cưới phi, hẳn sẽ che chở cho nàng ta giống như đã che chở cho tôi, bảo vệ nàng ta như từng bảo vệ tôi, nghĩ vậy lòng tôi không thoải mái chút nào.

Lúc đó... lúc đó hẳn sẽ để tôi ở đâu trong lòng hắn?

“Thanh Nhi, nàng nghĩ gì thế?”

Ly Quang đẩy tôi một cái, tôi mới phát hiện mình thất thần, cảm thấy trong lòng rối như tơ vò, có thể so với đám tơ trong phủ Nguyệt Lão, cũng chẳng hiểu vì sao.

Nhắc tới tơ hồng tôi mới nhớ, ngày mai phải tới phủ của Chu tước thần quân mượn thần binh của hắn thử.

Tôi thuận miệng đáp “Mới vừa rồi ra tay đánh Nhạc Kha, ta đang suy nghĩ xem lát nữa hắn tỉnh lại thì làm thế nào cho tốt.”

LY Quang cười nói “Chuyện này cũng dễ thôi, bây giờ Thanh nhi trở về nghỉ ngơi đi, đợi huynh ấy tỉnh lại thì lại nghĩ tiếp.”

Không ngờ là một quân tử như Ly Quang cũng có ý nghĩ chuồn êm như vậy, tôi vỗ vai hắn mà cười “Hay lắm.” Tôi lại kéo một cụm mây mà bay về cung Hoa Thanh.

Ngày hôm sau, mặt trời còn chưa lên tôi đã tới phủ của Chu tước thần quân. Mặc dù tiên đồng canh cửa ân cần mời tôi vào nhưng lại nói cho tôi một tin không vui : Chu tước thần quân nhận ý chỉ của Thiên đế, nửa đêm hôm qua đã hạ giới rồi.

Trong lòng tôi nghĩ đến sợi tơ hồng còn buộc trên chân, không biết là do dây tơ hồng hay do điều gì khác mà lần này tạm biệt Nhạc Kha, trong lòng tôi lại có chút xôn xao, không thể khống chế tim mình. Có lẽ phải nhanh chóng cắt đứt dây tơ hồng này thì sự kỳ lạ này mới hết, đành phải trông ngóng ngày Chu tước thần quân trở về. Những tiểu đồng này chỉ phụ trách việc canh cửa, quét dọn, cũng không biết chuyện gì khác.

Tôi không làm sao được, đành phải quay về. Mới tới cửa của cung Hoa Thanh thì đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc “Thái tử ca ca, cung điện này của huynh cũng thật đẹp.”

Chính là Bích Dao.

34. Chương 35

Tôi bước đi tránh sang nơi khác, phía sau lại có tiếng bước chân tới gần, Đồng Sa điện hạ cười nói: “Con chim ngốc kia, sao không đi vào?”

Từ bên trong cánh cửa tiên đồng sắp bước ra nghênh đón, nháy mắt ra hiệu nói: “Chưởng quân, sáng sớm thái tử điện hạ đã đến đây tìm người rồi. Nhưng sáng sớm nay người đã đi nơi nào rồi?”

Khoảng thời gian tôi làm cung nga vẩy nước quét nhà, cùng với người ở cung Hoa Thanh ở chung coi như cũng hòa hợp, nhưng từ lúc chính mình đảm đương chức chưởng quân, mỗi ngày đều thấy bọn họ nháy mắt ra hiệu cười thầm vài lần, trong đó đặc biệt nhất là hành động của Lưu Niên.

Tôi bước lên hai bước, đến trước mặt tiên đồng gõ thật mạnh vào trán của hắn một cái, mắt thấy mặt mày hắn đều nhăn hết lại một chỗ, cười nói: “Người lại học theo gương xấu của Lưu Niên” Rồi cung Đồng Sa điện hạ đi vào trong.

Cung Hoa Thanh là một nơi tương đối lớn, bốn điện đứng trang nghiêm, nhưng hoàn cảnh bên trong cung lại cực kỳ khác biệt, giờ khắc(phút) này cảnh hoa và cây mang đậm sự ảm áp từng nhóm năm nhóm ba Long tử Long nữ của Tứ Hải Long Vương, đi cùng thái tử điện hạ. Thấy tôi với Đồng Sa điện hạ cùng đi tới, vội vàng kêu: “Hai người mới sáng sớm tinh mơ đã đi đâu sao không tới sớm một chút, để lại một mình ta bận rộn ở nơi này.”

Đồng Sa điện hạ cười nói: “Không phải đã có tẩu tử rồi sao?”

Tôi chăm chú quan sát xung quanh, quả thật Đan Y đang đứng phía sau thái tử điện hạ, chỉ nép sau hoa và cây cối, trong nhất thời không nhìn thấy rõ ràng. Chỉ là Đan Y nghe được lời đó của Đồng Sa điện hạ, thần nhiên nói: “Đây là Đồng Sa điện hạ khách sáo rồi. Đan Y ở xa ngàn dặm, mấy ngày nay đến Thiên giới làm khách, làm sao so được với chương quản trị kỷ đây?”

Lời này được nói ra..... Dạy tôi phải trả lời thế nào?

Đang trong lúc do dự, đã nghe được một giọng nói giòn tan cắt ngang nói: “Nghe được lời nói này của công chúa, làm cho nhóm người chúng tôi nghe xong, còn tưởng rằng công chúa đã gấp đến không thể chờ được nữa muốn vào cửa làm tri kỷ của thái tử ca ca vậy.”

Người nói lời này đúng là Bích Dao. Tôi cực kỳ ngạc nhiên vì nàng thế mà có thể lên tiếng nói đỡ, vội vàng quay đầu lại nhìn, nàng đã cười hì hì bước lên phía trước, thân mật thăm thiết nắm cánh tay của tôi: “Tỷ tỷ hai trăm năm không thấy tung tích, Bích Dao tưởng rằng tỷ tỷ giận Bích Dao.”

Thiếu nữ trước mắt đã mất đi nét trẻ con, mặt dù gương mặt vẫn không mất đi vẻ tươi đẹp, nhưng thấy càng thêm lã lướt duyên dáng, tinh xảo vô cùng. Tuy rằng trước đây tôi rất thân mật khăng khít với nàng, nhưng đã sinh ra một khe nứt, giờ khắc(phút) này bị nàng kéo thân thiết như thế, ngược lại trong lòng có cảm giác nói không nên lời, trong khoảng thời gian ngắn chỉ ngơ ngác đứng im tại chỗ.

Đan Y đang muốn tức giận vì có người giúp đỡ tôi, lập tức nói: “Tứ công chúa của Đông Hải là cảnh vàng lá ngọc, lại xưng hô tỷ muội với một chương quản nhỏ nhoi, cũng không sợ làm giảm giá trị của mình sao?”

Đồng Sa điện hạ kéo tay của tôi gật gù đắc ý nói: “Tẩu tử nói lời này sai rồi. Con chim ngọc này đúng là chương quản trong điện của thái tử ca ca.”

Cuối cùng Đan Y cũng không tính là ngu xuẩn dần dần, lập tức hiểu rõ ý này của Đồng Sa điện hạ, chỉ trích việc kết giao với tôi là làm giảm thấp giá trị con người, chẳng phải là tát một cái lên mặt của thái tử điện hạ sao?

Mặt nàng đỏ lên len lén quan sát nét mặt của thái tử điện hạ, nhưng thấy sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh, thật cũng không có chút xúy khó chịu nào, lúc này mới quay đầu chán ghét nhìn tôi.

Ngàn vạn năm qua, tôi đã tập thành thói quen với việc nàng đối với như vậy, trong lòng cũng không để tâm. Kể tội với thái tử điện hạ một hồi, tôi kéo Bích Dao đi tới chỗ ít người. Tuy Bích Dao đã có chút khúc mắc với tôi, nhưng hôm nay gặp lại nàng, thật sự làm cho tôi nhớ đến chuyện tình ngày hôm qua của Nhạc Kha, trước tình hình giống như bị điên loạn hẳn bị tôi đánh ngất xỉu, cũng không biết hôm nay có tỉnh lại chưa.

Bích Dao bị tôi kéo đến dưới một bóng râm, tôi nhìn quanh bốn phía vắng lặng rồi mới buông tay nàng ra, hỏi: “Hôm nay tứ công chúa có nhìn thấy Tam ca của ngài không?”

Từ nãy đến giờ nàng cứ nhìn chăm chăm tôi mà cười, trong nụ cười tươi ấy lại có chút áy náy, nghe được lời ấy, trái lại nàng thờ dãi một hơi nhẹ nhõm, nói: “Tỷ tỷ sao lại nhớ đến Tam ca của muội? Huynh ấy vẫn tốt, cùng tới chung với muội, lúc này cũng không biết đang nói chuyện phiếm với ca ca hay đệ đệ nào rồi.” Đưa mắt nhìn đi nơi khác, nữa khắc(phút) sau lại ỉu rù nói: “Không biết ca ca lại trốn đi đâu? Tỷ tỷ tìm huynh ấy có việc gì không?”

Tôi nghe được tin hắn vẫn bình thường, tự nhiên thấy an tâm không ít. Lại không muốn nói ra chuyện tình ngày hôm qua cho Bích Dao biết, chỉ làm cho nàng ta thêm lo lắng. đành phải ậm ờ nói: “Ta cũng chỉ.....Chỉ là rất lâu không có gặp ngài ấy, muốn hỏi thăm một chút thôi.”

Bích Dao níu chặt cánh tay của tôi lắc lắc: “Tỷ tỷ cũng rất lâu không gặp Dao nhi, cũng không có quan tâm hỏi thăm một chút tới Dao nhi sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ chưa bao giờ từng quan tâm đến Dao nhi?”

Nói như vậy làm cho tôi biết mở miệng thế nào?

Chẳng lẽ lại nói với nàng, tôi rất lo lắng cho nàng, lo lắng việc nàng với Ly Quang không thành sẽ giận lấy sang tôi? Lo lắng trong lòng nàng sẽ hận ta vì đã tranh giành Ly Quang của nàng?

Tuy là tôi không hề tính toán giành nam nhân với nàng, nhưng buổi chiều cách đây mấy ngày, nam nhân kia lại vẫn nắm chặt tay tôi, nói muốn cưới tôi. Thời gian tôi quen biết nàng, sợ là những lời nói này vô luận như thế nào cũng sẽ không nuốt trôi được?

Tôi lắc đầu, thản nhiên nói: “Bên người Dao nhi có cha mẹ huynh đệ lo lắng, tất nhiên lo lắng quá e rằng lại khó chịu, làm gì đến phiên tỷ tỷ đến quan tâm?”

Nàng mân mê cánh môi hồng nhuận, trên châu mày hồng nhạt trên đỉnh đầu phát sáng lại làm nổi bật thêm dung nhan xinh đẹp, đôi mắt từ từ đỏ lên, thế mà lại khóc: “Tỷ tỷ nói như vậy là không chịu tha thứ cho Bích Dao đã tránh mặt tỷ tỷ rồi hả? Bích Dao lớn lên dưới biển sâu, từ nhỏ được phụ vương với mẫu phi nâng niu ở trong lòng bàn tay, tuy tỷ tỷ muối muối rất nhiều, nhưng chưa bao giờ kết giao bạn bè với ai, tỷ tỷ là người duy nhất, vậy mà cũng không để Bích Dao ở trong lòng.....”

Đầu tôi cảm thấy đau lấy tay vỗ vỗ trán, quả thật là nói không nên lời.

Từ nhỏ bốn tiên đã khóc lóc om sòm đánh nhau chơi xấu, không chỗ nào không sở trường, chỉ riêng không am hiểu việc khóc lóc kể lể. Mà vị công chúa thúy tộc ở Đông Hải này đã được ngâm trong nước từ nhỏ, khi khóc nước mắt đặc biệt nhiều, mới chỉ hơn nửa chén trà nhỏ, đã làm cho bốn tiên không chịu nổi nữa, đem toàn bộ suy nghĩ ném ở sau đầu, kéo nàng lại nói mấy lời hay an ủi khuyên giải, cuối cùng cũng làm cho nàng ngừng khóc.

Nàng lau đi nước mắt vươn trên mặt khóc thút thít nói: “Từ khi tỷ tỷ rời đi, Bích Dao ngày nhớ đêm mong, một bên là Ly Quang ca ca, một bên là Thanh Loan tỷ tỷ.....Muội.....Muội cho dù có thích Ly Quang ca ca, nhưng cũng không muốn mất đi tỷ tỷ.”

Trong lòng tôi thấy cảm động, tuy lời nàng nói mang đậm tính trẻ con, cuối cùng vẫn không có uống phí tâm ý của tôi đối với nàng. Bốn tiên từ nhỏ đã lệ loi hiu quạnh, mặc dù cùng với Đan Y là đôi tỷ muội oan gia, nội tâm không phải không hâm mộ người ta có tỷ muội thành hàng, hành động giúp đỡ lẫn nhau, thân mật vui vẻ. Nay thêm một tiểu muội muội Bích Dao, thật muốn đặt nào sâu ở trong lòng, thế nhưng chuyện tình cảm của nàng không thành, nguyên nhân là do tôi làm ảnh hưởng đến đường hoa đào của nàng, mém chút nữa đã xem tôi như người xa lạ, hiện giờ nàng có thể hoàn toàn bỏ qua, bốn tiên há lại bụng dạ hẹp hòi không hiểu việc khoan dung tha thứ cho thứ tiên?

Tôi vươn tay ra, sờ sờ đầu nàng, lấy khăn tay lau khô mặt cho nàng, thở dài: “Dao nhi muốn như thế, trong lòng tỷ tỷ cũng hết sức vui mừng. Tỷ muội chúng ta tuy rằng không phải tỷ muội thân thích, nhưng là tình như ruột thịt, về sau vạn lần không thể bởi vì việc gì mà thành xa lạ. Muội phải nhớ kỹ, tỷ tỷ chưa bao giờ làm ra thủ đoạn gì cướp người của muội bất cứ thứ gì. Nhưng hôn nhân là một chuyện, có thể nên là do trời định, tất cả đều là duyên phận, nửa phần cũng liên quan đến ai. Tương lai.....” Tương lai thế nào, kỳ thật ta cũng không nói chính xác được.

“Tương lai..... Vạn nhất Ly Quang chung tình đối với tỷ tỷ, dĩ nhiên Dao nhi sẽ không có ý kiến gì nữa. Nhưng nếu tỷ tỷ có thể kết duyên với Tam ca, Ly Quang ca ca..... Ly Quang ca ca nhất định sẽ là của Dao nhi.”

Vốn là nhìn thấy bộ dạng nàng đáng yêu dịu dàng, lòng tôi đã sớm dao động, nhưng lại bị những lời nói này của nàng làm cho ghen lại, một lúc lâu sau mới nói được một câu: “Dao nhi ở lâu dưới biển sâu, đã nghe qua câu nói ở trần gian chưa?”

Đôi mắt đỏ bừng của nàng chớp chớp, hiểu kỳ hỏi: “Câu nói gì?”

“Theo như câu nói ở trần gian, dưa hấu xanh không ngọt. Nhân duyên là một chuyện, ngoại trừ do trời đã định trước, vẫn là do nam nữ ở cùng nhau vui vẻ, người tình ta nguyện mới tốt.” Lời này là nói đến nhân duyên của cha và mẹ, tôi thường suy nghĩ muốn làm sáng tỏ đạo lý này.

Nhớ đến mẹ có địa vị công chúa diệu tộc cao quý, nếu không có yêu cha, dứt khoát thà chết, như thế nào lại làm trái Thiên giới, phản kháng bỏ nhà ra đi, gả vào thành Tu La?

Bích Dao cuối đầu suy nghĩ một hồi, lúc lại ngẩng đầu lên, trong mắt đã tràn đầy sự cảm kích: “Dao nhi hiểu rõ rồi. Tỷ tỷ nói ra lời này, cũng là vì muốn tốt cho Dao nhi, hy vọng tương lai Dao nhi có thể may mắn hạnh phúc.”

Tôi sờ sờ gương mặt nàng, trong lòng cũng nhẹ đi, cười khẽ gật đầu.

Tôi với nàng đã hai trăm năm không gặp mặt, giờ khắc này đã làm rõ thù cũ, kể lại chuyện tình khoảng thời gian không gặp, hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, không khỏi ở cùng nhau lâu một chút. Khi thái tử điện hạ cho cung nga đến tìm, tôi cùng với nàng đã trò chuyện hơn một canh giờ, cũng không phát hiện thời gian trôi qua thật nhanh.

Chúng tôi cùng nhau trở về điện, nhưng thấy trong điện Tước La đã sắp xếp bữa tiệc tối, nguyên nhân trong bữa tiệc này lấy thái tử làm chủ, người người thấy hân thân thiện dễ gần, trong bữa tiệc sinh động không ít.

Ngồi bên trái hân là điện hạ Đồng Sa, bên phải lại ngồi cùng Đan Y. Phía dưới Đồng Sa là các Long tử đến xem biểu diễn, còn các công chúa Long nữ ngồi xem phía dưới công chúa Đan Y, cung nga mặc tay áo thủy Vân Phi, đã bắt đầu múa khai tiệc trên sân khấu.

Tuổi của Bích Dao hơi nhỏ, trong nhóm Long nữ có thứ bậc nhỏ nhất, hiện tại nàng ngồi chỗ xa nhất, tôi kêu một cung nga cũng mang đến một chiếc bàn bên cạnh nàng, cũng có thể cùng nói chuyện với nàng.

Cung nga điện Tước La cười hì hì ở bên tai tôi nói: “Chưởng quân sao không ngồi ở bên cạnh thái tử điện hạ, vị kia đúng là cứ đeo ở bên người thái tử điện hạ.”

Tôi nhéo một cái ở bên eo nàng ta, làm như buồn bực nói: “Trái lại các ngươi hơn phân nửa là đang trong mong ta kéo thái tử phi nương nương đi, để các sống ngày tháng an nhàn đúng không?”

Cung nga này dung mạo xinh đẹp, chính là người đẹp nhất ở trong điện Tước La. Một ngày nay Đan Y đến đây, cung không biết đã bị Đan Y nhìn chăm chăm biết bao nhiêu lần rồi. Tới sau cùng, nếu là Đan Y tiến vào, nàng nhất định chỉ để cho những cung nga có dung mạo bình thường ở lại hầu hạ, chính mình sẽ ra lệnh cho những người có dung mạo xinh đẹp tránh hầu phòng hay là ở phòng ăn.

Nàng ta cười hì hì chuẩn bị bàn, tôi đánh giá xung quanh, quả thật ở phía sau cánh tay thái tử điện hạ có để một chiếc bàn, nhưng giống như nàng ta nói là để lại cho tôi, ngược lại tôi hoàn toàn không tin. Bày trí ở nơi đó, còn không phải muốn giữ tôi lại hầu hạ riêng cho hân, thay hân rót rượu gắp rau thôi.

Không bao lâu sau, bàn cũng đã bố trí thỏa đáng, tôi ngồi ở bên cạnh Bích Dao, cảm giác có một ánh mắt ở xa xa nhìn mình, len lén quan sát, đúng là Nhạc Kha, ánh mắt nhìn tôi đầy thâm ý sâu sắc, nhưng lại bỏ đi thái độ nói cười riu rít, ngoài ý muốn lại trở nên tầm tã. Trên mặt đều là sự lạnh lùng, chống lại ánh mắt hăm ý của hân, trên lưng tôi bỗng nhiên chợt lạnh, miễn cưỡng thể hiện ý cười với hân, hân cũng không cười lại. Trong lòng tôi thầm kêu không xong: không phải tôi hôm qua đánh mạnh quá, làm cho chứng bệnh dễ quên của hân tái phát.

Bữa tiệc diễn ra trong hai canh giờ, tôi có vài lần, muốn rời đi bữa tiệc. Quay sang Bích Dao thương lượng một chút, thừa dịp hai cung nga đang nhảy múa, len lén theo bên hông điện chạy đi.

Mặc dù Nhạc Kha chưa từng chân chính tức giận với tôi, nhưng tôi cũng chưa từng chứng kiến qua thái độ làm cho người khác sợ hãi như đêm nay. Hôm nay, trong lòng bốn tiên thật sự không hiểu thấu được.

Trong Tín Phương viện, hôm nay không có một bóng người. Có thể là đang bận rộn ở tiền điện, nhóm ma ma vẩy nước quét nhà cũng bị kêu đi, lúc tôi trở về, trong viện rất vắng vẻ. Ngồi ở dưới cây tư đẳng thảo dài, tiện tay biến ra cốc trà nóng hổi, uống một ngụm, còn chưa nuốt xuống, phía sau lại vang lên tiếng nói: “Hôm nay Thanh Nhi có tâm trạng!”

Nước trong hơn phân nửa trong chén trà nhỏ trên tay đổ hết cả ra trên đùi, tôi ném cốc trà nâng vẩy nhảy dựng lên, chỉ cảm giác ở trên đùi giống như bị phồng pháo. Bộ váy thái tử điện hạ đưa đến cũng rất đẹp, cũng không giống như bộ váy lụa mỏng loại tốt Ly Quang đưa đến. Nếu là cái váy kia, tất nhiên lúc này cả một giọt thấm vào coi như xong.

Người ở phía sau tiến lên, nhắc váy lên, lộ ra một chút cẳng chân, lại cuống quýt thả xuống. Nhưng dây tơ hồng ở cổ chân tôi càng lúc càng dễ bị nhìn thấy, cũng không biết có phải vì hân lên Thiên giới không, liếc

mắt nhìn lại, màu da trắng mịn, dây tơ hồng xinh đẹp, cực kỳ nổi bật.

Tôi đưa tay đẩy hắn ra, tức giận nói: “Đường đường Đông Hải Long Tam thái tử, thật thích lén lút đi theo sau lưng người khác, làm cho tiểu tiên bị phổng diện hạ đã vừa ý chưa?” Vốn trong lòng tiểu tiên có một chút lo lắng, tối hôm qua đánh hắn hơi mạnh. Nhưng hiện tại bị hắn làm cho giật mình mà bị phổng, thật là một bụng tức giận, đem cái lo lắng đó ở trong lòng xua đi không còn thấy bóng dáng tâm hơi.

Hắn lại bước đến nhắc váy tôi lên, chỉ vào dây tơ hồng trên cổ chân tôi nói: “Đây là cái dây gì?”

Tôi tức giận nói: “Tất nhiên là dây tơ hồng rồi.” Nghĩ đến sợi dây trên chân lộ ra trước mặt người này, sâu ở trong lòng tôi, tạm thời có chút lo lắng.

Nhìn không được mà tức giận với Chu Tước Thần Quân: sớm không bận công vụ trễ không bận công vụ, lại ở trong lúc tiểu tiên cần thì lão lại bận công vụ, cũng không phải là bận biểu kiếm ăn? Chẳng trách đã mấy vạn năm vẫn lại là một người lưu manh.

Trên mặt Nhạc Kha đang kiềm nén, thả váy tôi xuống, hỏi: “Dây tơ hồng này giành cho người phạm, sao trên chân nàng lại có?”

Tôi tỉnh nói dối để hắn không truy hỏi nữa, nghĩ nghĩ rồi nói: “Tất nhiên là mẹ tiểu tiên cầu Nguyệt Lão tự mình thắt cho tiểu tiên, Tam điện hạ không tin sao?”

Hắn không chút do dự gật đầu, nói: “ Mẹ của nàng cũng không có làm loại chuyện nhảm chán như vậy.”

Hắn làm cho tôi như muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, thiếu chút nữa thì quên, hồn phách của tên này có một đoạn quen biết sâu xa với mẹ tôi. Vất hết óc, lại nghĩ tới một chuyện có thể nói lấy lệ, nhưng chỉ mong cho hắn không hỏi lại chuyện tình dây tơ hồng, qua được vài ngày, tôi nhờ Chu Tước Thần Quân chặt đứt dây tơ hồng giúp tôi, sẽ không còn phiền não nữa.

Vì thế nên tôi nói: “Tối hôm qua Thanh Loan ra tay hơi mạnh một chút, mong rằng Tam điện hạ đừng thù dai! Thanh Loan bây giờ xin nhận lỗi với điện hạ. Chỉ là tối hôm qua có phải Tam điện hạ trúng ảo thuật của Giao tộc? Thật là có chút làm cho tiểu tiên sợ hãi.”

Tôi không nhắc đến việc này thì tốt rồi, nhắc tới việc này mặt hắn lập tức như trời lạnh tháng sáu, khí lạnh tỏa ra cả người. Ngay tại lúc tôi đang do dự muốn bỏ chạy, hắn lại hết sức quái lạ, nói ra một câu: “Tiếng nói đêm qua, là giọng nói của mẫu phi ta.”

35. Chương 36

Tôi lấp bắp “Mẫu phi của ngài chẳng phải đang ở Long cung Đông Hải sao?” Trong giây lát, tôi lại nhớ tới những chuyện xưa.

Ma ma ở núi Đan Huyết đã từng nói, mẫu thân của tôi từng nhặt được một con rồng, tôi cũng đã từng thấy trong kính Côn Lôn, cũng từng thấy Nhạc Kha kêu một con chim loan xanh là tỷ tỷ, lúc đó tôi cũng không thể biết chắc rằng con chim xanh kia có phải là mẫu thân không nên chỉ đoán chừng thân phận thôi.

Về mặt của Nhạc Kha có chút bi thương “Thanh Nhi cũng biết, tam thái tử của Đông Hải Long vương từ lúc sinh ra đã là một đứa trẻ vô hồn, hồn phách trong cơ thể này chính là hồn phách được Long Vương dùng thuật chiêu hồn gọi tới.”

Tôi gật gật đầu, việc này tôi cũng đã được nghe Giao Nhân vương nhắc qua nên cũng không cảm thấy quá kinh khủng.

Hắn ngơ ngác nhìn tôi một lát, lại nói “Vậy Thanh Nhi có biết, hồn phách được Long Vương gọi tới là hồn phách của ai không?”

Trong lòng tôi nổi sóng, nghe như đất trời rung chuyển, nhưng tay chân lại hết sức bình tĩnh, ngay cả âm thanh gió thổi ngang qua cũng có thể nghe thấy. Bên tai tôi nghe thấy giọng nói chậm rãi của hắn “Năm đó, Thái tử Thiên giới cưới hai vị trắc phi, một là con gái của Chiến thần trên Thiên giới, một là tiên tử Ngọc Hư Phong của Côn Luân. Mẫu phi của ta đến từ Côn Luân. Về sau phụ vương hạ giới làm tiên vụ, lúc đó ta chỉ mới sáu trăm tuổi, mẫu thân đầu không lại con gái của Chiến thần nên mang theo ta mà rời

khỏi Cửu Trùng Thiên, dẫn ta dừng để lộ thân phận rồi đưa cho ta thần vật thượng cổ Côn Luân Kính của Côn Luân để bảo vệ ta. Không ngờ lúc ta vừa rơi xuống thì trúng nhánh cây ngô đồng trên núi Đan Huyệt, đúng lúc được mẫu thân của nàng, công chúa Bích Hoàng cứu giúp.”

“Mẫu thân.. mẫu thân cứu ngài sao?” Những suy đoán trong lòng tôi cuối cùng cũng được chứng minh, làm tôi dâng lên một cảm xúc khó tả, chỉ cảm thấy mây mù giăng kín mắt, chưa thể vén lên. Chuyện của mẫu thân năm đó, ngoại trừ Tu La vương thì chỉ có người trước mặt là biết rõ ràng nhất, mấy lời của Giao Nhân vương hay của người khác tôi đều không thể tin.

Hắn gật gù đầu, nói “Năm đó ta được mẫu thân của nàng cứu, tuy là tỷ đệ nhưng giống như mẹ con. Vào năm tỷ ấy được hai vạn tuổi thì mang theo ta đi du ngoạn. Không ngờ lại gặp Tu La vương...”

Trong lòng tôi xúc động như thủy triều dâng nhanh, một lúc sau mới mở miệng hỏi “Mẫu thân và Tu La vương... bọn họ...”

Nhạc Kha như có thể hiểu được sự lo lắng của tôi, đưa tay nắm chặt tay tôi, lúc này tôi mới biết thì ra hai bàn tay mình đã nắm thành hai nắm đấm, khẩn trương đến nỗi toàn thân cứng ngắc. Hắn vuốt nhẹ tay tôi rồi nắm chặt trong bàn tay to ấm của hắn, giống như đang cho tôi chút sức mạnh, nói “Thanh Nhi, nàng đừng khẩn trương. Mẫu thân của nàng và phụ thân nàng chính là một đôi phu thê ân ái nhất. Tu La vương là một người quang minh lỗi lạc, làm việc thẳng thắn vô tư, đối với mẫu thân nàng rất tốt. Bọn họ quen biết nhau hơn bốn vạn năm rồi mới thành thân, hơn năm vạn năm sau mới có nàng. Năm đó nàng sinh ra, thành Tu La mở tiệc vui vẻ ba ngày ba đêm, ông ấy ôm nàng đứng ở trên tường thành, vui vẻ đến nỗi suýt nữa thì ngã lộn cổ, say sưa mất mấy ngày.”

Tiếc là tôi không thể xuyên qua năm tháng mà trở lại một vạn bốn trăm năm trước để chứng kiến cảnh thành Tu La tiệc tùng vui vẻ ngày tôi sinh ra, nhưng tôi như có thể nhìn thấy bộ dạng vui mừng của ông, hai mắt phát sáng, hàm răng trắng đều, ánh mắt nhìn tôi vui sướng không thôi.... Nước mắt cứ rơi từng giọt từng giọt. Những suy đoán và lo lắng trong lòng cũng vơi đi nhiều, tôi nhớ tới lúc mới gặp ông, nam tử ngang tàng kia từ từ ngồi xuống, vẻ mặt nửa mừng nửa lo, nhiều năm như vậy cũng chưa từng hiểu rõ trong lòng là buồn vui hay chưa xót.

Cho dù sau này có bao nhiêu lãnh đạm, đau thương buồn tủi, những oán hận tôi vẫn cất giấu trong lòng lúc này bay đi mất. Cuối cùng tôi cũng có thể nhẹ lòng – sự có mặt của tôi cũng là hạnh phúc của cha mẹ, vô cùng chờ mong, dân chúng trong thành vui vẻ đón chào. Tuyệt đối không thua lúc Đan Y sinh ra được bách điều châu mừng, núi Đan Huyệt nhộn nhịp.

Tôi nhào tới ôm lấy nam tử trước mắt, mặc kệ cái áo sạch sẽ của hắn mà khóc lớn, nước mắt chảy thành sông, phần uất trong vạn năm biến mất, cảm xúc trong nhất thời không thể kiềm được.

Đợi đến khi tôi khóc ướt cả áo hắn, cổ họng khàn đặc, hắn mới đỡ tôi ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt tôi rồi chậm rãi nói “Chỉ là mấy vạn năm trước khi nàng sinh ra, Thiên giới và tộc Tu La đã đại chiến. Phụ vương của ta kế vị Thiên đế, phong con của con gái Chiến Thần kia làm thái tử. Nhiều lần ta rất muốn xông lên Cửu Trùng Thiên, hỏi một câu xem khi mẫu phi rớt xuống hạ giới có bị thiên binh thiên tướng giết chết không. Sau này ta cũng nản lòng, chỉ đi theo mẫu thân nàng, xem nàng như người thân của mình. Lúc bà thành thân với Tu La vương cũng không dám nói với ngoại tổ mẫu của nàng, sợ ngoại tổ mẫu của nàng không đồng ý. Đợi sau khi nàng sinh ra mới phái hai cô nương ở tộc Tu La tới núi Đan Huyệt để báo tin vui, không ngờ ngoại tổ mẫu nàng lại tức giận đến chết. Lúc đó Thiên giới và tộc Tu La lại bắt đầu chiến tranh sinh tử, Tu La vương vì bất đắc dĩ mới để hai mẹ con nàng ở lại thành Tu La, đi tới Thiên Hà để quyết chiến.”

Chắc cha mẹ cũng không ngờ lần chia ly đó là vĩnh biệt.

Những chuyện về sau thì tôi cũng biết được chút chút, nhưng lại muốn biết rõ ràng, mặc dù mắt đã rưng rưng nhưng vẫn thúc giục hắn nói tiếp.

Nhạc Kha dừng một chút, nói “Nam đó ta che chở ấu thân nàng ăm nàng về núi Đan Huyệt chịu tang, còn chưa tới nơi đã bị tộc trưởng Xích Diễm ngăn cản giữa đường. Bà mặc đồ tang, mang mẫu thân của nàng là bất hiếu. Mẫu thân của nàng bế nàng quý dưới chân núi, lúc hai tỷ muội đang tranh chấp thì trên trời đưa

xuống tiên chỉ, mẫu thân nàng phải chịu chín chín tám mươi một tia sét Hồng Thiên, thì ra là tộc trưởng Xích Diễm hận mẫu thân nàng đã hại chết ngoại tổ mẫu nàng nên xin Thiên Giới trách phạt.”

Cả người tôi run rẩy, hơn một vạn năm qua tôi coi dì như mẹ ruột, thì ra mẫu thân tôi chết cũng do bà. Nhưng dường lại chết trong tay phụ thân, ân oán này tôi biết phải làm sao?

Hắn ôm tôi vào ngực, giọng nói trầm trầm, giống như đang nhớ lại tình cảnh lúc đó “Tiểu Thanh Loan, năm đó nàng mới được hơn một tuổi, vẫn còn là một con chim non gào khóc đòi ăn, Xích Diễm nói với mẫu thân nàng, nếu như bà có thể chịu được chín chín tám mươi một tia sét Hồng Thiên này thì sẽ cho bà lên núi Đan Huyết nhìn mặt mẫu thân lần cuối. Mẫu thân nàng đành đưa nàng cho Xích Diễm, cười mây bay lên, sét đánh tới, dù mẫu thân nàng có bảy vạn năm tu vi nhưng cũng không chống lại nổi sét Hồng Thiên này, tới tia sét thứ bảy mươi sáu thì bà đã hấp hối, ta nhào lên cản cho bà một cái nhưng do tu vi còn thấp, một tia sét này đã đánh cho hồn phách của ta bay ra khỏi cơ thể.”

Tôi ôm chặt hắn, giống như nắm miếng gỗ giữa dòng nước chảy, không thể buông tay. Trong lòng tôi nổi sóng phong ba, từng cơn làm cho tôi hoa mắt chóng mặt, tay chân không còn sức lực. Hắn đặt cằm trên vai tôi, tôi chỉ cảm thấy nơi đó dần dần nóng lên, có một giọt lệ nóng bỏng nhỏ vào áo tôi, hắn nức nở nói “Ba hồn bảy vía của ta vẫn chần chừ không chịu đi, nhìn thấy lúc đánh tới tia sét thứ tám mươi thì Nhị công chúa... tỷ ấy đã không còn thở, cuối cùng một tia sét đánh trúng hồn phách tỷ ấy, hồi phi yên diệt.”

“Tộc trưởng Xích Diễm thấy mẫu thân nàng đã biến mất khỏi tứ hải bát hoang thì ôm nàng trở về. đợi tới khi Tu La vương tới thì thân thể của ta cũng đã không còn, trong mắt ông ấy như chảy ra máu. Ta thấy ông ấy chạy về, không còn tinh thần gì nữa, chìm sâu vào bóng tối.”

Tôi như muốn ngã quỵ, nhớ lại chuyện xưa cũng không còn hận thù gì nữa. Phụ thân vừa trở về sau mấy ngày gió lửa thì đã không giữ được mạng của mẫu thân, trận đại chiến kia vô cùng thâm trọng. Tiên giới vẫn nói Tu La vương Nhấp Phần hung hăng tàn bạo, lại không ai có thể hiểu được, lúc mẫu thân hồn phi phách tán chắc là ông như đang ở Địa Ngục bị lửa Hồng Liên thiêu đốt, sao có thể dừng tay được?

Tôi từng nghe nói Thiên giới và tộc Tu La chiến tranh, cuối cùng thì hai bên đều thiệt hại. Mười vạn quân Tu La cuối cùng cũng chỉ còn bốn vạn, Thiên giới cũng mất đi vô số chiến tướng, trong đó có cả đương Phượng Đạm, còn có Chiến thần duy nhất của Thiên giới, cũng chính là phụ thân của Thiên hậu bây giờ, cũng chết trong trận chiến đó.

Thật lâu sau Nhạc Kha mới nói “Lúc ta tỉnh lại thì hồn phách đã ở trên người Long tam thái tử. Vật đổi sao dời đã qua hơn ba nghìn năm trăm năm. Sau nhiều năm như vậy ta cũng chưa nghe ai nhắc tới mẫu phi. Giống như mẫu phi chưa từng tới Cửu Trùng Thiên, không còn ai nhắc đến.”

Tôi tránh khỏi ngực hắn, trong lòng vẫn còn đau đớn những vẫn không nhận được mà hỏi “Chẳng lẽ tôi qua trong Ngự hoa viên của Thiên đế, ngài thật sự nghe được giọng nói của Thiên phi nương nương?”

Trong mắt hắn chợt lóe lên sự đau xót, lại như nhớ về cảnh hôm qua thì lại nói “Cũng không hiểu tại sao ta lại nghe được giọng nói của mẫu phi, nhưng đi tìm thì lại không thấy bóng dáng của bà...”

Tôi lui về sau một bước, tuy hôm nay hắn giải thích chuyện xưa với tôi nhưng trong lòng tôi vẫn còn có tâm bệnh, nhìn bộ dáng của hắn đáng sợ như vậy cũng đâm ra sợ hãi.

Hắn cắn răng, cuối cùng nhớ tới tôi lại nhẹ nhàng nói “Nàng đúng là một nha đầu nhẩn tâm, tới hôm qua lại đánh ta ngất đi như vậy...”

Tôi lau nước mắt trên mặt, cũng không biết là mình đau lòng vì hắn hay vì bản thân. Tôi cảm thấy chuyện lúc trước bây giờ không còn ai nhắc tới, nhưng hắn vẫn day dứt tới bây giờ, thân phận và diện mạo cũng thay đổi nhưng vẫn không tìm được mẫu phi của mình, đau khổ trong đó người ngoài làm sao hiểu được?

Tôi khoát tay áo, lau hết nước mắt, hốc mắt đỏ đỏ mà nhìn xung quanh rồi nói “Đây là đâu chứ? Ngài điên rồi sao?” lại cảm thấy bản thân sợ hãi như vậy cũng thật là buồn cười. Nếu hắn muốn ra tay với tôi thì đã ra tay mấy trăm năm trước rồi, sao lại để tôi đánh hắn một trận, còn cào rớt cả vảy rồng của hắn?

Thấy hắn làm bộ muốn đánh tôi, tôi cũng không lùi lại mà bước tới ôm hắn, nói một cách tinh ranh “Đánh đi. Ngài đánh đi. Dù sao ngài cũng từng kêu mẹ ta là tỷ tỷ, nói ra ta còn phải gọi ngài là cậu (cậu), vậy ngài đánh đi.”

Hắn quay chỗ khác lau nước mắt rồi lại nhéo mũi tôi, gượng cười “Không phải là ta cũng gọi nàng là tỷ tỷ sao? Tính làm sao bây giờ?”

Tôi ngược lại chưa nghĩ tới chuyện này, chỉ ngơ ngác nhìn hắn. Hắn ôm tôi vào lòng, thản nhiên nói “Đứa con cả của Thiên đế đã sớm hồn phi phách tán rồi, bây giờ ở cạnh nàng chính là Tam thái tử của Đông hải long vương, chúc cậu cậu này ta không làm nổi.”

36. Chương 37

Nửa đêm, tôi và Nhạc Kha ngồi cùng nhau trên ghế đá trong Ngự hoa viên của Thiên đế, trên đầu là một gốc cây chuối tây, tôi nhỏ giọng nói “Đáng tiếc là không có mưa, mưa lên cây chuối tây cũng có chút thú vị đấy chứ.” Chẳng qua chỉ là an ủi bản thân. Tuy hắn cam đoan với tôi giọng nói thê lương kia là của thiên phi Côn Luân, nhưng tôi lại nghĩ là do hắn thương nhớ mẫu phi nên bị ảo giác, trong lòng lạnh run, bàn tay nín chặt tay áo của hắn không rời.

Hôm nay thái tử điện hạ đãi tiệc chiêu đãi Long tử và Long nữ đến từ tứ hải, tiệc còn chưa xong hắn đã chuồn êm ra ngoài tìm tôi, tận tình giải thích những nghi hoặc trong lòng tôi, thật là một việc làm vô cùng tốt. Có điều, hắn đã được nghe tiếng mẹ ruột gọi như vậy đương nhiên không thể bỏ qua dễ dàng, vì thế nửa đêm kéo theo tôi đến ngự hoa viên để tìm ra chân tướng.

Có thể là hôm nay tôi và hắn đã trải qua nhiều chuyện nên cũng bình tĩnh hơn, không còn kích động như tối hôm qua nữa. Hắn chau đôi mày kiếm, nghiêng đầu qua nhìn thì thấy tôi đang nơm nớp lo lắng, vì thế kéo đôi tay lạnh lẽo của tôi qua mà xoa. Trong tay tôi đầy mồ hôi lạnh, hắn cũng không chê mà cầm khăn lụa lau đi.

Trong lòng tôi sợ hãi, suy nghĩ miên man làm tôi nhớ tới một chuyện khác, bèn hỏi “Ta ở trong kính Côn Lôn nhìn thấy ngài lợi nước vào một căn nhà đá nhỏ...”

Hắn vuốt tóc tôi, nói “Có phải là nàng nhìn trong hòm có một nam tử trẻ tuổi đang ngủ say không?”

Tôi gật gật đầu, trong giây lát đã quên đi sự sợ hãi mà nói “Nam tử trẻ tuổi kia là...”

“Đó chính là cậu của nàng đấy.” Hắn vỗ nhẹ lên tay tôi, chọc ghẹo. “Về sau ta dần dần tỉnh lại, mới biết là ba hồn của mình đều đã tan tác. Một hồn bị chiêu tới thân xác của Long tam thái tử, một hồn vì bị tổn thương quá lớn nên phải dưỡng trong kính Côn Lôn, một hồn kia... chắc là do ngày đó cấp bách nên Tu La Vương đã dùng tiên pháp mà giữ trên nguyên thân của ta.”

Tôi nhớ tới hai tính cách trái ngược của hắn, lại nhớ tới người phong lưu tiêu sái mà tôi gặp trong thần kính Côn Luân thì rất ngạc nhiên, nói “Sao ta lại thấy ngài có tính cách không giống nhau, lúc thì nóng lúc thì lạnh.” Đưa tay chọc vào ngực hắn “Bây giờ ở trong thân thể này là hồn nào?”

Hắn mím đôi môi mỏng, cười cười “Ban đầu thì hồn phách trong thân thể này chính là hồn phách mà nàng gặp đầu tiên, có thể vui vẻ tươi cười. Có điều sau này hồn phách ở trong kính Côn Luân tu dưỡng khỏe mạnh thì đến chiếm thân thể này. Cũng không biết là do đại pháp chiêu hồn của Phụ vương không hoàn tất hay là do nguyên nhân khác mà hai hồn phách này không hợp nhất được, vì vậy ép một hồn phách phải sống nhờ trong kính Côn Lôn. Lúc sau ở thành San Hô bị ngọc Tử Mạch tổn thương thì hồn phách đó rời khỏi kính Côn Luân hợp thể lại. Nhưng lúc này không có Tu La vương ở đây, tiên pháp của ông rất tuyệt diệu, hồn phách đã bị ông giữ lại nguyên thân không thể thoát ra được.”

Trong lòng tôi cảm thấy khó xử. Hồn phách này tuy cũng là Nhạc Kha nhưng chân thân kia của hắn đối với tôi có chút xa lạ, nếu bảo hắn nhập hồn để lại làm con cả của Thiên đế thì cũng hợp tình hợp lý. Nhưng không hiểu vì sao tôi lại không muốn, có thể là tôi đã nhìn quen thể xác này của Long tam thái tử, đổi đi diện mạo lại cảm thấy như người đó mình không quen.

Hắn thấy tôi cắn môi không nói thì hỏi “Tiểu nha đầu, nàng suy nghĩ gì đấy?”

Tôi tự nhiên lại có dũng khí, nói với hắn “Nếu ta là ngài, trong chốc lát cũng khó xử lắm, đã quen ở trong thân thể của Long tam thái tử, bây giờ mà trở lại chân thân thì... nhưng nếu lâu dài không về lại chân thân thì cũng không tốt lắm.”

Hắn gõ vào trán tôi, thở dài “Con chim ngọc như nàng nghĩ mọi chuyện đơn giản quá. Chỉ là tiên pháp của nàng chưa cao nên không thấy được là nguyên thân của ta đã bị hủy, chẳng qua Tu La vương dùng tiên pháp hợp lại thôi. Nếu như có quay lại thì cũng không thể dùng được. Bây giờ, cách tốt nhất là nghĩ cách giải thoát cho hồn phách bị giam kia, ba hồn hợp lại thì tật xấu dễ quên của ta mới đỡ được. Ngay cả tiên pháp cũng có thể mạnh hơn.”

Lời này thật đã giải tỏa nỗi lo trong lòng tôi, lúc ngẩng đầu nhìn thì thấy trời đã khuya, lại ngạc nhiên “Đêm nay lạ thật, sao đã đợi hơn nửa đêm vẫn không nghe giọng nói đó?”

Trên mặt hắn chợt có chút đau khổ, cầm tay tôi mà nói “Hay là chúng ta đi nhìn một vòng xem?”

Nhưng đêm nay ngũ hoa viên quá tĩnh lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích ngoài ra không còn chút thanh âm nào. Vừa chớp mắt đã trôi qua hai canh giờ, trời đang hừng sáng, tôi nay không có thu hoạch gì, tôi mệt mỏi mà an ủi hắn “Chắc là đêm nay Thiên phi nương nương hơi mệt nên nghỉ tạm ở chỗ khác, hay là hôm sau chúng ta lại quay lại?”

Hắn nghĩ nghĩ, không còn cách nào khác nên đành rời khỏi đây.

Tôi đi cùng với hắn, lại nghĩ tới Ly Quang đang cô đơn lẻ loi ở ao nước bèn thương lượng với hắn “Hay là chúng ta ăn trộm mấy miếng điểm tâm ở nhà bếp mang tới cho Ly Quang ăn đỡ đói?”

Hắn gật gù “Cũng thật là làm khó dễ ấy rồi... nếu không phải là tìm nàng thì... đều là tại con chim ngọc nhà nàng!”

Tôi biết chắc hắn sẽ không mang danh cứu cứu ra mà trấn áp bèn cãi lại “Ngài chẳng qua là một con rồng ngọc, dựa vào đâu mà mắng ta là con chim ngọc?”

Hắn đột nhiên bước tới, lấy tay bịt miệng tôi rồi nói nhỏ “Có cung nga.” Hắn kéo tôi tới nấp ngay bên hòn núi đá. Hai tiên nga kia đang bưng hai hộp thức ăn sơn son thiếp vàng tới cho thái tử, vừa đi vừa oán giận “Thái tử phi tương lai cũng là được nuông chiều quá rồi, đêm khuya hành hạ người khác. Chỉ là ăn khuya thôi mà cũng đầy dọa sai khiến tới lui.”

Một tiên nga khác lại nói “Người cũng không biết sao? Ngồi vị Thái tử phi kia cao quý thế, có đầy dọa một chút cũng là bình thường thôi. Người và ta có thể hầu hạ nàng cũng là có phúc rồi.”

Vị tiên nga kia lại nghi ngờ “Nghe nói là thủ lĩnh Xích Diễm của Điều tộc rất chí công vô tư, sao lại nuôi dạy con gái không giống bà ấy chút nào.”

Hai người đi qua chỗ rẽ kia thì tiếng nói nhỏ dần, chắc là đã đi xa rồi.

Tôi bị Nhạc Kha che miệng che mũi, đợi tới khi hai tiên nga kia đi xa rồi mà hắn vẫn chưa chịu thả ra thì đánh hắn một cái, bực bội nàng “Còn chưa bỏ ra?”

Hắn như mới tỉnh dậy từ trong mộng, lúng túng bó tay xuống mà đi nhanh về phía trước, tôi vội vã đuổi theo sau, giận dữ nói “Này, ngài đang giận sao?”

Hắn đột nhiên quay lại, vẻ mặt cười hì hì, hai mắt sáng như sao, nói “Đây là đâu thế? Ta đói bụng rồi, muốn nhanh tới phòng ăn thôi.”

Cái vẻ mặt này, chắc chắn là tên Nhạc Kha thích trêu hoa ghẹo nguyệt kia rồi. Tôi lùi lại hai bước, trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo. Tôi xoa ngực thầm nghĩ: Chu tước thần quân, ngài mà còn không mau về thì chắc ta sẽ phạm cái tội tày đình quá – mà cho dù là tôi phạm tội thì cũng không phải là cố ý, mà là do cái sợi nhân duyên đáng giận của Nguyệt lão đây.

Tôi lấy lại bình tĩnh, làm mặt lạnh với hắn rồi đi nhanh về phía trước.

Đợi tôi và Nhạc Kha trộm đồ ăn tới hồ nước thì thấy Ly Quang đang dựa người trên núi đá, thấy hai người bọn tôi dắt tay nhau đến thì có vẻ đăm chiêu. Hắn chậm rãi đứng lên, hờ hững cười “Đêm nay hai người thật thân thiết.”

Chuyện Nhạc Kha đi tìm mẹ đẻ của mình, không biết hẳn có muốn nói cho Ly Quang biết hay không. Việc này tôi không thể tự quyết định nên quay đầu nhìn hẳn, không ngờ hẳn cũng đang quay đầu nhìn tôi, tôi nghĩ chắc là bọn tôi đều suy nghĩ về một vấn đề, điều đó làm chúng tôi bật cười.

Ly Quang nhìn, sắc mặt hơi khó chịu, nói “Ta cũng không ngờ hai người oan gia các người lại hiểu ý như vậy. Trước đây không phải là hay cãi nhau ầm ĩ, không chịu ở cùng một chỗ sao?”

Lời này của hẳn cũng không sai.

Lúc trước ba người bọn tôi hay đi du ngoạn, tôi với Nhạc Kha lúc nào cũng gây nhau, lúc đó mới thấy được sự quan trọng của Ly Quang. Nếu như hẳn không có ý kiến gì thì sẽ đứng về phe tôi. Vì việc này mà nhiều lần Ly Quang bị Nhạc Kha giận, vì lúc nào hẳn cũng đứng về phía tôi.

Tôi bước tới mở cái bao trong tay ra, trải ra trên núi đá rồi cười nói “Chúng ta hòa hợp chẳng phải là ngại bớt lo lắng sao? Cũng không làm ngại khó xử.”

Ly Quang cầm một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, chậm rãi nói “Thật là cũng không làm ta khó xử.” Ăn một lát, giống như là rất khó nuốt. Tôi vỗ trán, thở dài “Xem trí nhớ của ta này, chắc chắn là do điểm tâm này quá khô rồi nên ngại nuốt không trôi.” Tôi niệm một câu chú đem bình trà trong phòng tới, lại biến ra ba cái chén, rót ổi người một chén. Tôi đưa chén trà cho Ly Quang “Ta thấy ngại nuốt không trôi, điểm tâm đó thật khô quá rồi.”

Ly Quang cầm lấy nốc một hơi sạch bách, tôi thấy nét khổ sở trên mặt hẳn lại nhiều thêm, tôi bèn lấy chén trà uống một hớp, lập tức phun ra, oán giận nói “Trà này ai pha vậy, sao mà đắng thế?”

Hẳn hoảng hốt hỏi tôi “Đắng sao? Ta không thấy đắng!”

Tôi lại thấy hôm nay Ly Quang hơi kỳ kỳ, rõ ràng là trá đắng như vậy mà hẳn chẳng nhăn mặt chút nào, lại còn hỏi lại tôi. Tôi liếc mắt nhìn hẳn “Hôm nay ngại bị ngốc sao ấy?”

Nhạc Kha vốn hay cười ha ha, vậy mà lúc này cũng chỉ cười khổ. Tôi càng cảm thấy kỳ lạ, hẳn chẳng uống tí trà nào mà sao cũng cười khổ?

Hai người này hôm nay quá kỳ cục, thật làm tôi bức bối, chẳng hiểu nổi bọn họ đang nghĩ gì. Tôi đành cầm một miếng điểm tâm bỏ miệng rồi lại uống miếng trà “Đắng quá là đắng!”

Nhạc Kha cãi lại “Nàng thì biết gì là khổ*?”

*chơi chữ . chữ “đắng” tiếng Hán cũng là “khổ”.

Tôi lườm hất một cái “Lưỡi của ta cũng không bị hư, sao lại không biết đắng chứ?”

Hai người bọn hẳn vậy mà lại nhìn nhau rồi cười khổ.

Ly Quang lại cầm một miếng điểm tâm bỏ miệng rồi lại chậm rãi nói “Thanh Nhi, chuyện ta hỏi nàng hôm ấy, nàng có còn nhớ không?”

Hẳn từng nói với tôi một ngàn chuyện, một vạn chuyện, sao tôi nhớ nổi từng chuyện chứ? Nhưng thấy vẻ mặt của hẳn nghiêm trọng như vậy, tôi cũng không dám qua loa cho xong, bèn nghiêng đầu suy nghĩ, trong lòng hồi hộp, hẳn đã nói với tôi chuyện gì nhỉ?

Ngày ấy... tôi và hẳn gặp ở Thiên giới, hẳn nói muốn cưới tôi, chẳng lẽ lúc này hẳn đang nhắc tới chuyện này?

Tôi đưa tay ôm lấy cái chân trái của Nhạc Kha, định cởi giày của hẳn ra. Hẳn thấy tôi làm vậy thì không nhúc nhích, đành phải nhìn Ly Quang rồi xấu hổ cười.

Tôi cởi giày, kéo vớ của hẳn xuống rồi vén quần của hẳn lên, chỉ vào cọng dây mỏng đang cột vào chân hẳn mà nói “Các ngài coi đi.”

Hai người bọn hẳn cúi đầu nhìn, thấy trên cổ chân của Nhạc Kha có một cọng chỉ hồng lúc ẩn lúc hiện, Ly Quang vốn ở dưới biển lâu ngày nên không biết, nghi hoặc hỏi “Đây là gì thế?”

Giọng nói của Nhạc Kha run run “Đây tơ hồng.” rồi hần lẩm bầm “Đây là chuyện lúc nào thế? Sao ta không biết?” hần đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt phát sáng mà nhìn tôi, giống như coi tôi là Nguyệt Lão có thể quyết định chuyện hôn nhân đại sự cho hần, hần vô cùng cảm kích.

Tôi đẩy vai hần một cái “Đừng nói là hôm nay ngài mới thấy nha?”

Hần gật đầu liên tục rồi lại giơ chân lên xem một cách cẩn thận, giống như nhìn thấy một vật quý, tôi đẩy hần té xuống đất, mắng “Có phải là bảo vật gì đâu, chỉ là bộ móng thúì thôi.”

Nếu như hần biến thành chân thân thì cái chân này chẳng phải là móng rồng sao?

37. Chương 38

Thấy vẻ mặt cười ngờ nghệch của Nhạc Kha, tôi suýt cho rằng hần lại trở về bộ dáng ngây ngô trẻ thơ như lúc ở thành San Hô, tôi kêu kêu tay Ly Quang, nói nhỏ “Hay là con rồng này lại tái phát bệnh cũ rồi?”

Ly Quang thuận tiện nắm lấy tay tôi, cũng thì thầm “Chắc là huynh ấy nghe nói mình tự đứng bị cột dây tơ hồng, không biết là định thân với tiên tử nào trên trời, vui quá nên hóa điên chẳng?”

Tôi nhìn nụ cười của Ly Quang thì chợt dạ, không dám nói với hần chuyện cọng dây tơ hồng này là buộc trên chân tôi.

Nhạc Kha ôm chân vui vẻ một lúc lại nghe thấy tôi với Ly Quang nhỏ to với nhau thì không cười nữa, vỗ mạnh vào vai Ly Quang “Đệ không biết sao? Dây tơ hồng này chỉ sử dụng ở phạm giới, đây là do vị tiên chưởng quản nhân duyên – Nguyệt Lão buộc đấy, nhưng lấy dây tơ hồng này buộc trên người thần tiên là chuyện lần đầu ta nghe ...”

Ánh mắt Ly Quang đảo qua trên người tôi và Nhạc Kha một lúc, rồi lại gật đầu, nói với tôi “Thanh Nhi, chuyện lần trước nàng hứa với ta...”

Trong lòng tôi tính quay về một chuyến. Nghĩ tới chuyện Nguyệt Lão và thái tử Lăng Xương bắt tay đùa dai làm ra như vậy, nhưng chuyện chung thân đại sự, cho dù tính tình hòa hợp cũng phải nghe ý kiến của cha mẹ. Trước giờ tôi vẫn nghĩ mình không cha không mẹ, nhưng bây giờ... tôi nói khẽ “Thật ra từ lúc ta quen với Tu La vương thì trong lòng ta đã có một ước nguyện, phải chỉ ông ấy là phụ thân của tôi thì tốt biết bao nhiêu.”

Hai người bọn hần nghe tôi nhắc tới Tu La vương thì khuôn mặt lại nghiêm túc. Tôi chậm rãi cười, tiếc nuối nói “Đáng tiếc là sau đó ta lại hiểu lầm ông là phụ thân của Đan Y nên lại lạnh nhạt với ông, dù làm sao cũng không thân thiết với ông như trước nữa, cảm thấy ông là một người đáng tin cậy.”

Tôi lại cười “Lúc ở thành San Hô, lần đầu tiên ta nghe Giao Nhân vương nhắc tới chuyện này, trong lòng ta... trong lòng ta vô cùng mâu thuẫn, vô cùng mừng vui. Có điều mấy ngày này gặp dì, bà lại không cho ta nhận phụ thân.”

Ly Quang chưa kịp mở miệng thì Nhạc Kha đã tức giận nói “Nàng đừng tin những lời di nàng nói. Bà ấy không cho phụ tử các người nhận nhau, chẳng qua vì trong lòng rất hận Tu La vương.”

Ly Quang lại có vẻ dâm chiêu “Ý nàng là nàng muốn nói chuyện hôn nhân đại sự này với Tu La vương?”

Tôi gật gật đầu, tránh khỏi vòng tay hần rồi nhấp một ngụm trà đắng, cảm thấy ruột gan đắng không thể tả nhưng trong lòng lại có chút hạnh phúc ngọt ngào, sự cô đơn quanh quẩn bấy nay cũng tiêu tan, trên mặt nở một nụ cười mãn nguyện.

Người kia quang minh chính đại, ngang tàng tung hoành, trên Tiên giới đều nói ông vô cùng tàn bạo, thích chém giết, chỉ có tôi là biết trong lòng ông rất dịu dàng, lại có nụ cười làm say lòng người, có bờ vai rộng ấm áp, khi bàn tay to của ông nắm lấy tay tôi, trong lòng tôi ngọt như nếm mật, vô cùng mừng rỡ.

Bây giờ trong lòng tôi, không có ai có thể phỉ báng ông được, tôi khinh thường họ. Tôi đứng dậy khỏi ghế, bốn phía là mây trắng mờ mịn, tiên khí lượn lờ, bên ngoài có Thiên binh thiên tướng canh phòng cẩn mật, Thiên Hà lại mệnh mông, mặc dù tôi không thể vỗ cánh bay tới nhưng trong lòng đã tâm niệm, hận không thể gặp lại ông và không lìa xa nữa.

Bóng đêm dần nhạt, ánh mặt trời le lói, trước mắt như có hào quang vạn tượng, không còn đêm tối mờ mịn nữa. Tôi niệm chú mang mọi thứ trả về phòng, nhìn hai người bọn hắn rồi khoát tay, quay đầu cười rạng rỡ “Hay là tối nay gặp lại. Ta phải đi trước.” Tôi chạy nhanh vài bước, lại nhớ ra nếu quay về chậm trễ, không kịp đưa điểm tâm sáng cho Thái tử điện hạ thì sẽ bị quở trách nên đành kéo một cụm mây rồi phóng thẳng về cung Hoa Thanh.

Cũng không biết bữa tiệc tối qua của Thái tử như thế nào, nhưng lúc tôi bay về trước cửa cung Hoa Thanh thì lại thấy Lưu Niên khổ sở đứng đợi. Thấy tôi vừa đáp xuống thì vội chạy đến kéo tôi mà nói “Bà cô ơi, hôm qua người chuẩn đi cả đêm không về, thái tử điện hạ tìm khắp nơi. Tối hôm qua nổi giận lôi đình, người chưa trả lời thì ta cũng không được đi nghỉ ngơi.”

Tôi cũng biết tính tình của Thái tử điện hạ này vô cùng thất thường. Mới một khắc trước cười vui vẻ như gió xuân thì quay mặt đi liền lạnh lùng như đông đến. Nhưng tối qua tôi đã buông được những phiền não trong lòng, bây giờ ánh sáng trước mặt, không còn mây mù mờ mịn nữa nên cũng không để ý tới tình hình thất thường của thái tử.

Lưu Niên kéo tôi đi một mạch vào điện Tước La, thái tử điện hạ đang ngồi sau bàn, thấy tôi vào thì nói một câu buồn rười rượi “Chưởng quân cũng biết đường về rồi sao?”

Tôi ngáp một cái “Cung điện ở Thiên giới nhiều quá. Hôm trước Thái tử quảng tiểu tiên ở một nơi lạc hoắc, tới nửa đêm tiểu tiên mới về được đây. Hôm nay trong điện lại quá náo nhiệt, tiểu tiên lại thấy hình như tiểu tiên không cần hầu hạ mấy Vương tử Công chúa này nên lười biếng trốn ra ngoài. Nghe Lưu Niên nói điện hạ tìm tiểu tiên có việc, việc gì thế ạ?”

Hắn ghen lời, cẩn thận nhìn tôi chăm chú, lại thấy tôi thanh thản vui vẻ thì nói “Chẳng lẽ là đi gặp tình lang? Hôm qua Đông Hải long tam thái tử ở trong điện rồi lại chạy ra ngoài. Chẳng lẽ hai người cùng ở một chỗ?”

Tôi thấy ánh mắt hắn âm u, mấy lời đã ra tới miệng phải nuốt về lại, lắc lắc đầu nói “Điện hạ đang nói giỡn sao? Trước nay ta với Long tam thái tử không hợp tính, nếu hợp tính còn đánh hắn một trận để Đông Hải Long vương tức giận lên Thiên đình kể tội sao?”

Hắn gật gật đầu nhưng vẫn còn lo lắng “Nhưng đây tơ hồng kia... chẳng lẽ nàng không có cảm giác gì sao?”

Tôi thấy hắn không dễ dàng bỏ qua, lại nghĩ tới mẫu thân của thái tử Lăng Xương – bây giờ là Thiên hậu vốn chẳng dễ bắt nạt, thái tử này nếu được di truyền từ mẫu thân, không biết lòng dạ có hẹp hòi không? Thế gian này có người cười như gió xuân, nhưng lại khẩu Phật tâm xà. Năm đó mẫu thân của Nhạc Kha bị thương nặng, nếu như để hai mẹ con này biết Nhạc Kha chính là đứa con trưởng của Thiên đế... hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Tôi to gan nhìn hắn, bực bội nói “Thái tử điện hạ chẳng lẽ cùng hồ đồ giống Nguyệt Lão rồi sao? Dây tơ hồng này rõ ràng là để buộc tình duyên cho người phạm lại lấy ra đùa với ta, buộc vào hai thần tiên thì sao lại công hiệu được? Thái tử điện hạ muốn biết cảm giác đó, hay là tìm Nguyệt Lão xin hai cọng rồi buộc vào cổ chân mình với Đan Y biểu tỷ xem, xem có sinh lòng mến yêu, sống chết không rời không?”

Hắn gật gật đầu, gương mặt cũng bớt lạnh lùng, mỉm cười “Chuyện này cũng đúng. Người nàng thích vốn không phải Long tam thái tử, mà là thái tử Giao Nhân... có điều hồng có hôn ước, ta thấy chắc nàng cũng quên hắn rồi. Đông Hải âm u, cũng chẳng phải là một nơi ở tốt.”

Tôi mở to hai mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc : Kết luận này thái tử điện hạ lấy ở đâu ra thế, sao lại cho rằng người trong lòng tôi là Thái tử Giao nhân – Ly Quang?

Hắn thấy tôi ngẩn người không nói gì thì bật cười “Bị ta đoán trúng tới ngẩn người. Thật ngốc nghếch. Bốn vương cũng mệt rồi, nàng quay về nghỉ ngơi đi. Cũng bỏ ý định thành thân với Giao nhân tộc đi. Giao

nhân vương kia lúc trước hại người khác, không ngờ lại có kết quả này. Cái chức Thái tử phi Giao tộc này, nàng đừng mơ tưởng nữa.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, lại thầm nghĩ trong lòng : Bốn tiểu tiên vốn đâu có nghĩ muốn làm Thái tử phi Giao tộc, Thái tử điện hạ ngài lo lắng nhiều thật đấy. Tôi lui ra khỏi điện, về Tín Phương Viện mà ngủ một giấc.

Ban đêm, thấy người hầu ở cung Hoa Thanh đã đi nghỉ ngơi, ở trong Tín Phương viện cũng chỉ có hai ma ma ngủ gật như sấm, tôi lén lút chạy ra ngoài, xem xét đường lối cẩn thận rồi lén vào tấm điện của Nhạc Kha, lặng lẽ đứng ngoài cửa sổ.

Trong phòng có giọng nói kiều mị của hai tiên nga, một người nói “Tam điện hạ, nô tỳ nghe nói mấy Ngư nương ở Đông Hải vô cùng xinh đẹp, điện hạ nhìn xem thử nhan sắc của nô tỳ có sánh bằng không?”

Người kia lại cười một tiếng “Muội muội, muội cùng đừng bêu xấu trước mặt Tam điện hạ chứ. Nhan sắc mà điện hạ từng thấy, tỷ với muội không thể nào sánh bằng. Nhưng tỷ muội ta đánh vào lòng của ngài. Tam điện hạ ném thử canh cá nô tỳ tự mình nấu xem, rất ngon đấy.”

Tôi nhất thời đứng cứng ngắc ngoài cửa sổ : con rồng háo sắc này, tối hôm qua còn muốn đi tìm mẫu phi, tối nay lại trái ôm phải ấp, cười đùa đùa, thật là uổng phí lòng tốt của tôi, nửa đêm không ngủ mà chạy tới đây.

Đang nhắc chân định đi thì lại nghe tiếng chén sứ để cách lên bàn, Nhạc Kha hồ hững nói “Mời hai vị về đi. Mặc dù Long tam phong lưu, quen biết không ít tiên tử nhưng người hầu thì thật không thiết.”

Tôi nghĩ lại một chút, bốn tiên ở Đông Hải cũng không ít ngày, con rồng này tuy háo sắc nhưng trong viện của hắn chưa từng thấy có Ngư nương nào hầu hạ, chỉ có mấy tiểu đồng mặc áo xanh.

Không bao lâu sau thì hai tiên nga kia nối đuôi nhau bỏ đi. Tôi nhìn lén qua khe cửa thì thấy hắn cầm một quyển sách mà ngẩn người, rất lâu sau vẫn chưa lật sang trang, cũng không biết là hắn đang suy nghĩ gì. Trên bàn còn đặt một chén canh, chắc là canh cá mà hai tiên nga kia chính tay làm.

Tôi ho khan vài tiếng, thấy hắn vội vã bỏ sách trong tay xuống, đứng dậy khỏi ghế, lúc này tôi mới mỉm cười đi vào “Tam điện hạ thật có phúc, có giai nhân cùng sẻ chia.”

Sắc mặt hắn lúc này đen hết một nửa, bước mấy bước nắm chặt tay tôi “Chúng ta hẹn nửa đêm, sao bây giờ nàng mới đến? Còn không nhanh trời sẽ nhanh sáng.”

Tôi nhan mặt, cảm thấy trong lòng không được thoải mái nhưng cũng không để lộ ra, đùa cợt hắn “Tiểu tiên đứng ở ngoài đã lâu, khó xử không biết làm sao, không muốn quấy rầy nhã hứng của tam điện hạ.”

Hắn gồ trán tôi một cái, cười nói “Nếu không phải nàng vẫn cứ ngẩn ngơ, một chút cũng không hiểu thì ta đâu phải vì nàng mà ăn chua uống đắng.” Nói xong kéo tôi ra ngoài.

Tôi nghe thấy lời kia của hắn thì càng bức, bị hắn kéo đi cũng không chịu ngẩng đầu, chỉ ừ ừ sâu não.

Lúc chúng tôi đi tới Ngự Hoa viên, tất cả vẫn thật yên tĩnh. Hắn kéo tôi đi xung quanh, tôi bức hắn không nể mặt mà nói bừa, chuyện ăn chua uống đắng này mà cũng nói được nên hắn hỏi tôi chỉ trả lời hai. Chúng tôi mượn ánh trăng mà nhìn hoa cỏ trong Ngự hoa viên.

Nhạc Kha thấy tôi giận dỗi thì cười khỏ, đành phải để tôi cúi đầu nhìn cây cỏ dưới chân. Tôi vừa nhìn vừa đêm, lại thấy một cây hoa quỳnh to, nụ hoa trắng được che chở cẩn thận, có tới mười đóa hoa, ở dưới ánh trăng tỏa hương thanh khiết.

Tôi nhìn nó chăm chú, trong đó có một đóa hoa đang từ từ nở ra dưới ánh trăng, cánh hoa mềm mại từ từ tách ra, lúc nhụy hoa lộ ra thì lại truyền đến một tiếng kêu “Con ơi chạy đi... con ơi chạy đi...”

Tiếng nói giống như giấu trong đóa hoa.

Tôi bị giật mình, té ngã xuống đất.

38. Chương 39

Nhạc Kha đưa tay diu tôi dậy, gương mặt vô cùng nghiêm túc, tìm kiếm mọi nơi, giống như là trong khoảnh khắc, giọng nói này theo hương hoa mà lan tỏa mọi nơi, vang vọng như đang đứng quanh mình, nếu không phải là vừa rồi tôi nhìn thấy nụ hoa nở ra rồi nghe được giọng nói đó thì sẽ không biết tiếng nói phát ra từ đâu.

Tôi kéo tay Nhạc Kha, chỉ vào gốc hoa quỳnh kia, hoảng sợ nói “Giọng nói đó... giọng nói đó bay ra từ đóa hoa kia. Lúc đóa hoa nở ra thì giọng nói đó vang lên.”

Nhạc Kha nửa tin nửa ngờ, khom lưng dán tai vào đóa hoa quỳnh nở rộ kia, giọng nói đó từ từ vang ra “Con ơi chạy mau... con ơi chạy mau...” Khóe mắt hần lấp lánh nước rồi chạy xuống àm ướt nhị hoa, giống như đóa hoa ngậm sương, phát sáng dưới ánh trăng.

Tôi từng nghe nói giọt lệ của Giao nhân sẽ hóa thành châu ngọc, lúc tôi rời khỏi thành San Hô thì được một Giao nương tặng ột rổ châu ngọc từ nước mắt kia, nhưng nước mắt của Long tộc lúc chảy ra có thể phát sáng, thật là kỳ lạ. Tôi đưa tay khẽ vuốt nhị hoa kia, tiếng nói thì lương không ngừng vang lên làm bồn tiên chua xót trong lòng, ngón tay đang đặt trên nhị hoa đột nhiên nóng lên làm cho bồn tiên rút tay lại. Nhị hoa kia vươn cao lên, Nhạc Kha bị giật mình lùi về một bước dài, trong nhị tỏa ra hương thơm ngào ngạt, càng lúc càng nồng, phát ra ánh sáng màu vàng mờ mờ, từ từ biến thành đầu của một nữ nhân, đôi mi dài cong, đôi mắt nhắm nghiền say ngủ, da dẻ nõn nà, nhưng lại giống như một bông hoa to mọc ra cái đầu, còn cây hoa chính là thân thể.

Tôi bị tình cảnh kỳ dị này làm cho sợ hãi nhắm nghiền mắt lại, không dám động dậy, chỉ đưa tay kéo tay áo Nhạc Kha, kéo hai ba cái cũng không thấy hần trả lời. Cái đầu giữa đóa hoa kia chậm rãi mở mắt, ánh mắt mờ mịt như sương, nghiêng đầu nhìn tôi và Nhạc Kha.

“A...” tôi không nhận được la lên một tiếng, trốn vào sau người Nhạc Kha, sợ cái đầu kia lại làm ra chuyện gì kì lạ. Cái đầu đó lắc nhẹ, vô cùng nhịp nhàng, giống như đóa hoa đang đong đưa. Nữ nhân khẽ mở miệng than thở.

Tiếng thở dài này giống như có ma lực, làm Nhạc Kha đi tới gần, gần như muốn áp sát cái đầu kia. Sau lưng tôi đổ mồ hôi lạnh, không thể nào tưởng tượng nổi mẫu thân mà hần ngày nhớ đêm mong lại là một đóa hoa, còn cây hoa là thân thể.

Nhạc Kha nhẹ giọng kêu “Mẫu phi... mẫu phi...”

Gương mặt trên đóa hoa kia hình như hơi nghi ngờ, đôi mắt dần tỉnh táo nhìn chằm chằm Nhạc Kha, yên tĩnh một lúc, bồn tiên cảm thấy trái tim chìm loạn trong ngực như co rút lại, chịu không nổi sự yên tĩnh như vậy, muốn nổ tung, đóa hoa kia lại nghi ngờ hỏi “Người là ai?” gương mặt đó dần sợ hãi, hơi hơi cúi đầu, run giọng nói “Ta không tranh với người nữa.... sao người vẫn hại ta...”

Nhạc Kha ghen ngào, trầm giọng nói “Mẫu phi, là hài nhi... là hài nhi...”

Đóa hoa kia dần dần khép lại, thời kỳ ra hoa của hoa quỳnh xưa nay rất ngắn, chỉ trong một khoảnh khắc. Không đợi Nhạc Kha nói gì thêm, đóa hoa đã khép lại, ánh sáng cũng tiêu tan, toàn bộ lại lâm vào màn đêm yên tĩnh, ngay cả tiếng thở dài kia cũng biến mất theo cánh hoa khép lại.

Nhạc Kha đứng ngẩn ngơ, một lúc lâu vẫn không lên tiếng. Bồn tiên thầm đoán trong lòng, cảm giác khi nghe được từ Giao Nhân vương tin tức của phụ thân, lúc này chắc hẳn cũng đang như vậy nên tôi cũng không làm phiền hần, chỉ yên lặng đứng bên cạnh hần.

Ánh trăng trong trẻo, người bên cạnh cũng đã ngủ yên, phía chân trời ần ần mấy đám mây, che khuất đi chút buồn phiền vào màn đêm, càng thêm cô quạnh.

Ngày hôm sau, tôi đang ngủ bù trong Tín Phương Viện thì bị tiếng đá cửa của Lưu Niên đánh thức.

Tiểu đồng này càng ngày càng ương bướng, chỉ mới sáu nghìn năm đạo hạnh mà dám giương oai trước mặt bồn tiên. Tôi mơ màng nghe thấy hai vị ma ma kia đang khuyên hần “Tiểu ca đừng ằm ỉ như vậy. đánh thức chuông quần thì ăn cho hết.”

Một vị khác nhiệt tình nói “Chưởng quân không có gì làm sẽ đi ngủ, tiểu ca tới cũng là chuyện tốt, nữ tử trẻ tuổi nên linh động một chút, cuối cùng mới dễ gả đi. Cũng đừng giống như hai lão già chúng ta, cả đời không gả đi được.”

Hai đêm nay tôi đều đi cùng Nhạc Kha tới xem cây quỳnh kia. Cây quỳnh đó cũng có chút kỳ quái, có lúc thì nở hai ba bông, lúc hoa nở sẽ có giọng nói đó, hoa tàn thì mọi thứ lại biến mất. Giọng nói đó sẽ truyền đến theo thời kỳ hoa nở.

Nhạc Kha hai ngày nay đều ngẩn ngơ, mặc dù ban ngày cùng tiệc tùng ca hát với Thái tử điện hạ và đám công chúa vương tử trong tứ hải bát hoang, mấy công chúa ngang tuổi đứng trước mặt mà hắn cũng không vui vẻ nổi. Thật không giống với phong thái phong lưu lúc trước. Nhưng tới đêm hắn lại vô cùng minh mẫn, ánh mắt nhìn vào đóa hoa kia đến ngẩn người.

Bốn tiên rảnh rồi nhưng lại chán vô cùng, ban ngày có mấy lúc bị thái tử điện hạ gọi tới hầu hạ đi cùng với đám vương tử công chúa kia, tinh thần có chút không được tốt. Hôm nay hiếm khi được Thái tử điện hạ cho nghỉ một ngày thì lại bị Lưu Niên này ồn ào phá rối.

Có điều tôi ở Tín Phương Viện lâu nay, thật không ngờ mấy ma ma này lại quan tâm chuyện chung thân đại sự của tôi như vậy.

Nói tới chuyện chung thân đại sự làm tôi nhớ tới Chu tước thần quân, đã nhiều ngày nay đi cùng với thằng nhãi Nhạc Kha này, cũng không còn cái vờ nữa, hay là dây tơ hồng này đã phát huy công hiệu nên ánh mắt của bốn tiên không tự chủ được mà cứ dõi theo hắn.

Nhìn một lần lại thích nhiều hơn một chút. Bây giờ lại không thể dời mắt khỏi hắn – thật không phải là điềm tốt rồi.

Trong lòng tôi vang lên hồi chuông cảnh báo, lúc nửa tỉnh nửa mê cũng hiểu được mấy tiết mục yêu đương chia ly của người phạm, đang lúc ngủ vậy mà trong lòng lại tỉnh, tỉnh lại thì thấy gối ướt, từ xưa tới giờ chưa hề có chuyện này, càng nhớ lại càng không muốn nhớ, thật là quá bối rối.

Lưu Niên đang đứng cùng với hai vị ma ma kia, tôi khoác áo rời giường, đầu tóc rối bù mà đẩy cửa bước ra, ánh mắt trời chói mắt, Lưu Niên đang đứng đó, nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi lại nghi ngờ nói “Bộ đáng như vậy mà cũng thành Trắc phi nương nương được sao?”

Bốn chữ Trắc phi nương nương này thật gợi lên chút thương cảm với mẫu thân của Nhạc Kha. Ban đầu bà cũng là Trắc phi nương nương, một người khác cũng là Trắc phi nương nương như bà, bây giờ đã là Thiên Hậu cao cao tại thượng, còn bà thì bị nhốt trong ngự hoa viên, hứng mưa hứng gió, cả đời tiêu tụy, đúng là khác nhau một trời một vực.

Xem ra Trắc Phi trên Thiên giới này hoặc là một bước lên trời, hoặc là tan nát bể dâu, vạn kiếp bất phục, vô cùng nguy hiểm, thật là không dễ làm, sao một người gốc nghiệt như tôi có thể làm được?

Tôi trừng mắt nhìn hắn, giận dữ nói “Lưu Niên đang trù ta sao? Cái gì mà Trắc phi nương nương, không hề có chuyện này! Về sau ta mà nghe được ta sẽ cắt lưỡi người ngay!”

Thái tử điện hạ đúng là có thích tôi, nhưng tôi nghĩ những lời ngon ngọt này chỉ là nói qua thể thôi, không hề suy nghĩ, giống như gió qua tai, không thể coi là thật.

Núi Đan Huyết rất nhiều chim chóc, nhưng nói tới chuyện chung tình thì trước nay tôi chưa thấy ai như vậy.

Lưu Niên bị tôi la mắng thì ghen hờn, một lúc lâu sau mới cười lạnh nói “Điều tộc vậy mà thật là thủ đoạn, đã đem tới một vị công chúa làm Thái tử phi, bây giờ lại còn đồng ý cho biếu muội của công chúa làm Trắc Phi. Tộc trưởng Xích Diễm sai cung nga tới gọi chưởng quân, xin chưởng quân nhanh chóng thay xiêm y rồi qua đó.”

Tôi ngẩn ngơ, chắc do chưa tỉnh ngủ nên vẫn còn chậm chạp, đầu óc chưa minh mẫn, lời này của Lưu Niên tôi nửa hiểu nửa không. Thái tử phi tương lai đúng là Đan Y, nhưng biếu muội của Đan Y – trong cả núi Đan Huyết thì người mang cái hư danh đó chỉ có tôi mà thôi. Nhưng chuyện biếu muội của Đan Y làm Trắc Phi là sao, tôi có chút không hiểu.

“Cái gì Trắc phi?”

Lưu Niên thấy tôi ngu ngơ cũng không biết là nhớ tới chuyện gì, nên lại không cười khẩy nữa mà thở dài “Bộ dáng của người ngốc nghếch thế này mà tộc trưởng Xích Diễm lại cho làm Trắc phi.”

Tôi bị lời này làm cho hoảng sợ, trong lòng nổi giông nổi bão, thầm nghĩ không tốt bèn nhào tới nắm chặt cổ tay hắn, hỏi liên thanh “Chuyện này khi nào??? Chuyện này là khi nào thế???”

Lưu Niên kêu đau “Nhẹ chút, nhẹ chút. Cho dù được làm Trắc phi cũng không cần kích động như vậy.”

Trong lòng tôi khổ sở đánh một cái vào ót hắn “Tiểu tử nhà ngươi nghe nói tới Trắc phi mới kích động, bần tiên kích động chỗ nào? Nếu như dì thật sự đỉnh ước như vậy, không bằng lấy đao tới chém ta đi, đừng có dầy vò ta như vậy.”

Lưu Niên bị tôi đánh, đau khổ cầu xin “Tỷ tỷ... tỷ tỷ... nương nương, Lưu Niên biết sai rồi.”

Hắn không nói thì thôi, còn kêu mấy tiếng làm lòng tôi nổi lửa, tôi tung một cước đá vào ống chân hắn, tên Lưu Niên này thật là vừa vô lại vừa thủ đoạn, tôi thấy hắn đau đến khom người thì chạy vèo ra, giận dữ nói “Dì đang nghĩ cái gì thế?” tay áo lại bị Lưu Niên kéo lại.

Hắn cầu khẩn tội nghiệp “Tỷ tỷ... tỷ tỷ... tỷ định ăn mặc thế này mà đến điện Đồng Sơ sao? Bộ dáng này mà để Thái tử phi tương lai nhìn thấy thì mai một tỷ sẽ ném đủ mùi đau khổ đấy.”

Tôi niệm chú biến bản thân chính tề một chút. Chỉ là một cái tiên thuật, Lưu Niên ít hơn tôi mấy ngàn năm tu vi nên đương nhiên thấy tôi đã dàng hoàng, nhưng nếu dì nhìn thì vẫn thấy tôi bê bối lòi thối. Nhưng tin tức này của Lưu Niên đã làm tôi hoảng loạn, giống như châm một ngọn lửa trong lòng, càng lúc cháy càng lớn, tôi vội vàng chạy đi.

Dù như thế nào đi nữa, tôi cũng không thể để dì quyết định chuyện chung thân của mình.

Bà muốn tôi ở dưới cơ Đan Y, lấy thái tử làm phu quân, trừ khi tôi cũng mắc chứng dễ quên giống Nhạc Kha, nếu không thì chuyện đó không bao giờ có khả năng.

39. Chương 40

Mấy ngày nay, dì Xích Diễm ở tại Thiên giới được Dược Quân quan tâm điều dưỡng, lúc tôi đứng trước mặt dì, thấy sắc mặt dì đã tốt hơn nhiều. Nhưng nhớ tới những điều Nhạc Kha đã nói, chuyện xưa năm đó của mẹ, trong lòng tôi có hàng trăm tự vị, nhất thời có chút không kiềm chế được.

Lần trước gặp dì, trong lòng tôi vẫn còn cảm giác gần gũi, hai người trò chuyện với nhau thật vui, tuy lần gặp này chỉ cách mấy ngày, trước mặt thật sự đã có một vách tường bằng chắn ngang, không còn sinh ra cảm giác gần gũi nữa.

Dì cau mày nhìn bộ dáng quần áo không chỉnh tề của tôi, cực kỳ tức giận: “Vào đúng giữa trưa Thanh nhi quần áo không chỉnh tề chạy tới, cũng không sợ làm mất mặt Đĩnh tộc?”

Từ trước đến nay tôi luôn có vài phần kính sợ với dì, giờ khắc này bị dì trách móc, khó có được không thấy kích động trong lòng, vừa chỉnh trang lại quần áo vừa nói: “Thanh nhi nghe được một tiểu tiên đồng nói dì đã đề xuất chuyện hôn nhân cho Thanh nhi, không biết có đúng không?”

Dì đặt cốc trà trùng điệp đang cầm trong tay xuống bàn, nghiêm mặt nói: “Hôn nhân đại sự đều do trưởng bối lo liệu, con chỉ cần chờ ngày thành thân thôi, sao lại không có phép tắc như vậy, dám hô to gọi nhỏ trước mặt dì?”

Dì giống như đang dồn đẩy lấy lệ, nói rõ ra điểm chính còn có thể làm cho tôi bớt khó chịu, nhưng dì không chịu nói ra sự thật, ngược lại làm cho lửa giận trong lòng tôi cháy lớn hơn, liên tục cười lạnh nói: “Dì sao không nói vị hôn phu tương lai cho Thanh nhi, cũng nói một chút cho trong lòng Thanh nhi được hiểu rõ sao?”

Trên mặt dì lập tức nổi lên vẻ xấu hổ với vẻ tức giận như bị chọc tức: “Hỏi việc này để làm gì? Con lo mà trở về chuẩn bị làm tân nương đi.”

Tôi quyết định không chịu đi, thản nhiên nói: “Nói như vậy, dì thật sự đưa tôi cho biểu tỳ phu làm thiếp à?”

Dì sầy tay làm rớt cốc trà, quát lên: “Sao lại nói khó nghe như thế? Trắc phi nương nương tương lại của thái tử ở Thiên giới, tùy ý để con khinh miệt sao?”

Từ nhỏ tôi đã bị Đan Y khinh thường, lại có dì là mẹ ruột, lần trước tới hỏi thái tử, cũng vẫn nghi ngờ tôi có bụng dạ khó lường, sợ tôi và thái tử có tư tình, bất quá chỉ mới qua mấy ngày, sao lại thay đổi suy nghĩ, cho phép tôi làm trắc phi của thái tử?

Giọng điệu này của dì, thật sự đã khơi lại trong tôi mối hận thù cũ nhiều năm trước. Nếu mẹ còn sống thì không cần phải nói, đó là án oán tỷ muội của hai người, không đến phiên tôi xen vào. Nhưng mẹ đã chết, đến nỗi bây giờ tôi bị dì đưa đi làm thiếp cho thái tử, trong đó ít nhiều có một chút chua xót và chút đau khổ?

Trong lòng tôi có một loại tình cảm điên cuồng mà cho tới bây giờ vẫn chưa lộ ra trước mặt dì, chưa từng lộ ra nữa phần, nhưng giờ khắc này làm sao vẫn có thể nhịn được, cười lạnh một tiếng rồi nói: “Dì cũng quá bất công! Con gái ruột của mình thì làm chính thất, lại muốn ép con làm thứ thiếp cho thái tử, cả đời bị Đan Y chèn ép, không thể nào ngẩng đầu lên, con thấy không thoải mái, chẳng lẽ Đan Y có thể vui vẻ sao?”

Mặc dù Đan Y không thấy tôi làm việc này, nhưng thường ngày trước mặt dì tôi luôn lễ phép kêu Đan Y một tiếng biểu tỳ, hôm nay kêu cả tên lẫn họ, chắc dì cũng không nghĩ là tôi sẽ phản ứng kịch liệt như thế, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn tôi, cái nhìn kia nào có bóng dáng đoan trang nghiêm cẩn của thủ lĩnh Điều tộc, trong mắt tất cả chỉ là tia ngoan độc.

Dì dùng lực ném mạnh cốc trà, chỉ nghe tiếng mảnh sứ bị bể nát, dì đứng lên khỏi ghế, chỉ vào mũi của tôi tức giận nói: “Thanh nhi, đừng thấy ta cho con chút mặt mũi mà lên mặt! Ta chưa từng chỉ trích tội con câu dẫn thái tử, thì con thật muốn hếch mũi lên, đến đây trách cứ trưởng bối sao? Nếu không có thái tử điện hạ đích thân đến cầu thân, tại sao ta lại hứa gả con cho ngài ấy, làm cho tỷ tỷ con thấy ngọt ngọt? Hiện nay tỷ tỷ của con tức giận đến còn đang nằm nghỉ trong điện kia kìa, đã một ngày một đêm cả nước gạo cũng không uống.”

Tức giận trong lòng tôi vẫn còn chưa hạ xuống, bực tức nói: “Dì cũng là trưởng bối, nói chuyện cũng nên chú ý. Nói con câu dẫn thái tử điện hạ, có chứng cứ không? Bất quá thái tử điện hạ có bộ dáng xinh đẹp một chút, chẳng lẽ bộ dáng sinh ra nhiều Hoa Tinh Thụ Tinh thì Thanh Loan đều phải động lòng hay sao? Nếu muốn bàn đến diện mạo, con thú cưng nhỏ con nuôi so với ngài ấy còn đẹp hơn mấy chục lần.”

Lần này dì bị tôi chỉ trích, gương mặt trắng như tuyết lập tức biến thành xanh mét, khinh thường nói: “Nếu không phải ta nuôi con từ nhỏ đến lớn, ta đã sớm một chưởng đánh chết con cho xong việc. Cứ không biết ơn như vậy, giống như người mẹ bóc đồng kìa của con sao?”

Dì không đề cập tới mẹ thì cũng không đến nỗi nào, nhắc tới mẹ trong lòng tôi như bị một nhát kiếm đâm vào, lập tức đau nhứt không chịu nổi. Tôi nhìn chăm chăm dì vẫn còn đang đóng mở miệng nói, nhịn lại nhịn, cuối cùng đáp trả lại dì một câu: “Nhắc đến người mẹ bóc đồng của con, nếu dì thấy người không thoải mái, không phải dì đã sớm xin Thiên giới hạ chín chín tám mươi một tia sét Hồng Thiên đánh cho tan thành mây khói rồi sao? Đã sớm thừa dịp như suy nghĩ của dì, như mong muốn của dì, sao chỉ mới hơn một vạn năm dì còn muốn nói ra, có phải cảm giận đến khó quên?”

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, trên mặt tôi bắt giác cảm thấy đau rát, mặt dì tái mét run run nói: “Ai ăn nói hàm hồ trước mặt con? Ta khó khăn khổ sở nuôi con lớn, để con nói mấy câu đó sao? Mẹ con có điều không phải, trước đây muội ấy theo phe địch, làm tức chết ngoại tổ của con, bị Thiên giới trừng phạt là do muội ấy tự gây ra!”

Trong lòng tôi nảy sinh điều ác, trên mặt cảm thấy nóng rát đau đớn, chuyện cũ thoáng chốc hiện lên ngay trước mắt vậy mà có muốn hay không muốn, nhân tiện há miệng nói: “Tức chết ngoại tổ.....Tức chết ngoại tổ.....Nay bất quá chỉ là lời nói bên ngoài. Mẹ ở thành Tu La phía xa, làm tức chết ngoại tổ là mẹ hay là

dì người luôn ở bên cạnh ngoại tổ? Cũng đừng đem chuyện lớn như vậy đổ lên đầu mẹ con, người sẽ chết không yên lòng!”

Dì ngăn ngợ, lời nói này của tôi như một cái bạt tai đánh lên trên mặt dì, trên mặt dì hiện lên biểu tình cổ quái, bỗng nhiên đánh tới một chưởng, hung tợn nói: “Hôm nay trước ta đánh chết người, đỡ phải để tương lại bị người làm cho tức chết! Người cũng như mẹ của người luôn tùy hứng vô lễ, tính tình kiêu căng. Người đừng cho rằng mình đã tìm được cha ruột thì có hy vọng khôi phục lại làm công chúa thành Tu La, nằm mơ!”

Tôi không né tránh kịp, chịu một chưởng này của dì, thật đã tổn thương toàn bộ lực phủ của tôi. Vốn trong lòng tôi vẫn còn chút hy vọng, nhưng khi dì nói những lời này đã dập tắt hoàn toàn trong mong của tôi, tôi nôn ra một ngụm máu, sinh ra tia ác độc nói: “Nếu Thanh Loan không làm được công chúa thành Tu La, cũng quyết không gả làm thiếp cho thái tử.”

Trên mặt dì dường như có dấu hiệu điên loạn, lại xuất ra một chưởng nói: “Người không chịu làm thiếp, chẳng lẽ muốn làm chính? Vẫn giống như mẹ người, thích tỷ phụ của mình đuổi cùng giết tuyệt tỷ tỷ của mình?”

Tôi lại chịu một chưởng nữa của dì, ngay cả một bước cũng không thể di chuyển, càng bị lời nói này của dì đánh cho đầu loạn cả lên. Không phải Nhạc Kha đã nói mẹ cùng cha Tu La cực kỳ ân ái sao? Sao mẹ lại vẫn thích dưỡng Phương Dạm?

Tích cách mẹ ra sao, từ trước tôi không biết, hiện tại cũng không biết. Nhưng nhân phẩm của cha Tu La rất đáng tin cậy. Nếu như mẹ hẹp hòi độc ác như vậy, tất nhiên cũng sẽ không thể làm cho cha thích. Cái vấn đề dì nói đến, từ trước đến nay đều không như sự thật, sao tôi vẫn phải tin dì?

Tôi xoa xoa tia máu trào ra trong miệng, cực kỳ từ tốn nói: “Tuy Thanh Loan chưa từng gặp mẹ, vốn dĩ đã luôn nghĩ về người, tất nhiên mẹ sẽ không như người con gái dì đã nói. Như việc đuổi cùng giết tuyệt, dì không cần bịa đặt, mẹ chưa làm và cũng chưa từng làm qua, ngay cả dì nói, Thanh Loan cũng không tin. Thanh Loan đã từng gặp một người ở nhân gian, chính mình được một món đồ xem như bảo bối trân quý, bụng dạ hẹp hòi, cũng sợ người khác nhớ đến bảo bối, bởi vậy ngày phòng đêm phòng, người khác nói nói mấy câu, người đó liền vánh tai lên nghe, tự cho nghị luận này có quan hệ với chính mình. Người khác nhìn hai mắt người đó một chút, người đó sẽ liền cho rằng người kia muốn dòm ngó đến bảo bối của mình. Người đó cũng chẳng biết mình đang trông gà hóa cuốc, không biết có khi bảo bối của mình ở trong mắt người khác chỉ là miếng ngói nát, căn bản không đáng nhắc đến, bất quá là do người đó lo sợ không đâu thôi.”

Dì từ từ cắn chặt đôi môi cắn mọng, nâng tay lên rồi lại hạ xuống, nheo đôi mắt thẳng thành một đường, cắn răng nói: “Người đây là đang làm nhục dưỡng của người, quả thật là không thể tha thứ!”

Mặc dù trong ngực tôi đau dữ dội, nhưng trong lòng lại vui sướng, tuy có tâm nguyện vẫn còn chưa xong, suy nghĩ đến cha Tu La nếu biết dì vùng chưởng đánh tôi, lại sinh ra cảm xúc chua xót, thương cảm cho người nam nhân cao chín thước, trước thì tang vợ, sau thì tang con, trong lòng nhất định là đau đớn đến không chịu nổi, nhưng chịu nhục nhiều năm thế này tại núi Đan Huyết, từng thối thệt ngu ngốc, cùng với những thối thị bị cắt đi, không bằng thật sáng khoái mà ra đi, cũng coi như toàn bộ khí phách của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, hoàn toàn không thèm để ý nói: “Con không có làm nhục dưỡng, tự trong lòng dì biết rõ, hà tất phải nhắc lại chuyện xưa của hai người họ thân nhau hơn một vạn năm trước, biến thành ác mẫu trước mặt tiểu bối này? Cũng không biết là dì đang nói làm nhục dưỡng hay là làm nhục chính mình? Chẳng lẽ dì rất lo lắng về phu quân của mình, cảm thấy lòng phu quân của mình nhớ chính xác là muội muội của mình? Mẹ con xinh đẹp thanh tú cõi mỡ, hoạt bát đáng yêu, được người thích cũng là chuyện bình thường.”

Từ sau khi bị thái tử bắt đến Thiên giới trong lòng tôi đã hiểu rõ, chỉ sợ không có cơ hội đi đến thành Tu La. Hơn mười vạn năm trước thành A Tu La và Thiên giới xảy ra một trận chiến kịch liệt, hai bên đã nổi tiếp ân oán mấy đời, tôi bất quá chỉ là một quân cờ sẽ xuất hiện vào thời cơ thích hợp thôi. Hôm nay nếu có thể kích thích được làm cho dì mất khống chế, một chưởng đánh chết tôi, chẳng những có thể giúp cho tôi thoát khỏi tình cảnh khó khăn sau này, sẽ tránh được nhiều việc có thể xảy ra.

Lỡ như thành Tu La cùng Thiên giới lại tái chiến, người bị chúng tiên trói tay sau lưng trước trận chiến tất nhiên là tôi.

Thật lâu sau, lại không có cảm giác đau đớn. Khi tôi mở mắt ra, dì mang theo vẻ mặt khó hiểu đứng ở trước mặt tôi, nhìn đi nhìn lại tôi, rồi cuộc nói: “Người chó có đặc ý càng quấy, bất quá cũng chỉ là trác phi của thái tử. Xưa nay Thiên giới cùng thành Tu La không hợp nhau. Hai giới không biết đã đánh với nhau bao nhiêu trận. Từ sau trận chiến một vạn năm trước, lực lượng hai bên đã tu dưỡng lại đầy đủ, chỉ sợ không bao lâu nữa, muốn đánh nhau nữa. Nếu Tu La vương biết con gái mình gả cho thái tử Thiên giới, cũng không biết là sẽ đầu hàng hay là vẫn đánh tiếp?”

Trước mặt tôi hiện lên bộ dáng khí vũ hiên ngang của cha Tu La, dường như sẽ có một ngày người đầu hàng Thiên giới, việc này là điều tôi không muốn thấy nhất. Từ khi hai người quen biết nhau đến bây giờ, trong lòng tôi biết rõ cha yêu thương tôi cưng chiều tôi, như thế nào tôi lại nhẫn tâm để người nam nhân cao chín thước ngang tàng phải khom người quỳ gối vì tôi? Chiêu cầu thân này của Lăng Xương thái tử, thật sự là một nước cờ hay!

Trong lòng chưa sót, tuy thế miệng tôi lại thản nhiên nói: “Không phiền dì phải quan tâm. Nếu hai giới thật sự đánh nhau, cũng luôn luôn là phương pháp khả thi.” Cười thật tươi, lại nói: “Đã lừa gạt thái tử điện hạ cầu thân, thì chắc Thanh Loan ở trong lòng ngài ấy vẫn còn vài phần phân lượng. Nếu được ngài ấy ưu ái, hiển nhiên cần phải cẩn thận suy nghĩ làm thế nào để chiếm được niềm vui của ngài ấy, cũng sẽ làm cho ngài ấy thương tiếc Thanh Loan một chút.”

Tôi thấy gương mặt dì đen đi, trong lòng nổi lên từng trận khoái chí.

40. Chương 41

Ngay tại lúc tình cảnh giữa tôi và dì hết sức căng thẳng, phía cửa điện vang lên một tiếng cười nhẹ: “Ngược lại Thanh nhi vẫn là người hiểu rõ nhất.”

Cửa điện vang lên tiếng động mở ra, trong lòng tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm, cũng không biết là do may mắn hay là thấy mất mát, mắt nhìn thấy dì đã sắp mất đi lý trí, nếu như tôi lại dùng lời nói kích thích, nhất định dì sẽ nói ra toàn bộ chuyện lúc trước. Nhưng thái tử điện hạ sớm không xuất hiện trở không xuất hiện, lại cứ xuất hiện vào thời gian khẩn cấp thế này, thật làm cho bốn tiên sinh lòng nghi ngờ.

Ánh sáng ngoài điện vô cùng chói chang, trái lại điện hạ lại đóng cửa sổ, thật sự có vài phần không khí ảm đạm của xế chiều. Thái tử điện hạ đi đến khá nhanh, dường như kéo theo hàng vạn tia sáng theo vào, phi thường chói mắt. Tôi lấy hai tay che mắt, chỉ cảm thấy ánh sáng ấy vô cùng chói mắt.

Giọng điệu của dì không được xem là hiền lành, nhưng cũng không tính là tức giận: “Sao hôm nay thái tử điện hạ lại rảnh rỗi sang đây? Không phải hôm qua mới đến một lần sao?”

Ánh mắt của thái tử điện hạ đảo qua gương mặt tôi, thản nhiên nói: “Nghe được tin thủ lĩnh Điều tộc đang dạy bảo Thanh Loan, nhà đầu chim ngốc này không hiểu chuyện, không biết lại làm gì đắc tội với thủ lĩnh, lúc này Lăng Xương xin nhận lỗi với thủ lĩnh. Trẻ con nhà mình, xuống tay vẫn nên nhẹ một chút, bằng không qua vài ngày nữa làm một tân nương tử thương tích đầy mình, chẳng phải sẽ xấu hổ?” Nói xong lại làm bộ như muốn hành lễ với dì.

Dì hơi nghiến nghiến người, thản nhiên nói: “Nhà đầu kia ngang bướng, nói nhiều lời bôi nhọ thái tử điện hạ. Lão bà tôi là trưởng bối thay mẹ, dĩ nhiên là phải dạy bảo nó. Thay vào đó nhà đầu này lại không chừa mồm nghe lời, lão bà tôi đây cũng vô pháp, lúc này mới áp dụng thì cũng không thể dùng phương pháp bình thường.”

Trong lòng tôi giống bị một khối băng bao bọc lại, lạnh đến vô cùng. Hồi trước trong lòng bốn tiên cực kỳ kính sợ và bội phục dì, chỉ cảm thấy dì luôn công chính vô tư chấp hành đúng luật, được xem là vị thủ lĩnh đoàn chính, là sự may mắn của Điều tộc. Điều tộc được nàng dẫn dắt vạn năm, thịnh vượng hòa bình tương lai cũng không cần phải nói. Thế mà từ lúc bốn tiên so sánh phần chuyện cũ từ thái tử điện hạ cùng Nhạc Kha, trong lòng lại không nhìn được mà nổi lên từng lớp nghi ngờ trùng điệp, luôn luôn âm thầm phỏng đoán rồi phỏng đoán về dì, khi đó trong lòng còn có cảm giác hổ thẹn, chỉ cảm thấy sự phỏng đoán

của mình không hề có đạo lý. Nhưng đều đã kịp chuẩn bị đối mặt với dì vào ngày hôm nay, kinh ngạc nhìn dì nói dối mà sắc mặt không thay đổi.

Tuy bốn tiên cũng làm vô số chuyện vô lại, nói dối đến cực kỳ thành thạo, nhưng sau này trong lòng cũng âm thầm sinh lòng dè chừng, sợ chính mình cứ nói dối quen thành tính, sau này sẽ hễ mở miệng là nói dối hết vị tiên này đến vị tiên khác, làm nhục quy cách của tiên gia, hiển nhiên là lương tâm trong lòng cũng bị hành hạ một trận. Thế mà dì mở miệng ra, không có nói mười phần sự thật ra ngoài cũng thôi, vậy mà cũng không có một tia bối rối, tình cảnh này cũng làm cho tôi rất là nghi người bộ dáng công chính liêm minh ngày xưa của dì, cũng không biết là diễn cho Điều tộc xem, hay vẫn là giỏi về ngụy trang?

Thái tử điện hạ mỉm cười, nói: “Đây cũng là chỗ đáng yêu của nàng ấy. Tiên nga tiên tử trên Cửu Trùng Thiên này nhiều vô số kể, nhưng chỉ có nàng coi ta là một nam nhân.”

—— Chẳng lẽ những tiên nga tiên tử khác coi hần là nữ nhân sao?

Tôi cười một trận dữ dội trong lòng, mặc kệ lục phủ ngũ tạng đau đến không chịu nổi, máu huyết cuộn cuộn, rốt cuộc vẫn không nhịn được vỗ tay vui sướng: “Thái tử điện hạ nói lời ấy sai rồi. Nếu như để mấy tiên nga tiên tử khác nghe được, sẽ làm cho họ tưởng rằng chính mình xem ngài là nữ nhân thì biết làm sao?”

Hần mỉm cười, hình như là có ẩn ẩn mùa xuân mới, nói: “Nếu không phải lúc này thấy nàng chật vật như vậy, ta thật muốn thu lỗ tai của nàng về từ từ mà tra khảo.”

Trên mặt dì lạnh dần, giống như đối với hần là một lại sắc mặt thân thiết không thể nhịn được muốn nổi giận, xoay người nhìn Phượng Hoàng che mặt dịu dàng về phía bên hông được khắc trên cột trong điện. Nơi này tên là Đồng Sơ điện, đương nhiên trong vườn là hàng cây ngô đồng, những cây cột trong điện sẽ khắc Phượng hoàng cửu thiên bay lượn rồi.

Tôi cũng bị câu nói này của thái tử điện hạ làm cho hoảng sợ, không vì cái gì mà ho hai tiếng, cảm giác được vị mẫn mẫn trong cổ họng, đã kiềm nén lắm vẫn không nhịn được, “Phụt” một tiếng, phun ra một ngụm máu, xoa xoa ngực thở dài: “Thái tử điện hạ có chút ác độc. Thanh Loan bị ngài làm cho sợ đến mức phun ra một ngụm máu, bây giờ ngực vẫn còn rất đau. Xin mạn phép cho Thanh Loan về điện nghỉ ngơi.”

Hần bước lên hai bước, trên mặt hình như có chợt lóe lên tia lo lắng, liên tục gật đầu nói: “Ta dìu nàng cùng trở về nghỉ ngơi.”

Lời này đúng là rất rất nằm ngoài dự kiến của tôi.

Bốn tiên cho rằng, thái tử điện hạ một lòng dẫn đo muốn giữ tôi lại để áp chế cha Tu La, bắt quá là khi chiến tranh mà thôi, hiển nhiên là không cần ra sức quan tâm rồi. Bất qua suy nghĩ lại, ——cũng phải, nếu tôi là quân cờ xảy ra chuyện không hay gì, đến lúc đó Thiên giới và Tu La giới giao chiến, làm sao mà tốt được?

Nhưng trước mắt dì hận tôi thấu xương, như thế này tôi càng nên đi cùng với thái tử điện hạ, vạn nhất dì lại đánh tôi thêm một chưởng, cũng không phải là nói chơi đâu.

Gương mặt tôi hơi cong lên, cười nói: “Vậy thì làm phiền thái tử điện hạ rồi.” Tôi đưa tay ra hiệu xin mời, nào biết được hần lấy một cái khăn trong tay áo đưa nhanh về phía tôi: “Mau lau khô mấy vết máu trên mặt đi.”

Tôi nâng tay áo lên, lau sạch sẽ máu tươi trên miệng, cười nói: “Nào dám dùng khăn của thái tử điện hạ.”

Chiếc khăn trong tay hần đưa theo gió, trên khăn thêu hoa hải đường màu tím, đúng là cái khăn mà tiên tử Hải Đường lén đưa cho Lưu Niên mấy ngày trước, nếu như bị bốn tiên làm bắt, nhất định sẽ bị Hải Đường tiên tử ghi hận trong lòng. Nhưng trước mắt không cần cái khăn này, thấy sắc mặt thái tử đã đen vài phần.

Trong lòng tôi âm thầm buồn cười, chỉ vào cái khăn kia cố ý nói: “Thanh Loan ở lĩnh vực thêu thùa chưa từng có thiên phú, trái lại nhìn hoa hải đường thêu trên mặt khăn rất sống động, chắc không phải là dùng tiên thuật để thêu. Nên không phải là Thanh Loan không chịu dùng khăn của thái tử điện hạ, mà là sợ làm bẩn hoa hải đường trên khăn, có chút xấu hổ thôi.”

Hắn nghe được lời này, tiện tay vớt cái khăn kia trên mặt đất, thở dài nói: “Nếu Thanh nhi không chịu dùng, giữ lại cũng dư thừa, không bằng cứ ném đi.” Bước lên một bước kéo tôi đi, chân phải dẫm nát một góc hoa Hải Đường màu tím, cũng không biết hắn làm như thế nào, khi nâng tiếp chân lên, chiếc khăn đã bị dính vào bùn đen, Hải Đường tím kia mang theo vài phần tiêu điều.

Trong lòng tôi mù mẫm: thái tử điện hạ ra tay không chút lưu luyến, này cũng thôi đi. Tôi nhớ rõ tiên tử Hải Đường ngày thường tôi thấy rất khó thương yêu một ai, lại rất cuồng dại đối với hắn, cũng không đổi được nửa phần thương tiếc của hắn, lúc trước cũng chính miệng hắn muốn Đan Y làm thái tử phi, vô cùng vẻ vang thì tất cả đều tốt, nếu như không có được cung chiều, chẳng phải là cả đời chịu nhục, cũng không đổi được vài lần liếc nhìn của hắn?

——Thái tử điện hạ có chút quá vô tình rồi.

Mặc dù trong lòng tôi chưa chọn được người thích hợp, nhưng quyết định chọn lựa, tuyệt đối không thể gả cho thái tử làm trắc phi, cả đời này phải dưới cơ Đan Y, nhưng không chừng là Nhạc Kha thì lại tốt. Huống chi tôi với hắn cũng coi như biết rõ gốc gác, tuy Đông Hải Long Vương phi có chút lợi hại, nhưng nếu tôi không chọn bà ấy, tất nhiên bà ấy cũng sẽ không tới chọn tôi.

Nhưng mà hiện nay đang lúc thái tử có hứng thú, ngược lại tôi lại đối nghịch với hắn, vạn nhất hắn tức giận ném tôi về chỗ dì, lại phải chịu hai chương của dì, thì rất là không tính là tốt.

Tôi để mặc hắn kéo tay tôi, rời đi điện Đồng Sơ.

Trong điện Tước La, Lưu Niên thò đầu ra nhìn vài cái. Mãi đến khi thái tử điện hạ cười mắng: “Lăn tới đây. Lén lút làm cái gì?”

Lưu Niên chậm chậm chạy vào, khó khăn mở miệng nói: “Điện hạ, Đông Hải Long Tam điện hạ đứng ở cửa điện, muốn vào thăm chương quản.”

Thái tử điện hạ kéo tôi rời khỏi điện Đồng Sơ, trở về cung Thanh Hoa bắt qua mới một canh giờ, Được Quân bị tiên đồng mời đến một chuyến, để lại rất nhiều đan dược rồi lác đầu rời đi. Tôi xoa xoa ngực, chỉ cảm thấy nơi đó đau vô cùng, tuy đã uống vài ly trà, vẫn không thể làm trôi đi mùi máu tạnh trong miệng, đang ngồi nghỉ tạm trên ghế, nghe được lời ấy lại thấy kinh ngạc, tin tức truyền đi cũng quá nhanh.

Sắc mặt thái tử điện hạ cứng đờ, có thể là do có cùng suy nghĩ giống hệt tôi, bắt qua trong nháy mắt, khôi phục lại cười nói: “Ta biết giao tình của Thanh nhi và Nhạc Kha không được tốt lắm, sao hôm nay nàng bị thương, Nhạc Kha lại tới? Chẳng lẽ sợi dây tơ hồng trên chân nàng tác quái?”

Trong lòng giật nảy lên, vội vàng xoa xoa ngực làm ra vẻ như muốn nôn: uống một hớp trà to xuống, mới nói: “Thái tử điện hạ đây là kể chuyện cười sao? Thanh Loan và Đông Hải Long Tam thái tử đối đầu với nhau từ trước tới nay, trước đó đã không biết đánh với nhau bao nhiêu trận, nếu không có thù cũ, như thế nào lại cạo vẩy của ngài ấy?”

Tuy cho tới bây giờ thái tử điện hạ vẫn cười như nắng ấm, nhưng bất quá là công phu cứng rắn. Nếu hắn có thể đến cầu hôn với dì, mà dì đã nhận lời hắn, lúc này tôi chưa nghĩ ra được cách hủy hôn, cũng không thể liên lụy đến Nhạc Kha, làm cho hắn trở thành kẻ thù với thái tử điện hạ.

Cũng không biết là thái tử có tin hay không, chỉ là tựa như cười mà không cười nhìn tôi.

Tôi khẽ cắn môi, lại nói: “Về phần sợi dây tơ hồng kia, đó là để buộc cho người phạm, nếu điện hạ thấy sợi dây này thân kỳ, không bằng để tiểu tiên đi xin Nguyệt Lão một sợi, thay mấy vị tiên tử buộc cho điện hạ vài sợi, xem điện hạ có động lòng với mấy vị tiên tử đó hay không? —— Đúng rồi, hôm nay Long Tam điện hạ đến đây, tất nhiên là muốn nhìn thấy tiểu tiên thăm hại đến chừng nào. Tất nhiên là ngài ấy vui sướng khi tôi gặp họa đây mà.”

Đang nói, cửa đại điện chợt có tiếng người cười nói: “Thật ra chương quản nói không có sai, hôm nay ta đến đây là để nhìn cái bộ dáng thảm hại của người.”

Hình rồng bước đi nhanh nhẹn uy phong, người đã đến gần, đúng là Nhạc Kha.

Lưu Niên chỉ vào hắn lầm bầm nói: “Tiểu tiên còn chưa thống tuyền xong.....”

Thái tử lập tức trách cứ nói: “Lưu Niên không được vô lễ, còn không lui xuống?”

Lưu Niên lúng ta lúng túng rời đi. Nhạc Kha làm lễ với Lăng Xương, tôi rất sợ hắn nhớ tới chuyện xưa, giữa chân mày dường như có ý oán hận cực kỳ không tốt. Há lại đoán được thần sắc tự nhiên của hắn, không thấy sự đau lòng trong hắn. Thật sự là làm cho tôi yên lòng.

Thái tử điện hạ mời hắn ngồi, hắn thừa cơ ngồi vị trí gần bên cạnh tôi, ánh mắt lại quét tới quét lui trên mặt tôi, bỗng nhiên lên tiếng nói: “Ta thấy sắc mặt chường quân trắng xanh, chẳng lẽ là do thái tử điện hạ cậy mạnh? Biết tin thái tử điện hạ cậu hôn chường quân với thủ lĩnh Điều tộc, không lâu sau chường quân sẽ làm trắc phi nương nương, ta chúc mừng thái tử điện hạ cùng Thanh cô Nương.”

41. Chương 42

Tôi nghe được lời đó, suýt chút nữa là rớt cốc trà trong tay, cũng không biết là do ngực đang bị đau hay là trong lòng đang bị đè nén, lập tức chống tay vào ghế dựa khó khăn đứng dậy, đi thẳng ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Thái tử điện hạ vui mừng hơn hở nói: “Được biết Tam điện hạ thương hương tiết ngọc, lời nói ngày hôm nay làm cho ta cảm kích vô cùng!” Trò chuyện vài câu lại nhanh chân đuổi theo, nắm lấy cánh tay tôi ra về chăm sóc nói: “Tín Phương điện cách nơi này có phần hơi xa, hay là Thanh nhi cứ nghỉ tạm ở điện nay đi.”

Tôi đẩy cánh tay của hắn ra, đưa lưng về phía Nhạc Kha thản nhiên nói: “Tam điện hạ không hiểu đạo lý, tuy Thanh Loan chỉ là chú chim mờ côi, nhưng cũng không phải là người khác có thể bắt nạt.” Trong lòng nổi lên sự chua xót không hiểu lý do. Tôi vốn tưởng rằng hắn sẽ hiểu được ý của tôi, vậy mà tôi đã đánh giá cao về hắn, thế mà lúc này lại chạy đến chúc mừng, nói được ba câu thì đã có hai câu không có ý tốt, thật sự là uống phí khoản thời gian chúng tôi quen biết nhau.

Thái tử điện hạ ngạc nhiên nói: “Ai dám bắt nạt Thanh nhi? Ta trút giận thay nàng!”

Tôi quan sát đôi mắt của hắn, nơi đó ấm áp như mùa xuân, nếu như hắn không phải Thái tử của Thiên giới, tất nhiên tôi sẽ tin tưởng tưởng phần tình cảm của người nam nhân đứng trước mặt này đối với tôi, nhưng hắn lại cứ là người có thân phận như thế, cháu của Chiến thần.

Tôi cười tự giễu, xoa xoa ngực nói: “Người bắt nạt ta, không phải là thái tử điện hạ sao? Biểu tỷ Đan Y có thân phận công chúa cao quý, dĩ nhiên tương lai là Thái tử phi nương nương, Thanh Loan bắt quả chỉ là một con chim mờ côi, không nơi nương tựa, vậy thì phải chấp nhận đứng dưới nàng ta làm thị thiếp sao?”

Xuân sắc trong mắt hắn khó khăn mà tan đi, hạ con ngươi xuống, thậm chí bộ dạng yếu thế đi ba phần. Khi nào tôi lại có khả năng khiến cho thái tử Thiên giới cao ngạo có bộ dạng như vậy đây? Nhìn chằm chằm hắn lớn tiếng gặng hỏi: “Thái tử điện hạ dựa vào cái gì cho rằng Thanh Loan sẽ động ý đứng dưới Đan Y?”

Hắn vươn tay ra, như muốn đỡ lấy tôi, lại giống như đuối lý rút tay lại, nhìn chằm chằm nhìn ngón tay của mình một lúc, tôi cũng nghiêng đầu quan sát, khớp xương hai tay hắn thon dài, làn da trắng nõn, một đôi tay sống an nhàn sung sướng, vị đại tiên nào đâu có thể thông cảm suy nghĩ thông cảm cho giai cấp thấp kém như tôi?

“Việc này.....Việc này ta thật không phải. Nhưng là. Nhưng là sau khi thành thân, ta tất nhiên sẽ càng thêm sủng ái Thanh Nhi, ngàn ý trăm thuận.” Hai mắt hắn sáng lên kiên định như sắt, nhìn thẳng vào mắt của tôi, như muốn cam đoan với tôi.

Mặc dù bốn tiên đã hơn một vạn bốn trăm năm tuổi, nhưng cũng chứng kiến việc kết thành nhân duyên của vô số tiên ở tứ hải bát hoang, có ân ái có nhạt nhẽo. Ví dụ như dì, mặc dù thành thân với dưỡng hơn một vạn năm, nhưng cho đến nay trong lòng dì toàn là oán hận, dĩ nhiên không tính là ân ái.

Lại ví dụ đến đại tổng quản Thương Lộ bên cạnh dì, mặc dù bà ta thu hết pháp lực của chồng mình rồi đá ra ngoài, nhưng từ trước đến nay bà ta vốn ương ngạnh, tự mình hơn người, luôn luôn chèn ép trên đầu chồng mình, cuộc hôn nhân này coi như không thể nào hài hòa.

Cuối cùng chim cú nhỏ có thể ôn hòa hòa thuận đi chăng? Nhưng cũng không thể ở bậc đầu với Thương Lộ ương ngạnh.

Đông Hải Long Vương phi cùng Long Vương bằng mặt lại không bằng lòng; Thiên đế phong lưu hoa tâm, hai người cùng một chồng tranh đấu với nhau không ngớt, gia đình không yên ổn, ồn ào đến cả tứ hải bát hoang ai ai cũng đều biết.

Đến nỗi bây giờ cũng đã trở thành một cái đạo lý trong sách tham khảo của tiên nhân.

Tôi bước một bước lớn lui về phía sau, mỉm cười nói: “Thái tử điện hạ có thể cầu thân với Thanh Loan, hiển nhiên Thanh Loan vinh quang gấp trăm lần. Đáng tiếc Thanh Loan cùng thái tử điện hạ không thể lưỡng tình tương duyệt. Đương nhiên không thể thành vợ chồng, đây cũng là một việc đáng tiếc. Theo Thanh Loan biết, một đôi vợ chồng, hai người hòa làm một, luôn luôn sớm tối thân mật bên nhau, trong chàng có thiếp, trong thiếp có chàng, mới là ân ái, nhưng lại có thêm một người, không tránh khỏi sẽ phá hủy phong cảnh. Điện hạ không cảm thấy bị chật chội, Thanh Loan lại thấy cực kỳ chật chội. Cuộc hôn nhân này, vẫn mong thỉnh điện hạ hủy bỏ.”

Nhất thời vẻ mặt của thái tử điện hạ như mưa bão tháng ba lạnh căm căm như thời tiết tháng chín, lạnh đến mức làm mọi thứ đóng băng. Hắn bước lại gần hai bước, rất nhanh nắm lấy hai cổ tay của tôi, cứng giọng nói: “Những lời đó là lời thật lòng của Thanh Loan?”

Tuy tôi biết mình khó mà thoát khỏi chuyện xấu trở thành quân cờ, nhưng chuyện ập lên đầu, vẫn phải cố đấu tranh một lần mới cam lòng, ánh mắt lập tức nhìn thẳng, kiên định như lúc ban đầu: “Tuy Thanh Loan được cho là loại người lưu manh vô lại, nhưng chuyện hôn nhân là chuyện lớn quyết sẽ không để mình chịu uất ức một chút nào. Có thể được điện hạ coi trọng vài phần, vốn là một việc tốt, chỉ là Thanh Loan sợ mình không có phúc hưởng, nên vẫn mong thỉnh điện hạ hủy bỏ hôn ước. Dì đáp ứng mối hôn nhân này, bất quá cũng là bất đắc dĩ, vì muốn công chúa Đan Y không bị điện hạ ghét bỏ, nên điện hạ vẫn nên suy nghĩ kỹ lại.”

Trên cổ tay truyền đến cơn đau nhứt, tôi cắn răng không lên tiếng, nhưng các cơ trên mặt đã cứng đờ, ngực lại càng vô cùng đau đớn, trước mắt đã bị nổ đom đóm, liên tiếp bị mấy chương cửa dì, lúc ấy cắn răng chịu đựng chỉ còn lại một hơi chống đỡ mà thôi, hiện giờ mọi việc đều đã xong, tập trung toàn bộ dũng khí nói rõ việc từ hôn, trong đầu ý chí đã có chút mơ hồ, mặt thái tử điện hạ trước mặt cũng càng ngày càng mơ hồ, đau nhứt trên cổ tay càng ngày càng gia tăng, chỉ mong lung nghe hắn bị thương nói: “Quả nhiên là nàng thích mái tóc và giọng ca của công tử giao nhân thôi, đợi ta cắt đi đầu lưỡi của hắn ta mang đến cho nàng, để xem nàng còn thích hắn ta không?”

Sau cùng trong lòng tôi dần lên một tia sáng cực kỳ khó hiểu: cái công tử giao nhân là chỉ Ly Quang sao? Bốn tiên thích Ly Quang không sai, nhưng giống như là muội muội yêu thích ca ca thôi, thật không nghĩ đến sẽ sống một cuộc sống ngọt ngào cả đời với Ly Quân ở thành San Hồ.

Trước mặt bỗng tối sầm, rốt cuộc hoàn toàn mất đi trí giác.

Đến khi tôi tỉnh lại, thấy trong phòng có ánh sáng nhu hòa của dạ minh châu, một người đứng ở đầu giường hừ một tiếng, trách mắng: “Nha đầu chim ngốc này đúng là không có tiền đồ. Bất quá chỉ là ca ca ta câu thân thôi, lại mừng đến hôn mê bất tỉnh, hôn mê hết ba ngày, thật sự là mất mặt.”

Tôi há to miệng, muốn giải thích một câu: đó là do tiểu tiên bị dọa sợ, không phải là vui mừng. Nhưng trong cổ họng khô khốc, nói không nên lời.

Người đó thấy tôi như cá mắc cạn, im lặng thở dốc, rốt cuộc vẫn thở phì phì bụng đến một ly nước trà thổi nguội cho tôi uống. Tôi giống như trời hạn lâu ngày gặp mưa, cuối cùng cũng có thể thấm ướt cổ họng, rồi mới gian nan đứng dậy, ở ngực lập tức truyền đến một cơn đau dữ dội, tôi nhin không được kêu đau thành tiếng, khàn khàn nói: “Đa tạ Đồng sa điện hạ.”

Mặc dù hắn hay đùa dai, nhưng tâm địa lại không hề xấu, bất quá cũng là con út của Thiên đế, hơi cứng chiều quá mức thôi.

Lần này được tôi trình trọng nói lời tạ ơn, hái má hắn liền đỏ ửng, khoát tay lung tung nói: “Ngày thường thì mở nhón răng sắc, sao việc này cũng không nên thân? Giờ ngọ hôm nay các điện hạ công chúa đều đã đến Thiên Đình, giờ này chắt thái tử ca ca đang ở yên tiệc chiều đã khách, hiển nhiên là không được rảnh, nên mới kêu ta đến chăm sóc nha đầu người lúc này. Nha đầu người chỉ cần nhớ rõ tương lai thái tử ca ca thành hôn, sẽ ở chung vui vẻ với tẩu tử, không nên gây thêm phiền phức cho ca ca.”

Lời nói này của hắn nghe cực kỳ chói tai, ngày thường vốn tôi có thể chịu đựng được, nhưng sau khi bị đánh, những chua xót ở quá khứ kích thích sự phản kháng của tôi, thật sự là lại không thể chịu được, từng chữ từng chữ nói: “Thái tử điện hạ đã hồ đồ, Đồng Sa điện hạ cũng hồ đồ theo hay sao? Thanh Loan sẽ không thành thân với thái tử điện hạ, cho nên Đồng Sa điện hạ không cần phải lo lắng tẩu tử Đan Y của ngài chịu thiệt trên tay ta!”

“Biết ngay là nha đầu ngươi không biết tốt xấu!” Hiếm khi Đồng Sa điện hạ tức đến đỏ mặt, phất tay làm cho chén trà trên bàn rớt xuống đất, đi qua đi lại vài bước trên đất, chỉ thẳng vào cái mũi của tôi chửi ầm lên: “Vì cái gì mà thái tử ca ca khơi lên chuyện này, tứ hải bát hoang này có bao nhiêu công chúa chờ huynh ấy để ý liếc mắt một lần? Mấy vị công chúa đến hôm nay, đã có hơn mười người vây quanh thái tử ca ca, như thế nào huynh ấy lại gặp lái đồ hay sinh sự như nha đầu ngươi? Tuy bộ dáng cũng coi như là không thua kém, nhưng tính nết lại vô cùng ngang ngược, sau này nha đầu ngươi sẽ phải nếm mùi đau khổ.”

Tôi biết cho đến bây giờ mình chưa bao giờ là con chim mang đến sự vui vẻ, không giống các loại bát ca anh vũ, còn có một đường học vẹt. Càng không thể nói lời ngon tiếng ngọt từ đáy lòng, lập tức chó chửi cam chịu nói: “Dã tính của Thanh Loan không thể thay đổi, nguyện vọng lớn nhất bất quá là trong mộng thái tử điện hạ khai ân, có thể cho tiểu tiên trở về núi Nữ Sàng làm thổ địa, sống vô phúc vô cầu vui vẻ qua ngày thôi, đâu có thể đảm đương nổi sự coi trọng của thái tử điện hạ? Đến cái phong vị cái gì thái tử trắc phi, lại là chuyện cho đến bây giờ cũng chưa từng dám nghĩ đến, cùng chung sống hòa bình với biểu tỷ Đan Y, thật là quá khó khăn, lại vẫn mong thái tử điện hạ tìm người khác có khả năng hơn, Thanh Loan làm không nổi, cũng không nguyện cuối người mà làm!”

Đồng Sa điện hạ chỉ vào người của tôi tức giận đến mức giống như dĩ hận không thể đánh cho tôi một chưởng, sau một lúc lâu mới giận dữ nói: “Không muốn làm thiếp cũng không sao, vậy mà còn muốn ra tay trước sau, mưu đồ phong vị thái tử phi, Thanh Loan, chiêu này của nha đầu ngươi làm rất tốt, rất tốt!”

Tôi mờ mịt nhìn hắn một cái, bỗng nhiên rõ ràng là thẳng thừng từ chối, vị Đồng Sa này hình như không hiểu tiếng chim, nhưng hôm nay tôi nói tiếng người, vì còn có thể bị hắn xuyên tạc thành vờ tha để bắt?

Có đôi khi, tôi có ý muốn làm cho người khác hiểu được theo hướng đi ban đầu tôi vạch ra, nhưng kết quả luôn luôn đi ngược lại. Nhưng người này không những không thể lấy tấm lòng lương thiện lý giải, mà càng muốn phán đoán theo hướng xấu xa. thật sự là bị ai.

Nhưng càng bị ai, lúc đầu tôi còn cố gắng muốn làm cho bọn họ hiểu tôi. Bây giờ cũng coi như là hiểu rõ đã đạt được cảnh giới tôi cao trong việc ông nói gà bà nói vịt, đó chính là loại tình trạng đang diễn ra trước mắt. May mà Đồng Sa điện hạ cũng không tính có quan hệ bạn bè riêng tư một lòng với tôi. không giống như những lời nói Nhạc Kha đã nói với tôi ở điện Tước La làm cho tôi vô cùng kinh ngạc, so với sự việc này tôi ngược lại không để trong lòng, mình hắn tức giận rời đi viện Tín Phương, lấy chăn quần mình lại thật chặt, ngơ ngác nhìn chằm chằm đỉnh màn, mặc cho những dòng suy nghĩ lan ra.

Nếu các điện hạ công chúa đến đây, mở yến hội mấy ngày nay, Thiên đế nếu có thể ghép được mấy mối lương duyên, đại khái cũng có bao nhiêu náo nhiệt thì bấy nhiêu đi? Tôi thở dài một tiếng, hiện giờ mình bị thương nằm trên giường cũng không phải là xấu, nếu không bị thái tử điện hạ buộc đi làm chưởng quân, gặp vài công chúa không hiểu chuyện, muốn lại gần thái tử điện hạ mà không được, quay lại dón lửa giận lên người tôi, sẽ xảy ra chút chuyện không tốt.

Đang miên man tập trung suy nghĩ, bên tai lại truyền tới tiếng thở dài trầm thấp: “Ta ngược lại không biết hóa ra Thanh nhi có khí phách như vậy.”

Tôi xoa xoa ngực cười nhạt nói: “Cái gì khí phách hay không khí phách, bất quả chỉ là kẻ hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi. Không biết tìm đường lui, chẳng lẽ chờ dĩ đánh chết hay sao? Lúc này Long Tam điện hạ không ở đại điện tham gia yến hội cùng công chúa các tộc, lại chạy tới trong viện lạnh lẽo của ta làm gì?”

Ở đại điện Tước La hắn chạy đến chúc mừng việc vui của tôi với thái tử điện hạ, trong lòng bỗng nhiên vẫn luôn còn một cái gai, không thể nhổ đi được.

Cũng không biết hắn vào từ khi nào, lúc này lại đi hai bước tới bàn trà, đứng ở đầu giường nói: “Nếu mới vừa rồi không nghe được mấy lời Thanh nhi nói với Đồng Sa điện hạ, thì ta đã hiểu làm Thanh nhi rồi.”

Chuyện bi thảm nhất trên đời này không phải bị người chẳng đáng gì thờ ơ với mình, mà là bị người mình tin tưởng nghi ngờ mình thế là bị hấn xem thường coi là hạng người nông cạn.

Tôi lại càng tức giận, lại ho hai cái, đột nhiên ngồi bậc dẫy, xốc chân lên đi chân trần, hai tay đặt lên eo hấn, dùng sức đẩy ra ngoài: “Kể từ hôm nay, Thanh Loan và Tam điện hạ cắt đứt quan hệ, đường ai nấy đi, vĩnh viễn không gặp lại.”

42. Chương 43

Nhạc Khi bị tôi loạng choạng đẩy một cái, lập tức vươn hai tay ra đỡ lấy tôi. Trên mặt mang theo nụ cười đáng giận nhìn xuống. Tôi ngại nụ cười chướng mắt của hấn, cố dùng hết sức lực cả người đẩy ra, tiếc rằng ngực bị đau, cảm thấy cơn đau quặn quai đang truyền tới. Thân hình hấn cao lớn cường tráng, so với tôi pháp thuật lại cao hơn, tôi bị hấn ôm ngang lấy, đầu óc choáng váng, cũng không hiểu sao, đã bị đặt lên trên giường.

Hấn kéo chăn đắp kín người cho tôi, tôi cắn răng tức giận nhìn tròn mắt nhìn hấn, thấy hấn ko có phản ứng, chỉ cảm thấy chua xót khổ sở không nói ra được, lửa giận ngập trời, vươn ra nắm đấm đánh vài cái vào ngực hấn, lại cảm thấy hận không hiểu được, lúc đánh hấn, trong mắt đã rơi ra vài giọt nước mắt, trong mắt tràn ngập nước mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy mặt hấn đang nở nụ cười.

Đoán chừng tên Long Tam điện hạ này đầu óc bị hư, lại dễ quên rồi, thế mà bây giờ đánh không đánh lại, mắng cũng không mắng lại, chỉ trưng ra bộ mặt tươi cười, chắc ở bên ngoài đã dụ dỗ được mấy vị tiên tử vui vẻ, nên muốn đem mấy chiêu trò đó ra dùng trên người tôi.

Tôi vừa rơi nước mắt tức giận ầm ức thầm nghĩ, nỗi oán hận rồi rấm trong lòng, cảm chính mình cũng sinh ra cảm giác kinh ngạc, quả thật giống mấy oán phụ ở nhân gian.

Tôi đột nhiên đứng dậy, ngực đau giữ dội, một tay tôi che ngực một tay đẩy mạnh tay hấn ra, quát to: “Chân Long Tam điện hạ sao lại đập lên nơi hèn mọn này, chạy đến viên Tín Phương của ta để làm gì?”

Hấn nhìn xung quanh một lúc, quay đầu cực kỳ vô tội nói: “Được nghe tin viên Tín Phương chính là nơi trắc phi của thái tử đang ở, thái tử điện hạ đưa nàng tới đây ở, có thể nói là hàm ý sâu xa.”

“Ngay cả nó có như thế, có gì liên quan đến Long Tam điện hạ?” Tôi nói không suy nghĩ, một câu vẫn còn chưa hả giận, lại thêm một câu nữa: “Dù sao cũng không phải chỗ Thái tử phi của Long Tam điện hạ ở, chẳng lẽ còn trông ngóng ngài đến mở lời hay sao?”

Ý cười trên mặt hấn càng ngày càng sâu xa, một tay lấy cái khăn ở bên giường lau nước mắt cho tôi: “Nàng và ta đã quen biết nhau mấy ngàn năm, lại mang cái thân phận Tiểu Cửu Cửu, nhân duyên của Thanh Loan Tiểu Cửu Cửu phải quan tâm, không được sao?”

Hấn không đề cập tới cái xưng hô “Tiểu Cửu Cửu” này thì tôi vẫn chưa cảm thấy khó chịu, ngược lại nhắc tới tôi cảm thấy vô cùng tuổi thân. Hồn phách của Long Tam điện hạ này có quen biết sâu xa với mẹ, thân thể hấn cũng coi như có mấy ngàn năm giao tình với tôi, bây giờ lại còn bị Nguyệt Lão buộc dây tơ hồng không đáng tin của nhân gian, cũng không biết là sợi tơ hồng này tác quái gì mà trong lòng tôi như thế nào lại xem hấn như chỗ dựa, có thể là đã có kỳ vọng, ở điện Tước La bị hấn nói như thế một lần tích tụ trong lòng, lúc này lại thấy hấn mang cái danh tiểu cửu cửu ra dùng, trong lòng lại càng lạnh đến thấu xương.

Cuộc gặp gỡ năm đó, tôi ngây thơ không biết, có tình cảm với tên Long ngốc này cũng thôi, rất không dễ dàng trải qua mấy ngàn năm, cuối cùng cũng quên đi tình cảm đó. Nhưng giờ phút này trong lòng lại dâng lên hoang mang nhất thời trong lòng tôi cảm xúc nhấp nhô, chẳng lẽ nguyên nhân nằm ở sợi dây tơ hồng, bất giác lúc này tôi đối với hấn rẽ tình đã đậm sâu?

Bởi vậy khi hấn mở miệng chúc mừng hôn sự của tôi với thái tử điện hạ, trong lòng tôi tràn đầy cảm xúc không biết tên?

Hắn mang cái danh Tiểu Cửu Cửu tới quan tâm tôi, tôi lại không thể tiếp thu, muốn đánh cho hắn một trận để hả giận?

Không, cho dù có đánh hắn cũng không thể hả giận. Tôi chỉ giận —— chỉ giận hắn giả dối cho qua với tôi như vậy, không chịu nói một câu thật lòng với tôi. Không chịu mở miệng nói một câu: Thanh nhi, trong lòng ta có nàng.

Hoặc là, lúc này có tình nguyện ở bên cạnh ta?

Tôi ngơ ngác nhìn hắn, mắt phượng nhẹ lưu chuyển, chân mày mái tóc đen nhánh, trời sinh như đã biết cười, áo mang đai ngọc lỏng lẩy, tóc đội kim quan, đúng là một nam nhân dịu dàng đẹp đẽ. Ở càng lâu bên cạnh hắn sẽ càng quên đi những việc sâu sắc của hắn, chỉ nhớ rõ hắn có rất nhiều tật nhỏ.

Hắn dễ quên, miệng lưỡi trơn tru, có đôi khi lại lạnh lẽo như băng sương, bị lão Nguyệt Lão hồ đồ buộc dây tơ hồng cùng tôi. Nhưng là, mỗi khi nhớ tới những việc này, cuối cùng tôi cũng nhớ tới các mặt khác một chút.

Gặp lại ở Đông Hải, về sau làm bạn mấy ngàn năm, thề sống chết bên nhau ở núi Nữ Sàng, bắt đắc dĩ phải ly biệt ở thành San Hô, cho tới bây giờ bất giác tôi đã coi hắn như người thân, trong lòng không ngờ lại dâng lên thêm muốn nhớ nhung, muốn hắn làm một người bạn càng thêm dịu dàng, cẩn thận che chở, thề sống chết theo tôi.

Tôi. Tôi. Tôi nắm chặt hai tay mình, chỉ cảm thấy trong lòng mờ mịt hoang mang, phía sau lưng cảm thấy lạnh lẽo, vậy mà đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh, làm ướt hết cả áo.

Nếu như hắn không như ý tôi, vậy tôi phải làm thế nào cho phải?

Lúc trước tôi bơ vơ không nơi nương tựa, chỉ cười đáp lại mấy lời nói lạnh nhạt, sớm đã tạo thành thói quen một mình đối mặt với mưa gió, một mình gánh vác. Hiện giờ đã tập thói quen khác, gặp chuyện luôn luôn có hắn bảo vệ hết sức, sẽ dạy tôi cách làm sao để thoát thân, mà lại sinh ra sự dẫu lòng khó mà bỏ qua.

Có thể hắn thấy tôi đáng vẻ ngốc như vậy, thế mà thu lại ý cười, lẳng lặng nhìn tôi, đưa tay ra, chậm rãi lau sạch những giọt nước mắt trên mặt tôi, từng chút từng chút, cực kỳ nhẹ nhàng.

Tôi không biết có sự can đảm từ đâu tới, bỗng nhiên muốn ích kỷ giữ chặt sự dịu dàng này, không muốn lại buông tay. Dù cho hắn có rất nhiều tật xấu, từ lâu tôi đã quen rồi. Thừa lúc hắn thu tay về, đột ngột đưa tay ra nắm lấy tay hắn, lấp bấp mở miệng nói: “Ta. Ta không cần ngài làm Tiểu Cửu Cửu của ta.”

Trong mắt hắn chợt lóe lên tia kinh ngạc, trong lòng tôi bỗng nhiên rất bình tĩnh, lại còn rõ ràng nói liên tiếp không ngừng: “Tuy hôn phách của ngài trước kia có đoạn tình nghĩa cũ với mẹ ta, nhưng với thân thể là Đông Tam thái tử này, bởi vậy ngài không cần lấy thân phận Tiểu Cửu Cửu tới đàn áp ta.”

Hắn mỉm cười, dịu dàng nói: “Ta lấy thân phận Tiểu Cửu Cửu tới đàn áp nàng lúc nào?”

Tôi bướng bỉnh quan sát mắt phượng hắn chặt chẽ, nơi đó hiện lên một gương mặt trắng xanh, nhưng hai tròng mắt phát ra ánh sáng, thoáng chốc có chút run run, tôi đúng là vẫn còn quá khấn trương, từ khi sinh ra đến giờ mới có loại cảm xúc thêm muốn nhớ nhung, cũng không biết là nên hay không nên.

“Ta không cần ngài làm Tiểu Cửu Cửu của ta, ta muốn ngài làm phu quân của ta!”

Tôi nắm lấy tay hắn, cảm thấy đã suy nghĩ tốt, cho dù hắn sẽ rút tay lại, hay trên mặt hắn sẽ hiện lên tia chán ghét, cũng cần phải thử đánh cược một lần, tốt nhất là có thể làm hắn rung động, để thỏa mãn tâm nguyện của tôi.

Hắn dờ ra mà ngẩn ngơ, vậy mà chưa từng rút tay về, trên mặt cũng chưa từng lộ vẻ chán ghét, trái lại mắt phượng hình như có ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, sáng như vì sao chợt hiện lên, hấp dẫn ánh mắt của tôi.

Hắn nói: “Nàng không sợ bệnh dễ quên của ta? Không ngại ta có nhiều tật xấu? Ta so với thái tử điện hạ, dù sao vẫn kém hơn nhiều.”

Một bàn tay khác lạnh lẽo đưa tới, nắm chặt tay của tôi.

Trong lòng của tôi lặng lẽ từng hồi tung tăng —— đây là hẳn có chút buông lỏng rồi hả? Không ngờ lại đáp ứng yêu cầu của tôi sao?

“Thái tử điện hạ cho dù tốt, đó là của Đan Y, có liên quan gì đến ta đâu? Nhưng nếu như hôm nay ngày không đồng ý với ta. Nếu như ngài không đồng ý với ta.”

Hắn lại cười nói: “Nàng sẽ như thế nào?”

Trong đầu tôi xoay chuyển mấy vòng, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không nghĩ ra biện pháp tốt nào, trong lòng có chút lo lắng, không khỏi buột miệng nói ra: “Nếu như ngài không chịu làm phu quân của ta, về sau cũng đừng mơ tưởng làm phu quân của mấy vị tiên tử khác! Tất nhiên ta sẽ không để cho ngài được ôm người đẹp về như mong muốn!”

Đột nhiên hắn bật cười to sáng khoái, đưa hai tay ra ôm tôi vào trong ngực, cúi đầu ở bên tai tôi nói: “Thanh nhi đã là mỹ nhân, như thế nào ta lại muốn ôm người khác? Nàng đồng ý cho ta ôm, đã may mắn lớn nhất của ta rồi!”

Tôi giãy giụa hai cái, vùng ra từ trong ngực hắn, cực kỳ nghiêm túc nói: “Ngài cũng không được hối hận!”

Hắn cuối đầu cười than một tiếng: “Vốn nghe được chuyện hôn sự của nàng với thái tử điện hạ, trong lòng ta như muốn bốc lửa, nào biết được có thể nghe được này nói lời này? Nếu bởi vì hắn ta đính ước mới có thể nghe được này nàng nói lời này, thì cho dù nàng được đính ước mười tám lần ta cũng không ngại, chỉ cần sau cùng nàng vẫn ở chung một chỗ với ta.”

Tôi “Phốc” một tiếng cười thành tiếng. Nói hắn không thể làm việc con con cũng thật không giả, mặc kệ là thần tiên hay người phàm, thì đính ước một lần là đủ rồi, nào có ai đính ước mười lần đâu?

“Nghe được có người nói Đông Hải Long Tam thái tử là con rồng ngọc, quả thật không sai, đính ước cũng không phải trẻ con mời rượu cho gia gia, lại mười lần hay tám lần?”

Hắn hôn lên trán tôi một cái, cười nói: “Cho dù ta có ngọc, chỉ cần nàng không ghét bỏ là tốt rồi.” Lại kéo tôi ôm vào trong lòng lần nữa, đặt cằm dựa vào vai tôi, cảm thấy cực kỳ mỹ mãn thở dài: “Ta có nằm mơ cũng không mơ thấy tình cảnh thế này, Thanh nhi vậy mà nàng cầu hôn ta.”

Lúc trước luôn lo lắng việc này không yên, tôi lúc này lại cảm thấy xấu hổ, trên trán cả mặt sau tai tất cả đều nóng như lửa đốt, lúc này lại nói chắt như đinh đóng cột cắt đứt quan hệ, đường ai nấy đi, nhưng mà giờ khắc này lại cầu hôn hắn. Tôi vậy mà lật lọng với hoàn cảnh lúc này như vậy.

Thế mà, trong lòng ngọt ngào kỳ lạ, ngọt ngào đến mức không kiềm chế được, giống như trong lòng có một người nhỏ nhỏ đang không ngừng tự ca tự múa, chìm loạn thuộc dạng tự mình ca hát và dùng kỹ thuật múa của mình để phụ họa, cái người nhỏ nhỏ mặc áo dài xanh ở đáy lòng tôi vẫn không để mất, nhưng lòng vẫn tràn đầy vui mừng thậm chí tung bay trong thâm tâm đặc ý đến không ai bì kịp.

Hắn cuối đầu nói: “Thanh nhi đang suy nghĩ gì thế?”

“Áo choàng màu xanh của ta không được bát mắt lắm.” Tôi lẩm bẩm nói, có vài phần tiếc nuối.

Hắn nắm hai vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi cười nói: “Áo choàng xanh của nàng màu sắc rất đẹp, màu sắc như mây như khói, sao mà nhưng cái màu sắc xinh đẹp tục tũn kia có thể so sánh?”

Tôi thấy vẻ mặt của hắn hoàn toàn không phải giả bộ, lại lẩm bẩm nói: “Nhưng là Đan Y.” Trên núi Đan Huyết ai ai cũng nói Đan Y xinh đẹp vô song, cứ nghe như thế, sau cùng đến ngay cả tôi cũng tán thành lời khen đó.

Hắn cười nhẹ một tiếng: “Đan Y là con gái của thủ lĩnh Điều tộc, mỗi một lời khen tặng đều là nịnh bợ, không nói nàng ta xinh đẹp chẳng lẽ nói nàng ta xấu? Nếu theo như xem xét của ta, vẫn là Thanh Nhi đẹp hơn một chút, sáng khoái không kiềm chế được, quần áo màu xanh xinh đẹp, như bầu trời trong sau cơn mưa, làm cho người ta vui mắt.”

Trong lòng tôi rất đặc ý, khoe môi nhện không được mà vươn lên, vui sướng tràn đầy trong lòng.

Phù Sinh Như Bình, tôi muốn nắm trong tay thật chặt, muốn nắm người này thật chặt, tất nhiên tôi muốn trong mắt hẳn cảm thấy tôi là đẹp nhất tốt nhất, mà không phải đưa mắt ra nhìn ngó xung quanh, nhìn những tiên tử đẹp hơn so với tôi càng tốt.

Tôi ho khan một lúc, thần nhiên nói: “Tuy ngài có phần ngu ngốc, lại có trí nhớ không tốt, ai ai cũng ghét bỏ, ta cố mà chịu, để hợp với ngài một khoảng thời gian vậy.”

Hắn đưa tay xuống nách tôi cù một cái, thấy thế tôi vội trốn ra sau, hắn lại giơ lên móng rồng uy hiếp tôi: “Sao chỉ hợp một khoảng thời gian phải là hợp cả đời?”

Cả đời?

Cả đời dài bao nhiêu, ai biết được?

“Đương nhiên là cứ tiến về phía trước thôi.” Tôi được như ý mà cười.

43. Chương 44

Tôi cảm thấy mình đã mãn nguyện, Nhạc Kha nhận lời tôi, trong chốc lát lòng tràn ngập hạnh phúc ngọt ngào, bốn mắt nhìn nhau, vô cùng vui mừng, lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng người vọng vào “Xin hỏi Thanh Loan cô nương có trong phòng không?” Một giọng nói khác cười nói “Tỷ tỷ, là đệ.” Chính là Cửu Ly, chắc đã đứng trước cửa rồi.

“Cửu Ly, tỷ ở đây.” Tôi đẩy Nhạc Kha ra, hắn lập tức trốn sau bức màn. Cửa phòng mở ra, có người bước vào mang theo hương thơm nhàn nhạt vô cùng dễ chịu. Cửu Ly vui vẻ bước tới, phía sau có một cô gái yếu điệu thướt tha đi theo.

Tôi bất ngờ sửng sốt, cố gắng gượng dậy, nó đi tới trước giường, một tay giữ tôi lại, lo lắng nói “Tỷ tỷ, đệ nghe Nguyệt Lão nói hai ngày nay Được Quân túc trực ở Tín Phương Viện của tỷ, hôm nay mới tới được, tỷ bị bệnh sao?”

Cửu Ly vừa đẩy một cái, cô gái đứng phía sau đã cau mày nói “Tiểu Ly nói bừa gì thế? Theo bốn vương thấy thì Thanh Loan cô nương đang rất mạnh khỏe, sao lại có bệnh được. Đứa nhỏ nhà ngươi thật là...!” Nói xong thì bước tới cầm lấy tay tôi mà nhìn tới nhìn lui.

Trước nay tôi rất ít khi thân thiết với phụ nữ. Người tôi thân thiết nhất chính là Bích Dao, cũng vì nàng trắng trẻo đáng yêu, lại hồn nhiên không chút gian xảo nên tôi cũng không hề đề phòng nàng ấy. Nhưng cô gái đứng trước mặt này mặt mũi xinh đẹp vô cùng, lại tự xưng là bốn vương, lại còn thân thiết với Cửu Ly, chẳng lẽ nàng ta chính là thủ lĩnh của tộc Cửu Vĩ Hồ Ly?

Tôi thử kéo tay lại nhưng bị nàng ta nắm chặt, nàng ta cảm kích nói “Năm đó đại ca, đại tẩu và đứa cháu lớn bỏ mạng trong biển lửa, chỉ còn tiểu gia hỏa này nhưng hắn lại biến mất, mấy trăm năm qua bốn vương cũng cho là đứa nhỏ này cũng đã đi theo cha mẹ, nên bắt buộc dĩ phải là Quốc chủ Thanh Khâu, không ngờ hôm nay dự tiệc gặp được Nguyệt Lão, biết được Thanh Loan cô nương có nuôi một con hồ ly chín đuôi lông trắng, không ngờ chính là đứa nhỏ này.”

Cửu Ly xấu hổ nhìn tôi, lại tiến tới kéo tay tôi, nói “Cô cô, tỷ tỷ không quen thân cận với người khác.” Lại quay đầu nhìn tôi “Tỷ tỷ, năm đó phụ vương có sáu muội muội, sau trận đại hỏa kia thì cô cô bị mấy cô cô khác đẩy lên ngôi Quốc chủ mà cai trị Thanh Khâu.”

Tôi gượng cười một cái, có chút không thoải mái với sự nhiệt tình của vị thủ lĩnh Thanh Khâu này, bèn khách khí nói “Quốc chủ, mời ngồi.” rồi cố gắng đứng dậy để rót cho nàng ta một cốc trà.

Nàng ta lập tức đi tới giữ tôi lại, nói “Nghe nói Thanh Loan cô nương bị bệnh, dưỡng bệnh quan trọng hơn.” Nói xong thì đi tới ngồi bên cạnh bàn.

Tôi thấy nàng nhìn tôi, trong mắt có hàm ý sâu sắc, cũng không biết là nàng đang tính toán chuyện gì “Cửu Ly, rót cho quốc chủ một cốc trà đi.”

Cửu Ly vâng lời đi tới cầm ấm trà rót ra cốc, lại rót một cốc cho tôi, vừa lúc tôi tranh cãi với Nhạc Kha nên hơi khát, liền uống một hơi hết nửa cốc trà mới bỏ xuống.

Vị cô cô kia nhìn Cửu Ly rồi lại thở dài nói “Lúc trước ta cho rằng cô nương nhận nuôi tiểu Ly cũng vì nó là một con thú nhỏ, bây giờ nhìn thấy hai người thật là tỷ đệ tình thâm, nếu ca ca và đại tẩu biết được, chắc cũng ngậm cười nơi chín suối.”

Mấy trăm năm qua, Cửu Ly và tôi cùng ngủ trên một cái giường, mặc dù lúc đó nó vẫn còn là một con thú nhỏ đầy lông mao nhưng tình nghĩa vẫn không thay đổi. Tôi vỗ vỗ tay nó, cười nói “Quốc chủ nói không sai, ta và Cửu Ly bầu bạn đã mấy trăm năm, mặc dù không cùng huyết thống nhưng cũng không kém chị em ruột thịt là bao.”

Cửu Ly ngồi bên cạnh tôi, nhích tới gần rồi buồn bã nói “Tỷ tỷ, cô cô muốn đệ trở lại Thanh Khâu làm quốc chủ, mấy ngày nữa sẽ lên đường. Cửu Ly không muốn rời xa tỷ tỷ nên đặc biệt tới đây để thương lượng với tỷ tỷ.”

Trong lòng tôi rất lưu luyến, nhưng nghe nó nói có thể trở lại Thanh Khâu thì cũng mừng cho nó. Từ nhỏ tôi đã rời khỏi thành Tu La, hơn một vạn năm qua cũng chưa quay về lần nào, bây giờ cũng thật mong mỗi có một ngày có thể trở lại. Từ nhỏ Cửu Ly đã ở Thanh Khâu, đương nhiên nhớ nhung trong lòng nó là rất nhiều.

“Đây là chuyện tốt mà! Tiểu Ly, đệ đã rời khỏi Thanh Khâu mấy trăm năm, bây giờ hãy theo cô cô trở lại Thanh Khâu đi, nếu tỷ tỷ rảnh rỗi cũng sẽ tới thăm đệ. Đến lúc đó đệ đã là Quốc chủ của Thanh Khâu, đến lúc đó tỷ tỷ cũng có thể như con của của Thủy tộc.”

“Sao cơ?” Cửu Ly khó hiểu.

Tôi cười nói “Con của của Thủy tộc là con vật uy phong nhất, có thể ngang ngược đi tới, ngang ngược đi lui. Tỷ tỷ vốn rất hâm mộ nó!”

Cửu Ly đang sàu đầy bụng, bị lời nói của tôi chọc cho bật cười “Đệ thấy tỷ tỷ ở núi Đan Huyết thật là cô đơn, nếu tới Thanh Khâu của đệ rồi thì yên tâm, nếu có ai bất kính với tỷ tỷ, đệ sẽ đánh cho tan tành.”

Từ trước tới nay, tôi ít khi được bao che như vậy, lại có chỗ dựa vững chắc nên bỗng chốc cũng thấy Thanh Khâu mới thân thiết làm sao. Tôi nắm tay Cửu Ly, trong mắt dâng lệ ầm ướt nhưng vẫn không bớt vui mừng, nhìn nó thật kĩ.

Con thú nhỏ năm đó được tôi nhặt về, bây giờ đã trở thành thiếu niên tao nhã, nét mặt sắc sảo, rồi sẽ có một ngày nó đứng đầu một cõi, được vạn thú ở Thanh Khâu kính ngưỡng. Trong lòng tôi xúc động, vươn tay vỗ vào đầu nó, giống như lúc nó vẫn còn là một con thú nhỏ, mỗi ngày tôi đều ôm nó trong ngực rồi sờ sờ bộ lông của nó để tìm chút ấm áp.

Cô cô của Cửu Ly yên lặng uống xong cốc trà, nói “Hôm nay bốn vương tới, lại thấy bên cạnh cô nương không có lấy một người hầu, bị thương cũng không cai chăm sóc. Cô nương đã có ơn dưỡng dục tiểu Ly, bên cạnh bốn vương có một hầu gái vô cùng tri kỷ, gọi là Nhã Nhĩ, không bằng hôm nay bốn vương tặng cô nương làm người hầu?”

Không đợi tôi đáp lời, nàng đã vỗ tay gọi “Nhã Nhĩ, vào đây.”

Ngoài cửa có một giọng nữ trầm nhẹ đáp lời “Vâng, Quốc chủ.” Giọng nói mềm mại mê hoặc, nếu tôi là nam tử, chắc chắn rất muốn thấy dung mạo của cô gái này.

Cửa phòng được đẩy nhẹ ra, một cô gái mặc áo màu xanh đang đứng đó. Mắt tôi sáng lên, cô gái kia có đôi mắt sáng ngời trong suốt, mũi cao lại thẳng, đôi môi đỏ như chu sa, dáng người cao cao thanh mảnh. Nàng không chút hoang mang, đứng nghiêm ở đó, trong mắt lại có ý đánh giá mà nhìn tôi, một lúc sau lại khom người hành lễ.

Mặc dù tôi quen biết Cửu Ly, nhưng đây lại là nô tỳ bên cạnh cô cô hần, tôi sao chịu được đại lễ này? Vội vàng đẩy Cửu Ly mà nói “Nhanh tới đỡ Nhã Nhĩ cô nương đứng dậy. Tỷ tỷ không có công lao, không thể

hưởng lộc, sao có thể chịu đại lễ của Nhã Nhĩ cô nương được?”

Quốc chủ Thanh Khâu nhìn tôi một cái, hàm ý sâu xa mà nói “Thanh Loan cô nương đủ tư cách nhận, cũng đừng khách khí. Để nàng lại bên cạnh mà sau này còn có việc cần. Hôm nay bốn vương mệt rồi, lại sắp có bữa tiệc phải dự. Cửu Ly, tạm thời đi với cô cô đi, ngày mai lại thăm tỷ tỷ.”

Cửu Ly còn muốn ở lại nhưng được quốc chủ Thanh Khâu khuyên một lát thì theo nàng rời đi.

Bốn tiên sống hơn một vạn tuổi cũng chưa từng được ai hầu hạ, cũng chưa hề có thói quen hắt hàm sai bảo ai. Chối từ mà không được, đành trơ mắt nhìn Cửu Ly và cô cô của hắn nghênh ngang rời khỏi đó, Nhã Nhĩ cô nương chỉ im lặng đứng đó, đưa mắt nhìn tôi, tình hình này để người nào không biết nhìn vào chắc sẽ tưởng bốn tiên là người hầu của Nhã Nhĩ cô nương.

Tôi và nàng trợn mắt nhìn nhau một lát, tôi đầu đầu nói “Trong Tín Phương Viện này cũng nhiều phòng, cô nương chắc cũng mệt mỏi rồi, tự chọn một phòng rồi nghỉ ngơi đi, chỗ này của tiểu tiên không cần ai hầu hạ cả.”

Quốc chủ Thanh Khâu này và tôi không quen không biết, lại bỗng nhiên tặng người hầu đến cho tôi, nói không chừng là còn có ý khác, sao tôi dám để Nhã Nhĩ cô nương này hầu hạ? Trước mắt cứ để cô ấy ở đó đã.

Không ngờ Nhã Nhĩ vừa nghe vậy thì lại quỳ phịch xuống, ngực tôi đau nhức không thể đứng dậy, nhưng nhìn nàng quỳ trên mặt đất như thế thì cũng phải cố gắng bước xuống, gượng tới đỡ nàng dậy. Tay còn chưa kịp đặt trên vai nàng thì nàng đã khom người, trình trọng nói “ Thuộc hạ Bà Nhã Trĩ tham kiến công chúa điện hạ, công chúa điện hạ vạn an!”

Không biết có phải là do tôi bị di đánh cho học máu không nhưng lúc này nghe nàng gọi như vậy, cảm thấy đầu óc choáng váng, lại đỡ nàng trong chốc lát rồi quát lớn “Yêu nữ to gan, tiểu tiên chỉ là một chú ong quẩn nhỏ nhỏ, sao dám gọi là công chúa điện hạ? Công chúa điện hạ cũng có thể gọi bữa bái như vậy sao?”

Nàng ta tự đứng lên, nhìn quanh rồi nói “Mặc dù vương ta đều khen ngợi công chúa, nhưng không ngờ công chúa lại nhát gan như vậy, chỉ là một cái xưng hô thôi đã bị dọa cho đứng tim. Yếu đuối như vậy sao có thể là công chúa của tộc Tu La chúng ta?”

Tim tôi đập thình thịch, trong lòng đủ thứ chua xót đắng cay, tuy biết không phải lúc nhưng vẫn muốn thốt lên một tiếng : Thì ra phụ thân Tu La vương cũng không quên tôi!

Nhưng trước đây có nghe dì nói qua, Thiên giới và Tộc Tu La hết sức căng thẳng với nhau, lỡ như Bà Nhã Trĩ này gian tế Thiên giới phái tới, chẳng những để điều tra tôi mà tương lai còn liên lụy tới phụ thân Tu La vương, chẳng phải là sai lầm của tôi sao?

Tôi nghiêm mặt, nổi giận nói “Yêu nữ to gan, ngươi không sợ ta tới nói với Thái tử điện hạ, đẩy ngươi tới Tru Tiên Đài sao?”

Nàng ta mỉm cười, vẽ mặt măn nguyện gật đầu “Vương của ta quả nhiên không sai, công chúa điện hạ đúng là thông minh cẩn trọng, nhất định không dễ dàng tin một người xa lạ. Nhưng vương của ta cũng đã sớm chuẩn bị.” Nói xong nàng lấy ra một bọc nhỏ, bên trong là trái cây mùi thơm ngào ngạt, vừa đỏ vừa xanh, là những loại trái cây mà ông đã từng mang đến cho tôi. Tôi ở thiên giới cũng đã hai trăm năm, thật chưa từng thấy Thái tử điện hạ ăn những trái này. Tôi lập tức vui mừng đến phát khóc, đem những trái kia ôm chặt trong ngực rồi lại đưa một tay tới kéo nàng, hỏi dồn dập “Ông ấy... phụ thân Tu La vương, ông ấy còn nói gì không?”

44. Chương 45

Bà Nhã Trĩ thấp giọng cười “Nếu như công chúa muốn nghe, thuộc hạ đương nhiên sẽ bẩm ngay, có điều là lúc này đang có một người nấp trong phòng công chúa, chuyện bí mật như vậy, công chúa có muốn thuộc hạ giết người diệt khẩu không?”

Tôi không ngờ là nàng ta có thể phát hiện ra tung tích của Nhạc Kha, trong lòng hoảng sợ, may mà nàng là do phụ thân Tu La Vương phái tới, nếu như là sát thủ người khác phái tới, chẳng phải tôi không còn đường sống sao?

“Chàng ra đây đi, chuyện này ta cũng không muốn gạt chàng.” Tôi xoa xoa nước mắt trên mặt, gọi Nhạc Kha.

(Vì hai anh chị này đã định chuyện chung thân nên cho phép mình đổi cách xưng hô nhé!)

Nhã Nhĩ cười nói “Công chúa đã có ý trung nhân, đương nhiên phải nói với vương của ta để việc vui sớm thành, công chúa cũng nên đổi cách gọi, gọi là phu quân đi, đừng ta ta chàng chàng thế nữa....” nàng dừng lại, nhìn Nhạc Kha đáng bước ra rồi lại quay sang nói với tôi “Quả là một nam nhân tuấn tú, xuất sắc hơn nam nhân ở tộc Tu La chúng ta nhiều.”

Bổn tiên từ trước tới nay có một thói quen kì lạ, thứ gì hoặc người nào bổn tiên thích, nếu được người khác khen ngợi một câu thì trong lòng bổn tiên lại cảm thấy vui vẻ sung sướng, còn vui hơn chính mình được khen. Nhã Nhĩ khen ngợi Nhạc Kha, trong lòng bổn tiên tự dưng lại có thiện cảm với nàng, bèn kéo tay Nhạc Kha rồi lại cười “Nhã Nhĩ quá khen. Mặc dù bộ dáng của chàng ấy bình thường nhưng lại rất tốt, đã nhiều lần cứu ta thoát khỏi nước sôi lửa bỏng.”

Nàng ta tự xưng là thuộc hạ, tôi lại xấu hổ mở miệng xưng là tiểu tiên nên cũng không được thân thiết cho lắm, tôi lại giới thiệu với nàng “Đây chính là con trai thứ ba của Đông Hải Long Vương, tên là Nhạc Kha... là.... Là nam nhân của ta.” Tôi sợ nàng thật sự làm ra chuyện giết người diệt khẩu kia.

Nhạc Kha nắm chặt tay của tôi, thi lễ “Có thể được chiến tướng Bà Nhã Trĩ của Tu La vương đến để bảo vệ cho Thanh Nhi, Nhạc Kha cũng yên tâm vài phần.”

Bà Nhã Trĩ lẩm bẩm “Nhạc Kha... Nhạc Kha.... Chẳng lẽ chính là thiếu niên từng đi bên cạnh Vương Phi? Nhưng khuôn mặt lại không giống...”

Tôi nghe thấy nàng nhắc tới mẫu thân, trong lòng liền xúc động, vội vàng hỏi “Nhã Nhĩ cũng biết mẫu thân của ta sao? Mẫu thân bà ấy...” Cho dù năm đó bà có tốt hay không cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng Nhã Nhĩ hình như không nghĩ vậy, vẻ mặt hồi tưởng lại chuyện xưa, nói “Tính cách của Vương phi rất thẳng thắn, phóng khoáng, không hề bị ràng buộc, cũng không giống như mấy tiên tử ở Tiên giới kia. Nàng ấy nhìn trúngr vương của ta cũng thật là chính xác vô cùng. Nàng sống ở thành Tu La rất vui vẻ, tuy Vương phi mất sớm nhưng tộc Tu La chúng ta vẫn mong Bà Nhã Trĩ có thể rước công chúa về để giảm bớt tiếc nuối mấy ngàn năm qua trong lòng của Vương.”

Trong lòng tôi đau đớn nhớ tới mẫu thân mất sớm, nghĩ tới vẫn còn xót xa. Nhưng lại thấy ánh mắt của Nhã Nhĩ sáng rực, nhắc tới mẫu thân cũng không có chút đau đớn nào, giống như mẫu thân vẫn còn sống. Nhã Nhĩ nói về mẫu thân rất vui vẻ cũng làm tôi với bớt nỗi đau trong lòng, chỉ cảm thấy mẫu thân lúc còn sống rất hạnh phúc, sau khi chết cũng được tộc Tu La nhớ tới, cũng coi như là một sự an ủi to lớn.

Nhưng lúc trước lại nghe dì nói phụ thân Tu La vương ra tay đả thương bà, hôm nay Nhã Nhĩ đến đây, tôi cũng đem sự hoài nghi trong lòng ra hỏi rõ “Nghe nói phụ thân vì tìm ta mới đến núi Đan Huyệt đánh nhau với dì Xích Diễm?”

Trong mắt của Bà Nhã Trĩ ánh lên vẻ phẫn nộ, hỏi “Công chúa tin thủ lĩnh Điều tộc hay tin vương của ta?”

“Đương nhiên là tin phụ thân.” Cho dù dì nuôi dưỡng tôi mấy ngàn năm, nhưng phụ thân là một người quang minh chính đại, sao tôi có thể nghi ngờ ông ấy?

Bà Nhã Trĩ có vẻ hài lòng với câu trả lời của tôi, thở dài nói “Cuối cùng cũng là phụ tử liên tâm. Người dì kia của công chúa cũng thật là âm hiểm.”

Dì có âm hiểm hay không thì tôi không rõ lắm, nhưng đúng là bà không ngay thẳng được như phụ thân. Tôi lo lắng hỏi “Chẳng lẽ phụ thân bị bà ấy đánh trọng thương?”

Bà Nhã Trĩ phì cười, tỏ vẻ khinh thường mà nói “Nếu dựa vào bản lĩnh thật sự thì cho dù có mười bà Xích Diễm cũng không đánh thắng được vương của ta. Nhưng dì của công chúa rất đa đoan, nhiều quỷ kế, lại gian xảo vô cùng, bà ta dùng công chúa làm mồi dụ, nói là công chúa đang chờ Vương ở núi Đan Huyệt, bà

đồng ý cho Vương mang công chúa về thành Tu La. Nhưng lúc Vương đến nơi đó thì mới phát hiện ra bà ta cho cung nga giả làm công chúa. Lại bày ra thiên la địa võng, thừa dịp Vương đang sơ suất thì đâm ngài ấy một kiếm, nếu không phải ta can đảm dũng mãnh mở đường máu thì thiếu chút nữa đã mất mạng ở núi Đan Huyệt. Có điều lúc rời khỏi thì ba ta xông ra ngăn cản, bị Vương đánh ột chưởng.”

Sau khi đi đến Thiên giới thì được Dược quân hết lòng chữa trị, qua mấy ngày mới tốt lên được một chút, có thể thấy được chưởng kia của phụ thân cũng thật đáng sợ. Có điều lúc ấy tình thế nguy cấp, nếu như phụ thân không động thủ thì chắc đã tan xác ở núi Đan Huyệt, nghĩ tới chuyện đó thì cũng cảm thấy may mắn. Nhưng đi lại đối trắng thay đen mà đối lừa tôi... thật không thể tha thứ!

Tôi đẩy vai của Bà Nhã Trĩ, vội vàng hỏi “Vậy phụ vương bây giờ thế nào rồi?”

Bà Nhã Trĩ do dự nói “Tuy thương thế của Vương không đến nỗi nguy hiểm tới tính mạng, nhưng ngài ấy bị trọng thương, trong lòng chỉ mong có thể gặp được Công chúa. Ngài ấy tìm khắp tứ hải tam giới, cuối cùng nhớ ra là chưa tìm trên Cửu Trùng Thiên, may mà thuộc hạ và quốc chủ Thanh Khâu cũng có giao tình, nên mới tìm cách tìm tới đây.”

Tôi nghe nói phụ thân chỉ muốn gặp tôi, trong lòng vừa buồn vừa vui, có điều đây là Thiên giới, sao tôi có thể trốn khỏi đây. Lúc mới tới tôi cũng từng đi mò đường, không biết là người nào tạo ra tiên chướng hay là mấy thiên binh thiên tướng kia gần đây quá rảnh rồi nên mới canh chừng vô cùng nghiêm ngặt, nếu muốn rời khỏi Cửu Trùng Thiên, nhất định phải có người quen dẫn đường, nếu không sẽ bị tóm cổ.

Bà Nhã Trĩ nói “Mấy ngày gần đây lại có chiến sự, Vương lo lắng cho an nguy của công chúa nên phái thuộc hạ tới. Có điều hôm nay thuộc hạ cũng chú ý xung quanh, thấy Thiên giới canh phòng quá nghiêm ngặt, ở gần cung Hoa Thanh lại càng canh phòng chặt chẽ hơn, nhìn từ bên ngoài không thấy được bên trong. Tín Phương viện này được canh gác như một cái cũi sắt, do công chúa chưa từng ra chiến trường nên mới không cảm giác được sát khí trong đó.”

Tôi đã sớm đoán được dã tâm của Thái tử, lúc này cũng cảm thấy nhẹ nhõm và có chút may mắn : Lỡ mà ngày đó bốn tiên động lòng với Thái tử thì chắc lúc này sẽ đau lòng lắm.

Bà Nhã Trĩ vượt đường xa mà tới, cũng nói tình hình giữa Thiên giới và Tộc Tu La cho tôi nghe, tôi thấy nàng ngáp ngắn ngáp dài, thì ra đã qua giờ tỵ, đành phải đẩy đẩy nàng “Nhã Nhĩ, nếu hôm nay không còn chuyện gì nữa thì ngươi về nghỉ ngơi đi. Trong Tín Phương Viện này ngoài ta và hai ma ma kia cũng không còn ai tới quấy rối đâu. Hay là ngươi chọn một gian phòng mà vào ở tạm?”

Nơi này lúc xưa Thiên hậu nương nương từng ở nên cũng chẳng thiếu phòng, còn hai vị ma ma thường hay quét tước trong sân thì cứ lo sợ rằng nương nương sẽ quay lại, nếu để cho đổ nát tới bởi thì cũng thật quá khó coi. Nên các phòng trong viện đều được quét dọn sạch sẽ, nàng có thể tự tiện vào ở.

Bà Nhã Trĩ bước tới nhìn Nhạc Kha chăm chú, sắc mặt kỳ lạ rồi lại cười cười, lúc này mới nghênh ngang đi khỏi.

Tôi bị ý cười của nàng làm cho chột dạ, lúc này chỉ mong cho nàng rời khỏi để có chút thời gian riêng tư với Nhạc Kha. Nhưng thấy nàng cười thì có cảm giác như mấy ý nghĩ của mình đều bị nàng nhìn thấu, thật là xấu hổ quá đi.

May mà Bà Nhã Trĩ cũng là một nữ nhân phóng khoáng, nàng chỉ cười trừ một cái, cũng không trêu chọc gì rồi quay lưng đi. Trong phòng chỉ còn lại hai chúng tôi, đêm đã khuya, trong phòng có dạ minh châu chiếu sáng, ánh sáng nhẹ nhàng làm lòng người lay động.

Mặc dù Nhạc Kha và tôi đã định nhân duyên, nhưng tôi nhớ tới con rồng này lúc trước thường thích tán tỉnh với mấy tiên tử kia, cảm thấy trong lòng ghen ghen, không vui chút nào. Đúng lúc hôm nay lại bị thương chưa lành, tôi mượn sự đau xót của hấn để làm càn “Trời đã khuya rồi, điện hạ về nghỉ ngơi sớm đi, sống chết của ta thì có liên quan gì tới ngài đâu chứ?”

Mặc dù hấn cười, nhưng lúc này thấy tôi bị thương nặng lại còn phải đối phó với thủ lĩnh tộc Cửu Vĩ hồ, lại còn tiếp chuyện với Nhã Nhĩ, lúc này đã toát hết mồ hôi, hấn lo lắng bước tới “Thanh Nhi và ta đã định nhân duyên, chẳng lẽ nàng muốn từ hôn sao? Di của nàng tu vi hơn mười vạn năm, giận dữ lên có thể đánh cho nàng tan tành như khói bụi. Sau này không có chuyện gì thì nàng đừng ở chung với bà ta. Người này

mặc dù nhìn thì có vẻ chí công vô tư, nhưng trong lòng lại gian xảo quỷ quyệt. Năm đó... năm đó Nhị công chúa cũng chết trên tay bà ta.”

Trong lòng tôi buồn cười, lúc trước hắn hay gọi mẫu thân là tỷ tỷ, lúc này đã định nhân duyên với tôi, muốn cùng trang lứa nên lại gọi mẫu thân là Nhị công chúa. Mặc dù được hắn quan tâm như vậy, trong lòng cũng mềm mại nhưng lại nhớ tới việc kia, tôi nghiêm mặt nói “Đi đi, ta và ngài quen biết mấy ngàn năm, hôm nay lại mở miệng cầu hôn ngài, chuyện khác thì không nhắc tới làm chi, nhưng bình thường ngài hay trêu chọc mấy tiên tử kia, lời ngon tiếng ngọt, lúc này cũng không cần phải như thế với ta.”

Hắn có chút uất ức “Thanh Nhi vừa mới cầu hôn ta, vậy mà lại không tin ta sao?”

Tôi nằm nghiêng trên giường, cười như không cười mà nói “Mấy ngàn năm qua, không nói tới những người khác, chỉ nói tới hai tỷ muội của Ly Quang thôi, ta còn nhìn thấy ngài và các nàng ấy ôm ấp, là tận mắt thấy nha. Không biết ở nơi ta không thấy thì mấy người còn làm chuyện gì nữa, hừ!”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ bừng, giống như đứa trẻ bị lộ hết chuyện bí mật, một lúc sau hắn mới xấu hổ nói “Thật tình ta cũng là bất đắc dĩ, nhưng tiên tử này đều e thẹn, đâu thể làm ra chuyện thân mật gì?”

Mấy ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên tôi được thấy bộ dáng tưng quẫn của hắn. Tôi bèn tận dụng thời cơ, lập tức càng công kích thêm, giả vờ coi như mấy lời kia của hắn toàn là nói dối “Nói chuyện với ngài mà ngài lừa ta. Ta với ngài quen biết ngài mấy ngàn năm, chưa bao giờ thấy ngài ghét mấy tiên tử đó. Bốn phương đều nói ngài có tính phong lưu, ngay cả tam thúc của ngài ở hồ Côn Minh cũng biết, ngài cần gì phải kiêu căng?”

Hắn cao hơn tôi rất nhiều, lúc này khom lưng néo mũi tôi một cái, cười nói “Mẫu phi ép ta thành hôn. Nếu không phải bị mang tiếng phong lưu, cha mẹ ở Tiên giới không chịu gả con gái cho ta thì chỉ sợ là lúc này thê thiếp của ta thành đàn rồi.”

Lời này của hắn cũng không sai, Đông Hải long vương có chín đứa con, bây giờ đều đã thành gia thất, ngay cả Thất điện hạ cũng đã thành thân, sinh được hai con rồng con đáng yêu hoạt bát. Chỉ có Tam điện hạ Nhạc Kha bởi vì thói phong lưu, không có ai chịu gả con gái cho hắn nên tới bây giờ vẫn là một con rồng cô đơn.

Nhưng nghĩ lại, hắn cũng chỉ cười cười nói nói với mấy tiên tử kia, cũng chưa từng nhìn thấy hắn ôm ấp hay có tiên tử nào khóc lóc sụt sùi mà tìm tới Đông Hải Long cung.

Lúc trước tôi thấy thủ đoạn tán gái của hắn quá cao siêu, bây giờ nghĩ lại, hắn chẳng qua chỉ là tô tô trét trét, giả bộ phong lưu mà thôi.

Nhưng bây giờ hắn đã đồng ý định thân với tôi, trong lòng tôi cũng chẳng muốn nhìn thấy hắn cười cười nói nói với người khác. Tôi nhìn hắn, vẫy vẫy tay “Chàng cao quá, cúi xuống một chút.”

Hắn ngoan ngoãn khom lưng xuống, tôi kề tới gần, thừa dịp hắn chưa kịp chuẩn bị thì thành linh hôn vào trán hắn một cái “Bây giờ chàng đã định nhân duyên với ta rồi, nếu sau này ta còn thấy chàng cười nói với người khác, ta sẽ mặc kệ chàng.”

Hắn đưa tay rời chỗ tôi hôn vào, cười rạng rỡ “Ta nhất định nhớ kỹ.”

Hai ngày sau thái tử lại mở tiệc chiêu đãi các công chúa và vương tử tại điện Tước La, nghe nói là con bay trên trời, chạy dưới đất, bơi trong nước, cứ hề có chút tôn quý thì đều được đến tham dự. Tôi nằm trong viện đã mấy ngày, thấy Lưu Niên được thái tử sai đến gọi tôi thì cũng nhận lời mà tới.

Bữa tiệc ồn ào, nhưng vương tử công chúa này từ nhỏ đã được học lễ nghi, cũng coi như là người có dạy dỗ đàng hoàng, nhưng ở giữa Thiên giới cảnh đẹp mê hồn, lại thêm rượu ngon, lúc say mềm thì cũng bỏ hết mấy thứ làm bộ làm tịch kia. Cũng có mấy đôi đang bàn đến chuyện hôn sự, tuy không cùng tộc nhưng hai bên có tình thì cũng có thể bỏ qua nhiều tục lệ của Tiên giới, cho dù là chim thú hay hoa cỏ hay cá tôm cũng có thể kết hôn.

Tiệc rượu đang vui vẻ, mấy tân nương tân lang tương lai đang sốt sắng trò chuyện thì dì và Đan Y tới cáo từ. Thì ra Thiên đế và dì cũng đã chọn ngày, ba tháng sau đúng rằm tháng tám thì Đan Y sẽ được gả tới Cửu Trùng Thiên làm Thái tử phi.

Vốn nghe nói Đan Y vì chuyện thái tử điện hạ muốn tôi làm trắc phi mà nổi giận, nhưng cuối cùng cũng không lay chuyển được thái tử, tức tôi đến đổ bệnh, tôi do dự một hồi nhưng vẫn không tới thăm.

Nghĩ lại, tôi giống như là châm dầu vào lửa, là người nhắc nhở nàng rằng cho dù làm Thái tử phi ở Thiên giới thì cũng không được như ý nguyện, ví dụ như chuyện phu quân tương lai của nàng bỗng để mắt tới người mà nàng ghét cay ghét đắng, tương lai phải chung đũa, đúng là một cơn ác mộng.

Tôi muốn Đan Y không còn đắc ý được nữa.

Không tới thăm nàng ta, tôi giống như một biểu muội sành sỏi việc đời, lấy việc được làm trắc phi mà kiêu ngạo không để nàng ta vào mắt.

Nhưng không đợi tôi tới tìm thì dì và nàng ta đã tới đây, thật là giảm bớt rắc rối cho tôi. Trong lòng tôi vui vẻ không ngớt.

45. Chương 46

Tôi ngồi trong góc, đợi cho dì và Lăng Xương nói chuyện xong đang muốn cáo từ thì đưa tay cầm lấy bình rượu trên bàn, vẩy một chút lên áo rồi lại cầm ly rượu của mình, nghiêng ngả đi tới chỗ dì.

Trong điện Tước La lúc này, mấy vị khách còn đang xem ca múa. Dì và Đan Y cùng Lăng Xương đang đứng ở chủ vị, nhóm tiên tử đang nhảy múa kia lui xuống, một nửa khách khứa trong điện đã say mềm, tôi nghiêng nghiêng ngả ngả đi về phía trước vài bước, con đường thật dài lam sao, bước từng bước giống như đã qua mấy vạn năm rồi.

Nhớ lúc vẫn còn là một đứa nhỏ, tôi hay đánh nhau với đám tiên đồng trong núi, lúc đó bị dì phạt đứng ở đỉnh Phượng Dực một đêm, không được về điện để nghỉ ngơi. Lúc đó bà đi đến đỉnh núi, lặng lẽ nắm lấy tay tôi rồi từng bước dẫn về, tôi vụng trộm liếc mắt nhìn thì thấy mây mù hờ hững trôi, chỉ có người này nắm lấy tay tôi nên trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Từ nhỏ tới lớn, chỉ có một lần bà nắm lấy tay tôi, nên trong lòng tôi cũng cảm thấy khó quên. Cho dù sau này bà có trách phạt tôi thế nào, tôi vẫn không oán hận, trong lòng chỉ nghĩ vì tính của bà nghiêm khắc, phạt tôi cũng vì muốn tôi tốt hơn mà thôi.

Ở dưới tấm màn đỏ, dì lạnh lùng nhìn tôi, Đan Y ôm chặt cánh tay của bà, trong mắt nàng ta đều ỷ lại vào bà. Tôi cứ nghĩ cả đời sẽ biết ơn dì, biết ơn dì đã có công nuôi dưỡng, sau đó sẽ thuận theo ý bà mà làm mọi chuyện.

Nhưng hôm nay bà đứng ở nơi đó mà tôi và bà như cách xa ngàn trượng, giống như người xa lạ, ân oán mắc mứu, chút tin tưởng cũng đã không còn gì.

Lăng Xương thấy bước chân của tôi xiêu vẹo thì vội vàng bước tới đỡ lấy tôi, tôi tránh khỏi tay hắn, cười nói “Sao dám làm phiền thái tử điện hạ được?”. Khách khứa trong điện đều đã say, cũng không biết vương tử tộc nào lại la lên “Thái tử đỡ chường quân cũng là chuyện thường tình thôi. Qua vài ngày nữa sẽ rước nàng vào cửa.”

Vừa dứt lời thì lại có tiền trạm trở về khen ngợi, Lăng Xương nhẹ cười.

Tôi cười khẽ một tiếng, lão đảo đi tới gần dì, Đan Y bực bội che miệng che mũi, trong mắt dì không có chút đồng tình nào, nhưng tôi đã không còn là một đứa trẻ như xưa, không còn vì ánh mắt của bà mà hoảng sợ nữa.

Tôi rót một ly rượu, xiêu vẹo làm một cái đại lễ rồi lại cười nói “Thanh Loan được ơn dì nuôi dưỡng mấy vạn năm qua, hôm nay mượn chén ngọc của thái tử điện hạ mà tạ ơn nuôi dưỡng của dì!”

Trước mặt quan khách và con rể tương lai, dì cũng không thể giận dữ được, trên trán nổi gân xanh, ánh mắt lạnh lùng, cuối cùng nhận ly rượu kia rồi uống một hơi, nói “Tự giải quyết cho tốt!”

Tôi không thềm để ý, trong ngực vẫn còn cảm giác đau đớn, nhưng giống như việc trả lại ân xưa này cũng làm cho lòng thoải mái được một chút. Tôi lại rót một ly rượu, cười hì hì đưa tới trước Đan Y “Thanh Loan sống nhờ ở núi Đan Huyet hơn một vạn năm, hiếm khi được tỷ tỷ quan tâm, xin mời tỷ tỷ uống cạn chén này, sau này tỷ muội chúng ta tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau!”

Mặt dì lập tức tái xanh, Đan Y lùi về sau một bước, quả nhiên không ngoài dự đoán. Nàng ta nhìn ly rượu chầm chầm, giống như bên trong có thuốc độc uống xong sẽ chết ngay lập tức, sống chết cũng không chịu uống chén này.

Tôi từng thấy đám thiếp thất của Đông Hải Long Vương bề ngoài thì xưng nhau tỷ muội, nhưng quay lưng thì hận giống như không thể giết chết đối phương. Lúc đầu tôi cũng không hiểu tạo sao mấy nữ nhân này lại xưng nhau là tỷ muội mặc dù không cùng tộc loài, qua một thời gian sau mới hiểu nguyên nhân.

Hôm nay tôi gọi Đan Y là tỷ tỷ, vốn cũng có chút mưu đồ riêng. Mẹ nàng ta và mẫu thân tôi tỷ muội ruột thịt, tôi gọi nàng ta là tỷ tỷ cũng không phải là chuyện gì sai trái. Nhưng Đan Y gần đây biết được là tôi sắp gả cho Thái tử làm Trắc phi, trong lòng khó chịu, một tiếng tỷ tỷ này thật như sét đánh vào lòng nàng ta, làm cho nàng ta vô cùng vô cùng tức tối.

Ở phía dưới lại có vương tử nào đấy khen ngợi “Nghe nói là công chúa Điều tộc hiền thực đức hạnh, lại rộng rãi khoan dung, hôm nay mới được chứng kiến, tỷ muội hòa thuận thế này, Thái tử điện hạ thật là có phúc.”

Thái tử nghe vậy thì ý cười đầy mặt, lại thấy Đan Y không chịu nhận ly rượu kia thì đưa tay cầm lấy rồi đưa tới trước mặt nàng ta, Đan Y tái mặt, vẻ mặt tuyệt vọng nhận ly rượu kia rồi một hơi uống cạn.

Mấy người ở phía dưới vui vẻ vỗ tay, đập bàn khen ngợi, nam nhân thì thì thầm vào tai nữ nhân, nữ nhân thì lại ca hát nhảy múa, vô cùng náo nhiệt.

Thái tử điện hạ mỉm cười đáp lễ với đám vương tử công chúa đã say mềm kia, Đan Y và dì cũng cáo từ, lúc đi ngang qua tôi thì trầm giọng nói “Đồ con hoang, coi như ngươi lợi hại! Có giỏi thì sau này đừng rơi vào tay ta!”

Tôi biết ý nàng muốn nói nàng mới là chánh phi, tôi chỉ là sủng phi, vai vế khác nhau. Nhưng tôi vẫn khoan thai đáp “Cùng một gốc sinh ra, cần gì đấu đá lẫn nhau.” Dì ngăn người, bước chân lảo đảo rồi liếc mắt nhìn tôi một cái đầy thâm ý, dắt con gái rời đi.

Bà Nhã Trĩ nói “Bốn phận của thuộc hạ là phải bảo vệ công chúa, tìm được thời cơ thì đưa công chúa rời khỏi đây. Đã như vậy thì nguy cơ rơi vào tay Đan Y là rất thấp, đừng sợ nó!”

Tiệc tàn lúc giờ tỵ, mọi người vui vẻ đến vui vẻ đi. Dì và Đan Y cũng về, tôi nghĩ tới lần sau gặp lại thì đã là kẻ thù đứng hai bên chiến tuyến, trong lòng cũng có chút u buồn, vô tình uống hơi nhiều rượu, ngả nghiêng đi về Tín Phương Viện Bốn tiên làm cung nga quét tước ở cung Hoa Thanh hai trăm năm, đối với cảnh trí nơi đây cũng nhớ rõ, nhắm mắt lại cũng có thể đi về tới nơi. Lúc này tôi đang khép hờ mắt đi tới hoa viên, mới đi được trăm bước thì đã đụng trúng một gốc cây.

Tôi giận dữ, lại nghĩ trong vườn này đương nhiên sẽ có những cây cổ thụ tu luyện thành tinh, bèn dùng lực đập cho nó một cái, vừa đập vừa mắng “Đáng đời ngươi! Thấy bốn tiên cũng không biết nhường đường!”

Chỗ tay chạm vào cảm thấy rất ấm áp, tôi hoảng hồn mở mắt ra, đang tính chửi to lên thì thấy ở dưới ánh trăng mờ mờ, có một khuôn mặt nam nhân xinh đẹp, nụ cười tươi như gió xuân dịu dàng nói “Thanh Nhi muốn đi đâu thế? Đường về Tín Phương viện không phải đường này.”

Tôi hoảng sợ trong lòng, lắc lắc đầu rồi đẩy hắn ra mà bước tiếp “Hơn nửa đêm rồi, Thái tử điện hạ muốn hù chết tiểu tiên hay sao?”

Hắn đuổi theo tôi, nắm chặt tay tôi rồi nói “Phụ hoàng đã đồng ý chuyện hôn nhân của ta và nàng rồi, nhưng mẫu hậu ta chưa từng gặp Thanh Nhi, nghe nói Thanh Nhi gan dạ lại dũng cảm, bà rất muốn gặp nàng.”

Tôi đẩy tay hắn ra, lại cảm thấy thân thể nghiêng ngã nên vội vàng chống tay vào một thân cây, không vui mà nói “Thái tử điện hạ tự mình quyết định, có từng hỏi ý của Thanh Nhi sao?”

Hắn cũng không giận, chỉ thân mật sờ tóc tôi “Thanh Nhi ngoại trừ có chút ương bướng thì tất cả đều tốt. Bốn vương thích nhất tính phóng khoáng này của nàng.”

Tôi hỏi một đường, hắn lại trả lời một nẻo làm tôi tức giận trong lòng, đang định bùng phát thì hắn lại hời hợt nói “Thiên giới nắm giữ sáu phương, không có thứ gì bốn vương muốn mà không đạt được.”

Cho nên, thái tử tôn quý này đã muốn thì không được từ chối sao?

Người đàn ông đứng trước mặt tôi đây đứng đầu lục giới, không cần nói tới dung mạo, ngoại trừ Cửu Ly thì không ai bì kịp với hắn, đó chính là một con người vô cùng cao quý. Dưới trăng thanh gió mát, tôi vốn nên nảy sinh chút tình ý, nhưng lúc này nhìn hắn cũng không có chút run động nào, thật là khó nói thành lời. Chẳng lẽ do bộ não của Điều tộc và Long tộc khác nhau nên mới thành ra như vậy?

Nhưng nghĩ lại thì thằng nhãi Nhạc Kha này cũng là một con rồng, nhưng lại vô cùng hợp ý với Điều tộc, có thể thấy là Thái tử này khác thường nên không bằng cả con rồng gốc Nhạc Kha này, chẳng qua là có chút tài nghệ và tuần tú một chút mà thôi.

Thế gian có một câu tục ngữ rất hay: vừa nhìn đã hiểu. Nói nhiều với thái tử này cũng vô ích thôi, ngày mai tỉnh táo rồi phải giải quyết chuyện hôn sự này gấp. Nếu như Thiên hậu nương nương cũng là hạng người không phân rõ trắng đen thì đành tìm thời cơ bỏ đi với Bà Nhã Trĩ cho xong. Tôi vẫy vẫy tay chỉ vào Tín Phương viện rồi nói “Đã phiền thái tử điện hạ đưa tiễn, tiểu tiên xin cáo lui.”

Hai mắt Thái tử sáng ngời, nói “Thanh nhi không cần để ý tới thái độ tỷ tỷ của nàng, chẳng qua là nàng ta nhất thời chưa chấp nhận được thôi.”

Trong lòng tôi thấy hắn thật là lòng tham không đáy, muốn trái ôm phải ấp, chẳng khác nào phụ hoàng Tiên Nghiêu của hắn. Có điều thì kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, mẫu thân hắn cuối cùng cũng ngồi lên ngai Thiên Hậu, đương nhiên chưa từng nhớ tới mẫu tử Nhạc Kha đã ly biệt hơn một vạn năm, sống lạnh lẽo bên ngoài.

Hắn thấy tôi im lặng không nói thì tưởng trong lòng tôi không vui, an ủi vài câu rồi rời khỏi. Tôi đẩy cửa vào Tín Phương viện, nghe thấy tiếng ngáy như sấm của hai ma ma kia, trong phòng tôi có ánh sáng mờ mờ chiếu lên một bóng dáng xinh đẹp. Bóng dáng kia di chuyển, cửa phòng mở ra, Bà Nhã Trĩ đang đứng ở cửa, nhìn tôi từ trên xuống dưới, thấy tôi bước đi lảo đảo thì dìu tôi vào phòng.

Tôi cứ nghĩ rằng chỉ có mình nàng trong phòng nhưng lại có thêm một người đang ngồi ngay ngắn đằng kia, chính là Nhạc Kha. Bữa tiệc đêm nay mới qua một nửa đã không thấy bóng dáng của hắn, sao lại qua mắt được mấy thị vệ kia mà ngồi trong phòng tôi nhỉ.

“Chẳng lẽ có chuyện gì gấp?” Tôi vừa đi vừa nói, Bà Nhã Trĩ đỡ tôi ngồi xuống giường.

Hắn ngồi vào cạnh giường để tôi nằm thoải mái, gật đầu nói “Đêm nay ta gặp được sư muội của mẫu thân.”

Tôi vốn đã nhắm mắt, nghe vậy thì mở to mắt, la lên “Ở đâu?”

Nếu có thể tìm được sư muội của mẫu thân của Nhạc Kha, chắc có thể giải được cấm chú của bà rồi cứu bar a.

Nhưng sắc mặt của Nhạc Kha lại vô cùng ủ dột “Ngay tại trước khóm hoa quỳnh kia.”

46. Chương 47

Tôi chưa từng nghĩ đến, sẽ có duyên gặp được vị sư muội của mẹ Nhạc Kha vào sáng ngày hôm sau.

Lúc đó tôi bị Thiên hậu triệu kiến, đi theo cung nga tới Sở Cư Điện các của Thiên hậu, sau khi hành lễ tôi đưa mắt nhìn thấy có một cô gái trẻ tuổi ngồi bên cạnh Thiên hậu, váy dài màu xanh nhạt, sắc mặt trong trẻo mà lạnh lùng, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo, bên hông có một ngọc bội bằng ngọc thạch sáng bóng óng ánh, nhìn hình dáng xác thật là đoá hoa Ưu Đàm nở rộ, tôi bèn kết luận là nàng, cô gái đó tên Lưu Chỉ.

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng ho khan uy nghiêm, Thiên hậu nương nương biểu lộ ra âm thanh uy nghiêm lại cười nói: “Lưu Chỉ tiên tử xin đừng chê cười, nha đầu kia chính là con trai vô dụng của ta thỉnh cầu cưới làm trắc phi, bản cung nghe nói nha đầu kia có phần lỗ mãng, nên hôm nay gọi đến đây dạy chút lễ nghi.”

Tôi ngẩn đầu nhìn một cái, nhưng thấy sắc mặt uy nghiêm của Thiên hậu, mặc dung mạo cũng được coi là đoan trang đẹp đẽ, nhưng lộ ra ngoài vẻ thông minh lanh lợi nghiêm khắc quá mức, trái ngược với cô gái mỏng manh mềm mại đáng yêu, thật làm cho tôi cảm thấy rung mình, vội vàng cúi đầu.

Giọng nói của Lưu Chỉ cũng giống như vẻ ngoài của nàng mang theo chút trong veo mà lại lạnh lùng, nhàn nhạt cười nói: “Thiên hậu nương nương nói như thế? Nha đầu kia có thể được ngài dạy bảo chính là phúc phần của nàng ta, Thiên hậu dạy dỗ thái tử cùng thái tử phi nương nương cũng được xem tận tâm tận lực.”

Thiên hậu giống như mất bị mù, không thấy tôi đang đứng giữa điện, vẫn tiếp tục trò chuyện những tin đồn thú vị với tiên tử Lưu Chỉ nữa canh giờ, tôi đứng ở dưới điện tể hết cả chân, lúc này Thiên hậu không có ở trong thư phòng tất nhiên vẫn đang ở Đại Thụy, nghĩ đến đây, bỗng nhiên thấy bối rối một mối, ngáp một cái.

Tiên tử đứng hầu bên cạnh lập tức quát lên: “To gan! Trước mặt Thiên hậu dám làm cử chỉ vô lễ!”

Tôi chớp chớp mắt, cảm nhận được hơi nước cuộn cuộn mênh mông ở bên trong, thật sự không sợ hãi, chỉ do cơn buồn ngủ gây ra. Chậm rãi lấy khăn ra, lau đi nước mắt đang đọng ở khóe mắt, nhẹ nhàng đơn giản nói: “Thì ra là vị tỷ tỷ này nhìn thấy tiểu tiên sao? Tiểu tiên này đã đứng dưới điện này nữa canh giờ, tỷ tỷ cũng chưa từng để ý thấy, tiểu tiên cho rằng mất tỷ tỷ bị mù rồi.”

Mất vị tiên tử kia mở to ra nổi lên đầy tơ máu đỏ bừng bừng, cả giận nói: “Người nha đầu này thật to gan ——” lại bị cái ngáp nữa của tôi làm ngưng hẳn nữa câu sau.

Sắc mặt Thiên hậu nương nương nhất thời trở nên rất khó coi, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Nha đầu lỗ mãng thì vẫn là nha đầu lỗ mãng, để cho tiên tử Lưu Chỉ chê cười rồi. Những đứa con của bản cung đều rất tốt, nên cũng chưa bao giờ thấy qua loại hoa cỏ dại này, giống như là một món đồ chơi xinh đẹp đáng yêu, nên muốn chiếm lấy. Ai chẳng biết đứa con đó của ta không có tính nhẫn nại, bất quá món đồ này chỉ mới lạ mấy ngày, qua vài ngày, rồi chắc cũng sẽ chẳng nhớ đến đây?”

Trong lòng tôi nữa khắc cũng chưa từng quên lời Chu Tước Thần Quân đã nói, năm đó phụ thân Tu La đánh với Thiên tộc, cha của Thiên hậu nương nương hiện nay đã chết trên chiến trường. Nhìn vẻ mặt của Thiên hậu nương nương, nếu tôi có chịu hạ mình lấy lòng, sợ là sẽ vẫn bị ghi hận, huống chi tôi cũng có tâm leo lên, lập tức nhàn nhạt liếc mắt nhìn vị tiên tử đứng bên cạnh một cái, lau vài giọt nước mắt chảy ra ở khóe mắt vì ngáp, thở dài: “Tiên tử tỷ tỷ đừng trách, mấy ngày gần đây tiểu tiên hay gặp ác mộng. Có một ngày khi tỉnh lại mọi người ở trong điện đều gọi tiểu tiên là trắc phi nương nương, chắc là do tiểu tiên bị choáng váng, thấy ác mộng còn chưa tỉnh, chỉ cần trở về ngủ, khi tỉnh dậy mọi chuyện đều sẽ qua thôi.” Nói xong tôi liền xoay người đi ra khỏi điện.

Hôm nay Thiên hậu triệu tôi đến đây cũng chẳng muốn nói một câu đằng hoàng với tôi, không biết là do nhỏ nhen hay vẫn ghi hận thù cũ năm xưa. Bà ta vừa nhỏ nhen, làm như không nhìn thấy, dĩ nhiên tôi cũng cần phải phối hợp tốt với bà ta một chút mới phù hợp với tình hình. Mới bước hai bước hướng ra ngoài điện, đã nghe thấy Thiên hậu giận giữ mắng mỗ một tiếng: “Tiện tì to gan, nếu như hôm nay người không nói chuyện rõ ràng, đừng trách bản cung không nể tình, lột da ghiền xương, cắt đứt tiên gân của ngươi ném vào luân hồi, mặc cho ngươi tự sinh tự diệt.”

Hôm nay Thiên hậu nương nương chính là nữ chiến thần, nghe nói tính tình không được tốt, có thể thấy đó là sự thật. Tôi đã rơi vào trong tay bà ta, sống hay chết tất nhiên không phải do tôi quyết định, cần gì phải tạm thời bảo toàn mạng làm cho bà ta vui sướng trong lòng?

Tôi xoay người lại, thi lễ lại lần nữa, lạnh nhạt nói: “Nếu Thiên hậu cho gọi tiểu tiên đến, tất nhiên là có ngọc chỉ muốn ban cho, hoặc là có chuyện muốn hỏi ý kiến, tiểu tiên một vừa không phải là cái tì thiếp gì, hai là tiểu tiên cũng không phạm phải sai lầm gì, trên trời có đức hiếu sinh, sau Thiên hậu nương nương vừa mở miệng đã muốn cắt gân của tiểu tiên, cũng không biết ngày trước tiểu tiên đã có oán thù lớn gì với Thiên hậu nương nương?” Trong lòng tôi chắc chắn bà ta sẽ không nhắc đến mối thù giết cha bà cùng cha Tu La.

Tiên tử Lưu Chỉ cau mày nói: “Nha đầu kia sao không biết tốt xấu như vậy? Ngay cả Thiên hậu nương nương cũng dám chống đối? Thân phận thái tử điện hạ tôn quý, trong vạn tiên nhân mới tìm được một, có thể nhìn trúng nha đầu nhà ngươi chính là phúc phận tu luyện vạn năm của ngươi, thế mà lại không biết trân trọng?”

Tôi khom người thi lễ, nói: “Đa tạ tiên tử Lưu Chỉ dạy bảo. Chỉ là tiểu tiên nghe nói thế gian có một người nghèo, chỉ có hai bàn tay trắng, bị bệnh sắp chết, rất muốn ăn muôn dưa muối do chính tay mẹ mình làm lúc còn trẻ, nhưng có một người giàu tâm địa lương thiện, liền lấy món chân giò thủy tinh tặng cho người nghèo này, chỉ muốn khi hắn rời đi nhân thế, tất nhiên có thể ăn được chút mỹ vị chắc sẽ vui vẻ không thôi, nhưng lại không biết người nghèo này một miếng chân giò thủy tinh cũng không ăn, vị hắn không muốn, cho dù có ăn cũng không nếm ra mùi vị mỹ vị trong đó.”

Thiên hậu nương nương lạnh lùng khê hừ: “Ý của nha đầu lỗ mãng ngươi chẳng lẽ cho là Lăng Xương con ta không xứng với ngươi?”

Trong lòng tôi hưng phấn, chỉ là sứ bẻ cong ý người khác của hai mẹ con này thật là mạng mẽ, rốt cuộc hôm nay có ai nhớ đến hỏi tôi một câu là có chịu hay không đây, thật đúng là không dễ dàng gì. Ngay sau đó thở dài một hơi, rồi nói: “Tiểu tiên nghe nói ở Tiên giới có Thượng tiên muốn thu nhận thần thú, tất nhiên cũng phải hỏi một câu xem thần thú có chịu hay không. Với thượng tiên mà nói, những con thần thú này bất quá cũng chỉ là vật cưng thôi, còn có thể được tôn trọng như thế. Buồn cười là tiểu tiên chỉ mới ngủ một giấc, khi tỉnh lại không hiểu sao lại mang cái danh trắc phi của thái tử, chẳng lẽ tiểu tiên ngay cả... thần thú cũng không bằng? Thật ra chỉ như những thứ cái ghế hay cây cột bày trí trong điện hay sao?”

Hôm nay tôi hạ thấp chính mình đi cũng không sao cả, ngày sau lời nói này truyền đi khắp nơi, đường đường là trắc phi của thái tử mà ngay cả thần thú cũng không bằng, việc này thật sẽ làm mất mặt Thiên giới nha.

Bất quá Thiên hậu chỉ nhíu mày suy tư trong khoảng thời gian uống một chung trà, vậy mà khi mở miệng lại mang theo vài phần căm thù hờ hững: “Một khi đã như vậy, tiện đây bản cung thay con trai mình hỏi ngươi một câu, ngươi có bằng lòng gả cho thái tử làm trắc phi hay không?”

Tôi lắc đầu, cao giọng kiên quyết cự tuyệt nói: “Hồi bẩm Thiên hậu nương nương, tiểu tiên không muốn gả cho thái tử làm trắc phi.”

“Vì sao?” Lần này tiên tử Lưu Chỉ và Thiên hậu nương nương đều lên tiếng hỏi cùng một lúc.

Tôi hơi có chút mắc cười, ngăn người mê mẩn nói: “Nếu như tiểu tiên muốn gả ột ai đó, phu quân tương lai nhất định phải yêu ta cưng chiều ta, tin tưởng ta bảo vệ một mình ta, không thể nào có liên quan đến một cô gái nào khác, nếu không được như vậy, thà không lấy chồng cũng được!”

Bất ngờ trong đầu xuất hiện cha Tu La, nghe Bà Nhạc Trĩ nói, những nữ tử ở thành Tu La chưa chồng đều muốn gả cho cha làm vợ, nhưng đã một vạn năm trôi qua, cha lại chưa từng có một ngày quên đi mẹ, đến nỗi bây giờ vẫn chưa từng muốn thành thân lần nữa.

Tuy mẹ mất sớm, nhưng trong lòng tôi thật hâm mộ mẹ, mẹ có thể được cha dốc lòng đặc biệt đối xử như thế, cũng không biết phải tích đức tu bao nhiêu năm mới được thiện duyên như thế?

Biểu cảm trên mặt của Thiên hậu nương nương trở nên phức tạp, đưa cặp mắt nhìn lại tôi, trong mắt vẫn không thiếu sự cảnh giác đề phòng cùng với oán giận, trong lòng tôi trong sáng vô tư, thoải mái mặc cho bà ta đánh giá. Cuối cùng, bà ta hỏi: “Ngươi nói lời này là không đồng ý mối hôn sự này sao?”

Tôi gật gật đầu, thầm nghĩ: đồng ý mới là lạ. Cũng không biết thái tử điện hạ đang tính toán cái gì. Mặc kệ có đồng ý hay không, vạn nhất qua vài ngày chiến xảy ra chiến sự, còn không phải trở thành quân cờ bị mang ra tiền tuyến, hà tất phải làm chuyện ngốc này?

Sắc mặt bà ta cực kỳ khó coi, cũng không phải là tức giận buồn bực, trong miệng lại lẩm bẩm một câu: “. . . ngược lại ta không ngờ tính tình của ngươi lại thẳng thắn như vậy.” Tôi nghe xong một nửa ở trong tai, phỏng đoán một hồi lâu.

Lúc nửa đêm tôi cùng với Nhạc Kha đứng ở bên bụi hoa ưu đàm, nói về chuyện chứng kiến đêm qua.

Hóa ra đêm qua hấn ở trong điện uống chút rượu, thấy đau đầu rồi tự nhiên đi đến nơi này, nhặt cành hoa ưu đàm nằm bên cạnh cây đại thụ um tùm lên, đang ở lúc nửa tỉnh nửa say, nghe được giọng nói u oán trầm thấp của con gái vang lên: “. . . . Sư tỷ, hiện giờ tỷ bị hạ cấm chú chi thuật tại bên dưới lớp đất này, có vừa ý không?”

Bất thành linh hấn bị kinh ngạc mà tỉnh rượu, mượn lá cây lẩn trốn, phía trước cây hoa ưu đàm um tùm có một cô gái đang đứng tay áo nhẹ bay, trong veo kiều ngạo mà lạnh lùng, lại hàm chứa ý cười hơi hơi thoáng hiện lên ý cười.

Bất quá nhất thời, hoa ưu đàm kia dần dần mở ra, đầu của trắc phi nương nương bên trong nhụy hoa từ từ nhô ra, cô gái này lại nhỏ giọng tự nói: “Sư tỷ, muội là Lưu Chỉ, tỷ còn nhớ muội không?”

Đương nhiên trắc phi nương nương không nhớ rõ, vẫn là bộ dáng ngây thơ kia.

Lưu Chỉ nhẹ cười: “Sư tỷ, tỷ và muội đều là hoa ưu đàm, đều là đồng môn tu luyện, khi gặp thái tử điện hạ, cũng là cùng lúc, thế nhưng vì sao thái tử điện hạ lại cứ chỉ thích tỷ? —— muội nói cho Thiên Phi nương nương chân thân của tỷ, bà ta lén lút lấy ra chân thân của tỷ, hạ cấm chú, rồi chôn tại đây trong hậu hoa viên này, thái tử điện hạ hẳn là có thể đến đây liếc mắt nhìn tỷ một cái?”

Nhạc kha nghe được nơi này đã là mồ hôi lạnh ướt lưng, về sau tôi có một lời bình về chuyện này, có một câu hấn chưa từng phản bác.

Lúc đó tôi nghe được lời này, thở dài: “Thời điểm Thiên đế trẻ tuổi cũng có chút quá phong lưu. Trêu chọc một đám nợ phong lưu, ngay cả mình cũng lo không xong, thật là làm hại cho những giai nhân bên cạnh.”

Trong mắt hấn tất cả là sự lo lắng khổ sở, tôi cũng không có cách nào tưởng tượng được, hết sức cố gắng nói một câu không đầu không đuôi: “Tính phong lưu từ trước của chàng quả thật là di truyền từ Thiên đế, về sau nên sửa lại đi, để tránh cho tương lai thiếp phải cầm đao kiếm ra tay với mấy cô gái kia, làm cho thiếp cũng trở nên không chịu nổi.”

Một cái đánh móc ra sau, hấn quay đầu nhìn tôi, khóe mắt mang theo ý cười, tiện tay đưa lên nhéo cái mũi của tôi: “Không phải nàng nói nếu như ta có dính dấn đến cô gái nào, thì cái ước định kia bị hủy bỏ sao?”

Tôi nhìn thấy hấn như đã hồi phục lại thần sắc bình thường vài phần, cười ngọt ngào nói: “Tiểu tiên thay đổi thất thường không được sao? Tiểu tiên liền thích thay đổi thất thường, điện hạ không chịu được sao?”

Hấn không quán quýt bên đóa ưu đàm chân thân của mẹ hấn nữa, khi đó bị hạ cấm chú, cuối đầu xuống hôn lên mặt tôi một cái, nhẹ nhàng nói: “Vui vẻ chịu đựng!”

Thoáng chốc Mãn Thiên Tinh Quang như rút xuống trước mặt tôi, cực kỳ chói mắt, tôi nóng lòng muốn cùng chàng rời khỏi nơi này. tìm một chỗ có sông có núi, xây nhà sống đến già, năm tháng yên bình vui vẻ.

47. Chương 48

Mấy ngày gần đây, Nhạc Kha thường hay tới nhìn cây hoa quỳnh kia. Hôm nay tôi và hấn đứng dưới gốc cây nói vu vơ vài chuyện, đang lúc tán dóc thì nghe tiếng bước chân tới gần, trong lòng có linh cảm, hai người bọn tôi nhìn nhau rồi hóa thành hai con đom đóm đậu dưới tán lá.

Bước chân kia càng lúc càng gần, đợi tới khi đầu của trắc phi nương nương lộ ra khỏi đóa hoa kia thì phía trước có một cô gái cao gầy đang đứng, đúng là Lưu Chỉ.

Tôi và Nhạc Kha vừa mới nói chuyện phong lưu của Thiên đế thì nàng ta lại lập tức xuất hiện, đúng là làm người khác có cảm giác sợ sợ. Lưu Chỉ nhìn một cái rồi lại cười nói “Thiên Hậu nương nương thật đúng là có con mắt tinh tường, chỗ này vô cùng hẻo lánh, ta nghiền ngẫm thành tro chắc cũng chẳng ai biết.”

Gương mặt trong bông hoa kia mờ mịt lung lay theo gió, cũng không hiểu được sự nguy hiểm cận kề. Lưu Chỉ đưa tay bắt quyết, nơi đầu ngón tay có tia sáng nhàn nhạt rồi bắn về đóa hoa kia. Có tiếng than vô lực

vang lên, lúc này Nhạc Kha đã biến thành đom đóm nên hành động của hắn cũng không làm người khác chú ý. Hắn đột nhiên lao ra, tôi bay theo phía sau kéo một bên cánh của hắn lại, nghe thấy giọng nói bi thương của Lưu Chỉ vang lên “Sư tỷ, mùi vị này có dễ chịu không?”

Chỉ thấy người trong đóa hoa không hé răng, nàng ta lại ra tay, Trắc phi nương nương đột nhiên kêu lên thảm thiết “Đủ rồi, Lưu Chỉ!”

Tôi vốn đang kéo Nhạc Kha lại, chỉ sợ hắn nóng giận mà đánh nhau với Lưu Chỉ, đột nhiên nghe người đó mở miệng, hai người bọn tôi cũng quên mất việc phải đập cánh bay, ngã nhào vào xuống vùng đất gần đó, bụi bặm dính đầy mặt.

Lưu Chỉ kia lại niệm chú, phóng một ánh sáng đánh tới Trắc phi nương nương, bà không thể tránh, lại kêu một tiếng thảm thiết rồi lạnh lùng nói “Người thật là có tiền đồ, sử dụng pháp thuật sư tổ dạy để đối phó với đồng môn.”

Lưu Chỉ cười rạng rỡ “Sư tỷ đừng tức giận, Lưu Chỉ ngừng tay đây. Có điều nghe nói năm đó sư tỷ cũng sinh một đứa con trai cho thái tử điện hạ, mẫu thân đang ở đây chịu khổ, sao không gọi con trai đến cứu?”

Theo tôi đoán, thái tử điện hạ mà nàng ta nói tới chính là Thiên đế Tiễn Nghiêu, không phải Lăng Xương.

May mà lúc Nhạc Kha té xuống bị tôi đè lên, hai người chúng tôi đang nằm dài chưa kịp bò dậy, mặc dù cảm giác thấy hắn vùng vẫy nhưng tôi cũng ló được cái khôn, ngồi đè lên bụng hắn, tuy côn trùng nhỏ nhắn nhưng lúc này cũng làm cho hắn khó mà đứng lên.

Trắc phi nương nương lạnh lùng nói “Lưu Chỉ, mỗi năm người đều đến đây rồi dùng pháp thuật đánh thức ta, chẳng qua là muốn nhục mạ ta, như vậy thì sao? Nếu như trong lòng người kia có người thì cần gì lấy ta ra làm cớ? Ngay cả con ta, nếu tới lúc thì nó sẽ tới, không cần người quan tâm.” Nói xong bà nhắm mắt lại, làm ra vẻ muốn ngủ.

Lưu Chỉ nhẹ nhàng cười “Sư tỷ, ta chỉ sợ tỷ chết ở chỗ này, không về được thôi.”

“Mời chỉ giáo.” Trắc phi nương nương chậm rãi mở mắt ra.

Lưu Chỉ ngắt một cánh hoa trên người bà, làm Trắc phi nương nương đau đến rứt cổ, nàng ta chậm rãi nói “Nói ra thì ngay cả bản thân ta cũng không tin được, nhưng đó chính là sự thật. Năm đó con trai người đi theo Tu La vương phi về thành Tu La, sau này lúc Vương phi chịu nạn thì hắn bỏ nhào tới đỡ, bị đánh trúng một tia sét làm cho hồn phi phách tán, hồn phi yên diệt. Bao nhiêu năm qua ta đã tìm kiếm cũng không thấy một tia hồn phách nào của hắn, ngay cả điện hạ cũng nghĩ rằng đứa con này đã theo Tu La vương, sống chết cũng chẳng liên hệ gì tới Thiên giới nữa.”

Gương mặt của mẫu thân Nhạc Kha trở nên trắng bệch tới trong suốt, vẫn kiềm nén mà gần từng chữ “Lưu Chỉ, người chẳng qua là khi dễ bản cung bị giam cầm ở đây, thù hận vài chuyện mà lừa dối ta.”

Lưu Chỉ chắc chắn thở dài, bước hai bước tới gần cây hoa, ngọt ngào nói “Sư tỷ à, ta chẳng qua là tốt bụng nói cho tỷ nghe thôi. Năm đó Thiên hậu nương nương phái thiên binh thiên tướng đi tìm tiểu vương tử, đáng tiếc là sau đó lại phát hiện ra hắn đi theo công chúa Bích Hoàng của Điều tộc nên không có cách nào để hạ độc thủ. May mà công chúa của Điều tộc kia cũng chẳng có đầu óc, yêu ai không yêu lại muốn đối nghịch với Thiên giới mà yêu Tu La vương, đây không phải là tự tìm đường chết hay sao? Vừa hay trưởng tỷ của nàng ta xin Thiên giới trách phạt, nhất tể song điều, quyết định dùng Huyền Thiên Hồng Lô mà xử nàng ta.” Cây hoa quỳnh lay động, dường như là không chịu nổi sự đau đớn này mà héo rũ đi. Lưu Chỉ cười đắc ý, lại ngắt hai cánh hoa, để trước mũi người giống như lưu luyến vô cùng “À, thiếu chút nữa thì ta quên, bây giờ sư tỷ chỉ là một cây hoa quỳnh, mau nở chóng tàn, Lưu Chỉ cáo từ đây, đợi tới mai hoa nở Lưu Chỉ lại đến thăm sư tỷ.” Nói xong nàng ta lạnh lùng bỏ đi.

Tôi vừa đứng dậy thì Nhạc Kha lập tức bật dậy xông tới, nhỏ giọng nói “Mẫu thân...” nhưng lúc này hắn chỉ là một con đom đóm, tiếng nói như tiếng ruồi vo ve, không nghe được gì.

Trong không khí ngát hương thơm kia, ở nhị hoa đọng lại hơi nước, giống như khô héo đi. Nhạc Kha niệm chú hiện thân, vội vàng kêu lên “Mẫu thân, con đây...”

Đôi mắt của người trong đóa hoa nhìn hẩn chăm chú, có điều liếc qua một cái rồi lại lắc đầu “Người không phải con ta.”

Nhạc Kha xoay một vòng dưới đất, mắt nhìn thấy cánh hoa đang dần khép lại, hẩn vội vàng lấy Côn Luân kính từ bên hông ra, nước mắt tuôn trào, quỳ rạp xuống rồi khóc không thành tiếng “Mẫu thân từng nói, cái kính này con phải mang theo bên người. Thân xác này chỉ là một cái vỏ hời hợt mà thôi. Cho dù con có mang thân xác của ai, thì hồn phách này vẫn là con của mẫu thân.”

Trong nháy của đóa hoa lại có thêm nhiều giọt sương hơn, khuôn mặt kia đã mang theo chút vui mừng nhưng đóa hoa đã dần héo tàn, Nhạc Kha vội la lên “Mẫu thân... Mẫu thân...” Người trong hoa nói khẽ “Tối mai lúc hoa nở hay quay lại.” Một khuôn mặt tươi cười mang theo nước mắt đã bị mấy cánh hoa khép lại giấu đi mất.

Hoa kỳ của hoa quỳnh quá ngắn ngủi, chỉ nở trong chốc lát, Nhạc Kha quỳ gối dưới gốc cây không chịu dậy, tôi thử kéo hẩn nhưng do hẩn quá cao lớn nên cũng không thể kéo nổi, đành phải ngồi xẹp xuống bên cạnh hẩn.

Một lúc lâu, hẩn ngược mắt nhìn đóa hoa quỳnh đã khép cánh, thấp giọng nói “Chẳng lẽ ta phải luồn cúi, làm con của Thiên đế mới có thể cứu mẫu thân sao?”

Tôi chưa bao giờ biết chuyện phải cạy quyền ai, hẩn cũng không muốn làm vậy, trong nhất thời tôi cũng không biết phải khuyên hẩn như thế nào cho đúng.

Đêm dài vắng vẻ, người bên cạnh thì ủ rũ, tôi nắm tay hẩn, ngồi bên hẩn rất lâu!

Hôm sau, lúc tôi đang ngủ mê mết thì cửa phòng bị người ta đá văng, tôi nghe thấy Bà Nhã Tri đứng ở cửa khen “Tiểu tiên đồng này, lực chân mạnh thật đấy.”

Lúc tôi mở mắt ra thì Lưu Niên nhào tới, mặt mũi như đại họa rớt xuống đầu, hoảng hồn nói “Bà cô của tôi ơi, người lại làm ra chuyện gì làm Thái tử điện hạ giận dữ, thiếu chút nữa đã đập bể cả cái điện Tước La rồi, lúc này đang đứng ở đồng hồ kia mà gọi người kia.”

Tôi từ từ bò dậy, súc miệng chải tóc thay quần áo rồi mới lết tới điện Tước La.

Lưu Niên đứng chờ ở cửa, thấy tôi tới cũng không thèm khách sáo mà đưa tay đẩy tôi vào điện Tước La. Trong điện hơi tối, tôi nheo nheo mắt, lúc này mới thấy ở dưới chân mình đầy mảnh đồ sứ, nghiến mực sách vỡ đều bị vát tứ tung. Tôi bước tới một bước thì nghe vang một tiếng, một cái chén ném tới dưới chân tôi.

Lúc tôi ngẩng đầu lên thì thấy Thái tử điện hạ và Đồng Sa đang đứng ở sau bàn. Có điều hôm nay trong mắt Đồng Sa cũng ít phần ghét bỏ hơn, còn Thái tử điện hạ thì lạnh lùng. Thấy tôi Đồng Sa cười nói “Nghe nói hôm qua Thanh Nhi tới tắm cung của mẫu hậu, ngay cả mẫu hậu cũng bất ngờ, khen ngươi là một người thẳng thắn.” Mấy chữ này hẩn nói cứ như đang nghiêng răng.

Tôi chấp tay hành lễ, nhàn nhã nói “Quá khen quá khen!”

Ánh mắt của Đồng Sa lóe lên, không nhịn nổi phì cười. Tôi trừng mắt nhìn hẩn, hẩn ho khan một trận.

Hôm nay hình như Thái tử rất tức giận, thấy tôi hờ hững thì lại xông tới giận dữ nói “Hôm nay nàng hãy nói cho rõ đi, nàng muốn hỏi hôn sao?”

Tôi thấy hẩn cuối cùng cũng mở lời, cuối cùng cũng có cơ hội bèn lắc đầu cười nói “Không phải. Thanh Loan chưa bao giờ đồng ý chuyện hôn nhân này thì sao có thể nói là từ hôn.”

Một tiếng loảng xoảng, một cái chén bay vào đầu tôi, nước nóng đổ lên làm tôi thấy rất đau. Nếu không phải tôi trốn nhanh thì chẳng phải cái chén này bay thẳng vào đầu tôi rồi. Đồng Sa điện hạ cũng giậm chân “Ca ca, huynh đập cốc trà của mình thì thôi đi, sao lại hắt nước nóng lên người đệ?”

Thái tử điện hạ hung dữ nói “Câm miệng!” Hẩn lại nhìn tôi cười lạnh “Bây giờ mới thấy Thanh Nhi thật là tình thâm nghĩa nặng, thấy tộc Giao nhân sắp bị diệt tộc mà vẫn nhớ thương thái tử Giao nhân kia. Nghe nói hẩn rất giỏi ca múa, có phải vì vậy mà nàng nhớ mãi không quên không?”

Tôi cứng họng, không hiểu nổi mình tình thâm nghĩa trọng với Ly Quang khi nào? Thái tử điện hạ này cũng thật kỳ lạ. Nếu vì vậy mà khiến Ly Quang gặp họa diệt tộc thì chính là lỗi của tôi.

Tôi lắc đầu, giải thích “Thanh Loan không chịu gả cho Thái tử, thật sự không phải vì Ly Quang. Quả thật Thái tử rất tuấn tú khôi ngô nhưng lại không phải người trong lòng Thanh Loan. Cái câu nói “Lượng tình tương duyệt” lại có câu “Trái chín ép không ngọt”. Thanh Loan bằng lòng làm tiên nga quét nhà, chỉ cần như vậy là đủ rồi.” Trong lòng tôi thật ra muốn nói Bồn tiên bằng lòng trồng cỏ trồng hoa chứ cũng không muốn làm Trắc phi của người, cần gì phải ở dưới tay người khác.

Việc này ta nhất quyết không nhún nhường đâu!

48. Chương 49

Thái tử điện hạ hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là đang nổi cơn thịnh nộ, có thể trừ trước đến nay hẳn luôn cao quý, bị tôi từ chối ngay thẳng ngay mặt thì làm sao chịu nổi. Ba người đứng đó, trái lại Đồng Sa điện hạ lại có vẻ không để ý, hẳn tự rót ỉnh một chén trà nhỏ, hớp một ngụm, nửa trêu chọc nửa nghi ngờ nói: “Con chim ngọc nhà người thật không biết tốt xấu như vậy sao? Có thể làm trắc phi của thái tử, cùng kết thành chim liền cánh với thái tử ca ca, đúng là một chuyện tốt, hiện nay trên thiên giới không biết có bao nhiêu tiên tử xếp hàng muốn làm trắc phi của thái tử, sao đến lượt nhà đầu người, lại từ chối ngay từ ngoài cửa?”

Chuyện trái với lương tâm, ai không làm?

Lời trái lương tâm, ai không nói?

Bất quá cái được hay không được, thuận theo đôi bên thôi. Từ xưa đến nay tôi luôn có tiếng là càn quấy, nhưng chuyện đại sự cũng hiểu được một chút, bị người khác bức bách không thể nào tự do, làm gì làm thiếp, trừ phi đánh nát xương cốt tôi.

—— không, cho dù có đánh nát xương cốt cũng không thể đáp ứng!

Tôi nhướng mày cười nói: “Đồng Sa điện hạ cũng biết có không ít tiên tử muốn đạt được cái phi vị thái tử trắc phi, nhưng Thanh Loan lại ngàn vạn lần không có ý nghĩ xa xôi này. Thái tử điện hạ chỉ có thể là biểu tỳ phu của Thanh Loan, không còn gì khác nữa!”

Về mặt thái tử điện hạ kiêu ngạo quyết tuyệt, đưa bắt huyết, đột nhiên ngoài điện nổi lên tiếng gió, có vật nặng bay đến bên cạnh tôi, tôi chăm chú quan sát, trong tay thái tử điện hạ đang nâng một tòa tháp Lưu Ly, vô cùng chói mắt.

Đồng Sa điện hạ kinh ngạc: “Ca ca, bất quá chỉ là việc hôn nhân, sao lại dùng đến tháp Trấn Tiên?”

Thái tử để tháp kia đặt giữa lòng bàn tay, thản nhiên nói: “”Thanh Loan, ta chỉ hỏi nàng một câu, nàng có đồng ý làm trắc phi của ta hay không đồng ý?”

Tôi nhìn cái tháp kia, cũng không biết trong cái tháp kia chật hẹp bao nhiêu, nhưng chẳng lẽ không phải lòng dạ Thái Tử Phi Thiên giới so với cái tháp kia còn chật hẹp hơn? Cả đời tôi yêu thích tự do, đây là điều tôi vô cùng không muốn, mà tôi đã hứa hẹn với Nhạc Kha, há có thể đồng ý tự gả? Lắc lắc đầu, tôi cười nhạt nói: “Thỉnh điện hạ thông cảm, xin thứ cho Thanh Loan khó có thể tòng mệnh! Chuyện nhân duyên, tất nhiên muốn lưỡng tình tương duyệt mới có thể hòa hợp, Thanh Loan chưa từng có lòng thương mến thái tử, mối hôn phối này cũng không nhận được!”

Trước mắt tôi hiện lên tia sáng cao ngất, bên tai nghe được tiếng cười không dứt của thái tử điện hạ, cảm giận nói: “Nàng đã không chịu phục tùng, Thanh Loan, vậy nàng cứ ở trong tháp Trấn Tiên hai trăm năm rồi nói sau.” Cùng với giọng nói muốn ngăn lại của Đồng Sa điện hạ, tôi vị tia sáng hút vào, cả người nhẹ đi rớt xuống một nơi nào đó, khi mở mắt ra, trước mắt có một viên ngọc trai phát ra ánh sáng nhu hòa,, thật ra chỗ tôi đến ở bên trong, đỉnh đầu giống như hình cái tháp, đi lên trên từng tầng, vậy mà cứ như một cái giếng sâu, từng vách tường ở mỗi tầng đều có khảm minh châu, dưới chân lại lạnh lại cộm, đầu trưởng lên tôi cảm thấy choáng váng, bên tai đã vang lên giọng nói của thái tử: “Thanh Loan, nếu nàng bướng bỉnh, cứ thích công tử giao nhân kia, ta sẽ mang nàng đi Đông Hải cho nàng thấy kết cuộc của tộc giao nhân.”

Tôi cảm thấy khản trương trong lòng, tôi bị giam cũng không sao cả, nhưng thái tử điện hạ nếu bởi vì tôi mà giận chó đánh mèo đối phó giao tộc, đã thương Ly Quang, thì chính là lỗi của tôi rồi. Dùng hết sức lực, tôi lo lắng nói: “Điện hạ, ngài hiểu lắm rồi, Thanh Loan với công tử giao tộc không có gì hết, việc này tất nhiên là hiểu lắm rồi.” Cũng không biết cái tháp này xây dựng do nội nguyên nên có thể trấn lại tiên thuật, tôi có dùng hết sức toàn thân kêu ra như thế nào, nghe vào trong tai mình vẫn cứ như đang nói chuyện thì thầm.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười lạnh của thái tử: “Chim ngốc nhỏ, nàng vẫn nên tỉnh lại đi. Giải thích như vậy, bắt quá là vì muốn bảo vệ cho lang quân của nàng, đáng tiếc giao nhân vương không đáp lại. Nghe nói thái tử giao nhân kia muốn cầu hôn đích danh chim loan tiên tử, giao nhân vương kiên quyết không đáp lại, bắt hẩn nhốt lại. Hiện giờ ta cũng nói cho nàng biết, lòng dạ giao nhân vương khó lường, ý vào có yêu thạch tử trấn giữ, đã dùng ảo thuật yểm lên Nhân giới, phụ vương ra lệnh cho ta dẫn binh đi diệt trừ giao tộc, mà nàng cứ theo ta đi nhìn công tử giao nhân một chút đi.”

Trong lòng tôi mất hết can đảm, trong lòng biết có giải thích tiếp cũng không có hiệu quả, chỉ làm cho thái tử điện hạ càng thêm căm ghét Ly Quang thôi. Trong giây lát nhớ tới lần trước gặp Long Hải Long Vương, đã nghe thấy nước biển càng ngày càng dâng cao, gia nhân vương có dã tâm thì cũng thôi, thế nào cũng liên lụy Ly Quang. Cho tới bây giờ hẩn vẫn luôn dịu dàng đôn hậu, hiện giờ xảy ra tai họa bất ngờ, như thế nào mới có thể bảo toàn tánh mạng?

Tâm sự nặng nề hồi tưởng lại như vậy, lại nghe Lăng Xương nói: “Lão Tam, chúng ta nên xuất phát đi. Chỉ là cái tháp này giao cho đệ, không khéo để cho phụ vương nhìn thấy, thì lại ra thế thống gì nữa?”

Đồng sa điện hạ chần chờ nói: “Ca ca, cái tháp này sao? Lúc này huynh vô cớ bắt nhốt tiên tử, nàng lại không phạm phải tội lớn. Nếu như phụ vương biết được, có thể trách phạt huynh hay không?”

Thái tử điện hạ hoàn toàn thất vọng: “Bắt quá chỉ là một tiên tử của Điều tộc, coi rẻ Thiên tộc có tính là tội lớn không? Huống chi nàng vẫn lại là. Bị giam ở tháp Trấn Tiên cũng coi như đúng tội rồi.”

Tôi biết hẩn bỏ lửng nửa câu này, tất nhiên đó là thân phận công chúa Tu La tộc của tôi. Tôi nằm xuống, trên đỉnh đầu có ánh sáng trùng điệp của mấy viên minh châu chiếu xuống, vốn nên mỹ lệ như bầu trời đầy sao, đáng tiếc bên trong tháp chật hẹp, từ nhỏ tôi chưa bao giờ bị giam như vậy, chỉ cảm thấy những viên minh châu này rất chói mắt, tôi xuất ra thất thải thanh linh bay lượn lên, minh châu bên trong tháp vang lên tiếng rơi xuống, không một viên nào may mắn thoát được

đều thấy phiên nhau rớt xuống, tất cả các viên minh châu đều bị như thế, chỉ trong vòng nửa khắc đều bị bể nát, bên trong tháp một mảnh tối đen. Chỉ nghe Đồng Sa điện hạ lo lắng nói: “Ca ca, ca ca, con chim ngốc này đang nổi điên bên trong tháp.”

Thái tử điện hạ không có hành động gì, lạnh lùng nói: “Chỉ bằng nàng, bắt quá chỉ có một vạn năm tiên pháp, cũng muốn phá tháp đi ra? Hãy tu luyện thêm mấy vạn năm nữa rồi hãy thử lại.”

Tôi nhắm hai mắt lại, nằm sát xuống nền tháp, tây chân cũng giống như trong lòng đều lạnh như băng, cảm giác thấy quanh người có chút lay động, các loại tiếng nói nườm nượp kéo đến, có tiếng tiên hầu cung nga ở cung Hoa Thanh, có Đồng Sa điện hạ, rồi trao qua thời gian uống cạn một chun trà, trong lúc mông lung nghe được tiếng nói cực kỳ trầm ổn của một nam nhân trung niên: “. Con ta lần này đi nhất định phải cẩn thận.” Tôi lật người, tiếp tục ngủ say, cũng không biết có sợi dây kinh động trong lòng, trong giây lát tỉnh ngủ ngồi dậy, “Con ta. . . . : Đây không phải là Thiên đế Tiên Nghiêu sao?

Bên tai lại có âm thanh nước chảy rầm rầm, Đồng Sa điện hạ hưng phấn nói: “Ca ca, đến Thiên Hà chúng ta có thể hạ giới đại chiến một trận rồi. Nghe nói viên đá yêu thạch của giao nhân tộc cực kì lợi hại.” Ngược lại tôi quay đầu tiếp tục ngủ. Thì ra đã đến Thiên Hà, tôi có muốn gặp mặt Thiên đế , cũng không có cơ hội rồi.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, tôi đang ngủ thì bị một trận chấn động kịch liệt làm cho tỉnh, đưa tay lên trước mặt vẫn không thấy được năm ngón tay, bên tai vẫn vang lên tiếng sóng biển ngập trời, cũng không biết là do ở trong mộng hay do nguyên nhân gì khác, chỉ nghe thấy loáng thoáng âm thanh theo bốn phương tám hướng truyền tới, cực kỳ khác hẳn với tiếng nói của Đồng Sa và Lăng Xương điện hạ Người nọ

cười đến vô cùng càn rỡ: “Tiểu Nghêu phái hai đứa trẻ con đến đây, chẳng lẽ là không muốn hai đứa con trai này nữa rồi hả?”

Tôi suy nghĩ để làm rõ, cái tiếng nói chỉ loáng thoáng, cũng nghe ra được là giao nhân vương. Lại nghiêng tai lắng nghe, giọng nói Lăng Xương mang theo sát khí: “Giao nhân vương, Thiên tộc không muốn quản lý chuyện của giao tộc. Nhưng là giao nhân vương chuyên dùng ảo thuật, yểm lên mấy chục thổ địa trên Nhân giới, muốn xưng bá cả một lục địa, việc này vô luận thế nào không thể để cho nó được như ý muốn. Hôm nay ta tiến đến đây, đó là rửa sạch dư nghiệt ở Đông Hải này, trả lại ngày lành cho dân chúng trên lục địa và dạy dỗ Thủy tộc.”

Lòng tôi cung trầm xuống theo, gấp đến độ luống cuống tay chân, trên đỉnh đầu có tiếng nói của Đồng Sa lặng lẽ truyền đến: “Nha đầu chim ngốc nếu như ngươi muốn tự mình chứng kiến một chút, ta có thể lên khai ra một cái cửa sổ nhỏ cho ngươi xem, nhân tất nhiên ngươi không được lắm miệng nói cho ca ca ta biết.” Tôi gật đầu lung tung, cũng không biết là hắn có nhìn thấy không. Nhưng ở giữa tháp lại có một cái cửa sổ từ từ mở ra, lập tức có vô số tia sáng chiếu qua cửa sổ. Trong lòng tôi đang lo lắng an nguy của Ly Quang, lập tức vọt lên ghé ở một bên cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, đúng là trời dần dần ngả về tây chuyển sang buổi chiều, vạn tia sáng chiếu lên tia song xanh lóe lên làm chói mắt, giao nhân vương đang đạp sóng mà đứng, trên đầu treo ột viên đá màu tím, ánh sáng màu tím tỏa ra bao quang đầu ông ta, sóng xanh giống như một thần thú bị ông ta thuần dưỡng, ông ta vung ống tay áo lên thì nổi lên sóng cuộn dân cao, từng đợt lao tới qua lại, nhưng trước sau ông ta vẫn đứng trên đầu ngọn sóng, không dính một giọt nước biển.

Có thiên binh thần tướng đạp mây mà đi, vây xung quanh ông ta, cũng không trông thấy ông ta như thế nào, chỉ cười lạnh lùng, những thiên binh thần tướng dần thân vào giữa cơn sóng lớn, lập tức có cự sa bơi tới, chen lấn nuốt mấy tên thiên binh thần tướng. Tôi đánh giá lại lần nữa, không khỏi chấn động, nhưng thấy sóng lớn mãnh liệt, nhưng nếu quan sát cẩn thận, vẫn có thể nhìn thấy ở trong nước này đều là người của Thủy tộc, ngoại trừ cự sa trên mặt biển vừa rồi, càng thêm nhiều Chương Ngư với Ô tặc (con mực) quay cuồng giữa sóng biển, phàm là thiên binh thần tướng rút xuống biển, những Chương ngư này chập được vào tay của thiên binh thần tướng nuốt vào trong miệng, trên mặt biển Đông hải lập tức triển khai một trận chiến liều mạng kịch liệt

Tôi ở trong tháp nhìn thấy mà tim gan run sợ, đoán ngàn vạn lần cũng không đoán được giao nhân vương lợi hại như vậy, rất nhiều thiên binh thần tướng thậm chí chưa đánh được trận nào đã bị quăng xuống biển cho cá Đông Hải ăn rồi.

Giao nhân vương ở xa xa nói: “Nếu hôm nay hai vị điện hạ không muốn chết tại đây, vẫn nên thỉnh trở về đi. Chuyện tình ở Thiên tộc các ngài cứ lo chuyện Thiên giới của mình, đến cả Nhân giới hay tứ hải, từ nay đều do giao tộc quản tất cả.”

Thân tháo bị một trận rung mãnh liệt, đã nghe thấy Đồng Sa điện hạ nổi giận nói: “Giao nhân vương, người đừng quá đắc ý. Bất quá chỉ ỷ vào một khối yêu thạch, thế mà ngay cả thiên binh thần tướng cũng dám giết chết.”

Đồng Sa điện hạ hơi co tính trẻ con một chút. Trong lòng tôi thầm nghĩ: nếu giao nhân vương đã giống trống khua chiêng không phụ sự cai quản của Thiên giới, thế phải đoạt được quyền cai quản Nhân giới và tứ hải, hắn nói lời này bất quá chỉ làm trò cười. Giao nhân vương làm sao mà để thiên binh thần tướng ở trong lòng?

Quả nhiên, giao nhân vương ngửa đầu cười to: “Ai cũng nói con trai nhỏ của Thiên đế có chút khờ dại, bây giờ coi như lời đồn cũng không sai. Nghe nói Vương Tu La đang thiêu đốt khắp mọi nơi để tìm kiếm con gái mình, gần như phát điên. Ở tứ hải bát hoang hắn đều đã tìm kiếm mấy lần, mấy chục vạn dân chúng thành Tu La gần đây đang luyện binh, muốn lên Thiên giới đòi lại công chúa tộc Tu La. Lúc này ta khởi binh, hai mặt Thiên tộc đều bị tấn công, chẳng lẽ vị trí Thiên đế này sắp phải thay đổi người ngồi một chút rồi hả?”

Trong lòng tôi rất kích động, bẹp một tiếng chiếc tháp rơi xuống theo tiếng vang, nửa người dưới bị ngã đạp xuống nền. Nhưng trong lòng lại rất kích động, làm sao lại lo nhiều đến như vậy, vội vàng đề khí vươn người ra, dán sát vào cái cửa sổ nhỏ kia, mở to hai mắt nhìn ra ngoài.

49. Chương 50

Sóng dữ đánh cả lên bờ, thân tháp rung mạnh.

Tôi ở trong tháp bị chấn động đến trời đất đảo điên, chỉ nghe tiếng giao đấu không ngừng ở bên ngoài, ngẫu nhiên có thể bị nằm úp sấp ở bên cửa sổ nhỏ mà nhìn được một cái, chỉ thấy trời đất mù mịt, một mảnh tối đen như mực chỉ có ánh sáng bí hiểm từ viên đá tím ở giữa đầu giao nhân vương lóe lên, giống như có thể câu hồn đoạt phách, khiến cho người ta phải nghẹt thở, khao khát lao về phía ánh sáng tím kia, để mặc cho ông ta sai khiến.

Đầu tôi vừa chuyển, thăm nghĩ không tốt, ánh mắt đã bị dán chặt vào ánh sáng tím kia, một khắc cũng không dời đi được, nếu không phải đang ở trong tháp, chắc cũng đã bị ánh sáng tím kia thuần phục. Thân tháp bị chấn động một chút thì ngưng lại, có tiếng ca trầm thấp vang lên chập chờn ở bên tai, phảng phất như mẹ đang thì thầm, uốn lượn an ủi nhẹ nhàng quanh tôi, tinh thần thả lỏng, không khỏi bị mơ hồ một trận. Tôi đột nhiên giật nảy mình, lồng ngực như bị dồn máu khí huyết sôi trào, oa phun ra một ngụm máu, ôm lấy ngực, lập tức ngã ngối ở trên nền đất, muốn loại bỏ đi ý nghĩ xằng bậy này.

Nhưng trước mặt lại hiện lên bóng dáng của cha và mẹ, tuổi tác và diện mạo họ như nhau, nam tử hiên ngang, nữ tử hào hiệp, đúng là một đôi bích nhân. Đột nhiên bóng dáng ấy như ảo ảnh trong nước tan đi, lại hiện ra cảnh mẹ ôm một đứa bé sơ sinh, đứa bé kia như ngọc đáng yêu, cha Tu La vẽ mặt dịu dàng, liếc mắt một cái là có thể thấy được toàn bộ khí chất vương giả, cúi đầu xuống, đưa tay trên đầu đứa bé nhỏ nhỏ kia, trong miệng lại dịu dàng nói: “Loan nhi, Loan nhi nhanh nhanh lớn lên.” Giống như hướng về phần trí nhớ bị chôn sâu, giờ khắc này âm âm chạy ra, trong lòng tôi vừa chua xót vừa ấm áp, bên tai lại không nghe được bất kỳ âm thanh nào, chỉ đang chăm chú nhìn bóng dáng của cha và mẹ.

Đứa bé sơ sinh kia từ từ lớn lên, quần một cái lượt trên đầu, mặc một chiếc quần lụa mỏng nhỏ màu xanh, pháp lực rất yếu, nhưng mỗi lần thi triển ra, nhất định đều được cha Tu La khen ngợi, giống như pháp lực của bé chính là pháp thuật thần kỳ của Thiên giới. Đứa bé nhỏ nhỏ kia cũng cho rằng chính mình cũng rất lợi hại, cực kỳ dương dương tự đắc.

Mỗi ngày cha và mẹ đều làm bạn với bé, đứa bé kia từ bỏ đi trẻ con tròn trịa, dần dần hiện ra diện mạo mi thanh mục tú. Nhưng tính tình vẫn không thay đổi, cực kỳ linh hoạt phần chần, toàn thân mặc một bộ áo xanh thường thường ăn mặc xiên vẹo sức seo, gây chuyện sinh sự khắp nơi, mỗi lần cha nàng đều đi phía sau giải quyết tốt mọi hậu quả, nhưng vẫn không nỡ trách nàng một câu.

Trong lòng tôi có sự sợ hãi không buông xuống được. Rõ ràng đang thanh tỉnh lại có chút hồ đồ, giống như mình chính là đứa bé nhỏ nhỏ kia, lớn lên ở bên cạnh cha mẹ, nhưng lại có một tiếng nói thì thầm nhỏ nhỏ: đều không không phải như vậy.

Bên tai lại vang lên tiếng ca trầm thấp rồi lại cao vút, giống như là dây cung bị kéo căng, đột nhiên buông ra, cũng không biết là tên cướp từ nơi nào đến, đâm chết cả cha và một bằng cung tên đó, trong lòng tôi không tin được tại sao hai người lại bị một vũ khí ở phạm giới bắn chết, lại vẫn nhìn không được mà đi nhìn xem, nhưng chỉ thấy hai người nằm giữa vũng máu, nhất thời trong lòng lại thấy đau thương vô cùng, có buông lỏng nguyên khí đang nén, lại phun ra một ngụm máu lớn.

Hiện tại xung quanh đều là mùi máu tươi, tôi lại thanh tỉnh tức thì, cảnh giác mãnh liệt, – rõ ràng đây là tiếng ca ảo thuật của giao nhân. Tại giữa biển xanh, lệnh ột đám người bị lạc đi bản tính, mặc cho hấn sử dụng.

Trong lòng tôi tựa như có hai hình bóng đáng giằng xé nhau, tuy biết rõ một hình bóng trong đó chính là từ một cái cảnh vô căn cứ, nhưng cười vui sướng, cha Tu La dịu dàng ném viên minh châu lên cao, đều làm cho tôi không nỡ. Hiện thật tàn khốc lạnh lẽo, thế mà hiện giờ có thể tránh được mở ra, giống như tôi chưa bao giờ xuất hiện trên núi Đan Huyết vậy, mà tôi lại như ma xui quỷ khiến, không thể tự kiềm chế, hướng về phía sự ấm áp kia.

Ở trong thân thể cảm thấy kích động lại thấy bồi hồi, giống như chuyện từ lúc trước, tôi đánh nhau với ác thú tại núi Nữ Sàng, bụng dưới lại dâng lên một luồng khí nóng, trong lòng tôi không chút nghĩ ngợi, dẫn luồng khí nóng trong cơ thể, đột nhiên xuất ra một chưởng, hiện lên một tia sáng, cửa sổ nhỏ nhỏ kia lập

tức bị đánh rớt xuống, phần tiên lực này lớn mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, liên miên bất tuyệt, vượt hơn một vạn năm tu vi của tôi, mà phải gần như tu vi của mười vạn năm.

Tôi ngơ ngác nhìn bàn tay của mình, không rõ trong cơ thể mình lại có tiên lực mạnh mẽ như thế? Trong tình trạng này, vậy là giống như trước kia bị phong ấn lại, hôm nay đánh bừa mà trúng, được ảo thuật của giao nhân vương phá đi phong ấn?

Đột nhiên nghe được một tiếng ca ở sâu dưới tận đáy biển dần dần vang lên, giống như đóa hoa ngọc liên từ dưới đáy biển từ từ nổi lên trên mặt nước, từ từ nở rộ ra, gió thổi nhẹ nhẹ, mùi hương thoang thoang nhẹ nhàng, làm trôi sạch tà niệm trong tận đáy lòng, giống như tiếng ca đã gọi rửa toàn bộ âm khí dơ bẩn, loại bỏ đi những thứ ồn ào lộn xộn, đó là lúc tiếng ca của của giao nhân vương cũng ngưng lại.

Trong lòng tôi mừng như điên, đúng là giọng ca của Ly Quang. Lúc trước tôi đã nghe hắn ca hát vô số lần, chỉ cảm thấy tiếng ca của hắn trong sáng thuần khiết trong suốt như một dòng suối nhỏ.

Giao nhân vương gầm lên: “Nghịch tử, con dám dùng tiếng ca hóa giải ảo thuật của ta? Còn chưa quay trở về?”

Tôi bò về phía trước, ghé vào trước cửa sổ quan sát, khói mù đã tan đi, giống như hoàng hôn từ từ buông xuống, màu sắc xinh đẹp đó so với bình thường thì âm đạm hơn, Ly Quang mặc áo choàng lụa mỏng màu trắng làm bằng tơ sống giao nhân, đang nhàn nhạt trôi lên từ dưới biển. Hắn dần lại tiếng ca, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Phụ vương, từ trước đến nay giao tộc đều sinh sống trong nước, chúng ta thật sự không cần phải mở rộng thêm lên trên lục địa, biến phạm nhân thành giao nhân. Lại nói, đánh nhau với Thiên tộc, làm hao tổn nguyên khí, phụ vương tội gì phải làm vậy?”

Giao nhân vương đưa bàn tay lên phát ra, phần nộ quát: “Quay trở về đi! Thật không có tiền đồ, đã bị con chim ở điều tộc làm ở mất rồi!”

Tôi ngạc nhiên, chẳng lẽ con chim trong lời nói của giao nhân vương là chỉ tôi sao?

Thấy tức giận trong lòng, chỉ cảm thấy giao nhân vương này thật không biết phân biệt, hoàn toàn không biết phân biệt rõ phải trái như thế nào, lại thấy Ly Quang đang thương có một người cha đáng hận như vậy, cảm thấy bất bình thay cho hắn. Nhưng tôi bị nhốt bên trong tháp, không có khả năng tự bảo vệ mình, dĩ nhiên cũng không giúp được hắn, chỉ ở thế ở trong tháp lo lắng thôi.

Giao nhân vương đánh Ly Quang, trên đỉnh đầu tôi vang lên giọng nói lạnh lùng của thái tử: “Giao nhân vương thống nhất mọi người ở thành san hô, vẫn còn chưa hiểu hết sao? Vậy mà còn không bằng thái tử Ly Quang đã hiểu rõ mọi việc. Khơi mào chiến tranh vô ích giữa hai tộc, giao tộc có thể chiếm được ưu thế không?”

Giao nhân vương ngửa mặt lên trời cười dài, chỉ vào Ly Quang nói: “Bốn vương sinh ra một tên nhát gan vô dụng này, tự đứng đến phá hỏng kế hoạch lớn của bốn vương. Nếu bốn vương có thể sinh ra một đứa con như Lăng Xương điện hạ, cũng coi như là cái phúc của bốn vương.” Lời nói này của ông ta ngoài mặt là khích lệ Lăng Xương, nhưng xem xét kỹ lại, rõ ràng là đang vũ nhục Lăng Xương.

Lăng Xương ở cung Hoa Thanh nổi tiếng là tùy ý làm càn, cũng không có ai tán gẫu truyền ra bên ngoài. Nhưng hắn chỉ làm ở trong cung Hoa Thanh, từ trước đến nay thái tử điện hạ vẫn duy trì tôn nghiêm ở bên ngoài, ôn nhã hữu lễ, làm cho người khác nhìn không ra sự bạc tình của hắn. Tôi ở trong tháp nghe được lời nói đó, âm thầm suy đoán thái tử Lăng Xương đã tức giận đến gần như nổi điên, không chừng sắp tái phát nữa rồi. Không đoán được thân tháp lại chấn động, tôi bị xóc nảy ở bên trong hai lần, nghe được Đồng Sa điện hạ quát: “Giao nhân to gan, dám trêu chọc Vương huynh, chán sống sao?” Lại không nghe được nữa tiếng lửa giận của Lăng Xương.

Hắn nhã nhặn cười nói: “Theo bốn vương thấy, thái tử Ly Quang so với giao nhân vương hiểu rõ tình thế hơn rất nhiều. Từ trước đến nay giao nhân đề sống sâu dưới đáy biển, muốn đấu với Thiên giới, cũng phải xem là mình có năng lực hay không. ———— bất quá chỉ dựa vào một khối đá, ảo thuật ai không biết? Chỉ là chút tài mọn mà thôi.”

Trước mắt tôi bỗng chốc lại tối sầm xuống, lần trước ở điện Tước La tôi đã nếm qua ảo thuật của hắn một lần, may mắn là chưa từng mặt đối mặt với hắn, thật không cần phải lo lắng. Chỉ lo quan sát giao nhân

vương và Ly Quang ở phía đối diện.

Cũng không biết thái tử điện hạ đã làm cái gì, bọn nam tử giao nhân ở phía sau giao nhân vương mất khống chế, mất tâm hồn, giơ lên vũ khí tôi với tộc nhân của mình, bọn giao nhân không phong bị đều bị chém, lúc vũ khí chém xuống, ác quái trong nước nghe được mùi máu tươi, nổi lên trên mặt nước, chỉ động một cái liền cắn đứt người tên giao nhân kia, nhất thời nước biển xanh đều bị nhuộm đỏ, Ly Quang lắc đầu thở dài, trên mặt đều biểu tình đau lòng cùng áy náy.

Hắn thu hết thần sắc của giao nhân vương ở trong mắt, nhất thời tức giận gần chết, lại đi lên tát hai cái tát tai. Lúc này Ly Quang đã bị ông ta tát một cái, mặt bên trái đã sưng phồng lên, bây giờ lại bị ông ta đánh thêm hai cái, hai bên mặt đều sưng phồng lên. Trên mặt hắn lại không thấy vẻ tức giận, chỉ đau sót nói: “Phụ vương, ngài đánh con không sao cả, nhưng hôm nay cho dù có đánh con, con cũng phải nói. Thái tử Thiên tộc cũng biết sử dụng ảo thuật, có thể thấy được Thiên tộc đã phòng bị giao tộc từ lâu rồi. Thỉnh phụ vương hãy suy nghĩ kỹ lại, trước tiên trở về điện ghi lại phần sách ảo thuật đã bị trộm, có thể liên quan đến sự việc này? Nếu như phụ vương vẫn còn khư khư cố chấp, xin thứ cho sự lỗ mãng của con, mang theo những tộc nhân không muốn chiến tranh tìm một vùng biển an tĩnh sinh sống.”

Giao nhân vương giận dữ, mắng: “Ăn cây táo, rào cây sung, còn chưa có đánh nhau mà đã nản lòng trước rồi. Giao tộc ta dạy người như thế nào? Còn không mau cút đi?”

Tôi quen biết Ly Quang đã mấy ngàn năm, chưa bao giờ thấy qua hắn bị mắng đến như vậy, hắn luôn luôn lựa lời khuyên nhủ tôi. Bây giờ nhìn thấy giao nhân vương nhục nhã hắn như vậy, tuy đó là cha ruột của hắn, trong lòng vẫn cảm thấy khổ sở thay cho hắn, ghé sát vào bên cửa sổ thúc giục nói: “Ly Quang, cha huynh đã không chịu để huynh ở lại giao tộc, sao còn không mau đi?”

Ly Quang ở đối diện giống như nghe thấy lời nói của tôi, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Thiên tộc bên này, cũng không thấy bóng dáng của tôi, rốt cuộc cũng thu hồi ánh mắt. Trong lòng tôi vô cùng thất vọng, nguyên nhân là những lời nói tôi cố sức la lên, nhưng cái tháp Trấn Tiên này không biết cái quỷ Tiên Thuật gì, luôn luôn không biết vì nguyên do gì mà giọng nói luôn nhỏ đi gấp bội lần, truyền ra cũng không truyền xa.

Thân tháp giật giật, ở bên trong tôi bị lung lay hai cái, truyền đến tiếng đe dọa của Đồng Sa điện hạ: “Con chim ngốc kia, đừng có phí sức nữa! Nếu như người lại la lên lần nữa, muốn mặt báo cho tình lang của người, cẩn thận ta dán giấy niêm phong cái tháp này, trấn núi người bên dưới ở một ngọn núi ở một chỗ hoang sơ.”

Tôi giận dữ, đá một cước vào góc tường đá, la lên: “Đồng Sa ánh mắt ngài có vấn đề à? Ánh mắt nào của ngài thấy Ly Quang là tình lang của ta rồi hả? Huynh ấy là huynh trưởng của ta, là huynh trưởng.”

Đồng Sa cúi đầu cười nói: “Kỳ quái, một con chim ngốc, một tên giao nhân, cũng có thể xem là huynh muội, con chim ngốc, không phải đầu óc người có bệnh chứ, ngờ nghệch nhận bừa đi?”

Tôi giận dữ, nếu không có bị vây ở đây, cũng đã đánh xé cái tên Đồng Sa kia. Dồn nén tức giận trong lòng, đánh ra một chưởng, chỉ nghe thấy âm thanh ầm ầm vang lên, một tầng trong Trấn Tiên tháp này bị tôi đánh thủng một lỗ to như cái hang động.

Tôi ngơ ngác nhìn cái hang động, lại cúi đầu nhìn bàn tay mình một cái. Cái động này, là do tôi đánh thành sao?

50. Chương 51

Tôi nghe tiếng Đồng Sa kinh hoàng nói “Ca ca, con chim ngốc kia phá hư Trấn tiên tháp rồi!” Trong lòng tôi mừng rỡ, nhìn lại hai bàn tay của mình, mặc dù tôi không tin nổi nhưng vẫn vui mừng, tôi quơ tay một cái bắt lấy một cộng lông vũ rồi quét ngang, quanh người có kết giới bảo vệ. Tiếng sụp đổ ầm ầm vang lên, tôi theo chỗ hồng mà thoát lên, gió biển vù vù thổi tới, tôi bật nhảy lên mấy trượng, cảm giác được tự do thật không còn gì thích hơn.

Tôi xoay người lại nhìn, thấy rõ trận tuyến của hai bên.

Tộc Giao Nhân đều ở trong nước, trong tay cầm pháp khí, Giao nhân vương thấy tôi xuất hiện thì lạnh lùng nhìn tôi một cách ghét cay ghét đắng. Nhưng ánh mắt của Ly Quang lại lộ rõ vẻ vui mừng.

Về mặt của Thái tử Lăng Xương cứng đờ, Đồng Sa thì kinh ngạc nhìn tôi, trong tay còn ôm những mảnh vỡ thủy tinh của Trấn tiên tháp.

Lúc đó tôi vẫn không biết Trấn tiên tháp kia là bảo vật của Thiên giới, tuy công năng của nó không mạnh nhưng một tiên tử tầm thường như tôi nếu bị giam thì khó lòng mà trốn thoát. Nếu muốn giam những vị Thượng tiên cao siêu kia thì phải yểm nhiều bùa chú mới có thể nhốt bọn họ. Thái tử Lăng Xương thấy tôi chỉ có một vạn năm tu vi nên không hề yểm thêm bùa gì. Lại không ngờ rằng trong người tôi lại cất giấu linh lực thâm hậu, tình cờ được ảo thuật của Giao nhân vương giải phong ấn nên tôi dễ dàng thoát khỏi đó.

Tộc chim loan trước nay vốn ca múa giỏi, hôm nay tôi phá nát bảo vật của Thiên giới, lại thoát khỏi gông cùm xiềng xích suốt hai trăm năm qua nên vô cùng vui mừng, bèn hóa thành chân thân chim loan mà múa hát quay cuồng.

Hai bên đang dàn trận, ánh mặt trời chói lóa, nhiều năm rồi tôi không vui vẻ như vậy, tiếng ca bay tới tận trời, giống như ở trong trời đất này chỉ còn mình tôi.

Tôi nghe thấy Thái tử Lăng Xương thét lên “Bắt lấy nàng ta, đem nàng ta về đây.” Ly Quang hét lên đầy lo lắng nhưng vậy thì sao? Loài hoa hướng dương luôn hướng tới mặt trời, còn chim loan chúng tôi vĩnh viễn muốn được tự do, tôi hát múa đã đời rồi vỗ cánh bay đi. Thiên binh thiên tướng xông tới, tôi quạt nhẹ hai cánh thì đã ngã nhào xuống biển, mấy binh lính dưới nước liền xông tới xé nát bọn họ.

Tôi nhìn thấy về mặt Lăng Xương đầy khùng hoảng, chắc là hắn không hiểu vì sao tôi lại có tiên pháp cao thâm đến vậy. Ngay cả tôi cũng không hiểu, có lẽ là trời cao thương tình hoặc là tôi có tài năng bẩm sinh, tóm lại thì lúc này không ai có thể ngăn cản tôi tìm lấy tự do của mình.

Thái tử Lăng Xương vốn đang trừng phạt nghịch tặc, nhưng chắc sự vượt ngục của tôi khiến hắn không thể chịu được, lại còn phá hư bảo vật của Thiên giới, hắn bắt lấy cụm mây đuổi theo, gào lên “Đứng lại, Thanh Loan, đứng lại.”

Tôi đang hát ca vui mừng, đâu thèm để ý đến thái tử thái tử gì gì, vừa bay vừa hát.

Hắn chặn tôi lại, tôi cười hì hì biến thành hình người rồi lại sảng khoái nói “Thái tử điện hạ muốn tiễn Thanh Loan sao? Thanh Loan tiên pháp thấp kém, điện hạ không cần bày tiệc rượu làm gì. Hôm nay tạm biệt cũng không hẹn gặp lại, xin thái tử bảo trọng!” tôi nói xong lại hóa thành chân thân, tính vỗ cánh bay đi.

Đồng Sa cũng bay tới, hai huynh đệ này một trước một sau đứng ngang đường tôi. Tôi nghi ngờ nói “Hai vị điện hạ đang làm gì vậy? Từ nhỏ Thanh Loan đã là một tán tiên, chỉ mong có thể bình yên sống nơi hoang dã, tìm lấy một hai người bạn rồi làm những chuyện mình thích. Điện hạ cũng biết nhân duyên không thể cưỡng cầu.”

Ánh mắt của Lăng Xương rất phức tạp, trong phút chốc lại giống như đang sinh ly tử biệt, trịnh trọng đến nỗi làm tôi buồn cười. Có thể là do hôm nay tôi quá vui vẻ nên không kiềm được mà cười thành tiếng “Điện hạ ngăn cản Thanh Loan như vậy, chẳng lẽ còn muốn bắt Thanh Loan trở về? Chỉ sợ là hôm nay động thủ thì điện hạ cũng chẳng nắm chắc phần thắng đâu, thôi thì chúng ta đừng manh động, cứ thế mà đường ai nấy đi thôi.”

Đồng Sa này giờ vẫn rất kinh hoàng, lúc này lúng túng khen tôi “Con chim ngốc, ta không ngờ ngươi lại ca múa giỏi như vậy...”

Tôi biết mình đã nắm chắc tự do trong tay nên cũng không hề lo lắng, nhìn Đồng Sa mà nhoen miệng cười. Bà Nhã Trĩ vốn chinh chiến lâu năm, vô cùng nhạy bén, hướng hồ gì nàng chính là người hầu mà quốc chủ Thanh Khâu tặng cho tôi, nếu như tôi mất tích thì Thiên giới sẽ trả nàng về Thanh Khâu. Nhạc Kha lại chính là tam điện hạ của Long Hải, hắn ở lại Thiên giới cũng là vì Trắc Phi nương nương thuộc Côn Luân kia. Mặc dù tôi và hắn đã đính ước nhưng cũng chẳng thể ở lại Thiên giới với hắn, chỉ làm hắn thêm phân tâm.

Đồng Sa không ngờ tôi lại tốt tính mà vui vẻ đến thế, không giống như con người dữ dằn lúc trước, hắn nói không nên lời, chỉ đứng đó ngơ ngác nhìn tôi.

Sắc mặt Lăng Xương xanh mét, chặn đường tôi, tức giận nói “Nàng làm vậy thật không rõ ràng, cứ như vậy mà muốn đi sao? Nếu không nói cho rõ thì đừng mơ mà rời khỏi đây!”

Thiên binh thiên tướng và Giao tộc cũng tò mò nhìn tới. Tôi hành lễ, nói “Thôi được, nếu điện hạ không muốn tha cho Thanh Loan thì đánh một trận đi rồi nói. Nếu như Thanh Loan thắng, điện hạ đương nhiên không thể ngăn cản tiểu tiên.”

Hắn bàng hoàng, lấy ra một thanh kiếm, chắc là muốn tỷ thí với tôi.

Lúc nhỏ tôi đánh nhau thì chỉ đánh đại, sau này gặp được Phụ thân, được ông dạy ấy chiêu. Phụ thân cầm hai thanh Thiết Quyền, đánh hết thành TU La mà không có địch thủ, ông chưa bao giờ dùng thần binh lợi khí gì. Về sau ông cũng dạy tôi những cách quang minh lỗi lạc như thế, toàn bộ đều dựa vào tiên lực. Nếu lúc trước tiên lực của tôi thấp kém, đương nhiên phải dùng chút thủ đoạn nhưng hôm nay tiên lực của tôi cao cường, đương nhiên bỏ hết những tiểu xảo kia mà đánh với hắn một trận.

Thiên binh thiên tướng và Giao tộc cũng đứng dưới để xem, trận này đấu với thái tử Lăng Xương, tôi cũng có chút đau lòng.

Hắn bị một tiểu tiên như tôi đánh cho lộn khỏi đám mây, nếu không phải Đồng Sa nhanh tay nhanh mắt thì hắn đã rơi xuống biển làm mồi cho thủy quái.

Giao Nhân vương rất biết thời thế, thấy Thái tử Thiên giới thua cuộc bèn hát tiếng Giao nhân, khối tử mạch kia lại phát sáng, mặc dù tôi không hiểu tiếng giao nhân, cũng không hiểu nghĩa trong đó, nhưng âm thanh chiêu hồn đoạt phách này không thể so với giọng hát của Ly Quang.

Thái tử Lăng Xương được Đồng Sa dìu lên đám mây, vẻ mặt phức tạp nhìn tôi, cuối cùng rời khỏi Đông Hải. Nhưng hai người bọn hắn chưa về Thiên Đình, chắc sẽ tập hợp lại mà tái chiến ở Đông Hải.

Tôi nhìn Ly Quang, thấy hắn đang ngơ ngác nhìn tôi, trong ánh mắt ngập tràn vui sướng. Trong lòng tôi cảm động, cuối cùng bất chấp Giao Nhân vương mà bay tới trước mặt hắn, cười hì hì mà từ biệt “Ly Quang, ta phải đi.”

Giao Nhân vương nói “Nghe nói tộc Tu La đang tập hợp lại, Thanh Loan cô nương tính đi đâu?”

Trước giờ tôi thấy hắn là người a dua nên cũng không có thiện cảm, chỉ tùy tiện nói “Tiểu tiên cũng chưa định, tùy ý thôi.”

Hắn lại nói “Nếu cô nương về thành Tu La thì xin hỏi thăm phụ thân giúp ta. Tộc Giao Nhân và tộc Tu La hợp tác chống lại Thiên giới chắc chắn sẽ thành công.”

Tôi nghĩ là tộc Tu La và tộc Giao nhân vốn là đồng minh, nhưng nói một hồi mới biết là không phải, nhưng theo lời hắn nói, chẳng lẽ hắn muốn kết đồng minh với tộc Tu La sao?

Nhưng LY Quang lại nhìn tôi rồi trầm giọng nói “Thanh Nhi, ta chưa bao giờ biết là nàng biết hát, mà tiếng hát lại còn hay như vậy.”

Lúc này nếu không có Giao nhân vương thì chắc tôi cũng sẽ khen hắn vài lời như hắn là người hát hay nhất tộc Giao nhân vậy mà lại khen tôi, không biết là đang khen hay đang chọc tôi đây.

Giao nhân vương cũng gật gật đầu rồi lại nhìn nhìn tôi, khen “Ly Quang nói không sai, tiếng hát và điệu múa của Loan cô nương đúng là làm rung động trời đất, chắc chắn không thể tìm được người nào hơn như thế.”

Trong lòng tôi lại nghĩ : chắc từ ngày hôm nay khắp tứ hải bát hoang sẽ coi tôi là kẻ địch, là con gái của Tu La vương, lại còn tiếng ca điệu múa kia thật là quá chướng mắt.

Nhưng cũng chẳng sao, mấy tiên tử đó cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi chỉ quen biết có mình Đan Y nhưng cũng đã trở mặt rồi, cũng chẳng cần thiết quan tâm tới mấy người đó làm gì.

Tôi lắc đầu, hồ hững nói “Đa tạ lời khen của Giao nhân vương. Thanh Loan sắp đi nên cũng muốn nói lời tạm biệt với Ly Quang.” Tôi nhìn hần cười, không nói gì nữa. Giao nhân vương đứng giữa làm chúng tôi dù có nổi lòng cũng không thể nói ra.

Tôi thấy ánh mắt của hần không có ý buông tha, bèn biến về chân thân rồi bay về phía ánh mặt trời buổi hoàng hôn, những đàn chim đang mỗi cánh quay về tổ, mặc dù tôi không biết mình sẽ đi đâu nhưng đằng sau lại có tiếng hát vang vang vọng vọng như khích lệ cho tôi. Dù con đường phía trước đen tối nhưng tôi vẫn có dũng khí vượt qua.

51. Chương 52

Bích Hải dưới núi Tu Di lặng sóng, thủy triều xuống thấp, tôi hóa thành chim loan bay trọng hai ngày hai đêm, đến một ngày đầy sương mù mưa phùn mới tới nơi này.

Cửu Châu ở tứ hải bát hoang, tôi từng ngao du mấy ngàn năm, không ngừng thấy cảnh hay hàng ngàn cái cột đẹp khác nhau, đều không ngăn được sự kích động trong lòng hiện giờ.

Lúc trước tôi ăn nhờ ở đậu, chịu bao nhiêu ánh mắt xem thường, chỉ có thể muốn lui cũng không thể lui, chỉ có thể cắn răng nuốt chua sót khổ sở vào trong lòng. Đến nỗi bây giờ trong lòng có ý nghĩa mong lung, giống như hai cánh đã bay qua thiên sơn vạn thủy, vật lộn rong chơi qua bao nhiêu ngày, cuối cùng tìm được chỗ an thân.

Đưa mắt nhìn về phía xa, lại chỉ thấy một màu xanh của biển, mưa bụi mờ mịt, núi cao kỳ tú, sóng hỗn loạn vỗ vào bờ, lại không thấy nữa điểm bóng dáng của thành Tu La. Nghe nói thành Tu La nằm ở chỗ nước biển thâm sâu, đứng ở trên không trung lại không thấy rõ cảnh tượng thành quách, tôi đang do dự phải đi đâu tìm thành Tu La, trong nước lại xuất hiện một đội quân, dĩ nhiên được cho là xấu xí, nhưng trên người bọn họ đều tỏa ra cổ khí thiết huyết lạnh thấu xương, làm cho người ta không dám tới gần.

Người nam nhân đầu lĩnh thấy tôi đang dừng ở trên không trung, quay đầu trao đổi ánh mắt cùng các nam nhân khác, nhỏ giọng nghị luận một hồi, cao giọng hỏi: “Vị tiên tử này, người đi núi Tu Di làm gì?”

Hần hỏi lời thật là ôn hòa. Thiên giới cùng tộc Tu La chiến tranh không phải một ngày hai ngày, nhưng người nam nhân này ngược lại cũng không thể hiện ghét cay ghét đắng với tôi. Trong lòng tôi ổn định lại, cười khanh khách nói: “Nghe nói nơi này có thành Tu La, lại càng nghe thấy sự oai hùng phi thường của Vương Tu La, tiểu tiên đặc biệt đến nơi này, muốn thấy phong thái của thành Tu La.”

Đội tướng sĩ Tu La đều đứng ngay tại chỗ, biểu tình trên mặt có chút cổ quái, thế mà nhìn tôi giống như tinh thần có bệnh, đưa ra yêu cầu này cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng tôi tung tăng, coi nhưng thứ liên quan đến Tu LA cũng hiểu biết thuận mắt không ít, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ thành Tu LA bế thành đóng cửa biên ải, không cho ngoại nhân tiến vào?”

Nam nhân đầu lĩnh kia lắc đầu, “Cũng không có việc này. Người ở thành Tu La cực kỳ hào sảng hiếu khách, dĩ nhiên không sẽ không khó để để tiên tử ở bên ngoài, nhưng là thấy tiên tử. Hình như là tới thành Tu La muốn gặp ai?”

Môi tôi giật lên một cái, không phải đến gặp ai chẳng lẽ đến đánh nhau? Lời này bất quá ngậm lại thôi, nhưng là không nói ra được. Lại thấy hần không ngừng thảo luận với mấy người bên cạnh, rốt cuộc không kiên nhẫn.

“Các vị tướng quân, tiểu tiên nghe nói vương Tu La từng có một đoạn nhân duyên với nhị công chúa Điều tộc, Thanh Loan tuy là tiên tử Tiên giới, nhưng là cực kỳ bội phục nhị công chúa này dám yêu dám hận, thật sự hết sức ngưỡng mộ, lúc này mới nảy ra ý muốn đến thành Tu La, mong chư vị tướng quân thành toàn lòng muốn này của tiểu nữ tử?” Nói xong lại đúng lúc cuối đầu rặng ra hai giọt nước mắt, lừa gạt nói: “Tiểu tiên bị cha mẹ bắt ép việc hôn nhân, trong lòng không vui, cho nên mới muốn tìm đến một chỗ mà bọn họ không tìm ra được.”

Những nam nhân thành Tu La nhìn thấy tôi thương xót lạnh lẽo như vậy, lại nhắc tới mẹ, trên mặt đều lộ ra vẻ đồng tình. Nam nhân đầu lĩnh kia nói: “Một khi đã như vậy, tiên tử xuống đây đi. Thành Tu La mặc dù nằm sâu dưới đáy biển, nhưng nếu không có người dẫn đường tạm thời không thể đi vào được.”

Tôi hạ đụn mây xuống, đứng thẳng ở trên mặt biển, khoảng cách giữa tôi và những nam nhân thành Tu La càng lúc càng gần, thần sắc trên mặt không biết vì sao lại có chút quý dị. Mặc dù quan sát tôi qua lại vài lần, cũng chưa từng có sát ý.

Đầu lĩnh kia chặc chặc thở dài: “Trong thấy tiên tử, thật là có năm sáu phần giống vương phi của chúng tôi.”

Tôi từng nghe thấy cha Tu La chưa từng nạp thêm phi, qua thời gian mấy vạn năm cũng chỉ có mình mẹ, cảm thấy cực kỳ cảm phục hân trọng tình trọng nghĩa, lúc này lại nghe thấy hân táng thẳng tôi tương tự mẹ, trong lòng ngọt ngào, cười nhẹ nói: “Tướng quân nói quá lời? Nhà Thanh Loan cách xa ngàn dặm, bất quá chỉ một tìm một nơi tha hương để tránh họa. Được nghe thấy vương Tu La là người rộng rãi, mà vương phi lại từng công chúa Điều tộc, nghĩ đến vương Tu La như thế thất nhiên nhân phong ở thành cũng chẳng phát, lúc này mới nghĩ đến nơi này để định cư. Nếu nói giống vương phi, tiểu tiên nào có tài đức gì?”

Vị tướng lĩnh kia thấy tôi khiêm tốn, không khỏi lộ ra vẻ mặt biểu tình đầm chiêu.

Bốn tiên vốn tưởng rằng, thành Tu La nằm sâu dưới đáy biển tất nhiên cũng giống với Đông Hải long cung hoặc là thành San Hô, chính là một tòa thành trì nằm sâu dưới nước, nhưng hôm nay đi vào Tu La Dị Giới mới hiểu được, thành Tu La mặc dù nằm sâu dưới đáy biển, nhưng nước biển lại trôi nổi phía trên vương thành, vương thành kéo dài đến hơn ngàn dặm, mệnh môn bát ngát, trong ngoài có bảy trọng thành trông trải, thành kiên cố cửa cao to, đứng dưới chân cửa thành, lại thấy mình hèn mọn như kiến, như con kiến đang ngửa đầu nhìn con voi bốn chân, làm cho tôi thấy nhìn thế là đủ rồi. Bên trong thành trần đầy bóng mát cây xanh, bày chim hòa minh, rãnh nước trong sạch, du khách như qua lại đông đúc, thật là cảnh tượng nhất phái phồn hoa giàu có.

May mà tướng quân mang tôi vào thành tính tình ngay thẳng nhiệt tình, chẳng những dắt tôi vào Tu La Dị giới, mà còn giúp tôi thuê một tòa tiểu viện ở gần nhà hắn.

Lúc vị nương tử tộc Tu La kiều mỵ thu tiền thuê tiểu viện, nhìn thấy bộ dạng quần bách của tôi, cũng vô cùng thoải mái chi tiền viện trợ, chẳng những trả tiền thay tôi, còn để lại chút tiền tiêu vặt cho tôi. Tôi không có tiền, nên cũng không từ chối, chỉ chân thành cảm ơn hắn, giữ lại kim tệ của thành Tu La.

Vào ban ngày, tôi tùy ý đi dạo xung quanh bên trong thành Tu La, có đôi khi đứng ở một góc cây quết mắt nhìn cây nguyệt quế trước mặt, có đôi khi ngồi ở ghế đá thở dài, nhớ lại cảnh tượng năm đó cha và mẹ ngồi lại ghế đá nhẹ giọng tâm tình. Hoặc là căn bản là chưa từng đến. Ban đêm lại là mỗi lần buồn bã oán than, không ngủ được.

Khắp nơi thành Tu La đều có cây cao và hoa, quả to buồn thiu, muốn tìm người ăn trái cây chung cũng không có. Chỉ là chưa bao giờ từng tìm được lúc trước cha Tu La đã từng đem mấy trái cây thần kỳ này đến cho tôi, lại nghe thấy vương Tu La ốm đau nằm liệt giường, toàn thành Tu La đều mang về mặt khẩn trương, trước như đại địch đã đến trước mắt vậy, lòng tôi sớm đã vô cùng lo lắng, nhưng nghĩ đến không thể tùy tiện xâm nhập vào hoàng cung Tu La, đành phải từ bỏ, đành rồi đành đi dạo trên đường.

Đàn bà con gái tộc Tu La mạnh mẽ dũng cảm gan dạ, hôm nay bốn tiên đứng ở góc đường, cẩn thận xem xét từ đầu đến cuối hai cô nương Tu La xinh đẹp cãi nhau, tốc độ lời nói có thể so với thời gian xào giá vậy, lời nói di dỏm. Sau cùng không thể thiếu từ ngữ công kích, lại càng đem muối ra xào càng kêu đối phương là nào to.

Bất quá tôi đến mấy ngày nay, đã xem đây như là phong cảnh dân tộc, cảm thấy càng nhìn càng thấy thân thiết, cũng chưa từng tìm kiếm phương pháp gặp cha Tu La.

Mặt trời lên cao ngày thứ sáu, vị tướng quân kia lại đến một lần, mấy ngày nay hắn không đến dĩ nhiên ôi cũng chưa từng nấu bữa cơm gia đình, chỉ nhờ vào những mật hoa và quả dại trong rừng sống qua ngày. Hắn thấy tôi chưa từng tiêu sài những kim tệ kia, lại cảm thấy sững sốt, nghi hoặc nói: “Mấy ngày nay chẳng lẽ tiên tử không nấu ăn chuẩn bị bữa cơm sao?”

Tôi lắc lắc đầu.

Nói đến nấu ăn chuẩn bị bữa cơm ăn để sống, từ trước tôi có học nhưng cũng không xong, về sau sống ở núi Nữ Sàng, cuối cùng có một con thỏ tinh xử lý chuyện này thay tôi. Tuy nàng ta nhất gan, nhưng nấu mấy món rau cải miễn cưỡng cũng ngon miệng, tay nghề so với tôi một trời một vực, tôi cũng coi như áo cơm không lo.

Tướng quân kia trầm ngâm một lúc lâu, cứ muốn nói lại thôi: “Tiên tử có cần bản tướng trợ giúp việc gì, cứ việc nói.”

Tôi xưa nay không có thói quen mở miệng nhờ người khác trợ giúp, không khỏi có chút kinh ngạc khi thấy hần chân thành nhiệt tình như vậy, nhưng nam nhân thành Tu La tất cả đều nhiệt tình, thẳng thắn, mấy ngày gần đây tôi có chút hiểu rõ rồi, tự nhiên sẽ không suy đoán gì thêm, khách sáo nói: “Tiêu tiên hiện tại muốn quay về cuộc sống thôn dã, đa tạ tướng quân đã nhớ đến.”

Qua ngày hôm sau, tôi đi xa hơn một chút, ở đầu ngõ nơi vô cùng hẻo lánh ở phía bắc thành Tu La có một vị bà bà mở một cái quán trái cây nho nhỏ, bày biện rõ ràng mấy loại trái cây kỳ dị trên nền đá xanh ngọc, trong nháy mắt đó, hai chân tôi giống như bị dính ở nơi này, đứng bất động tại đó.

Tôi tìm khắp cả người, mấy ngày gần đây tôi ra ngoài đều không nhớ mang theo kim tệ, chán nản rũ hai vai xuống. Bà Bà kia nhìn thấy, vẫy tay nói: “Cô nương, nếu không mang kim tệ, lão bà tử cho con hai quả trái cây ăn được không?”

Tôi đi lên lễ phép lấy một quả, cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay, cảm kích nói: “Đa tạ bà bà. Một quả là đủ rồi. Trước kia cha của con đã từng cho con ăn loại quả này.”

Bà bà kia lại huyền thuyên: “Cô nương, món trái cây này trên trời dưới đất, chỉ có vương thành Tu La có. Mà còn cực kỳ hiếm hoi, luôn luôn chỉ trong cung mới có loại trái cây này. Lúc lão bà tử còn trẻ tuổi làm người hầu trong hoa viên tại vương thành, lúc này mới có được một gốc cây, một năm ra trái. . . lấy trái cây này đổi lấy ít tiền, bù vào chi phí trong nhà. . . .”

Tuổi bà bà có chút lớn, nhìn quanh chỗ này có chút cô đơn, tặng cho tôi thêm một quả rồi lại muốn nói tiếp, tôi quên yên tĩnh, không bao lâu liền bỏ chạy.

Hương thơm quen thuộc mê người của quả nằm trong tay, cầm nó giống như đang mang đến sự ngọt ngào. Tôi mang theo nụ cười thỏa mãn về tiểu viện nơi tôi ở, trước cửa có một chiếc xe ngựa hai ngựa kéo, tuy là mã loại tiên phẩm, đều có một đôi Phi Dực, nhưng người đánh xe chỉ mặc quần áo mộc mạc, hành động lưu loát, ánh mắt sắc bén. Thấy được tôi đi đến cửa, người đánh xe nhanh nhẹn từ trên xe nhảy xuống, tôi vốn muốn vòng qua đường khác đi, màn trên xe ngựa được kéo lên có một cái chân dài chậm rãi bước ra, áo dài hai vén lên, lại có một đôi tay khớp xương thon dài vươn ra, một khuôn mặt quen thuộc có chút trắng bệch vì bệnh tật mang theo tươi cười xuất hiện trước mặt tôi.

Người đánh xe kia liền tiến lên, cẩn thận đỡ ông xuống xe, cổ họng tôi giống như đang bị nghẹn ngào, nói một câu cũng không nên lời, hai mắt cay cay, đứng ngơ ngắc tại chỗ.

Người bệnh kia dáng vẻ khôi ngô, mặc dù gương mặt mang thần sắc bệnh tật, nhưng hai mắt sáng ngời, giống như trận bệnh này không thể phá đi sức mạnh tinh thần mạnh mẽ của ông. Ông được thuộc hạ đỡ đứng thẳng trước mặt tôi, dịu dàng ò ả nói: “Thanh nhi, cha đến dẫn con về nhà! Bằng không tiểu nha đầu con đến trước cửa cũng không chịu đi vào.”

Tôi trừng mắt nhìn ông, trong mắt tràn ngập hơi nước, tay phải bị một bàn tay to rộng nắm lấy, ấm áp thoải mái đến làm cho tôi không muốn buông ra. Tôi nhếch miệng, vốn là muốn cười, nhưng trong mắt lợi rơi nước mắt, nức nở nói: “Nghe nói người sinh bệnh, bệnh có nghiêm trọng không?”

Hốc mắt trũng sâu của ông thần thái lại tỏa sáng lần nữa, lấy tay vuốt vuốt trên đỉnh đầu tôi, hỏi: “Chim loan nhỏ của ta về là để thăm cha à?”

Tôi gật gật đầu, khóe miệng nâng lên ý cười, giống như tất cả chua xót khổ sở trước kia đều không đáng kể, hần tử hiện ngang trước mặt mặc dù bệnh tóc có chút khô, sắc mặt chuyển vàng, nhưng sống lưng thẳng đứng mang theo sức mạnh ẩn dấu kinh người, có ông che mưa che gió cho tôi, tôi không cần phải lo lắng sợ hãi nữa, tính toán mọi cách. Tôi tiến lên hai bước nhào vào ngực ông, tựa đầu sát vào ngực ông, nhỏ giọng

nói: “Cha. Cha.” Chỉ là nỉ non nhẹ nhàng như vậy, giống như đã luyện tập trong miệng trăm ngàn lần rồi vậy.

Bàn tay khô gầy của ông không ngừng vuốt tóc tôi, ghen ngào nói: “Ngoan. Ngoan. Đứa bé ngoan.”

Sau gáy của tôi bỗng có một giọt nước mưa rơi xuống, giọt nước mưa kia có nhiệt độ nóng ghê người, giống như đã lạc vào tâm của tôi.

52. Chương 53

Lờ mờ nhớ tới trước kia, tôi cực kỳ hôm mộ mấy tiểu tiên đồng trên núi Đan Nguyệt, khi còn nhỏ sau khi ra cửa luôn có cha mẹ đi cùng. Những người cha mẹ đó đặt con trên vai đùa giỡn, có dấp tay trong tay. Dần dần lớn lên, cuối cùng tôi cũng cảm thấy được đó là cảm giác tiếc nuối rất lớn của tôi.

Hôm nay ở trong trường hợp đó ở trong lòng ngực ấm áp của cha Tu La, mùi thuốc xông vào mũi tôi, tôi nhớ tới một cảnh trước đây, chỉ thấy trường lòng ngọt như mật hoa, ngọt đến mức tôi không nhớ được vị chua sót của trước kia.

Thật lâu sau, cha Tu La mới cười nói: “Tiểu Loan nhi, hôm nay cha rất vui. Hơn vạn năm, tiểu công chúa của cha rất cuộc cũng trở về nhà rồi.”

Tôi ngửa đầu nhìn ông, trong mắt ẩn nước, nhưng cười đến cực kỳ tươi sáng, nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay ông: “Năm đó lúc ở trên đỉnh núi Phượng Dực cha nhắc đến tiểu công chúa, Thanh nhi có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến đó là con, lại chạy về trong điện khóc to một lúc lâu, cha rằng cha là cha của Đan Y.” Nói xong lại đột nhiên nhớ đến một chuyện, dì hại cha thành bộ dáng như vậy, tất nhiên cha không thích bà ta, không biết có làm cho ông không vui không nữa, không yên tâm quan sát ông, trên mặt ông một nữa là chua sót một nữa là khổ sở, thật có bóng dáng nửa phần tức giận, sờ sờ đỉnh đầu tôi, đau lòng nói: “Tiểu Loan nhi, ở trước mặt cha, muốn nói gì cứ nói, cha thương con còn không hết làm sao nữa tức giận Loan nhi? Con không cần quan sát nét mặt ta, cần thân như thế.” Đưa mắt nhìn khắp nơi, ngạo nghễ nói: “Ở trong thành Tu La ta, tiểu Loan nhi tuyệt đối là công chúa tôn quý nhất tộc Tu La, về sau ai dám có cái nhìn không tốt với Loan nhi của ta, cha nhất định không tha cho người đó!”

Lo lắng trong lòng tôi đã hóa thành vui vẻ, ý cười đầy mặt, giống như ở đáy lòng nở một đóa hoa rất to, hương thơm thơm ngọt, vô cùng vui vẻ, nhưng nước mắt cứ chảy ra, như thế nào cũng không ngừng được. Tôi nâng lên tay áo lau nước mắt trên mặt. Cha lấy bàn tay to lau nước mắt cho tôi, ở bên cạnh cười cảm thán: “Thật sự là như trẻ con. Vừa khóc vừa cười.”

Vốn nước mắt của tôi đã có dấu hiệu ngưng chảy, nhưng nghe ông kêu tiếng trẻ con này, nước mắt lại chảy nhiều hơn nữa, giống như nước biển Đông Hải, chảy hoài không hết.

Không bao lâu sau, có tiếng va chạm của áo giáp ở nơi xa vang lên, một đội quân của thành Tu La đi đến, cha nắm tay tôi ngồi vào trong xe, vừa cẩn thận lau nước mắt cho tôi. Những người dân trong thành Tu La ở xung quanh, kêu la rung trời: “Tham kiếm Vương! Tham kiếm công chúa!”

Tôi trốn ở trong lòng cha, ông lấy tay lau sạch nước mắt cho tôi, cười vang nói: “Hôm nay bốn vương cực kỳ cao hứng, thiết yến ba ngày, cả thành vui mừng chào đón công chúa trở về.”

Dân chúng thành Tu La cùn lúc vang lên tiếng hưởng ứng, xe chạy lộc cộc, ngựa Tiều Tiều, cách xa nhau vạn dặm mới có một ngôi nhà. Cha nắm chặt tay của tôi, hai cha con nắm chặt tay nhau, sau nửa canh giờ, người đánh xe kia cung kính nói: “Thưa vương, đã đến vương thành rồi.”

Cha vương Tu La liền nắm tay tôi kéo đi, từng bước một đi theo ông vào cửa cung, người hầu đứng chờ ở cửa cung đồng thời cùng quỳ xuống, đường đi dưới chân như dài ra, không biết tiếng chuông du dương ở nơi nào đang vang lên, vang mãi không dứt. Nhóm người chim bay phóng lên trời, cây cao tĩnh lặng, mùi hương hoa bay vào mũi, nóc nhà của cung điện hùng vĩ trước mắt, ngói lưu ý chói mắt đến làm lóa mắt tôi, toàn bộ đều giống như ảo ảnh trong mơ, chân thật đến làm cho người ta không thể tin được.

Trong trường hợp này bất quá chỉ là mới bắt đầu. Tiếp theo là những nghi thức long trọng dài dòng, suýt nữa làm cho tôi muốn chạy trốn. Nếu không phải có cha ở bên cạnh tôi, tôi mới miễn cưỡng tiếp tục được.

Cha tự mình dẫn tôi vào trong cung, liền bị mấy người hầu vây quanh, tắm rửa thay quần áo, giúp tôi mặc bộ áo váy dài màu hồng đỏ, khảm đầy minh châu, mái tóc đen sau đầu buông rủ xuống, lại bị cha Tu La nắm tay khăn trương, dẫn từng bước một đi đến cửa thành ở phía tây. Dưới thành là cả quảng trường đang làm lễ mừng, người đứng dưới quảng trường đông như kiến, vang lên từng trận hoan hô.

Cha giơ tay lên, đám người đang huyền não nhất thời im lặng, cha nhìn đàn chúng thành Tu La, một tay nắm chặt tay tôi, trịnh trọng tuyên bố: “Mọi người đều biết, thành Tu La chúng ta mấy vạn năm nay, chỉ có duy nhất một vị công chúa, hôm nay công chúa đã trở về, sau này thấy công chúa sẽ giống như thấy ta.”

Cả quảng trường nhất thời sôi trào ồn ào náo nhiệt, tôi cùng cha đứng ở trên thành, tiếng hoan hô kia như tiếng vang của trời cao, nhắm lại đôi mắt long lanh, cha ngửa mặt nhìn lên chín tầng trời, nói khẽ: “Hoàng nhi, nàng đã thấy chưa, Loan nhi của chúng ta đã về nhà rồi.” Một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống trên gò má kiên nghị của ông.

Trong lòng tôi vừa đau vừa chua xót.

Nhạc Kha từng nói, năm mà tôi sinh ra, cả thành thiết yến ba ngày ba đêm, cha vương Tu La vui vẻ ôm tôi đứng ở trên đầu thành, thiếu chút nữa là té xuống. Lúc đó phụ thê ông ân ái, lại có việc vui là thêm đứa con gái, mọi việc đều thuận lợi, hiện giờ tôi trở về, cả thành đều chúc mừng, cảnh còn người mất, mẹ đã hôn phi phách tán, chỉ còn lại hai cha con tôi sống nương tựa lẫn nhau.

Tôi nhẹ nhàng lắc lắc tay ông, nhẹ giọng an ủi: “Cha, nếu như hôn phách mẹ biết được, tất nhiên cũng sẽ hy vọng cha sẽ luôn vui vẻ mọi việc thuận lợi.”

Ông quay lưng lau đi giọt nước mắt nhỏ trên mặt, lúc quay đầu trở lại trong mắt đã nồng đậm ý cười: “Vui vẻ, hôm nay cha rất vui vẻ.”

Đêm nay cả thành đều vui mừng, sau đó là một bữa tiệc náo nhiệt trắng đêm, dân chúng ở bên dưới thành luận võ diễn trò, lại thêm nhưng cô gái tộc Tu La có dáng múa chân đi ngả nghiêng. Bóng đêm dần nặng nề, tôi thấy mặt cha có nét mệt mỏi, lo lắng thân thể cha không khỏe, tính đưa ông về Hoàng điện.

Cung nữ trong điện mang thuốc lên, tôi đưa tay nhận lấy, giúp cha ồng thuốc, nhưng từ trước đến nay tôi là người vụng về, tự mình lo ình còn chưa nên thân, lúc này bưng chén thuốc đúc cho cha uống, tay hơi rung, làm đổ vài giọt lên trường bào của ông.

Tôi suy nghĩ trong lòng tối lui, lúc này mới nhớ khi tắm rửa khăn tay trên người cũng lấy ra rồi. Nâng tay áo lên nhìn một chút, chỉ cảm thấy chất liệu vải này thật đẹp thật quý giá, nhắm mắt lại hơi có chút đau lòng, lấy tay áo lau trường bào giúp cha.

Cha đặt chén thuốc không xuống, thuận thế nắm tay của tôi đưa vào trong lòng ông, điểm nhẹ cái mũi tôi: “Tính cách này của con thật rất giống với mẹ con.”

Tôi mở to hai mắt:” Mẹ rất hay qua loa sao? Nhưng con chưa bao giờ nghe Nhạc Kha nói qua. Chàng chỉ nói mẹ sáng khoái không kiềm chế được thôi.”

Mắt cha trở nên âm u, nhưng rất nhanh khôi phục lại thần thái, ôn nhu nói: “Mẹ con tính tình linh hoạt hoạt bát, khi cười lộ lên. Làm cho lòng người ta cảm thấy thoải mái.” Sâu thẳm bên trong mắt ông, mẹ giống như đang đứng trước mặt ông vậy.

Trong lòng tôi rất hâm mộ mẹ, vô cùng thân thiết lắc lắc cánh tay cha, “Mẹ ở trong lòng cha hơn vạn năm vẫn chưa từng quên, làm cho con cực kỳ hâm mộ mẹ. Tương lai con gái. cũng không biết có phú giống như mẹ không.”

Đột nhiên cha bình tĩnh lại, vuốt ve mấy sợi tóc tôi, “Chẳng lẽ trong lòng Loan nhi đã có ý trung nhân? Con và cha xa nhau hơn vạn năm, cha vẫn còn muốn Loan nhi bé nhỏ ở bên cạnh cha, cũng không muốn sớm gả con ra ngoài. Nếu con có ý trung nhân thì kêu người đó chờ một khoản thời gian sau đi.” Vừa cười vừa nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ không nở sao?”

Chuyện tình tôi cùng với Nhạc Kha, vốn quang minh chính đại. Nhưng thấy vẻ mặt của cha ở trước mặt, lại không có cơ hội. Vì thế chậm rãi lắc đầu, nghiêng tai qua nghe, tiếng ca dập dồn nơi xa, tiếng mọi người náo nhiệt, tôi lo lắng nói: “Bên ngoài ồn như thế, làm sao cha ngủ được.”

Ông lắc đầu, cười nói: “Lễ mừng này vốn là cha chuẩn bị cho Loan nhi, thân thể cha gần đây không khỏe, lại bắt con phải ở trong điện này cùng với ta, không bằng ta kiếm người mang con đi chơi?”

Tôi tựa vào ngực ông, lắc đầu: “Thanh Loan rời xa lâu như vậy mới trở về bên cạnh cha, không muốn đi xem lễ mừng gì cả, chỉ muốn ở trong này với cha. Những người đó náo nhiệt vui vẻ như vậy, con nhìn thấy có chút kỳ quái, con với cha hai cha con gặp lại, chỉ là chuyện của hai cha con chúng ta, những người này bày tiệc, Thanh Loan cảm thấy được cùng với cha con ta không liên quan gì lớn cả.”

Cha xoa xoa đỉnh đầu tôi: “Đứa nhỏ này tính tình từ nhỏ đã thích yên tĩnh, cũng không thích người ta náo nhiệt sao? Ta nghe nói trẻ con lớn như con đều là lúc thích náo nhiệt.”

Từ trước tôi cũng từng là người náo nhiệt, kinh đô thế gian và vụng yếu điểm quan trọng lân cận, mặc dù không thể to lớn bằng thành Tu La, nhưng cũng cực kỳ náo nhiệt. Có đôi khi tôi một thân một mình, tự trải qua náo nhiệt hay tự trải qua sự cô đơn.

Giờ phút này, trong điện ấm áp hòa thuận vui vẻ, bên cạnh tôi có cha, ngăn dăm trở về những năm thiếu thốn kia, đây là nhà tôi là tình thương của tôi. Bóng đêm dần dần dày đặc hơn, thân thể cha thương tổn, trong lúc được tôi đặc biệt chú ý khuyên nhủ cũng đã ngủ. Tôi ngồi ở đầu giường của ông thật lâu, nghe được hơi thở nhẹ nhàng của ông, mông đệp say sưa, khỏe môi không khỏi nâng lên ý cười thỏa mãn.

Ngoài điện, huyền náo không dứt, tiếng ca vang mãi trong đêm dài.

Ngày thứ hai sau khi tôi trở về, thân thể cha từ từ chuyển biến tốt. Trong cung tuy đã có người chuẩn bị điện các cho tôi, nhưng tôi không muốn ở quá xa chỗ của cha, buổi tối muốn ngủ ở sau Hoàng điện, vào ban ngày thì luôn luôn một khắc cũng không rời, nhìn chăm cha uống thuốc và dùng bữa, ngay cả nữ quan Phương Trọng trong điện cha cũng khen: “Từ sau khi công chúa trở về, khí sắc của vương ngày càng chuyển biến tốt hơn, ít ngày nữa là có thể khỏi hẳn.” Mỗi khi vào lúc này, miệng cha luôn có ý cười không dứt, cực kỳ vui vẻ.

Có đôi khi có văn thần võ tướng tiến đến tấu chính sự, tôi tự giác tránh đi, cũng bị cha kéo lại ngồi ở bên giường nhỏ: “Công chúa chính là người thừa kế duy nhất của vương Tu La, cũng không cần phải kiêng kị.”

Những thứ này văn thần võ tướng đã chinh chiến sát phạt cùng với cha, lại cực kỳ cung kính với ông, nghe thể cũng chưa từng phản bát một câu.

Ngày vui vẻ thường trôi qua nhanh, nhất là ở bên cạnh cha. Nhưng xa Nhạc Kha nhiều ngày rồi, cũng không biết chàng một thân một mình ở thiên giới, có thể cứu được mẹ chàng hay không, hoặc là đã nhận nhau với Thiên đế?

Tôi đã ở thành Tu La được nửa tháng, Bà Nhã Trĩ phong trần mệt mỏi chạy trở về. Vừa về đến mà bắt đầu cười tôi: “Thuộc hạ phụng mệnh đến bảo hộ công chúa, nào biết công chúa đã vụng trộm bỏ đi rồi. Khi thái tử Thiên giới hồi thiên cung, tức giận đến cái mũi suýt nữa cũng bị méo. Nhưng suy xét đến thuộc hạ là do quốc chủ Thanh Khâu đưa đến, sau cùng đem thuộc hạ trả về Thanh Khâu.”

Tôi tưởng tượng đến cái cảnh Lăng Xương kiêu ngạo tức giận đến giậm chân, trong lòng nổi lên một trận ý cười sáng khoái.

53. Chương 54

Bà Nhã Trĩ thấy tôi cười sung sướng thì có vẻ khó chịu, đặc biệt kể lại “Vương của ta không biết, thái tử thiên giới thật là quá đáng, vài ngày trước tự tiện định đoạt việc hôn nhân của công chúa với Thủ lĩnh Điều

tộc Xích Diễm, muốn công chúa làm Trắc phi của hắn, chỉ chờ Đan Y gả vào Cửu Trùng Thiên thì sẽ cưới công chúa.”

Tu La vương nhíu hàng chân mày rậm, đưa tay vỗ mạnh vào bàn ngọc “Xích Diễm và Thiên giới thật quá xem thường ta rồi, công chúa của bốn vương sao có thể làm nhỏ?” Rồi ông như chợt nhớ ra, cẩn thận nhìn tôi, dịu dàng hỏi “Loan nhi... có phải Loan nhi có tình với Thái tử thiên giới kia không?”

Tôi thấy phụ thân nâng niu mình như vậy, trong lòng rất sung sướng, cười lắc đầu, lúc đang muốn giải thích thì Bà Nhã Trĩ đã cười nắc nẻ “Vương bớt giận! Nếu không phải là Thái tử thiên tộc bức hôn thì hôm nay Vương cũng không thể thấy mặt công chúa đâu.”

Hai mắt Tu La vương chợt sáng ngời, nói “Mau nói!”

Bà Nhã Trĩ ho một tiếng rồi chậm rãi nói “Ngày đó Thái tử thiên giới xuất chinh, thuộc hạ đi tìm công chúa khắp nơi cũng không thấy. Đợi suốt hai ngày thì nghe được người hầu bên cạnh thái tử - Lưu Niên nói rằng do công chúa cự tuyệt nên thái tử giận dữ, nhốt công chúa vào Trấn tiên tháp rồi mang đi Đông Hải trong cuộc chinh chiến đi tiêu diệt Giao tộc. Nghe nói thủ lĩnh Giao tộc có bảo vật, chính là khối đá Tử mạch, thái tử không thể phá nó, rồi cũng vì chuyện công chúa phá hủy Trấn tiên tháp mà trốn đi, Thái tử đành không đánh nữa mà bỏ về.”

Phụ thân cười to ra tiếng, nắm chặt bàn tay tôi mà chà tới chà lui “Loan nhi phá hủy Trấn tiên tháp để về nhà sao?”

Tôi gật đầu, lại nghe thấy Giao tộc chiến thắng nên cũng thấy yên tâm. Mặc dù tôi không thích Giao nhân vương, nhưng không thể bỏ qua an nguy của Ly Quang được. Tôi ôm lấy ông, cười nói “Đúng như phụ thân nói đó.”

Bà Nhã Trĩ khen “Thuộc hạ vốn nghĩ công chúa chỉ mới hơn vạn năm tu vi, chắc chắn không thể phá được Trấn tiên tháp. Nhưng lúc sau có rất nhiều người trên Thiên giới khâm phục tu vi thâm hậu của công chúa, đúng là tài năng bẩm sinh.”

Trong lòng tôi vẫn nghi ngờ, lúc ở trong tháp, sức mạnh phá vỡ tháp không phải là của tôi, nhưng lúc này Bà Nhã Trĩ lại không cho tôi cơ hội giải thích nên tôi đành cười cho qua chuyện.

Trong mắt phụ thân chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, bảo Bà Nhã Trĩ lui về nghỉ ngơi. Ông quay đầu dò mạch của tôi, trong lòng tôi sợ hãi nhưng vẫn để ông làm.

Một lúc sau, phụ thân nói “Loan nhi, tiên lực trong cơ thể con đã lên tới mười vạn năm, chắc chắn không phải là tu vi của con, nhưng vẫn hoàn toàn nằm trong cơ thể con.”

Tôi lắc đầu, nhớ lại tình hình lúc đó, lúc ở núi Nữ Sàng, bị Nhạc Kha nhốt trong kết giới, lúc kết giới vỡ thì tôi cảm thấy trong cơ thể có một luồng lực lạ đang di chuyển, vô cùng mạnh mẽ. Lúc ở trong tháp tôi cũng cảm thấy không khỏe, lại bị tiếng hát của Giao nhân vương mê hoặc, mọi thứ kích động tột cùng, không ngờ sau đó lại đạt tới tu vi của mười vạn năm.

Tôi vô cùng hoang mang, kể lại tình hình lúc đó, phụ thân im lặng nửa khắc rồi lại hỏi “Đây có phải là do di của con...” gần như ngay cả bản thân ông cũng không tin là di đối xử tốt với tôi tới thế nên bật cười. Trong giây lát ông lại như nhớ ra điều gì đó, hai mắt sáng lên, nhìn tôi hoảng sợ nói “Chẳng lẽ là do Hoàng Nhi...lúc sắp chia tay thì...” sắc mặt ông xanh mét, dường như lại bắt đầu đau đớn, ngã ngửa xuống phía sau.

Nhạc KHa từng nói, việc này chính là nỗi đau trong tim của phụ thân, không thể động tới. Trong lòng tôi đau khổ, bèn nâng cánh tay của ông, trong mắt nhòe hơi nước, an ủi ông “Phụ thân, việc này chắc là do mẫu thân rồi, không thể có người nào vô duyên vô cớ lại tặng tiên lực thế này. Bây giờ Loan nhi đã trở về, phụ thân cũng hay vì con mà giữ gìn sức khỏe.”

Phụ thân ôm tôi vào lòng, vỗ về tôi rồi thở dài “Là phụ thân không đúng. Việc này ngoài mẫu thân của con ra thì không còn ai khác. Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là nàng đã âm thầm truyền tiên lực cho con, lại sợ bị di con phát hiện nên phong ấn lại, bắt con phải tu luyện từ đầu, đợi tới đúng thời cơ thì phong ấn này sẽ giải...”

Tôi biết trong lòng phụ thân đau khổ nên ôm tôi lại, để tôi không thấy được vẻ mặt khổ sở của ông. Ông là một người tình thâm nghĩa trọng như vậy, yêu chỉ một người, mấy vạn năm qua chìm trong nỗi nhớ đau đớn không nguôi, nghĩ tới đó trong lòng tôi đau xót, thâm hạ quyết tâm, từ nay về sau sẽ cố gắng để phụ thân được vui.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, phụ thân dắt tôi đi bàn chuyện chính sự, lúc đang dùng cơm thì có cung nữ vào báo là thái tử Giao tộc mang theo rất nhiều lễ vật tới xin gặp.

Phụ thân tôi sững sốt, Phương Trọng đứng hầu bên cạnh nói “Từ trước tới nay chúng ta chẳng có ân oán gì với Giao tộc, cũng chẳng lui tới gì, chuyện này...”

Tôi nuốt nước canh, vui vẻ đứng lên nói “Phụ thân, Ly Quang là bạn tốt của con, chắc là huynh ấy nghe nói con về nhà nên tới thăm.”

Phụ thân cầm lấy khăn rồi kéo tôi lại, cẩn thận lau nước canh dính trên khóe môi tôi rồi lại ấn tôi vào chỗ ngồi “Đứa nhỏ này, ngoan ngoãn ngồi yên đây, để Phương Trọng nói xong đã.”

Phương Trọng nhìn sắc mặt của tôi rồi lại lấp bắp nói “Nghe nói lần này Thái tử Ly Quang tới đây là muốn... là muốn ký kết minh ước với tộc Tu La chúng ta...”

Tôi đang đứng ngồi không yên, chỉ hận không thể lập tức chạy ra gặp Ly Quang, kể cho hắn nghe những niềm vui sướng mấy ngày nay. Từ trước tới giờ hắn vẫn rất dịu dàng hiền hậu, chắc chắn cũng sẽ mừng cho tôi. Nhưng lúc này ngồi ở đây, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng.

Phương Trọng quỳ xuống “Xin công chúa trách tội thuộc hạ.”

Tôi ngẩng đầu nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi “Sao ta phải trách tội người?”

Phương Trọng dập đầu “Là thuộc hạ làm công chúa không vui, là lỗi của thuộc hạ.”

Phụ thân ngồi im, trên mặt lộ ra chút tán thưởng, ý cười vẫn không bớt. Trong lòng tôi chợt hiểu rõ, cúi người kéo nàng dậy “Phương Trọng tỷ tỷ nói quá lời rồi. Thứ nhất, ý đồ của Ly Quang không liên quan gì tới tỷ, thứ hai, lời tỷ nói là sự thật, bẩm báo sự thật thì không có gì sai. Nếu như Thanh Loan trách phạt tỷ thì đúng là không biết phải trái.”

Phương Trọng lén lút nhìn ánh mắt của phụ thân, thấy ông ấy cũng không giận dữ mới đưa tay lau mồ hôi trên trán, sau đó đứng lên chờ sai bảo.

Sau khi tôi hồi cung, phụ thân đã truyền lệnh xuống cho hạ nhân, không ai được nghịch ý tôi, nếu không ông sẽ không bỏ qua. Ông yêu thương tôi như vậy, trong lòng tôi cảm thấy rất ngọt ngào hạnh phúc, nhưng lại làm những người trong cung này nơm nớp lo sợ, mỗi lần thừa bẩm đều phải cẩn thận nhìn sắc mặt tôi. Từ lúc tôi còn nhỏ đã quen phải nhìn sắc mặt người khác, cho nên cũng hiểu được nỗi khó xử trong lòng của họ, tôi không muốn làm khó những người đó.

Phụ thân cầm lấy tay tôi, cười nói “Mặc kệ hắn có ý đồ gì, phụ thân và con đi xem thì sẽ biết thôi, phải không?”

Tôi bị ông kéo tới sảnh, trong lòng tự xem thường bản thân, chẳng qua chỉ được người khác yêu chiều một chút mà đã có tính nhỏ mọn rồi. Nhưng được người khác yêu chiều như thế, tôi không muốn đánh mất sự ấm áp đó.

Ở trước sảnh, nhóm Giao nhân xếp thành hai hàng. Một hàng toàn những Giao nhân nương xinh đẹp kiều mỹ, mặc tơ lụa, một hàng khác là người hầu, trên tay có bưng theo quà tặng. Tôi đứng bên hông lén lút nhìn, thấy người dẫn đầu chính là Ly Quang, một thiếu niên ôn nhu như ngọc, mặc tơ Giao tiêu màu trắng, tóc dài buông trên vai, mặt mày ửng rừ chẳng chút niềm vui.

Thấy Ly Quang có vẻ lo lắng như vậy, trong lòng tôi đột nhiên hoảng hốt, không nhìn thấy phụ thân đang ngoắc bảo tôi tới ngồi kế bên ông, tôi phụng phịu “Phụ thân không thể khi dễ LY Quang. Nếu là bàn chuyện chính sự thì Loan Nhi không tiện can thiệp. Nhưng nếu là việc riêng, hay là nghe ý của con?”

Đôi mắt phụ thân sáng lấp lánh, bông đùa “Loan nhi không sợ là chính tiểu tử kia khi dễ phụ thân sao? Con gái đúng là luôn bênh người ngoài mà!”

Tôi dậm chân, buồn bực nói “Phụ thân của con oai hùng như vậy, trí tuệ như vậy, sao có thể bị một tiểu tử nhỏ nhỏ khi dễ được.” Tất nhiên là ông rất hài lòng với những người này, trên mặt ông hiện rõ sự vui vẻ, lúc này tôi mới lui vào sau rèm.

Chỉ một chút sau đã nghe thấy tiếng Phương Trọng tuyên thái tử Giao nhân vào gặp, chỉ nghe tiếng cửa mở ra, tiếng bước chân nhộn nhịp rồi lại có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên “Ly Quang của Giao tộc xin bái kiến Tu La Vương!”

Màn che này bằng lụa mỏng, tôi đứng bên trong chỉ thấy được bóng dáng mờ mờ ở bên ngoài, thấy phụ thân khoát tay nói “Thái tử Ly Quang không cần đa lễ, mới ngồi.”

Ngăn tấm màn phủ, tôi thấy Ly Quang cảm tạ nhưng không ngồi, khom lưng nói “Lần này Ly Quang đến đây, có dẫn theo... dẫn theo những cô nương Giao tộc chúng tôi và sản vật trong thành San Hô làm lễ vật, xin Tu La vương vui lòng nhận cho.”

Lời này của hắn vừa nói ra, tôi giật mình nghĩ, mới vừa rồi nhìn thấy những Giao Nhân nương kia, thì ra là mang đến dâng cho phụ thân. Một Ly Quang lọc lõi như vậy thật làm tôi cảm thấy xa lạ, tôi ngơ ngác đứng sau rèm nghe bọn họ nói chuyện.

Phụ thân cũng không nói nhận, chỉ khách khí “Thái tử Ly Quang đi đường xa tới đây, sao có thể để Thái tử diện hạ tặng đồ được.”

Ly Quang đứng đó, khoát tay ra hiệu, một đội Giao nương kia lả lướt bước vào, nhỏ nhẹ vấn an phụ thân.

Từ lúc trước ở bên ngoài, tôi vẫn không hiểu được nhiều chuyện, có một hôm núp trong phủ của một Vương gia kia. Vương gia kia chọn một số cô nương cỡ cỡ nhau, bảo là muốn dâng cho Thiên tử để làm người hầu hạ. Tôi đi theo họ vào cung mới biết, thì ra trong đó rất nhiều phụ nữ, có hoàng hậu, quý phi, chiêu nghi thực viện, rồi cung nữ, rồi cung nữ quét nhà giặt đồ. Hoàng cung kia đầy người, hoàng đế đi ra ngoài cũng có vài người đi theo bầu bạn, đâu cần mất thì giờ với mấy cô nương này. Nghĩ lại thì thấy Vương gia này cũng thật là hồ đồ, sao không cho những cô gái này thành thân đi, lại làm chuyện ngu xuẩn này.

Vì thế buổi tối tôi lại lên vào, muốn cứu những cô gái này ra thì thấy trong tấm điện của hoàng đế có mấy người, mặc áo choàng mỏng, đang vui vẻ với hoàng đế kia.

Bởi vậy mới biết được, thì ra câu “hầu hạ” đó có rất nhiều ý nghĩa.

Hôm nay những Giao nương này mặc áo lụa mỏng, có vẻ giống những cô gái kia. Tôi nhớ tới Ly Quang, một người cao thượng dịu dàng như thế mà lại làm những chuyện này, trong lòng tôi như nuốt phải một con ruồi, nhộn nhạo muốn ói.

54. Chương 55

Ly Quang luôn không muốn làm những loại sự việc này, mặt đỏ lên đứng ở giữa chính sảnh, lúc nào cũng bị cha nhìn chằm chằm, mới vừa rồi còn ngồi như một kẻ hèn. Hắn mang đến những cô nương giao nhân với những hộp lễ vật này tặng thì bị cha kêu Phương Trọng cho người mang đi.

Tôi ở sau rèm nhìn quang cảnh này, không biết bên trong hồ lô của cha bán cái gì? Nếu như nói ông nhận lấy những cô nương giao nhân này, tôi tuyệt đối không tin, nhưng ông cũng không từ chối, gần như là ý muốn nhận rồi. Trong lòng tôi thấy nôn nóng, chỉ lo quan sát, cả người nghiêng về phía trước, không cẩn thận làm cho tấm rèm kéo ngã cái chân đèn bên cạnh, chỉ nghe một tiếng “ầm ầm”, viên minh châu to như cái trứng vịt nằm trên chân đèn đang lăn tròn, chạy qua trước mặt chỗ Tu La vương ngồi, đến gần chỗ cách chân Ly Quang năm bước thì dừng lại.

Ly Quang cúi người nhặt viên minh châu lên, nhìn về phía sau rèm thăm dò một hồi, lại liếc mắt nhìn sang cha một cái, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, ước chừng không thể tin được đường đường là Vương thành

Tu La, thế mà lại buông thả đến như thế, mặc cho người hầu tùy tiện quấy nhiễu lúc chủ đang gặp mặt khách đến thăm.

Chỉ nghe thấy cha ho khan một cái, tôi cực kỳ hoài nghi, mấy ngày nay bệnh ông đã khỏi rồi, khi nào lại có thêm tật xấu ho khan này? Đang trong lúc tập trung suy nghĩ chuẩn bị thảo được trị ho cho ông, thì nghe được tiếng ông nói: “Ly Quang thái tử đừng chê bai. Khụ. Nơi này của ta tương đối có nhiều chuột con.”

Tôi bị câu nói này làm cho sặc nước, lập tức ho không ngừng, trước mặt bỗng tối sầm lại, cha vén rèm đi vào, đưa bàn tay to ra vỗ nhẹ trên lưng tôi vài cái, nắm tay của tôi từ phía sau rèm đi ra trước sảnh, vừa đi vừa cười nói: “Thái tử điện hạ chớ giận! Tiểu công chúa của ta thường ngay hay nghịch ngợm, thích trốn ở phía sau rèm nhìn lén, cũng là thái tử điện hạ lớn lên tuần tú, làm cho nam nhi thành Tu La của ta đây đều có chút thua kém. Con bé không nhìn thái tử, thì còn biết đi nhìn người nào đây?”

Tôi ho đến đầu trường lên choáng váng, bị cha kéo đến người ở chỗ của Vương , nhỏ giọng than thở: “Cha, con với Ly Quang đã quen nhau từ trước.” Ngẩng đầu nhìn lên, mặt Ly Quang mất đi sự chán nản, hai mắt tỏa sáng, hiển nhiên là cực kỳ vui vẻ: “Thanh nhi, thì ra là nàng ở đây. Tự mình nàng đã đến rồi, ta đã phái người tìm khắp nói rất lâu, cũng không tìm thấy được tung tích của nàng. . . . Ta nghĩ có khi nào nàng trở lại Thiên Đình, mà lo lãng trắng đêm.”

Hắn cho tôi như vậy sao, vốn là tôi nên vui mừng mới đúng. Nhưng trong lòng lại thấy tức giận vì hắn tặng mấy cô nương giao nhân cho cha, đúng là bụng dạ khó lường, vì thế trầm giọng nói: “Tiểu tiên chỉ có chức vụ nhỏ nhỏ, nào dám để cho Ly Quang điện hạ phải lo lắng? Ly Quang điện hạ là người bận rộn, mà còn phải quan tâm đến cô nương giao nhân, thật sự là vất vả.”

Cha cầm chung trà di chuyển qua lại, tôi liền thuận tay lấy ly trà của ông uống, đang tính nói tiếp thì Ly Quang đã cười vui hớn hờ: “Thì ra Thanh nhi với Tu La vương cha con đã nhận nhau rồi. Thật đáng mừng! Thật đáng mừng!” Không biết thánh lực của hắn có xảy ra vấn đề, hay là đã quá mức vui mừng, xem nhẹ câu ở phía trước. Trong lòng tôi cực kỳ không vui, đề cao giọng mang theo trào phúng: “Ly Quang điện hạ vội đưa những cô nương giao nhân này đến cho cha, chẳng lẽ là để ăn mừng cha con chúng ta nhận nhau sao?”

Trong thoáng chốc gương mặt như bạch ngọc của Ly Quang đã đỏ ửng như máu vậy. Thật lâu sau mới nói: “Việc này chính là mưu kế mà phụ vương ta bày ra.”

Tôi phản bác lại: “Nếu là do phụ vương của điện hạ bày ra, chẳng lẽ tất cả cũng không liên quan đến điện hạ? Ông ta nói cái gì thì làm cái đó sao? Định tặng những cô nương giao nhân này đến đây làm cái gì?” Ổi chào, làm cho hắn thiếu chút nữa phải dốc hết sức ra mà chống chịu.

Hắn cúi đầu kêu: “Thanh nhi.” Trên mặt tràn đầy vẻ ảm ức, bỗng nhiên đứng dậy hướng về phía cha tôi khom người thi lễ, “Tu La vương xem xét cho, chỉ vì Ly Quang phản đối phụ vương sử dụng ảo thuật yểm lên Nhân giới, mở rộng lục địa, lại phản đối ông đánh nhau với Thiên giới, làm hại mấy huynh đệ tỷ muội giao tộc, bị ông nhốt tại thành san hô. Lần này nghe nói phụ vương có ý muốn kết liên minh với Tu La vương, nên mới tự mình xin đi, chỉ là mượn cơ muốn tìm kiếm tung tích của Thanh nhi.”

Cha cười tán thưởng, khách sáo nói: “ Ly Quang điện hạ vẫn nên ngồi xuống mà nói chuyện. Tiểu nha đầu nhà ta có chút lỗ mãng rồi. Lại phải phiền điện hạ đừng chê trách.”

Ly Quang cười ảm đạm: “Thanh nhi lòng dạ ngay thẳng, trong sáng vô tư, buồn vui theo cảm tính, đó là tình cảm chân thật, Ly Quang kết giao với nàng mấy ngàn năm, cũng không có một tia trách cứ.” Lại vui mừng nói: “Ngày ấy, lúc Thanh nhi tự mình vỗ cánh bay đi, ta lo lắng ngày đêm, tìm kiếm khắp nơi, hiện giờ lại nhìn thấy nàng về Thành Tu La, cuối cùng tâm nguyện cũng hoàn thành, ta cũng vui thay nàng!”

Tôi biết Ly Quang từ nhỏ là người ngay thẳng, cũng không nói láo, hắn đã nói là mượn cơ hội để đến tìm tung tích của tôi, tất nhiên đó là như vậy. Qua hai trăm năm, tôi bị Lăng Xương bắt đi, hắn cùng với Nhạc Kha vất vả tìm kiếm khắp nơi, lòng nhớ mong tôi, không thể nào là giả. Trong lòng tôi cảm thấy thẹn vì những lời nói của mình, mặt đỏ lên nói: “Ly Quang đừng tức giận, Thanh Loan phải xin lỗi huynh! Trách lầm huynh, xin lỗi.”

Cha ha ha cười lên, nói: “Ta thấy Ly Quang điện hạ là một người thanh kiết can đảm, có lòng hiệp nghĩa, vô cùng hợp ý với ta, Nha đầu Loan nhi kia tính tình trẻ con, nếu như con bé có lòng dạ hẹp hòi, Ly Quang điện hạ cũng không cần để ý đến!”

Tôi biết biết đây là cha thích Ly Quang, mới nãy vừa nói. Lắc Lắc cánh tay của ông, không vui nói: “Cha, người đây là mượn cớ khen Ly Quang để trách mắng con, con sẽ tức giận đó.”

Ông quay đầu nhéo nhẹ chóp mũi tôi, thản nhiên cười: “Còn nói cha nói sai sao? Con bé này không phải là có lòng dạ hẹp hòi đó chứ?”

Buổi tối, cha tổ chức tiệc thiết đãi Ly Quang tại Vương thành, một đám văn thần võ tướng đến tiếp đãi khách, Bà Nhã Trĩ cũng đứng ở giữa hàng, ngồi ở bên cạnh vị tướng quân tôi đã gặp khi mới đến thành Tu La, giúp tôi thuê tiểu viện, lại tặng cả kim tệ cho tôi.

Dân chúng, chiến sĩ thành Tu La đều vui vẻ tha hồ uống, ngày thường đều có vẻ khô ngô trắng kiện, có thể Ly Quang là người khiêm tốn ôn hòa, ghen ghét trong lòng, đúng là không ngờ có thể kéo đến trút rượu Ly Quang. Rượu ngon ở thành Tu La so với nơi khác càng dữ dội hơn, uống một ly liền cảm thấy nóng rất cả cổ họng, thật nóng đến cả bên trong bụng.

Đa Ly Quang trắng như ngà voi, vài lần mở miệng muốn dục chuyện kết liên minh giữa hai bên với cha, đều bị người khác mời rượu cắt ngang, đưa đến cho hắn rất nhiều rượu phải uống.

Tôi ngồi ở chỗ Vương Tu La cảm thấy thú vị, nhỏ giọng nói: “Cha, cứ chuốc rượu thế này, chỉ sợ Ly Quang sẽ say đến chết, làm sao còn nhớ rõ chuyện kết minh giữa hai bên được?”

Cha ngửa đầu uống cạn một ly rượu mạnh, nghiêng đầu nhìn tôi mắt nháy nháy vài cái: “Cha chính là muốn nó không bàn được chuyện kết minh giữa hai bên.”

“Vì sao?” Việc này quả thật không giống tính cách của cha.

Ông cười nhẹ một cái, lại uống một ngụm rượu to: “Giao nhân vương vì lợi ích cá nhân, dã tâm không nhỏ, nhân phẩm không tốt, nếu phụ thân không biết vị Ly Quang điện hạ này là bạn cũ của Loan nhi, nó với con quen thân đã lâu, hôm nay chỉ sợ Vương Thành Tu La, nó cũng đừng mơ mà bước được một bước đi vào.”

Tôi nhìn về phía người ngồi ở trên Hắc Tháp vị đám người thành Tu La trút rượu đến say sẩm mặt mày, Ly Quang gần như là không phân biệt được phương hướng, cười trộm nói: “Tuy nhiên cha dùng phương pháp trút rượu này, nhưng là cũng không tốt lắm?”

Cha lại uống một hớp rượu, nghiêm mặt nói: “Loan nhi, việc này con phải hiểu ra đạo lý. Bạn cũ mặc dù khiến cho con khó quên, nhưng tương lai con phải gánh chịu trách nhiệm của tộc Tu La, vạn lần không thể lấy một cái nhân tình mà làm cho cả tộc chúng ta phải gặp chuyện không hay. Về phần Ly Quang thái tử, muốn tìm bạn cũ ôn chuyện hay uống rượu, cha sẽ không ngăn cản, còn nếu như bàn việc khác, vậy thì tất cả tùy tiện đi.”

Từ khi tôi trở về thành, đến nay cha chưa từng nghiêm khắc khiển trách tôi, hôm nay ông nghiêm khắc dạy bảo tôi, dĩ nhiên tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng. Lập tức ngoan ngoãn gật đầu: “Con đã nhớ rõ.” Lại liếc mắt nhìn Ly Quang ngồi cách đó không xa, bị năm ba vị người đàn ông cao lớn tộc Tu La choàng vai bá cổ ở đó, trong chóp mắt lại bị rót thêm năm sáu ly rượu, dẫn đến thu hút ánh mắt của mấy cô gái ở trong điện lưu luyến qua lại trên khuôn mặt hắn.

Từ trước đến nay Ly Quang rất ít uống rượu, nhưng hôm nay đã phải uống không ít, hai mắt mơ màng, sắc môi kiều my, ngay cả mặt mũi làn da cả người đều ửng đỏ, lúc này ngược lại không từ chối mấy người tộc Tu La nữa. Ôm lấy bình rượu tự rót tự uống, uống đến không biết trời đất. Mà cho dù có ai đến, hắn đều cười đến cực kỳ rực rỡ, nhiệt tình như vậy thật tình không giống với vẻ bình tĩnh lạnh lùng của Giao Nhân vương cha hắn.

Tôi xoa đầu có chút hơi choáng váng, nói nhỏ: “Cha, không bằng con dẫn theo Ly Quang rời đi nơi này trước.”

Cha Tu La vô cùng yêu thương coi tôi như trân bảo, nên luôn đồng ý các thỉnh cầu của tôi. Trước mắt bao người, Tôi đỡ Ly Quang lên rời đi trước những nụ cười mờ ám của mọi người tộc Tu La, gần như là bỏ chạy

trối chết.

Ly Quang dựa cả nửa người lên người tôi, nhỏ giọng nói: “Thanh nhi. . . . Thanh nhi. . . .” Một cánh khoác lên vai tôi, cả đầu ngã lên phía cổ tôi, hơi thở nóng bỏng không ngừng phả lên gáy tôi. Cho tới bây giờ hắn luôn giữ kè, hôm nay cũng không biết do đã lâu không gặp, hay là do say rượu, vậy mà lại hít sâu một lúc ở cổ tôi.

Nhớ lại lúc hắn cấu thân tôi ở Thiên giới, khi đó tôi sợ làm tổn thương hắn, không chịu giải quyết nhanh chóng, tôi không khỏi run lên, thật sự lo lắng hắn sẽ nhắc lại chuyện cũ.

Hắn lại đột nhiên đưa tay lên xoa cổ tôi, mơ mơ màng màng xem xét tìm hiểu, có chút quan tâm nói: “Thanh nhi, ta thật sự lo lắng cho nàng!”

Tôi bị bộ dáng mơ hồ này của hắn làm cho tức giận đến nở nụ cười. Rõ ràng là cho chính mình hồ đồ, cũng nghĩ người khác hồ đồ. Lại sợ hắn say rượu mà vô cớ gây sự, liên tục gật đầu nói: “Ta hiểu rõ. Ngay từ đầu đã tin tưởng.”

Lúc này tôi và hắn đã đi đến Yến điện, nhìn những vòng tròn trên bầu trời trong đẹp dễ, ở xa xa người hầu đuổi theo ở phía sau, hắn ngẩng đầu lên, cười đến cực kỳ vui vẻ, hai tay giang rộng ra ôm tôi vào lòng, khẽ đầu ở trên đầu tôi, buồn bã thở dài nói: “Nàng không biết, ta rất bất hiểu. Lúc phụ vương bảo ta mang người đẹp và tài vật đến thành Tu La, tôi nghĩ tới, nghe được Tu La vương cực kỳ chung tình, bất quá mấy cô gái này chỉ có chút xinh đẹp thôi, làm sao ngài ấy để coi trọng để trong lòng? Càng đừng bàn đến tài vật, sợ là ngay từ đầu đã bị ngài ấy xem như đồ bỏ. Nhưng là Thanh nhi, ta vẫn kiên trì đến đây. Nghĩ đến không biết chừng sẽ gặp lại nàng ở thành Tu La, trong lòng liền rộn ràng không thôi, khó có thể bình tĩnh được. Ngay đến bản thân ta cũng không có nghĩ đến việc kết minh giữa hai bên.”

Tôi đã biết việc kết minh, cha tuyệt đối sẽ không đồng ý. Hắn sinh đã trong sáng, lại được người khác khuyên giải, trong lòng tất nhiên cũng đã hiểu rõ, biết việc này không dễ thành. Tôi an ủi vỗ vỗ tay hắn, nói: “Từ trước đến nay cha luôn là người có chủ trương, chuyện ông có thể nghe theo ta, nhưng chuyện lớn cũng không phải là việc ta có thể tẩy mấy tay chân.” Không thể giúp được hắn, trong lòng có chút áy náy.

Ý cười của Ly Quang càng ngày càng rộng hơn, như hiểu rõ sự đời: “Việc này Tu La vương không đồng ý, bất quá chỉ là việc của ta thôi. Lần này ta đến đây cũng chỉ là viện cớ. Nếu như thật sự đánh nhau.” Sắc mặt của hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Bất quá là tạo ra một sát nghiệp thôi.”

Không khí chung quanh đột nhiên ngột ngạt. Tôi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong như khay ngọc, vì muốn làm cho hắn thoải mái, đột nhiên nói: “Huynh yên tâm, tất nhiên là Thiên giới phải đến Đông hải hại chiến thư.”

Hắn cười nói: “Huynh bất quá chỉ mới rời đi có vài ngày? Đi học cái này trên hoa ghẹo nguyệt người khác rồi.”

Tôi chỉ vào ánh trăng cười nói: “Nhìn một cái xem, trong ba ngày đó ở Thiên giới lại có hôn lễ của Lăng Xương thái tử và Đan Y, ngày đã sớm được định sẵn. Làm sao có thể để thái tử điện hạ trong ngày đại hôn mà đến Đông Hải hạ chiến thư.”

55. Chương 56

Lần này Ly Quang đảm nhiệm công việc đàm phán quan trọng, vốn nên cùng với cái vị văn thần võ tướng thành Tu La tụ lại ở Thất Diệp đường bàn việc kết minh giữa hai bên, nhưng sau đêm say rượu đến choáng váng, liền bất tỉnh hai ngày liền ở trong thành Tu La, thật sự là cũng chưa từng thỉnh cầu gặp mặt cha Tu La dù chỉ một lần.

Cha.

Thành Tu La rộng lớn đến trăm ngàn dặm, trong đó sự phồn hoa còn hơn cả Thiên giới.

Điện các ở Thiên Giới xinh đẹp to lớn, các vị thần quân thần quân mặt mày nghiêm chỉnh, ngay cả mấy cung nga tiên hầu, đa phần cũng phải nín thở bình tâm, hiếm khi vui mừng lộ rõ trên nét mặt. Nhưng trong thành Tu La lại giống kinh thành ở nhân gian, náo nhiệt ồn ào, ngày đêm không ngừng.

Tất cả nam nhân ở thành Tu La đều khôi ngô hào phóng, uống rượu mạnh, lúc nửa đêm trong thường có mấy nam nhi tộc Tu La hiếu chiến tỷ thí so tu vi với nhau. Khoảng thời gian thân thể cha vẫn còn chưa khỏe mạnh, tôi trong coi ông ngày đêm, thật là chưa từng tùy ý đi dạo nửa đêm xem tỷ thí ở trong thành. Về sau thân thể cha đã khôi phục, ông lại thấy tôi buồn chán, lại mỉm cười nói mình sinh ra được một đứa con gái sáng lóa mắt như minh châu, nếu không cất kỹ một chút, bị con trai của mấy lão thần trong thành nhìn thấy, tất nhiên sẽ sinh ra lòng mơ ước, muốn tới cầu hôn, để tránh khỏi lúc đó làm cho ông khó xử. Nén mới tôi đây giống như là bị cấm túc ở trong cung.

Trong lòng tôi cười thầm cha mình đường đường là Tu La vương, cũng có lúc nhìn nhảm, rõ ràng toàn thân tôi mặc bộ áo màu xanh đầy bụi bẩn, rất khó coi, nhưng từ trong miệng ông lại trở thành xinh đẹp như minh châu, muốn đem đi dẫu mới được, rõ ràng cho thấy mắt đã mù lại suy nghĩ lệch lạc, mới có kết luận này.

Nhưng tốt xấu gì cũng được coi như là khen ngợi, cũng tùy ý ông đi, trong lòng ngọt ngào đắc ý đến nhất thời không nói được câu nào?

Mặc dù từ trước đến nay tôi quen phóng túng, lần không biết là bởi vì có cha ở bên cạnh làm bạn, hay lại là do thật sự mệt mỏi, vậy mà ở trong cung cũng cảm thấy có chút không khí, lại không có ý nổi hứng muốn xuất cung du ngoạn.

Mỗi ngày sau khi rời giường sẽ ăn sáng cùng với cha, lại bị ông kéo đi Thất Diệp đường nghe nghị sự, buổi chiều ngủ trưa một chút, lại phải giúp ông coi mấy đề nghị can gián của văn thần võ tướng.

Cha luôn luôn đùn đẩy nói do mình mới khỏi bệnh, nếu như tôi hiếu thảo, thì phải chia sẻ chính vụ với ông. Bởi vậy trong mấy ngày tôi trở về này, thật là chưa từng có hai ngày rảnh rỗi như vậy.

Mới đầu khi Ly Quang nhắc đến việc muốn đi dạo, tôi không phải không cảm thấy kinh ngạc mà nói: “Bất quá là trên pho có bán chút đồ ăn, có gì hay để đi dạo?”

Hắn đưa tay lên trán tôi dò xét một hồi, lạnh đến mức làm tôi phải rút đầu ra sau, lấy tay hắn ra, giở vờ phát câu nói: “Làm cái gì vậy? Tưởng muốn sắp đặt ta sao?”

Hắn hoàn toàn không để ý đến, mỉm cười nhìn tôi đánh giá từ trên xuống dưới, thở dài: “Chẳng lẽ Thanh nhi đổi tính rồi hả? Lúc trước là một nhau đầu luôn gương nanh múa vuốt vậy mà bây giờ lại dịu dàng như vậy, làm theo khuôn pháp ngay cả cửa cung cũng không chịu bước ra một bước rồi sao?”

Lời này của hắn quả nhiên không sai, nếu không có hắn nhắc nhở, ngay cả bản thân tôi cũng quên mất cái tính tình vô lại thẳng thắn trước kia rồi. Hiện giờ có thể là có cha Tu La vương kề bên người, mọi sự đều có ông chiều chuộng, phàm là ăn hay uống, cũng cần ông phải hỏi đến, tôi không cần phải đi tranh đi tính toán, tâm tính chậm rãi cũng dịu lại, mọi chuyện càng trở nên tùy ý, đối với người khác lại càng giấu đi móng vuốt của mình, không lộ ra vẻ sắc bén ông thấy năm đó nữa.

Tôi không chút để ý ngược lại trào phúng nói: “Chẳng lẽ thái tử điện hạ là nghe nói thiếu nữ Tu La tộc xinh đẹp hoạt bát đáng yêu, lúc này mới sinh ra tâm tư muốn mở mang kiến thức? Lại có chút xấu hổ, cho nên muốn kéo theo ta làm đệm lưng sao?”

Các cô gái của Tu La tộc và Giao Nhân tộc đều có tiếng là xinh đẹp, trong tứ hai tâm giới gần như là ngang nhau.

Ly Quang cười như không cười nói: “Một khúc hát vang của Thanh nhi, tư thế múa tuyệt diệu, sớm đã làm cho cái cô nương ở Tu La tộc và Giao Nhân tộc phải lui xuống, trong mắt Ly Quang há có thể nhìn thấy được mỹ nhân nào khác nữa?”

Tôi nhìn vào hai mắt mắt hắn ở phía xa, vui cười không thôi: “Mắt cha ta đã bị mờ, nói ra lời này cũng không tính, huynh quen biết ta mấy ngàn năm, vậy mà hôm nay lại nói ra lời này, thật sự làm cho người ta

không thể tin được. Ngày trước lại vẫn nói huynh thân là người Giao tộc, hẳn là nhìn mây trên cao nhìn sau dưới đất, hiện tại nhìn lại, hai mắt đều mù rồi.”

Hắn bình tĩnh nhìn tôi, tròn mắt đảo quanh, hình như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, ngay cả tôi cũng thấy ra sự mãnh liệt bên trong, hắn lại xoa ngực bất đắc dĩ cười khổ: “Mắt ta chẳng những mù, ngay cả tâm cũng mù rồi.”

Tôi chỉ cảm thấy những lời nói này của hắn có ý nghĩa sâu xa, cần hỏi lại tường tận, lại nghĩ tới lúc còn ở Thiên giới, hắn từng hai lần câu thân tôi, ngộ nhỡ nhắc lại chuyện cũ, thật là rất không ổn. Trong lòng tôi vẫn chỉ coi hắn như anh trai, nếu như lại bị cự tuyệt cầu thân, tôi bị hắn xa lánh, cũng không còn thân thiết như trước, trong lòng tôi tất nhiên không vui. Tôi vội vàng lấy chút chuyện khác ra nói để dời đi.

Sau khi suy xét, cũng không phải là kế lâu dài, cần phải tìm thời cơ tốt, nói chuyện rõ ràng với hắn một chút. Nhưng lần gặp lại này, hắn lại không có nhắc tới, tôi lại không thể nào gợi chuyện trước.

Nguyên nhân do tôi thân thiết với Ly Quang, hai ngày nay cha cũng không có ngăn cản tôi xuất cung, mỗi đêm lúc tôi về cung, luôn nhìn thấy bóng dáng ông cô đơn tròn trẻo nhưng lạnh lùng đang phê duyệt khuyển ngăn nghị sách ở điện Tư Hoàng.

Tôi nói muốn ở lại trong cung giúp ông, ông lại nâng lên đôi mắt đỏ đầy tơ máu lắc đầu, cười nhẹ nói: “Từ nhỏ Loạn nhi đã xa nhà, trong thành Tu La không có bạn bè, khó có được có người hợp ý, lại là bạn cũ tới thăm, càng nên dành thêm nhiều ngày làm bạn với nhau, cũng coi như là giải sầu.” Lại thăm dò nói: “Ta thấy trái lại thái tử Giao nhân kia hết sức để ý Loạn nhi?”

Tôi tiến lên gác tay lên cổ ông, tựa người vào lưng ông làm nũng: “Cha là đang làm mai sao? Cho dù là nam tử tốt, nhưng ở trong mắt Thanh Loạn cũng không bằng một phần mười của cha.” Thấy người cha anh minh thần võ này nghe xong mấy lời nói trẻ con, vậy mà khóe miệng cũng cong, mang theo chút ý cười. Tôi tranh thủ thừa dịp ông đang vui, lại nói: “Ly Quang kết giao với Loạn nhi mấy ngàn năm, chỉ là quen hệ hơi thân một chút thôi. Mặc dù hắn đã đề cập đến chuyện cầu thân với Loạn nhi hai lần, nhưng chuyện cưới hỏi là lệnh của cha mẹ, rất khó khăn Loạn nhi mới có thể ở cùng một chỗ với cha, việc hôn sự dĩ nhiên là muốn giao cho cha định đoạt.”

Ông giống như không tin được, lại giống như cực kỳ bù ngùi, nói: “Việc hôn sự của Loạn nhi. Thật sự đồng ý giao cho cha định đoạt sao?”

Tôi ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ tộc Tu La không có lệ thường này? Con thấy mấy tộc khác việc hôn sự đều do cha mẹ định đoạt, chẳng lẽ tộc của chúng ta lại không như vậy?”

Ông lắc đầu, chỉ thở dài nói: “Cha chỉ là không nghĩ tới Loạn nhi sẽ đồng ý giao việc hôn sự cho cha định đoạt.”

Tôi đưa phần má ở bên trái vào phần má ở mặt bên phải của ông, vô cùng thân thiết nói: “Loạn nhi chỉ muốn cha luôn thoải mái vui vẻ cười. Cho dù là người nam tử đó có tốt đến mấy so ra vẫn kém người cha quan trọng nhất của con!”

Ý cười trên mặt cha có chút như chưa xốt lại có chút như được an ủi, cười đẩy tôi ra: “Thời gian không còn sớm, những ngày gần đây đi dạo xung quanh trong thành với Ly Quang, cũng coi như là một chủ nhà tận tình rồi.”

Tôi đi dạo với Ly Quang trong thành Tu La hai ngày, đến ngày thứ ba, đúng ngày Đan Y và thái tử Lăng Xương thành thân. Trong lòng tôi nổi lên ý muốn xem náo nhiệt, liền có chút đứng ngồi không yên. Đợi khi Ly Quang đi đến, tôi đã vợ vệt được một bầu rượu ở tấm điện của cha, cùng hai đĩa điểm tâm, một số đồ ăn vặt do tôi chuẩn bị, lén lút nhét vào trong ống tay áo, thấy được bóng dáng của hắn, hắn dừng lại bên ngoài Tư Hoàng điện chưa được bao lâu, tôi đã hưng phấn chạy ra, chào hỏi: “Ly Quang, hôm nay là ngày đại hôn của Đan Y và Lăng Xương, không bằng chúng ta đi xem náo nhiệt một chút đi?”

Hắn lắc đầu: “Cần quấy! Thanh nhi, hiện giờ nàng là công chúa tộc Tu La. Tộc Tu La cùng Thiên giới trở mặt nhau hơn mười vạn năm, nếu như người ở Thiên giới phát hiện nàng đến, chẳng lẽ cứ gơ tay chịu trời sao?”

Tôi vờ kéo cánh tay hắn đi ra ngoài, vừa phân tích cho hắn nghe: “Thiên giới cưới dâu là việc long trọng đến bậc nào, ta há có thể không đi liếc mắt xem náo nhiệt một chút? Chẳng qua là ở xa một chút, nhìn đội ngũ đón dâu, hưởng chút không khí vui mừng cũng được mà.”

Hắn bị tôi kéo e rằng có chút không biết làm sao, đành phải đi theo ra khỏi thành Tu La, trôi lên mặt biển, ngồi bên cạnh tôi trên một đụn mây bay về phía núi Đan Huyệt.

Đụn mây tiến đến gần sát núi Đan Huyệt, Ly Quang ngồi ở trên đụn mây nhìn một hồi, khuyên nhủ: “Thanh nhi, ta thấy đây là núi Đan Huyệt, nếu nhue bị đi nàng phát hiện —— oa, nàng nhìn trên chín tầng mây kia là cái gì?”

Nói tôi bị đi phát hiện, bà ta có thể làm khó dễ được tôi? Hiện giờ với phần tiên lực của tôi, bà ta muốn xuất chiêu đánh tôi, dĩ nhiên là đã không thể dễ dàng được nữa. Tôi ngẩng đầu nhìn xem, bất quá là bách điều hội tụ chúc mừng, tư thế thần tiên ẩn thượng tuyệt vời, đều không uống lượn quanh co cũng không ngừng ở núi Đan Huyệt, nghe nói cảnh tượng này có phát sinh một lần lúc Đan Y được sinh ra, sớm đã không còn mới mẻ.

Nhưng Ly Quang ở lâu dưới biển sâu, có thể nhìn thấy loại cảnh đẹp này, cũng coi như không dễ dàng.

Tôi ngồi ở trên đụn mây, lấy ra bầu rượu trong tay áo, Ly Quang mở to hai mắt, buồn cười: “Thanh nhi, nàng thật là có chuẩn bị mà đến. . . . Chuẩn bị đầy đủ như vậy, chẳng lẽ dự định đi đập thanh?”

Từ trên đụn mây tôi nhìn xuống dốc núi Phượng Dực, tảng đá xanh biếc, cổ thụ dày đặc ẩm áp, trong lòng cảm thấy một hồi buồn bã, vật đổi sao dời, không ai có thể ngăn được, về sau sợ là tôi không còn cơ hội đến đây nữa. Hôm nay cũng xem như là đi đến từ biệt đi.

Bất quyết, tiện tay biến ca hai cái chén, rót ỗi người một chén, cười nói: “Hôm nay Đan Y xuất giá, huynh và ta không thể uống một ly rượu mừng, có thể lấy rượu mạnh ở thanh Tu La thay thế?”

Khóe môi Ly Quang mỉm cười, nhẹ gật gật đầu, tiếp nhận cái chén một hơi uống cạn, lại thấy tôi lấy ra hai bao điểm tâm từ trong lòng, rót cuộc nhện không được mà cười to: “Hiển nhiên là ngay cả điểm tâm cũng chuẩn bị. Còn có cái gì, mau mau bày ra hết đi, cũng đỡ phải để ta đoán đông đoán tây.”

Tôi cười lấy ra mấy bao điểm tâm, một bao mạn khô, một bao hạt dưa, bốn trái cây, hai chén đồ ngọt, ba quả đào, một số mứt hoa quả. . . . Tôi càng lấy ra ánh mắt hắn càng mở lớn hơn, tới cuối cùng quả thật là đấm đất mà cười to: “Thanh nhi, nàng mang theo mấy thứ này tới, thật là không có lòng tốt như vậy sao?” Quả thật là trên vạn năm lần đầu tiên nhìn thấy hắn thất thố như vậy.

Tôi bốc lên mỗi món một ít: “Chỉ ăn mỗi thứ một chút, cũng không phải vũ khí giết người, bắn khoăn cái gì lòng tốt hay không.”

Hắn một tay chỉ vào mấy thứ đồ ăn, một tay xoa bụng: “Còn nói là không phải không có lòng tốt, rõ ràng là ngồi ở trên đụn mây, bày ra tư thế xem kịch.”

Tôi cầm một miếng mứt quả dưa vào trong miệng, không chút để ý nói: “Bất quá là xuất phát từ cái tâm, muốn xem kịch cũng phải hiểu được vở kịch nha.”

Đụn mây chậm rãi mà bay, bay qua nơi tôi đã từng ở, đã từng đi qua, tôi tưởng rằng cốt nhục liên tâm, gần gũi mà không thể được, hiện giờ sớm đã như người xa lạ. Khi còn là một đứa trẻ thì khuất phục, cũng chỉ như ánh sáng thoáng lóe lên vậy, chung quy khoảng thời gian bị vứt bỏ như nước trên một con sông dài trôi đi, không còn ghi nhớ nữa, thời gian là hữu hạn, cuộc đời là phù du.

56. Chương 57

Vào ngày đại hôn của công chúa Đan Chu của Điều tộc, toàn tộc Hỉ thước tham gia, kết thành một cầu ô thước thông đến Thiên Giới. Bách điều bay hàng vạn dặm tiễn gả, trang sức đồ thẩm kéo dài ngàn dặm, di nắm tay Đan Chu, Hồng Oanh theo sát phía sau, từng bước từng bước lên cầu hỉ thước, đi về Thiên Giới.

Tôi và Ly Quang ngồi trên đụn mây phía trên, lặng lẽ cười mây theo sau. Hôm nay thời tiết không khoáng đãng lắm, nhiều mây che lấp, thật tiện lợi cho hai chúng tôi cười mây nấp trên tầng mây bay, nhìn xuống cầu hỉ thước, cảm thấy cực thú vị. Ly Quang xem một lúc, cảm thán: “Điều tộc chỉ có duy nhất một công chúa, hôn sự quả nhiên tổ chức long trọng, Thanh Nhi có hâm mộ không?”

Tuy rằng dung mạo Thái tử điện hạ hơn người, địa vị cũng đáng tôn sùng, nhưng...lại nhớ tới hân chưa từng kết hôn mà lại muốn nạp trắc phi, chẳng biết chung tình là gì, cười lạnh nói: “Mấy lễ nghi cưới gả này chẳng qua là làm cho người ngoài xem. Phong cảnh càng long trọng, sau này chỉ sợ vợ chồng không hợp, liền thành càng buồn cười cùng đáng tiếc. Nếu lưỡng tình tương tuyệt, cần để ý chỉ những lễ nghi dung tục này?”

Ly Quang không biết nghĩ đến cái gì, chỉ liếc ta một cái, thở dài: “Tương lai, không biết vị nào có phúc...” rồi lại im lặng không nói gì.

Tôi vừa chạm vào đụn mây vừa ăn trái cây, thấy hân cảm thán như vậy, cười nói: “Đương nhiên Đan Chu có phúc, nhưng phúc khí không phải cả đời, vẫn không thể vội kết luận”. Cẩn xong tùy ý vứt đi, nhưng gần đây tiên lực tăng vọt bất ngờ, vẫn chưa thể khống chế thu phát tự nhiên, hạt trái cây kia rơi xuống, không khéo đập mạnh vào đầu một con hỉ thước.

Con hỉ thước này đang chuyên tâm lấy thân bắc cầu, “ôi” một tiếng, liền ngã xuống, chờ nó hốt hoảng vỗ cánh bay lên, cây cầu kia đã như chặt đứt, đúng lúc đi và Đan Chu vừa bước đến, chỗ cầu ô thước bị đứt, thật sự có chút không may mắn, khuôn mặt đẹp như phù dung của dì lập tức chìm xuống. Loài chim hỉ thước này, thích kêu chít chít, chỉ lo mắng kẻ chặt đứt cầu, mà quên mất chính sự.

Con hỉ thước nhỏ kia ở bên cạnh sợ hãi bay lui, không dám tới gần đồng bạn. Nhưng hôm nay là ngày vui, dì cũng không thể nổi trận lôi đình...cẩn rằng nhện xuống, quát: “Còn không mau bay lên?”

Tôi ở đụn mây phía trên nhìn xuống, Đan Chu đã muốn dậm chân, sắp khóc ra, vung tay áo lên, xuất ra một dải lụa, tiểu hỉ thước kia choáng váng đầu, lập tức lao đảo ngã xuống phía hạ giới.

Tôi che miệng dặn Ly Quang “Người cứ ngồi yên ở đây, không nên lên tiếng”. Sau đó tôi liền hóa ra chân thân đuổi theo tiểu hỉ thước kia, một tay ôm vào trong ngực, truyền ít tiên khí vào miệng nó, còn thì Đan Chu lớn tiếng hét chói tai: “Thanh Loan, quả nhiên là người. Mẫu thân, người không giúp ta trừng trị con tiểu tiện điều này. Nàng không thể gả cho Thái tử điện hạ, liền đến phá hư ngày thành thân của nữ nhi.”

Dựa vào đâu mà nói vậy?

Trời xanh trên cao, tuy rằng hai mắt bốn tiên không đẹp lắm, nhưng tình tường trong trẻo, thị lực cực tốt, mắt còn chưa mù đến nỗi gối găm con tim thiếu nữ cho kẻ phong lưu kia.

Tôi hóa chân thân đi đến, nâng lên tiểu hỉ thước có chút ngượng ngùng, liền cười nói: “Đan Chu chórt giận, Thanh Loan chẳng qua là chưa từng xem cảnh tiên giới gả nữ nhi, hôm nay đến xem náo nhiệt. Không khéo hột trái cây vừa mới ăn xong không cẩn thận làm rơi trúng đầu tiểu hỉ thước này, mới chặt đứt cầu hỉ thước. Hôm nay là ngày vui, người trăm ngàn lần đừng nên tức giận.”

Mặt dì lạnh lẽo, nói: “Thanh Loan, mấy hôm nay người lại đi nơi nào đó rồi? Phá hủy bảo vật thiên giới tháp trấn thiên, đó là tội chết.”

Chẳng biết tại sao, trước kia tôi cảm thấy dì nghiêm túc, cẩn thận, công tư phân minh. Nhưng hiện tại, nàng ta nói những lời này, tôi chỉ muốn cười, cợt nhả nói: “Thái tử điện hạ giam Thanh Loan ở trong tháp, luôn mang theo. Nhưng bốn bức tường ở trong tháp đều là khoảng không, ở đó quá buồn chán, Thanh Loan liền nghĩ cách ra ngoài, về nhà.”

“Về nhà” Nàng thất thanh nói: “Quay về nhà nào?”

Tôi lấy tay vỗ đầu tiểu hỉ thước, thần nhiên nói: “Đương nhiên là nhà phụ thân ở thành Tu La rồi.”

Sắc mặt dì tức khắc xanh mét, giận dữ nói: “Người thật không hiểu chuyện, Tu La và Thiên Giới kết thành thù oán, không cách giảng hòa. Người cư lại về thành Tu La, muốn chết không có chỗ chôn sao?”

Lời này mà đặt ở lúc trước, tôi tất nhiên cảm động, cho rằng dì đặt mình vào vị trí của tôi mà suy nghĩ cho. Nhưng khi ở Thiên giới bị nàng ta đánh, về sau không hy vọng gì đối với nàng, lập tức khê cười: “Dì đang

nói gì vậy, Thanh Loan và phụ thân ở thành Tu La, cứ thế mà sống vô cùng vui vẻ. Phụ thân thương yêu ta không kịp, làm sao để Thanh Loan gặp nguy hiểm? Lại nói, Thanh Loan thân là công chúa tộc Tu La, con gái vua A Tu La, tự nhiên cùng cha cùng tiến thoái, cùng gian nguy. Tương lai nếu có chuyện lớn, có thể cùng chịu chết cùng phụ thân, cũng là mong ước của Thanh Loan.”

Sắc mặt Hồng Oanh ở phía sau dì và Đan Chu tái nhợt nhìn ta, nếu ta đoán không sai, trong mắt nàng rõ ràng chứa đựng lo lắng.

Đan Chu ngẩng đầu nhìn sắc trời, lo lắng thúc giục nói : “Mẫu thân, không bằng người đánh nàng một chưởng, chúng ta mau chóng đi đi.”

Hồng Oanh sợ hãi, đang há mồm định nói chuyện, dì đã lạnh lùng nói: “Chu nhi, hôm nay là ngày vui của con, chẳng qua xảy ra một số chuyện. Nha đầu kia xuất hiện lúc này, nếu dây dưa cùng nàng, chính là đứng ý nàng. Mau mau đi thôi!” Nói xong thúc giục hỉ thước lại lần nữa bắc cầu, tiểu hỉ thước trong tay ta run rẩy, muốn đi xuống bắc cầu lại không dám đi xuống, nhìn sắp khóc đến nơi.

Trong lòng tôi thầm bội phục dì cùng Đan Chu lấy lòng đo lòng người khác, nhưng lại áp đặt cái tội lớn hủy hôn lễ cho tôi. Nhưng giải thích không hiệu quả, cho dù ta nói cái gì, nghĩ các nàng cũng không tin, làm sao lại tự phí nước miếng? Cười tự giễu, ta sờ sờ tiểu hỉ thước, an ủi nó: “Người đi xuống lần nữa cũng không làm các nàng yêu thích, tội gì phải làm khổ mình? Không bằng tự mình tìm hạnh phúc, chẳng phải tốt hơn sao?”

Tình hình này cũng quá giống tôi lúc trước phải không? Dù sao cũng không làm đồng loại vui vẻ, bị trỉ trích cũng là chuyện thường.

Đôi mắt Tiểu hỉ thước ướt sũng dần sáng lại, tuy có sợ hãi, nhưng thân thể cũng thả lỏng không ít.

Chỉ chờ Đan Y cùng dì biến mất ở trong thần lộ, tôi mang theo tiểu hỉ thước thả người bay lên đụn mây. Về mặt Ly Quang lo lắng nhìn xuống dưới, thấy tôi trở về, mới nở nụ cười.

Đêm, tôi ở Tư Hoàng Điện, ôm cánh tay phụ thân không chịu ngủ, ông xoa đầu tôi: “Hôm nay Loan nhi lại nghịch ngợm, ra ngoài chạy loạn”.

Tôi ngạc nhiên: “Phụ thân sao lại biết được?”

Tôi ngạc nhiên: “Phụ thân sao lại biết được?”

Ông cười sâu xa: “Con không nên có xích mích với Xích Diễm, con chim ấy tâm ngoan thủ lạt, hành sự hai mặt, lòng dạ thâm sâu, đối phó với con, chỉ một con chim nhỏ bé, đương nhiên có biện pháp.”

Tôi suy nghĩ, vui vẻ nói: “Hay là phụ thân gần đây ở nhà buồn chán, nên cũng lén trốn ra ngoài?” Biết rõ ông là lo lắng tôi đi ra ngoài, không ai bảo vệ, nên mới lặng lẽ theo sau.

Phụ thân nhéo nhéo cái mũi của tôi: “Tinh tinh cổ quái”

Nửa đêm, tôi trốn phụ thân lén trời lên mặt biển cùng Ly Quang, trên Cửu Trọng Thiên, hoa Đóa Đóa màu vàng sáng rực, diễm lệ hơn cả ban ngày, đúng là đại điển hôn lễ giữa thái tử Lăng Xương và Đan Chu, thật sự là một cảnh đẹp đẽ, phồn hoa.

Cùng Nhạc Kha chia tay khá lâu, cũng không biết hắn đã cứu được trác phi nương nương chưa. Phụ thân Tu La mặc dù anh minh thần võ, nhưng lại quan mình chính đại, chưa bao giờ phái mật thám ở Thiên Giới, tôi từng dùng mọi cách dò hỏi về tin tức ở Thiên Giới, ông lại trừng mắt hỏi ngược tôi: “Vì sao phải phái mật thám ở Thiên Giới? Chỗ ở của lão Thiên đế buồn tẻ vô cùng.”

Tôi thật dở khóc dở cười.

Phụ thân trời sanh tánh rộng rãi, chỉ để ý chuyện rượu thịt, không mê nữ sắc, đúng là một người cha tốt. Nhưng nếu muốn hắn làm những chuyện bẩn thỉu, chỉ e không thể.

Tôi ngồi ở bờ biển cạn, nhìn sao trên trời cao, trông mong có thể biết chút tin tức của hắn.

Không ngờ, đến ngày thứ hai, phía trên Thiên Giới truyền đến một tin sét đánh.

Nói là hôm lễ làm được một nửa thì thái tử Lăng Xương hồi hôn, Thiên đế tức giận, thủ lĩnh điều tộc Xích Diễm mang theo công chúa trở về núi Đan Huyết. Thiên đế nửa đêm phiến muộn sầu lo, tại ngự hoa viên tình cờ gặp trắc phi nương nương của Côn Luân và trưởng tử Viễn Am, hiện nay đã là long tam thái tử Nhạc Kha, cha con vợ chồng đều quen biết. Ngay hôm sau, nương nương liền bị giam trong ngục.

Phụ thân mặc dù chưa từng phải mặt thắm, nhưng hắc khắp nơi cùng không ít tộc trưởng quan hệ mặt thiết, tin tức này vừa đến, ông liền gọi tôi đến Tư Hoàng điện, hứng thú kể ra 1 lượt.

Lòng tôi lại thất kinh.

Nhạc Kha hữu duyên trở về thiên giới, cứu ra trắc phi, đương nhiên là vạn lần vui mừng. Nhưng hôm nay thân phận của hắc không phải là Long Tam Thái Tử của Đông Hải mà là trưởng tử của Thiên Đế....Kết quả này đối với chúng tôi, cũng không biết là vui hay buồn.

Phụ thân lại nói: “Nghe nói vụ này ảnh hưởng rất lớn, không ít thủ vệ Thiên giới cùng nương nương hiện nay giao hảo, năm đó Thiên đế lão nhân giao xuống dưới phải tìm con rồng con kia, những thủ thành đó không tìm ngược lại đi giết, làm cho con rồng con kia gần như cùng đường.” Ông vô cùng cảm khái, nói: “Lại nói tiếp, mẫu thân con cùng con rồng con đó cũng có chút duyên phận, năm đó vô tình cứu hắc. Đứa bé kia tâm tính thiện lương, cũng ở trong thành Tu La mấy vạn năm. Chỉ là vì phụ thật không rõ, năm mẹ con mất, con rồng con đó liệu mình bảo vệ, xuất ra tam hồn, trong đó nhất hồn bị phụ thân trấn ở đáy Đông Hải, sao nay Long tam thái tử lại thành Thiên Đế trưởng tử? Năm kia lúc đi ngang qua Đông Hải, phụ thân từng xem xét một chút, rõ ràng nhất hồn còn bị trấn trong kia.”

Tôi nói ra nguyên nhân chính, cũng nói rõ Đông Hải Long tam thái tử chính là không có thai hồn. Phụ thân trầm tư suy nghĩ, lại nói: “Chuyện này cũng thật hiếm thấy. Đứa bé kia thật ra cùng mẹ con thân thiết, tương lai nếu có cơ duyên, phụ thân định dạy hắc hợp nhất tam hồn.”

Nếu phụ thân không để ý hận thù giữa hai tộc mà ra tay, thì thật là tốt đẹp. Nhưng trong lòng Thiên đế, hận tộc Tu La thấu xương. Tướng sĩ hai tộc kết oán thành thù, vốn dĩ là địch, không dễ dàng biến chiến tranh thành tơ lụa.

Tôi bùi ngùi cảm thán một tiếng, buồn vui lẫn lộn.

57. Chương 58

Ngày thứ ba, Ly Quang đến chào tạm biệt. Phụ thân liền đãi khách ở Thất Diệp đường, tôi cùng với chư tướng đi theo.

Mặc dù phụ thân nhận lễ vật của Ly Quang, nhưng lại gọi trả về giao nương(cá mập cái) , chỉ nói những nữ tử này xa nhà lâu ngày, ở thành Tu La so với thành San Hô khác nhau rất nhiều, vẫn là nên trở về quê cũ mới tốt.

Lại tặng một phần lễ trọng cho Giao Vương(vua cá mập), thản nhiên nói: “Ly Quang điện hạ có điều không biết, tộc Tu La cùng Thiên Giới mấy đời ân oán nối tiếp, làm sao để liên lụy Giao Vương? Về hiệp ước liên minh theo bốn vương thấy, vẫn là không có thì hay hơn.”

Ly Quang ở trong thành Tu La mấy ngày, những giao nhân đi theo thấy hắc cùng tôi suốt ngày đi cùng nhau, chắc phải cực thân thiết, hiệp ước này chắc hắc sẽ thành, nhưng giờ lại thấy phụ thân tôi cự tuyệt ngay trước mặt, tất cả đều kinh ngạc không thôi.

Ngược lại, Ly Quang một thân áo trắng như tuyết, dịu dàng như ánh trăng, vẫn nét cười nhàn nhạt như xưa: “Tu La vương không cần phải khiêm tốn, chuyện kí kết liên minh, thật không thể miễn cưỡng. Tiểu vương lần này đến đây, chỉ là vì ngưỡng mộ phong thái của Tu La Vương, thật tâm viếng thăm. Vả lại, tiểu vương cùng Loạn công chúa là bạn cũ, cũng nên tới chào hỏi Tu La vương cùng công chúa điện hạ.”

Tôi nghe hấn xưng hô như vậy, chỉ thấy một cảm xúc kỳ quái nói không nên lời, so với trước đây xa lạ không ít. Nhưng thấy hấn cười ầm áp với tôi, trong lòng thấy thoải mái hơn nhiều.

Tôi xin phụ thân đi tiễn Ly Quang, phụ thân phái một đội binh Tu La theo làm hộ vệ, tôi nhạo ông làm chuyện thừa, ông lại nói: “Tình thế bây giờ không thể như lúc xưa, Thiên Giới loạn thành một đoàn, nhưng lỡ như Thiên đế mượn cơ hội này gây rối, không thể không đề phòng.”

Ly Quang cũng không chịu để tôi tiễn, từ chối một hồi, tôi năn nỉ mãi, không chịu nổi đành cùng giao nhân và hộ vệ Tu La rời khỏi thành Tu La.

Hấn cùng tôi đi ở phía trước, cách xa dòng người theo sau hơn một trượng, đạp nước mà đi. Im lặng được một khắc, cuối cùng hấn cũng nói: “Thanh Nhi, lần này từ biệt, không biết đến khi nào gặp lại, ta...Ta vốn thô lỗ, thăm nghĩ cùng nàng bên nhau, nhưng tình thế bây giờ, ngay cả ta cũng không biết tương lai ra sao, chỉ muốn nàng nhớ tấm lòng của ta, tương lai...nếu còn tương lai...”

Làm bạn với hấn mấy ngày, làm cho tôi càng nhớ về chuyện lúc trước. Khi đó tự nhiên thoải mái, không hề ràng buộc lẫn nhau. Không giống như bây giờ, Nhạc Kha về lại Thiên giới, Giao tộc cùng Thiên giới đại chiến, thắng thua chưa phân, tộc Tu La và Thiên giới lại mấy đời thù hận nối tiếp nhau, ba người chúng tôi rõ ràng không có khả năng gặp lại. Mỗi lần nghĩ đến, lòng tôi lại băng khoắn, không biết nên làm như thế nào.

Có lúc tôi lại ích kỷ mong rằng Nhạc Kha và Thiên đế không có quan hệ, hấn chỉ là tam thái tử của Đông Hải. Dù sao Đông Hải Long Vương cũng có nhiều con, giống như là Điền Trì Giao Vương, sau khi lớn lên, tự nhiên ở khúc sông Hoàng Hà hay Trường Giang, tôi và hấn còn có thể gặp lại. Nhưng nay cho dù hồi hận, cũng không cứu vãn được gì.

Có đôi khi lại nghĩ đến tình cảnh bi thảm của trắc phi Côn Luân, chỉ thấy nữ nhi nếu chọn sai phu quân sẽ thành sai lầm cả đời, bị cầm tù, thật sự đáng thương, may mắn còn có con trai cứu nàng, cũng coi như là trong cái rủi có cái may.

Tôi thất vọng, lắc đầu, cắn răng nói: “Tương lai...chuyện tương lai, không ai nói chính xác được. Nhưng ta đối với huynh chỉ là tình huynh muội. Ta...ta yêu Nhạc Kha lâu rồi.”

Ánh mắt hấn xẹt qua vẻ buồn bã rồi nhanh chóng biến mất, cười nói: “Chuyện này ta thật đã nhìn ra.” Cười tự giễu: “Nhưng trong lòng còn hy vọng, mong một ngày nàng thấy ta tốt, chấp nhận chung sống cùng ta.”

Tôi thật không ngờ hấn lại suy nghĩ như vậy, thăm cảm động, vừa ầm áp mà lại chua xót, nắm lấy tay áo hấn, áy náy nói: “Ly Quang, ta biết ngươi dịu dàng chăm sóc, đối với ta thành tâm thành ý. So sánh huynh và Nhạc Kha, thì người ta chọn phải là huynh mới đúng, nhưng trái tim có lí do riêng của nó, ta không thể làm chủ.” Trong lòng chợt nhớ mình bị Nguyệt Lão buộc dây tơ hồng. Nếu trái tim có lí do riêng, thì những đôi trai gái yêu nhau trên thế gian, vì sao phải cần Nguyệt Lão se chỉ hồng mới đặt được nhân duyên.

Chuyện giữa tôi và Nhạc Kha, phải chăng nguyên nhân cũng là do dây tơ hồng?

Ý nghĩ này tuy vớ vẩn nhưng lại như một mũi nhọn đâm vào lòng, làm tôi hơi thất thần.

Ly Quang xoa đầu tôi, nhẹ giọng nói: “Ta hiểu. Nhưng giờ nàng ở thành Tu La, còn hấn lại là trưởng tử của Thiên đình, nếu tương lai giao tộc không còn chiến tranh, tộc Tu La và Thiên Giới lại không thể hóa giải ân oán, nàng và hấn nhất định không có cơ hội, Thanh Nhi...Thanh Nhi, nàng có thể đồng ý làm vợ ta không?”

Tôi ngược nhìn hấn, nam tử ở trước mặt dịu dàng như dòng suối ấm, tựa như lần đầu tiên gặp mặt, khiến cho người ta kinh ngạc. Rõ ràng là đã qua mấy ngàn năm, nhưng hấn vẫn sâu sắc chưa từng thay đổi, tôi làm sao có thể không cảm động. Tôi há to mồm, cổ họng như có gì đó nghẹn lại khó chịu, lúc sau vẫn không thể nói được. Tôi và Nhạc Kha nếu không thể nào có kết quả, liệu tôi có lựa chọn lại một lần nữa không?

Lòng tôi nhất thời rối loạn, nhưng nhìn ánh mắt hấn ảm đạm, tĩnh mịch như tro tàn thì gật đầu, ừ nhẹ. Đôi mắt hấn vốn tối tăm nặng nề chợt sáng lên, cười nói: “Thanh Nhi, ta biết khả năng này rất nhỏ, nhưng lại bằng lòng chờ đợi. Nàng có thấy ta thật khờ không?”

Tôi nói thầm: huynh thích ta như vậy, một chữ ngọc làm sao đủ? Chuyện ngu dại này, không kém phụ thân A Tu La. Nhưng lại không dám nói ra miệng, sợ không cẩn thận, nụ cười trên mặt hẳn lại biến mất. Tôi khẽ cười dặn hẳn: “Giao tộc cùng Thiên Giới giao chiến, một bên trên trời, một bên dưới nước rốt cuộc là chịu thiệt một chút, nếu có thể huynh nên khuyên Giao vương___” chợt ngừng lại, cảm thấy khả năng này quá thấp, tôi từng chứng kiến sự chuyên quyền độc đoán của Giao vương, sao có thể nghe theo Ly Quang.

Cảm thấy khổ sở thay hẳn, lắc đầu cười nói: “Huynh xem ta nói lời ngọc ngách gì rồi. Nếu không thể khuyên Giao vương, huynh nên tìm cách khác. Quan trọng là trong tình huống nào, cũng phải tự bảo vệ mình. Muội vẫn sẽ ở thành Tu La, hai chúng ta còn dịp gặp lại.”

Trong mắt hẳn tràn đầy vẻ nhu hòa, cúi đầu nói: “Thanh Nhi, nàng nói như vậy, ta cảm thấy giống như tiểu thê tử dặn phu quân đi xa nên cẩn thận, nếu đây là sự thật thì thật là tốt biết bao.”

Tiến Ly Quang rời đi, trong lòng tôi thấy phiền muộn buồn bã, tùy ý đập sóng trên mặt biển, cảm thấy trời đất mênh mông, biển xanh bát ngát, lòng càng buồn phiền.

Trong đội hộ vệ đi phía sau, một gã tráng sĩ Tu La trẻ tuổi bước lên nói: “Bẩm công chúa, lúc đi Vương đã căn dặn mau chóng hộ tống công chúa về cung, không thể ở bên ngoài quá lâu.”

Những ngày ở cùng phụ thân, ông chưa bao giờ ra lệnh với ta. Tôi nghĩ Tu La hộ vệ này dám giả truyền quân lệnh, liền nằm xuống mặt biển, đầu gối lên hai tay, xấu xa nói: “Ta đi này giờ, thấy hơi mệt, nếu người muốn về ngay thì công ta đi?”

Thanh niên kia trong mắt xẹt qua ánh lên vẻ đùa cợt, khuôn mặt nghiêm túc, khom người nói: “Nam nữ khác biệt, thân thể công chúa tôn quý, hạ thần không thể vấy bẩn.”

Tôi nghe hẳn tự xưng hạ thần, không giống hộ vệ chuyên chức, cảm thấy kì quái. Chỉ có võ tướng, trọng thân mới có thể tự xưng như thế. Hộ vệ này xưng thuộc hạ, chẳng nhẽ nam tử này không phải hộ vệ, mà chính là võ tướng của phụ thân Tu La? Tôi không khỏi hí hóp mắt, nhìn hẳn kĩ chút.

Trước mặt là nam tử cao lớn, làn da khá đen, không trắng như nam tử ở Thiên Giới, nhưng tóc đen răng trắng, hai mắt đều là nét cười, có vài phần giống phong thái quang minh chính đại, thẳng thắn vô tư của phụ thân Tu La.

Từ trước đến nay tôi đều thích mẫu nam tử giống phụ thân, cẩn thận nhìn lên, bỗng nhiên sinh thiện cảm, vì thế nhỏ nhẹ hỏi: “Ta thấy người không giống hộ vệ, chẳng lẽ là trọng thần võ tướng?”

Hắn cười ảm áp giống như ánh nắng, rất dễ làm người ta muốn thân cận. Chỉ nghe hẳn cao giọng nói: “Tiểu thần là bộ hạ của Tu La vương, thống lĩnh quân tiên phong của Tu La, Hùng Lực.”

Tôi hết hồn, mặt nóng bừng, ngượng ngùng nói: “Hùng Lực tướng quân đừng trách móc. Hôm nay trong lòng Thanh Loan không được thoải mái, nhất thời quên mất cấp bậc lễ nghĩa, xin Hùng Lực tướng quân tha thứ, đừng nhắc chuyện này trước mặt phụ thân.”

Hắn thấy khó hiểu: “Công chúa đa lễ. Nhưng tiểu thần thấy Vương rất yêu thương công chúa, chuyện nhỏ như vậy, sao công chúa phải sợ?”

Tôi lắc đầu: “Không phải thế. Không phải Thanh Loan sợ phụ thân, mà tại phụ thân Tu La một ngày phải xử lý ngàn việc, bận rộn chính sự, với lại xưa nay ông lại tôn trọng chiến tướng dưới quyền, nếu biết ta vô lễ với tướng quân, sẽ không được vui. Thanh Nhi không thể thay phụ thân giải tỏa ưu phiền, làm sao lại làm ông không vui được?”

58. Chương 59: Tấm Lòng Thuần Khiết

Xét thấy Ly Quang cũng không quen làm những chuyện thế này, gương mặt đỏ bừng đứng bên dưới điện, phụ thân mời mấy bạn mới ngồi xuống ghế chủ tọa. Mấy Giao vương và Giao nhân bưng lễ vật đi theo hẳn được phụ thân sai Phương Trọng dẫn lui ra ngoài.

Ta ở trong rèm quan sát tình hình này, không biết trong hồ lô của phụ thân bán thuốc gì? Nếu nói người sẽ thu nhận mấy Giao nương ấy, ta ngàn vạn lần không tin, nhưng nếu người đã không cự tuyệt, tức là có ý thu nhận. Trong lòng nôn nóng, chỉ lo chăm chú nhìn, người nghiêng về phía trước, không cẩn thận đẩy ngã giá đèn bên cạnh bức rèm, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, viên minh châu to như cái trứng vịt trên giá đèn liền vừa xoay tít mù vừa lăn qua vương tháp, đến cách chân Ly Quang khoảng năm bước mới dừng lại.

Ly Quang cúi người nhặt viên minh châu, hướng phía sau rèm đảo mắt một hồi, lại liếc nhìn phụ thân, trong mắt hết thấy đều là vẻ kinh ngạc, đại thể là không tin nổi đường đường thành Tu La Vương thế nhưng lại dễ dãi thế này, mặc cho hạ nhân tùy ý quấy nhiễu cuộc nói chuyện của chủ và khách.

Chỉ nghe thấy phụ thân ho khan một tiếng, ta cực kỳ nghi hoặc, mấy ngày nay thương thế của người đã khỏi, sao lại thêm bệnh ho khan? Đang suy tính sẽ sắc cho người một ít thảo dược trị ho thì đã nghe người nói: “Ly Quang Thái tử đừng chê cười...Khụ...Điện này của Bồn vương mấy con chuột nhắt hơi nhiều...”

Ta bị sắc một ngụm nước miếng, nhất thời ho không ngừng, trước mắt tối sầm, phụ thân đã bước ra sau rèm, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ lưng ta mấy cái, nắm tay dắt ta từ sau rèm bước ra, vừa đi vừa cười nói: “Thái tử Điện hạ đừng giận! Tiểu công chúa của Bồn vương từ bé có chút nghịch ngợm, không nên trốn ở sau rèm nhìn lén, nhưng cũng bởi Thái tử điện hạ sinh ra quá tuần tú, nam nhi trong thành Tu La ta không thể sánh bằng. Con bé không nhìn Thái tử còn có thể nhìn ai chứ?”

Ta ho đến độ đầu vầng mắt hoa, bị phụ thân kéo ra ấn ngồi trên vương tháp, thấp giọng lẩm bẩm: “Phụ thân, con với Ly Quang trước đây đã biết nhau.” Ngẩng đầu nhìn, Ly Quang trước đó còn ủ dột, bây giờ hai mắt sáng rõ, lộ vẻ cực kỳ kinh hỉ: “Thanh nhi, thì ra nàng ở đây. Từ sau khi nàng đi, ta phái người tìm kiếm nàng khắp nơi đã lâu cũng không biết được tung tích của nàng...Ta còn tưởng nàng đã quay trở lại Thiên đình, lo lắng suốt đêm.”

Hắn lo lắng cho ta thế này, đáng lý ta nên vui mừng mới phải. Nhưng trong lòng tức giận hắn đưa đến chỗ phụ thân một hàng Giao nương, bụng dạ khó lường, vì vậy thấp giọng nói: “Tiểu tiên địa vị thấp kém, nào dám làm phiền Ly Quang điện hạ bận tâm? Ly Quang điện hạ bận rộn, còn phải lo chuyện Giao nương, thật sự rất vất vả.”

Phụ thân đưa qua một chung trà, ta thuận thế nhận lấy hớp một ngụm, đang muốn nói tiếp thì Ly Quang đã tươi cười rạng rỡ: “Thì ra Thanh nhi và Tu La Vương phụ tử gặp nhau rồi. Đúng là đáng mừng! Đúng là đáng mừng!” Không biết là thánh lực của hắn có vấn đề hay vì vui mừng thái quá mà đã bỏ qua câu trước của ta. Tâm tình ta cực kỳ không vui, cao giọng mỉa mai nói: “Ly Quang điện hạ dâng mấy Giao nương cho phụ thân, lý nào cũng là chúc mừng phụ tử ta gặp lại?”

Thoáng chốc gương mặt trắng như bạch ngọc của Ly Quang đỏ bừng cả lên. Rất lâu sau mới nói: “Đây là ý của phụ vương ta.”

Ta phản bác: “Là ý của phụ vương người, lý nào người hoàn toàn không có chủ kiến? Ông ta nói cái gì thì chính là cái đó? Dâng một đám Giao nương để làm gì?” Lại hừ hừ khiến hắn cơ hồ hoàn toàn không có lực chống đỡ.

Hắn trầm giọng kêu: “Thanh nhi...” Nét bi thương trên mặt lại nổi lên, bất ngờ đứng dậy khom người hành lễ với phụ thân, “Tu La Vương minh giám, chỉ vì Ly Quang phản đối phụ vương dùng ảo thuật mê yểm nhân giới, mở rộng lãnh thổ, lại phản đối người cùng Thiên giới đánh nhau, tổn hại đến đông đảo huynh đệ tỷ muội Giao tộc nên bị người nhốt trong thành San Hồ. Lần này nghe nói Phụ vương có ý kết liên minh với tộc Tu La mới xin đến đây, chỉ muốn nhân cơ hội tìm kiếm tung tích Thanh nhi.”

Phụ thân nở nụ cười tán thưởng, khách khí nói: “Ly Quang điện hạ ngồi xuống rồi nói. Tiểu a đầu này của Bồn vương cũng có chút lỗ mãng rồi. Mong Điện hạ đừng trách.”

Ly Quang nở nụ cười yếu ớt: “Thanh nhi tính tình bộc trực, thẳng thắn vô tư, hỉ nộ tùy tính, đây là tấm lòng chân thật, Ly Quang và nàng tương giao mấy ngàn năm, cũng không hề có ý trách móc.” Lại vui mừng nói: “Hôm đó từ sau khi Thanh nhi vỗ cánh rời đi, ta ngày đêm lo lắng, tìm kiếm khắp nơi, thế nhưng hôm nay nhìn thấy nàng đã trở lại thành Tu La, coi như hoàn thành tâm nguyện, ta cũng mừng thay cho nàng!”

Ta biết Ly Quang sinh ra đã ngay thẳng chính trực, trước giờ không hề nói dối, nếu như hắn đã nói là mượn cơ hội để tìm ta thì nhất định là vậy. Suốt hai trăm năm ta bị Lăng Xương quần thúc, hắn và Nhạc Kha

vất vả tìm kiếm ta khắp nơi, tấm lòng quan tâm ta cũng không phải là giả. Trong lòng xấu hổ bản thân đã nặng lời với hần, đỏ mặt nói: “Ly Quang đừng giận, Thanh Loan nhận lỗi với người! Đã trách lầm, xin người tha thứ.”

Phụ thân cười ha ha, nói: “Bổn vương thấy Ly Quang điện hạ chân thành, tấm lòng hiệp nghĩa, thực hợp với tâm ý Bổn vương. Loạn nhi tiểu a đầu này là con bé khiến người ta khổ sở nhất, nếu con bé đã hẹp hòi, Ly Quang điện hạ cũng không cần phải để ý!”

Ta biết phụ thân như vậy là thích Ly Quang mới nói mấy lời này. Lắc lắc cánh tay người, thấp giọng nói: “Phụ thân, người thế này là đang mượn việc khen ngợi Ly Quang mà chê bai nữ nhi, con sẽ tức giận đó.”

Người quay đầu nhéo nhéo mũi ta, vui vẻ cười: “Còn bảo phụ thân nói sai? Con thế này không phải là nhỏ nhen sao?”

Ban đêm, phụ thân ở trong vương thành thiết yến chiêu đãi Ly Quang, các văn thần võ tướng cũng tới, ngay đến Bà Nhĩ Nhi cũng tham dự, đang ngồi bên cạnh vị Hoa tướng quân lúc trước thay ta sắp xếp phòng ở hồi ta mới đến thành Tu La, lại còn đưa bạc cho ta.

Tộc Tu La ai nấy đều uống rượu như nước, thêm nữa sinh ra đã vạm vỡ tráng kiện, có lẽ liếc thấy Ly Quang dáng vẻ quân tử ôn nhuận khiêm nhã như vậy, trong lòng ganh tỵ, phối hợp với nhau đến chuốc rượu y Quang. Mỹ tửu nơi thành Tu La so với nơi khác càng dữ dội hơn, một ngụm uống xuống yết hầu nóng cháy, quả thật là bỏng hết cả ruột gan.

Ly Quang da dẻ trắng ngà, mấy lần mở miệng muốn cùng phụ thân đàm thảo chuyện hai bên kết đồng minh nhưng đều bị người đến mời rượu cản lại, chuốc hần uống không ít rượu.

Ta ở trên vương tháp xem đến thú vị, thấp giọng nói: “Phụ thân, chuốc rượu thế này chỉ sợ Ly Quang say chết mất, lý nào còn nhớ cần phải thảo luận chuyện hai nước kết minh ước?”

Phụ thân ngẩng đầu hớp một ngụm rượu cay nồng, nghiêng cổ chớp chớp mắt với ta: “Phụ thân chính là muốn y không thể thương thảo thành công việc hai bên kết minh.”

“Vì sao?” Đây kỳ thật không giống tính cách phụ thân.

Người khẽ cười, lại uống một ngụm rượu lớn: “Giao vương tự tư tự lợi, dã tâm không nhỏ, nhân phẩm không tốt, nếu không phải phụ thân trước đó biết vị Ly Quang thái tử này chính là bạn cũ của Loạn nhi, giao tình của con và hần luôn tốt, chỉ sợ thành Tu La Vương hôm nay, hần nằm mơ cũng đừng mong tiến vào một bước.”

Ta nhìn tình cảnh bên dưới bị mấy người trong tộc Tu La như một cái tháp đen vây kín đến thất điên bát đảo, cơ hồ suýt không nhận ra đâu là Ly Quang, trộm cười nói: “Mặc dù phụ thân dùng chiêu chuốc rượu này, nhưng vẫn không thể không thương lượng nha?”

Phụ thân lại hớp một ngụm rượu, nghiêm nét mặt nói: “Loạn nhi, chuyện này con cần phải biết. Giao tình cố hữu mặc dù khiến người khó quên, nhưng tương lai con phải gánh vác trách nhiệm của một quốc gia, tuyệt đối không thể đem tình nghĩa của một người mà nhập nhằng với chuyện của một nước. Về phần Ly Quang thái tử, nếu muốn ôn lại chuyện cũ hay uống rượu, phụ thân không ngăn cản, nhưng nếu còn muốn thương thảo chuyện khác, vậy thì xin miễn.”

Từ khi ta về thành, phụ thân cho đến bây giờ cũng chưa từng nghiêm túc giáo huấn ta, hôm nay người trình trọng dạy bảo thế này, ta đương nhiên ghi khắc trong lòng. Lập tức ngoan ngoãn gật đầu: “Con nhớ rồi!” Lại đưa mắt liếc nhìn Ly Quang ngồi cách đó không xa, bị năm ba nam tử cao lớn trong tộc Tu La vây quanh, chớp mắt lại bị chuốc năm sáu chung rượu, khiến ánh mắt của mấy vị nữ tử trong điện cứ quẩn luyến đảo qua đảo lại trên mặt hần.

Ly Quang trước đây rất ít uống rượu, nhưng hôm nay đã uống không ít, đôi mắt mơ màng, màu môi ửng ửng đỏ, ngay cả nước da trên mặt cũng ửng hồng, giờ phút này trái lại không cần người tộc Tu La mời mọc, tự mình ôm lấy vò rượu và cái chén, uống đến không biết trời trăng mây đất. Vô luận là ai đi qua, hần đều nở nụ cười hết sức rạng rỡ, nhiệt tình thế này thật không giống với phụ thân Giao vương âm trầm lạnh lẽo của hần.

Ta sờ sờ cái đầu có chút vàng vắt, lên nói: “Phụ thân, chi bằng con dẫn Ly Quang rời khỏi đây trước.”

Điểm tốt nhất của Tu La Vương phụ thân chính là coi ta như châu như ngọc, chưa bao giờ trái ý ta. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ta dịu dõ Ly Quang rời đi trong tiếng cười mờ ám của những người trong tộc Tu La, gần như là chạy trốn chết.

Nửa người Ly Quang dựa vào người ta, thấp giọng gọi: “Thanh nhi...Thanh nhi...” Tay kia khoác lên vai ta, đầu tựa trên hõm vai, không ngừng phả hơi thở nóng rực phía sau gáy ta. Hắn luôn luôn nghiêm cẩn lễ độ, hôm nay không biết là vì xa cách đã lâu hay vì say rượu, thế nhưng ở trên gáy ta hít sâu một hồi.

Nhớ đến lúc ở trên Thiên giới hắn cầu hôn ta, lúc đó ta sợ mình tổn thương hắn, không dám cự tuyệt dứt khoát, trái tim không khỏi vì vậy mà run lên, lo ngại hắn sẽ nhắc lại chuyện cũ.

Thế nhưng hắn lại đột nhiên từ hõm vai ta ngẩng đầu lên một cách vất vả, mơ mơ màng màng quan sát xung quanh, có chút thật tình nói: “Thanh nhi, ta thật sự rất lo cho nàng!”

Ta quả thực bị dáng vẻ mơ màng này của hắn chọc tức đến bật cười. Rõ ràng bản thân mơ hồ, cũng khiến người khác hồ đồ theo. Lại sợ hắn say rượu gây rối, liên tục gật đầu nói: “Ta biết mà. Từ sớm đã tin tưởng.”

Lúc này ta và hắn đã rời khỏi điện các nơi thiết yến, trên trời trăng tròn vành vạnh, cung nhân bám theo xa xa ở phía sau, hắn ngẩng đầu lên, nở nụ cười rạng rỡ, giang hai tay ôm chặt ta vào lòng, chống đầu lên trên đỉnh đầu ta, buồn bã thở dài: “Nàng không biết, ta bất hiểu biết bao nhiêu. Lúc phụ vương muốn ta mang theo lễ vật và mỹ nhân đến thành Tu La, ta liền nghĩ, nghe nói Tu La Vương rất mực chung tình, chẳng qua là mấy nữ tử có chút tư sắc, người lẽ nào sẽ đặt ở trong lòng? Đừng nói đến mấy thứ tài sản bảo ngọc này, sợ là sớm đã bị người coi như rác rưởi. Nhưng mà Thanh nhi, ta vẫn kiên quyết đến đây. Vừa nghĩ đến việc nói không chừng ở thành Tu La sẽ gặp được nàng, trong lòng liền vui mừng không thôi, khó mà bình tĩnh lại được. Kỳ thật ngay đến ta cũng không nghĩ sẽ đề cập đến chuyện kết đồng minh.”

Ta biết chuyện kết đồng minh này phụ thân tuyệt nhiên sẽ không đáp ứng. Ly Quang sinh ra đã thông tuệ, được người bên cạnh phân tích giảng giải, trong lòng đương nhiên cũng hết sức rõ ràng, biết chuyện này không dễ dàng gì. Vỗ vỗ tay an ủi hắn, nói: “Phụ thân luôn luôn có chủ kiến của người, chuyện nhỏ người còn có thể nghe ta, nhưng chuyện lớn cũng sẽ không để ta có thể chi phối.” Không thể giúp hắn, trong lòng nói chung không khỏi có chút áy náy.

Ý cười bên khóe môi Ly Quang ngày càng rõ nét, thấu tình đạt lý đáp: “Chuyện này Tu La Vương cũng sẽ không đồng ý, chẳng qua là phụ vương đơn phương đề nghị mà thôi. Ta đi chuyến này cũng chỉ là mượn cớ. Nếu thật sự đánh nhau...” Nét mặt hắn bỗng dưng trở nên nghiêm trọng: “Chẳng qua là lam sát vô tội mà thôi!”

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm lắng. Ta ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời, vì để hắn yên lòng, bất ngờ nói: “Người yên tâm, sắp tới Thiên giới nhất định sẽ không kéo quân đến Đông Hải hạ chiến thư.”

Hắn cười nói: “Nàng chẳng qua mới rời Thiên giới được mấy ngày? Đã học được lời nói dối gạt người rồi?”

Ta chỉ vầng trăng sáng trên cao, cười nói: “Nhìn đi, ba ngày nữa chính là hôn lễ của Lăng Xương Thái tử Thiên giới và Đan Chu, ngày tháng sớm đã định rồi. Lẽ nào có thể trước đại hôn của Thái tử Điện hạ mà đến Đông Hải đánh nhau?”

59. Chương 60: Nâng Rượu Xương Ca

Lần này Ly Quang đảm nhận trọng trách đàm phán hòa bình, đáng lẽ nên cùng phụ thân và các văn thần võ tướng trong tộc Tu La ở Thất Diệp Đường thương thảo chuyện ký kết đồng minh, nhưng hắn từ sau cái đêm say chuẩn choáng đó, hai ngày liên tiếp chỉ ở bên cạnh ta loanh quanh trong thành Tu La, một lần cũng chưa từng xin gặp mặt Tu La Vương phụ thân.

Thành Tu La trải dài trăm vạn dặm, sung túc phồn hoa còn hơn cả Thiên giới.

Thiên giới điện các hoa lệ hùng vĩ, các vị Tiên quân Thần quân luôn luôn nghiêm cẩn, ngay đến cung nga tiên thị cũng đa phần bình thanh tĩnh khí, ít thấy dáng vẻ tươi cười. Nhưng trong thành Tu La lại như kinh kỳ nơi phàm gian, náo nhiệt ồn ào, ngày cũng như đêm.

Nam tử thành Tu La ai nấy đều vạm vỡ phóng khoáng, thích uống rượu mạnh, có lúc nửa đêm trong thành còn có nam tử tộc Tu La uống say rồi tỷ thí với nhau. Lúc thân thể phụ thân còn chưa khỏe, ta ngày đêm đều ở cạnh trông người, chưa từng nửa đêm còn tùy ý lang thang trong thành. Sau này khi thân thể phụ thân đã bình phục, người lại canh ta rất chặt, cười nói bởi bản thân sinh được một nữ nhi rạng rỡ chói mắt như minh châu, nếu không giấu kỹ một chút, bị con của mấy lão thần trong thành nhìn thấy, nhất định sẽ nảy sinh tâm tư khao khát, muốn đến đề nghị kết thông gia, tránh để lúc ấy người phải khó xử. Cho nên ta cũng vì vậy mà bị cấm túc trong cung.

Trong lòng ta trộm cười phụ thân đường đường là Tu La Vương cũng có lúc nhìn lầm, rõ ràng ta mặc một chiếc áo xanh đầy bụi bặm hết sức khó coi, nhưng trong mắt người lại xinh đẹp như minh châu, muốn cất giấu đi, rõ ràng là mắt không tốt cộng thêm thiên vị mới đi tới kết luận này.

Nhưng đây cũng coi như là lời khen ngợi nên cũng để tùy người, trong lòng đắc ý ngọt ngào, lý nào còn truy hỏi tới cùng?

Mặc dù ta tự do thoải mái đã quen, lần này cũng không biết là do có phụ thân ở bên cạnh hay vì thật sự lòng bông bên ngoài đã mệt, thế nhưng ở trong cung cũng thấy có chút thú vị, chưa từng nảy sinh ý niệm ra khỏi cung dạo chơi.

Mỗi ngày sau khi rời giường liền cùng phụ thân dùng bữa sáng, kế đó lại bị người kéo đến Thất Diệp Đường nghị sự, buổi chiều nghỉ ngơi một chút rồi lại giúp người đưa ra sách nghị.

Phụ thân luôn nói bản thân bệnh mới khỏi, nếu ta có lòng hiếu thảo, vậy thì thay người gánh vác chính vụ. Vì vậy mấy ngày trước đó từ khi quay về, quả thật chưa từng nhàn nhã như hai ngày nay.

Lúc Ly Quang đề nghị đi các nơi trong thành Tu La dạo chơi, ta có chút kinh ngạc nói: “Chẳng qua là mấy con phố bán hàng ăn với đồ chơi, có gì mà tham quan?”

Hắn đặt tay lên trán ta sờ một hồi, mát lạnh đến độ ta rút người lại một chút, gạt tay hắn ra, giả vờ tức giận nói: “Làm gì vậy? Muốn tính toán chọc ghẹo gì ta sao?”

Hắn hoàn toàn không chút để ý, mỉm cười cẩn thận quan sát ta, thở dài nói: “Lẽ nào Thanh nhi đổi tính rồi? Tiểu a đầu luôn giương nanh múa vuốt trước đây thế nhưng lại xinh đẹp ngoan hiền thế này, theo khuôn phép đến độ cửa cung cũng không chịu ra một bước?”

Lời này của hắn quả thật không có gì sai, nếu không phải hắn nhắc nhở, ngay đến bản thân ta cũng sẽ nhanh chóng quên mất tính cách đanh đá lại tùy tiện đó. Có lẽ hiện giờ được ở bên cạnh Tu La Vương phụ thân, mọi chuyện đều có người yêu thương lo lắng, phàm là những chuyện nhỏ nhặt như miếng ăn miếng uống người cũng muốn quan tâm, quả thật không cần ta phải tranh giành hay suy tính, tính cách này cũng dần dần bị bỏ bớt, mọi thứ càng lúc càng trở nên tự nhiên, đối với người bên cạnh càng thu lại sự đanh đá, cũng không nhìn thấy được tính cách nanh nọc năm nào.

Ta không chút để ý châm chọc lại: “Lẽ nào Thái tử điện hạ nghe nói các cô nương ở thành Tu La yêu kiều mỹ mạo nên mới nảy sinh ý định muốn làm quen? Nhưng vì có chút ngưng ngừng nên mới muốn kéo ta theo làm bình phong?”

Nữ tử Tu La cũng như Giao nương đều xinh đẹp có tiếng, khắp tứ hải tam giới cơ hồ một chín một mười.

Ly Quang cười mà như không cười nói: “Ngày ấy, Thanh nhi hát một khúc ca hay, dáng múa tuyệt diệu thần tiên, Giao nương và các thiếu nữ Tu La sớm đã không sánh bằng, trong mắt Ly Quang lẽ nào còn có thể nhìn thấy mỹ nhân nào khác?”

Ta chỉ vào mắt hắn, cười không ngớt: “Tu La phụ thân mắt kém, nói mấy lời này còn được, ta với người biết nhau đã mấy ngàn năm, thế nhưng hôm nay lại nói ra lời này, thật sự khiến người khác không thể ngờ tới. Trước đây chỉ nói người là Giao nhân, không thể đặng vân tạo sương, bây giờ xem ra ngay đến đôi mắt cũng hỏng rồi.”

Hắn bình tĩnh nhìn ta, trong mắt cuộn cuộn sóng lớn, giống như có ngàn vạn lời muốn nói, cả ta cũng cảm giác được sóng ngầm trong đó, thế nhưng hắn lại ôm ngực cười khổ: “Ta chẳng những mắt mù, sợ là ngay đến tim cũng mù rồi.”

Ta chỉ thấy lời này của hấn có thâm ý, cần phải hỏi cho kỹ càng, nhưng lại nhớ tới lúc ở Thiên giới hấn từng cầu hôn ta hai lần, vạn nhất nhắc lại chuyện cũ, trái lại sẽ cực kỳ cực kỳ không tốt chút nào. Trong lòng ta vẫn luôn đối đãi với hấn như huynh trưởng, nếu như cầu hôn bị từ chối, hấn sẽ xa lánh ta, không thân thiết như trước, trong lòng ta nhất định sẽ thương cảm. Vì vậy liền vội vàng đem những lời này giấu đi.

Sau đó ngẫm lại, xét cho cùng không phải là kế sách về lâu về dài, vẫn nên tìm một cơ hội tốt sẽ thử nói chuyện rõ ràng với hấn. Nhưng lần này gặp lại, hấn cũng không hề đề cập tới, khiến ta không có cách nào mở miệng.

Vì ta với Ly Quang giao tình rất tốt, hai ngày này phụ thân cũng chưa từng ngăn cản ta xuất cung, mỗi đêm khi ta quay về đều nhìn thấy bóng người cô độc lạnh lẽo phê duyệt sách nghị trong Tư Hoàng Điện.

Ta nói ở lại trong cung cùng người, người lại nhíu đôi mắt hấn tia máu lắc lắc đầu, cười nhạt nói: “Loan nhi từ bé đã xa nhà, ở trong thành Tu La cũng không có bạn bè, khó khăn lắm mới có được người hợp ý, lại là bạn cũ đến thăm nên càng phải đi với bạn nhiều một chút, sẵn dịp giải tỏa tâm trạng.” Lại thăm dò nói: “Phụ thân thấy Giao nhân Thái tử này đối với Loan nhi thật sự rất dụng tâm?”

Ta tiến lên ôm chặt cổ người, tựa vào lưng người làm nũng: “Phụ thân nói gì vậy? Nam nhân tốt thế nào trong mắt Thanh Loan cũng không bằng một phần mười của phụ thân.” Nhìn thấy phụ thân anh minh thần võ lúc nghe được lời nói ấu trĩ như vậy thể nhưng khóe môi lại nhếch lên, mang chút ý cười. Ta tranh thủ rên sất lúc còn nóng lại nói: “Ly Quang với Loan nhi kết bạn với nhau suốt mấy vạn năm, cho nên quan hệ hơi tốt một chút mà thôi. Mặc dù hấn từng nhắc đến chuyện hôn sự với Loan nhi, nhưng lệnh cha mẹ, hơn nữa Loan nhi cũng chẳng dễ gì mới được ở cùng phụ thân, chuyện hôn sự đương nhiên muốn phụ thân định đoạt.”

Người giống như hoàn toàn không tin, lại tựa như hết sức xúc động, nói: “Hôn sự của Loan nhi...thật sự đồng ý để phụ thân quyết định?”

Ta kinh ngạc nói: “Lẽ nào tộc Tu La ta không có tập tục này? Con thấy mấy tộc khác hôn sự đều là nghe theo lệnh cha mẹ, lẽ nào tộc ta không giống vậy?”

Người lắc lắc đầu, thở dài nói: “Chỉ là phụ thân không cho rằng Loan nhi đồng ý để phụ thân xen vào chuyện hôn nhân.”

Ta cọ cọ má trái của mình lên gò má phải người, vô cùng thân thiết nói: “Loan nhi chỉ muốn phụ thân vui vẻ nở nụ cười. Nam nhân tốt thế nào cũng đều không quan trọng bằng phụ thân.”

Ý cười trên mặt người vừa chưa xót vừa ảm áp, vừa cười vừa đẩy ta: “Thời gian cũng không còn sớm, mấy ngày gần đây con cùng với Ly Quang Thái tử đi dạo khắp nơi, cũng đã làm tốt vai trò chủ nhà.”

Ta với Ly Quang ở trong thành Tu La đi loanh quanh suốt hai ngày, sang ngày thứ ba, vừa vặn là ngày thành thân của Đan Chu và Lăng Xương Thái tử. Trong đầu ta nổi lên ý nghĩ muốn tham gia náo nhiệt nên càng đứng ngồi không yên. Đợi đến khi Ly Quang đến, ta đã gom được một vỏ rượu trong tấm điện của Tu La Vương phụ thân cùng hai đĩa bánh ngọt, chắc chắn là vì ta mà chuẩn bị chút đồ ăn vặt, lén lút nhét vào trong tay áo, khi nhìn thấy bóng dáng hấn, hấn còn đứng bên ngoài Tư Hoàng Điện chưa lâu, ta đã hưng phấn chạy ra chào hỏi: “Ly Quang, hôm nay Đan Chu và Lăng Xương đại hôn, chỉ bằng chúng ta cũng đến nhìn thử xem?”

Hấn lắc đầu: “Làm cần! Thanh nhi, hiện giờ nàng đã là Tu La công chúa. Tộc Tu La và Thiên giới đánh nhau mấy vạn năm, nếu người Thiên giới biết nàng đến, lẽ nào lại khoan tay đứng nhìn?”

Ta vừa kéo hấn ra ngoài, vừa phân tích cho hấn: “Thiên giới cưới dâu linh đình biết mấy, ta lẽ nào lại có thể không đi xem náo nhiệt? Cùng lắm thì đứng xa một chút, nhìn đoàn đưa dâu, dính ké chút không khí vui mừng cũng được mà.”

Hấn bị ta kéo đi không có cách nào phản kháng, đành phải rời thành Tu La, nổi lên mặt nước, ngồi trên đám mây mà ta gọi đến hướng núi Đan Huyệt mà đi.

Đằng vân đến cách núi Đan Huyệt một khoảng, Ly Quang ngồi trên mây quan sát một hồi, khuyên nhủ: “Thanh nhi, ta thấy đây chính là núi Đan Huyệt, nếu để di nàng phát hiện nàng — A, nàng xem trên chín tầng trời là gì vậy?”

Để đi phát hiện, bà có thể làm gì được ta? Với tiên lực hiện giờ của ta, bà muốn một chưởng hạ thủ với ta cũng đã là chuyện không thể rồi a. Ta quay đầu nhìn, chẳng qua là bách diệu hướng hạ, tiên tư diệu ảnh, ở trên bầu trời núi Đan Huyet nán nã không đi, cảnh tượng này nghe nói lúc Đan Chu sinh ra cũng đã từng xảy ra một lần, sớm đã chẳng phải chuyện gì mới mẻ.

Nhưng Ly Quang sống dưới biển sâu đã lâu, có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy cũng không dễ dàng gì.

Ta ngồi trên đám mây, lấy ra vò rượu trong tay áo, Ly Quang mở to hai mắt, phì cười: “Thanh nhi, nàng chuẩn bị kỹ thật đấy...Chuẩn bị đầy đủ thế này, lẽ nào sắp sửa đi đập thanh?”

Ta nhìn Phượng Dực Nhai bên dưới đám mây, sườn núi đá xanh, cổ thụ um tùm, lòng bỗng trở nên buồn bã, vật đổi sao dời không ai có thể ngăn lại, sau này sợ là ta sẽ chẳng còn cơ hội quay lại chốn này. Hôm nay coi như là lời cáo biệt với quá khứ.

Niệm một câu quyết, tiện tay biến ra hai cái chung nhỏ, mỗi người một chung, cười nói: “Hôm nay Đan Chu xuất giá, ngươi với ta không thể xin được chung rượu mừng, rượu trong thành Tu La có thể dùng được không?”

Khóe môi Ly Quang hàm chứa ý cười, khe khẽ gật đầu, tiếp chung rượu một hơi uống cạn, lại nhìn hai gói điểm tâm ta móc ra từ trong ngực, cuối cùng nhịn không được bật cười: “Ngay cả điểm tâm cũng chuẩn bị. Còn gì nữa không, nhanh nhanh bày ra đi, để ta đỡ phải đông suy tây đoán.”

Ta cười cười lôi mọi thứ ra, một bọc mơ khô, một túi hạt dưa, bốn quả trái cây, hai chén đồ ngọt, ba trái đào, một ít mứt hoa quả...Càng lôi ra đôi mắt Ly Quang càng mở lớn, cuối cùng là đập tay xuống đất cười to: “Thanh nhi, nàng mang theo mấy thứ này, phải chăng có hảo ý không tốt lành gì?” Quả thực là hơn vạn năm lần đầu tiên thấy hân cười đến luống cuống thế này.

Ta đem mọi thứ đếm qua một lượt: “Chỉ là ít đồ ăn vặt, cũng chẳng phải thứ lợi khí giết người gì, hảo tâm không có ý tốt là thế nào?”

Hắn một tay chỉ thức ăn, một tay sờ bụng: “Còn nói không có hảo tâm không có ý tốt, rõ ràng là ngồi trên mây chờ xem kịch hay.”

Ta ột viên mứt hoa quả vào miệng, không thèm chấp nói: “Chẳng qua là ra ngoài khuây khỏa, muốn xem kịch cũng phải có kịch mới được chứ.”

Mây bay chậm chậm, lướt qua trên từng tấc đất mà ta đã từng sinh sống, từng đi qua, ta cho rằng đây là người thân máu mủ ruột thịt, muốn gần gũi mà không được, hiện giờ sớm đã như người xa lạ. Sự khuất nhục của một đứa trẻ còn ít tuổi, cũng giống như phù quang thoáng qua, cuối cùng đều bị chôn vùi trong dòng sông thời gian, không còn nhớ nữa, năm tháng hữu hạn, cuộc đời như giấc mộng.

60. Chương 61: Vui Buồn Đan Xen

Đại hỷ của Diệu tộc công chúa Đan Chu, hỉ thước toàn tộc đều đến, bắc một chiếc cầu hỉ thước lên Thiên giới. Bách diệu đưa dâu, con đường trải dài vạn dặm, nghìn dặm đều đỏ rực một màu, dì nắm tay Đan Chu, theo sau là tì nữ thiếp thân Hồng Oanh, từng bước từng bước bước lên chiếc cầu, hướng phía Thiên giới mà đi.

Ta với Ly Quang ngồi trên đám mây, đàng vân yên lặng bám theo. Hôm nay bầu trời không mấy quang đãng, mây từng cụm từng cụm che lấp, trái lại rất có lợi cho hai người chúng ta, giấu mình trên tầng mây dày, nhìn xuống chiếc cầu đón dâu bên dưới, chỉ cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Ly Quang nhìn hết nửa ngày, cảm thán nói: “Diệu tộc chỉ có một vị công chúa, hỷ sự quả nhiên long trọng. Thanh nhi có hâm mộ không?”

Thái tử điện hạ mặc dù dung mạo xuất chúng, địa vị tôn quý, nhưng...nghĩ tới hắn còn chưa thành thân đã muốn nạp Trắc phi, không biết chung tình là gì, cười lạnh nói: “Nghĩ thức cưới gả này chỉ là làm cho người ngoài xem, cảnh tượng càng long trọng, tương lai vạn nhất phu thê bất hòa, lại càng trở thành trò cười. Nếu cả hai lưỡng tình tương duyệt, há lại quan trọng mấy nghĩ thức này?”

Ly Quang tựa như có điều suy ngẫm liếc nhìn ta, thở dài nói: “Tương lai cũng không biết người nào có phúc...” Đột ngột ngậm miệng không nói.

Ta đang mò mẫm một quả trái cây trên đám mây rồi đưa lên miệng cắn, thấy hần cảm thán thể này, cười nói: “Đan Chu đương nhiên có phúc rồi, chẳng qua phúc khí này liệu có thể kéo dài cả đời hay không, trước mắt còn chưa thể nào kết luận được.” Ăn xong rồi tiện tay vứt đi, không ngờ dạo gần đây tiên lực tăng vọt, vẫn chưa luyện được cách khống chế nhuần nhuyễn, hạt quả rơi xuống, không khéo “cóc cóc” nện mạnh lên đầu của một con hỉ thước.

Con hỉ thước này đang chuyên tâm chuyên ý vào việc lấy thân bắc cầu, “ai ui” một tiếng liền ngã xuống, đợi đến lúc nó hốt ha hốt hoảng lại vỗ cánh bay lên thì nơi đó của cây cầu đã bị đứt đoạn, vừa vịn lúc Đan Chu và dì tiến đến chỗ đó, cầu hỉ thước đã đứt, rõ ràng có chút không may mắn, gương mặt phù dung của dì lập tức trầm xuống. Lại thêm loài chim hỉ thước này từ khi sinh ra đã thích chiêm chiếp, chỉ trích con hỉ thước làm đứt đoạn cây cầu, cuối cùng là quên mất nhiệm vụ.

Con hỉ thước nhỏ đó sợ hãi rút cánh lại bên người, không dám tiến lại gần đồng bạn. Có lẽ bởi hôm nay là đại hỉ, dì không muốn nổi trận lôi đình nên cắn răng nhịn xuống, quát: “Còn không nhanh bắc cầu?”

Ta bò lên trên đám mây nhìn xuống bên dưới, Đan Chu đã giậm chân, thiếu điều phát khóc, tay áo vung lên liền đem con hỉ thước nhỏ đó quần trong một lớp sa mỏng, nện một cái choáng váng mặt mày, con hỉ thước nhỏ lão đa lão đảo rơi xuống hạ giới.

Ta che miệng cắn dặn Ly Quang: “Người ở lại đây, đừng gây tiếng động.” Hóa về chân thân đuổi theo con hỉ thước nhỏ kia, một tay đỡ lấy ôm nó vào trong ngực, hướng phía nó thổi một luồng tiên khí, lúc bay đến giữa không trung đã nghe Đan Chu lớn tiếng thét chói tai: “Thanh Loan, quả nhiên là người! Mẫu thân, người không giúp con trừng trị con tiện điều kia! Á không gả được cho Thái tử điện hạ liền muốn phá hoại hôn lễ của nữ nhi.”

Cái này là từ đâu mà nói vậy?

Trời cao tại thượng, bốn tiên mặc dù đôi mắt không đẹp cho lắm, nhưng vẫn trong suốt rõ ràng, thị lực cực tốt, chưa có bị mù mà đem tâm tình nhi nữ sai lầm đặt ở trên người con rồng phong lưu Lãng Xương kia.

Ta hóa về hình người, nâng con chim hỉ thước nhỏ có chút ngượng ngập, cười nói: “Đan Chu đừng giận, Thanh Loan chỉ là chưa từng nhìn thấy Tiên giới gả con, vì vậy hôm nay tiến đến góp vui. Không ngờ vừa mới ăn xong trái cây, cái hột lại không cẩn thận nện trúng đầu của con chim hỉ thước nhỏ này, mới làm đứt cầu hỉ thước. Hôm nay là ngày đại hỉ, tỷ ngàn vạn lần đừng có nổi giận!”

Dì lạnh nét mặt, lạnh lùng nói: “Thanh Loan, mấy ngày nay người đi đâu? Hủy đi Trấn tiên tháp chí bảo của Thiên giới, chính là tội chết.”

Không biết vì sao, trước đây ta luôn cảm thấy dì đoan cần nghiêm trang, công tư phân minh. Nhưng hiện thời dì nói lời này, ta chỉ muốn cười, cợt nhả nói: “Thái tử điện hạ nhốt Thanh Loan trong tháp, mang theo bên mình. Nhưng bên trong tháp bốn bức tường đều trống rỗng, nán lại ở đó vừa quái dị lại vừa buồn tẻ, Thanh Loan liền tìm cách thoát ra, trở về nhà.”

“Về nhà- -” Dì thất thanh nói: “Về nhà nào?”

Ta thu ngón tay lại, gảy gảy cái đầu của con hỉ thước nhỏ, nhàn nhả nói: “Đương nhiên là về thành Tu La, nhà của phụ thân rồi.”

Con hỉ thước nhỏ sợ hãi mở to mắt, trong mắt rõ ràng đã bị che lấp bởi một tầng hơi nước.

Sắc mặt dì lập tức trắng bệch, tức giận nói: “Người đồ không hiểu chuyện này. Tộc Tu La và Thiên giới oán hận chất chồng, cũng không có khả năng hòa giải. Người thế nhưng lại muốn trở về thành Tu La, là muốn chết không chỗ chôn thân sao?”

Nếu là trước đây, lời này đương nhiên sẽ khiến ta cảm động, chỉ cho rằng dì vì suy nghĩ cho ta. Nhưng từ sau khi bị bà đã thương ở Thiên giới, đối với bà, ta cũng chẳng còn trông mong điều gì, lập tức khề cười nói: “Dì nói lời này là thế nào? Thanh Loan và phụ thân ở trong thành Tu La cũng không biết cuộc sống hàng ngày qua nhanh như thế nào. Phụ thân thương con còn không hết, lẽ nào lại để Thanh Loan gặp nguy hiểm? Lại nói, Thanh Loan nếu đã là công chúa của tộc Tu La, con gái của Tu La Vương, đương nhiên sẽ cùng người cùng tiến cùng lui, cùng đồng hoạn nạn. Sau này nếu có bất trắc, có thể chết cùng phụ thân, đó cũng là nguyện ước trong mơ của Thanh Loan!”

Hồng Oanh đứng sau dì và Đan Chu sắc mặt trắng bệch, nếu ta đoán không lầm, trong mắt rõ ràng đều là nét lo lắng.

Đan Chu ngẩng đầu sốt ruột nhìn sắc trời, thúc giục nói: “Mẫu thân, chi bằng người một chương đánh chết ả rồi chúng ta nhanh lên đường.”

Hồng Oanh cực kỳ hoảng sợ, đương lúc muốn mở miệng, dì đã lạnh lùng nói: “Chu nhi, hôm nay chính là ngày đại hỷ của con, không nên gây ra nhiều việc. Con a đầu xuất hiện lúc này, nếu như con dây dưa với nó, chính là đúng ý của nó. Nhanh nhanh đi thôi!”. Nói rồi thúc giục thước điều chỉnh lại cây cầu mới, con hỉ thước nhỏ ở trong tay ta run lấy ba lấy bảy, đáng vẻ muốn xuống dưới bắc cầu nhưng không dám, đôi mắt nhìn suýt nữa thì phát khóc.

Trong lòng ta thầm bội phục dì và Đan Chu suy bụng ta ra bụng người, áp đặt đại tội phá hỏng hôn lễ của Đan Chu cho ta. Nhưng biện giải cũng vô ích, bất luận ta nói thế nào đi nữa, nghĩ thấy hai người họ cũng không tin, hà tất gì phải hao tổn nước bọt? Mỉm cười tự giễu, ta xoa xoa đầu con hỉ thước nhỏ, an ủi nó: “Người có xuống cũng chẳng thể nhận được sự yêu thích của bọn họ, hà tất gì phải thế? Chi bằng tự tìm niềm vui, chẳng tốt hơn sao?”

Tình cảnh này với ta trước đây sao lại giống nhau đến vậy? Đều không được đồng loại yêu thích, bị chỉ trích la mắng cũng là chuyện thường ngày mà thôi.

Đôi mắt mọng nước của con hỉ thước nhỏ dần dần trong suốt, mặc dù vẫn còn nét sợ hãi, nhưng thân người cũng đã thả lỏng không ít.

Đợi đến khi dì và Đan Chu mất hút, ta mới mang theo con chim hỉ thước nhỏ, nhún chân bay lên đám mây. Ly Quang nét mặt lo lắng nhìn xuống, thấy ta quay lại, lúc này mới hé ra gương mặt tươi cười rạng rỡ.

Ban đêm, ta ở Tư Hoàng Điện ôm cánh tay phụ thân không chịu đi ngủ. Người gõ đầu ta: “Loan nhi hôm nay có chút nghịch ngợm, chạy ra ngoài chơi.”

Ta kinh ngạc: “Phụ thân sao lại biết?”

Người cười đến ý vị thâm trường: “Chỉ là con không nên nảy sinh dụng chàm với Xích Diễm. Người này tâm ngoan thủ lạt, hành sự hai mặt, bụng dạ khó lường, so với con vẫn là một tiểu điều nhi, rất dễ đối phó.”

Ta quay đầu suy nghĩ, vui vẻ: “Phụ thân lẽ nào đạo gần đây ở trong cung phát chán rồi, vì vậy cũng lên lún ra ngoài?” Biết rõ chẳng qua là người lo lắng ta đi ra ngoài không người bảo vệ, vì vậy mới âm thầm theo sau mà thôi.

Phụ thân nhéo mũi ta: “Ranh ma cổ quái!”

Nửa đêm, ta trốn phụ thân lên lút cùng Ly Quang nổi lên mặt biển, trên Cửu Trùng Thiên óa óa kim hoa sáng rõ, đẹp như ban ngày, chính là đại điển hôn lễ của Lăng Xương Thái tử và Đan Chu, cũng không biết cảnh tượng đẹp để đường nào.

Xa Nhạc Kha đã không ít ngày, không rõ hẳn đã cứu được Trắc phi nương nương hay chưa. Tu La Vương phụ thân mặc dù anh minh thần võ, nhưng người quang minh lỗi lạc, trước giờ cũng chưa từng phái những thứ đại loại như mật thám đến Thiên giới, ta từng thử thăm dò người có biết được tin tức gì của Thiên giới không, người trừng mắt hỏi ngược lại: “Vì sao phải phái người đến Thiên giới? Chỗ của lão già Thiên đế rất buồn tẻ.”

Ta cười khanh khách.

Tính tình phụ thân phóng khoáng, chỉ hứng thú với rượu thịt, nữ sắc cũng chưa từng để tâm đến, đích thực là một người cha tốt. Nhưng nếu muốn người làm những chuyện không sạch sẽ, nghĩ thấy chính là không có khả năng a.

Ta buồn so ngồi trên bờ biển, nhìn những chấm nhỏ xa xa nơi Cửu Trùng Thiên, chỉ trông mong có thể biết được chút ít tin tức của hắn.

Không ngờ qua ngày thứ hai, từ Thiên giới lại truyền đến một tin tức như sấm động.

Nghe nói Lăng Xương Thái tử ngay giữa hôn lễ hủy bỏ hôn ước, Thiên đế nổi trận lôi đình, Thủ lĩnh Điều tộc Xích Diễm dẫn công chúa Đan Chu trở về núi Đan Huyết. Thiên đế nửa đêm buồn rầu phiến muộn, ở Ngự hoa viên phát hiện Côn Lôn Trắc phi nương nương đang chịu oan ức cùng với trưởng tử của Thiên đế trước đây, hiện tại chính là Long Tam thái tử Nhạc Kha, phụ tử phu thê trùng trùng. Thiên hậu nương nương hiện tại liền bị tống vào lao ngục.

Phụ thân mặc dù chưa từng phá vỡ mật thám, nhưng người lại có mối giao hảo với không ít tộc trưởng khắp bát hoang tứ hải, tin tức này vừa loan ra, người liền gọi ta đến Tư Hoàng Điện, coi đây như một chuyện vui lý thú kể cho ta nghe.

Trong lòng ta thất kinh.

Nhạc Kha có duyên quay trở lại Thiên giới, giải cứu cho Trắc phi nương nương, đương nhiên là chuyện vui vô vàn. Nhưng lấy thân phận hiện tại của hắn, từ Đông Hải Tam Thái tử biến thành trưởng tử của Thiên đế... Kết quả này đối với hai chúng ta, cũng không biết là nên vui hay buồn nữa.

Phụ thân lại nói: “Nghe nói chuyện này can hệ rất lớn, không ít tướng sĩ thủ hộ Thiên giới có giao hảo với Thiên hậu nương nương hiện tại, năm đó lão già Thiên đế phái người đi tìm tiểu long tử, những tướng sĩ này lại không tìm mà truy giết, cơ hồ bức tiểu long tử đến đường cùng.” Người hết sức buồn ngủ nói: “Lại nói, mẫu thân con và tiểu long tử này thật có duyên, năm đó vô tình cứu y. Đứa nhỏ này tính tình thuần lương, sống ở thành Tu La cũng mấy vạn năm. Chẳng qua phụ thân thật sự không hiểu, tiểu long tử đó năm ấy lúc mẫu thân con tạ thế liệu mình bảo vệ nàng, ba hồn tứ tán, một hồn trong đó được phụ thân trấn giữ ở thủy vực Đông Hải, thế nào mà Long Tam Thái tử này lại trở thành trưởng tử của Thiên đế rồi? Năm trước lúc đi ngang qua Đông Hải, phụ thân còn tới nhìn xem, một hồn trong đó rõ ràng vẫn bị giữ trong quan tài.”

Ta đem nguyên do giải thích cho người, cũng cho người biết Đông Hải Long Tam Thái tử chính là một bào thai vô hồn. Phụ thân trầm tư một lúc lâu mới nói: “Chuyện này thật sự rất hiếm gặp. Đứa trẻ này rất thân thiết với mẫu thân con, sau này nếu có cơ hội, phụ thân nhất định sẽ giúp y hợp nhất ba hồn.”

Nếu phụ thân đã không quan tâm đến thù oán của hai tộc mà ra tay, đương nhiên là chuyện rất tốt. Nhưng Thiên đế đối với tộc Tu La sợ là căm hận đến tận xương tủy. Chúng tướng sĩ của hai tộc kết thù kết oán đã bao đời, biến chiến tranh thành tư lự cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Ta buồn bã thở dài một tiếng, vui buồn đan xen.

61. Chương 62: Dứt Khúc Hoan Ca

Sang ngày thứ ba, Ly Quang đến chào từ biệt. Phụ thân ở Thất Diệp Đường tiễn khách, ta với chư tướng cũng đi cùng.

Phụ thân mặc dù nhận lễ vật Ly Quang dâng tặng, nhưng lại đem mấy Giao nương trả về, chỉ nói các nàng xa nhà đã nhiều ngày, thành Tu La và thành San Hồ khác nhau khá nhiều, vẫn là quay về nhà thì hơn.

Lại sai Phương Trọng chuẩn bị phần đại lễ gửi tặng Giao Vương, thần nhiên nói: “Ly Quang Điện hạ có điều không biết, tộc Tu La và Thiên giới oán thù mấy đời liên tiếp, lẽ nào lại có thể liên lụy đến Giao Vương? Theo như Bồn Vương thấy, minh ước này vẫn không kết thì hơn.”

Những ngày Ly Quang ở lại thành Tu La, mấy Giao nhân đi cùng chỉ nói hắn và ta rất mực thân thiết, đương nhiên có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, không ngờ phụ thân giáp mặt từ chối, tất cả đều kinh ngạc vô cùng.

Trái lại Ly Quang áo trắng như tuyết, cả người như vàng trắng sáng, vẫn như cũ khẽ mỉm cười: “Tu La Vương không cần áy náy, chuyện kết minh ước vốn dĩ không nên miễn cưỡng. Lần này tiểu vương đến đây cũng chỉ vì ngưỡng mộ phong thái của Tu La Vương nên thành tâm đến bái phỏng. Lại thêm Tiểu Vương cùng Loạn công chúa chính là bạn cũ thâm giao, hiện giờ xin bái biệt Tu La Vương và Công chúa điện hạ.”

Ta bị hấn xưng hô thế này, cảm thấy không thể nói rõ được tư vị kỳ lạ thế nào, chỉ thấy so với trước đây lạ lẫm hơn rất nhiều. Nhưng hấn đã chậm rãi hướng ta nở một nụ cười, trong lòng không khỏi thư thái nhẹ nhõm.

Ta xin phụ thân cho phép đi tiễn Ly Quang. Người phái một đội nam tử Tu La đi theo bảo vệ ta, ta cười người lo lắng thái quá, người chỉ nói: “Tình thế hiện giờ xem ra không giống với trước đây. Thiên giới mặc dù hỗn loạn, nhưng vạn nhất Thiên đế mượn dịp này gây rối, không thể không phòng.”

Ly Quang cũng không chịu để ta đi tiễn, từ chối một hồi lâu, cuối cùng không chịu được ta hết lần này đến lần khác hết mực năn nỉ, mới cùng với Giao nhân và thủ vệ Tu La rời khỏi thành Tu La.

Ta với hấn đi phía trước, những người khác nối gót theo sau cách đó khoảng một trượng, lướt nước mà đi. Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng hấn mới nói: “Thanh nhi, lần này từ biệt, cũng không biết đến khi nào gặp lại, ta... Trước đây ta lỗ mãng, chỉ mong ở cùng với nàng, nhưng tình thế hiện nay, ngay đến bản thân ta cũng không biết sau này phải làm thế nào, chỉ hi vọng nàng ghi nhớ tâm ý của ta, tương lai sau này... nếu còn có tương lai...”

Mấy ngày nay làm bạn với hấn càng khiến ta luyến tiếc khoảng thời gian trước đây. Lúc đó tự do thoải mái, hai bên đều không bị quá nhiều ràng buộc. Không như bây giờ, Nhạc Kha quay về Thiên giới, Giao tộc và Thiên giới đại chiến, chưa phân thắng bại. Tộc Tu La và Thiên giới lại mấy đời liên tiếp kết thù kết oán, ba người chúng ta tụ tập gặp gỡ rõ ràng đã là chuyện không có khả năng. Mỗi lần nghĩ tới, chung quy đều khiến ta băn khoăn, không biết phải làm thế nào.

Có lúc ta nảy sinh tư tâm, hi vọng Nhạc Kha chưa từng gặp lại Thiên đế, vẫn chỉ là Đông Hải Long Tam Thái tử. Dù gì Đông Hải Long Vương long tử đông đúc, giống như Điền Trì Giao Vương, long tử sau khi trưởng thành đa phần đều định cư nơi ao hồ sông ngòi của mình, ta với hấn ngược lại còn có dịp gặp gỡ. Bây giờ cảm khái hồi hận vô vàn, cũng chẳng thể giải quyết được gì.

Có lúc lại nhớ tới tình cảnh bi thảm của Côn Lôn Trắc Phi, chỉ cảm thấy nữ tử nương nhờ vào phu quân, ngược lại phải đau khổ hết cuộc đời mãi đến tận bây giờ, bị giam hãm ở một nơi, quả thực đáng thương, may mắn còn có con trai giải cứu bà, cũng coi như là trong họa có phúc.

Ta thất vọng lắc lắc đầu, cắn răng nói: “Sau này... chuyện tương lai sau này, ai có thể nói trước được. Nhưng giữa hai ta, trước giờ chỉ có tình nghĩa huynh muội. Ta... trong lòng ta từ lâu chỉ có Nhạc Kha.”

Ánh mắt hấn buồn bã, sau bình tĩnh lại lại miễn cưỡng nở nụ cười: “Chuyện này, kỳ thật ta từ sớm đã nhận ra được chút ít.” Lại mỉm cười tự giễu: “Chỉ là trong lòng chung quy vẫn mơ mộng hảo huyền, hi vọng một ngày nào đó nàng có thể thấy được điểm tốt của ta, sẽ ở cùng ta.”

Ta vạn liệu cũng không ngờ hấn lại có suy nghĩ này, trong lòng cảm động, vừa ảm áp lại vừa chua xót, nín tay áo hấn áy náy nói: “Ly Quang, ta vẫn luôn biết người dịu dàng sẵn sàng, đối đãi với ta thành tâm thành ý. So giữa người với Nhạc Kha, ta vốn nên chọn người mới tốt, nhưng tình do tâm sinh, chuyện này ta cũng không thể nào làm chủ.” Trong lòng bỗng nhiên nhớ tới bản thân bị Nguyệt Lão buộc tơ hồng. Nếu tình do tâm sinh, nam nữ phạm gian yêu nhau, vì sao lệ thuộc vào Nguyệt Lão kết tơ hồng mới có thể trở thành nhân duyên?

Ta với Nhạc Kha nảy sinh tình cảm, liệu có phải cũng là do sợi tơ hồng này hay không?

Suy nghĩ này mặc dù hoang đường, nhưng lại giống như một mũi nhọn đâm vào đáy lòng, khiến ta có chút thất thần.

Ly Quang xoa xoa đầu ta, nhẹ giọng nói: “Ta biết. Chỉ là trước mắt nàng quay về thành Tu La, y lại bắt đầu làm trưởng tử của Thiên đình, tương lai nếu có một ngày, Giao tộc không còn chiến tranh, nhưng tộc Tu La và Thiên giới lại không thể nào xóa bỏ thù hận, Thanh nhi... Thanh nhi, nàng liệu có thể nào đồng ý, gả cho ta, làm thê tử của ta?”

Ta ngẩng đầu nhìn, nam tử trước mặt ôn nhuận dịu dàng như dòng suối ảm áp, vẫn như lần gặp gỡ đầu tiên, khiến người kinh diễm. Trong lúc mơ hồ mấy ngàn năm đã trôi qua, nhưng tấm chân tình của người này cuối cùng vẫn chưa từng thay đổi, khiến ta sao có thể không cảm động. Ta mấp máy môi, cổ họng như

thể ghen ứ, lại nói không ra được một chữ. Ta với Nhạc Kha nếu như không có khả năng, liệu ta còn có thể lựa chọn lại lần nữa hay không?

Nhất thời trong lòng rối loạn, nhưng nhìn thấy đôi mắt hần dần dần tỉnh mạch như tro tàn, không khỏi gật đầu, ừ nhẹ một tiếng. Đôi mắt âm u của hần lập tức sáng rực, cười nói: “Thanh nhi, ta biết rõ chuyện này khả năng rất thấp, nhưng vẫn hi vọng chờ đợi. Nàng thấy ta có ngốc không?”

Ta thầm nghĩ: Người đối với ta tình thâm ý trọng, lẽ nào chỉ một từ ngốc có thể diễn tả được hết chứ? Trọng tình si ngốc, không thua gì Tu La Vương phụ thân. Nhưng miệng lại không dám nói nhiều lời, chỉ sợ không cẩn thận, ngay cả lúc chia tay chút ý cười trên mặt hần cũng bị ta quét sạch. Chỉ khẽ mỉm cười dặn dò hần: “Giao tộc và Thiên giới đánh nhau, kẻ trên trời kẻ dưới nước, chung quy vẫn là chịu thiệt một chút, nếu như người có thể khuyên can Giao vương ...” Ngừng lại một chút, chỉ cảm thấy chuyện này khả năng cực kỳ nhỏ nhoi. Ta sớm đã biết Giao Vương chuyên quyền độc đoán, Ly Quang há có thể ảnh hưởng chứ.

Trong lòng thay hần lo nghĩ, lắc lắc đầu cười nói: “Người xem, ta lại đi nói lời ngốc nghếch thế này. Nếu như không thể khuyên giải Giao Vương, người phải tìm cách khác đi. Chỉ là bất luận thế nào, chung quy cũng phải chú ý bản thân. Ta ở trong thành Tu La, dù gì ta với người vẫn sẽ có cơ hội gặp gỡ.”

Trong đôi mắt hần tràn ngập ấm áp dịu dàng, thấp giọng nói: “Thanh nhi, lời này của nàng trái lại thật khiến ta cảm thấy giống như tiểu thê tử căn dặn phu quân lúc đi xa, mọi chuyện phải thận trọng, nếu như đây là thật thì tốt biết bao?”

Tiến bước Ly Quang, trong lòng ta buồn bã bế tắc, phiền muộn khó chịu, ở trên mặt nước đập sóng mà đi, chỉ cảm thấy đất trời bao la, sóng biển trập trùng, càng thêm u sầu thê lương.

Trong số các thủ hộ đi theo phía sau có một người trẻ tuổi dáng vẻ khỏe mạnh tiến lên nói: “Bẩm công chúa, lúc thuộc hạ rời đi, Vương thượng đã căn dặn thuộc hạ, nhanh chóng hộ tống công chúa hồi cung, không thể nán ná bên ngoài quá lâu.”

Mấy ngày nay từ khi ta ở cùng với phụ thân, người cũng chưa từng yêu cầu ta chuyện gì. Trong lòng cho rằng hộ vệ Tu La này chính là giả truyền mệnh lệnh, ngả người nằm trên mặt biển, đầu gối trên hai tay, xầu xa nói “Ta đi đến đây có chút mệt mỏi, nếu như người muốn lập tức đưa ta về, vậy ra sẽ công ta sao?”

Ý cười trong đôi mắt nam tử chợt thoáng qua, nghiêm nét mặt khom người nói: “Nam nữ khác biệt, thân thể công chúa tôn quý, không cho phép hạ thân vấy bẩn.”

Ta nghe hần tự xưng hạ thần, cũng không phải là hộ vệ chuyên trách, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Chỉ có trọng thần võ tướng mới tự xưng như vậy. Mấy hộ vệ này tất cả đều tự xưng thuộc hạ, lẽ nào nam tử này lại không phải hộ vệ, chính là võ tướng của Tu La Vương phụ thân? Không khỏi hí hửng, quan sát hần nhiều một chút.

Nam tử trước mắt lưng dài vai rộng, làn da hơi ngăm đen, không trắng nõn như nam tử Thiên giới, nhưng tóc đen răng trắng, trong mắt ý cười nồng đậm, có chút khí phách của Tu La Vương phụ thân, cực kỳ quang minh lỗi lạc.

Ta luôn luôn tán thưởng những nam tử giống như phụ thân, quan sát hần kỹ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Ta thấy người không giống hộ vệ, lẽ nào là trọng thần võ tướng trong tộc?”

Hần khẽ mỉm cười, tựa như vầng dương chói lọi, khiến người khác nảy sinh ý muốn thân thiết. Chỉ nghe hần cao giọng đáp: “Tiểu thần chính là Hùng Lực-chiến tướng dưới trướng Tu La Vương, thống lĩnh đội quân tiên phong.”

Ta lập tức bật dậy, trên mặt nóng bừng, có chút ngượng ngùng nói: “Hùng Lực Tướng quân đừng chê cười. Thanh Loan hôm nay tâm tình không thoải mái, nhất thời thất lễ, vẫn xin Hùng Lực tướng quân rộng lòng lượng thứ, đừng nhắc đến chuyện này trước mặt phụ thân.”

Hần mở miệng khó hiểu: “Công chúa đa lễ rồi. Chỉ là tiểu thần thấy Vương thượng hết mực yêu thương công chúa, chuyện nhỏ này, công chúa vì sao lại sợ Vương thượng?”

Ta lắc lắc đầu, “Không phải vậy. Không phải Thanh Loan sợ Tu La phụ thân, mà là Tu La phụ thân hàng ngày trăm công nghìn việc, chính vụ bận rộn, người đối với chiến tướng dưới trướng lại quan tâm nặng trọng,

nếu biết ta ở trước mặt tướng quân vô lễ thế này, trong lòng nhất định không vui. Thanh Loan không thể thay phụ vương chia sẻ phiền não thì thôi, lẽ nào lại có thể khiến người không vui?”

Hùng Lực cao ráo trắng kiện, tính tình xem ra cũng không khác với những nam tử trong tộc, đều ngay thẳng bộc trực. Nghe ta giải thích như vậy, cười nói: “Vương thượng và công chúa vạn năm không gặp, nhưng sao tiểu thần nhìn thấy, công chúa và Vương thượng một chút xa cách cũng không có, thật tình quan tâm hiểu thuận.”

Ta liếc hần một cái, nổi giận.

“Hùng Lực tướng quân muốn nói ta và phụ thân hai bên xa cách, oán hận đối phương mới phải? Phụ thân kiên cường, trọng tình trọng nghĩa, chính là một nam tử hiếm có khắp bát hoang tứ hải này, cho dù người không phải là phụ thân của ta, cũng đáng để ta kính trọng.”

Hùng Lực gật gật đầu, ngạo nghễ nói: “Vương của tộc Tu La ta, anh dũng thiện chiến, lỗi lạc kiên nghị, đương nhiên là một nam tử chân chính!”

Đương lúc hai người bọn ta lời qua tiếng lại, từ phía chân trời có một đám mây lảo đảo nhẹ nhàng đáp xuống, đám mây đó dừng lại trên đỉnh đầu chúng ta một chút, người trên đó thò đầu nhìn , ta còn chưa kịp nhìn cho rõ ràng, người trên đám mây đã lập tức rơi xuống, khuấy một đồng bọt nước tung tóe trước mặt ta, chìm xuống bên dưới.

Ta vừa lau bọt nước trên mặt, Hùng Lực đã lập tức nhảy xuống nước, không lâu sau liền vớt lên một nữ tử đang hôn mê, bước tới nhìn, không phải ai xa lạ mà chính là Hồng Oanh-thị nữ thiếp thân của Đan Chu. Chỉ là hiện tại trên mặt nàng vô số vết thương, những vết thương này dường như bị móng tay cào rách. Y phục trên người rách nát, cơ hồ gần như không thể che đậy thân thể, lộ ra da thịt sưng tấy, đoán thấy đây là vết thương do bị roi da quất gây ra.

Hồng Oanh chính là thị nữ thiếp thân được sủng ái bên cạnh Đan Chu, hiện giờ trên người đầy vết thương, ngoại trừ Đan Chu sợ là không còn ai khác có thể xuống tay. Đan Chu một lòng muốn làm Thái tử phi Thiên giới, cuối cùng lại bị hủy hôn, thất vọng quay về núi Đan Huyệt, dựa vào tính tình của nàng ta, không đánh chết mười đến tám cung thị sợ là cũng không thể tiêu được lửa giận. Chỉ là, điều khiến ta không ngờ tới chính là ngay đến Hồng Oanh cũng không tránh được độc thủ.

Ta với Hùng Lực mang theo Hồng Oanh một lần nữa lặn xuống nước, quay về thành Tu La. Ngẩng đầu nhìn, trong làn nước biếc lơ lửng có ánh dương chiếu rọi, dường như chiếu tới con đường trước mặt. Ta với Nhạc Kha cùng Ly Quang, mỗi người đều có vận số của riêng mình, những vui vẻ trước đây không còn nữa.

Khúc ca đã tận, vẫn khắc ghi, những ngày tháng tươi đẹp xưa kia.

62. Chương 63: Hoàng Hôn Sóng Biếc

Năm ngày sau, có tin tức truyền vào thành Tu La.

Nghe nói Đan Chu sau khi bị từ hôn thì tính cách trở nên tàn bạo, trút toàn bộ oán giận lên đầu toàn tộc Hỉ Thước, oán trách ngày ấy cầu Hỉ Thước bắc không vững nên Lăng Xương mới có cơ từ hôn. Nàng ta thừa dịp đi sao nhãng đã giết sạch toàn bộ tộc chim Hỉ Thước đến chúc mừng.

Hỉ Thước vốn không dễ gì tu thành tiên, mấy con chim Hỉ Thước ấy pháp lực lại thấp kém, hoàn toàn chưa từng kịp phòng bị, trên người Đan Chu còn có hộ thể phượng linh do dì tặng, kết quả bị thảm thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Ngày ấy lúc nghe được tin dữ, ta vội trở về nhưng chỉ cứu được một tiểu Hỉ Thước đang khóc lóc nỉ non, tự trách không thôi, hận chính mình không thể chết theo những người trong tộc.

Lúc này trên giường của ta vẫn còn một Hồng Oanh đang nằm, sinh tử chưa biết, lại bị nàng ta đòi chết đòi sống như thế khiến cho ta đau cả đầu. Cũng may Hùng Lực đánh giết đã quen, đứng trước mặt tiểu Hỉ Thước kia hét lớn: “Không phải cả tộc đã chết rồi sao? Nếu muốn báo thù thì luyện tiên pháp cho tốt rồi đi báo thù, đòi sống đòi chết như vậy cho ai xem đây? Công chúa tộc Tu La bọn ta sao có thể bị một con chim nhỏ nhà người gây khó dễ?”

Tiểu Hỉ Thước ngừng khóc, đôi mắt to ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nói không nên lời, bỗng nhiên bịt miệng che mặt vội chạy ra khỏi phòng.

Ta liếc nhìn Hùng Lực, phê bình nói: “Thật không biết thương hương tiếc ngọc.”

Vừa cầm chiếc khăn tay thấm chút sương sớm nhỏ từng giọt lên đôi môi khô nứt của Hồng Oanh.

Ánh mắt Hùng Lực lóe lên ý cười, lại giả vờ bộ dạng nghiêm trang, trả lời ta: “Khởi bẩm công chúa, tiểu thần cảm thấy bất kể nam hay nữ, bất phân chủng tộc, tự cường tự lập sẽ luôn được người ta kính trọng. Khóc sụt mướt như vậy, chẳng lẽ công chúa sẽ mềm lòng, muốn đi báo thù cho nàng ta sao?”

Ta nhíu mày suy nghĩ một hồi, nếu thực sự ra mặt thay cho tiểu Hỉ Thước, người biết chuyện thì khen ta một tiếng hiệp nghĩa, người không biết sẽ mắng ta lấy oán trả ơn, phụ ơn dưỡng dục của dì, lại vì thích vị hôn phu của biểu tỷ mà hại nàng ta bị tử hôn.

Tội danh này hơi lớn rồi.

Ta lắc đầu, thở dài: “Đan Chu thân là công chúa Điều Tộc, không biết vì lợi ích Điều Tộc, lại dùng mệnh của người trong tộc để trút giận, di dung túng cho con gái hành hung, xem ra tộc trưởng Điều Tộc này cũng nên thay đổi rồi.”

Ánh mắt Hùng Lực lộ ra sự khen ngợi: “Công chúa thật có lòng thương xót!”

Ngoài cửa truyền đến giọng cười to: “Hai đứa trông vui vẻ quá nhỉ.”

Hùng Lực đứng nghiêm trang một bên, cung nghênh Tu La vương phụ thân. Ta đứng dậy đi ra đón, vùi vào trong lòng người, chán nản nói: “Phụ thân, Hồng Oanh vẫn chưa tỉnh lại.”

Sau khi Hồng Oanh được cứu về, ta và Phương Trọng giúp nàng lau vết thương, phát hiện da thịt toàn thân nàng cơ hồ không còn chỗ nào lành lặn, nội thương rất nặng, chẳng qua là gắng gượng chút hơi tàn chạy đến núi Tu Di.

Phụ thân xoa đầu, an ủi ta: “Qua mấy ngày nữa, nàng ta sẽ tỉnh lại. Trước kia nghe mẫu thân con nói thị nữ Hồng Oanh bên cạnh nàng là một nữ tử rất mực dịu dàng hiền lành, dung mạo đáng vẻ có thể so sánh với một vị công chúa thật sự như nàng. Không thể ngờ.....”

Ngày ấy Hùng Lực và ta mang Hồng Oanh trở về, đặt nàng trên chiếc giường lớn của ta, phụ thân đã tới một chuyến. Vì nghe ta nói Hồng Oanh này mặc dù là thị nữ của Đan Chu nhưng lại lén lút che chở cho ta, người mới nói, Hồng Oanh này trước kia chính là thị nữ bên cạnh mẫu thân, dường như là bạn từ nhỏ đến lớn của bà.

Nhưng nếu là bạn cùng lớn lên của mẫu thân thì có lẽ tu vi cũng không thấp, sao có thể bị đánh thành như vậy, tu vi của Đan Chu không đủ.

Do đó phụ thân bắt mạch tìm kiếm, mới vừa rồi phát hiện, trong cơ thể Hồng Oanh chỉ có một phần tiên lực cực nhỏ, phần còn lại đã bị người khác dùng phương pháp ác độc phong ấn, một chút cũng không thể sử dụng được.

Hồng Oanh chính là thị nữ bên cạnh mẫu thân năm đó, người có gan phong ấn tiên lực của nàng, trừ bỏ ngoại tổ mẫu (bà ngoại) ra thì cũng chỉ có dì. Ngoại tổ mẫu rất thương mẫu thân, suy đi tính lại cũng chỉ có dì mà thôi.

Lòng ta chùng xuống, cũng không biết phong ấn tiên lực trong cơ thể mình có phải do dì tạo nên hay không. Nhưng việc bí ẩn này muốn điều tra lại thì không dễ chút nào. Hơn nữa, lúc này phong ấn đã bị phá, ta cũng không nên nhất quyết truy cứu.

Phụ thân kéo tay ta, gọi Hùng Lực đi dùng bữa, lại bảo thị nữ trong điện chăm sóc Hồng Oanh. Ta có chút lo lắng, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, không ngờ bỗng nhiên người mở miệng nói: “Gần đây nước biển đã nhấn chìm một phần ba nhân giới.”

Ta có chút không yên lòng, nhưng phản ứng của Hùng Lực đích thực rất nhanh nhẹn, kinh ngạc nói: “Giao Vương này thật đúng là có dã tâm.”

Nhắc tới Giao Vương ta liền nhớ tới Ly Quang, vội vàng hỏi: “Phụ thân, Ly Quang có thể gặp chuyện không may hay không?”

Phụ thân nói một câu đầy ẩn ý: “Nếu Ly Quang xảy ra chuyện, con sẽ làm thế nào?”

Ta sẽ làm thế nào?

Chạy tới đại chiến một trận với Giao Vương?

Chuyện giữa hai cha con bọn họ, một người ngoài như ta sao lại có thể nhúng tay vào?

Nhưng nam tử dịu dàng ấm áp như nước này, ngấm lại tình cảnh của hắn cũng đủ khiến cho ta buồn bã nửa ngày. Giao Vương ngang ngược, hờn chút là trách mắng hành hung, ảo thuật của Ly Quang không bằng ông ta, lại kính trọng ông ta là phụ thân, chỉ đành im lặng chịu đựng.

Ta ủ rũ, hỏi: “Phụ thân, chẳng lẽ trên đời này không có người khiến cho Giao Vương kiêng nể sao?”

Nào ngờ phụ thân lại liếc nhìn ta: “Vị Ly Quang diện hạ này lại khiến cho tiểu công chúa của ta có chút quan tâm nha! Người khiến cho Giao Vương kiêng nể sao –” Ánh mắt của người bỗng nhiên thê lương, chậm rãi nói: “Không phải không có. Có điều người ấy đã sớm chết rồi.”

Ta nhìn sắc mặt người thương tâm như vậy, giống hệt với vẻ thương nhớ mẫu thân lúc thường ngày, tim ta đập thình thịch, chẳng lẽ năm đó mẫu thân quen biết vị Giao Vương này? Lại sợ phụ thân quá đau lòng nên nói sang chuyện khác để dời đi sự chú ý của người. Nhưng trong lúc cuống quýt, không biết nói gì thì ánh mắt lướt qua Hùng Lực, đột nhiên ta nảy ra một ý, lắc lắc cánh tay người, điềm nhiên hỏi: “Phụ thân, có một chuyện, con gái không thể không nói.”

Thân người phụ thân cao chín thước, lúc này cúi đầu đưa mắt nhìn xuống, cười nhẹ, nói: “Con, nha đầu tinh nghịch này lại nghĩ ra ý cớ quái gì nữa?”

Ta bĩu môi, phụ thân nói gì vậy? Chỉ chỉ Hùng Lực, nói: “Hắn!”

Hùng Lực lui về phía sau một bước, mặt đen chuyển sang đỏ bừng, lắp bắp nói: “Công..... Công chúa, tiểu thần.....”

Ta cảm thấy rất buồn cười, chỉ vào hắn ngạc nhiên nói: “Hùng Lực tướng quân làm gì vậy? Thanh Loan cũng không phải chọn ngài làm Phò mã, ngài đỏ mặt làm chi?”

Hùng Lực nghe vậy, sắc mặt từ đỏ chuyển thành tím, đôi mắt lóe lên sự xấu hổ lúng túng, lại vẫn cố gắng đứng thẳng thắt lưng, cũng không biện bạch nữa. Ta cười tươi nói: “Phụ thân để Tiên Phong của mình làm hộ vệ cho con, rất uất ức cho Hùng Lực tướng quân. Loan nhi chỉ đi dạo trong thành Tu La, phần lớn thời gian đều ở trong cung, nếu phụ thân lo lắng, chỉ cần bảo hai thị vệ bình thường đi theo cũng được, tội gì phải sai trọng thần trong triều theo bảo vệ nữ nhi?”

Sắc mặt phụ thân rất lạ, nói cho có lệ: “Dù sao bây giờ chiến sự chưa bắt đầu, Hùng Lực cũng đang nhàn rỗi, coi như để hắn đi dạo với con.”

Ta thấy sắc mặt Hùng Lực ánh lên một tia âm đạm, đặt mình vào hoàn cảnh của hắn mà nghĩ, một nam nhi ý chí kiên cường đã quen sát phạt như hắn, ở trên chiến trường cưỡi ngựa lướt mác cũng có mấy phần động tâm, nếu bảo hắn cả ngày chăm chăm nhìn ta, quả thật cũng có chút làm khó hắn. Lập tức lắc đầu, kiên định nói: “Loan nhi không thể cứ bắt Hùng Lực làm thị vệ của con.”

Màu đỏ trên mặt Hùng Lực lập tức tắt đi, phụ thân ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Ta thở dài: “Phụ thân cũng biết, Hùng Lực chính là tướng lĩnh trong quân tiên phong, hắn là một nam nhi có ý chí kiên cường, lại bảo hắn suốt ngày nhìn chăm chăm một nữ tử trong cung như con, nếu con là hắn, trong lòng cũng sẽ thầm oán trách phụ thân dùng dao mổ trâu để giết gà.”

Hùng Lực lập tức biện bạch: “Vương, Hùng Lực không hề có suy nghĩ này.”

Ta thấy sốt ruột, thầm nghĩ Hùng Lực đúng là tên đầu gỗ, chỉ điếm như vậy mà cũng không thông suốt, thật uống phí nỗi khổ tâm của ta. Vội vàng ngắt lời hắn: “Phụ thân, Hùng Lực không để ý nhưng con để ý, người ta sẽ nói con là công chúa kiêu căng, cứ nhiên muốn tướng lĩnh tiên phong làm thị vệ.”

Hùng Lực lúng ta lúng túng nói: “Công chúa không hề kiêu căng.”

Cầm hương về bên trong thiên điện mà ta đang cư ngụ: “Kẻ kia mới kiêu căng !”

Ta hiểu hẳn đang nói đến Đan Chu, nếu so sánh với Đan Chu thì ta không tính là kiêu căng. Nhất thời yên lặng, hung hăng trừng hẳn một cái, nói không nên lời.

Người này trông có vẻ thẳng thắn chính trực, là một người thành thật, nhìn không ra khi nói chuyện thì chỉ cần một câu thôi cũng khiến người khác không thể phản bác.

Phụ thân cười ha hả, vỗ vỗ vai Hùng Lực, bước qua cửa điện, ngồi ở trước bàn, cười nói: “Việc này cứ như vậy đi. Loan nhi không thể lại từ chối. Để Hùng Lực đi theo con, phụ thân cũng yên tâm không ít.”

Lại qua nửa tháng nữa, nghe nói Giao Vương đã chiếm đóng chỗ ở của hai vị Long Vương của Đông và Nam Hải, Đông Hải Long Vương đưa gia quyến đến Điện Trì, chỉ chờ sau khi Thiên Giới thảo phạt Giao Vương thì trở về. Ta nghĩ nếu Nhạc Kha nghe được chuyện này, nói không chừng vẫn nhớ ơn dưỡng dục của vợ chồng Long Vương, sẽ xuống Điện Trì thăm phụ mẫu nên ta vội tìm phụ thân thám thính thêm vài chuyện.

Phụ thân vừa bảo hai vị thuộc hạ Tu La đi điều tra, vừa nhíu mày hỏi: “Loan nhi vừa nhớ Ly Quang, vừa muốn tìm kiếm tên tiểu tử Nhạc Kha kia, có thể nói phụ thân biết rõ cuộc con thích vị nào không?”

Nhớ tới ân oán mấy vạn năm giữa hai tộc, lòng ta run lên, cũng không biết phụ thân có tức giận hay không. Liếc mắt dò xét người, thật cẩn thận nói: “Nữ nhi..... nữ nhi thích Nhạc Kha.”

Sắc mặt phụ thân trở nên khó coi. Phương Trọng đứng phía sau người thì lắc đầu, giống nhau tiếc hận thay cho ta. Phụ thân vô cùng từ tốn nói: “Con cũng biết, mẫu thân con chết như thế nào?”

Lòng ta bắt đầu chấn động kịch liệt, mấy ngày nay mặc dù biết Thiên Giới cùng tộc Tu La có mấy vạn năm ân oán, nhưng chưa bao giờ liên hệ chặt chẽ ân oán này với bản thân ta. Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, trái tim quặn thắt, cũng không thể kiên trì nổi mà trả lời: “Mẫu thân bị Huyền Thiên Hồng Lô của Thiên Giới đánh.....”

Phụ thân khó nén nổi lòng đau xót: “Mặc dù ta không ngăn cản chuyện con kết bạn với tên tiểu tử Nhạc Kha kia, nhưng việc thành hôn, ngoại trừ nam nữ hai bên đồng ý, chung quy vẫn cần song phương vui mừng tác thành mới được cho là một nhân duyên mỹ mãn?”

Lòng ta dần dần chùng xuống, cúi đầu nói: “Phụ thân không đồng ý?”

Mắt người mở to, hốc mắt ửng đỏ: “Thiên Giới có thể khiến mẫu thân của con sống lại sao? Chín lần chín tám một Huyền Thiên Hồng Lô kia ngày ngày đêm đêm vẫn luôn vang bên tai phụ thân, suốt hơn vạn năm qua chưa bao giờ ngừng, con bảo phụ thân làm sao đồng ý được chứ?”

Trước mắt ta tối sầm, thiếu chút nữa ngã ra sau. Lưng được một người đỡ lấy, giọng tươi trẻ vô cùng thân thiết: “Công chúa cẩn thận.”

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy miệng Hùng Lực mở rồi lại khép, trước mắt hiện lên hai hàm răng sáng của hẳn, về phần hẳn nói cái gì thì ta chẳng nghe được một câu nào.

63. Chương 64: Tương Tư Khó Mở

Chung quy phụ thân vẫn rất yêu thương ta, thấy ta buồn bã khổ sở, cuối cùng đồng ý cho ta đến Điện Trì thử thời vận. Nhưng mọi chuyện trên đường đi thì phải nghe theo sự an bài của Hùng Lực.

Ta cũng biết suy nghĩ của bản thân rất ngu ngốc. Phụ thân có thể đồng ý cho ta đi đã là sự khoan dung rất lớn. Chuyện mẫu thân qua đời luôn luôn là nỗi đau lớn nhất trong lòng người. Mà nay người không ngăn cản ta đi gặp con trai Thiên Đế, khiến lòng ta áy náy không thôi.

Trước khi đi, tiểu Hỉ Thước đau thương khóc lóc cầu xin, hy vọng ta có thể dẫn theo nàng rời khỏi thành Tu La, đến núi Đan Huyệt để tìm hiểu tình hình kẻ địch.

Ta vốn không định trở về núi Đan Huyệt, nhưng nghĩ đến tộc Hỉ Thước bị tai bay vạ gió như vậy, quả thật bởi vì Đan Chu bị từ hôn ngay trong lễ cưới nên giận chó đánh mèo lên thân mấy con chim vô tội này, xét cho cùng thì cũng là một hạt quả ta ném mà gây ra huyết án, cho nên ta không thể trốn tránh trách nhiệm.

Suy nghĩ một lúc, đành phải dẫn nàng ta theo.

Núi Đan Huyệt được bao phủ trong làn sương mù, Hùng Lực nhíu mày nhìn một hồi, do dự nói: “Công chúa, nơi đây oán khí rất nặng, vẫn nên để tiểu thần đi thám thính trước.”

Nói xong hắn đã muốn phi thân bay đi.

Ta vội vàng đưa tay giữa lấy ống tay áo của hắn, ngăn cản nói: “Hùng Lực tướng quân chậm đã, địa hình nơi này người không quen thuộc, vẫn nên theo ta đi đi. Từ nhỏ ta đã lớn lên ở nơi này, nhắm mắt lại cũng có thể mò được đường đi, đám mây mù này cũng không thể ngăn trở ta.”

Tiểu Hỉ Thước hóa thành hình người, là một tiểu nha đầu khoảng mười bốn mười lăm tuổi, áo trắng váy đen, dáng vẻ sợ sệt nhút nhát, đôi mắt ươn ướt, đúng là thật xấu khó bỏ, bỗng nhiên lại chảy nước mắt, lúc này nhìn thấy ta và Hùng Lực tranh chấp, uất ức không tan, lại nhẹ nhàng khóc nức nở nói: “Công chúa và tướng quân không nên vì tiểu nữ tử mà tranh chấp như vậy, đều là lỗi của tiểu nữ.”

Nữ tử Tu La đều là dạng lạnh lẽo, hiển khi rơi lệ. Hai mắt Hùng Lực mở to, ta lại kéo kéo ống tay áo hắn, sợ hắn lại nói ra câu nào đó không xuôi tai chọc tiểu Hỉ Thước này càng khóc lớn hơn. Thấy hắn kiểm chế tính tình, ta liền khuyên nhủ tiểu nha đầu: “Tiểu Thước nhi đừng khóc, đều là lỗi của Bốn Tiên, Bốn Tiên không nên ngồi trên đụn mây xem náo nhiệt, không nên bắt cần dùng hột trái cây ném trúng cầu Hỉ Thước.”

Nàng ta nghe xong lời này thì càng khóc lóc thảm thiết. Mặc dù lòng ta có chút áy náy, nhưng không chịu nổi tiếng gào khóc dữ dội của nàng ta, sợ sẽ dẫn dụ đám lính Điều Tộc tuần núi đến, lòng ta đành hạ quyết tâm hơi độc ác, niệm thuật định thân giữ nàng ta đứng yên tại chỗ.

Tiếng khóc bỗng nhiên dừng lại. Khoảng gian mây Hùng Lực tràn đầy ý cười, thở dài: “Vương thượng nói công chúa rất tinh nghịch, lời ấy quả nhiên không sai.”

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, một là không làm, nếu đã làm thì làm cho trót, dứt khoát biến tiểu Hỉ Thước thành trái cây, nhét vào trong tay áo rồi vui vẻ nói: “Như vậy thì ổn rồi, nếu cứ khóc nữa thì lỗ tai bốn Tiên cũng không bảo toàn nổi.”

Lại nghĩ tới chuyện khi còn ở Thiên Giới, bị Nhạc Kha biến thành quả anh đào, không khỏi cảm thấy buồn bã, ngay cả ý cười cũng giảm bớt, dẫn theo Hùng Lực mò mẫm đi về hướng Phương Tê Cung.

Trong Phương Tê Cung, ta từng đi qua đây không dưới ngàn vạn lần, nhắm mắt cũng có thể đi vào bên trong. Đợi đến khi ta dắt theo Hùng Lực vào trong tấm điện của Đan Chu thì chỉ nghe trong điện liên tục vang lên tiếng thét bi thảm, giọng nói ngoan độc của Đan Chu lơ mơ vang vọng trong đám sương mù: “Tiện nhân! Tiện nhân! Cho người quyền rũ thái tử này!”

Tiếng nữ tử cầu xin tha thứ kia rất xa lạ, ta và Hùng Lực liếc nhìn nhau, hắn hơi lắc đầu, chắc là chẳng ưa gì chuyện Đan Chu gây nên. Hắn liền ẩn thân rồi lách mình rảo bước tiến vào trong điện.

Ta theo sát sau lưng hắn, cũng thực hiện một quyết ẩn thân, vừa tiến vào điện đã ngửi thấy mùi máu tươi rất đậm, nhìn phía dưới chân không khỏi kinh hãi, vài tiên nga đang nằm ngổn ngang trong điện, nhìn kỹ thì đều là những con chim có pháp lực thấp kém đã bị Đan Chu đánh đến hấp hối. Giờ phút này nàng ta đang đánh một nữ tử mặc trang phục không giống đám tiên nga, xem ra còn rất trẻ con, tựa như cô gái chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, giọng nói non nớt, mặc dù đang bị đánh, lại vẫn tranh cãi nói: “Công chúa chính là đại diện cho Điều Tộc ta, sao lại sát hại đồng bào?”

Ta thấy con chim nhỏ này có vài phần khí khái, mặc dù bị Đan Chu đánh, thất lưng vẫn rất thẳng, một thân áo choàng thuần trắng, trên người vết máu loang lổ, tiếng thét thê thảm nghe được ban nãy cũng do

cung nga khác kêu lên. Ta không khỏi cảm thấy kỳ quái, dùng tiên pháp quan sát kỹ thì khó tránh ngáy ngẩn cả người.

Con chim nhỏ trước mặt này cũng không phải chim chóc tầm thường, mà chính là một con Thất Linh Kim Phượng (phượng hoàng vàng có bảy cọng lông đuôi).

Thất Linh Kim Phượng xuất thân cao quý, bình thường khó gặp, nhìn thấy ở núi Đan Huyệt cũng có thể xem là kỳ tích.

Mặc dù nguyên quán của Phượng Hoàng ở núi Đan Huyệt, nhưng tổ tiên cũng không phải là nhất mạch đơn truyền, chỉ là tộc trưởng Điều Tộc chỉ có thể có một, những con chim Phượng Hoàng không thể kế thừa chức vị tộc trưởng thì phân tán khắp nơi, trăm ngàn năm khó được một lần trở về núi Đan Huyệt. Không giống như ngoại tổ mẫu, sinh thời chỉ có hai đứa con gái, một vị chân thân chính là Phượng Hoàng, một vị chân thân là chim Loan, chức vị tộc trưởng này thật sự không có gì để mà bàn cãi.

Sắc mặt Đan Chu dữ tợn, tức giận nói: “Người còn dám tranh luận?”

Phượng Linh trong tay như mưa rơi xuống, chỉ trong thoáng chốc, tiểu Kim Phượng kia liền đau đến nói không nên lời, cắn răng đau khổ chống đỡ.

Ta không đành lòng, muốn giúp đỡ tiểu Kim Phượng một lần, tạo ra một tầng tiên chướng ở bên ngoài điện rồi hiện nguyên hình bước vào sâu trong điện, cười nói: “Tỷ tỷ làm gì vậy? Cùng lắm chỉ là bị một nam nhân vứt bỏ thôi mà, tội gì phải trút giận lên một tiểu nha đầu chứ?”

Ta vừa âm thầm đề phòng, vừa tiến đến đỡ tiểu Kim Phượng.

Hùng Lực cũng hiện thân, đi theo sau ta một tấc cũng không rời.

Cho dù Đan Chu suy tính thế nào cũng không ngờ ta lại hiện thân, toàn thân run run, cơ mặt vặn vẹo, khuôn mặt từ trước đến nay vốn xinh đẹp tuyệt trần giờ phút này vô cùng thê thảm, ta nhắm mắt lại, lúc trước sao ta lại có thể cảm thấy nàng ta xinh đẹp cơ chứ? Gương mặt xấu xí như vậy, cho dù khoác lên bộ y vũ nhiều màu cũng chỉ lộ ra khí chất dung tục.

Tiểu Kim Phượng kia tựa vào trong lòng ta, cố gắng ngẩng đầu lên, cười nói: “Đa tạ tỷ tỷ tương trợ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay vô cùng tái nhợt, nhưng ngũ quan tinh xảo không thua Đan Chu, lại lộ ra ý chân thành khiêm nhã.

Mất một lúc lâu Đan Chu mới nói: “Thanh Loan, con tiện nhân nhà người còn dám trở về? Dám hủy đi hôn lễ của ta, vậy nạp mạng bồi thường đi!”

Tiểu Hỉ Thước bị ta biến thành trái cây đặt trong tay áo bỗng nhiên nhúc nhích động đậy, rõ ràng đã nghe được lời nói của Đan Chu. Ta một tay kéo Tiểu Kim Phượng đi, một tay đè tay áo lại, cười nhạo: “Đan Chu, mặc dù tỷ là công chúa cao quý, nhưng cách thức hành sự lại chẳng khác gì tà ma ngoại đạo, lòng dạ đen tối thủ đoạn ác độc. Ta thấy con người Lăng Xương thái tử kia mặc dù hoa tâm, nhưng khả năng nhìn người lại rất tốt! Liếc mắt một cái vẫn có thể nhìn thấu bản chất con người, may mà không lấy tỷ về nhà, bằng không—” Lời còn chưa dứt, Đan Chu đã vung phượng linh lên, Hùng Lực nhào đến cản nàng ta, bàn tay nâng lên cao rồi đánh mạnh xuống, chỉ nghe “Ba” một tiếng, nửa mặt Đan Chu đã phồng lên.

Hắn còn chưa hả giận, tát thêm một cái bên má kia, mới khinh miệt nói: “Dám nhục mạ công chúa Tu La bọn ta, cùng lắm chỉ là một con Phượng Hoàng nho nhỏ, lại nhục mạ công chúa Tu La tộc ta, tất nhiên sẽ san bằng núi Đan Huyệt của người!”

Ta trợn mắt há hốc mồm, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày có người ra mặt thay ta trừng trị Đan Chu. Nhưng thấy hai má nàng ta sung phồng, tóc tai bù xù, cất tiếng kêu đình tai: “Mẫu thân, mẫu thân—” Vừa khóc vừa xông ra ngoài.

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, thầm oán nói: “Hùng Lực, thật không biết thương hương tiếc ngọc. Ra tay với nữ tử lại độc ác như vậy. Chung quy cũng nên để lại cho nàng ta vài phần thể diện chứ? Tốt xấu gì nàng ta cũng được coi là công chúa Điều Tộc.”

Không ngờ Tiểu Kim Phượng trong lòng ta ngẩng đầu lên, khinh thường nói: “Nàng ta làm sao có nửa phần uy nghi của một vị công chúa?”

Mồ hôi lạnh từ trán nàng ta nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất, bốn tiên trông thấy quả thật có chút đau lòng, cầm khăn lau cho nàng, nàng cảm kích nói: “Đa tạ tỷ tỷ!”

Đan Chu gào khóc chạy đi, nhưng lại không có cách nào ra khỏi kết giới. Nàng ta quay đầu lại trừng mắt nhìn ta, bỏ nhào đến giống như muốn ăn thịt người, hét lên kinh thiên động địa: “Thanh Loan, ta liều mạng với con chim hoang dã nhà ngươi!”

Ta ôm lấy Tiểu Kim Phượng nhún người nhảy lên, tiện tay hóa ra một tấm gương ném qua, lắc đầu nói: “Đan Chu, tỷ nhìn lại bộ dạng điên loạn của tỷ đi! Tiểu Kim Phượng nói đúng, bốn tiên là công chúa cao quý của tộc Tu La, nhìn chung vẫn phải chừa lại vài phần mặt mũi cho Tu La phụ thân, tránh cho con gái của phụ thân mới ra cửa đã bị người ta đánh.”

Tấm gương chậm rãi di động trong không trung rồi bay thẳng đến trước mặt nàng ta, Đan Chu nhìn vào trong gương, lại giống như điên lên, lớn tiếng hét chói tai, phượng linh vung lên đánh nát tấm gương.

Ta kéo Hùng Lực chạy ra ngoài điện: “Lúc này không đi, chẳng lẽ còn chờ bị đánh mới đi sao? Nếu như ta đoán không lầm, tầm khoảng nửa canh giờ nữa, cơn tức giận của Đan Chu giảm xuống, dĩ cũng sẽ tới thu thập tàn cục.”

Hùng Lực cười nói: “Cẩn tuân chỉ dụ của công chúa!”

Ta kéo Hùng Lực, ôm Tiểu Kim Phượng trong lòng, theo đường cũ rời đi. Ra khỏi Phượng Tê Cung thì nghe một tiếng khóc thảm thiết, vang tận mây xanh. Đúng là giọng của Đan Chu.

Từ sau khi ra khỏi Trấn Tiên Thập, tiên lực của ta vô tình tăng thêm mấy vạn năm, tiên chương ta tạo đương nhiên Đan Chu không thể xông ra. Do vậy chỉ có một khả năng, dĩ phá tiên chương, cứu Đan Châu ra.

Ta gọi đám mây lành đến, cùng Hùng Lực và Tiểu Kim Phượng, nhanh như chớp rời khỏi núi Đan Huyết.

Tiểu Kim Phượng được ta cứu ra nhưng cơ thể vẫn mệt mỏi, thần trí không rõ ràng. Ta và Hùng Lực ngừng lại trên đường, qua đêm trong một sơn cốc nhỏ, dùng tiên lực giúp nàng hạ sốt. Nhưng Đan Chu ra tay rất ngoan độc, trọng thương trên người nhất thời nửa khắc cũng không thể lành lại được, chỉ có thể chờ đợi miệng vết thương từ từ kết vảy.

Tội nghiệp nàng chỉ là một tiểu cô nương tựa như nụ hoa nhỏ, nếu không có ta và Hùng Lực đến cứu đúng lúc thì sớm đã tàn lụi rồi. Sau khi Tiểu Hỉ Thước được ta hóa về hình người, tuy rằng bất mãn không cho nàng ở lại núi Đan Huyết thám thính tình hình địch, nếu có cơ hội tốt thì sẽ báo thù. Nhưng sau đó, khi giúp ta thay quần áo cho Tiểu Kim Phượng, thấy toàn thân Kim Phượng gần như không một mảnh da nào lành lặn thì trông mắt tiểu Hỉ Thước nhanh chóng long lanh đầm lệ, từng giọt nước mắt theo từng tiếng rên rỉ không ngừng của Kim Phượng mà rơi xuống.

Buổi trưa ngày thứ hai, ta chỉ huy Hùng Lực công tiểu Kim Phượng đang hôn mê bất tỉnh đến cửa phủ đệ của Điện Trì giao vương. Chẳng qua đã hơn hai trăm năm chưa từng đến, tiểu đồng giữ cửa kia cũng xa lạ, không nhận ra ta, ngăn cản đoàn người chúng ta lại, không cho vào cửa.

Mấy ngày nay tâm tình của ta không ổn định, khí huyết lại khô cáu, chỉ là đang kiềm chế không bộc phát mà thôi. Tiểu đồng kia mồm mép ồn ào lộn xộn: “..... Tặc tử từ đâu đến, dẫn theo một tiểu cô nương nửa chết nửa sống, muốn lừa đảo vào Giao Vương phủ à? Còn không mau cút đi!”

Hắn bị một chương của ta đánh bay. Mặc dù tức giận hắn vô lễ, nhưng xuống tay vẫn rất có chừng mực. Nào ngờ mông tiểu đồng kia vừa chạm đất thì có một đám tiểu đồng cùng tuổi chạy đến, đứa nào đứa nấy lăm lăm gây gộc trên tay, đòi đánh đòi giết chạy đến.

Hùng Lực muốn đặt Kim Phượng xuống, ta lắc đầu nói: “Người cứ yên tâm chớ tức giận, cùng lắm chỉ là mấy tiểu đồng mà thôi, đúng lúc có thể giúp ta luyện tập.”

Nếu là trước kia, ta sẽ khinh thường không thèm so đo với đám tiểu đồng này. Nhưng mấy ngày gần đây nhiều chuyện khiến ta phiền muộn, lúc đầu bị tiểu đồng kia mắng chửi, lời lẽ khó nghe nên mới dấy lên lửa

giận trong lòng, hiện giờ ta liền nhảy vào đánh đám tiểu đồng đó, lại bắt bọn chúng xếp chồng thành lớp, lấy chân đạp lên lưng một tiểu đồng, hét lớn: “Giao Vương, còn không ra sao? Ông không muốn xem thử gần đây ta tu luyện ra sao à?”

Chỉ nghe thấy một giọng nói trầm thấp trong treo bảo: “Tam thúc, để con thay thúc ra xem thử kẻ nào to gan, dám đến giường oai trước cửa phủ của thúc?”

Cả người ta như bị điện giật, thoáng chốc si ngốc đứng tại chỗ, ngay cả chân đang đạp trên lưng tiểu đồng cũng quên đặt xuống đất.

64. Chương 65: Thiên Sơn Như Mộng

Có tiếng bước chân nặng nề, một nam tử trẻ tuổi từ từ xuất hiện phía phủ đệ của Điện Trì Giao Vương, cảm giác mơ hồ như chỉ mới ly biệt ngày hôm qua, ý cười trên choker bên khóe môi, mày kiếm mất phượng, ngọc đai kim quang, tay áo tung bay trong gió, yên lặng mà bước đến.

Một chân ta đang đạp lên lưng của đám tiểu đồng, bộ dạng cực kỳ luống cuống, sau khi sự việc xảy ra, có lẽ vẫn còn có chút si ngốc, ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn, lại nhớ tới thái độ của phụ thân, bản thân nghĩ hết cách mới có thể gặp lại hắn, hốc mắt đỏ lên, cơ hồ rơi lệ. Thế nhưng hắn trông thấy bộ dạng ta thế này, ý cười nơi mắt mặc dù chưa từng mất đi, nhưng lại nghiêm nét mặt, quay đầu ra sau nói: “Tam thúc, ra đây đi, con thấy a đầu danh đá này có chút quen mắt!”

Điện Trì Giao Vương từ sau lưng hắn đột ngột xuất hiện, lập tức bày ra gương mặt tươi rói: “Thanh nha đầu, sao lại rảnh rỗi tới đây? Hơn hai trăm năm không gặp, xem ra càng lúc càng tiến bộ.”

Ta miễn cưỡng thu hồi lại cảm giác yếu đuối, trong lòng bồn chồn, cuối cùng nghĩ tới một điểm: Nhạc Kha tên nhãi này mắc chứng hay quên, hiện giờ một hồn vẫn còn bị trấn giữ trong thạch thất Đông Hải, bệnh này nhất thời sẽ chẳng thể nào khỏi được. Nặng nề một nụ cười yếu ớt, thăm hỏi: “Giao Vương bật vô âm tín a? Cũng đã hai trăm năm không gặp, thấy Giao vương cơ thể vẫn kiện khang.”

Đôi mày của Giao vương khẽ nhíu một chút, cười nói: “Thanh nha đầu không phải cũng có tiến bộ đó sao? Mới đến đã đem tiểu đồng giữ cửa của ta đánh cho tới bởi hoa lá, còn chơi trò xếp La Hán nữa.”

1: người này chồng lên người kia.

Ta lúc này mới nhớ tới bản thân hình như có chút thất lễ, nhưng đám tiểu đồng trông cửa thật sự đáng giận mà, mở miệng khép miệng cứ coi ta như tặc tử, ta há có thể nuốt trôi cục tức này? Nhưng nghĩ tới việc Nhạc Kha lại quên ta rồi, trong lòng liền đau đớn quặn thắt, như thể ăn phải Hoàng Liên, nhưng cũng không nghĩ sẽ vô duyên vô cớ vì mấy tiểu đồng này mà chịu thiệt, liền thu chân lại, đám tiểu đồng đó ai ui lồm cồm bỏ dậy. Ta cười ngón ngoén nói: “Lời này của Giao vương là sao? Thanh Loan lý nào lại là một con chim không hiểu lẽ nghĩa như vậy? Thanh Loan mặc dù chỉ là một địa tiên nho nhỏ, nhưng khách đến cửa cần phải tôn trọng phép tắc, biết phép lịch sự, không thể há miệng tặc tử ngậm miệng tặc tử cứ thế mà gọi loạn.”

Tiểu đồng đó bị ta đè nằm bên dưới những tiểu đồng khác, gương mặt sớm đã sung huyết đỏ ửng lên. Vất vả lắm mới ngồi dậy được, gương mặt đỏ hồng mới vừa nhạt bớt một chút, nghe thấy lời này lại đỏ lựng lên như gan heo.

Giao vương nhìn nhìn ta, bị ta hung hăng trừng mắt nhìn lại, lập tức quay đầu quan sát tiểu đồng gương mặt hầy còn đang đỏ bừng đó. Thấy tiểu đồng cũng có chút không tự nhiên, có vẻ như bị ta nói trúng, tức thì quát mắng liếc hắn, tức giận nói: “Ngay đến giữ cửa cũng làm không xong, người đồ vô dụng này còn giữ làm gì?” Nói rồi điểm một cái, tiểu đồng ấy tức thì biến thành một con cá kim tiền, trên cơ thể màu đỏ hồng điểm hơn chục chấm đen lốm đốm, đáng vẻ có chút thú vị.

Giao vương kể đó cười nói: “Thanh nha đầu đừng giận. Hai trăm năm không gặp, mới tới cửa đã nổi giận rồi, không đáng không đáng! Nhìn xem, ta đã biến tên tiểu đồng này về nguyên thân rồi, có thể giải cơn giận của ngươi chưa?”

Ta biết Diên Trì Giao vương làm vương nhưng lại không hề kiêu ngạo, phàm là những người hợp tính, tất cả đều đối xử ngang hàng, nếu như ta còn nghiêm nét mặt, không chừng y sẽ thật sự nhận lỗi ngay tại nơi này. Vị Giao Long này chính là Tam đệ của Đông Hải Long Vương, chỉ vì năm đó mắc phải nợ phong lưu, nhưng lại không chịu cưới những tiên tử bị mình trêu ghẹo về nhà nên mới bị phụ vương của y phạt trấn giữ Diên Trì, cả đời này không được phép đặt chân đến Đông Hải Long Vương phủ.

Thiên sơn như mộng, vạn lý thành hàng.² Người mà ta nhớ thương, hiện giờ rõ ràng đang đứng trước mặt ta, nhưng hắn đã quên ta rồi, gương mặt ngập tràn ý cười, đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt. Ta nhin lại nhin, cuối cùng đem nghi vấn nuốt xuống, cười nhạt nói: “Thanh Loan vô tình cứu được một con thất linh kim phượng, đúng lúc ở chốn hoang vu không nơi trú ngụ, ngang qua Diên Trì, muốn mượn quý phủ của Giao vương để Tiểu Kim Phượng này dưỡng thương.”

2Trải muôn dặm đường trường, vượt qua muôn nghìn núi, cảm giác như một giấc mộng

Hùng Lực ôm Tiểu Kim Phượng, cúi đầu gọi ta: “Công chúa...”

Diên Trì Giao vương vỗ tay vui mừng: “Thanh a đầu thế nhưng hiện giờ đã làm công chúa của tộc Tu La rồi. Mấy hôm trước Bồn vương còn nói đó là lời đồn, cũng không thể tin được. Thì ra chuyện này là thật?”

Ta gật gật đầu, lướt mắt nhìn Nhạc Kha, nhưng thấy trong đôi mắt phượng của hắn dường như có tia mơ hồ, trong lòng chỉ cảm thấy vừa ngọt ngào vừa đau đớn. Ta từng thức suốt đêm không ngủ, lo lắng hắn ở Thiên giới bị người âm toán, chẳng những không thể cứu được Trắc phi nương nương mà còn liên lụy đến tính mạng của bản thân. Khi ấy cũng chưa từng mong mỗi tương lai của chúng ta có thể sống chết không rời. Chẳng qua là một lòng tưởng nhớ, vô tình quuyền luyện, đến bây giờ không thể văn hồi.

Diên Trì Giao vương tiến lên hai bước, hết nhìn lại nhìn nơi ngực Hùng Lực, kinh hỉ nói: “Tiểu phượng hoàng này thế nhưng lại là thất linh kim phượng hiếm có. Xem ra trời cao đã có ý, tộc trưởng Điều tộc cũng đã đến lúc nên thay đổi rồi.”

Ta thu lại tâm tình, ngạc nhiên nói: “Thất linh kim phượng này có gì đáng coi trọng như vậy?”

Giao vương vẫn liếc nhìn chăm chú Tiểu Kim Phượng, nói: “Chuyện này có liên quan mật thiết đến Phượng tộc. Nghe nói loài tôn quý nhất Phượng tộc chính là thất linh kim phượng. Phượng hoàng bình thường, giống như tộc trưởng Xích Diễm hiện tại cũng chỉ có ngũ linh. Vị trí Tộc trưởng Điều tộc vốn dĩ chỉ truyền cho thất linh kim phượng. Mẫu thân của ngoại tổ mẫu ngươi chính là thất linh kim phượng. Sau khi bà ấy sinh hạ ngoại tổ mẫu ngươi thì lại đi yêu một nam tử tộc Cửu Vỹ Hồ, bỏ chồng bỏ con, bỏ cả vị trí tộc trưởng, trốn đi với Cửu Vỹ Hồ này. Sau đó bà ấy với Cửu Vỹ Hồ lại sinh một tiểu phượng cũng là thất linh kim phượng. Ngoại tổ mẫu ngươi mặc dù chỉ là phượng hoàng ngũ linh, nhưng lúc đó trong tộc e ngại nữ nhi của Cửu Vỹ Hồ danh bất chính ngôn bất thuận, vì vậy không đồng ý để nàng ta làm tộc trưởng, mới để Ngoại tổ mẫu ngươi mẫu làm chức trưởng tộc này. Chỉ là từ sau thời ngoại tổ mẫu ngươi, Phượng tộc càng lúc càng lụi tàn. Bà ấy sinh hai nữ nhi, một là phượng hoàng, một lại là chim loan. Xích Diễm càng tệ hơn, cũng chỉ sinh được một con phượng hoàng đỏ. Nhưng thất linh kim phượng này cũng ít gặp, đương nhiên là con cháu của Cửu Vỹ Hồ và bà cố của ngươi rồi.”

Trong lòng ta chợt lạnh, phỏng đoán: “Giao vương nói vậy, lẽ nào dì cũng đã biết được chuyện cũ? Cho nên mới để Đan Chu xuống tay sát hại Tiểu Kim Phượng này?”

Tiểu Kim Phượng khẽ đau đớn rên lên một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn đỏ mề hôi rùng rùng, trông rất đáng thương.

Giao vương kinh ngạc nói: “Ngươi nói Tiểu Kim Phượng này chính là bị Đan Chu đánh đến nông nỗi này?”

Ta gật gật đầu, vừa bảo Hùng Lực đi vào trong Giao Vương phủ vừa nói: “Ta đi đến núi Đan Huyết một chuyến, ngầm thấy Đan Chu đang đánh giết Tiểu Kim Phượng này, nhất thời phần nộ liền ra tay giải cứu.”

“Núi Đan Huyết...” Nhạc Kha cất cao giọng khiến ta thất kinh lão đảo một cái, ngừng lại, toàn thân cứng đờ. Thế nhưng hắn lại như không có gì, rảo bước hướng về phía trước.

Diên Trì Giao vương tựa tiểu phi tiểu nhin nhìn hắn, lại nhìn nhìn ta, tiến lên trước một bước, dẫn một hàng người hướng khách phòng trong phủ mà đi.

Vì trong lúc vô tình cứu Tiểu Kim Phượng, ta mới mượn cớ ở lại nơi này. Nhưng trong lòng thống khổ, cũng không biết còn có thể gặp Nhạc Kha được mấy lần. Hẳn lại không nhớ chuyện trước đây, thật sự khiến người đau lòng.

Qua ngày thứ hai thì Tiểu Kim Phượng tỉnh lại, ta tận tình gắng hỏi mới biết, luận theo bối phận, nàng và ta chính là chị em họ cùng tổ mẫu. Bà cố của chúng ta và ông cố của nàng sớm đã quy tiên, ngay cả tổ mẫu (bà nội) của nàng cũng đã tạ thế. Trước mắt người coi quản mọi chuyện trong nhà chính là mẫu thân nàng. Chỉ vì dạo gần đây mẫu thân nàng trong lòng không yên, nhiều lần mơ hồ có dự cảm núi Đan Huyệt bị ngoại địch xâm chiếm, gặp phải kiếp nạn lớn, cho nên mới sai nàng đi dò thám.

Tiểu Kim Phượng từ trước đến nay chưa từng xa nhà, lại thêm tính tình bực trực thẳng thắn, lúc đến núi Đan Huyệt, chỉ thấy trên núi oán chướng mịt mù, sốt ruột xông vào, kinh động đến Điều tộc tuần tra núi, bị bắt áp giải đến chỗ dì.

Dì nhìn nàng, cũng chỉ đơn giản hỏi một vài chuyện, lại nói trong nhà chỉ có duy nhất một nữ nhi, chính là đường tỷ của nàng, mấy ngày trước vừa bị hồi hôn, tâm trạng buồn bực phiền não, lại không có người bên cạnh, thấy nàng tuổi nhỏ nhanh nhẹn khôn khéo, muốn nhờ nàng bầu bạn với nữ nhi mình.

Trong lòng ta cười lạnh: Đan Chu hà cớ gì phải cần có người bầu bạn cơ chứ? Chiêu mượn đao giết người này của dì quả thực quá khéo. Dì biết rõ Đan Chu thường ngày quen thói đánh đập cung nga, lần này bị hồi hôn lại càng ra sức phát tiết, đẩy Tiểu Kim Phượng tới đó, chính là rắp tâm muốn giết!

Đôi mắt Tiểu Kim Phượng lộ nét kinh hãi, thân mình nho nhỏ run rẩy một hồi, nghĩ lại mà sợ nói: “Muội đâu biết vị đường tỷ này lại tàn nhẫn hung ác như vậy chứ?”

Tuổi nàng còn nhỏ, chỉ cho rằng việc bị đánh đập thô bạo là chuyện đáng sợ nhất, nào biết điều đáng sợ nhất chính là cảm giác vô vọng thê lương trong lòng, như tình cảnh ta hiện tại giữa ta và Nhạc Kha. Ta chung tình với hắn, hắn rõ ràng cũng một lòng đối với ta, thế nhưng gặp nhau lại như người xa lạ. Trong lòng đau đớn cơ hồ rõ máu, nhưng nỗi đau này lại không cách nào nói được nên lời, lại thêm ngại Tu La phụ thân, không thể cùng hắn cảm sát hòa minh tương thân tương ái, cũng chẳng còn gì vui thú, thống khổ vô cùng.

Ta sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, an ủi: “May mắn là hiện tại muội đã rời khỏi núi Đan Huyệt, không cần phải sợ nữa rồi. Đợi đến khi thương thế lành thì về nhà đi a.”

Tiểu Kim Phượng cảm kích nói: “Đa tạ Loan tỷ tỷ, bằng không lại thêm ba ngày nữa, muội có thể không chịu đựng nổi.”

Giờ ta mới biết, trước lúc ta và Hùng Lực xông vào trong điện, nàng đã bị đánh đập ba ngày, quả thực là đáng thương!

Ngoắc tay gọi tiểu Hỉ thức, bảo nàng chăm sóc tiểu kim phượng cho tốt, lúc này ta mới đi đến chỗ của Điện Trì Giao vương. Chẳng qua là vì rất muốn gặp Nhạc Kha mà thôi.

Giao Vương chiếm hai biển đông và nam hải, lại nhấn chìm một phần ba nhân giới, ép bức đến độ Đông Hải Long Vương và Nam Hải Long Vương không thể không nương nhờ vào Tam đệ Điện Trì Giao vương. Phủ của Điện Trì Giao Vương mặc dù không quá lớn như Đông Hải Long Cung, nhưng cũng được coi là nguy nga tráng lệ. Ta xuôi theo trí nhớ khi đến chỗ Điện Trì Giao vương trước đây, vừa mới bước qua một khu vườn đã nghe thấy trong vườn có tiếng nói chuyện cười đùa huyền ảo, trộm thò đầu đi nhìn, thì ra là con gái nhỏ của Nam Hải Long Vương đang đùa nghịch. Một người nữa ngồi trên dây đu chính là Bích Dao. Chỉ mới mấy tháng không gặp, thế nhưng nàng đã tiêu tụy đến như vậy, đôi gò má gầy xẹp, đáng vẻ yếu ớt, giống như một người phạm bị bệnh nặng, thê thảm đến độ không nỡ nhìn.

*Giao vương ở đây chữ Hán khác nhau:

Giao trong Điện Trì Giao vương là chữ : có nghĩa là Giao long, thường luồng, còn Giao trong Giao Nhân là chữ : nghĩa là cá nhám, cá mập. Để dễ phân biệt, Giao Vương cha của Ly Quang mình sẽ in nghiêng.

Người đứng bên cạnh nàng, chính là Nhạc Kha. Chỉ là gương mặt hắn không có bất kỳ biểu cảm gì, cực kỳ lạnh nhạt, khiến ta vô cớ rung mình ớn lạnh.

Ta biến thành một con cá nhỏ, nhẹ nhàng bơi qua, vừa vặn nghe được đoạn đối thoại của huynh muội hai người họ.

Bích Dao gương mặt đầm lệ nước nở nói: “Tam ca, ca thật sự không thể nói một câu thật lòng với muội sao? Ly Quang ca ca huynh ấy rất cuộc thế nào rồi?”

Nhạc Kha nhíu mày nhìn nàng, mi gian hoàn toàn không có nét dịu dàng ảm áp như ngày xưa: “Sống chết của hần thì có can hệ gì đến muội? Tiểu muội, chuyện này đừng nhắc đến nữa!”

Trong lòng ta chợt căng thẳng, không biết Ly Quang đến cùng xảy ra chuyện gì, lẽ nào còn dính tới sống chết?

Bích Dao tựa như hoàn toàn không một chút cảm kích, đột ngột bưng mặt òa khóc: “Phụ vương mẫu phi và các huynh ai nấy đều gạt muội, nếu không phải thân thể muội yếu ớt, muội nhất định cũng sẽ bỏ trốn với huynh ấy.”

Trên mặt Nhạc Kha chợt lóe lên nét giận dữ, lạnh lùng nói: “Cái chuyện đại loại như bỏ trốn này chung quy cũng cần phải lưỡng tình tương duyệt. Người trong lòng Ly Quang là ai, không phải muội không biết.”

Lời này của hần, có chỗ nào giống với mắc bệnh hay quên?

65. Chương 66: Ký Ưc Mịt Mờ

Ta ở trong nước rừng mình một cái, mặc dù tức giận nghìn ngút nhưng lại hướng về trước mà chạy trốn, chỉ nghe được Bích Dao yếu ớt thở dài: “Tam ca, trong lòng Ly Quang chỉ có Loan kiều, chuyện này ở Đông Hải cơ hồ không có con cá nào lại không biết.”

Nhạc Kha ngáp ngừng một hồi, nói: “Hôm nay có một Loan Kiều tự xưng là Thanh nhi đến phủ của Tam thúc.” Thấy Bích Dao bất ngờ ngồi thẳng người dậy, hần ngờ vực nói: “Vì sao ta nhìn thấy Loan kiều này rất quen mắt, tự dưng cảm thấy đối với ta rất gần gũi thân thiết.”

Bích Dao mặt mày trắng bệch, lắc đầu phủ định: “Tam ca, ca nhất định là dạo gần đây ở Thiên giới lại nhìn thấy tiên tử nào đó hợp ý, mới thấy...mới thấy Loan kiều này có chút quen thuộc.”

Trong đầu ta “Boong” một tiếng, ngã ngay tại chỗ, cảm giác thất vọng tăng lên gấp bội. Thì ra hần không chỉ quên chuyện trước đây mà ngay đến sự tồn tại của ta cũng xóa sạch, nhưng so với quá khứ còn bi thảm hơn. Chỉ ít hần còn nhận ra ta.

Nhưng Bích Dao lại sống chết phủ nhận sự tồn tại của ta, chuyện này có chút kỳ lạ. Không điều tra rõ ràng, cho dù ta với Nhạc Kha từ nay về sau gặp nhau như người xa lạ, nhưng cũng khiến khúc mắc trong lòng ta khó mà tháo gỡ, buồn bực không vui.

Nhạc Kha nhíu mày suy tư hồi lâu mới chậm rãi nói: “Tiểu muội, ta chung quy cảm thấy....cảm thấy Loan kiều đó với ta có chút liên quan.”

Bích Dao bình tĩnh nhìn hần một hồi, giống như không còn cách nào khác: “Được rồi. Tam ca, nếu như huynh thực sự phải biết, muội sẽ nói cho huynh biết. Muội trước đây có nói với huynh về ý trung nhân trong lòng Ly Quang, chính là Loan kiều này. Chẳng qua Thanh Loan và Ly Quang vui vẻ bên nhau, nhưng Tam ca cũng một mực thăm lặng nảy sinh tình cảm với nàng, có điều chỉ rơi vào kết cục buồn bã chán chường.”

Nhạc Kha do dự hết nửa ngày mới gật gật đầu: “Ta biết rồi, không cần tiểu muội phải bận tâm nữa.”

Bích Dao dường như cực kỳ lo lắng, liên tục dặn dò: “Tam ca huynh có điều không biết. Hiện giờ Loan Kiều này trở thành công chúa của tộc Tu La, cùng với Thiên giới không hề qua lại, chiến sự không chừng sẽ nổ ra. Giao tộc lại chiếm đóng nhân giới, Ly Quang ca ca...Muội mặc dù lo cho huynh ấy, nhưng cũng biết huynh ấy và Loan kiều này mới xứng đôi. Vì vậy ca ca nếu có gặp lại Loan kiều này, nhất định phải cách xa nàng ta một chút, vạn nhất cũng không thể nói chuyện nhiều.”

Ta trợn to đôi mắt cá vàng, cất lực trừng mắt nhìn nàng. A đầu chết tiệt này dám mở to mắt nói dối. Bản thân lo sợ bị Giao tộc vạ lây liên lụy bản thân cũng thôi đi, lại còn bịa điều đặt chuyện lừa gạt Nhạc Kha.

Từ lúc ở Thiên đình chia tay với hắn, ta luôn lo lắng hắn xảy ra chuyện bất trắc, chẳng những không cứu được mẫu thân mà ngược lại còn mất mạng. Hiện giờ nghe nói Trắc Phi nương nương đã được cứu thoát, đây đúng là chuyện tốt, nhưng chứng hay quên của hắn chẳng những tái phát mà còn trở nên trầm trọng. Cũng không biết trong đó có nội tình gì đây.

Nhạc Kha với Bích Dao sau khi nói lời tạm biệt thì ra khỏi hoa viên. Ta ở đây chẳng có gì vui, lại muốn thử thăm dò xem Nhạc Kha liệu có tin lời Bích Dao hay không, liền một đường bám theo phía sau, thấy hắn bước qua một con đường nhỏ quanh co, ra tới cổng thùy hoa², băng qua hành lang, hướng phía sân trong mà đi, vội vội vàng vàng hiện về chân thân, ai ui một tiếng, ngã xuống ven đường.

2cửa thùy hoa; cửa núp tua (một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu)

Trước mắt xuất hiện một đôi tay đem ta ôm vào trong ngực, nhưng rồi lại bất ngờ đẩy ra, gương mặt tuần tú của người đó nhất thời đỏ ửng, ngơ ngác ngác nhìn bàn tay mình, gương mặt lộ vẻ nghi ngờ không thể lý giải nổi, lẩm bẩm nói: “Sao lại có thể như vậy?”

Ta đã lâu không gặp Nhạc Kha, thế nhưng hắn lại hoàn toàn quên ta, vốn dĩ nên là một chuyện khiến ta cảm thấy bi phẫn chua xót, thương cho thân mình, nhưng giờ phút này gương mặt tuần tú của hắn đỏ bừng, dáng vẻ tay chân luống cuống có vài phần thú vị, khiến ta mỉm cười vui vẻ: “Tam điện hạ cảm thấy bản thân làm ra hành động này quá đối thành thạo, thắc mắc không hiểu nổi sao?”

Hắn gật gật đầu.

Ta bày ra nét mặt có vài phần oán giận: “Tiểu tiên mặc dù là hôn thê của Ly Quang Điện hạ, nhưng trước đây Tam điện hạ với tiểu tiên...với tiểu tiên đã có hành vi vợ chồng...” Nếu như Bích Dao muốn đổi trắng thay đen, ta sao lại không thuận theo lời nói của nàng mà chỉnh sửa một chút?

Nếu Nhạc Kha đã mất đi ký ức, hoàn toàn không nhớ chuyện trước đây, hắn nhất định sẽ chỉ tin tưởng vị muội muội này, cho dù ta có nỗ lực thế nào thì cũng sẽ không đạt được kết quả gì, không nên đi ngược với lời của Bích Dao, chỉ bằng dựa trên lời bịa đặt của nàng mà thêm thắt vài câu, khơi gợi lên những chuyện đã trải qua của Nhạc Kha trong khoảng thời gian này mới là điều quan trọng nhất.

Quả nhiên, lời này khiến Nhạc Kha dừng bước không đi nữa, nét mặt hoảng hốt, lông mày cau lại một chỗ, đích thực là bộ dáng đã quên rồi.

Ta vừa cực kỳ căm ghét lại vừa yêu thích vô cùng dáng vẻ này của hắn. Chỉ cảm thấy hắn ngây ngây ngốc ngốc như vậy cũng hết sức đáng yêu. Nếu như ta đã nảy ra ý định ức hiếp hắn lần nữa, đương nhiên sẽ càng điều luyện. Vì vậy lã chã chực khóc: “Tam điện hạ không tin Thanh Loan, lẽ nào ngay cả bản thân cũng không tin?”

Hắn không biết nội tình, chỉ một mực đắm đầu vào cái bẫy ta giăng: “Ta đương nhiên tin tưởng chính mình.”

Ta kéo váy lên, hắn vội vàng che mắt lại, hiện giờ thật sự rất có quy củ, không hề bừa bãi như trước đây, ta kỳ thực hi vọng hắn cứ biết phép tắc như vậy, ngốc một chút cũng không sao. Vỗ vỗ cánh tay hắn, oán trách: “Tam lang trước đây chỉ sợ Thanh Loan yêu thích Ly Quang, vật bên ngoài không thể buộc được trái tim, nhưng vẫn đi xin Nguyệt Lao thay hai người chúng ta buộc một sợi tơ nhân duyên. Không tin chàng nhìn xem.”

Vốn dĩ gọi hắn một tiếng “Tam lang”, trong lòng ta không khỏi thấp thỏm, lại pha lẫn một cảm giác ngọt ngào không thể nói được thành lời, nếu như lúc này hắn tỉnh táo, nghe thấy ta gọi như vậy không chừng sẽ vui mừng đến phát điên ấy nhỉ? Nhưng lại thấy hắn ngốc nghếch không trả lời, trong lòng mát mát vô cùng, có điều vẫn chờ hắn hồi đáp.

Nhạc Kha mở to mắt chăm chú quan sát, cúi đầu nhìn sợi tơ hồng nơi chân ta, lại kinh ngạc kêu lên: “Tơ nhân duyên này chẳng phải là chỉ có phạm nhân mới buộc sao? Thế nào mà tiên tử cũng buộc?”

Ta thâm tình nhìn hần, biết rõ hần không nhớ rõ, nhưng chỉ hi vọng sau này hần nhớ lại chuyện hôm nay, sẽ vẫn nhớ được ánh mắt của ta, tình cảm trong mắt của ta. Dịu dàng nói: “Đây là Tam lang tự mình xin Nguyệt Lão buộc cho chàng và ta. Không tin chàng thử nhìn trên cổ chân trái mình xem.”

Hần ngờ vực đẩy áo choàng ra, kéo ống quần dài, đích thực nơi cổ chân ẩn hiện một sợi tơ hồng mỏng manh, mơ hồ ẩn giấu dưới mạch máu hồng bên dưới da thịt, màu sắc cũng không khác biệt lắm, bình bình thường thường, nếu không tỷ mỉ quan sát cũng không dễ gì nhìn thấy.

Có tơ nhân duyên làm chứng, nét mặt hần lập tức trở nên thân thiện hơn nhiều, dường như đối với ta rất đổi áy náy, gãi gãi đầu, bứt rứt nói: “Nhạc Kha trước đây lỗ mãng, không nên mạo phạm tiên tử, đây là Nhạc Kha vô lễ vô tri, thỉnh tiên tử lượng thứ. Chỉ là Nhạc Kha đã quên chuyện ngày trước...”

Ta không đợi hần nói xong, trong mắt đã bao phủ một tầng hơi nước, cúi đầu nói: “Tam lang không cần khó xử, chỉ là Thanh Loan muốn nhìn thấy chàng, chỉ cần nhìn trộm thôi cũng được! Ta biết hiện giờ chàng ghét bỏ Thanh Loan thân là Tu La công chúa, cùng với Thiên giới không đội trời chung, vì vậy mới nảy sinh ý định muốn rời bỏ. Chỉ là Thanh Loan một lòng si mê, chung quy muốn chàng và ta yêu thương gắn bó, cuối cùng không thể cứ không rõ ràng như vậy mà coi nhau như người xa lạ, nên mới thỉnh cầu phụ vương đồng ý cho ta đến gặp mặt chàng. Thấy chàng bình an vô sự, ta cũng yên tâm rồi.” Vốn dĩ ban đầu là đùa giỡn, lật mềm buộc chặt, nhưng nói rồi nói lại không nén được bi thương trong lòng, từng câu từng câu như đâm vào trái tim, rõ ràng so với sự thật cũng không có gì khác. Nếu như Nhạc Kha quên lãng, Tu La phụ thân lại không đồng ý, ta với hần đại khái chỉ có thể rơi vào kết cục chia tay mỗi người mỗi ngả.

Nghĩ đến kết thúc đau lòng này, nước mắt liền nhịn không được rơi xuống.

Hần thấy ta khóc đến thương tâm, trên mặt liền có vẻ không vui, ta đang suy xét xem liệu có phải nước mắt của mình đã chọc giận hần không thì hần đã bước tới ôm ta vào trong ngực, buồn bã nói: “Nàng đừng khóc, nàng khóc lòng ta khó chịu lắm, rất không thoải mái.”

Trong lòng ta vừa vui mừng vừa đau xót, nhân cơ hội ôm lấy hông hần, đem nước mắt hung hăng chùi trên y phục của hần, cánh mũi ngửi thấy mùi hoa thạch quỳnh quen thuộc nơi lồng ngực, vô cùng mãn nguyện thâm nói: Tên nhãi này xem ra vẫn còn chưa hoàn toàn quên ta, chỉ là không biết xảy ra chuyện gì khiến hồn phách của hần không ổn định? Đợi ta xin Tu La Vương phụ thân đem một hồn kia của hần đặt vào người, nghĩ thấy chứng hay quên này sẽ khỏi thôi.

Một lúc lâu sau, hần dẫn ta vào phòng, lại cẩn thận thay ta lau mặt mũi sạch sẽ. Kế đèn kéo ta ngồi xuống giường, dịu dàng nói: “Theo lời Thanh nhi nói, ta và nàng trước đây đã từng có quan hệ, cũng làm ra..làm ra chuyện thân mật. Chỉ là sau đó vì sao lại chia cách?”

Ta không biết lời này của hần là thử thăm dò hay thật lòng muốn biết, nhưng cũng không nghĩ sẽ đem những chuyện trước đây tỉ mỉ kể lại. Thật ra không cần ta phải nói, người trong nhà hần, bao gồm cả Bích Dao, khẳng định cũng đã kể lại một câu chuyện cũ hoàn toàn không giống với câu chuyện của ta, không khỏi lánh nặng tìm nhẹ, nhúm mi nói: “Trên người chàng có đeo một báu vật, chàng biết không?”

Côn Lôn kính chính là thần vật thượng cổ, có thể ghi nhớ mọi chuyện đã xảy ra với hồn phách này, ngày nào đó hần ở trong kính đương nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng tận mắt. Thật giả thị phi, còn cần ta phải nói sao? Sau này có Côn Lôn kính, đúng sai liền thấy.

Nhạc Kha cố gắng suy nghĩ một hồi, chậm rãi lắc đầu: “Mẫu phi nói trước đây ta có một tấm Côn Lôn kính, chỉ là tháng trước không cẩn thận làm mất rồi, vì vậy ta mới mắc chứng hay quên này.”

Trong lòng ta thất kinh, hồn phách Nhạc Kha không đầy đủ, Côn Lôn kính này trấn giữ ổn định hồn phách. Hiện thời ngay cả Côn Lôn kính cũng mất rồi, nếu như ta không thể dụ hần đến thành Tu La, đem một hồn kia của hần nhập vào người, cũng không biết hần liệu có thể tiếp tục ngày ngày ngốc hay không?

Nhưng suy đoán này lại không dám nói cho hần biết. Hiện tại hần không hiểu rõ sự tình, ta càng không thể nói sự thật cho hần, chỉ đành phải nghĩ cách khác. Vì vậy gật gật đầu, hùa theo nói: “Tấm kính đó đích thực thần kỳ, trước đây chàng luôn đeo bên người, có lúc còn cho ta mượn nữa, bản thân thì lại có chút hay quên.”

Lần đó lẽ nào chỉ dừng lại ở chuyện hay quên?

Chính xác là biến thành một đứa nhỏ vài tuổi, lại thêm chuyện đi lấy Tử mạch, bị lệ khí đả thương, ngây ngốc trở thành một đứa trẻ.

Hắn thầm thở dài một hơi, có chút ủ rũ nói: “Ta cũng biết bản thân quên sạch những chuyện trước kia. Nhưng quả thực không biết ngay cả Thanh nhi thế nhưng ta cũng quên. Thật sự đáng đánh đáng phạt!” Duỗi cánh tay ra, rất tự nhiên kéo ta vào trong ngực, lại nhẹ nhàng đặt môi lên trán ta, tựa như chuồn chuồn lướt nước, lướt qua liền dừng lại.

Trong lòng ta dần dần trở nên ngọt ngào, cổ ý ở trong ngực hắn cọ cọ. Cảm thấy nửa người hắn cứng đờ, cuối cùng cúi xuống, hung hắn áp môi lên môi ta.

Đại não ta như thể có hàng ngàn hàng vạn con ong đang bay qua, vo ve vo ve, chỉ cảm thấy trên môi cực kỳ nóng rất.

Người ấy hôn ta, lại cúi đầu tỷ mỉ quan sát ta: “Khí sắc xem ra không được tốt lắm. Lẽ nào trong thành Tu La khổ cực lắm sao?”

66. Chương 67: Hương Thơm Vương Vấn

Trong đầu ta cứ quanh đi quẩn lại ý nghĩ muốn dụ hắn đến thành Tu La để phụ thân phụ hồi hồn phách còn lại của hắn, trị hết tật xấu hay quên này. Nghe thấy hắn nói như vậy, sợ là hắn sẽ chán ghét thành Tu La, ngay cả mặt cũng quên đỏ, giãy giụa khỏi lòng hắn, biện bạch nói: “Nhất định là chàng nghe mấy tin đồn không đúng. Tu La giới hơn Thiên Giới rất nhiều. Thường thường nửa đêm luôn có nam nhi Tu La uống rượu thỏa thích ở đầu phố, tỷ thí tu vi, người xem rất lâu cũng không chịu rời đi, náo nhiệt vô cùng. Tuy rằng Thiên Giới nhìn nề nếp phồn vinh, nhưng cực kỳ lạnh lùng.....”

Lại nhớ đến hiện nay hắn là trưởng tử của Thiên Đế, ta nói như vậy là đã ngang nhiên công kích Thiên Giới, không biết có khiến cho hắn phản cảm hay không, vội vàng lén lút nhìn sắc mặt của hắn.

Hắn liên tục gạt đầu, đồng ý nói: “Cũng không biết vì sao, ta ở Thiên Giới vẫn luôn cảm thấy lạnh lẽo. Giống như đã đánh mất linh hồn vậy.”

Lòng ta bảo: người vốn đã đánh mất linh hồn, hiện nay ngay cả chuyện mình hồn phách không đủ cũng quên mất, mất Côn Lôn Kính, thật đúng là chuyện xấu lớn nhất.

Hắn lại kéo ta vào trong ngực, dường như có chút đắm chiêu nói: “Ta cảm thấy động tác này hình như đã làm trăm nghìn lần rồi thì phải.”

Ta âm thầm đưa ánh mắt xem thường liếc nhìn hắn: Con rồng ngốc! Cũng không biết nhà Đông Hải Long Vương đã nói gì với hắn, nếu như giống toàn bộ những lời Bích Dao nói thì hắn không nên hoàn toàn không đề phòng ta như vậy.

Nhớ tới thân mẫu của hắn, lòng hiếu kỳ nổi lên, nói: “Nghe nói Côn Lôn Trắc Phi đã được cứu, bà là một tiên tử như thế nào?”

Nhạc Kha cúi đầu nhìn ta, lẩm bẩm nói: “Ta luôn cảm thấy, tình cảnh này tựa như giấc mộng, rất đổi quen thuộc.”

Thuận thế hôn lên trán ta một cái, lại bị ta véo mạnh vào khuỷu tay nên đau đớn kêu thảm thiết một tiếng, bỗng nghe ngoài cửa có người nói: “Tam ca, sao vậy?”

Nghe giọng nói đó đúng là của Bích Dao. Lúc ta rời khỏi hoa viên thì nàng đang ngồi ngẩn người trên bàn đu dây, sao nháy mắt đã đuổi theo đến đây rồi.

Ta tránh khỏi lòng ngực của hắn, lập tức muốn phá cửa sổ mà đi, Nhạc Kha đã nói: “Không có chuyện gì, tiểu muội đến có việc sao?”

Bàn tay hắn kéo ta lại, thì thầm vào tai ta: “Nàng muốn đi đâu?”

Hơi thở của hắn phả bên tai, mùi hương ấm áp hun đúc người, hai má ta nóng lên, nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, lại nhất thời tránh không thoát, vội vàng hóa thành một con cá nhỏ, chui vào trong

cổ áo của hắn, tuy rằng là thân cá, nhưng khi vẩy cá lạnh lẽo chạm vào da thịt ấm áp của hắn vẫn khiến ta cảm thấy rùng mình, chỉ vì hiện nay đang trong hình dáng một con cá, nếu giờ phút này hóa thành người, sợ là gò má sớm đã đỏ bừng

Bên tai nghe thấy cửa phòng kêu “kẹt” một tiếng, Bích Dao chậm rãi đi vào, tiếng bước chân từ bốn phía vọng lại, nghi hoặc nói: “Tam ca, muội nghe thấy tiếng huynh kêu rất thảm thiết, thực sự không có chuyện gì sao?”

Ta chỉ thấy khối da thịt kề sát ta lập tức cứng rắn như nham thạch, hắn lại thần nhiên nói: “Tiểu muội xảy ra chuyện gì, sao gấp rút đuổi theo như vậy?”

Nói xong đứng dậy, ta từ cổ áo của hắn vụng trộm ló đầu ra xem, hắn đã bước đến bên cạnh bàn, tay trái nâng mâm đựng trái cây trên bàn lên, ngón giữa tay phải nhẹ nhàng búng vào đầu ta, ta choáng váng hoa mắt ngã ra sau, lại tựa vào lòng hắn.

Cũng không biết Bích Dao có nhận trái cây kia hay không. Lòng ta vẫn nhớ đến chuyện mình đang làm nên lại thăm dò từ từ bơi lên, hắn dè một tay ở bên ngoài, lòng bàn tay vừa vịn phủ xuống vẩy ta lại, chỉ nghe Bích Dao lo lắng nói: “Tam ca, ngực huynh không thoải mái sao?”

Ta ở trong lòng bàn tay hắn đang hung hăng vẩy đuôi, liều mạng giãy giụa, hắn càng ôm chặt ngực, nói: “Không sao.”

Bích Dao nói: “Trắc Phi nương nương cũng biết huynh mắc thêm bệnh này?”

Không đợi Nhạc Kha trả lời, nàng lại cúi đầu nói: “Bà ấy tất nhiên là không biết. Hồn phách Tam ca tuy rằng là con trai của bà ấy, nhưng thân thể này cũng do phụ vương cùng mẫu phi che chở mới lớn thành người. Muội vốn đang nghĩ, Đông Hải Long Vương chuyển phủ đệ, Tam ca sẽ không trở về, nào ngờ Trắc Phi nương nương thông tình đạt lý, chẳng những đồng ý cho Tam ca về nhà trợ giúp phụ vương dời phủ, còn cho Tam ca giữ danh phận Tam long tử, vẫn là con trai của phụ vương và mẫu phi.”

Ta thầm nói: Trắc Phi nương nương này chịu nhiều đau khổ như vậy, nếu như còn chưa nghĩ thông suốt, nhìn nhận con sẽ tuyệt đường lui của hắn, có lẽ sẽ hết đường cứu chữa. Tuy rằng Đông Hải Long Vương sử dụng chiêu hồn đại pháp chiêu gọi hồn phách của Nhạc Kha, nhưng nếu lúc đầu ông ấy không dùng thuật chiêu hồn, linh hồn vô chủ này của Nhạc Kha phiêu tán trong tứ hải, sớm muộn gì cũng có ngày hồn phi phách tán, không biết tung tích. Theo lý bà ấy nên cảm tạ phu thê Đông Hải Long Vương.

Tay Nhạc Kha vẫn ấn giữ ta, khẽ cười nói: “Phụ vương mẫu phi lo lắng nhiều rồi. Mẫu phi huynh..... Mấy vạn năm nay bà luôn sống khổ cực, chẳng qua chỉ muốn ta ở bên cạnh bà nhiều hơn một chút mà thôi, cũng không còn hy vọng xa vời nào nữa.”

Ta bỗng nhiên ngừng giãy giụa, cảm thấy buồn rùn, nghĩ đến Côn Lôn Trắc Phi bị cấm chú trong một khoảng đất chỉ khoảng một tấc vuông trong suốt mấy vạn năm, hiện nay được con trai ruột tìm đến, tất nhiên là muốn đoàn viên với hắn. Tấm lòng mẫu thân của bà cũng giống như nỗi nhớ thương mà phụ thân dành cho ta, nếu ta lừa Nhạc Kha đi Tu La giới, bị Thiên Đế biết được sẽ đổ tội danh thông đồng với tộc Tu La lên đầu hắn, khiến ẹ con họ không gặp được nhau, như vậy thì làm sao cho tốt đây?

Trong lòng do dự vô cùng, trùng hợp lại bị đặt trong lòng ngực của hắn, cảm nhận được hơi ấm trong lòng hắn, vì thế lẳng lặng nằm yên lại, tựa như nỗi tương tư trong mấy tháng qua dần dần được nhịp tim trầm ổn kia xoa dịu.

Ta chưa bao giờ cách lòng ngực một người gần đến thế.

Cũng chưa bao giờ mang theo vẩn vương sợ hãi sâu đậm như thế, giống như sắp chia lìa, từ nay không gặp lại nữa.

Thật lâu sau mới nghe thấy Bích Dao thấp giọng nói: “Tam ca, muội đã suy nghĩ lâu rồi, có chuyện muốn cầu xin. Mong rằng huynh sẽ đồng ý.”

Bàn tay đang ấn chặt cũng cảm nhận được ta không còn giãy giụa nữa nên cuối cùng cũng từ từ buông ra, “Tiểu muội muốn nhờ chuyện gì?”

Bích Dao nói: “Muội nghe nói, không bao lâu nữa Thiên Giới sẽ lại phát binh với Giao Tộc, mặc dù chiến tướng như mây, nhưng người lãnh binh tất nhiên là hai vị vương tử của Thiên Đế.”

“Quả thật phụ đề có ý này.”

Bích Dao vội vàng nói: “Tam ca, ban đầu muội ngăn cản Tam ca dẫn binh đánh Giao Nhân chính là bởi vì Tam ca và Ly Quang ca ca có gần một vạn năm giao tình, mai kia gặp nhau trong cảnh binh đao, tình cảm ắt hẳn sẽ đổ vỡ, trong lòng Bích Dao rất đau khổ. Nhưng vừa rồi Bích Dao suy nghĩ, nếu để Lăng Xương dẫn binh, lần này y tất nhiên sẽ mang theo pháp khí lợi hại đến để khắc chế Tử Mạch, nếu Giao Nhân bị thua, Ly Quang ca ca đương nhiên như cá nằm trên thớt, mặc cho người ta chặt chém. Ca ca, tốt xấu gì huynh cũng nên chừa cho huynh ấy một con đường lui để giữ được tính mệnh của huynh ấy.”

Lại nghe “phịch” một tiếng, giống như có vật nặng rơi xuống đất vậy.

Khi ta nghe thấy lời này của Bích Dao thì vừa lo lắng lại vừa cảm phục. Tình cảnh của Ly Quang dĩ nhiên rất đáng lo ngại, nếu giờ phút này ta có thể chia làm hai, tất nhiên cũng muốn âm thầm giúp đỡ hần trên chiến trường. Nếu giống trống khua chiêng, ắt sẽ bị những người không biết nội tình nghi Giao Tộc và Tu La Tộc liên minh, đây cũng là điều mà Tu La phụ thân không muốn thấy. Lại khâm phục Bích Dao tâm tâm niệm niệm nhớ nhung Ly Quang như vậy, khiến ta tự ti.

Nếu Ly Quang có thể chung tình với nàng, hai người kết duyên sơn thủy, dường như đây là một chuyện rất mỹ mãn.

Nhưng hiện nay trận hỗn chiến giữa Thiên Giới cùng Giao Tộc sắp xảy ra, bất kể như thế nào, Ly Quang cũng không có khả năng thoát thân.

Người Nhạc Kha hơi xê dịch, quở trách: “Tiểu muội làm gì vậy? Thật sự đang làm khó Tam ca. Muội quỳ trước mặt huynh như vậy, nếu để phụ vương mẫu phi nhìn thấy thì thành ra bộ dáng gì nữa?”

Lòng ta kinh ngạc, lúc này mới hiểu Bích Dao vì Ly Quang mà quỳ xuống cầu xin Nhạc Kha giữ lại một mạng cho hần. Thật lòng thở dài không thôi: Nha đầu ngốc, phái ai xuất chinh cũng không phải do Nhạc Kha định đoạt. Hiện nay hần chỉ mới trở về Thiên Giới, căn cơ không vững, há có thể thao túng được Thiên Đế?

Mặc dù nàng ở sau lưng hãm hại ta, nhưng cũng không thực sự thương tổn ta, chẳng qua cũng chỉ vì mỗi người đều có suy tính của riêng mình, một tấm chân tình yêu thương bảo vệ anh trai. Đến nay ta vẫn còn nhớ rất rõ hình ảnh nàng Tiểu Long Nữ cài trên đầu viên trân châu màu phấn hồng, say ngủ trong rừng san hô năm xưa.

Khi đó, chúng ta đều còn trẻ, tâm như sóng biếc không vương bụi trần, không chấp nhận ý trung nhân của mình có một chút không hợp ý, người đã vô tâm ta đành bỏ mặc, cho đến khi già chết đi cũng không muốn gặp lại.

Mà nay toàn thân vương bụi, một tấm chân tình trước nay chưa từng có, tuy bên ngoài được bao bọc bởi khiên giáp cứng rắn, nhưng trái tim cũng loang lổ vết thương. Cho dù người trong lòng không hoàn toàn như mình mong muốn, nhưng cũng đã học được sự cảm thông và buông bỏ.

Bích Dao cúi đầu khóc nức nở: “Tiểu muội biết Tam ca nay đã quên hết chuyện cũ, không nhớ được lúc trước Tam ca là người hiểu rõ tiểu muội nhất. Nhưng tiểu muội chỉ xin Tam ca có thể giữ lại tính mạng của Ly Quang ca ca. Muội với huynh ấy... Đời này sẽ chẳng thể nào nên duyên. Nhưng ít ra... ít ra muội cũng mong muốn huynh ấy vẫn còn sống trên thế gian này, ít ra muội vẫn có một người để mà nhung nhớ, có thể chịu đựng sống hết vạn năm vắng vẻ cô đơn này.”

Mấy câu nói đó của Bích Dao thật sự đánh mạnh vào lòng ta, khiến cho chút oán niệm còn sót lại của ta đối với nàng cũng hoàn toàn tan biến. Hốc mắt ta cay cay, những tưởng sẽ chảy xuống vài giọt lệ, nào ngờ chỉ mới dùng chút sức, lại nhả ra một chuỗi bọt bong bóng nhỏ. Khi ta nhìn thấy chuỗi bọt bong bóng nhẹ nhàng từ trong áo Nhạc Kha bay ra ngoài, thì chút thương cảm này đều tan biến, suýt nữa bật cười thành tiếng.

Trên đầu bỗng hơi khê đau, đoán ắt hẳn là do chuỗi bọt bong bóng này gây họa, tên nhãi Nhạc Kha này lại có sở trường búng ngón tay vào đầu ta. Nghe thấy hần dụ dàng nói: “Tiểu muội, mặc dù Tam ca đã quên

hết những chuyện trước kia, nhưng tấm lòng yêu quý muối chung quy vẫn không quên. Về phần giữ lại tính mạng của Ly Quang, ta sẽ cố gắng làm hết sức. Nhưng trên chiến trường, người chết ta sống. Thiên Giới bao vây diệt trừ Giao Nhân, sau thất bại lần trước, e rằng lần này sẽ lại đem hết toàn lực ra đánh trận, Tam ca chỉ sợ không thể nắm toàn cục trong tay.”

Ta nằm trên ngực hắn, cảm giác hắn cúi người xuống, chắc là đỡ Bích Dao đứng lên.

Thật vất vả mới đỡ dành Bích Dao rời đi. Ta từ từ bơi ra khỏi áo của hắn, há miệng thở từng hơi, oán giận nói: “Ngạt chết ta rồi.”

Hắn khoanh tay đứng, cười mà như không: “Tiểu muối nói Thanh nhi chính là vị hôn thê của Ly Quang, sao tiểu muối cũng đến cầu xin ta mà nàng thì chẳng chịu nhờ vả gì cả? Phải chăng muốn lừa gạt ta để cứu mạng vị hôn phu của nàng?”

Ta ngẩn ra, trong lòng cảm hoài: Thì ra thằng nhãi này nửa ngày còn chưa tin ta à? Thế nhưng còn ôm ta vào trong ngực hôn loạn, còn ra đạo lý gì?

Đầu óc của hắn hiện giờ không ổn, Côn Lôn Kính lại không thấy bóng dáng, ta thông minh lanh lợi như vậy, so đo với một kẻ ngốc thì có gì hay? Cùng lắm thì sau này khi hồn phách của hắn hoàn chỉnh rồi, ta sẽ tìm cách bù lại.

Lập tức cười hì hì nói: “Cầu chàng hữu dụng sao? Nếu thật muốn cầu, ta sẽ xin chàng nếu sau này phải lên chiến trường giao chiến với Giao Tộc, chỉ bằng lặng lẽ mang ta theo?”

67. Chương 68: Ước Nguyện Sắt Son, Cùng Người Sóng Bước

Lúc đó ta cũng không biết, một câu nói đùa trong lúc nhất thời của mình thiếu chút nữa khiến chúng ta thất lạc nhau giữa chiến trường.

Mặc dù Nhạc Kha hay quên, nhưng lại luôn giữ chữ tín. Chẳng qua chỉ là một thỉnh cầu nho nhỏ, ta vẫn không hy vọng xa vời hắn có thể đồng ý, ta không biết hắn đang suy nghĩ gì. Nhưng hắn biết rõ Tộc Tu La và Thiên Giới kết thù kết oán đã sâu nhưng lại lập tức gạt đầu, không chút do dự đồng ý với ta, dù sao vẫn khiến cho trái tim hoảng sợ của ta an tâm đôi chút.

Ta rời khỏi chỗ ở của hắn, ven đường bắt gặp Điền Trì Giao Vương. Ông ta uống đến say mềm, đang được một người hầu tuần tú dìu đỡ, xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới. Thấy ta, nở nụ cười không có ý tốt: “Thanh nha đầu mới từ phòng Nhạc tiểu tử đi ra à?”

Điền Trì Giao Vương luôn chẳng giữ hình tượng của mình, ông ấy hỏi như vậy ta cũng chẳng cảm thấy kỳ quái gì, nhưng việc này nếu để Bích Dao biết, thật có chút rất rất không ổn.

Nhạc Kha hồ đồ, Bích Dao cũng không mơ màng. Mặc dù nàng vu khống hãm hại sau lưng ta, nhưng cũng chỉ có ý tốt muốn bảo vệ anh trai của mình mà thôi.

Ta liếc nhìn xung quanh một lúc, cảm giác bản thân giống như một thư sinh nơi phạm gian đang yêu đương, vụng trộm hẹn hò với một vị tiểu thư, mới vừa từ khuê phòng của nàng bước ra, hề thấy người thì chột dạ. Đảo mắt nhìn mấy lượt không thấy ai khác mới yên tâm lớn mật ưỡn thẳng thất lưng, cười hì hì với ông ấy: “Chuyện gì cũng không thể gạt được pháp nhãn của Giao Vương!”

Dường như Giao Vương say đến hồ đồ, kéo người hầu nhỏ qua bên cạnh, hôn “chụt” một cái, đắc ý nói: “Vợ chồng son các người lên lút, hiện nay hôn sự của Tam tiểu tử chắc không phải do đại ca làm chủ. Bỏn vương đã suy nghĩ cho các người rồi, vợ chồng son các người không bằng bỏ trốn đi?!”

Lúc này ta mới phát hiện, người hầu mà ông ấy hôn tương mạo xinh đẹp, cử chỉ thuần tha, mặc dù đang mặc thanh sam của kẻ dưới, nhưng chỗ góc áo lộ ra một phần sa y màu phấn hồng, đúng là một nữ tử, chỉ là cải trang mặc bộ áo xanh của người hầu, đích thực cũng có dáng vẻ phong lưu anh tuấn, có khác chỉ là một cảnh đẹp ý tuyệt khác mà thôi.

Ông ấy thấy ta chỉ lo nhìn chằm chằm người hầu nhỏ của mình một cách mãnh liệt, ho một tiếng, miễn cưỡng dựa vào người hầu nhỏ, khi liếc nhìn ta thì nổi lòng thương tiếc. Ông lại nói: “Ta nói nè Thanh nha

đầu, người đã có tà tâm này thì dứt khoát lớn gan một chút đi, thừa dịp Tam tiểu tử hồ đồ, không bằng gạt nó đi Tu La giới thành thân. Thế nào? Phụ vương kia của người cho đến bây giờ vẫn dám nghĩ dám làm, chỉ cần người tình nguyện, ông ta nhất định sẽ trợ giúp cho người!”

— Cho nên ta nói, Điện Trì Giao Vương chân chính là một con Diêu Long[1], không uống công ta và ông ta quen biết nhau mấy trăm năm!

[1]Diêu Long: “diêu” có nghĩa là tuyệt diệu, thần kỳ, “long” là rồng, ý khen Điện Trì Giao Vương là một con rồng có ý tưởng tuyệt diệu, suy nghĩ phóng khoáng.

Ngày xưa ông ấy có cử chỉ hoang đường cũng không phải ngày một ngày hai, nhất quyết không phải là loại người giống ta. Nhưng mấy lời nói ngày hôm nay đã đánh trúng lòng ta, ngược lại khiến cho ta sinh ra một luồng hào khí mạnh mẽ, vỗ tay mừng rỡ: “Lời này của Giao Vương rất đúng! Lời này của Giao Vương rất đúng! Thanh Loan cũng đang có ý này!”

Đôi mắt Giao Vương lơ đãng say, khen ngợi nói: “Quả thật là con gái của Tu La vương, cha nào con nấy, lời ấy không sai mà!”

Nhưng mà nguyện vọng sở dĩ được gọi là nguyện vọng bởi vì điều tốt đẹp ấy cũng không dễ dàng thực hiện được. Ý tưởng mà ta muốn thực hiện này chỉ qua đến ngày thứ hai liền hóa thành bọt nước.

Khi ta trở lại khách phòng, Tiểu Kim Phượng đã khỏe hơn một chút, mặc dù hai mắt tiểu Hỉ Thước hãy còn đầm lệ lưng tròng, nhưng dù vậy nàng vẫn cẩn thận quan tâm, chăm sóc Tiểu Kim Phượng, so với tay chân vụng về của ta thì quả thật cách nhau một trời một vực.

Sắc mặt Hùng Lực ủ dột, đứng ở cửa, thân hình cao lớn như cột sắt dường như ngăn hết toàn bộ ánh sáng bên ngoài chiếu vào. Ta ở trong thành Tu La nhìn thấy nhóm nam nhi tộc Tu La người người thân hình cao lớn khỏe mạnh, thể trạng cường tráng, lòng thường sinh ra ao ước, chỉ hận đời này mình không phải nam nhi. Nhưng giờ phút này hấn đứng chắn ngay cửa, lại không biết có ý gì. Ta định xông vào bên trong thì bị hấn đưa một cánh tay ra ngăn trở, trầm giọng nói: “Công chúa đi trước một mình, dạo một vòng trong phủ Giao Vương, vì sao không chịu nghĩ đến an nguy của bản thân? Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bảo thuộc hạ phải ăn nói thế nào với Vương?”

Ngày thường ta ngang tàng đã quen, chưa từng bị người khác trói buộc tay chân, hôm nay mới từ bên ngoài trở về, lại là lần đầu tiên bị người khác quản lý. Mùi vị này tuy có chút mới mẻ, nhưng xét cho cùng thì khó mà chấp nhận được.

Ta uốn ngực lên, tay hấn tựa như bị phồng mà rụt trở về, lập tức tránh thân người tựa như cột sắt ngay trước cửa, mặt đỏ lên: “Công chúa làm gì vậy?”

Giải đạo lý với quân tử, đó là chính đạo.

Giải đạo lý với tiểu nhân, tuyệt đối là cổ hủ.

Hiện nay Hùng Lực ví như quân tử, thấy tiểu nhân như ta không thèm để ý đến sĩ diện, nếu hấn cứ đoan chính, bày ra bộ dạng một bà vú để quản giáo ta như vậy, ta tất nhiên sẽ nghĩ ra cách bảo hấn về quản lý phụ thân.

Ta uốn ngực phình eo, nghênh ngang bước qua cửa điện, trong khoảnh khắc khi tiến đến gần hấn thì thấp giọng nói: “Từ nhỏ Tiểu Tiên vốn không phải là một đứa trẻ ngoan, Tu La phụ thân cũng không phải không biết. Hùng Lực tướng quân lão luyện thành thực như vậy, thực không biết là phụ thân đang chê ta quá tính nghịch hay là chê tướng quân quá cứng nhắc không thú vị, tóm lại muốn ta và người đi chung thì tốt nhất phải sửa hết tật xấu của mình, tướng quân cảm thấy có nên sửa đổi hay không đây?”

Gương mặt ngăm đen của Hùng Lực đỏ ửng lên trông rất tức cười, nhưng hấn lại nhìn ta ngơ ngác không nói một câu.

Quả là một đứa trẻ thành thật, tâm nhân có chút đơn giản, thật không nên đi theo kẻ lưu manh vô lại như ta.

Ta thăm thở dài trong lòng.

Trong phòng, Tiểu Kim Phượng dựa vào thành giường có chút đăm chiêu, thấy ta sắc mặt vui vẻ tiến vào thì vội vàng muốn đứng dậy hành lễ. Ta ấn nàng xuống giường, cười nói: “Cũng bị thương thành như vậy rồi, đừng câu nệ mấy nghi thức xã giao đó làm chi!”

Tiểu Kim Phượng thấy ta không nói đùa nên lại tựa vào giường: “Nghe tiểu Hỉ Thước nói, thân mẫu của tỷ tỷ là nhị công chúa của Điều Tộc?”

Ta gật đầu, việc này không thể giấu giếm được.

Nàng ta tuổi còn nhỏ nhưng ánh mắt chợt lóe sáng, cúi người về phía trước, “Tỷ tỷ có muốn làm chức vị tộc trưởng Điều Tộc này?”

Ta “phụt” một tiếng bật cười: “Muội muội bị thiêu cháy đến hồ đồ rồi?”

Ta đưa tay đặt lên trán nàng ta, cơn sốt đã không còn, hiển nhiên vết thương đang dần lành lại.

“Tỷ tỷ từ nhỏ là chim Loan, lại là công chúa của Tu La tộc, cho nên nghĩ cũng không cần phải nghĩ, cho dù tỷ tỷ sinh ra là mệnh Phượng Hoàng, cũng sẽ không làm cái chức vị tộc trưởng Điều Tộc phiền phức kia làm gì. Trước kia vô số lần ta thấy di bọn rận đến đêm khuya, khi đó ta đang nâng cốc rượu làm bạn với gió mát trăng thanh, muội nói xem, cuộc sống thanh thoi vui vẻ như vậy, vì sao lại muốn mang gông xiềng lên người chứ?”

Tiểu Kim Phượng nở nụ cười: “Tỷ tỷ có suy nghĩ này, Kim Phượng yên tâm rồi.”

Rồi lại nghiêm mặt nói: “Bất kể tương lai Điều Tộc xảy ra chuyện gì, tộc trưởng và công chúa Đan Chủ xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ nhất thiết không thể nhúng tay, không biết tỷ có thể đồng ý với muội không?”

Ta rầu rĩ thở dài một tiếng: Đan Chu cao ngạo, lòng dạ thâm sâu, hai người họ cần gì đến ta? Mà ta đã sớm cắt đứt với họ, vì thế cười nói: “Đây là đương nhiên, chẳng lẽ Tiểu Kim Phượng muốn thống lĩnh Điều Tộc, ngồi vào vị trí thủ lĩnh Điều Tộc?”

Tiểu Kim Phượng tuổi còn nhỏ, lại có dáng vẻ mảnh mai, bị Đan Chu tra tấn ba ngày, gần như hấp hối. Trên đường dưỡng thương nhiều ngày, hiện tại liếc nhìn vẫn còn suy nhược khiến người ta kinh hãi. Nhưng khi nàng chợt nở nụ cười thì tựa như một đóa mẫu đơn quốc sắc thiên hương đột nhiên hé nở, xinh đẹp tao nhã, dung mạo vô song, càng lộ ra khí chất vương giả vô cùng tôn quý, nụ cười ấy như xóa đi dáng vẻ bệnh tật của nàng, giống như Phượng Hoàng niết bàn, sau khi tắm trong lửa đỏ thì càng chói mắt rực rỡ.

Ta nhất thời nhìn đến ngây người, cảm thán nghĩ: Nếu nàng giống như nụ cười ấy, nếu có thể thống lĩnh Điều Tộc, cũng coi đây như là chuyện may mắn của Điều Tộc. Dù sao vẫn tốt hơn Điều Tộc bị hủy trong tay cường bạo của Đan Chu và di gập trăm lần?

Ngày thứ hai, sắc trời còn chưa rạng, liền có Tiểu Hoàng của Thiên Giới đến trước cửa tuyên chỉ: hôm trước Thiên Đế tặng pháp bảo cho Thái tử điện hạ, dẫn theo chúng chiến tướng đến Đông Hải tiêu diệt Giao Nhân, Thái tử lại một lần nữa xuất binh bất lợi, ném mùi thất bại.

Thiên Đế suy đi tính lại, nghe nói trưởng tử tu vi cũng coi như không tệ, cấp tốc triệu trưởng tử lên Thiên Giới nghe lệnh, dẫn binh xuất chinh, dẹp yên loạn tặc.

Ta ở trong phòng do dự thật lâu, hiện nay Nhạc Kha hồn phách không ổn, lại bảo hấn giao chiến với thủ lĩnh Giao Tộc. Giao Vương am hiểu nhất là ảo thuật, người có hồn phách không đủ mà đến đó, quả thực chẳng khác gì đi tìm đường chết. Cũng không biết độc kế này là do ai bày ra, đích thật quá độc ác.

Hôm nay Điện Trì Giao Vương ăn mặc chỉnh tề, sáng sớm đã báo tin này cho ta biết, hiện tại sắc mặt lạnh lùng ngồi ở trước bàn, trầm ngâm nói: “Thanh nha đầu, ngươi cảm thấy..... phần thắng của Tam tiểu tử như thế nào?”

Lòng ta chợt lạnh, chậm rãi lắc đầu. Lúc này cho dù đi thành Tu La nhờ phụ thân giải trận pháp Tục Hồn thì thời gian cũng không kịp. Huống chi Thiên Giới triệu gấp, trước mắt Nhạc Kha một khắc cũng không ngừng mà phải trở về thiên đình, lãnh binh nắm giữ ấn soái, quyết chiến sinh tử với Giao Vương.

Từ trước đến nay Điện Trì Giao Vương chưa bao giờ có vẻ mặt lạnh lẽo như bây giờ: “Ý của ngươi là Tam tiểu tử hoàn toàn không có phần thắng?”

Mắt ta tựa hồ muốn bắn ra lửa, thâm hận người bày ra kế sách này: “Giao Vương cũng biết ba hồn phách của Nhạc Kha chỉ có hai hồn ở trong cơ thể, một hồn khác thì đang bị trấn giữ ở bên ngoài?”

Giao Vương gật đầu: “Lần này nó đến thăm ta thì ta đã nhận ra có điều không đúng. Trước kia có chút hay quên, nhưng cũng không hồ đồ như hiện nay. Đang lơ mơ như vậy mà giao đấu với Giao Vương, không phải là tìm chết sao?”

Ta không thể suy nghĩ nữa, nếu hấn thua dưới tay Giao Vương vô cơ mất mạng..... bảo ta làm sao chịu nổi những ngày tháng tịch mịch nơi tiên nhai sau này? Người không khỏi sợ run, sốt ruột lo lắng nói: “Lần trước lúc ta chia tay với hấn, hồn phách của hấn vẫn rất ổn. Nhưng lần này gặp lại, chẳng những hồn phách không ổn, ngay cả Côn Lôn Kính cũng không thấy đâu. Nếu bên người hấn mang theo Côn Lôn Kính, ta cũng yên tâm một chút.”

Giao Vương trầm tư một hồi, trấn an ta nói: “Thanh nha đầu đừng nóng ruột, nay mặc dù nó đã trở về Thiên Giới, nhưng mẹ con Lăng Xương vẫn còn những quan hệ rắc rối khó gỡ trên Thiên đình, thiết lập đã mấy vạn năm, há có thể dễ dàng nhượng lại vị trí? Hay là kẻ trộm Côn Lôn Kính và người khuyên đẩy nó ra chiến trường là cùng một bọn?”

Đầu óc ta choáng váng, trong miệng đắng chát, vội hét lên: “Chuyện này phải làm sao đây?”

Ta niệm một câu quyết, dùng tiên pháp viết lại những nét bút màu xanh trên giấy, rồi đưa bức thư ấy cho Hùng Lực, bảo hấn trở về Tu La giới xin phụ thân phá giải trận pháp Trấn Tục Hồn trên phần hồn phách còn lại của Nhạc Kha. Thư viết xong, ta rời khỏi ghế đi ra phía cửa, lại nghĩ tới Diên Trì Giao Vương còn đang ở trong phòng nên có vài phần ngượng ngùng quay đầu lại bảo: “Giao Vương đừng trách, trong lòng Thanh Loan đang rất lo lắng nên thiếu chút nữa đã quên mất Giao Vương. Bây giờ ta phải đi tìm hấn, lên theo hấn đi Thiên Giới, theo hấn ra chiến trường. Mặc dù hấn đã quên ta, nhưng có ta ở bên cạnh thì hấn vẫn sẽ có chút chuẩn bị đề phòng.”

Diên Trì Giao Vương lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cũng không biết đang nhớ tới ai, nét mặt dần dần hiện ra vẻ ôn nhu: “Trước đây ta luôn cảm thấy thanh danh của mình rất phóng túng, không xứng với nàng, nay mới biết được, chẳng qua chỉ là tục danh bên ngoài mà thôi, lương tình tương duyệt, sớm tối gắn bó cùng nhau, nguy nan cùng tiến cùng lui mới quan trọng.”

Đột nhiên nhướn mày cười với ta, thanh tú tao nhã không kể xiết, dường như so với Diên Trì Giao Vương vô tích sự trước kia là hai con người khác nhau, ông ấy rất thành khẩn cúi người, hành một đại lễ với ta: “Đa tạ Thanh nha đầu!”

Lời vừa dứt thì người đã dời bước đi lướt qua ta, góc áo bào gợn sóng theo bước chân vô cùng phong lưu anh tuấn, ta cảm thấy dường như đây là lần đầu tiên ta gặp ông ấy, kinh ngạc nhìn một hồi, đột nhiên nhớ tới chuyện khiến mình lo lắng phiền lòng, mỉm cười tự giễu, hóa thành một con cá bơi đến chỗ Nhạc Kha.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, hôm nay Nhạc Kha phải rời khỏi nơi đây, Đông Hải Long Vương cùng Vương phi, thêm toàn bộ huynh đệ tỷ muội trong nhà đều đến tiễn đưa. Ta hóa thành một con cá nhỏ lẳng lặng lặn vào đám người trong khoảng thời gian cỡ một chung trà, vừa nghe Long Vương Phi khóc thút thít, vừa phiền muộn vô cùng.

Cũng may hôm nay Bích Dao có vẻ rất hiểu chuyện. Lúc Long Vương Phi được mọi người khuyên giải thì bà vừa khóc vừa giẫy ra ngoài, chỉ luôn lặp lại câu hỏi: “Ai đề ra kế sách này, ai muốn con ta đi chịu chết chứ?”

Tựa như bị lòng căm phẫn che mất lý trí, từng chữ từng chữ giống như lời tiên tri, toàn bộ đều không có ý may mắn. Ta hận không thể lập tức hóa về chân thân, lấy Thanh Linh ra gõ lên đầu bà mấy cái. Đây sao lại là Long Vương Phi thủ đoạn độc ác thâm hậu ngày xưa chứ, rõ khiến lòng người rối loạn.

Huống chi, nay Nhạc Kha là con ai cũng thật khó kết luận.

Lại đợi một hồi, Long Vương Phi mới chịu thả Nhạc Kha ra, được Bích Dao đỡ trở về phòng nghỉ tạm. Đám huynh đệ của hấn cũng rầm rộ tản đi. Ta lặng lẽ đi theo hấn, ước chừng bơi cũng được gần nửa canh giờ, trước mắt sáng tỏ hấn lên, ra là đã đến mặt nước rồi.

Hắn vượt lên khỏi mặt nước, còn ta vẫn ở trong làn sóng nước ngẩng đầu nhìn theo, nhưng khi thấy bóng dáng màu trắng sắp cười mây mà đi, không khỏi ảo não vì da mặt của mình hiếm khi lại mỏng một lúc lâu như thế, xấu hổ muốn mở miệng gọi hắn lại.

Đang ngây người thì cảm thấy thân mình đã rời khỏi nước xanh, tựa như mắc cạn. Ta kinh hãi, lúc này mới phát hiện trước mặt đã xuất hiện một khuôn mặt tuần tú phóng đại, quay đầu vẫy đuôi đều vô cùng khó khăn, thì ra ta đang nằm trong đôi tay của hắn.

“Nàng lưu luyến theo sát ta như vậy, quả thật sẽ khiến ta làm tưởng nàng muốn sống chết cùng ta đó!”

Đôi mắt phượng chợt lóe lên ý châm chọc.

Ta nghe ra được ý tứ trong lời nói của hắn, hình như đang hoài nghi ta, một con cá chép đang cố gắng quẫy đuôi, nên thuận thế hóa thành người, biết rõ hắn đang châm chọc ta, theo lý ta nên tranh cãi với hắn mới đúng. Nhưng nghĩ đến tình cảnh của con rồng ngọc này thì vẫn mềm lòng, liên tục gật đầu, nửa thật nửa giả nói: “Đương nhiên đương nhiên! Chàng đã đồng ý dẫn theo Tiểu Tiên ra chiến trường rồi mà? Sao có thể lật lọng được chứ?”

Lần này sắc mặt của hắn rất nghiêm túc, nhưng lại mang theo chút ý che chở: “Chiến trường là nơi để chơi đùa sao? Mới từng tuổi này, vẫn còn rất nhỏ, không bằng nghe lời, sớm trở về đi.”

Lòng ta vừa vội vừa giận, nhất thời không áp chế được, đột nhiên kéo tay áo của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhạc Kha, thằng nhãi nhà ngươi lúc trước đã đồng ý thỉnh cầu của ta, nay thẳng quan tiền chức, mây xanh bay tận trời thì muốn vứt bỏ ta?”

Bất ngờ tay cũng dùng chút sức lực, thế nhưng xuyên qua tay áo bằng gấm nắm lấy tay hắn.

Hắn nhìn ta rất lâu, cười khổ nói: “Ta đã đồng ý với nàng thì không có ý lừa dối. Nay ngay cả bản thân là ai ta cũng không nhớ rõ, tiên lực cũng lúc mạnh lúc yếu, nàng đi theo ta..... Dù thế nào ta cũng sẽ liều mạng bảo vệ nàng an toàn.”

Những lời này giống như tái hiện lại hết những chuyện trước kia, ta thoáng chốc tràn ngập nước mắt, ghen ngào cười nói: “Chàng không được phép nuốt lời! Dù sao chàng vẫn luôn che chở ta như trước đây, cho dù chết cùng một chỗ, ta cũng cảm thấy mỹ mãn!”

Trong đôi mắt phượng của hắn đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, tựa như bị câu nói của ta thiêu đốt. Kéo tay ta, dập đám mây lành bay lên không mà đi.

68. Chương 69: Quên Đi Toan Tính

Ta nằm trong ngực Nhạc Kha, biến thành một con chim sẻ màu sắc cực kỳ tầm thường, yên lặng ló đầu ra, nhìn trộm diện mạo của Côn Lôn Trắc phi.

Hắn nhận chỉ dụ của Thiên đế, từ Điện Trì thẳng một đường mà đi, tiếp nhận binh phù, dẫn quân đến Đông Hải tiêu diệt Giao nhân, vì vậy đặc biệt đến để từ biệt mẫu thân.

Côn Lôn Trắc phi nằm nghiêng người trên giường mây, gương mặt trắng bệch không một chút máu, người khoác cẩm y bạch sắc rộng thùng thình, đầu ngón tay bạch ngọc như được chạm khắc từ ngọc thạch, ngay cả thần sắc cũng không có chút âm áp, nhưng dung mạo cực kỳ diễm lệ, hoa nhường nguyệt thẹn, lại mang một tia thê lương của buổi chiều tà.

Ta nhớ đến vị tiên tử xinh đẹp nơi bụi hoa, mặc dù dung mạo không sắc nét bằng, nhưng suy cho cùng là từ nhụy hoa hóa ra chân thân, đây chính là một chuyện khá kỳ lạ, sao lại không khiến người tò mò quan sát được chứ.

Nhạc Kha và vị mẫu thân này của hắn chung quy cũng đã chia cách một khoảng thời gian dài, ta thấy mặc dù có cảm giác yêu thương, nhưng đại để không thân thuộc như Đông Hải Long Vương Phi. Chẳng qua là

khi hắn đem sự tình kể rõ, Côn Lôn Trắc Phi liền bắt ngờ ngồi dậy, ước chừng vì có chút đột ngột, khép mắt lại ngã về phía sau, Nhạc Kha kịp thời tiến lên đỡ lấy bà: “Mẫu phi, mẫu phi, người bị choáng sao?”

Côn Lôn Trắc Phi nương nường được Nhạc Kha dìu nằm trên gối, lấy tay chống lên giường, oán giận nói: “Đứa con trai mà con tiện nhân Tề Liễu sinh ra đích thực đáng hận mà. Vốn dĩ lần này hắn có hy vọng thắng trận, nhưng lại giả vờ thua, dù thế nào cũng muốn kéo con trai ta ra chiến trường! Con tiện nhân này mặc dù ở trong lao nhưng cũng không chịu an phận.”

Ta dùng mỏ chim mổ vào nơi nhô lên chỗ yết hầu của hắn, những muốn hỏi thử xem Tề Liễu là người nào, cẩn thận suy nghĩ lại lời của Côn Lôn Trắc phi, Tề Liễu e rằng chính là hủi danh của Thiên hậu rồi.

Năm ngón tay của Nhạc Kha theo đó ấn xuống, đem ta từ nơi cổ áo ép xuống dưới. Trong lòng ta mang theo nghi vấn, rất muốn biết hắn đã dùng kế sách tinh diệu gì để có thể dẫn dụ Thiên đế cứu thoát Côn Lôn Trắc phi, lại đem Thiên hậu tống vào trong ngục. Vì vậy cương quyết chống cự lại, đem vuốt chim bám chặt cổ áo hắn, nhất định không chịu trốn xuống.

Côn Lôn Trắc Phi tức giận đập tay xuống giường, lại lo âu nói: “Phụ quân của con cũng thật quá đáng, biết rõ hồn phách con không toàn vẹn nhưng lại muốn sai con đi, hiện giờ Côn Lôn kính cũng tìm không thấy, chuyện này có gì tốt chứ?”

Bỗng nhiên nường mắt, nhìn thấy ta đang sống chết bám lấy Nhạc Kha, ngón tay ngọc ngà nâng lên, ngạc nhiên nói: “Con làm gì vậy?” Sắc mặt nghiêm trang, “Còn có thể chơi đùa thoải mái như vậy sao?”

Ta nghe được sát ý trong lời nói của bà, sợ đến phát run, liền nhanh chóng bám lấy cổ áo Nhạc Kha, lông vũ dán vào da thịt của hắn, trái tim nhỏ bé đập loạn thành thạch, nhớ tới năm đó Thiên hậu nương nường đã cùng với vị Trắc Phi này hai bên ở Thiên hà liễu mình đánh nhau, không khỏi đổ mồ hôi ướt cả sống lưng, cảm thấy bản thân cực kỳ may mắn khi sinh muộn mấy vạn năm.

Nhạc Kha cách ta một lớp y phục, ôn nhu nói: “Mẫu phi không biết đấy thôi, tiểu tước này chính là hài nhi giữa đường cứu được, hiện giờ trên người vẫn còn bị thương.”

Chỉ nghe thấy Côn Lôn Trắc phi không lạnh không nhạt nói: “Nếu như con tiểu tước này bị thương, chỉ bằng lưu lại đây để mẫu phi chăm sóc, con chỉ cần yên tâm đi Đông Hải.”

Không biết vì sao, lời này của bà qua tai ta, chỉ khiến ta rùng mình ớn lạnh.

Liền dựa sát vào trong lồng ngực Nhạc Kha.

Nhạc Kha thở dài một tiếng, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Mẫu phi, người cũng biết trước nay Thiên hậu nương nường đều nắm quyền hành to lớn, cho dù phụ quân có tống bà ấy vào thiên lao, nghĩ muốn loại trừ hết thế lực bà ấy cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Huống hồ hài nhi cứu thoát được mẫu phi là đủ, đối với danh lợi của Thiên giới hoàn toàn không có hứng thú. Chỉ hi vọng thân thể mẫu phi mạnh khỏe, hài nhi và ý trung nhân ý hợp tâm đầu, tránh xa khỏi việc tranh quyền đoạt lợi.”

Côn Lôn Trắc phi cúi đầu một chút, yếu ớt nói: “Lẽ nào con thật sự không thích ngai vị đó? Nếu con thích, Mẫu phi dù có chết cũng sẽ để con ngồi an ổn vị trí này.”

Trong lòng ta lo lắng, thầm nghĩ, nếu Nhạc Kha thật sự bị Côn Lôn Trắc phi đẩy lên ngôi vị Thiên đế, nhân duyên giữa ta và hắn e là sẽ kết thúc, vì vậy vĩnh tai nghe ngóng, sợ hắn sẽ đồng ý.

Có lẽ hắn cảm nhận được nỗi bất an trong lòng ta, dùng tay vỗ nhẹ hai cái nơi lồng ngực, như thể đang trấn an. Chỉ nghe thấy hắn quỳ “phịch” xuống, “cộp cộp cộp” đập đầu ba cái: “Hôm nay hài nhi chỉ muốn hỏi mẫu thân một câu, mẫu thân bị giam trong ngục hoa viên Thiên giới, đến tận bây giờ đối với phụ quân vẫn nhớ mãi khó quên?”

Lúc Thiên đế còn trẻ phong lưu thể nào đương nhiên không cần phải nói. Chỉ là trong từng ấy năm, bên người ngoại trừ Thiên hậu nương nường cũng chẳng còn mỹ nhân nào khác, Côn Lôn Trắc phi oán giận nói: “Con nói nhầm nhứ gì vậy? Tuổi tác của mẫu phi cũng chẳng còn trẻ trung gì, lại còn có thể dễ dàng bị mấy câu dỗ dành ngon ngọt của nam tử anh tuấn trẻ tuổi mà phó thác chuyện chung thân sao?”

Ta thầm nghĩ bà oán hận Thiên đế không chung thủy, năm đó bị ông dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ cưới về. Trái ôm phải áp, không biết quý trọng, có lẽ chỉ là để thỏa mãn thói hư vinh của nam nhân mà thôi.

Nhạc Kha do dự nói: “Mẫu phi lễ nào đối với phụ quân vẫn còn lưu luyến không thôi?”

Côn Lôn Trắc phi buồn bã thở dài một tiếng: “Mẫu phi sống ở đây đã mấy vạn năm, nhưng trăm năm vui vẻ cũng chưa từng có, bản thân cùng Tề Liễu gả cho phụ quân con, thì từng chút từng chút đều tranh giành, mọi chuyện không chịu nhường một bước, cuối cùng nghĩ thấy sớm đã mất đi tấm lòng thanh bạch tốt đẹp trước đây, đáng về quá quắt, lễ nào vẫn còn là một Tiên tử không màng danh lợi của Côn Lôn Tiên giới. Vạn năm qua bị Lưu Chỉ và con tiện nhân Tề Liễu hợp lực giam giữ nơi hậu hoa viên, ngày ngày cứ u u mê mê.” Chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở trầm thấp: “Mẫu phi ngâm đắng nuốt cay bao nhiêu năm, thế nhưng phụ quân con không biết đã thêm bao nhiêu người mới, nếu không phải năm đó có chút tình nghĩa, sợ là hiện giờ ông ấy ngay đến mẫu phi là ai cũng nhận không ra?”

Thân người rung lắc, nghĩ thấy có lẽ Nhạc Kha từ trên đất đứng dậy, nhẹ giọng khuyên nhủ Côn Lôn Trắc phi: “Nếu mẫu phi đã thông suốt, vì sao không quay về Côn Lôn Thần giới? Làm một tán tiên tiêu dao tự tại, còn hơn là ở đây tính tính toán toán.”

Côn Lôn Trắc phi dường như có chút dao động, lời nói cũng trở nên gấp gáp hơn.

“Chuyện này không gấp, Mẫu phi sẽ suy nghĩ thử xem.”

Nhạc Kha cũng không miễn cưỡng nữa, thăm hỏi bà vài câu rồi cáo từ. Ta đoán nơi này đã cách tấm điện của Trắc Phi nương nương một khoảng khá xa, liền từ nơi cổ áo của hắc lô đầu ra quan sát xung quanh, thì ra đây chính là nơi mà lần trước Nhạc Kha ngụ lại trước khi ta rời đi.

Hắc lô dường như thể một đường mà bước, ta biết bên Thiên hà đã có Thiên binh Thiên tướng đội xuất phát, có lòng muốn an ủi hắc vài câu, lại sợ một con chim sẽ tầm thường thốt ra tiếng người sẽ dọa sợ mấy cung nga, đem tới phiền phức cho hắc nên đành phải dùng mồm lên trên da thịt hắc. Đang lúc mồm đến hăng say thì nghe được một thanh âm hết sức quen thuộc có vài phần tức giận: “Đại vương huynh đây là muốn chuẩn bị xuất phát?”

“Tam đệ.”

Lời này của Nhạc Kha đã nhắc nhở ta, người đến chính là Đồng Sa.

“Nghe nói đại vương huynh và Giao tộc thái tử là hảo bằng hữu. Nhị ca và Giao vương lưỡng bại câu thương, hiện giờ khắp Đông Hải thế cuộc giằng co, chỉ đợi đại vương huynh kỳ khai đắc thắng¹, đem Giao nhân xé da lột thịt moi gan, vì những tướng sĩ của Thiên giới ta rửa hận.”

1 vừa xuất quân đã thắng

Ta nghe thấy hắc nói đến nghiêng rằng nghiêng lợi, lo lắng cho Ly Quang vô cùng. Lòng vũ dấn sát vào da thịt Nhạc Kha, cảm nhận được hắc toàn thân cứng ngắc, chỉ thấy trong lòng ầm ầm đau. Năm đó ba người bọn ta ngao du sơn thủy, mặc dù cũng có lúc tranh cãi nhưng lại không có nửa điểm khúc mắc, hiện giờ ngang nhiên đối địch, Nhạc Kha khoác áo ra trận, nếu như không thể lấy được mạng Ly Quang, cũng không biết sẽ bị trừng phạt với tội danh gì nữa.

Nhạc Kha trầm giọng nói: “Vương đệ nếu như không yên tâm, chỉ bằng thỉnh ý chỉ của phụ đế, cùng huynh thảo phạt Giao tộc?”

Tiếng bước chân càng tiến sát gần một chút, có tiếng nói cực nhỏ cực nhẹ lướt qua tai: “Đại vương huynh trước nay hồn phách không ổn định...Trong tay mẫu hậu có một bảo vật, là một thần kính một mặt tối đen có khắc chim loan, không biết đại vương huynh có nghe qua chưa?”

Trái tim ta nhảy lên tới cổ họng, miêu tả của hắc chính là hình dáng của Côn Lôn Thần kính. Nhưng nghe nói Thiên hậu bị tổng giam vào Thiên lao, trong tay vì sao lại có Côn Lôn Thần kính? Nhạc Kha từ khi mất đi Côn Lôn thần kính, hai hồn không ổn định, hiện giờ chỉ cần không cần thận một chút, sợ là hai hồn sẽ rời bỏ thân thể mà đi, việc đó cực cực kỳ không tốt.

Bản thân Nhạc Kha lại không chút để ý, “Tam vương đệ lo lắng nhiều quá. Chẳng qua là một tấm kính bỏ đi, ngoại giới lại đồn thổi thần kính này thần kính nọ, nếu như Thiên hậu nương nương đã thích, chỉ bằng tặng cho Thiên hậu nương nương ở trong ngực ngắm nghía đi.”

Ta đoán Đồng Sa nghe thấy lời này nhất định sẽ tức giận đến méo mũi. Hắn vốn tưởng tấm kính này là vật cực kỳ trân quý, không dè Nhạc Kha mở miệng lại chưa từng cầu xin đòi lại kính, nhưng một câu nói liền chỉ rõ tình cảnh hiện tại của Thiên hậu.

Thiên hậu tôn quý, lại bị tổng vào lao ngục, cũng chẳng thể coi là chuyện vẻ vang gì.

Đồng Sa đại thể là bị chọc giận dữ dội, mở miệng cũng không thềm lựa lời, mỉa mai nói: “Thân thể này chẳng qua là tên ngọc tử Long tam, còn về hồn phách bên trong, cũng không biết liệu có phải là đại vương huynh, cho dù Phụ quân thừa nhận là trưởng tử, cũng không có lý nào lại đem vị trí tôn quý ột kẻ đầu óc mơ mơ màng màng. Huống chi- -“ Hắn kéo dài giọng: “Nhị ca đã xin mẫu hậu, đem tấm kính đó đi Đồng Hải đối phó Tử Mạch rồi.”

Tử Mạch lợi hại thế nào, ta và Nhạc Kha đều đã chứng kiến. Vạn nhất Tử mạch hủy đi Côn Lôn thần kính, ba hồn của Nhạc Kha sẽ không thể nào quay về, chuyện này có chỗ nào tốt chứ?

Nhạc Kha bình tĩnh nói: “Vi huynh cáo từ, đi Đồng Hải diệt trừ Giao tộc, Tam vương đệ nếu đã không chịu đi cùng vi huynh, vậy vi huynh đành đi trước một bước.”

Đồng Sa nói rất nhiều, thế nhưng lại không thể khiến hắn tức giận, ngược lại bình tĩnh trầm ổn, khiến ta nảy sinh một tia cảm giác khác lạ.

Ngày thường hắn đối với ta vui cười buồn bực, hiện giờ Đồng Sa ngay cả lời mạo phạm đến Thiên đế trưởng tử cũng dám nói, thế nhưng lại không thấy hắn tức giận, hay là vì quá tức giận mà nhất thời một câu cũng không nói được?

Ta ở trong ngục hắn vẫn không nhúc nhích, dần dần nghe thấy tiếng bước chân, rõ ràng là đã tách khỏi Đồng Sa. Lại qua một chút nữa, chỉ nghe thấy Chu Tước Thần Quân hào sảng nói: “Đại vương tử cuối cùng cũng đến rồi? Nếu thuộc hạ còn đợi lâu thêm chút nữa, nhất định cho rằng đại vương tử không muốn thống lĩnh chúng ta đi diệt trừ Giao tộc cho nên mới kéo dài thời gian.”

Người trước giờ tùy ý đã quen, tính tình lại nóng như lửa, chính là một người không thích quanh co lòng vòng trong chúng tiên nơi Tiên giới. Hiện giờ Nhạc Kha có thể cùng người xuất chinh, thật khiến ta an tâm phần nào.

Chu Tước Thần Quân nổi tiếng là công chính liêm minh, nhất định không bị Thiên hậu nương nương mua chuộc. Dựa vào điểm này, đã biết Thiên đế lo nghĩ cho hắn, e rằng Thiên hậu muốn dùng thủ đoạn thì nhất định khó có khả năng thành công. Lời nói trước đó chẳng qua Đồng Sa điện hạ nói để xả giận mà thôi.

Trong phút chốc chúng tướng tiến đến tham bái hoàn tất, thiên binh thiên tướng dâng vân hương về Đồng Hải mà đi. Ta len lén từ cổ áo Nhạc Kha thò đầu ra, nhìn thấy mây khói lượn lờ, gió mát thổi vào mặt, có vài phần giống với đi đạp thanh chứ không hề có cảm giác đang liều mình ra trận, trong lòng không khỏi thất vọng.

69. Chương 70: Thất Thần Gửi Gắm Tâm Tư

Đồng Hải, sóng dữ nghìn trượng, trên đỉnh sóng là bầu trời cao vợi dày đặc mây đen, như thể sắp sửa rơi xuống. Nhạc Kha thống lĩnh một đội Thiên binh thiên tướng đứng trên đám mây, dưới chân hải âu cất tiếng kêu thê lương, lướt sóng chao lượn, đàn cá mập mắt mũi nhập nhèm, bơi hỗn loạn va đụng vào nhau. Trên sóng cả một người cao à đứng, mái tóc dài như hải tảo bay loạn trong gió, sau lưng giữa làn sóng biếc là Giao binh xếp thành hàng, chính là Giao vương.

Một đoàn Thiên binh thiên tướng xếp hàng đứng trên đám mây phía trước Nhạc Kha, bên cạnh Huyền Vũ Thần Quân, một người trên mình mặc tử kim khôi giáp nhưng vẫn không che được nét mỹ mạo, chính là Thiên giới Thái tử Lăng Xương.

Ta cuộn lại thành một cục, cố hết sức đem đầu rúc vào trong ngực Nhạc Kha, bên tai bỗng dưng nghe thấy một tiếng cười rất khê: “Ta lại không biết, thì ra Thanh nhi cũng có lúc nhát gan như vậy.”

Nói cách khác, hắn từng gặp qua lúc ta to gan lớn mật?

Trước đây mặc dù tiên pháp ta thấp kém, nhưng lá gan cũng không tính là nhỏ. Những chuyện liêu lĩnh gây ra cũng không phải chỉ một hai chuyện. Bất chợt từ trong ngực hắt thò đầu ra, ngược đầu lên nhưng chỉ nhìn thấy chiếc cằm như được tạc của hắn, đường cong hoàn hảo, lại hướng lên trên chút nữa, nhưng vì vị trí không tốt lắm nên không thể nào chiêm ngưỡng hết toàn bộ vẻ đẹp.

Lăng Xương Thái tử lại quay đầu cười nói: “Đại Vương huynh xuất chinh, thế nhưng còn mang theo một con điều tước tầm thường, thật sự không sợ phụ đề trách phạt, trị huynh tội làm hồng quân cơ sao?”

Từ trong lời nói của hắn ta nghe ra được một tia vui sướng khi người gặp họa, trong lòng suy đoán, lại thêm lời lẽ của Đồng Sa trong cơn tức giận, nói không chừng Nhạc Kha lần này ra trận chính là mưu kế của Lăng Xương Thái tử và Thiên hậu.

Nhạc Kha nhẹ nhàng sờ sờ hai cái trên đầu ta, thản nhiên cười nói: “Mấy ngày trước vì huynh giúp phụ vương dời phủ, giữa chừng đã cứu được con chim sẻ nhỏ đang bị thương này, thương nàng bơ vơ không nơi nương tựa mới mang theo bên người để dưỡng thương, phụ đề vì sao lại có thể tức giận?”

Mặc dù bây giờ là lúc đặc biệt, nhưng ta tức hắn nói ta đáng thương thể thảm thế này, đuổi bỏ chim sẻ vào yết hầu hắn một cái, cảm thấy được hắn mất tự nhiên mới thôi. Lại nghiêng đầu quan sát Lăng Xương. Ta hiện giờ tiên pháp cao thâm, không sợ Lăng Xương có thể nhìn ra chân thân, bất gặp ánh mắt hắn cũng không khỏi có chút càn rỡ.

Lăng Xương trước giờ được chúng tiên tử các tộc theo đuổi, giờ phút này bỗng nhiên bị một con chim đáng vẻ tầm thường, bộ dạng yếu ớt nhìn chằm chằm, cảm thấy khó chịu, chán ghét quay đầu đi, trào phúng nói: “Sở thích của Đại Vương huynh quả thật đặc biệt... Vì đệ trước đây cũng từng nuôi qua họa mi chim vẹt, nhưng chưa hề nuôi loại chim sẻ nhỏ bình thường thế này.”

Nếu là trước đây, khi nghe được lời này ta nhất định sẽ âm ỉ náo động một trận với hắn, nhưng từ khi ở núi Đan Huyết thấy Đan Chu đầu xù tóc rối, vung roi da quất vào mặt của Tiểu Kim Phượng, chỉ cảm thấy lông vũ cho dù có đẹp đến đâu cũng không bằng lòng dạ tốt bụng. Còn về vũ y tuyệt đẹp, lòng sớm đã không còn mong ước ấy. Đối với lời nói của Đồng Sa cũng bán tín bán nghi, nhớ tới việc Côn Lôn Thần kính bị lạc mất, hận không thể dùng ánh mắt mà bóc trần vẩy rồng trên người Lăng Xương, đem cả người hắn lục soát kỹ càng một lượt, tìm ra Côn Lôn Thần kính.

Lăng Xương đại khái đã thực sự tức giận đến độ không nhìn được, bắt tay niệm một câu quyết, hóa ra một ánh lửa, đánh úp về phía ta.

Nếu như ta là phượng hoàng, thời khắc này niết bàn cũng không phải chuyện gì quan trọng, nhưng rõ ràng bốn tiên chính là chim loan, thanh vũ trên người không chống được lửa. Tùy tâm hành động, đập đập cánh mới phát hiện cánh quả thực hơi nhỏ, căn bản không thể chống đỡ được hỏa châu Lăng Xương đánh tới. Đang muốn hóa về chân thân thì một bàn tay lướt qua, Nhạc Kha đã chặn hỏa châu lại, trầm giọng nói: “Vương đệ vẫn nên cẩn thận, con chim sẻ nhỏ này mặc dù bình thường, nhưng chung quy vẫn là sinh mạng, lý nào có thể lạm sát vô tội như vậy?”

Lăng Xương cất tiếng cười nhạt: “Đại Vương huynh bảo thủ quá. Thử nhìn bên dưới xem!” Thuận tay đánh xuống một tia sét, trong nước lập tức có một vài con cá mập lớn nằm phơi bụng trắng, oan uổng bỏ mạng.

Bên dưới Giao Vương cười vang như sấm, mây đen nhanh chóng tụ lại: “Tiểu tử Lăng Xương, người chẳng qua là thủ hạ bại tướng của lão phu, còn trộm điển tịch tu luyện ảo thuật của Giao tộc nhưng cũng không thể bắt được lão phu, chỉ bằng nhanh chóng lui binh, may ra còn có thể giữ được một mạng!”

Sắc mặt Lăng Xương trắng bệch, ánh mắt hạ xuống liếc nhìn một cái, khóe miệng bỗng dưng nổi lên một nụ cười quỷ dị: “Giao Vương không cần phải gấp. Bốn vương còn chưa dùng đến pháp bảo, không cần lo ngại.” Duỗi tay lần mò trong ngực vài lần, lấy ra một tấm kính đen to cỡ bàn tay. Cao cao nâng lên.

Lòng ta bất chợt lạnh buốt.

Mặc dù thời khắc này sắc trời mù mịt, ta vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vật Lăng Xương cầm trong tay đích thực là Côn Lôn thần kính, ngay cả đôi chim loan ân ái ở mặt sau cũng thấy rõ mồn một.

Lăng Xương vừa cầm tấm kính hướng về phía Giao vương, vừa quay đầu lại hướng Nhạc Kha mỉm cười đắc ý, mê hoặc đến độ khiến người nhìn mà sợ hãi.

Ta bò lên bả vai Nhạc Kha, ở bên tai hần rì rầm: “Chuyện này có gì tốt chứ?” Hần quay đầu, bất chợt chạm vào mỏ chim của ta, cảm giác ấm áp dịu dàng đó bỗng chốc khiến tim ta đập thình thịch, lùi về sau hai bước, móng vuốt chơi vơi trên không liền từ trên vai hần rơi xuống, được hần thuận tay đón lấy, đường hoàng ôm trong lòng bàn tay.

Hần nâng ta lên trước mặt, nhẹ giọng cười đùa: “Thanh nhi đang lo lắng thay vì phụ sao?”

Trong lòng ta như có lửa đốt mà giờ phút này hần còn trêu chọc cười đùa. Thực muốn dẹt ra một lời bịa đặt nào đó, hai mắt tức giận trừng lên, nhưng sợ bị Chu Tước Thần Quân cách đó mấy bước nghe được, nghiêng rằng nghiêng lợi nhỏ giọng: “Ban đầu sao ta lại không có mắt thế này, lại đi chọn con rồng ngốc người chứ? Côn Lôn thần kính đó chính là có liên hệ với sinh mệnh của người, trong đó...” Trong đó đại khái còn có một hồn một phách của hần, nhưng lời này lại không dám nói ra miệng, sợ kích động hần mất lý trí, làm ra chuyện rò rỉ, trong lòng thật sự ngổn ngang trăm mối, mọi sự khó khăn, cơ hồ gấp đến độ rơi nước mắt.

Hần đã không như trước kia, thế nhưng vẫn có thể ghi nhớ những tình cảm ngày trước, lại có thể đối với ta khoan dung chiều chuộng. Hiện giờ chẳng qua là dựa vào lời nói dối mà ta bịa ra nói với hần mới để ta tùy ý hoa chân múa tay. Trong đầu linh quang chợt lóe, quyết tâm một là không làm, nếu đã làm thì làm cho trót, cúi đầu rơi nước mắt: “Tam lang có điều không biết, ta và chàng...Sau mấy lần xuân phong, dạo gần đây mới phát hiện đã ngầm kết châu thai. Thanh Loan mặc dù không còn mặt mũi nào nữa, nhưng lý nào lại có thể trở mặt nhìn hài nhi không có phụ thân thương yêu chứ?” Nhớ đến thời thơ ấu của bản thân mà chua xót, chỉ hận lúc này không thể nhấc móng vuốt chim mà sờ bụng, làm như thể bên trong thực sự có một khối thịt.

Len lén đưa mắt thăm dò thần sắc của hần, thế nhưng lại thấy gương mặt hần đỏ bừng, trong lòng cực kỳ kinh ngạc: Lễ nào còn rồng ngốc này xấu hổ rồi? Nhưng tỉ mỉ quan sát mới phát hiện nét mặt hần cổ quái, như thể nhịn cười đến vô cùng khổ sở, lễ nào nghe được bản thân sắp làm cha, lại không thể ở trước mặt người khác bày ra bộ dáng hớn hở vui mừng, cho nên mới nhịn đến vắt vả như vậy?

Ta dùng mỏ chim khê mổ vào lòng bàn tay hần, dịu dàng khuyên: “Tam lang lại bày ra dáng vẻ cao hứng thế này cũng có ích gì. Nếu...Nếu chàng không thể đoạt được Côn Lôn thần kính về, xảy ra việc ngoài ý muốn, thiếp và đứa trẻ trong bụng cũng không muốn sống nữa...”

Phía bên kia, Giao Vương và Lăng Xương đang giương cung bạt kiếm, hai bên đều lấy ra pháp khí, của Giao vương chính là Tử mạch. Thế nhưng hần lại thấp giọng hỏi ta: “Điều Thanh nhi nói là thật sao? Nếu vi phu...vi phu có gì bất trắc, Thanh nhi cũng sẽ không chịu cô độc một mình?”

Hiện giờ hần có chút ngốc nghếch, mọi chuyện trước đây đều quên hết, nhưng tấm lòng đối với ta lại rõ ràng minh bạch. Ta nhắm mắt, nhớ lại lần đầu gặp nhau, nam tử tuấn nhã phong thái uy nghi giữa muôn trùng sóng biển, mặc dù biết giờ đây hần không rạng rỡ chói mắt như ngày đó, mất đi một tầng ánh sáng rực rỡ, thế nhưng con rồng ngốc này lại như thể khắc ghi vào tâm khảm của ta, khó mà dứt bỏ được.

Trong lòng ta như có muôn ngàn con sóng dâng trào, lúc là ánh mắt yêu thương của Tu La Vương phụ thân, lúc là tiếng nói cười nhàn nhã của con rồng ngốc ở trước mặt này, chỉ cảm thấy có chút mất mát, thế giới như một hoang mạc, không có gì đáng để ta lưu luyến. Hiện giờ hai bên không thể lưỡng toàn, rốt cuộc cũng sẽ không khỏi khiến một trong hai người phải thương tâm, trong lòng lo âu lưỡng lự, không ngừng tranh đấu giằng co, chậm chậm nói: “Có sống, e là cũng không bằng chết!”

Hần cúi đầu nói: “Thanh nhi trước nay không nói dối. Lời này đương nhiên cũng là thật.” Ý tứ ôn nhu dịu dàng khiến ta cảm động, mơ hồ giống như quay lại những tháng ngày hai bên lưỡng tình tương duyệt.

Chỉ là, trước nay ta chưa bao giờ nói dối hần. Hiện giờ tất cả mọi chuyện, tình chân ý thiết, nhưng lại đi cùng với lời bịa đặt, cũng có thể một ngày nào đó hần nhớ lại, đem những chân tình này coi là dối trá cũng không chừng.

Trong lòng chua xót, nhưng lại được hần cẩn thận nhét trở lại cổ áo. Thò đầu ra nhìn, hần đã như một con đại bàng lướt qua, nhún người nhảy đến đứng trên đám mây của Lăng Xương, cười nói: “Bảo khí của nhị đệ trông thật quen mắt, chỉ bằng cho Vương huynh xem thử?”

Lăng Xương lý nào lại chịu? Lập tức niệm chú ngữ, đất trời thoáng chốc âm u mù mịt, giữa lúc trời đất một mảnh tối đen, duy chỉ có sắc tím rực rỡ phá tan bóng tối, phóng về hướng đám mây.

Bên tai có tiếng binh khí va chạm, ta căng thẳng vươn móng vuốt bám vào cổ áo Nhạc Kha, y giáp lạnh lẽo, cúi đầu nhìn, không biết từ khi nào hắn đã mặc vào bộ bạch ngân giáp sáng loáng, sau lưng, Chu Tước Thần Quân y giáp đỏ rực nhảy lên hỏa vân, Huyền Vũ Thần Quân thiết giáp đen tuyền lặn vào trong sắc đêm mờ mịt.

Dưới chân sóng dữ cuộn trào, trên đầu ngọn sóng có hai người đang vững vàng đứng, một người Giao bào to rộng, một người tóc dài như hải tảo, ta chăm chú nhìn, một người trong đó chính là Giao vương, người còn lại, là Ly Quang.

Ta làm ồ trong ngực Nhạc Kha, chỉ cảm thấy xung quanh gió biển tấp vào mặt khiến người phát lạnh. Ánh sáng rực rỡ của Tử mạch bị hút vào bóng tối vô tận của Côn Lôn kính, bên tai tiếng gió mang theo tiếng cười của Lăng Xương: “Vương huynh, tấm kính này của huynh dùng thật tốt!” Một bên càng ra sức thúc giục thần kính.

Mặt sau kính bỗng bừng phát ra luồng ánh sáng ấm áp, song tê loạn điều nơi đó dần dần thoát ra khỏi tấm kính, trước là móng vuốt, kế đến là đôi cánh, cuối cùng là cái đầu đang ngẩng cao chạm vào nhau. Giữa không trung sấm vang chớp giạt, một tiếng lại nối tiếp một tiếng, thiên địa hồng hoang dường như đều theo tiếng sấm dậy mà run rẩy, Lôi công Điện mẫu cảm pháp khí vì Thiên giới mà ra sức. Những giọt nước mưa to như đồng tiền trút xuống, dội trên gương mặt của tất cả mọi người, nhưng vàng sáng phía sau kính như thể có một tầng kết giới bao quanh, nửa giọt nước cũng không cách nào xuyên qua được.

Dần dần tiếng ca cất lên, bất luận muôn ngàn sấm chớp, mưa như trút nước cũng không thể dập tắt được tiếng ca. Thanh âm này tựa như một luồng sáng ấm áp xuyên qua tiếng mưa rơi chớp giạt, vang vọng bên tai mỗi người, dịu dàng tâm sự, nhỏ nhẹ thủ thi.

Ta dường như nghe thấy lời triệu hồi của vận mệnh, thanh âm này chính là tiếng nói của tự do, tiếng nói của hòa bình, có thể bao dung hết thảy hung ác của vạn vật, là tiếng ca mà loài loạn điều từ lúc sinh ra đã yêu tự do cả đời vẫn luôn hướng đến. Ta chưa từng hát qua tiết tấu tự do hài hòa như thế này, nhưng mà ta yêu thích tiếng ca ấy, giống như những thư sinh nghèo nhà chỉ có bốn vách tường nhưng lại có vinh dự đọc qua sử sách, cảm xúc dâng tràn, nhiệt huyết sục sôi, phòng ốc tối tăm nơi hang cùng ngõ hẹp cũng không thể bào mòn đi ý chí, cảm y hoa phục cũng không thể trói buộc được kỳ tâm.

Đây là tiếng ca mà Loạn điều cả đời luôn muốn xướng lên.

Ta từ từ bò ra khỏi cổ áo Nhạc Kha, mưa rơi xối xả quất trên người, trong chớp mắt đôi cánh liền ướt nhẹp. Nhưng trong đầu chỉ ngập tràn tiếng ca này, đón lấy cơn mưa như trút mà bay lên, hóa về chân thân chim loan, hòa cùng nhịp điệu của Loạn điều trong kính, đón gió mà ca.

70. Chương 71: Hát Cùng Mây Ngàn

Trong điển tịch của Diêu tộc có đoạn chép, vào thời viễn cổ, khi chiến tranh giữa các tộc diễn ra liên miên, Phượng tộc đã xuất hiện một đôi vợ chồng Loạn điều vô cùng ân ái. Nhưng người chồng chết trong trận chiến giữa Diêu tộc và ngoại tộc, người vợ tìm đến chiến trường, khóc lóc không ngừng, nàng tìm đến một vị thượng thần có pháp thuật cao cường, từ bỏ thân xác, đem nguyên thần của mình và chồng phong ấn ở mặt sau một tấm gương. Vào đêm trăng tròn, lúc tĩnh lặng vắng người, nguyên thần của hai vợ chồng sẽ rời khỏi tấm gương, ân ái giao hòa hát ca vui mừng.

Ta cứ nghĩ đây chỉ là một truyền thuyết xa xưa, nhưng nay mới biết thì ra truyền thuyết này có thật.

Tử Mạch càng sáng chói, bóng đêm khôn cùng, tiếng ca của chim Loan càng vang vọng, những hạt mưa tạt vào mặt khiến ta đau rát, nhưng lòng lại tràn đầy vui sướng tựa như muốn thoát khỏi thể xác, chỉ có ca hát mới có thể biểu đạt hết nỗi lòng này. Có một loại tình yêu ngay cả sinh tử cũng không thể ngăn cách

được. Ta nghe thấy trong tiếng ca ấy chứa đựng một tình yêu say đắm sống chết không rời, thâm tình gắn bó, nghĩa nặng bền lâu, hai trái tim hòa cùng nhịp đập.

Trong cảnh bão to gió lớn, mưa rơi như trút, ta nghe thấy Nhạc Kha hoảng hốt gọi: “Thanh nhi, trở về đi...” Cũng nghe giọng nói gấp gáp của Lăng Xương thái tử: “Thanh Loan, vì sao nàng lại ở đây?” Nhưng ta không thể chống lại tiếng ca đầy ma lực kia, khiến ta không hề quay đầu lại.

Dần dần có Giao Nhân cất giọng hát hòa cùng tiếng ca, giọng hát trong trẻo mãnh liệt cao vút, mang theo nỗi buồn triền miên bi thương vô tận. Giống như đóa hoa nở ở nơi đáy lòng sâu thẳm, hương tỏa theo làn gió, ngửi mùi hương lòng càng sâu thêm.

— Đây là khúc ca của sự ly biệt.

Giao Nhân có sở trường về thuật mê hoặc, ngay cả tiếng ca của Giao Vương cũng không thoát khỏi tà âm đó, chỉ có mình Ly Quang thì không cần âm thanh mê hoặc ấy, tự tìm con đường riêng, tiếng ca tự nhiên, âm điệu trong trẻo. Thanh âm như vậy, muốn mê hoặc lòng người đã khó, muốn mê hoặc thần binh Tiên giới chỉ sợ càng khó hơn. Nhưng mà hắn không chút sợ hãi đứng trên đỉnh ngọn sóng, nhấp nhô theo nhịp thủy triều vẫn không ngừng cất tiếng ca.

Tay Giao Vương nâng Tử Mạch, trong cơn giông bão ra sức gào thét: “Đồ ngốc, đây là lúc nào rồi mà người còn không chịu dừng thánh âm?”

Thánh âm chính là tiếng ca của vương tộc Giao Nhân, người ca phải dùng một lực thu hút tâm thần rất lớn, cũng dễ dàng mê hoặc lòng người nhất. Ly Quang từng nói, khi thánh âm cất lên, thần tiên có tâm trí bạc nhược đều phải quăng vũ khí mà đầu hàng, kể hết những ham muốn mê hoặc mà mình mong mỏi.

Từ lúc sinh ra đến khi trưởng thành, Ly Quang luôn học thánh âm. Ta và hắn quen biết đã lâu nhưng cũng chưa từng được thưởng thức thánh âm này. Giao Vương thấy Ly Quang không chịu nghe theo lời mình thì càng thúc giục Tử Mạch, ánh sáng càng mạnh, tiếng ca của chim Loan càng vang dội. Bỗng chốc cuồng phong bão táp càng dữ, ta lảo đảo bay lượn trong mưa, chỉ nghe vài tiếng rầm rắc dường như ngay cạnh bên tai, trong miệng cảm thấy ngòn ngọt thì ta đã ối ra một ngụm máu tươi, ánh sáng của Tử Mạch xuyên qua Côn Lôn kính khiến tấm gương đột nhiên vỡ tan thành nhiều mảnh, tiếng ca chim Loan bi thương, trong thoáng chốc Tử Mạch cũng vỡ tan hóa thành những mảnh vụn mang ánh hào quang màu tím từ tay Giao Vương rơi xuống làn sóng u tối nơi biển cả mênh mông.

Ta bay về phía trước, hóa thành hình người nhào về hướng Côn Lôn thần kính. Ánh mắt Lăng Xương thái tử mờ mịt nhìn theo ta đang rơi xuống, đón lấy những mảnh vụn của thần kính. Khi ánh mắt hai ta chạm vào nhau, lòng ta nổi lên cảm hận trùng mắt nhìn hắn, tay áo mở rộng đón lấy mảnh vỡ thần kính lớn nhất, lại đưa mắt nhìn những mảnh vỡ nhỏ còn lại đang rơi vào đáy biển sâu, lòng vô cùng sợ hãi ngẩng đầu nhìn xung quanh tìm kiếm Nhạc Kha, chỉ thấy đôi chim Loan ân ái phía sau mặt thần kính đã mất đi kết giới hộ thể, hào quang tiên nguyên sáng chói bên trong đột nhiên bị nước mưa xuyên thấu hóa thành bột mịn, tan thành mây khói.

Đột nhiên phía sau có một khối khối giáp ẩm ướt dán sát vào, người nọ vội hỏi: “Thanh nhi, Thanh nhi, nàng có ổn không?”

Tinh thần ta mỗi mảy, tiếng ca tận nơi đáy lòng đã mờ mịt, cho dù cố gắng giãy giụa cũng không cách nào thoát ra được cái ôm siết chặt kia, lòng ta sợ hãi cực độ, ôm chặt mảnh còn lại của thần kính, cuồng loạn la hét: “Gương vỡ rồi...gương vỡ rồi...”

Ta đã nhìn thấy rõ ràng nguyên thần của vợ chồng Loan điểu tan biến ra sao. Nguyên thần của bọn họ gửi ở mặt sau thần kính, mà một hồn của Nhạc Kha ký sinh trong kính, một hồn ký sinh trong cơ thể của Long Tam thái tử, một hồn còn lại tuy bảo là đã được trấn trong nguyên thân, nhưng phụ thân cũng đã nói, nguyên thân kia sớm đã không dùng được nữa, vừa động vào thì sợ rằng sẽ hóa thành bột phấn, chẳng qua là người đã dùng tiên pháp tạo thành cái giả mà thôi.

Nay Côn Lôn thần kính đã vỡ, phụ thân lại chưa đến, hồn phách của Nhạc Kha không ổn định, đại chiến đã diễn ra, ta sợ...có một ngày hồn phách của hắn sẽ rời bỏ ta mà đi.

Trước đây ta cũng từng chú trọng vấn đề hình thức, rất hâm mộ bộ lông vũ xinh đẹp của Đan Chu, lần đầu

gặp Nhạc Kha liền bị dánh vể bên ngoài của hấn cuốn hút, sau đó lại phát hiện hấn là con rồng ngốc, trong lòng không khỏi thất vọng.

Đám tiên tử tiên nga trẻ tuổi trên thiên giới đều muốn phó thác đời mình cho phu quân tương lai, cho nên tướng mạo, gia thế của phu quân chính là tiêu chuẩn xét tuyển hàng đầu. Chỉ có phu quân do ta chọn, hồn phách không đầy đủ, thân thể cũng là vay mượn của người khác, nguyên thân đã rách nát không dùng được, thậm chí hiện tại ngay cả những ký ức trước đây của chúng ta cũng không nhớ nổi, nhưng mà ta vẫn luôn muốn ở cạnh bên hấn mãi đến sau này. Khôì khôì giáp lạnh như băng bẻ ta chậm rãi bước lên đụn mây, hấn thở dài bên tai ta: “Thanh nhi ngốc...Thanh nhi ngốc...”

“Chàng mới ngốc!” Ta túm chặt lấy những mảnh vỡ của thần kính giống như đang ôm bảo vật. Vừa mới bác bỏ câu nói kia mà lòng đột nhiên nghẹn ngào không xiết, con rồng ngốc này chính mình bị bệnh hay quên đã không nói, vậy mà còn nghĩ kẻ khác cũng giống như hấn. Chẳng qua là ta rộng lượng bao dung cho hấn mà thôi.

Trên đụn mây bên kia, Lăng Xương nhìn chằm chằm ta, ánh mắt kia rất lạnh lùng, đột nhiên hấn nở nụ cười với ta: “Ta sẽ chém nó!”

Hấn chém hay không chém cái gì thì có can hệ chi đến ta?

Ta vẫn còn tựa vào lòng Nhạc Kha, đau lòng lúng túng, không biết làm cách nào mới có thể tu bổ hoàn toàn hồn phách cho Nhạc Kha, chợt nghe ‘xẹt’ một tiếng thì Lăng Xương đã rút Hỏa Vân kiếm của Chu Tước thần quân ra, bước một bước lớn đi đến chỗ ta và Nhạc Kha.

Hấn bị điên rồi à?

Dưới chân sóng lớn cuộn cuộn, Giao Tộc đang đề phòng mà hấn lại chạy đến nơi này chém ta và Nhạc Kha.

Hỏa Vân kiếm mang theo nhiệt độ cực nóng nhanh chóng tiến đến, ta và Nhạc Kha bị bắt phải tách rời nhau, hấn lại chém một nhát vào khoảng không giữa ta và Nhạc Kha, chỉ thấy có hai đốm lửa nho nhỏ cháy dần đến chân của hai người chúng ta.

Ta chợt hiểu ra: Thì ra thứ Lăng Xương muốn chém chính là tơ nhân duyên của Nguyệt Lão.

Ngọn lửa nhỏ kia cháy đến cổ chân ta thì tắt.

Ta ngẩng đầu nhìn Nhạc Kha ở phía đối diện mình, nỗi lòng lo lắng quẩn luyến không muốn rời xa vẫn không hề giảm đi phần nào. Ánh mắt của hấn nhìn ta vẫn dịu dàng như trước. Lòng ta hết vui lại buồn. Lúc trước, ta sợ tình duyên giữa ta và hấn chẳng qua chỉ là do một sợi dây tơ hồng của Nguyệt Lão cưỡng ép, buộc cùng một chỗ mới động lòng, mỗi lần đều chẳng chịu suy nghĩ cho kỹ. Nay tơ hồng đã đứt nhưng tình ý ta dành cho hấn vẫn chưa hề suy giảm. Có lẽ tơ hồng vốn chẳng có tác dụng gì. Đau đớn càng cực điểm, Côn Lôn thần kính đã vỡ, sau này hấn phải làm thế nào đây?

Lăng Xương mỉm cười bí hiểm: “Thanh nhi, nay ta chặt đứt tơ hồng, kế tiếp sẽ giết Giao Nhân này, xem nàng còn có thể có ý trung nhân nào nữa?”

Ta còn chưa trả lời thì hấn đã vứt bỏ Hỏa vân kiếm, bay về phía Ly Quang. Thiên binh thiên tướng thấy Thái tử bay xuống hạ giới đương nhiên toàn bộ đều rời khỏi mây mà bay xuống. Ngay lập tức khắp nơi đều đen kịt người.

Ly Quang trời sinh tính đôn hậu nhạy cảm, hiếm khi phát sinh tranh chấp với người khác. Giờ phút này một đám tướng lĩnh mang theo sát khí áp xuống, tiếng giết chóc vang vọng tận trời, lòng ta mặc dù vẫn nhớ đến hấn, nhưng càng lo lắng một chuyện khác. Vì thế túm chặt mảnh vỡ, về mặt buồn rười rượi hỏi Nhạc Kha: “Thần kính này vỡ rồi, có cảm thấy có gì không khỏe không?”

Trong mắt hấn hiện lên ánh sáng nhu hòa: “Vỡ thì vỡ thôi. Dù sao cũng không quan trọng bằng Thanh nhi.”

Ta bị một sức lực rất lớn kéo vào cái ôm cứng rắn lạnh như băng, khôì giáp cộm cần khiến ta cảm thấy hơi đau. Trong lòng lo lắng tự trách, thật cẩn thận lần mò đem những mảnh vỡ Côn Lôn thần kính còn sót lại này cất kỹ vào trong ngực. Lúc này mới đẩy hấn ra, bảo: “Chẳng lẽ chàng muốn giống như hai con

chim Loan này.....”. Nghĩ đến hấn sắp hồn phi phách tán khiến cho lòng ta đau đớn cực điểm, quát: “Vì sao không giết hấn? Giết hấn đoạt lại thần kính?”

Tiếng sấm không ngừng không nghỉ vang lên bên tai, cơn mưa to lạnh buốt tưới lên mặt ta, mưa lạnh, lệ nóng, tinh thần ta mê muội suy nghĩ, giá mà lúc đầu vừa thấy Lăng Xương liền giết hấn đoạt lại thần kính. Ta cũng không phải là không có năng lực này.

Bây giờ thần kính đã vỡ, bảo ta đi đâu tìm một cái khác để gửi hồn phách quý giá vào đây?

Sát tâm trong lòng ta nổi lên, chỉ cảm thấy phải tìm cái gì đó để lấp đầy nỗi khủng hoảng trong lòng. Lại đẩy ra Nhạc Kha ra lần nữa, kêu lên: “Ta muốn giết hấn, giết hấn!”

Cánh tay bị người ta giữ chặt, hấn kéo ta lại, lệ nóng đã phủ đầy mặt, ta hung hăng cắn tay hấn một cái, mắt đỏ ngầu hét lên: “Chàng không cho ta giết hấn thì bồi thường tấm gương cho ta, bồi thường tấm gương cho ta!”

Hấn nói nhỏ một câu bên tai ta, lập tức ta ngây người như tượng gỗ.

Hấn nói: “Nha đầu ngọc, hồn phách của ta đã tụ đủ. Cần tấm gương kia làm chi?”

Cảnh sát phạt xung quanh vẫn không ngừng, tiếng ca bi thương của Giao Nhân vẫn vang vọng, tiếng kêu thảm thiết không dứt, chim hải âu kinh hoàng vỗ cánh bay trốn khắp nơi, Thiên Lô Điện Mẫu thúc giục tiếng sấm nổ vang kéo dài không dứt, nhưng vọng vào tai ta chỉ như tiếng pháo nổ, niềm vui mừng tựa sóng lớn thủy triều dâng lên, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân ta. Ta ngơ ngác đứng trước mặt hấn, ánh chớp lằn hồi chiếu sáng gương mặt của hấn trong bóng tối, gương mặt thanh tú như vậy, ánh mắt chuyên chú như vậy, được nước mưa gột rửa, tựa như lần đầu gặp gỡ, nam tử bước trên làn sóng trước kia do bàn tay định mệnh đùn đẩy, trong thời khắc này hoàn toàn chính chắn đứng trước mặt ta.

Vui sướng dạt dào, khiến người ta hoa mắt.

Ta vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đôi gò má của hấn, cảm giác mát lạnh ngấm vào người. Nhưng vẫn nhẹn không được đem toàn bộ lòng bàn tay đều dán lên đó, từng chút từng chút một, từ khoảng gian mày chậm chậm vuốt xuống, giống như đã rất lâu rồi, lại giống như trong chớp mắt, bỗng chốc ta nghĩ đến một vấn đề.

Ta thật sự vui mừng đến hồ đồ rồi!

Ta đành nghiêm mặt lại, lòng tràn đầy ý cười khó suy giảm, muốn nghiêm mặt lại thì tất nhiên có hơi gượng, nhưng lúc này cũng đành phải vậy. Đề thấp giọng hỏi: “Tam điện hạ, ba hồn phách của chàng hợp nhất là chuyện xảy ra khi nào thế?”

Ta nghĩ tới cách đây chẳng bao lâu, ở chỗ Điện Trì Giao Vương ta tự xưng là đã có quan hệ xác thịt với hấn, sau đó lại nói dối là đã có con với hấn..... Trên mặt nhẹn không được nóng tựa như thiêu. Nếu như hấn nói ba hồn đã hợp nhất từ sớm, ta nhất định sẽ bóp chết hấn, sau đó tự sát.

Có lẽ hấn nhìn thấy sát ý trong mắt ta, lập tức cúi xuống nhìn xung quanh, lại chỉ vào một chỗ bên dưới nói: “Thanh nhi nàng nhìn xem, Ly Quang sợ là sắp gặp chuyện không may, ta đi xem thử, đừng để Lăng Xương thật sự đánh chết hấn.”

71. Chương 72: Họa Diệt Tộc

Mặc dù trong bụng ta tràn đầy nghi hoặc hận không thể nhéo lỗ tai hấn để hỏi cho rõ ràng, nhưng vẫn cúi đầu nhìn xuống phía mặt biển thì thấy Lăng Xương đang cầm trong tay Thanh Phong kiếm dài ba xích sắp đâm vào Ly Quang, ta và Nhạc Kha đang ở khoảng cách xa như vậy, có muốn cứu cũng không kịp nữa, cả hai cùng kinh hoàng hét lên một tiếng, vội vàng lao xuống phía dưới.

Trong chớp mắt tay cầm kiếm của Lăng Xương chệch đi, nhẹ nhàng đâm lệch sang bên cạnh, Ly Quang vẫn đứng vững trên đỉnh sóng, ngay cả một lọn tóc cũng chưa từng bị tổn hại.

Ta thở phào một hơi, lại tiến gần thêm một chút, quan sát tỉ mỉ bên dưới, chỉ thấy Ly Quang cười nhạt như lúc bình thường, áo bào trắng mạnh mẽ, cũng không có cảm giác đao kiếm đang bao vây quanh thân mình, ngược lại giống như đang bước chậm rãi trong sân vắng, dưới chân sóng biển cuộn cuộn, từng bước nở hoa. Mỗi nhẹ nhàng cất tiếng hát tựa như sóng biển khẽ lay động, có một người đang dạo chơi dưới ánh trăng, lại tựa như từng gợn sóng thanh thần lướt đuổi nhau, không khí bình yên nói không nên lời khiến cho lòng người không thể nào nảy sinh ý đề phòng, chỉ cảm thấy đây là tất cả những gì mà bình sinh mình mong muốn.

Sau khi Lăng Xương chém xuống một kiếm thì chưa từng chém ra kiếm thứ hai, ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ không khỏi chỉ vào hắn cười nói: “Lăng Xương điện hạ đã mấy bữa chưa ăn rồi? Sao ngay cả thanh kiếm cũng vung không nổi?”

Nếu như lúc bình thường thì đương nhiên hắn sẽ bị những lời này khiến cho tức giận kinh khủng. Ta đi vòng tới trước mặt hắn để nhìn cho rõ, hôm nay sắc mặt hắn lại rất mờ mịt.

Nhạc Kha khẽ cười nói: “Hắn bị thánh âm mê hoặc rồi.”

Cách đó mười bước Giao Vương đang ra sức chiến đấu với hai vị thần quân Chu Tước và Huyền Vũ. Bởi vì ông ta vốn sống trong nước đã lâu, đạp sóng mà đi cũng chỉ như đi dạo, Hai vị Thần Quân Huyền Vũ Chu Tước làm thượng tiên đã nhiều năm, nếu là đánh nhau trên mây thì chắc sẽ có vài phần thắng nhưng lúc này đánh nhau với ông ta ở nơi đây thì xem ra tay chân có chút vụng về. Giao Vương thoáng chốc đứng trên đỉnh sóng rồi lại thoáng chốc ẩn mình dưới đáy nước, bất chợt đâm hai người bọn họ một kiếm, có lẽ hai người này không quen thủy tính, Chu Tước Thần Quân lại thuộc hỏa, trời sinh đã tương khắc với thủy, trong chớp mắt đã bị làn sóng lớn nuốt mất, phải uống mấy ngụm nước biển mặn chát, may mắn được Huyền Vũ Thần Quân cứu, kéo người ra khỏi sóng lớn. Người đàn ông trắng kiện đang dựa vào bờ vai của Huyền Vũ Thần Quân mà miệng thì không ngừng phun nước, khác xa so với dáng vẻ long tinh hổ mãnh của người lúc còn trong phủ đệ khiến cho ta rất thích thú.

Giao Vương chiếm lợi thế, liếc nhìn Ly Quang, kiên quyết quát: “Con ta còn không mau giết thái tử Thiên Giới đi. Chẳng lẽ chờ bị diệt tộc sao?”

Ánh mắt Ly Quang hiện lên sự tranh đấu dữ dội, nhưng trong khoảnh khắc không tập trung đó, Lăng Xương đã tỉnh táo lại, miệng không rõ niệm chú ngữ kỳ quái gì hòa với giọng ca của Ly Quang, không biết vì sao lại khiến cho người ta cảm thấy đau đầu.

Ta vung ống tay áo quét Lăng Xương văng xa ra khiến hắn ngã khỏi đụn mây, chìm nổi trong làn sóng biển, Ly Quang vui vẻ nói: “Thanh nhi –”

Ta và hắn xa cách đã lâu. Bước tới hai bước thế nhưng thấy sắc mặt hắn tiều tụy, gầy trơ cả xương, không khỏi kinh hãi: “Ly Quang, từ lúc nào mà ngươi trở thành bộ dạng này?”

Nhạc Kha mới định tiến đến thì đã nghe Chu Tước Thần Quân kêu lớn: “Đại vương tử, thái tử điện hạ đã bị Thanh Loan đánh ngã xuống biển, điện hạ phụng chỉ tiêu diệt Giao Nhân thì nên nhanh chóng giết chết Giao Nhân thái tử đi, cũng có thể về Thiên Giới phục mệnh.”

Trong đầu ta tựa như chớp giữa trời quang, ý niệm đầu tiên chính là vung ống tay áo đánh Chu Tước Thần Quân ngã xuống biển sâu luôn để cho ông ấy uống nhiều nước biển thêm chút nữa, cho ông ấy mãi bận phun nước không còn rảnh miệng để lảm lời. Lời nói kia của ông ấy giống như lúc hạnh phúc nhất thì được nghe tin dữ khiến lòng ta thoáng chốc đại loạn.

Quay đầu lại nhìn Nhạc Kha, có lẽ hắn cũng bị niềm vui tương phùng làm cho đầu óc lu mờ giống như ta, bị lời nói của Chu Tước Thần Quân làm hoảng loạn lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch nhìn ta. Thời gian thoáng chốc đã trôi xa, tháng ngày xa xưa nay tan vỡ, khó mà toàn vẹn như lúc đầu.

Mặt biển dưới chân Ly Quang đã có một tên Giao Nhân thấp bé trôi lên chắn trước mặt hắn, lăm lẹ không thể xem thường quát: “Ai muốn giết thái tử điện hạ, trước hết phải bước qua xác của ta!”

Chỉ nghe phía sau có một giọng cười tràn đầy oán hận nói: “Tốt! tốt! Vương huynh, thì ra huynh với Giao Nhân thái tử là tình bạn cố tri, lần này đến đây là muốn thả hần!”

Ta buột miệng nói: “Mới không phải!” Vốn một lòng muốn biện giải cho Nhạc Kha, lời nói vừa rồi sợ là đã có vài phần tổn thương Ly Quang. Nếu nói lần này Nhạc Kha vì tiêu diệt Giao Nhân mà đến đây cũng không sai, quả thật hần đã nhận đạo chỉ. Nếu nói hần nổi lên sát tâm đối với Ly Quang thì quyết không thể có. Nhưng dưới sự bức ép của Lăng Xương, ta cùng với hần chung một đường nhưng lại phải mở miệng phủ nhận, huynh đệ ngày xưa thế nhưng hôm nay vung đao về phía nhau, sao không khiến Ly Quang đau lòng chứ?

Ta quay đầu nhìn lại, sắc mặt Ly Quang trắng bệch, lưng lay sắp ngã khỏi đỉnh sóng. Trong lòng căng thẳng, người đã di chuyển vòng qua Giao Nhân thấp bé, đỡ lấy hần.

Ly Quang tựa vào vai ta, thở dốc một hồi, lại muốn giãi giụa nhưng đã bị ta ấn chặt, tức giận bảo: “Người cứ giãi giụa như vậy, ta sẽ quăng người xuống biển cho cá lớn ăn.”

Cũng không biết là đang tức giận câu nói sai vừa rồi của mình, hay là tức giận tình cảnh trước mắt, chỉ cảm thấy nói nhiều hơn một câu cũng là sai lầm, trái phải đều không đúng, rất khó xử.

Nhạc Kha tiến lên hai bước, dịu dàng nói: “Thanh nhi.....”

Bên cạnh mùi máu tươi càng nồng, thiên binh thiên tướng cùng Giao Nhân đang đấu với nhau trong biển, không chết không ngừng. Máu tươi nhuộm đỏ mặt biển, sinh tử đại nghĩa trước mặt, tiếng gọi này của hần sao mà vô lực yếu ớt đến thế. Tuy rằng hôm nay họa diệt tộc của Giao Nhân hơn phân nửa là nên trách Giao Vương dẫn lửa lên thân, nhưng ta cũng không thể nhìn Ly Quang chết ở trước mặt ta.

Mới vừa rồi ở trên đụn mây, cõi lòng ta tràn đầy nhu tình mật ý, nhưng đảo mắt liền bị thế giới đầy máu tanh trước mắt đánh tan mất. Nhạc Kha tất nhiên khó xử, mẫu thân của hần nay còn ở Thiên Giới, lần này lại cùng chiến đấu với Lăng Xương, nếu người biết chuyện đem chuyện hần và thái tử Giao Tộc có mối quan hệ bằng hữu báo lại cho Thiên Đế, nếu Thiên Đế tức giận, sợ là hai mẹ con họ đều gặp phải tai ương.

Lăng Xương ở phía sau hần cười khê: “Đại vương huynh, tuy rằng công chúa Tu La không tề, nhưng Tu La Vương và Thiên Giới là kẻ thù truyền kiếp. Huống chi công chúa Tu La này còn thông đồng với Giao Nhân. Nếu đại vương huynh không muốn gánh trên mình tội danh cầu kết với kẻ thù Tu La và Giao nhân, vẫn mong cùng với vương đệ ngăn địch!” Lại gần từng tiếng nói: “Giết Giao Nhân thái tử và Tu La công chúa này, cũng coi như một công lớn!”

Nhạc Kha không hề động đậy, lại tiến lên một bước, kiên trì gọi: “Thanh nhi.....”

Trong lòng ta đau đớn cực hạn. Ánh mắt hần tràn đầy kỳ vọng như vậy khiến cho ta làm sao có thể cự tuyệt được chứ? Nếu giờ phút này mẫu thân của hần không ở trên Thiên Giới thì cùng lắm ta sẽ cuỗm hần bỏ trốn về Tu La giới, ta cũng không sợ thiên binh thiên tướng đánh tới núi Tu Di, nhưng hiện tại mẫu thân của hần còn đang ở Thiên Giới, ta sao có thể vì tư tình nhi nữ mà bảo hần bỏ lại thân mẫu của mình?

Ly Quang đẩy ta ra, quát: “Thanh Loan, người ngốc nghếch ở lại đây làm gì? Cho dù người mến mộ ta, cũng không cần phải vội vàng tìm cái chết! Còn không mau về Tu La giới của người đi!”

Ta sững sờ tại chỗ, đúng là đang đứng giữa Nhạc Kha và Ly Quang nhưng nay nhìn lại, khoảng cách giữa ta và Nhạc Kha không chỉ ngắn ngủi có vài bước chân mà chính là vô số tướng sĩ tử nạn của toàn bộ Tu La giới và Thiên Giới, cùng với bao nhiêu ân oán hận thù chồng chất mấy đời nổi tiếp nhau.

Ta hoàn toàn hiểu rõ lòng tốt của Ly Quang. Hần toàn tâm toàn ý bảo vệ cho ta như vậy, chẳng qua là nghe thấy Lăng Xương muốn giết luôn cả ta nên mới muốn ta rời khỏi nơi này.

Ngàn năm tình nghĩa, chút ăn ý đó cũng vẫn còn.

Ta mỉm cười với Nhạc Kha, thản nhiên nói: “Ngày xưa Thanh Loan và Tam điện hạ quen biết cũng không ngờ sẽ có họa ngày hôm nay. Nhưng người và ta đều có điều vướng bận, ví như Thanh Loan, mới cùng Tu La vương phụ thân nhận lại nhau, bất luận thế nào cũng muốn hầu hạ bên gối người, cho lão nhân gia người hưởng được tình cảm phụ tử, bù đắp lại nhiều năm mong nhớ!”. Nếu chàng có thể hiểu rõ lòng ta thì giờ

phút này cần phải nhớ đến thân mẫu của mình! Côn Lôn Trắc Phi nửa đời đau khổ, nay mới có thể giải được cấm chú, ta và chàng sau này còn núi cao sông dài, chung quy vẫn có ngày gặp lại!

Nhìn thấy sắc mặt hần càng thêm chua xót bất đắc dĩ, ta nhanh chóng lùi ra phía sau, kiên định đứng bên cạnh Ly Quang. Giao Nhân thấp bé kia nức nở nói: “Công chúa điện hạ thật có thiện tâm, mong hãy vì giao tình trước đây với thái tử điện hạ, điện hạ nhà ta bị Vương giam giữ trong điện nhiều ngày, chưa từng ăn uống, giờ phút này cơ thể suy yếu, xin công chúa điện hạ nhớ đến chút tình tri ngộ, người vì nhớ nhung công chúa mà cơm nước không màng đến thì hãy cứu người một mạng.”

Ly Quang trừng mắt liếc hần, “Ngột Liệt, chớ có nhiều chuyện! Liên quan đến chuyện sống chết, há có thể bảo công chúa Tu La tặng không tính mạng?”

Chợt nghe Lăng Xương cất tiếng cười to: “Ba người các ngươi diễn trò cũng khá lâu rồi! Vương huynh à, cho tới hôm nay vương đệ còn tưởng rằng người Thanh Loan thích chính là thái tử Giao Nhân máu lạnh này, hôm nay mới biết, mắt nhìn người của nàng quá kém, chọn đi chọn lại thế nhưng lại chọn một con rồng vô tích sự, hồn phách không đầy đủ, hay quên, đầu óc không tỉnh táo, giờ còn dám mạo nhận là trưởng tử của Thiên Đế, cũng không biết có phải là chán sống rồi không mà vọng tưởng đục nước béo cò ở Thiên Giới.”

Tựa như hần muốn đem hết oán giận phát tiết trong lời nói, lại hét lên tràn đầy ý mỉa mai: “Vương huynh ơi vương huynh, rốt cuộc ngươi có phải là vương huynh của ta hay không? Đông Hải vương thúc cùng vương thẩm kia đã bị quyền thế che mắt, muốn đưa con nhà mình đẩy lên địa vị cao sang, nhưng cũng chỉ là một kẻ nhìn sơ đã biết là chẳng có phúc khí gì?”

Lòng ta vô cùng phẫn nộ nhìn thấy được hai mắt Nhạc Kha như phun hỏa, có lẽ đang nghĩ đến mấy vạn năm sở chịu khổ sở của Côn Lôn Trắc Phi. Trong lòng cảm thấy rất khó chịu nhưng lại không thể lên tiếng ủng hộ cho hần, bằng không sẽ khiến hần phải chịu thêm tội danh không đáng có. Đang lúc hết sức khó xử thì chỉ nghe Lăng Xương huyết sáo, lập tức nước biển cuộn cuộn dữ dội, bốn phương tám hướng vang lên tiếng đáp lại, trong chớp mắt xảy ra một điều quái dị lạ thường, một đội kỵ binh đang ẩn trong nước từ từ nổi lên, toàn thân đều một màu tối đen, cũng không biết có phải thật sự đạp sóng mà đi hay không mà không hề nghe thấy tiếng vỗ ngựa.

Người dẫn đầu đội kỵ binh kia ước chừng cao khoảng một trượng, tay cầm trường mâu, trong nháy mắt đã đánh tan những Giao Nhân đến cản đường, ném bọn họ ra xa, trường mâu nhiễm máu đỏ tươi, chỉ nghe tiếng hét thềm khát máu tanh của hần không ngừng vang lên, từng tiếng đều cao vút, tựa hồ chém giết đến vui sướng.

Đôi đồng tử của Ly Quang co rút mãnh liệt, đẩy mạnh ta ra: “Thanh nhi đi mau, đây là U Minh Thiết Kỵ. U Minh Thiết Kỵ có thể so sánh với quân Tu La.”

Quân Tu La người người dũng mãnh thiện chiến, trước đây lúc còn ở trong thành Tu La, ta cũng từng theo Tu La vương phụ thân thị sát quân tình, đây chính là ấn tượng khắc sâu nhất trong ta. Nhưng U Minh Thiết Kỵ này lại chưa nghe bao giờ.

Mắt thấy U Minh Thiết Kỵ càng ngày càng gần, ta phát hiện trong bộ mũ giáp thiết kỵ ấy thế nhưng là một bộ bạch cốt, trên gương mặt trắng bệch chỉ có năm lỗ thủng màu đen và mấy cái răng nanh không tròn vẹn.

Ly Quang đẩy mạnh ta ra, giọng nói hoảng sợ giống như tận thế: “Thanh nhi mau đi đi! Hôm nay Giao Tộc ta phải tuyệt vong rồi!”

72. Chương 73: Nước Đồi Dòng

Ta đứng phía trước Ly Quang, rút ra Thanh Linh, ngẩng đầu hạ gục một bộ bạch cốt trong đội quân U Minh Thiết Kỵ đang xông tới, mùi thịt hôi thối tanh nồng xộc vào mũi. Mặc dù trong lòng ta cực kỳ sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn có thể duy trì ý cười: “Ly Quang, sao ngươi lại nhát gan đến vậy? Chẳng qua là mấy...” Chỉ nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc, bộ bạch cốt gãy đó thế nhưng lại bắt đầu hợp lại như cũ.

Ta không thể nào tin nổi, cứ ngây ngốc nhìn bộ xương vừa bị ta chém đứt dấy trước mặt ta, tự tay sắp xếp lại cái đầu, xoay xoay cần cổ một cách lưu loát, hai hốc mắt đen ngòm liếc nhìn ta chằm chằm. Rõ ràng

chỉ là hai cái lỗ tối om om, nhưng không hiểu vì sao lại khiến ta cảm giác thấy bên trong bộ xương khô này chứa đựng điều gì đó rất đáng sợ, như thể đang nhìn ta chòng chọc, bất tri bất giác một cảm giác ớn lạnh nổi lên, từ từ chạy dọc sống lưng.

Ly Quang kéo tay áo của ta, sốt ruột kêu: “Thanh nhi chạy nhanh đi! Nơi này không thích hợp để lưu lại, lẽ nào vì ta mà liên lụy đến an nguy tính mạng của nàng?”

Ta vững vàng đứng phía trước hắn, dồn lực chém Thanh linh xuống, mắt thấy hai bộ hài cốt trước mặt đã bị ta chém đứt thân thể, nhân lúc chúng đang phục hồi lại hình dáng quay đầu mắng hắn: “Ly Quang, người sao lại cổ hủ quá vậy? Muốn sống thì cùng sống, muốn chết thì...vẫn còn chưa tới ngày đó đâu!”

Trước mặt lại có một đám bạch cốt thiết kỵ lao đến, ta vùng tay chém xuống, lóe lên một luồng sáng xanh, mặc dù đã hạ hết cả năm nhưng hai tên trước đó đã khôi phục lại nguyên trạng đang hướng phía ta mà lao đến. Bỗng nhiên Ly Quang từ phía sau lưng ta xông tới, vùng tay đánh xuống, bộ hài cốt này lại một lần nữa bị chém bay đầu.

Hắn vội vàng đẩy ta: “Thanh nhi chạy nhanh đi. Nghe nói U Minh Thiết Kỵ này chính là bộ hạ của chiến thần mười mấy vạn năm, sau khi tử trận nơi sa trường, nguyên thân nhờ vào tiên thuật mà được bảo tồn, mặc dù là hài cốt nhưng lại mang linh hồn của những người đã bỏ mạng nơi chiến trường, trở thành một đội quân bí mật nhất của gia tộc chiến thần.”

Đang nói giữa chừng thì lại có một đạo quân bạch cốt mặc thiết giáp xông tới, ta cùng với Ly Quang, cộng thêm Ngột Liệt bị vây hãm vào giữa, bất luận đánh bao nhiêu lần thì những hài cốt này cũng sẽ phục hồi lại tứ chi, nhìn mà khiến người kinh sợ. Điều mà chúng ta có được chỉ là chút thời giờ ít ỏi khi bọn chúng đang khôi phục lại thân thể bị đứt đoạn.

Cách đó không xa Lăng Xương cười như điên loạn: “Vương huynh ơi Vương huynh, huynh cầu kết với kẻ địch, cùng với Tu La công chúa và Giao Vương thái tử thông đồng, hôm nay Bốn vương đành phải thay Thiên giới diệt trừ gian tế, thay phụ để thanh lý môn hộ rồi!”

Chỉ nghe được một tiếng kêu thảm thiết, trong lòng ta đau nhói, ngỡ rằng Lăng Xương đã xuống tay với con rồng ngọc đó rồi, trong phút thất thần suýt chút nữa bị một bộ hài cốt mặc thiết giáp chém về phía cánh tay, may mắn là Ly Quang đẩy ta một cái, đợi đến khi ta phục hồi tinh thần, trên vai hắn máu tươi đã chảy đầm đìa, bị trúng một đao rất nặng.

Ngột Liệt bị thương kêu lên: “Thái tử điện hạ, là Vương đã bị hạ độc thủ!”

Mặc dù trong lòng ta biết vui mừng là điều vạn phần không nên, nhưng vẫn không khỏi mừng rỡ một chút, so sánh với tên nhãi Nhạc Kha, việc Giao vương bị thương với ta không có chút quan hệ nào. Nhưng Ly Quang vì ta mà bị thương, đây chính là sai sót lúc ta thất thần.

Ngột Liệt đại khái là mới chỉ chăm chú để ý tới âm thanh kêu thảm thiết đó mới không hề chú ý, lúc này quay đầu lại, bỗng dưng sợ đến độ nhảy dựng, trong giọng nói còn mang theo ý hoảng loạn không kìm chế được: “Điện hạ, người sao vậy?”

Bộ hài cốt mặc thiết giáp đã chém hắn mặc dù đã bị ta chém làm hai phần, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã lấp xong phần hông, cứng nhắc lắc lắc hai cái, bộ dạng kỳ quái đáng sợ, thế nhưng lại tiếp tục xách đao lao tới.

Trong lòng ta dâng lên một nỗi khiếp sợ trước nay chưa từng có. Cứ đánh đám kiểu này, sợ là chúng ta sẽ phải hao tổn đến hơi thở cuối cùng, kẻ đó là bị mấy tên thiết giáp đầu lâu này chém thành thịt nát.

Tộc Tu La mặc dù dũng cảm thiện chiến, nhưng nếu hai bên đối đầu trên chiến trường, e là cũng thua nhiều thắng ít.

Ta nắm chặt thất thái ngũ linh, vừa liềm mạng chém hạ đám bạch cốt thiết giáp xung quanh vừa không ngừng hối thúc Ngột Liệt: “Đừng có ở đó mà kêu gào hoài, nhanh băng bó vết thương cho điện hạ nhà người đi!”

Ngột Liệt có lẽ do còn nhỏ tuổi, chưa từng bị kinh sợ như thế này, nhưng vẫn lấy ba lấy bảy cố gắng cột chặt miệng vết thương cho Ly Quang.

Phía bên kia lại nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết, Chu Tước Thần Quân lạnh lùng bấm báo: “Bẩm Điện hạ, Giao Vương đã chết!”

Ly Quang đau đớn kêu lên một tiếng, liền muốn lao đi, đáng vẻ như thể phải liều mạng với Chu Tước Thần Quân một phen. Từ trước đến giờ thật chưa từng nghĩ đến việc Giao vương trước nay đã tâm bình cũng sẽ chết đi một cách vô thanh vô tức như thế này, bất quá chỉ vài tiếng hô thảm thiết rồi mất mạng, quả thật đáng thương, quả thật đáng tiếc.

Ngột Liệt chặn đường ôm lấy Ly Quang, ta đem mấy hài cốt xung quanh giải quyết xong xuôi, bắt tay niệm một câu quyết, tức tốc tạo nên một kết giới xung quanh ba người chúng ta, lúc này mới nhẹ nhõm thở một hơi.

Ngột Liệt đôi mắt đỏ bừng ôm chặt thắt lưng Ly Quang, thấy Ly Quang như muốn xông ra khỏi kết giới, chỉ vội vàng hô to: “Thanh công chúa, xin người ngăn Điện hạ nhà ta lại! Van xin người!”

Ly Quang vùng vẫy thoát khỏi hãm, lao đầu về phía trước nhưng bị kết giới đội lại, trên đầu lập tức xuất hiện một cục u to tướng.

Hiện tại tiên pháp của ta không giống với trước đây, đương nhiên không ai có tiên lực có thể sánh bằng, Ly Quang cũng không có năng lực phá giải tiên chướng.

Ngột Liệt thấy hãn thủ hai lần phá bỏ kết giới nhưng đều không thể thoát ra được, không khỏi thở phào một hơi, cảm tạ tận đáy lòng: “Đa tạ Thanh công chúa!”

Trong lòng ta rất bất an. Nhạc Kha đang ở bên ngoài kết giới, phóng tầm mắt nhìn qua bức tường kết giới trong suốt, xung quanh máu chảy thành sông, chân trời u ám, sắc hoàng hôn tang thương, những Giao nhân còn lại đang tập trung liều mình chiến đấu cùng với Thiên binh Thiên tướng và bạch cốt Thiết giáp. Nhạc Kha đứng trước Lăng Xương, nét mặt đầy vẻ châm biếm, ta thậm chí còn có thể nghe được hãn cực kỳ ôn nhu nói: “Vương đệ sao lại vội vàng trừ khử vi huynh như vậy?”

Lăng Xương ngẩng đầu cười dài, hung ác nói: “Cũng không biết đã chủng từ đâu xuất hiện, thế nhưng dám mạo nhận huyết mạch của Thiên tộc ta. Phụ đề hồ đồ chứ Bồn Vương thì không! Người không phải đã cùng thế nguyên sống chết với Tu La công chúa đó sao, nếu như nàng đã không có mắt nhìn người như vậy, chung tình với người...” Đột nhiên dè thấp giọng nói, ta loáng thoáng nghe thấy hãn cười đến điên cuồng mà ớn lạnh: “Vương huynh ơi là vương huynh, người nói ta nên đối đãi với hai người như thế nào đây?”

Xung quanh Nhạc Kha đã bị vây bởi mười tên U Minh Thiết Giáp, chỉ là có chút quái lạ, cũng không biết bọn chúng nghe theo hiệu lệnh của Lăng Xương hay là còn có ám hiệu nào khác, mấy bộ hài cốt này lại chưa từng vây bọc tấn công như khi đối phó với chúng ta, mà lúc này bất chấp tứ chi gãy rụng mà lao về phía Nhạc Kha, chỉ thận trọng vây thành một vòng tròn nhỏ, vây Nhạc Kha vào chính giữa.

Trong lòng ta vô cùng lo lắng. Nhưng nếu như vào giờ phút này, đang ở trước tướng sĩ Thiên giới, ta vì Nhạc Kha mà ra mặt biện bạch, chẳng khác nào đã chứng thực tội danh của hãn. Trong lòng sôi ruột không thôi nhưng lại không có biện pháp giải quyết.

Lại chỉ nghe thấy Nhạc Kha cười nhẹ: “Người tính đối phó với hai người chúng ta như thế nào?”

Hoàn toàn không hề né tránh, cư nhiên thẳng thắn thừa nhận.

Trong lòng ta lúc thì ghen ngào lúc lại muốn khóc. Con rồng ngốc này sao lại không chừa một con đường lui ình chứ, thẳng thắn bộc trực, không biết chút gì gọi là toan tính, sợ là không cần phải rời khỏi Thiên giới cũng sẽ bị mẹ con Lăng Xương bày kế tống vào trong ngục, vô dụng vô cơ mất mạng.

Lăng Xương nhanh chóng liếc mắt về phía ta. Khi ánh mắt của ta với hãn chạm nhau, lòng ta không khỏi nhảy dựng. Đôi mắt hãn đỏ rực một màu, đáng vẻ tiêu tụy, không giống kẻ đang vây đánh người khác mà giống như bị Nhạc Kha phát động U Minh Thiết Kỵ bao vây hãm. Đáng vẻ này thực sự có chút buồn cười. Ta nhìn không được hướng về phía hãn khe khẽ mỉm cười, kỳ lạ là hãn lại không hề bày ra gương mặt vui vẻ của kẻ chiến thắng, trái lại, nét mặt đau đớn thống khổ như muốn chết?

Hãn nhất thời sửng sốt, lời nói lại giống như thiếu chút khí lực: “Đương nhiên là...Đương nhiên là...”

Ta “ha” một tiếng, cười to thay hãn tiếp lời: “Muốn xẽ thì xẽ, muốn nướng thì nướng?”

Phương pháp này đúng là một chút sáng tạo cũng không có.

Thằng nhãi Nhạc Kha này trong lòng dường như sáng tỏ, cũng cười dài một tiếng: “Đã vậy Vương đệ cứ thay vì huynh nghĩ ra cách chết nào tốt rồi hãy quay lại?”. Trường kiếm trong tay như điện quang hỏa thạch, lướt qua người của mấy bạch cốt thiết giáp đang vây xung quanh, liền có lớp lớp đầu lâu rớt xuống, còn chưa kịp chìm vào đáy biển đã được những cánh tay dài khô quắt tóm lấy, an ổn đặt lại trên cổ, vụn vụn hai cái, mặc dù có chút khoảng cách nhưng ta vẫn nghe được âm thanh răng rắc khiến người hoảng sợ đó, trong lòng lạnh lẽo âm đạm, chỉ thấy hôm nay không hề có cơ may sống sót.

Ta nhìn về phía Nhạc Kha, lưu luyến không thôi, nhưng thấy hắn trong khoảnh khắc giao đấu cũng liếc nhìn về phía ta, trong mắt là áy náy thương tiếc không dứt, ta hiểu rõ, hắn như vậy là đang tự trách bản thân đã dẫn ta đến nơi này, cố gắng nặn ra gương mặt tươi cười rạng rỡ nhất, khe khẽ lắc đầu.

Chẳng qua là, ta nghĩ tới nỗi bi thương thống khổ của Tu La Vương phụ thân mà thôi. Người sớm mất đi ái thiếp, bây giờ lại mất đi nữ nhi thân thuộc, không biết sẽ đau lòng đến mức nào. Sau hôm nay, trong thành Tu La rộng lớn chỉ còn lại người một mình cô đơn nơi Tư Hoàng Điện, tình cảnh đó thế lương biết bao?

Nhưng, hôm nay nếu như có thể cùng Nhạc Kha đồng táng nơi này, cũng chính là ước nguyện của Thanh Loan! Có bao nhiêu cặp uyên ương ân ái nhưng đến phút cuối cùng lại mỗi người mỗi ngã, trở mặt thành thù?

Ta đã gặp được hắn vào những năm tháng tươi đẹp nhất của cuộc đời, đôi bên tình nồng ý đậm lưỡng tình tương duyệt không thể chia lìa, sau khi đã cảm nếm được sự tuyệt diệu của điều tốt đẹp nhất trên thế gian này lại có thể cùng hắn rời bỏ nhân gian, chẳng phải là điều may mắn lớn lao sao?

Nhạc Kha vùng kiếm chém xuống, xuyên qua lớp lớp xương khô gãy rụng trao cho ta ánh mắt dịu dàng mà khổ sở. Ta nghiêng đầu lặng lẽ lau khô lệ nóng nơi khóe mắt, lại tặng cho hắn một nụ cười mỉm, thấy đáng vẻ hắn oai hùng anh tuấn, lần lượt vùng tay nhanh chóng giải quyết đám hài cốt, cố gắng hết sức chiến đấu, trong lòng ngọt ngào vô cùng, vô biên vô hạn.

Ta nguyện ước tình cảm của chúng ta sẽ vĩnh viễn ngọt thơm như lúc ban đầu, trường tồn cùng thiên địa, không thể nào thay đổi!

Ta vẫn thường nhìn thấy ở nhân giới lúc tình nồng ý đậm, mấy nữ tử phạm giới hay ngọc nghêch hối tình lang: Tình duyên liệu có thể nào vĩnh cửu?

Chẳng qua là mấy chục năm ngắn ngủi, không chống chọi được khi hồng nhan tóc bạc da mồi, năm tháng như vết dao! Đến cuối cùng ta cũng chưa từng thấy có đôi nào nhất sinh nhất thế 1, sao lại không khiến người nản lòng được chứ?

1một đời một kiếp

Thế gian nam tử tuy nhiều, nhưng có thể trọng tình trọng nghĩa như Tu La Vương phụ thân liệu được mấy người?

Ta tình nguyện vào giờ khắc này mất mù tâm chết, đem năm tháng của mấy vạn năm sau vứt đi hết thảy, chỉ mong thời khắc này hồ điệp song phi, tuyệt không hối hận!

Ly Quang ở sau lưng ta dịu dàng nói: “Thanh nhi, nếu mệt thì nghỉ chút đi.” Sự dịu dàng ảm áp không chút che giấu này, kỳ thực ta hiếm khi được nghe từ chính miệng của hắn.

Ta quay đầu nở nụ cười với hắn, điểm ngón tay biến ra hai cái đệm ngồi bên cạnh hắn, tự mình ngồi xuống một bên, ý bảo hắn ngồi bên còn lại.

Giao nhân ở dưới nước nên dù đi hay ngồi đều như nhau, nhưng là loài trên cạn, dạng kỹ năng này đến bây giờ ta vẫn chưa thành thực, chỉ có thể ngồi ở trên đệm, lại giống như ngồi trên thuyền tam bản, còn hết sức thông dong nhàn nhã khua khua hai chân, hướng về đám U Minh Thiết Kỵ đang ở bên ngoài kết giới không xông vào được thềm lưới, làm bộ mặt quý.

Nếu như cuộc đời thật sự phải chấm dứt lúc này, sao lại không tự tặng cho bản thân một nụ cười?

73. Chương 74: Sóng Biếc Ngàn Trượng

Ngột Liệt nổi nửa thân người lên mặt nước, nhìn ta và Ly Quang, lo lo lắng lắng nói: “Công chúa và Điện hạ ở đây nghỉ ngơi một lát, Ngột Liệt lặn xuống Vương thành xem thử những người còn lại trong tộc.” Nói rồi cả người đã lặn xuống dưới, trong chớp mắt không thấy bóng dáng.

Bên ngoài kết giới, Nhạc Kha bị mấy chục U Minh Thiết Kỵ vây hãm. Bỗng nhiên nghe thấy Chu Tước Thần Quân nói: “Thái tử Điện hạ, bất luận thế nào đi nữa, Đại Vương tử cũng mới quay trở lại Thiên giới, nếu như định tội người cũng chỉ Thiên đế bệ hạ mới có quyền. Lẽ nào để U Minh Thiết Kỵ sát hại người?” Hỏa Vân Kiếm vung lên, chém thẳng xuống hai U Minh Kỵ binh bên cạnh Nhạc Kha.

Hai Thiết kỵ này chậm chạp, còn chưa đem đầu nhặt lên, Lăng Xương đã phản nộ: “Chu Tước, lệnh của Bồn điện người dám không tuân?”

Dưới chân rầm rầm rầm rầm, mùi máu tanh nồng xộc vào mũi, Ly Quang đột ngột đẩy ta một cái, ta còn chưa kịp nhớ tới hai U Minh Thiết Kỵ đó, lúc cúi đầu nhìn xuống, không nhận được sự đến nhảy dựng.

Nhìn thấy khoảng nước xanh cỡ một tác vuông bên trong kết giới dần dần chuyển đỏ, bất ngờ nổi lên một cánh tay, hoặc giả là một cái chân, chỉ chờ đến khi cái đầu nổi lên, Ly Quang mới kinh ngạc đau đớn kêu lên: “Ngột Liệt –”

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, may mà ta trước giờ tự cho bản thân là nhanh nhẹn, thấy đầu của Ngột Liệt lập tức kéo Ly Quang lên lưng, hóa về chân thân chim loan phóng lên trời, kết giới sau lưng ta ầm ầm sụp đổ, biến thành mảnh vụn chìm vào đáy biển, chỉ chậm một chút, chân phải đã đau như kim châm xát muối rồi.

Ta cúi đầu nhìn, nơi trước đó là kết giới lúc này đang có hai thiết kỵ, trên lưỡi đao rỉ sét của một trong số đó còn nhiễm đỏ máu tươi.

Ly Quang ở trên lưng ta gấp gáp nói: “Thanh nhi, đặt ta xuống đi. Nàng công ta nhất định không bay cao được.”

Vật cưỡi của U Minh Thiết Kỵ tất cả đều là quái thú có cánh, giống như ngựa nhưng không phải ngựa, tựa như lạc đà mà không phải lạc đà, giờ phút này đang liên tục từ trong nước nổi lên, chớp mắt trên mặt biển đã phủ một màu đen kịt. Ta ở lưng chừng trời chờ theo Ly Quang bay lượn vòng vòng, nhìn thấy phía dưới Nhạc Kha và Chu Tước Thần Quân đang ra sức chém giết, có lẽ Lăng Xương hôm nay nhất định muốn đẩy hẳn vào chỗ chết, U Minh Thiết Kỵ ở xung quanh hẳn càng lúc càng đông, ngược lại Thiết Kỵ ở quanh người Chu Tước Thần Quân lại càng lúc càng ít, giáp y đỏ rực, tựa như liệt hỏa ở những nơi đi qua –

Trên đầu Ly Quang khẩn trương nói: “Thanh nhi cẩn thận, đám U Minh Thiết Kỵ này bay lên rồi.”

Trong đầu ta nhất thời tỉnh táo, trước mặt đã xuất hiện mấy bộ bạch cốt cưỡi quái thú đang vỗ cánh bay lên, gió binh khí hướng về phía ta lao tới. Trong đó có một bộ hải cốt nơi ngũ quan thể nhưng lại có chút linh động, một con cá nhỏ ở bên trong hai mắt đang tung tăng bơi qua lượn lại, khi ta ngây ngốc nhìn thì cánh bên trái đã bị sượt xuống một đao, bộ xương khô khác người đó cất tiếng cười ha hả.

Ly Quang ở trên lưng ta sốt ruột nói: “Thanh nhi...Thanh nhi...”

Ta không nhận được rên rỉ một tiếng, chịu đựng đau đớn như kim châm xát muối, vỗ cánh bay lên không trung, rất nhanh đã tách xa khỏi mấy tên Thiết Kỵ. Ly Quang ở trên lưng ta im lặng một hồi, rồi thanh âm u tĩnh mà đẹp đẽ từ từ cất lên, thế nhưng lại không phải là bài ca của Giao nhân, ca từ từng câu từng câu đều rất êm tai:

“Chung triều thả lục, bắt doanh nhất cúc, dư phát khúc cực, bạc ngôn quy mộc.

Chung triều thả lam, bắt doanh nhất xiêm, ngũ nhật vi kì, lục nhật bắt chiêm.

Chi tử vu thú, ngôn sưởng kì cung, chi tử vu điệu, ngôn luân chi thăng.

Kì điệu duy hà, duy phường cập tự, duy phường cập tự, bạc ngôn quan giả.”¹

1 “Thải Lược”- một sáng tác vô danh trong phần Tiểu nhĩ của Kinh Thi, là dạng thơ lời ít ý nhiều, chính vì ngôn từ quá đơn giản nên khó hiểu, được sáng tác vào đời nhà Chu. Lời bài thơ dịch ra đại thể như sau:

Cả ngày ở ngoài hái cỏ vang, hai tay vẫn ôm không đủ. Tóc gậy xoắn cong bụi bặm, ta muốn về nhà tắm rửa sạch sẽ

Cả ngày ở ngoài hái cỏ lam, túi không thể nào chứa hết. Người hẹn tháng năm, nhưng tháng sáu vẫn chưa quay về,

Người ấy ra ngoài săn bắn, ta liền vì người mà chần bị cung tốt. Người ấy ra ngoài thả câu, ta liền vì người mà mắc dây.

Thứ người câu là gì? Chính là cá chép cá trắm. Là cá chép cá trắm, lại câu nhiều đến thế.

Lập đi lập lại, tiếng ca giống như dòng nước dưới ánh trăng trong đêm đen tĩnh mịch, mặc dù ta không hiểu ý trong ca từ cho lắm, nhưng cũng đại khái có thể nghe ra trong đó là cảm giác ưu thương hoài niệm, dường như là người chồng rời nhà, người vợ ngày ngóng đêm trông, chờ đợi mỗi mòn tối bấy giờ, yêu thương hờn giận nỉ non, ban đầu chỉ cảm thấy thanh âm tinh tế vang vọng bên tai, chẳng bao lâu chỉ thấy bên tai chính là trái tim của mình chứ hoàn toàn không phải tiếng ca này, khiến người nghe đến tan nát cõi lòng, muốn trào nước mắt, hận không thể thay người chồng về nhà an ủi người vợ đáng thương ấy.

Trên lưng bỗng dưng nhói đau, như thể bị người vật mất lông vũ. Trong đầu ta nhất thời tỉnh táo, nghĩ thấy nhất định là Ly Quang thấy ta nghe đến thất thần, sợ ta cũng bị tiếng ca này mê hoặc mới bứt lông vũ ta để cảnh báo, vừa vặn khiến ta thanh tỉnh kịp thời. Nhìn ngó xung quanh, mấy U Minh Thiết Kỵ bay gần đó lúc đầu còn vung kiếm về phía ta, hiện giờ đã dần dần bắt đầu chậm lại, giống như nghiêng tai cẩn thận lắng nghe. Trên gương mặt xương khô trắng hếu, thế nhưng dần dần có chút biểu tình hơi khác bình thường, trông cực kỳ quý dị. Ta sớm đã nghe Ly Quang nói, những U Minh Thiết Kỵ này mặc dù là tướng sĩ chết trận, chỉ là dùng pháp thuật để lưu giữ hài cốt, nhưng mỗi tướng sĩ đều có linh hồn, cho nên mới bị tiếng hát của Ly Quang mê hoặc tâm thần.

Cúi đầu nhìn xuống, trên mặt biển vẫn là cảnh chiến đấu kịch liệt không ngừng như trước, Hỏa Vân Kiếm của Chu Tước Thần Quân vung lên hạ xuống, trên khôi giáp trắng của Nhạc Kha đã lốm đốm những vết máu đỏ thẫm. Đợi chút- – Hỏa Vân Kiếm- –

Trong lòng ta mừng rỡ, vỗ cánh trái bị thương hướng xuống bên dưới hô: “U Minh Thiết Kỵ sợ lửa...sợ lửa...” Lúc Hỏa Vân Kiếm của Chu Tước Thần Quân vung lên, mấy U Minh Thiết Kỵ đó đồng loạt ngã xuống nhưng lại chưa từng khôi phục lại tứ chi, trong chớp mắt đã bị những kẻ đến sau nổi lên trên nước đạp chìm xuống biển.

Đỉnh đầu kinh lôi cuộn cuộn...giữa không trung vang dội đánh xuống một tia sét, suýt chút nữa là nướng cháy ta. Tiếng ca của Ly Quang nhất thời ngưng bật, U Minh Thiết Kỵ đột ngột bừng tỉnh, ồ ạt xông tới. Chỉ nghe thấy cuồn long nổi giận, một con rồng bạc từ mặt nước lao vút lên, uốn lượn như chớp trên tầng mây, mình như một con cự mãng, lao lên hụp xuống, ngẩng đầu vẫy đuôi, trong chớp mắt hướng xuống dưới phun ra một chuỗi hỏa châu, hướng về phía Thiết Kỵ một mảnh đen kịt ở hạ giới.

U Minh Thiết Kỵ mặc dù không thể nói, nhưng cũng có thể phát những âm tiết đơn giản, bị phóng tới một chuỗi hỏa châu, cho dù là mới từ đáy biển trời lên, toàn thân ướt đẫm cũng không thoát khỏi tam vị chân hỏa của cự long, tức thì kêu lên thảm thiết.

Chớp mắt trên mặt biển giống như có một đàn quạ lướt trên những con quái thú có cánh, một nửa bầu trời đều bị những Thiết Kỵ ngồi trên quái thú che khuất, vốn dĩ hoàng hôn sắc trời sẽ từ từ sẫm xuống, giờ phút này lại như đêm tối mịt mù, duy chỉ có Nhạc Kha không ngừng phun ra ánh lửa chiếu sáng thi thể của Giao nhân trên mặt biển, lênh bênh theo con sóng.

Tiếng kêu bi thảm dần tắt, nghĩ thấy Giao nhân trên biển đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Nhạc Kha lúc đầu mặc dù chiếm thế thượng phong, nhưng cũng không đầu lại một đám U Minh Thiết Kỵ, tuy có Chu Tước Thần Quân tương trợ, cũng từ từ rơi vào thế hạ phong. Trong lòng ta mặc dù muốn tiến lên giúp đỡ, nhưng ngặt nỗi trên lưng còn chở Ly Quang, giờ phút này còn dần bị U Minh Thiết Kỵ vây hãm, thoát ra còn khó, sợ là trong nháy mắt sẽ mất mạng, nào có thời gian tương trợ Nhạc Kha.

Người trên lưng từ từ nằm phục xuống, ở bên tai ta khe khẽ gọi: “Thanh nhi...Thanh nhi...” Dịu dàng dai dẳng, như bị thương như kể lể, nếu không phải liên quan mật thiết tới tính mạng, ta biết rõ mệnh của bản thân và hấn không kéo dài, quả thực sẽ không dám giống như hiện nay cúi đầu đáp lại thế này.

“Ly Quang...Người cứ ngồi cho ổn đi...Không cần lo lắng...”

Hấn cực kỳ ôn nhu nói: “Thanh nhi, có thể được nàng xả thân che chở, đời này của ta cũng đủ rồi! Giao nhân sau khi chết sẽ hóa thành bọt biển. Ta và nàng, ước chừng không có kiếp sau rồi!”

Ta chỉ cảm thấy lời này cực kỳ không may, giống như lời trần trối lúc lâm chung, vừa định mở miệng nói một vài điều gì đó, cánh phải bỗng đau nhói, là mạch đao của một tên Thiết Kỵ chém qua, suýt nữa chặt đứt cánh phải của ta, may mà ta tránh kịp thời, nhưng cũng bị mất không ít lông vũ.

Cảm thấy nơi cổ được Ly Quang ôm bỗng dưng bị buông lỏng, hấn cúi xuống bên tai ta dịu dàng nói: “Thanh nhi, Giao tộc e là đã bị diệt tộc. Ta lại không thể nào liên lụy đến nàng...Nàng nhất định...nhất định phải ngàn lần vạn lần bảo trọng!”

Trên lưng chợt nhẹ, hấn đã nhảy xuống dưới rồi.

Tia chớp to lớn xé rách nửa bầu trời, ta nhìn chăm chăm vào chiếc áo choàng Giao Tiêu Sa bạch sắc đang rơi xuống dưới đó, trên gương mặt ôn nhuận như ngọc hướng lên trời thế nhưng lại mang theo ý cười dịu dàng ấm áp, đắm đắm nhìn vào ta.

Trong đầu ta “Ầm” một tiếng, trong lòng đau đớn dữ dội, cất lên tiếng kêu bi thương, muốn lao xuống dưới. Ly Quang, đó là nam tử mà ta vẫn luôn coi như huynh trưởng!

Nhưng ngay lập tức có vô số U Minh Thiết Kỵ vây quanh bốn phía, tên nào tên nấy lăm lăm Mạch đao trên tay chém vào ta. Trong lòng ta đau đớn không thôi, chỉ cảm thấy bản thân chết đi cũng không bằng việc Ly Quang chết thảm khiến ta đau đớn đến tan nát cõi lòng. Mấy lần xông ra nhưng đều bị đao của U Minh Thiết Kỵ chặn lại, hai cánh bị thương nhưng lại không bằng nỗi đau trong lòng, vô cánh nâng cổ, tiếng hét bi thương không dứt, thiên địa đổi màu, phong vân phẫn nộ, mưa ào ào như trút, nhưng cũng không thể che lấp được tiếng than khóc nức nở của ta.

Trong lúc suy nghĩ miên man, kích động vô cùng, người kia vì để đảm bảo an toàn cho ta, một chút tiên thuật cũng không có nhưng lại từ trên lưng ta nhảy xuống, bên dưới U Minh Thiết Kỵ đen đặc, nguy hiểm vô cùng, hấn lý nào lại còn đường sống? Ta cất tiếng hét thê lương, tựa như chim nhận lạc bầy, tựa như chim ưng mất mẹ, trên lưng bỗng dưng đau nhói, chính là đã bị U Minh Thiết Kỵ chém trúng.

Phía xa hỏa châu không ngừng phóng tới, cách chung quanh ta ước chừng năm thước, nện trên người đám U Minh Thiết Kỵ nhưng lại không hề mấy may làm thương tổn đến ta.

Ta mơ hồ biến về hình người, thất thải thanh linh trong tay hàn quang bắn ra tứ phía, cũng bất kể bọn U Minh Thiết Kỵ này sẽ đoạn chi rồi lại phục hồi, liều mạng chém giết, chỉ hi vọng có thể mở một con đường máu, để ta nhảy xuống dưới biển tìm cứu Ly Quang.

Xa xa kinh lôi cuộn cuộn, ầm một tiếng lại nổi tiếp một tiếng, ta toàn tâm toàn ý chém giết U Minh Thiết Kỵ, ngay cả vết thương trên người cũng không để ý nên cũng chưa từng quan tâm tiếng rít gào đó. Đến khi thanh âm chấn động đó gần bên tai, chỉ nghe thấy một tiếng hô lớn đầy lo lắng: “Loan nhi...Loan nhi...Loan nhi...”

Ta ngơ ngẩn đến ngây ngốc, trên cánh tay trái bị chém thêm một đao gọn đẹp. Hết nửa ngày mới phản ứng lại, tiếng nói đó chính là Tu La vương phụ thân. Tâm trạng thả lỏng, trong tay chợt nhũn, thất thải thanh linh cũng rơi xuống.

U Minh Thiết Kỵ như đàn quạ không hiểu vì sao lại dạt sang hai bên, mở ra một con đường lớn ở chính giữa, Tu La Vương phụ thân như từ trên trời giáng xuống, oai phong lẫm liệt đứng trước đoàn quân, cực kỳ hút mắt, mấy vạn thiết kỵ của tộc Tu La đều áo đen giáp đen, biến nửa vùng trời kia cũng bị phủ đen kịt, sát khí ngút trời, sẵn sàng chiến đấu.

Một người trong quân đoàn của tộc Tu La nhảy vài bước, nhấc lên thất thải ngũ linh của ta. Đôi mắt ta mơ hồ, kéo kéo khóe môi, trong mắt lã chã trào ra hai hàng lệ nóng, lại không cách nào ngừng được, cứ

thể mà tuôn trào.

Lúc Tu La Vương phụ thân chạy đến đã nhẹ nhàng ôm ta vào lồng ngực người, khi bàn tay chạm đến thì sắc mặt bỗng chốc thay đổi, nâng tay lên, cả bàn tay đều là máu đỏ. Lập tức nổi giận: “Là ai đã thương Loạn nhi của ta?” Ta ở trong lồng ngực người co người lại, chỉ cảm thấy người lộ ra sát ý, nước mắt cũng đã ướt đầm vạt áo người.

Xuyên qua lệ quang nhìn xuống bên dưới, trên mặt nước đều là thi thể của Giao nhân cùng xương trắng bị thiêu cháy của U Minh Thiết Kỵ nổi lênh bênh. Sóng biển nghìn trượng, ta phải làm cách nào để tìm được bóng dáng của người đã dịu dàng săn sóc ta như huynh trưởng, lại bao dung sủng ái ta như phụ thân – Ly Quang?

74. Chương 75: Tinh Sương Luôn Đổi

Tinh thần ta đã vô cùng mệt mỏi, chỉ nằm trong lòng Tu La vương phụ thân nghe người tức giận chất vấn, giọng nói vang dội như sấm chớp cuộn cuộn, khí thế mạnh mẽ chấn động Cửu Châu. Ngược lại Thiên lôi Điện mầu trên đỉnh đầu đã ngừng thi pháp, tức khắc trời trong xanh tựa ngọc, khung cảnh trước mặt chợt sáng hơn gấp mấy lần. Tuy lúc này có hơn mười vạn người ở đây nhưng ai cũng nín thở, chỉ nghe giọng nói tức giận của Tu La vương phụ thân mà không hề nghe thấy tiếng của những người khác.

Sóng nước dưới chân vang lên mấy tiếng nổ, bởi vì chuyện của Ngột Liệt mà giờ phút này ta cảm thấy kinh hãi đối với những thứ đột nhiên nổi lên khỏi mặt nước nên vội vàng từ trong lòng phụ thân ngẩng đầu lên xem, nam tử cao khôi rờ sóng nước đi đến, trong tay nắm chặt Thanh Linh bầy sắc của ta, khối xanh nhàn nhạt trong sắc mây rắng chiều, ánh sáng lấp lánh chiếu sáng gương mặt ngăm đen mà kiên định của nam tử kia. Hắn đáp sóng mà đến, đứng nghiêm ở trước mặt phụ thân, đúng là Hùng Lực-người bị ta để lại một bức thư rồi trốn đi.

Hắn đưa thanh kiếm cầm trong tay cho ta, trên mặt đầy vẻ hối hận, quỳ gối xuống sóng biển thỉnh tội với phụ thân: “Vương, thuộc hạ bảo hộ công chúa bất lực, hại công chúa trọng thương, thuộc hạ chết muôn lần cũng không thể bù đắp sai lầm này, xin Vương giáng tội!”

Tu La Vương phụ thân xưa nay trị quân rất nghiêm cẩn, giờ phút này trên mặt bao phủ sự lạnh giá, nếu không phải biết người luôn yêu thương ta như sinh mệnh mình thì tất nhiên giờ khắc này ta đã bị hù dọa mất rồi. Ta sợ hãi kéo kéo tay áo người, toàn thân đau đớn, trên hai cánh tay đều bị thương, nhất thời đau đến mức toàn thân run run, dường như vừa khóc ra tiếng vừa nói: “Phụ thân, việc này hoàn toàn không thể trách Hùng Lực. Là nữ nhi không nghe lời phụ thân mà tự làm theo ý mình, Hùng Lực là một nam nhi không thể lúc nào cũng theo bên cạnh nữ nhi?”

Nếu để Hùng Lực vì ta mà chịu phạt thì đó là ta bất nghĩa.

Hùng Lực đột nhiên liếc nhìn ta, thấy ta máu tươi đầm đìa thì quật cường nói: “Công chúa đừng cầu xin cho Hùng Lực, Hùng Lực chưa tận trách bảo vệ công chúa, để công chúa bị thương nặng như vậy, xin Vương trừng trị Hùng Lực thật nặng!”

Ta thấy giữa khoảng gian mây của phụ thân ánh lên vẻ tàn bạo nên biết người đã rất giận, lập tức vùng vẫy muốn nhảy khỏi lồng ngực của người: “Đương nhiên Hùng Lực bảo vệ bất lực, nhưng nếu như nữ nhi không càn quấy thì sao có thể xảy ra chuyện này được? Nhưng phụ thân, nữ nhi đã sớm hạ quyết tâm muốn đến Đông Hải để xem an nguy của Ly Quang...nay hấn...” Đưa mắt nhìn sóng biển mênh mông, nơi nơi rải rác hài cốt tay chân gãy đứt, lệ nóng trong mắt lại cuộn cuộn rơi xuống: “Hiện nay Ly Quang dữ nhiều lành ít, mặc dù Hùng Lực và nữ nhi quen biết không lâu nhưng nữ nhi cũng không muốn vì sự ham chơi của mình mà liên lụy đến hấn. Không bằng phụ thân phạt nặng nữ nhi là được rồi!”

Nét mặt phụ thân hòa hoãn đôi chút, thở dài rồi lại ôm ta vào lòng: “Con, nha đầu ngốc này, con đang nói lời ngốc nghếch gì thế? Nếu như con đã quay trở về bên cạnh phụ thân, phụ thân không thể chấp nhận con bị chút thương tổn nào, mà nay con nhìn xem, cả người con đầy thương tích...” Lời nói bộc lộ muôn vàn tình cảm thương tiếc chờ che.

Ta vòng tay ôm chặt lấy cổ phụ thân, mấy vết thương này có gì quan trọng đâu? Nếu có thể đổi lại được Ly Quang vẫn đứng rõ ràng ngay trước mắt thì cho dù ta có bị thương nhiều hơn nữa thì có làm sao chứ?

Phụ thân không biết suy nghĩ đang xoay chuyển trong đầu ta, có lẽ cho rằng ta đã nghĩ thông nên không trách phạt Hùng Lực hộ vệ bất lực nữa, bảo hắn đứng dậy rồi quay đầu chuyển ta vào trong lòng hắn.

Hùng Lực đỏ mặt, cứng ngắc như một pho tượng ôm ta vào trong lồng ngực. Ta không đề phòng chuyển phụ thân lại đặt ta vào một vòng tay xa lạ, vùng vẫy mấy cái muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn lại bị hắn ôm chặt hơn, thẳng thắn nói: “Công chúa, xin người hãy cho tiểu thần một con đường sống đi!”

Thần dân tộc Tu La luôn tôn kính phụ thân như một vị thần linh, lệnh đã ban ra sao dám không tuân! Phụ thân đã giao ta vào trong tay hắn, nếu ta cứ tiếp tục làm theo ý mình thì người chịu khổ sau này chắc chắn là hắn. Do đó ta mềm lòng, yên lặng để hắn bế đi theo phụ thân xuyên qua vòng vây của U Minh Thiết Kỵ tiến về phía binh tướng Tu La, trong lòng ta luôn trăn trở, tính toán đợi sau khi U Minh Thiết Kỵ bỏ chạy thì ta nhất định sẽ xuống dưới biển vớt Ly Quang.

Còn chưa đi được nửa đoạn đường thì nghe Lãng Xương Thái tử cất cao giọng gọi: “Tu La Vương xin dừng bước!”

Nhìn sang bên cạnh, gân xanh trên thái dương của Tu La Vương phụ thân đã nổi lên, cuối cùng người quay đầu lại nghiêng rằng nói “Thái tử Thiên Giới còn có chuyện gì muốn nói sao?”

U Minh Thiết Kỵ phía sau Lãng Xương đột nhiên dừng lại giống như kỳ tích, Lãng Xương đắc ý cất tiếng cười to, trong mắt lộ ra vẻ cuồng ngạo: “Xưa nay Giao Tộc Đông Hải ỷ có yêu thạch Tử Mạch không xem Thiên Tộc ta ra gì, trong trận chiến hôm nay yêu thạch đã vỡ, Giao Vương bỏ mạng, ngay cả thái tử Giao Tộc cũng không biết sống chết thế nào, U Minh Thiết Kỵ của ta luyện binh vạn năm dừng trong một lúc, cũng không biết có thể so sánh với Tu La Thiết Kỵ không?”

Lời này của hắn rất vô lễ!

Trước nay tính tình phụ thân luôn chính trực, chỉ sợ sau khi nghe lời này đương nhiên sẽ muốn đánh nhau ngay tại nơi này với hắn. Tuy rằng quân Tu La dũng cảm thiện chiến, nhưng cứ chém giết không ngừng thì cũng có lúc mệt mỏi đuối sức. Ta đang muốn mở miệng ngăn cản thì phụ thân đã ngửa mặt lên trời cười to: “Hoàng mao tiểu nhi mà cũng dám cao giọng thách đấu trước mặt Bốn vương?” Chỉ thấy tay người chợt lóe lên ánh sáng màu tím, nhanh chóng đánh thẳng về phía hai U Minh Thiết Kỵ. U Minh Thiết Kỵ đánh hoài không chết, kỳ thật là bộ xương khô hợp lại mà thành, hành động đương nhiên có chút chậm chạp, không chờ bọn họ kịp phản ứng thì bộ xương đã bị ánh sáng màu tím tách ra, kể đó lần lượt bay về phía phụ thân, mạch đao trên tay phải tuy rằng có chút rỉ sét nhưng mạch đao này ta sớm đã được linh giáo, biết rằng tuy nó không bắt mắt nhưng khi thi pháp thì sắc bén vô cùng.

Tim ta đập mạnh cơ hồ muốn thoát ra khỏi lồng ngực bật lên cổ họng, ta sợ phụ thân bị ám hại, nào biết hai U Minh Thiết Kỵ rơi vào tay phụ thân, còn chưa kịp ráp lại thì phụ thân đã mở bàn tay to tựa chiếc quạt hương bồ ra làm phép, trong miệng lầm bầm, lập tức một trận gió biển thổi đến, hai bộ hài cốt kia liền hóa thành bột mịn phiêu tán theo gió, chỉ còn hai tọa kỵ xoay quanh một vòng tại chỗ rồi hóa thành một làn khói xanh bay về phía tây.

Trên chiến trường có mấy người có tiên pháp cao thâm chú mục quan sát kỹ thì sẽ thấy hai U Minh kỵ binh kia là hai thiên binh thiên tướng một già một trẻ, chòm râu ông lão đã bị cháy khô, cánh tay trái đã mất, má bên trái của thiếu niên thì lún sâu thành một lỗ màu đen ngòm. Hai linh hồn này đột nhiên thoát khỏi bộ xương trắng, nếu nhìn thấy Lãng Xương thì nên tiến đến bái kiến mới đúng, nào ngờ hai linh hồn này mặc dù đứng khá gần Lãng Xương lại quay đầu chạy về phía phụ thân.

Ta không biết hai linh hồn này có ý gì, đang muốn bảo phụ thân cẩn thận thì hai linh hồn kia lại quỳ xuống trước mặt phụ thân run rẩy.

Biến cố lần này đột ngột đến mức khiến ọi người đều khó hiểu, không rõ hai hồn phách thoát cốt mà ra này không chạy về phía chủ nhân mà chạy đến quỳ dưới chân kẻ địch, trong đó ẩn giấu điều kỳ lạ gì?

“Phụ thân —”

Ta lo lắng gọi người một tiếng, người chỉ quay đầu lại cười nhạt với ta rồi bảo: “Không sao đâu!” Từ trong lòng lấy ra một bình gốm màu trắng ngọc cực nhỏ, ánh sáng màu tím chợt lóe lên rồi hai hồn phách kia đột nhiên biến mất.

Sắc mặt Lăng Xương tức khắc trắng nhợt, ánh mắt lướt nhìn Nhạc Kha mấy lượt, dường như có chút đắm chiêu suy tư, lại vừa vội vừa giận hỏi: “Không biết vì sao Tu La Vương giam cầm hồn phách U Minh binh của Bốn vương?”

Phụ thân hoàn toàn không hề để ý đến, huyết sáo mấy tiếng, khác hẳn với âm thanh gọi ta lúc trước, giống như tiếng binh khí bằng thiết cọ sát vào thành bình gốm mỏng, tiếng huyết gió rất chói tai, cổ họng ta khẽ động, phút chốc trước mắt tối đen, miệng đã có mùi máu tanh nhưng ta lại ngoan cố nuốt xuống.

Sau đó, tiếng huyết sáo của phụ thân lại hòa lẫn vào trong tiếng đọc chú ngữ, ban đầu U Minh Thiết Kỵ còn ngầy ngẩn đứng tại chỗ, kể đó thì bút rút sột ruột không thể khống chế, chẳng phân biệt được địch ta mà chém giết lẫn nhau, cũng có những bộ xương bị gãy đứt nhưng không hề tiếp tục nối lại nữa, cục diện này vô cùng hỗn loạn. Tu La thiết kỵ thấy thế, tiếng hô “Giết” rung động đất trời, thúc giục thiên mã, đôi cánh quạt gió, bụi trần cuộn cuộn, trong khoảnh khắc nhật nguyệt ảm đạm, lại xảy ra một trận ác chiến.

Ly Quang từng nói, U Minh Thiết Kỵ có thể sánh với Tu La Thiết Kỵ, lời này quả không sai. Tu La Thiết Kỵ dũng mãnh thiện chiến, U Minh Thiết Kỵ xương gãy cũng có thể nối lại, thắng bại trong trận chiến này đều phụ thuộc vào tài thống lĩnh của chủ soái, tiên pháp của Lăng Xương thái tử và phụ thân chênh lệch rất xa, chỉ thoáng chốc cũng có thể đoán thắng thua.

Ánh sáng màu tím đột nhiên bùng chiếu, cả người phụ thân tựa như đại bàng giương cánh xuyên qua vạn quân, thoáng chốc đã dừng lại giữa khoảng không trên đỉnh đầu Lăng Xương, tưởng chừng như đang muốn giẫm nát kim quan trên đầu hắn, tiếng huyết sáo lại vang vọng, Tu La thiết kỵ giống như thủy triều nhanh chóng thoái lui, công lùi có chừng mực, trật tự chỉnh tề, hiển nhiên đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Lăng Xương Thái tử tức giận lắc đầu lại không cách nào đánh người rơi xuống. Phụ thân lạnh lùng nói: “Mặc dù ngươi là Thái tử Thiên Giới cao quý, sát phạt Giao Nhân thì sát phạt Giao Nhân, hà cớ gì lại làm tổn thương con gái ngoan của Bốn vương?”

Lần này người tức giận đùng đùng, giọng điệu chất vấn không giống như nghiêm phụ mà lại tựa như từ mẫu. Từ trước đến nay ta hiếm khi được trưởng bối che chở như vậy nên trong lòng vừa chua xót lại vừa vui mừng, chờ câu trả lời của Lăng Xương.

Từ khi Lăng Xương sinh ra đến nay chưa từng nếm qua mùi vị bị người khác xem thường giẫm đạp? Nhưng hắn cũng coi như biết thức thời, lập tức bác bỏ: “Tu La Vương ức hiếp một tiểu bối nhỏ hơn mình mười vạn tuổi, nếu truyền ra ngoài không sợ bị người đời chê cười hay sao? Con gái của ngài không nên sống chết cùng với thái tử Giao Nhân, ngài bảo Bốn vương phải làm thế nào? Nếu như...nếu như nàng chịu ở cạnh bên Bốn vương thì Bốn vương quyết không làm khó dễ nàng, không để nàng bị tổn thương!”

Lời này của hắn thật buồn cười, ta với hắn đã chẳng còn ân nghĩa gì, vì sao phải bỏ Ly Quang mà ở bên cạnh hắn chứ? Cơn tức giận dâng cuộn cuộn trong lồng ngực, cuối cùng ta nôn ra một ngụm máu. Không ngờ lại để cho phụ thân nhìn thấy, thân hình của người khẽ động, ngay lúc Lăng Xương nghĩ người vì lời nói của hắn mà trầm tư sắp nhảy khỏi phát quan của hắn thì người đã đánh vào đầu gối hắn, đường đường thái tử Thiên Giới lại quỳ gối hướng về phía ta, nhất thời da mặt hắn tím đỏ, cách đó không xa hai vị Thần Quân Chu Tước, Huyền Vũ và thiên binh thiên tướng đều lớn tiếng gọi: “Thái tử –”

Phụ thân lại giẫm lên phát quan của hắn, quát: “Con gái Bốn vương nguyện ý ở cùng ai đó là tự do của con bé, còn chưa đến phiên một đứa trẻ miệng còn hôi sữa như ngươi quản. Nhưng ngươi dám làm thương tổn con bé, tội này không thể tha, không bằng ngươi dập đầu mấy cái với con gái Bốn vương tạm xem như là nhận lỗi?”

Cũng không biết người dùng pháp thuật gì mà Lăng Xương thái tử cắn chặt răng, sắc mặt nghẹn đến tím tái, thậm chí đã nói thì làm đầu ra đây, hắn bị ép dập đầu ba cái với ta, sóng nước làm cho trán hắn thấm ướt, đôi mắt càng phun lửa, oán giận bất bình.

Phụ thân nhẹ tay chỉ vào Hùng Lực bảo: “Lần này để cho đứa trẻ miệng còn hôi sữa nhìn cho rõ, con gái ngoan của Bốn vương đã có phu quân từ sớm, nam nhi tộc Tu La ta chẳng phải mạnh mẽ hơn nhiều so

với đám tiểu bạch kiểm Thiên Giới các người sao?

Tuy rằng người nói chuyện với Lăng Xương nhưng ánh mắt lại nhìn lướt qua Nhạc Kha.

Nhạc Kha nhất thời ngây ra.

Miệng ta thấy đắng nghét tựa như nuốt phải hoàng liên, vị đắng lan tràn ngay cả tâm phế cũng đắng chất. Phụ thân an bày Hùng Lực ở bên cạnh ta, quả thực đã có ý đồ từ sớm. Trước mặt hai quân và Nhạc Kha nói rõ như thế, chẳng phải là dùng dao đâm vào lòng ta đó sao? Thêm vào đó là cái chết của Ly Quang khiến ta nhất thời cảm thấy tức đến nghẹn uất, cố gắng chống chọi một lúc thì trước mắt tối đen, liền hôn mê bất tỉnh.

75. Chương 76: Mộng Theo Vạn Dặm

Đợi đến lúc ta tỉnh lại, lần nữa mở mắt ra thì đã thấy mình đang nằm trên chiếc giường lớn trong thiên điện của Tư Hoàng Điện. Hai mắt Tu La vương phụ thân nhuộm đầy tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy nắm chặt tay ta, liên tục thở dài: “Tốt! Tốt! Loạn nhi đã tỉnh thì tốt rồi!”. Người cất giọng thúc giục: “Còn không mang thức ăn, thuốc bổ lên cho công chúa?”

Thị nữ nối đuôi nhau bước vào, đĩa bát ly tách bày đầy bàn tròn trước giường ta. Phụ thân tự tay nâng một chén thuốc đen sì lên, đặt ở bên môi thổi thổi rồi vụng về đút cho ta uống.

Ta vừa mở miệng định nói thì phát hiện cả cổ họng đều đầy nước, dưới ánh mắt tha thiết của phụ thân, ta đành đặt môi vào miệng chén thuốc mà uống một ngụm, mùi vị kỳ quái hiếm thấy trên đời khiến ta thiếu chút nữa đã ói ra nhưng dưới ánh mắt từ ái của phụ thân ta đành miễn cưỡng nuốt xuống, vội vàng hỏi: “Phụ thân có sai người đi tìm Ly Quang?”

Phụ thân thuận thế đưa chén thuốc đến, không nhìn thấy đôi mày của ta đã nhíu chặt, chỉ là ta không thể mở miệng. Ta nhắm chặt mắt một hơi uống hết chén thuốc to, lúc này người mới mỉm cười nói: “Hùng Lực dẫn một vạn Tu La binh đi tìm kiếm, Loạn nhi còn chưa yên tâm? Con đã mê man mười ngày, có lẽ hẳn sắp trở về rồi.”

Hùng Lực là người quang minh chính đại, quyết không làm chuyện “giấu đố bìm leo”, ta đương nhiên yên tâm, nhận nước do phụ thân đưa sang, uống hai ngụm. Phụ thân lại nâng bát cháo đưa tới, đút cho ta ăn từng muỗng một.

Trong lòng ta vẫn nhớ đến Ly Quang, mặc dù tim đau như dao cắt, nhưng lúc tỉnh lại thấy dáng vẻ phụ thân như vậy nên không đành lòng khiến người lo lắng, đành miễn cưỡng ăn nửa bát cháo. Phụ thân thấy ta nhu thuận ăn cháo, ánh mắt lộ vẻ vui mừng: “Lúc phụ thân đến Long Hải, nghe thấy tiếng hót thê lương của Loạn nhi thì sợ đến mức hồn vía lên mây...Mấy ngày nay phụ thân cực kỳ hối hận vì chưa từng phái một đội quân bảo vệ Loạn nhi, sau này Loạn nhi không thể đi du ngoạn một mình?!”

Vết thương trên người ta vẫn chưa lành hết, lồng ngực còn rất đau, ta tự biết lúc này bản thân hết sức thảm thương nhưng cũng không thấy phụ thân trách cứ nên trong lòng cảm thấy rất ấm áp và vui mừng, dùng tay ôm ngực, cười nói: “Con không phải là một đứa con gái ngoan?!Đều tại con không nghe lời hại phụ thân khai chiến với Thiên Tộc.”

Phụ thân chẳng hề để ý đến mà khoát khoát tay: “Sớm muộn gì cũng phải khai chiến, chẳng có gì liên quan đến Loạn nhi cả. Bổng vương chỉ có một đứa con gái, há lại để người ta ức hiếp?” Tiện thể người lại đưa cho ta một loại trái cây màu tím: “Loại quả này là thần dược trị thương, Loạn nhi ăn mấy quả đi.”

Phương Trọng từ cửa đại điện bước vào nhìn thấy phụ thân lúc thì đưa trái cây cho ta lúc lại đưa khăn, dường như đã bị làm cho kinh hãi, vội vàng bước nhanh đến muốn đón lấy khăn tay từ trong tay phụ thân: “Mấy đứa hạ nô ngoài cửa đều không có mắt, sao có thể để Vương làm những chuyện vụn vặt này?”

Phụ thân ngăn nàng lại: “Phương Trọng chớ có kinh ngạc. Lúc Loạn nhi còn là một con chim non Bổng vương đã muốn tự tay nuôi lớn con bé, nào ngờ, chỉ chớp mắt con bé đã lớn như vậy rồi...!”

Ta biết phụ thân lại đang nhớ đến mẫu thân nên đành phải nghĩ cách kéo người ra khỏi nỗi ưu thương ấy. Tay ta sờ vào trong lồng ngực, kinh ngạc hỏi: “Phụ thân, vật cất trong ngực con đâu rồi?”

Phương Trọng ngẩng ra, cung kính đáp: “Vật tùy thân của công chúa là do Vương cất giữ, nô tỳ không biết.”

Kỳ thật khi ta tỉnh dậy thấy quần áo của mình đã thay đổi thì biết rằng vật ấy đã không còn trên người mình. Phụ thân lại tưởng ta mắc bệnh đến hồ đồ rồi, oán trách: “Chim loan từ nhỏ đã thích tự do, tính tình rất mạnh mẽ. Trước đây Tiên giới đã có chim loan hát khúc bi thương, một tiếng hót cuối cùng khí đã tuyệt. Nếu Thanh nhi còn nửa phần yêu thương phụ thân thì phải biết trân trọng bản thân, phạm làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ khái quát hết cục diện, đừng vì bi thương mà tổn hại kinh mạch phế tạng, hiện giờ sợ rằng phải nằm trên giường nghỉ ngơi mấy tháng.” Vừa lúc tìm bên gối ta lấy ra một cái túi được gói bằng tấm khăn màu tím rồi mở ra, bên trong là một mảnh vỡ Côn Lôn kính ước chừng to bằng nửa bàn tay.

(Theo y lý Đông y, vui quá hại Tâm, bi quá hại Phế, giận quá hại Can, lo quá hại Tỳ, sợ quá hại Thận)

Ta nhận lấy, cẩn thận cầm trong tay. Phụ thân chần chừ nói: “Đây là...mảnh vỡ của Côn Lôn thần kính?”

Ta gật đầu, lại nhớ đến chuyện ba hồn của Nhạc Kha đã hợp nhất, chắc là không cần dùng thứ này nữa, tiếc nuối trong lòng cũng giảm đi nhiều. Tiện tay đặt nó lại bên gối, ngạc nhiên nói: “Phụ thân, lúc ở Đông Hải Loan nhi biết được ba hồn của Nhạc Kha đã hợp nhất, nghe nói Trấn Hồn trận pháp là do phụ thân năm đó bày ra, chỉ là không biết từ lúc nào mà phụ thân đã phá bỏ trận pháp?”

Phụ thân như cười như không nhìn ta, mỉm cười thở dài: “Bách tính người phạm có câu thành ngữ “nữ sinh ngoại tộc” quả thật không sai. Loan nhi mới tỉnh lại liền nhớ đến tên tiểu tử này. Lúc ở Điện Trì là tự con đi theo hắc, Hùng Lực ngày đêm gấp rút trở về thành Tu La, phụ thân liền đến Đông Hải thi pháp phá bỏ Trấn Hồn trận. Bấm ngón tay tính toán thì lúc ba hồn phách của hắc hợp lại chính là khi con và hắc rời khỏi Thiên Giới.”

Mặt ta ửng đỏ như bị thiêu đốt, đột nhiên nhớ đến câu nói dối của mình lúc ở Đông Hải. Khi đó nghĩ hắc mắc chứng hay quên, ta đã nói: “Tam lang có điều không biết, ta và chàng...Sau mấy lần xuân phong, dạo gần đây mới phát hiện đã ngầm kết châu thai”

Ta còn nói: “...Nếu chàng không thể đoạt được Côn Lôn thần kính về, xảy ra việc ngoài ý muốn, thiếp và đứa trẻ trong bụng cũng không muốn sống nữa...”

Nghĩ đến bốn tiên đã hơn một vạn lẻ bốn trăm tuổi, đánh nhau sinh sự, nói dối thành tính, sớm đã luyện được da mặt dày như tường thành, giờ phút này gương mặt da dày lại ửng đỏ như thể bị lửa thiêu đốt, thiếu đến mức da mặt cũng sắp vàng giòn.

Ta rên một tiếng, chui đầu vào cái chăn bằng tơ tằm ở phía sau, hận không thể nằm suốt trong ấy, không cần ra ngoài gặp người nữa. Tốt nhất là sau này không cần gặp Nhạc Kha nữa.

Phụ thân ở bên ngoài chặn đầu sức với ta, bảo: “Loan nhi mau ra đi, con đừng có buồn bã giấu mình trong chăn nữa. Con than khóc sẽ tổn thương đến tạng phế đó, quyết không thể buồn rầu được.”

Ta xấu hổ, lúng túng đến muốn khóc lên: “Phụ thân, người cứ để cho nữ nhi trốn đi.”

Tiếng cười sang sảng của phụ thân từ bên ngoài truyền đến: “Có phải Loan nhi đã lừa gạt tên tiểu tử Nhạc Kha kia hay không? Dù sao lúc này hắc cũng không có trong thành Tu La, con cứ yên tâm đi ra đi.” Nói xong lại bị người kéo ra khỏi chăn.

Phương Trọng sắc mặt cổ quái vẫn đang nhìn cha con ta, chắc là bị dáng vẻ vô lại của ta dọa sợ. Phụ thân và ta quen biết đã lâu tập mãi cũng thành quen. Bản thân ta đã trở về thành Tu La, trước mặt phụ thân ta cũng hoàn toàn thả lỏng, tùy theo tâm ý bản thân mà làm. Bị người nhìn cười ha hả nhất thời cũng quên hơn phân nửa nỗi xấu hổ thảm cảnh ở Đông Hải, mặc dù nhớ đến sống chết của Ly Quang nhưng cũng khá hơn là bị thương khóc lóc không ngừng.

Có lẽ phụ thân sợ ta quá đau lòng, mấy ngày nay chính vụ cũng vào bàn ở thiên điện, ngày đêm canh giữ bên cạnh ta. Trên người ta bị thương rất nhiều nơi, thỉnh thoảng cầm mảnh vỡ của Côn Lôn thần kính ra ngắm, người xử lý xong chính vụ cũng kể một vài chuyện kỳ thú ở tứ hải bát hoang để giải sầu cho ta.

Mặc dù ta không thể buông bỏ Nhạc Kha, nhưng biết rõ lời nói dối của mình đã bị hắc nhìn thấu, lòng ta dâng lên sự xấu hổ lúng túng, cũng tạm thời vơi đi niềm thương nhớ.

Mấy ngày sau lúc ta đang dùng ngọc thiện với phụ thân thì nghe ngoài cửa vọng vào một tiếng gọi to: “Tỷ tỷ tỷ...”. Nó chạy một mạch thẳng vào trong, theo sau là một đội thị vệ tỷ nữ trong cung vừa chạy theo vừa gọi: “Quốc chủ, vương thượng và công chúa đang dùng bữa, xin quốc chủ chờ một chút, chờ nô tỷ thông báo...”

Cửa điện mở rộng, lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt thế khuynh thành, đôi đồng tử màu đỏ như hồng ngọc, cực kỳ quyến rũ sự chú ý của người khác. Tu La phụ thân buông đĩa xuống, cười nói: “Sớm đã nghe nói quốc chủ Thanh Khâu là người xuất chúng, Bồn vương trông thấy, quả thật lời đồn không sai.”

Ta vừa vùng dậy đã bị phụ thân ấn xuống giường. Ta đành vẫy tay, dịu dàng nói: “Cửu Ly, mau tới đây, để tỷ tỷ nhìn một cái.”

Cửu Ly khó giấu được niềm vui mừng rạng ngời trên nét mặt nhưng lại giả vờ ra vẻ già dặn, chỉnh sửa y phục, đi vào hành lễ với phụ thân, tỏ vẻ nho nhã nói: “Từ lâu đã nghe nói Tu La vương anh hùng cường tráng, Cửu Ly sớm có lòng muốn đến diện kiến thăm hỏi, nay được Tu La vương mời, Cửu Ly liền không ngần ngại vó ngựa đến thăm.”

Ta đã nuôi nó từ nhỏ đến lớn, hiếm khi thấy nó văn nhã như vậy, nhất thời nghiêm mặt không được đành bật cười thành tiếng, ôm ngực vừa cười vừa đau, cuối cùng những u sầu bi thương tích tụ trong lòng mấy ngày qua được giải tỏa không ít.

Phụ thân thấy ta cười thoải mái thì như trút được gánh nặng bảo: “Mấy ngày nay Loạn nhi tinh thần sa sút, vết thương cũng chậm lành, phụ thân nghe nói con và quốc chủ Thanh Khâu có quan hệ thân thiết nên liền tự chủ trương thay Loạn nhi mời đến. Bây giờ phụ thân còn có việc bận, quốc chủ Thanh Khâu cứ tự nhiên.” Lại chỉ vào đám thị nữ đuổi theo đến căn dặn: “Các người phải hầu hạ công chúa và quốc chủ Thanh Khâu cho tốt.”

Mọi người đều nhất tề vâng dạ, phụ thân mới yên lòng rời đi.

Cửu Ly lười kéo tay ta, nhìn ta một lượt từ đầu đến chân rồi thở dài: “Tỷ tỷ gầy đi rất nhiều, tội cho Tiểu Ly cứ tưởng rằng tỷ tỷ tìm được phụ thân rồi thì sẽ sống rất an ổn ở thành Tu La đó.”

Có thị nữ đến châm trà rồi lặng lẽ lui ra. Ta kéo tay nó ngồi xuống giường, lắc đầu: “Đệ không nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của phụ vương sao, tỷ tỷ sao có thể không sống an ổn ở đây cơ chứ? Nhưng mà vì sao Tiểu Ly lại trở thành quốc chủ Thanh Khâu vậy?”

Cửu Ly vốn đã ngồi xuống nhưng khi nghe câu hỏi ấy thì ‘xoẹt’ một cái bật người đứng dậy khỏi ghế, xúc động phần nộ nói: “Còn không phải là tại Tứ cô của đệ sao, suýt chút nữa thì bức đệ đến phát điên. Lúc trước khi đệ và tỷ tỷ còn sống chung với nhau chỉ lo ăn xong thì ngủ, ngủ dậy thì chơi, mọi việc đều không cần để ý đến. Ngoài miệng Tứ cô nói là yêu thương đệ, sau khi lừa Cửu Ly trở về thì buộc đệ phải học cái này học cái kia, nào là tiên thuật, nào là chính vụ, không có được một khắc yên tĩnh. Bản thân Tứ cô thì thoái vị rồi khỏi ngôi vị quốc chủ, rảnh rỗi quá nên nhìn chăm chăm vào việc học hành của đệ.” Mặt mày hớn hơ bảo: “May mà Tu La Vương mời đệ tới đây làm khách, nếu không Tiểu Ly làm sao thoát khỏi biển khổ?”

Lại nũng nịu như viên đường mật ôm chặt cánh tay ta làm nũng: “Tỷ tỷ, tỷ cho đệ ở lại đây mấy ngày đi, tốt nhất là ở lâu lâu một chút, không cần trở về Thanh Khâu có được không?”

Ta bật cười khanh khách. Nhớ đến vị Tứ cô của Cửu Ly mà ta đã từng gặp một lần, nhìn nàng ta uy nghiêm khí thế như vậy, chẳng phải thích hợp làm quốc chủ Thanh Khâu hơn Cửu Ly đó sao? Cửu Ly từ nhỏ đến lớn đều ở cạnh ta, từ trước đến nay ta đều dùng chính sách nuôi thả với nó, dựa theo tính tình thích chạy loạn chơi bời của nó mà đột nhiên bị giam cầm, ở trong nhà học tập phép tắc, chắc chắn đối với nó mà nói chính là vô cùng đau khổ.

Nó ở bên cạnh ta cọ cọ một hồi, mày bỗng nhiên nhú chặt, hỏi: “Tỷ tỷ, nghe nói Giao Nhân bị diệt tộc, chuyện này là sự thật sao? Ly Quang ca ca gặp nạn thật rồi à?”

Tuy rằng Hùng Lực chưa trở về, nhưng lòng ta cũng dần dần hiểu rõ. Một ngày hán chưa về, chẳng qua là kéo dài chút thời gian mà thôi. Chuyện không may xảy ra đã hơn nửa tháng, thời gian càng lâu hy vọng càng xa vời. Lòng ta đau đớn, không kiềm chế được mà cúi đầu, trong mắt lại ngưng tụ giọt lệ.

Có lẽ Cửu Ly chưa bao giờ thấy ta khóc nên lập tức luống cuống tay chân, vừa khuyên giải vừa lấy tay áo mình lau nước mắt cho ta: “Tỷ tỷ đừng khóc! Tuy rằng Ly Quang ca ca đã qua đời, nhưng không phải còn có Cửu Ly vẫn ở bên cạnh tỷ đó sao?. Sau này Cửu Ly không gây chuyện sinh sự khiến tỷ tỷ tức giận nữa. Đệ nhất định ngoan ngoãn mãi ở bên cạnh tỷ.”

Lại chỉ vào mảnh Côn Lôn thần kính đang được đặt bên gối ta, nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem, đạo này tiên pháp của Cửu Ly rất tiến bộ, đệ sẽ biến ra một Ly Quang ca ca luôn ở bên tỷ có được không?” Ngón tay khẽ động niệm một câu quyết, miệng thì lẩm bẩm, một luồng ánh sáng màu bạc chiếu về phía mặt kính nhưng mặt kính kia cũng chưa từng hóa thành Ly Quang như nó mong muốn, nó cứ lặp đi lặp lại: “Sao mất linh rồi, sao mất linh rồi?”

Ánh sáng nhạt nhòa trên nửa mảnh kính kia đột nhiên càng lúc càng mạnh, trên mặt kính màu đen thê nhưng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như tấm gương đồng nơi nhân gian.

Trong khoảnh khắc này ta liền quên đi bị thương, vội vàng cầm mảnh kính vỡ lên tỉ mỉ quan sát.

76. Chương 77: Hao Tâm Tồn Trí

Trên mảnh kính vỡ dần giống như có một mảng sương mù mờ mịt, trước tiên hơi lộ ra một góc hiền lành, ta nhìn thấy có vài phần quen mắt, đương lúc nhớ lại thì liền xuất hiện một mảnh trắng khuyết treo lơ lửng giữa trời. Sương mù dần tan, lộ ra hoa cỏ trước điện. Giữa các khóm hoa từ từ xuất hiện một nam tử, cầm y ngọc điện, chính là Nhạc Kha.

Ta nhìn thấy hắc xuất hiện trong Côn Lôn kính âu không phải là lần đầu nên cũng chẳng hề kinh ngạc. Ngược lại Cửu Ly chỉ vào hắc hết sức sững sốt: “Tỷ tỷ, đây lẽ nào chính là Đông Hải Long Cung? Nhìn có vẻ giống Thiên giới.”

Trong lòng ta nhớ nhung Nhạc Kha, thấy hắc len lỏi giữa những bụi hoa, rành đường thuộc lối, đang tiến đến trước một bụi hoa quỳnh, trả lời nó: “Đây đích thực chính là Thiên giới.”

Cửu Ly ở Thiên giới cũng không phải một vài ngày, lập tức hứng thú dâng tràn, tập trung tinh thần cùng ta quan sát. Nhưng thấy Nhạc Kha tiến đến trước bụi hoa quỳnh, không lâu sau, khóm hoa quỳnh dần dần hé nở, đầu người bên trong nhụy hoa lộ ra, ta sớm đã thấy cảnh tượng này, nhưng Cửu Ly lại ngạc nhiên, “A- -Ai lại ác độc thể này, đi hạ cấm chú ngoan độc xuống bụi hoa quỳnh?”

“Tiểu Ly sao lại biết đây là cấm chú ngoan độc?”

Nếu nói Côn Lôn Trắc Phi bị hạ một loại cấm chú độc ác nhưng ta với Nhạc Kha lại chưa từng nhận ra, thật không ngờ Cửu Ly cả ngày hồ thiên hồ địa, hết ăn rồi ngủ hết ngủ lại ăn thế nhưng lại có thể biết được chuyện này, quả thực khiến ta hồ thẹn.

Cửu Ly cau mày, giống như đang cố gắng lục lọi chút kiến thức còn sót lại trong đầu: “Bí tịch trong cung Thanh Khâu có ghi, hoa cỏ tu thành tiên với loài chim bay thú chạy không giống nhau, không thể đi dời nguyên thân. Chỉ cần tìm được nguyên thân của thảo mộc tiên, đem nguyên thân này bứng khỏi đất bùn, chặt đi một ít gốc rễ, rồi dán vào một đạo phù cấm chú, tùy ý đem năng ta chôn ở đâu đó, thảo mộc tiên này sẽ không thể nào di chuyển nửa phần, thêm nữa tiên thuật cũng mất hết. Giống như trong khóm hoa này có thể xuất hiện gương mặt, thần trí thanh tịnh, sợ là người hạ cấm chú còn có mưu tính nào khác nên cũng chưa từng để năng ấy hoàn toàn mất đi thần trí.”

Ta thấy nó nói năng rõ ràng mạch lạc thế này, khen ngợi: “Tỷ tỷ thấy cô mẫu của đệ quả thật đối xử với đệ rất tốt, đệ chẳng qua ở trong cung Thanh Khâu cũng chỉ mới vài tháng nhưng kiến thức về tiên thuật đã tiến bộ rất nhiều, ngay đến tỷ tỷ cũng không bằng. Chi bằng Tiểu Ly ở lại đây vài ngày, tỷ tỷ sau đó sẽ nói phụ vương sai người hộ tống đệ quay về Thanh Khâu.”

Tiểu Ly tiến bộ thế này, ta thật sự cũng rất hài lòng. Nghĩ thấy bản thân nuôi dưỡng nó một thời gian dài cũng không bằng vị cô mẫu này dạy dỗ nó mấy tháng, trong lòng có chút cảm giác không rõ là tư vị gì, nhưng vẫn có ý vui mừng.

Cửu Ly nức nở nghẹn ngào cọ vào bả vai ta: “Tỷ tỷ sao lại nhẫn tâm đem đệ vào miệng cọp như vậy?”

Quốc chủ Thanh Khâu tiền nhiệm dung mạo đoan trang, bốn tiên cho rằng, mặc dù đều là loài thú chạy, nhưng Cửu Vỹ Hồ với Hồ yêu vẫn là khác nhau rất nhiều a.

Tiểu Ly đứa nhỏ chết tiệt này!

Ta chỉ chọc ghẹo Cửu Ly một lúc, Côn Lôn Trắc Phi với Nhạc Kha đã thì thầm xong. Khung cảnh lướt qua, Thiên đình đã là nơi nơi màn thêu cẩm tú, một cung nga xuyên qua hành lang cẩn thận nâng một đóa hoa sen tịnh để tràn đầy tiên khí tiến vào Thanh Hoa Cung, Nhạc Kha nổi gót phía sau, đi vào Đồng Tước Điện. Lăng Xương đang ở bên trong Đồng Tước Điện uống đến chuẩn choáng say, Lưu Niên ở bên cạnh hầu hạ, trông thấy Nhạc Kha, rót xong ly trà liền lui xuống.

Nhạc Kha gương mặt ngập tràn vui mừng, liên miêng nói: “Thái tử điện hạ ngày mai đại hỷ, thần đệ trước ở nơi đây chúc Điện hạ vạn năm hảo hợp! Thái tử phi nương nương dịu dàng hiền hậu, chính là tấm gương trong chúng tiên tử...” Ta biết rõ tính tình Nhạc Kha nhưng thật không biết hắn tăng bốc người khác cũng đến mức lưỡi nở hoa như vậy, thấy hắn dốc hết sức tán dương Đan Chu, đương nhiên trong lòng không tốt.

Lăng Xương hừ lạnh một tiếng: “Tam đệ biết gì chứ? Nàng ta mặc dù cao quý nhờ là công chúa Phượng tộc, nhưng ngay đến tiểu ngọc điều ấy cũng không bằng.” Rồi nâng bình rượu dốc cạn.

Gương mặt Nhạc Kha thoảng đen, lại nặn ra nụ cười: “Tiểu ngọc điều đó đầu óc ngốc nghếch, chẳng những lớn lên không xuất chúng, trước đến giờ lời thôi lếch thếch, may may không hiểu được tâm ý của nam tử, chỉ biết ăn rồi uống, gây sự càn quấy. Lẽ nào lại được một phần vạn của Đan Chu công chúa chứ? Lại còn không hiểu được tình nghĩa của Thái tử điện hạ, cứ nhiên hử Trấn Tiên Tháp rồi trốn đi. Nếu như bị bắt quay về, Bệ hạ chắc chắn sẽ không dễ gì tha cho nàng.”

Ta ngây ngốc nhìn Nhạc Kha trong kính, thẳng nhai này khoe miệng cứ đóng đóng mở mở, dạo gần đây trong lòng ta vốn dĩ đã giận hắn, ba hồn hợp nhất cũng không nói cho ta biết, khiến bốn tiên hết sức lo lắng. Hắn coi thường ta thế này, lẽ nào là trong lòng sớm đã nhìn trúng Đan Chu, chỉ vì e ngại Lăng Xương, cũng bởi ta và Đan Chu cùng sống ở núi Đan Huyết cho nên mới tương giao với ta?

Cửu Ly ở bên cạnh cười đến lăn lộn, kéo một tay ta, quan sát ta từ trên xuống dưới: “Tiểu ngọc điều tiểu ngọc điều!” Bị ta ột đám rút xuống chân giường.

Bốn tiên...Bốn tiên sống tới vạn năm, lần đầu tiên hận không thể lôi thẳng nhai Nhạc Kha này về, đem hắn nhốt trong thành Tu La, hảo hảo dạy dỗ một phen, mới tiêu trừ được cơn giận trong lòng ta.

Lăng Xương lại ngửa cổ nốc rượu, tựa như có điều suy nghĩ: “Tiểu ngọc điều này quả thực đáng giận! Dám đem một mảnh tâm ý của Bốn vương giẫm đạp dưới chân, chỉ hết lòng si si mê mê tên Giao nhân Thái tử đó. Chỉ là hiện giờ cũng không biết nàng ấy chạy đến nơi nào, phái Thiên binh Thiên tướng thế nhưng cũng không tìm được nàng.”

Trong đôi mắt Nhạc Kha chợt lóe lên ý cười, bốn tiên trốn được hay không trốn được có can hệ gì đến hắn chứ, nét mặt hắn vui mừng thế này là sao?

Đáng tiếc là thẳng nhai trong gương không nhìn thấy được bộ dạng tức giận của ta lúc này, khổ công khuyên nhủ Lăng Xương: “Điện hạ không phải không biết, Tiểu ngọc điều đó tâm cao khí ngạo, từ nhỏ lại là một kẻ vô pháp vô thiên, ngay đến thần đệ cũng dám đánh, với Điều tộc công chúa trước giờ lại không hợp, lẽ nào sẽ nguyện ý làm Trắc phi, đành phải ở dưới cơ nàng ấy? Cho dù có tìm được nàng về, ngày mai Thái tử điện hạ sẽ phải cùng với Điều tộc công chúa bái đường thành thân, nàng há có thể không để ý, há có thể không náo loạn?”

Trong lòng bốn tiên oán giận lời nói trước đó của hắn, suy nghĩ một hồi, hắn rút cuộc là mong Lăng Xương tìm được ta về Thiên giới hay là hi vọng Lăng Xương đừng tìm ta nữa?

Lăng Xương tựa như có điều suy ngẫm, đập bàn đứng dậy: “Nếu Bốn vương cưới nữ nhân Đan Chu này, đây mới là đại bất hạnh của Bốn Vương.”

Nhạc Kha hơi cúi đầu, hoảng sợ nói: “Lẽ nào Điện hạ muốn hủy hôn sao?” Hắn trước nay chưa từng sợ hãi, ta thấy hắn hoảng hốt thế này mười phần hết chín chính là giả vờ.

Đôi mắt Lăng Xương sáng rực, liên tục gật đầu: “Điều tộc công chúa tính khí như thế...Hối hôn sao, cũng không phải là không thể.”

Ta âm thầm cảm thấy Nhạc Kha thẳng thắn này không có ý tốt, một mực muốn dẫn dụ Lăng Xương hối hôn. Nhưng Thiên giới Thái tử cũng không phải kẻ ăn chay, cư nhiên tính toán lãng nhịch Đan Chu tự mình hối hôn...Bất giác nhớ lại hành vi vô tâm sau này của mình, ngồi trên đám mây ném hột, lại làm đứt đoạn cầu hỉ thước của Đan Chu...

Bốn tiên vứt bỏ thành kiến, chân thành đồng cảm với Đan Chu một hồi!

Nàng công chúa đáng thương, thế nhưng vẫn u u mê mê đắm chìm trong giấc mộng đẹp làm chường quân tương lai của Thiên đình!

Nhạc Kha cáo từ rời đi, quay đầu nhìn một góc mái đình cong cong của Hoa Thanh Cung phía xa xa, thế nhưng lại thở phào một hơi, khe khẽ tự mình lẩm bẩm: “Thanh nhi, kẻ ức hiếp coi khinh nàng, một ngày nào đó nhất định sẽ không có kết quả tốt!”

Một bụng tức giận trong ta bởi nhu tình luyện tiếu trong mắt hấn mà biến mất không chút dấu vết. Cửu Ly đẩy đẩy ta: “Tỷ tỷ, mới vừa rồi còn hận không thể dùng dao chém Tam điện hạ a, sao bây giờ lửa giận lại mất đâu hết rồi? Tỷ cũng thật là, không có chút tiền đồ!”

Trong lòng ta hết sức vui vẻ, niệm một câu quyết biến nó về lại nguyên hình, lại dùng định thân chú, lúc này mới thoải mái ôm nó vào trong ngực, mặc kệ nó nức nức nở nở lên án, đến khi nhìn lại, bên trong mảnh kính đã là cảnh tượng của ngày kế tiếp, một đám tiên gia trẻ tuổi đang đứng ở Nam Thiên Môn nhìn xuống phía dưới, Thước Điều bay qua, di dật tay Đan Chu, gương mặt tràn đầy ý cười chậm rãi bước lên. Chúng tiên gia ở Nam Thiên Môn tiến đến chúc mừng, ánh mắt di ôn nhu, nào có nửa phần lạnh lẽo thường ngày?

Nhạc Kha đang đứng bên cạnh Lăng Xương, một đôi tân nhân tay nắm tay, Đan Chu cách một lớp sa mỏng hướng về phía Lăng Xương thân mặc hoa phục rực rỡ thẹn thùng nở nụ cười, thế nhưng sắc mặt Lăng Xương lại cứng ngắc, cách xa chúng tiên gia một chút mới nhẹ giọng hỏi: “Khi lên cầu hỉ thước nghe nói chiếc cầu bị đứt đoạn? Đây là điềm báo không tốt!”

Gió nhẹ vén lên tấm sa mỏng, ta thấy Đan Chu gương mặt xanh mét, hung ác nói: “Thanh Loan ả tiện nhân đó!”

Ô, trước đó ta còn đồng cảm với nàng ta một lúc, hiện giờ vẫn là thu lại sự đồng cảm của bốn tiên mới thích hợp.

Sắc mặt Lăng Xương cũng có chút đen, nhẹ giọng nói: “Cũng có lẽ ldcông chúa phước mỏng nên mới khiến cầu hỉ thước đứt a, nói không chừng, hôn sự ngày hôm nay có điềm báo đại hung chẳng?”

Một miệng toàn lời bịa đặt dối trá! Lăng Xương rõ ràng đang muốn tìm cách hối hôn, Đan Chu lại một mực vụng về, cư nhiên không hiểu việc quan sát sắc mặt. Nàng ta trước giờ tự cao tự ngạo đã quen, chưa bao giờ biết nhìn sắc mặt người khác, di bảo bọc nàng ta thật sự quá tốt, chưa từng phải chịu nửa điểm ủy khuất. Giờ phút này cũng không chút nhân nhượng, mở miệng liền nói: “Nếu không phải Thanh Loan ả tiện nhân đó, cầu hỉ thước sao lại gãy được? Chi bằng Điện hạ phái một đội thiên tướng bắt ả tiện nhân Thanh Loan đó về. Khi thiếp đến, ả ta đang ở núi Đan Huyet, lúc này bắt về chắc chắn vẫn kịp.”

Lăng Xương lại nói: “Theo Bốn Vương nghĩ công chúa khắc nghiệt như vậy, ngày trước bắt nạt Thanh nhi một con chim loan cô độc, hôm nay rõ ràng là trời giáng điềm báo đại hung, hôn nhân của nàng và ta sợ là sẽ có họa lớn, nhưng vẫn còn muốn đổ lên người vô tội. Phượng tộc tộc trưởng nuôi dạy thật khéo, dạy dỗ được một nữ nhi không biết lễ nghĩa, tâm mắt hẹp hòi, tâm địa khắc nghiệt độc ác như vậy!”

Hấn nói những lời này với Đan Chu nhưng lại gương mặt tràn đầy ý cười, bàn tay nắm chặt tay nàng ta, trong ánh mắt của chúng tiên ở cách đó không xa, giống như Thái tử đối với Thái tử phi tình nồng ý đậm, ai nấy đều an lòng mừng rỡ.

Lúc này Thiên giới hoa hoa cỏ cỏ đều nở rộ, khói nhẹ dập dềnh, trong lời chúc mừng của chúng tiên, Đan Chu bị lời nói của Lăng Xương chọc giận, hung hăng giăng khối tay hấn, kéo tấm sa xuống, dừ tợn hô lên: “Mối quan hệ này, Bốn công chúa không cần!”

Trong mắt Lăng Xương rõ ràng có ý cười nổi lên, nhưng nét mặt lại như thể đau thương, lướt mắt nhìn xung quanh, chúng tiên gia biểu tình ai nấy đều kinh ngạc, dè chừng cười, Nhạc Kha tiến lên hai bước, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Công chúa điện hạ, loại chuyện hôn nhân này sao có thể nói ra dễ dàng như vậy? Nói ra rồi có thể sẽ không thu hồi lại được!”

Có lẽ lời này thức tỉnh Đan Chu, nàng ta liền có chút hối hận, ngây ngẩn đứng tại chỗ. Mấy lời này của Nhạc Kha giống như thêm dầu vào lửa, một mực hấn còn muốn cho thêm củi vào, giọng hết sức nhỏ nói: “Cho dù trong lòng Thái tử điện hạ đối với Thanh Loan có tình ý, nhưng huynh ấy là Thiên giới Thái tử cao quý, cùng lúc nạp hai thê thiếp cũng không phải chuyện kỳ lạ gì.”

Mấy lời về Trắc phi này, chẳng những là một vết đâm vào lòng ta mà còn là vết giằm trong lòng Đan Chu. Bị Nhạc Kha kích động, nàng ta tức giận đến độ run cầm cập, hung hăng mắng Nhạc Kha: “Chuyện của Bồn công chúa, khi nào đến lượt ngươi chen miệng vào?”

Ngẩng đầu rút châu sai trên mũ phượng, mũ phượng theo đó rơi xuống đất, mái tóc dài xỏa bay, nàng hung hăng nhìn chăm chăm vào ánh mắt Lăng Xương: “Bồn công chúa với Thanh Loan ả tiện nhân đó, thê không thể cùng hầu hạ một phu quân!”

.....

Hôn lễ tốt đẹp là thế nhưng lại bị náo động đến cực điểm như vậy. Một bên cố ý sắp đặt, bên kia lại tự mình sập bẫy. Ta ở bên ngoài tấm kính thở dài mấy tiếng. Tâm huyết trên vạn năm của dì, nữ nhi nuôi dưỡng như châu như ngọc, chân chính một chút tâm nhãn cũng không có, không trải qua được sóng lớn, không chịu được gió mưa, nhịn không được cơn giận nhất thời, há có thể ngồi lên bảo tọa của Thái tử phi.

Nhớ tới năm đó Côn Lôn Trắc Phi và Thiên hậu nương nương đấu đá, vứt con bỏ mệnh, chỉ lê tấm thân tàn cho qua ngày đoạn tháng, sự thê thảm không chút dễ dàng gì trong đó có thể nhận rõ được. Nếu như sau này Lăng Xương còn cười thêm về mấy phi tử, mắt thấy nàng ta cũng sẽ không thể thắng được người khác, hối hận về cửa hôn sự này, may mắn hay bất hạnh, quả thực khó phân định.

77. Chương 78: Theo Bước Chàng

Bất luận Thiên hậu và Thiên đế khuyên răn thế nào, Lăng Xương Thái tử cũng quyết không chịu lại thành thân. Dĩ hết cách, đành phải dắt tay Đan Chu rời đi.

Thời gian trong kính lướt nhanh, nháy mắt trăng tròn treo cao, hôn sự mặc dù chưa thành nhưng chúng tiên tứ phương tiến đến chúc mừng cũng không thể bụng rỗng mà về. Thiên hậu và Lăng Xương bị phạt cấm túc trong điện của mỗi người, Thiên đế cùng với chúng thần khai yến ở đại điện, yến ẩm đến say sưa.

Tiên giới năm dài tháng rộng, chúng tiên yến ẩm ba ngày ba đêm âu cũng là chuyện bình thường.

Trước mặt Nhạc Kha là kim tôn ngọc lộ, nhưng không thấy hấn nhấp môi. Mắt thấy Thiên đế ngà ngà say, khi bắt đầu đứng dậy rời chỗ, hấn đã đi trước một bước, phục sẵn trên đường Thiên đế quay về tẩm điện. Sắc đêm lay động, bóng dáng Thiên đế nơi xa xa mới vừa lộ, Nhạc Kha đã nhẹ giọng xướng lên một bài ca.

Ta với hấn tương giao đã lâu, nhưng từ trước đến giờ chưa từng nghe hấn hát qua, giọng hát ấm áp nhu hòa, giống như tiếng ru trẻ nhỏ, ban đầu âm thanh còn rất khẽ, dần dần liền tăng lên một chút. Thiên đế vừa nghe thấy tiếng ca liền ngây ngẩn đứng tại chỗ. Lại nghe thêm hai câu, thế nhưng vội vàng cất bước hướng phía Nhạc Kha đang ẩn mình mà đi. Ta ở bên ngoài kính nhìn thấy, thay hấn đỏ mặt hơi lạnh, không biết hấn vì lý gì lại muốn xướng lên thanh âm, dẫn dụ Thiên đế bước tới.

Nhạc Kha hóa thành một con chim hình dáng rất nhỏ, vừa hát vừa bay, nhưng lại khiến Thiên đế đẩy ra thị hầu đang dìu đỡ, một đường nghiêng ngả lão đảo, theo sát hướng Nhạc Kha dẫn đường.

Bóng đêm dày đặc, Nhạc Kha đến Ngự hoa viên Thiên đế liền bí mật hóa về nguyên thân, hướng phía trong mà đi. Thiên đế lại giống như một phàm nhân bình thường bước qua, bất chợt ở cửa chính Ngự hoa viên đột ngột xuất hiện hai kim giáp võ sĩ, quát: “Kẻ nào, dám nửa đêm náo động Ngự hoa viên? Nửa đêm, Ngự hoa viên không cho ai vào.”

Ta trở mắt ra nhìn, nhớ lại trước đây mỗi lần cùng Nhạc Kha đến đây thế nhưng lại chưa từng từ cổng chính mà vào, vô tình đã không ít lần làm đạo chích.

Thiên đế trong lúc nửa say nửa tỉnh bị người ngăn cản, trong lòng nôn nóng, phất tay đem hai kim giáp võ sĩ đánh văng ra, xông vào bên trong. Trong lòng ta thông suốt, Nhạc Kha hao tâm tổn tứ như vậy, nhất định là muốn dẫn Thiên đế đến gặp Trắc Phi nương nương. Nếu như Côn Lôn Trắc Phi nương nương bị hạ cầm chú, Thiên đế không biết cũng không sao, nếu biết được, Thiên hậu nương nương sợ là không thoát khỏi liên quan.

Hai vị kim giáp võ sĩ bị đánh ngã nằm trên đất, Thiên đế thông thả bước vào trong. Vừa vặn nửa đêm, Nhạc Kha ở trong nhành hoa đám lá sum suê bay qua, trong miệng nhẹ giọng líu ríu, cuối cùng đến trước bụi hoa quỳnh, tức thì nửa tấm kính liền phản chiếu hình ảnh một bụi hoa quỳnh e ấp sắp nở.

Nhạc Kha giấu mình giữa một nhánh hoa. Hôm nay Thiên đế ắt hẳn là đã say mềm, tiếng ca đó có lẽ đã khơi gợi lên quá khứ, khiến tâm thần ông ấy buông lỏng mới chưa từng phát hiện Nhạc Kha ẩn thân phía sau. Trông thấy bụi hoa quỳnh, ông ấy lại không di chuyển nữa, bất chấp thân phận Thiên tử tôn quý, ngồi ở phía trước bụi hoa, rạp người lẩm bẩm nói: “Lưu Lan, lẽ nào là hồn phách của nàng trở về? Đêm nay thế nhưng ta lại nghe được tiếng hát, khúc hát nàng đã từng hát qua ở Côn Lôn tiên cảnh, cũng từng cả đêm hát ru con của chúng ta ngủ...”

Đóa hoa quỳnh chậm chậm bung nở, đầu người giữa đóa hoa theo gió đung đưa, nhưng trên mặt nước mắt nhạt nhòa, ôn nhu nói: “Thái tử ca ca...”

Ta chà xát người mình đến độ bắt đầu nóng lên, thậm hạ quyết tâm, sau này đánh chết cũng quyết không gọi Nhạc Kha là “Tam lang” nữa, nếu bị người bên cạnh nghe được, nhất định là cũng bị kích thích đến run rẩy. Thiên đế ngẩng đầu, thế nhưng cũng chưa từng kinh ngạc mà lùi bước, bốn tiên đích thực bội phục định lực của ông ấy.

Ông ấy chẳng những chưa từng lùi, mà còn lao về phía trước, lấy tay khê chạm vào gương mặt giữa lá hoa. Côn Lôn Trắc Phi nghiêng mặt, đem nửa gương mặt mình đều áp vào trong lòng bàn tay ông ấy, thấp giọng nức nở: “Tiên lang...”

Ta ở bên ngoài tấm kính lại run lên một hồi.

Mặc dù màn này, nếu như ở phạm gian nhất định sẽ bị coi là cảnh tượng cực kỳ thô lương, vở kịch phụ thê phụ tử trùng phùng thống thiết, nhưng bốn tiên nghe nói trong hậu cung của Thiên đế hiện nay phi tử vô số, mỹ nhân nổi danh các tộc đều bị ông ấy cưới về trong cung, không khỏi điểm thêm không ít nét vui mừng cho vở kịch, giảm bớt ý thô lương.

Tiên thuật của Thiên đế đương nhiên không phải loại mà hạng tiểu tiên như ta có thể với tới. Chỉ thấy ông ấy thuận tay chường một cái, phần rễ của bụi hoa quỳnh liền lộ ra, đúng như lời Cửu Ly đã nói, rễ hoa bị một sợi kim tuyến buộc lại, dán một đạo phù bên trên. Cửu Ly ở trong ngực ta nhìn đến chăm chú, cũng không còn ghen ngào nỉ non nữa.

Thiên đế thuận tay giật đạo phù, đặt ở trước mặt cẩn thận nhìn xem, tức giận nói: “Tiện nhân, cư nhiên sử dụng thủ đoạn độc ác như vậy!” Dem đạo phù cắt trong tay áo, tiến lên tháo gỡ sợi kim tuyến, phần rễ của bụi hoa quỳnh đó dần dần hóa thành một đôi chân, Côn Lôn Trắc Phi một thân xiêm y trắng muốt hết sức đáng thương, yêu kiều khiếp sợ từ trong bụi hoa chạy đến. Đáng tiếc là bà đã mấy vạn năm chưa từng di chuyển trên đôi chân của mình, giờ phút này mới chạy được hai bước liền ngã xuống, rưng rưng hướng phía Thiên đế vươn tay ra.

Ta ở bên ngoài kính chỉ cảm thấy xương cốt mềm nhũn, hận không thể biến thành nam nhi, lao đến dìu bà đứng dậy. Trong lòng âm thầm cảm thán: nhìn dáng vẻ Thiên hậu, thế nhưng uy nghi có thừa ôn nhu không đủ, nếu không phải nắm đó Thiên đế đi tìm Cửu Lê Hồ, bảo tọa của Thiên hậu nương nương hiện nay, ai ngồi quả thực cũng chưa biết.

Thiên đế tiến lên phía trước, ôm chặt Côn Lôn Trắc Phi vào lòng, lại ngờ vực nói: “Côn Lôn Tiên giới ba vạn gốc hoa quỳnh, tiện nhân đó sao lại có thể tìm ra chân thân Lan nhi?”

Côn Lôn Trắc Phi u oán liếc ông ấy, lặng lẽ chảy xuống hai hàng lệ: “Tiên lang thật sự không biết?”

Thiên đế lắc đầu, thay bà lau nước mắt trên mặt.

“Thiếp thân với Lưu Chỉ cùng nhau xuất môn, hôm đó nàng ấy cũng ngưỡng mộ Tiễn lang, ngoại trừ thể tôn đã tạ thế, thế gian này chỉ còn nàng ấy biết thân thân của thiếp thân ở nơi nào.”

Gương mặt Thiên đế hiện lên vẻ xấu hổ, lại thấy Côn Lôn Trắc Phi nước mắt giàn giụa, thế nhưng...thế nhưng lại giống như một con chó nhỏ, liếm nước mắt trên mặt bà.

Ta đưa tay che mặt, một tay cũng che hai mắt Tiểu Ly lại, nó vẫn là một đứa trẻ, mấy cảnh này ít nhìn một chút cũng tốt. Vốn dĩ sinh ra đáng về đã phong lưu, vạn nhất học theo thói xấu, có gì hay chứ? Trong lòng ta thầm mắng Thiên đế háo sắc. Từ khe hở ngón tay len lén nhìn ra—nhân nhả liếc trộm đôi phụ thê bên cạnh rì rầm, đây là lần đầu, hướng chỉ người bên cạnh lại chính là Thiên đế bệ hạ phong lưu trước đây. Lúc trước ta chỉ ghét Nhạc Kha phong lưu, hiện giờ trông thấy, hẳn cũng chưa từng thừa hưởng một phần của Thiên đế, quả thực may mắn.

Côn Lôn Trắc Phi được ông ấy hết mực an ủi, nét sầu khổ trên gương mặt đã vơi đi phân nửa, ta âm thầm khen ngợi.

Thiên đế đem bùn đất trên rễ hoa bỏ đi, ôm Côn Lôn Trắc Phi nhìn xung quanh, rừng sâu cây cối rậm rạp, nhún chân nhảy lên tìm một nhánh cây ngồi xuống, vui vẻ tâm sự.

Trong khoảng hoa cỏ phía trước hai người họ cỡ một cánh tay, một con chim nhỏ đang run rẩy — Ta ở phía trước kính cười đến phát run, suýt chút nữa ném Cửu Ly đang ở trong ngực ra, mười phần thông cảm cho tình cảnh ngày hôm nay của con chim nhỏ.

Chung quy, tận mắt nhìn thấy chuyện tư mật chốn khuê phòng của phụ mẫu mình, thân thân thiết thiết, lại không thể tránh đi, duy chỉ có Nhạc Kha con rồng ngốc này mà thôi.

Ta qua khe hở ngón tay thấy Thiên đế ôm Côn Lôn Trắc Phi hết sức thân mật, mặt nóng ran tim đập thình thịch, trong lòng phù hộ Nhạc Kha ngày thứ hai thức dậy, tốt nhất là phát bệnh hay quên, ngàn vạn lần đừng học hành vi phong lưu này của Thiên đế. Thằng nhãi đó mặc dù hóa thành con chim nhỏ, nửa đêm lại không giống như mấy con chim bình thường nhắm mắt nghỉ ngơi, nào biết hẳn thế nhưng lại mở to đôi mắt chim tròn vo,, không rõ là đang thành tâm học tập hay vì bị dọa đến phát ngốc rồi?

May mà Thiên đế cũng biết mấy chuyện này có chút bất nhã, ôm Côn Lôn Trắc Phi vào trong ngực, nhảy xuống nhánh cây rời đi.

Nhạc Kha tên nhãi này giống như quên mất hiện về hình người, dang cánh bay ra bên ngoài, hẳn trước giờ luôn luôn nhanh nhẹn, chưa từng dùng cánh, giờ phút này thế nhưng lại quên vỗ cánh, đầu đụng vào gốc cây trước mặt, đầu văng mất hoa ngả ngồi xuống đất, hiện về hình người, than thở nói: “Thanh nhi a...”

Ta ở bên ngoài kính kích động run lên một cái.

Cửu Ly mặc dù bị ta biến về hình dạng tiểu thú, cũng cười phá lên: “Tam điện hạ phải chăng là bị kích động rồi a?”

Ta cốc một cái lên cái đầu nhỏ của nó, uy hiếp nói: “Tiểu Ly có muốn thử thuật cảm thanh của tỷ tỷ không?”

Nó ngoan ngoãn ngậm miệng hồ ly lại.

Bên ngoài cửa có tiếng bước chân, ta đang xem đến hăng say cũng chưa từng để ý đến. Ở trên đầu Cửu Ly gậy một cái, cảnh tượng ào ạt thay đổi, thế nhưng lại tựa như những mảnh vỡ, lúc là phụ thê Đông Hải Long Vương cùng bàn bạc với Thiên đế, sắc mặt tất cả đều không tốt, ta chỉ nghe được bốn chữ “Chiêu hồn đại pháp”, lúc thì hình ảnh lướt qua, nhưng là sư muội Lưu Chỉ của Côn Lôn Trắc Phi, nữ tử cao ngạo đó ngã vào trong đất bụi bặm, bị thương nức nở nhưng vẫn không thể đổi được một cái quay đầu của Thiên đế, bị kim giáp võ sĩ dẫn đi. Lúc thì lại là Thiên hậu nương nương, bà chính là một nữ nhân ngoan cường, trong miệng không ngừng quát mắng: “Chẳng qua là hoa tiên, lại vọng tưởng làm Thiên hậu nương nương gì chứ...Bổn cung hận không thể giết chết ả ta cùng với nghiệt tử của ả...” Thiên đế giận đến độ sắc mặt xanh mét, Lăng Xương và Đồng Sa quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu. Hẳn luôn luôn cao cao tại thượng, ta quả thật chưa từng thấy hẳn cúi đầu khấn cầu một ai, âm thầm kinh ngạc. Hình ảnh đã lướt

qua, kim giáp võ sĩ áp giải mấy tướng lĩnh Thiên giới đến...Cảnh tượng cuối cùng, Nhạc Kha quỳ xuống, gọi “Phụ đế-“ Thiên đế nhẹ dịu hắt dấy, Côn Lôn Trắc Phi nằm ở trên tháp tịnh dưỡng, mấp máy mấy tiếng, mảnh kính còn lại đã vỡ thành những mảnh nhỏ, cũng không có khả năng ghép lại được nữa.

Phương Trọng cười nói: “Điện hạ thi triển pháp thuật nhìn kính nhớ người, chi bằng hiện giờ ra ngoài cung nhìn thử, cũng để giải tỏa nỗi khổ tương tư.”

Ngẩng đầu lên nhìn, Phương Trọng đang đứng nơi đầu giường, đoán là cũng vừa xem thấy cảnh tượng trong mảnh kính vỡ. Ta bất chợt nhớ tới hình ảnh thân mật của Thiên đế và Côn Lôn Trắc Phi vừa rồi, lại có chút không rõ Phương Trọng tiến vào lúc nào, lỗ tai đỏ bừng bừng, lắp ba lắp bắp nói: “Phương Trọng tỷ tỷ vào đây khi nào?”

Trong mắt nàng hàm chứa ý cười, nói: “Nô tỳ chỉ nói Vương thượng thâm tình, thì ra công chúa điện hạ cũng không kém. Nhạc Kha tiểu công tử mới đứng ngoài thành Tu La năm sáu ngày, Điện hạ đã ở trong cung nghe thấy tin tức, liền đối với nô tỳ khách khí như vậy.” Che miệng cười: “Nô tỳ làm thế nào đây?”

Ta biết nàng trêu chọc ta, nhưng phục hồi tinh thần lại, trong lòng đã nở ra từng đóa từng đóa hoa dày đặc, ngay đến giọng nói cũng bắt giác chứa đựng vui sướng: “Phương Trọng tỷ tỷ nói, Nhạc Kha đến rồi...Chàng ở bên ngoài thành Tu La?”

Phương Trọng gật gật đầu, mắt nhìn ta cười mãi thôi.

Ta bị nàng nhìn đến trên mặt phát sốt, đem Cửu Ly ném lên trên giường, nhảy xuống muốn chạy ra ngoài, lồng ngực đau nhói, Phương Trọng đã đuổi theo: “Điện hạ chậm đã, giày...giày..Thương thế người chưa lành, không thể chạy đi như vậy.”

78. Chương 79: Thâm Tình Gặp Lại

Phương Trọng chạy theo đến cửa cung thì ta đột ngột dừng lại, khiến cho đầu nàng va vào phía sau lưng ta nên ôm mũi buồn bực bảo: “Sao điện hạ lại dừng bước?”

Ta nhớ đến giọng nói ngọt ngào đến ngấy của chính mình khi gọi hai chữ “Tam lang” kia, chợt cả người run rẩy, mặt nóng như thiêu nên vội che mặt quay người trở về.

Phương Trọng giữ lấy ta, hầu hạ ta mang giày, không khỏi cảm thán: “Nghe nói hồn phách hiện tại đang ở trong cơ thể Long Tam thái tử chính là hồn phách của trưởng tử Thiên Đế, cũng chính là Tiểu Nhạc lúc trước luôn ở bên cạnh Vương Phi. Lúc đó nô tỳ vốn tưởng rằng hắc đã hồn phi phách tán cùng với Vương Phi, nào ngờ hồn phách vẫn còn tồn tại trên thế gian này, quả thật không dễ dàng.”

Ta nghe Phương Trọng gọi tên Nhạc Kha thân thiết quen thuộc như vậy, kiềm chế nỗi buồn “muốn gặp mà không được” kia xuống, dò hỏi: “Năm đó Nhạc Kha đã từng ở trong thành Tu La sao? Sao Phương Trọng tỷ tỷ lại thân thiết với hắc như vậy?”

Phương Trọng dường như nhớ đến chuyện buồn cười gì đó: “Nhắc tới Nhạc tiểu tử thì mới nói, năm đó hắc chẳng vừa mắt với Vương thượng, làm gì cũng đối nghịch khiêu khích Vương, chẳng qua là Vương phi có ơn giáo dưỡng với hắc nên bây giờ mới chịu từ bỏ.”

Ta có vài phần không tin, vừa đi về vừa nói: “Tu La phụ thân là người tốt như vậy, làm sao mà Nhạc Kha không thích người chứ? Chắc chắn là Phương Trọng tỷ tỷ muốn gạt ta nên mới bịa ra chuyện này để lừa ta.” Nói chuyện đến thân thiết, ta lại rất muốn biết nội tình, nồng nhiệt ôm lấy cánh tay nàng, cầu khẩn nói: “Tỷ tỷ tốt, nói uội biết đi, vì sao phụ thân và Nhạc Kha không hợp nhau?”

Trước mắt chợt lóe lên ánh sáng màu bạc, một cuộn lông xù đột ngột nhào vào trong lòng, ta và Phương Trọng kẻ kéo người đẩy nó ra nhưng Cửu Ly vẫn dùng móng vuốt bám chặt vào trong lòng ta, nhất quyết không chịu xuống.

Phương Trọng “phụt” một tiếng bật cười, chỉ vào mấy cái chân bám chặt của Cửu Ly càng cười lớn: “Sao con thú này giống Nhạc tiểu tử năm đó thế?” Bỗng nhiên Cửu Ly đang ở trong lòng ta nhe răng hung dữ với nàng, đe dọa xong lại sửa gâu gâu thị uy.

Ta búng lên cái đầu nhỏ của Cửu Ly một cái: “Tiểu Ly, bây giờ đệ là quốc chủ của Thanh Khâu...quốc chủ Thanh Khâu.” Còn muốn làm ra hành vi hung hăng ngu muội chưa được khai hóa này, thật tổn hại danh dự của quốc chủ mà. Từ xưa đến nay Cửu Ly luôn thích nằm trong lòng ta, không thích kẻ khác quá gần gũi với ta, càng không ưa Nhạc Kha tiếp cận quá gần ta, mỗi lần như thế đều bất hòa với hắn. Từ nhỏ nó đã mất mẫu thân, ta lại rất yêu thương nó, nó quyến luyến ta cũng là chuyện đương nhiên. Chắc là cũng giống như Nhạc Kha, trong tình cảnh nguy hiểm được mẫu thân dụ dỗ đổi đời, khi đó tuổi hắn còn nhỏ có lẽ cũng rất thân thiết với mẫu thân.

Nghĩ đến Nhạc Kha lúc nhỏ cũng có dáng vẻ đáng yêu giống như Cửu Ly, sửa gâu gâu giống như con chó nhỏ mà hung dữ với phụ thân, ta nhin không được “phì” cười một tiếng, đành hạ quyết định, bất chấp da mặt đã đỏ lên, quay đầu lại đi ngược ra bên ngoài.

Phương Trọng vừa cười vừa đuổi theo phía sau: “Công chúa điện hạ, người đây là muốn gặp hay không gặp vậy, tốt xấu gì người cũng phải xác định cho rõ ràng, cứ chạy tới chạy lui như vậy, người có thật sự điều khiển được bản thân không đấy?”

Ta ôm ngực, nơi này vốn rất còn đau, nhưng giờ phút này trái tim trong lồng ngực lại thổn thức vui vẻ đập liên hồi khiến cho ta có một cảm giác kinh ngạc xa lạ, đau không dứt lại ngọt ngào chẳng phai, vui mừng hân hoan, lo lắng lại vương chút sầu, tất cả cảm xúc ấy đều dâng trào lên khiến người ta nhất thời luống cuống tay chân, không thể dừng lại, nên đành dứt khoát thuận theo kế khích tướng của nàng ta mà đi gặp hắn một lần cũng tốt.

Ta quay đầu về phía Phương Trọng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Nhạc Kha còn thiếu ta một khoản nợ, đương nhiên ta phải đi đòi lại.” Xoay người ôm lấy Cửu Ly đang ở trong lòng sống chết cũng không chịu xuống xuống bước mà đi, phía sau truyền đến tiếng người cố nín nhịn của Phương Trọng: “Vâng, Nhạc tiểu tử thiếu người một món nợ, nợ tình! Tốt nhất là lấy tim của hắn, đừng để tiền tử khác trộm mất vậy mới an tâm được nha!”

Bốn tiên nghiêng rằng rồi lại nghiêng rằng, da mặt nóng lên rồi lại nóng lên, nếu Phương Trọng không phải là nữ quan trong điện của phụ thân, tuổi tác lại tương đương với mẫu thân thì hôm nay ta nhất định không tha cho nàng cái tội dám giễu cợt bốn tiên!

Cửa thành Tu La cao ngất trong mây phát ra âm thanh nặng nề ken két, thủ vệ cửa thành thấy ta bước ra thì một mặt vội vàng vào trong cung báo tin, mặt khác lại không dám đắc tội với ta nên ngoan ngoãn mở rộng cửa thành. Ở bên ngoài khoảng trăm bước có một bóng người tuần tú cẩm sam màu xanh ngọc, tóc dài tùy ý tung bay, ánh mắt sâu thẳm tĩnh lặng mênh mông, tóc cũng không mang mào ngọc, liếc nhìn thấy có vài phần tiêu tụy, nếu như lúc thường ngày quả thật không thể tưởng tượng được đây là Nhạc Kha vốn xưa nay luôn chú trọng cách ăn mặc.

Phản ứng đầu tiên khi hắn thấy ta từ trong thành đi ra là ngớ ra, ý cười trên mặt lại nhàn nhạt như sóng nước khẽ gợn, nụ cười tựa như xoáy nước dần sâu, sóng biếc trong trẻo, đều là tình cảm dịu dàng nồng cháy, nơi ánh mắt hắn nhẹ lướt qua cũng khiến cho tay chân ta lúng túng không biết phải đặt đâu cho đúng. Nào ngờ khi hắn mở miệng lại nói ra những lời khiến cho ta chỉ muốn chạy trốn.

Hắn nói: “Thanh nhi, nàng làm cho vi phu lo lắng muốn chết!” Tình cảm chân thật tha thiết, nếu không phải bây giờ đầu óc ta còn tốt thì tất nhiên sẽ nghĩ rằng đây là vợ chồng ân ái xa cách đã lâu khiến cho người trông thấy mà lòng chua xót, hay là có lẽ do chứng hay quên của hắn vẫn còn nhưng rõ ràng ba hồn của hắn đã hợp nhất, vậy thì lời này tất nhiên là dùng để giễu cợt ta.

Ta đưa mắt liếc ngang qua, vốn tưởng rằng khi hắn thấy ta thì có thể bớt phóng túng hơn, nào ngờ hắn lại lập tức mở rộng vòng tay trước mặt binh lính Tu La đang đứng phía sau, đây vốn là muốn gây rắc rối cho bốn tiên mà, chẳng lẽ hắn muốn đẩy bốn tiên lên đầu sóng ngọn gió.

Mặc dù da mặt bốn tiên dày như tường thành nhưng không thể chống chọi nổi hành vi lưu manh vô lại lại vô liêm sỉ của hắn, ôm Cửu Ly vội vàng xoay người tránh đi, cái mặt dày này của ta cũng nóng bừng lên,

không biết đây là lần thứ mấy trong ngày nữa, có lẽ lúc này chắc hẳn đã đổ mưa. Miệng lưỡi xưa nay lạnh lợi của ta hiếm khi lại mất linh như hôm nay, lắp bắp nói: “Chàng...chàng...” Thật không biết nên trả lời thế nào đây.

Ý cười trên mặt của hắn càng nồng đậm, quả thật nụ cười rạng rỡ của hắn tựa như đóa Tây Phồn Cúc đang nở rộ, rực rỡ mà lại thơm hương, hắn đưa ánh mắt lướt nhẹ qua bụng của ta rồi chậm rãi nói: “Thanh nhi à, vì phu không hề ngơi nghỉ mà đuổi theo đến đây, ngày cũng lo, đêm cũng lo chỉ sợ nàng bị thương quá nặng, hiện giờ nhìn thấy nàng rồi vì phu mới an tâm đôi chút.”

Tuy rằng lời nói thân thiết nhưng ánh mắt của hắn cứ đảo tới đảo lui trên bụng ta, rõ ràng là đang trêu tức mà, cố tình khiến ta nhớ đến lời nói bịa đặt lúc ở Đông Hải “Con của chúng ta...”, nếu không phải hiện tại đang đứng ở cửa thành Tu La đều được lát đá trên mặt đất thì ta thật sự hận không thể chui xuống đất luôn, vĩnh viễn không gặp thằng nhãi này nữa. Lén che mặt liếc nhìn ra phía sau, cửa thành mở rộng, một đám người đang tựa sát cửa thành, ngoại trừ binh lính giữ cửa thành còn trông thấy rõ ràng nhất là bộ mặt tươi cười chói mắt của Phương Trọng.

Ta giậm chân thềm oán giận: “Chàng bị điên rồi à?”

Với nụ cười rạng rỡ kia, sự nhanh nhạy như chớp ấy hắn nhanh chóng kéo tay ta rồi lại liếc nhìn một lượt, thương tiếc nói: “Lại gầy rồi, phụ thân Tu La của nàng chẳng những không biết chăm sóc Nhị công chúa, mà ngay cả tiểu ngọc kiều như nàng cũng chẳng chăm sóc nổi, mới chia xa chưa được mấy ngày thì nàng đã gầy đi một vòng rồi.” Giọng nói vang dội, mang ý trách cứ sâu sắc. Quần chúng nhân dân đang đứng ở cửa thành lặng lẽ theo dõi nhưng kỳ quái là đưa lưng ra ngoài, mặt thì hướng vào trong thành giống như đang tìm người vậy, nhưng rõ ràng hai chân vẫn bất động giống như đã cắm rễ tại chỗ, lỗ tai thì dựng thẳng lên cao.

Ta cố tránh né nhưng chẳng những tránh không được mà ngay cả nửa người cũng bị kéo vào trong lòng hắn. Hắn ôm ta vừa đi về phía cổng thành vừa thấp giọng nói: “Tửu lượng của ta không tốt, Thanh nhi ngọc phải cứu giúp vì phu trong cảnh dầu sôi nước bỏng!”

Ta chẳng hiểu rõ ràng, nhưng buồn phiền chuyện hắn trước mặt mọi người một tiếng ‘vì phu’, hai tiếng ‘vì phu’, mặt mày thì tươi cười, ta tức quá đập mạnh lên giày mềm nơi chân trái của hắn, thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn méo mó mới cảm thấy mỹ mãn, thấp giọng nói sát vào lỗ tai hắn: “Cho chàng nói hưu nói vượn này!”

Cửa thành đông nghìn nghịt trào ra một đoàn binh tướng, ta loáng thoáng nghe thấy câu cuối mang theo ý cười không ngừng của hắn: “Không phải Thanh nhi tự mình cầu hôn vì phu, tự định lời thề uyên ương đó sao?” liền bị mấy vị tướng lĩnh thủ thành túm đi.

Ta cảm hận không thôi muốn bắt hắn lại, ra sức đánh hắn một trận, lại cảm thấy tâm trạng lúc này thật sự không thể xuống tay được, mùi hương hoa thạch huỳnh vẫn quanh quẩn bên mũi cũng đủ khiến cho người mê say, nào có đủ lửa giận để lột da rút xương hắn?

Mấy vị tướng lĩnh thủ thành cười sang sảng đến vui vẻ, đều khách khí nói với ta: “Nhạc tiểu tử đã đợi ở đây liên tục mấy ngày nhưng Vương thượng vẫn chưa từng hạ lệnh mở cổng thành, bọn thuộc hạ cũng không dám tự tiện quyết định. Hôm nay công chúa ra lệnh mở cửa thành nghênh đón tên tiểu tử này vào, vậy bọn thuộc hạ xin mạo gan mượn hắn một lát, trước uống hết chín mươi vò rượu của Nhạc tiểu tử, sau đó cũng dạy cho hắn biết quy củ của thành Tu La, tránh cho hắn sau vạn năm chưa trở lại nơi này thì đã quên sạch hết.”

Người cũng bị bọn họ đoạt đi, nếu ta mở miệng ngăn cản thì thật ra cũng không có cách nào nói ra miệng. Nhưng theo lời của những vị tướng thủ thành này thì làm như Nhạc Kha là vật sở hữu riêng của ta vậy, không viết vì sao khi nghĩ đến đây thì mặt dày của ta đỏ ửng lên, có vài phần ngượng ngùng gật đầu: “Các vị thúc thúc cứ thoải mái!”

Mấy vị tướng thủ thành này đều đi theo Tu La phụ thân chinh chiến khắp nơi, tuổi tác cũng tương đương với phụ thân, bình thường lúc nghị sự ở Tư Hoàng Điện, ta tất nhiên cũng gọi một tiếng thúc thúc, nhún nhường ba phần.

“Không dám không dám, công chúa khách khí rồi.”

Nói xong, một người cao lớn xách vò rượu lên, ngay cả nắp đầy cũng không mở ra đã ném đi: “Nhạc tiểu tử đón lấy.”

Nhạc Kha với vẻ mặt khổ sở tiếp lấy vò rượu, tự mở nắp ra, ngửa đầu uống một mạch, lại chuyển ột nam nhân Tu La bên cạnh. Ta trợn mắt há miệng nhìn nam nhân Tu La kia nhận lấy vò rượu, cũng uống như thế rồi lại ném ột nam nhân khác... Còn chưa chuyển hết một vòng thì vò rượu này đã cạn, một người khác đã xách một vò rượu nữa đến, tiếp tục uống luân phiên...

Ta đã sớm biết tộc Tu La rất giỏi chiến đấu lại giỏi uống rượu, ngay cả phụ thân cũng uống rượu như uống nước, cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy người say. Vạn lần cũng chưa từng nghĩ đến Nhạc Kha thế nhưng cũng cực kỳ thân thiết hòa mình vào những mảnh tướng của Tu La giới, có thể tận hưởng cùng mọi người uống rượu. Ta tò mò kéo tay Phương Trọng, chỉ vào hắn nói: “Đây là sao vậy?”

Trong lòng ta tự nhiên cảm thấy vui mừng, chỉ cảm thấy con đường phía trước cũng không u ám như mình nghĩ. Tộc Tu La chưa từng vì chuyện Nhạc Kha là trưởng tử của Thiên Đế mà không hỏi nguyên do thì đã có ý thù địch với hắn, ngược lại bọn họ lại rất thân quen với nhau.

Phương Trọng vuốt ve cái đầu nhỏ của Cửu Ly, nhận lấy ánh mắt bất mãn hờn giận dữ dội của nó, lúc này ánh mắt nàng ta mang theo thâm ý khác liếc nhìn ta: “Nhạc tiểu tử thân thiết với đám người kia, công chúa cảm thấy không vui à?”

79. Chương 80: Cùng Năm Tay Nhau

Ta tức giận với ý giễu cợt trong lời nói của Phương Trọng nên không trả lời, chỉ xem như chưa từng nghe thấy câu hỏi ấy, liếc nhìn một đám người ồn ào nơi cửa thành kia. Chỉ trong chớp lát đã có sáu bảy vò rượu cạn sạch, Nhạc Kha với bộ mặt đau khổ chấp tay thi lễ: “Các vị đại ca, tiểu Nhạc hơn vạn năm nay chưa trở về, xin mọi người hãy hạ thủ lưu tình cho tiểu Nhạc còn chút hơi để đi bái kiến Tu La Vương có được không?”

Mấy vị tướng giữ thành cười vang: “Nhạc tiểu tử, công chúa nhà ta đều gọi chúng ta là thúc thúc, sau tới miệng người lại bị đổi thành đại ca?”

Phương Trọng cười lắc đầu: “Xem ra hôm nay đám người này nếu không chiếm được tiện nghi gì từ chỗ Nhạc tiểu tử thì sẽ không bỏ qua cho hắn rồi.” Rõ ràng nàng ta đang vui sướng khi thấy người gặp họa mà. Ánh mắt của ta chẳng dời đi chỉ cười nói: “Phương Trọng tỷ tỷ có muốn tiến đến bảo hắn gọi tỷ một tiếng dì không?”

Tiếng gọi “dì” này trong lòng bốn tiên chỉ là chút chuyện nhỏ như kẻ móng tay nhưng khi nói ra lại mang theo vài phần hứng thú xem náo nhiệt.

Phương Trọng ho một tiếng, nét mặt cung kính: “Thuộc hạ không dám vô lễ với phò mã tương lai...A, nhầm rồi, phò mã hiện giờ chính là Hùng Lực, không có liên quan gì đến Nhạc tiểu tử.” Trong lời nói có vài phần trêu chọc khó che giấu.

Ta căn môi, nhẩn nhẩn sự giễu cợt của nàng ta, chỉ cảm thấy thâm ý sâu sắc trong câu nói ấy, nàng ta thế nhưng lại gọi Nhạc Kha một tiếng phò mã- Phương Trọng từ trước đến nay luôn ổn trọng, nói năng cẩn thận, câu nói luống cuống nghiêm trọng như vậy tuyệt không phải là lời lấy lòng, lẽ nào là kẻ do Tu La phụ thân sắp đặt?

Lòng ta không ngừng đặt ra những giả thuyết phỏng đoán. Nhưng khi thấy Nhạc Kha cúi chào lại lần nữa, đổi cách xưng hô nói: “Lúc trước là tiểu Nhạc trẻ người non dạ không hiểu chuyện, bây giờ xem như đã có chút mở mang kiến thức, thật sự không thể uống rượu no say với các thúc thúc, xin các thúc thúc hãy chỉ giáo, tửu lượng của tiểu Nhạc không được tốt lắm.”

Thật là lưu manh vô lại mà! Uống công bốn tiên trước nay luôn tự phụ, tự cho rằng bản thân mình là người hiếm có trong Tiên giới, chưa từng tu thân dưỡng tính, cả ngày chơi bời lêu lổng, trêu chọc sinh sự, đã không còn người nào khiến cho bốn tiên nghi ngại nữa. Nhưng chưa từng ngờ rằng, da mặt của hắn rất dày, còn dày hơn cả ta, có thể đạt đến cảnh giới mắt không đảo, mặt không đỏ, tim không đập mạnh đã xoay chuyển tình thế bất lợi của bản thân.

Các vị tướng lĩnh kia nghe hắn gọi mình là thúc thúc thì cười vui vẻ tách ra hai bên, phía sau bọn họ là một loạt những vò rượu chưa mở nắp được xếp chồng như tường thành, vò vò rượu xếp thành dãy, vò vò nối tiếp nhau, tính sơ khoảng chừng trăm vò. Lúc ta ra khỏi thành cũng chưa từng thấy bức tường rượu này, tay chân của mấy vị thúc thúc này thật sự rất nhanh nhẹn a.

Nhạc Kha kêu thảm một tiếng, liền muốn vượt qua cửa thành mà vào thì đã bị một người cường tráng giữ chặt lấy lại nhét một vò rượu vào trong lòng hắn.

Lúc này ta còn ngậm buồn bực chuyện hắn dễ dàng sửa cách xưng hô lung tung, cư nhiên còn dám học theo cách xưng hô của ta để gọi mọi người ở đây, lúc này thấy bộ dạng khổ sở của hắn thì tâm trạng cũng tốt hẳn. Thấy hắn đưa ánh mắt cầu cứu nhìn ta, ta dùng ánh mắt vô tội trừng lại hắn làm như chuyện này chẳng có can hệ gì đến ta, mấy người trai tráng đứng bên cạnh hắn lại nhìn ta với ánh mắt tỏ ý khen ngợi, mọi người cười rộ lên vô cùng thoải mái.

Cửa thành càng tụ tập nhiều người, tiếng cười đùa ồn ào không dứt, mãi cho đến khi tường rượu bị tiêu diệt thì cửa thành mới được thông thoáng.

Ta xách Cửu Ly trong lòng xuống, gõ vào đầu nó nói: “Hóa lại thành người cho tỷ, đứng vững!”

Cửu Ly không tình nguyện nhưng cũng phải hóa thành hình người, thè lưỡi đắc ý nhìn Phương Trọng, rồi mới mềm giọng gọi: “Tỷ tỷ.” Ta bắt lấy tay hắn, muốn gọi Nhạc Kha cùng hồi cung thì lại bị Phương Trọng giữ chặt: “Công chúa có gì gấp chứ, náo nhiệt còn chưa chính thức bắt đầu mà.”

Từ trong đám tướng lĩnh có một thiếu niên cường tráng cao ráo chạy ra, khom người nói: “Các vị tướng lĩnh nói đã lâu không gặp Nhạc công tử nên muốn hẹn hắn vào trong thành Tu La so tài cao thấp, xin công chúa quyết định?”

Ta cũng hết cách, lau đi mồ hôi trên trán, tinh thần mặc dù không tồi nhưng suy cho cùng vẫn còn đang bị trọng thương, lồng ngực hô hấp có chút không thoải mái, ngoài mặt giả vờ như không để ý, vẫn khoát tay về phía thiếu niên kia: “Các vị thúc thúc vui vẻ là tốt rồi. Nhưng mà đừng đấu nhau quá lâu, chớ làm chậm trễ thời gian bãi khiển Tu La vương phụ thân.”

Thiếu niên kia rất có nề nếp, trả lời cũng rất tốt, không khiến cho người ta thấy phiền lòng: “Các tướng quân đã cử người đi bẩm báo với Vương, Vương có ý chỉ lệnh cho Nhạc công tử không cần vội vã đi bãi khiển, cứ thoải mái độ sức với các vị tướng quân. Nhưng công chúa điện hạ sau khi bị thương thân thể hư nhược, Vương sợ công chúa chịu đựng không nổi nên đã phái xa liền đến, điện hạ muốn đến thao trường Tu La xem trận đấu hay muốn trở về Tư Hoàng Điện nghỉ tạm?”

Phụ thân cố ý muốn Nhạc Kha chịu khổ đây mà? Lòng ta rất lo lắng. Phụ thân quả thật là một người cha tốt không có gì để bàn cãi, nhưng chỉ là người cha tốt của bốn tiên chứ chẳng hề có chút liên quan gì đến Nhạc Kha.

Ta liếc mắt hỏi ý kiến của Phương Trọng, muốn nàng ta nói mấy lời gỡ gạc, nàng ta lại chỉ cười lắc đầu nói: “Xưa nay người tiến vào thao trường Tu La độ sức, bị thương bị tàn phế vô số kể.”

Trái tim này của bốn tiên lập tức treo lơ lửng, dặn dò thiếu niên: “Bảo xa liền lại đây, ta muốn đi thao trường Tu La xem trận đấu.”

Phương Trọng khẽ cười. Thiếu niên lập tức nói: “Vương cũng có nói, Công chúa điện hạ chắc chắn sẽ muốn đi thao trường Tu La xem trận đấu. Bởi vậy trong xa liền đã chuẩn bị chăn mây thật dày, còn có mấy món điểm tâm, công chúa mệt mỏi thì có thể nằm nghỉ.”

Ta đã bị phụ thân nhìn thấu tâm ý hết rồi, Phương Trọng che miệng cười trộm, ta đành mặt dày mày dạn nói: “Xin vị tiểu ca này chuyển lời cho Nhạc công tử, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi hắn, mời hắn lên xa liền ngồi nói chuyện với ta, tiện thể cùng đến thao trường Tu La.”

Thao trường Tu La chính là nơi binh lính Tu La luyện tập, cứ địa rộng lớn. Ngoại trừ Giáo Luyện Trường, còn có Binh Khí Ti, Điển Tịch Ti... Tướng lĩnh của quân Tu La đều từ Văn Ti Viện, Võ Ti điện mà ra, có người phụ trách dạy tu luyện pháp thuật và đạo dùng binh. Lúc bình thường phụ thân cũng thường đến thao trường Tu La tuần tra. Ta cũng từng theo người đến, bị thanh thể hào tráng của Tu La binh làm kinh sợ, bội phục không thôi.

Nhạc Kha tự lên xa liễn, hiếm khi hấn lại thu hồi dáng vẻ cột nhả trên đùa kia, đôi mắt nhìn ta chăm chăm, hộ vệ thiết giáp bên ngoài luôn tỏa ra hàn khí lại đi quá gần xa liễn làm cho hấn trở nên quy củ không ít. Ta lấy khăn tay trong xe ra đưa cho hấn: “Chàng dùng nó lau mồ hôi trên trán đi, thao trường Tu La không thể so với trong cung, bước vào khó tránh bị thương.” Ta liếc nhìn hấn rồi thở dài: “Chàng đó, đang tốt đẹp làm trưởng tử của Thiên Đế mà không chịu, lại chạy đến thành Tu La quấy rối!”

Hấn nhận khăn thuận thể nắm lấy tay ta, ánh mắt tỏa sáng, giọng nói khàn khàn: “Ta vì cái gì mà đến chắc Thanh nhi đã hiểu rõ.”

Vì lời thề nguyện của chúng ta?

Khi đó đầu óc của ta phát sốt, sắc đẹp ngay trước mặt, bỗng tiên nhất thời lâm lỗi mới mở miệng cầu thân với hấn, tình thế hiện giờ không giống trước, ta và hấn đều có gánh nặng, ta há có thể lại cưỡng cầu hấn?

Ta thở dài, đưa trái cây cho hấn, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Ta và chàng quen biết đã lâu cũng hiểu rõ tính tình của nhau. Thử hỏi ta và chàng liệu có thể nào bỏ rơi cha già mẹ yếu, làm trái ý họ mà đến với nhau?” Mùi vị chua xót dâng lên trong lòng, chỉ cảm thấy buồn bã cô quạnh nói không nên lời, niềm vui mừng tương phùng hôm nay đã qua.

Hấn nhận trái cây, cắn hai ba miếng nhưng cũng không buông tay ta ra, thoải mái cười: “Thanh nhi yên tâm, ta chưa từng để trong lòng thân phận trưởng tử của Thiên Đế. Năm đó nếu không phải vì thân phận này...ta làm sao rơi vào cảnh cữu tử nhất sinh, xa cách mẫu thân mấy vạn năm? Nếu không có Nhị công chúa thu nhận sống ở thành Tu La mấy vạn năm thì ta sớm đã trở thành cái xác không hồn rồi.”

Hấn nói bình thản như vậy nhưng khi nghe vào tai lại khiến lòng ta chấn động, thương tiếc không thôi nhẹ nhàng nắm lấy tay hấn, an ủi: “Hiện tại Côn Lôn Trắc phi đã được cứu ra, mẹ con hai người đã đoàn tụ ở Thiên giới hưởng những tháng ngày tình thân.” Lòng ta lại cảm thấy càng mờ mịt, hai mẹ con hấn ở Thiên giới hưởng những tháng ngày tình thân, từ nay về sau ta và hấn xa cách ngàn dặm, thật sự lòng ta chẳng có gì mà mừng vui.

Hấn lạnh lùng cười: “Hiện giờ Thiên giới há có thể là chỗ yên ổn để ẹ con ta sống? Ông ấy đối với mẫu thân ta cùng lắm chỉ là thương hại muốn bù đắp nhiều năm mẫu thân ta đã khổ cực. Tình cảm vợ chồng sao có thể dựa vào lòng thương tiếc muốn bù đắp mà duy trì?”

Ta chưa từng thấy vẻ mặt chán ghét thể tục của Nhạc Kha như hiện giờ, có khi là lời lẽ ám áp dịu dàng cùng với nụ cười nhạt, lời ngon tiếng ngọt có thể lừa gạt các tiên tử đến đầu óc choáng váng, có khi lạnh như băng, khiến người ta phải tránh xa ngàn dặm. Bất kể là nét mặt biểu hiện như thế nào thì cũng khá hơn dáng vẻ lúc này của hấn, cười lạnh kiêu ngạo, lại mang theo một chút chua xót, cũng không biết là đang tiếc hận ấu thân hấn hay là đang chịu uất ức ở Thiên giới.

“Vậy Côn Lôn Trắc phi phản ứng thế nào?”

Mấy năm gần đây Thiên Đế nạp rất nhiều mỹ nhân làm trắc phi, người thế mạnh như Thiên Hậu cũng không ngăn cản được huống chi là Côn Lôn Trắc phi mấy vạn năm đã không ở cạnh ông ấy. Năm đó Côn Lôn Trắc phi và Thiên Hậu cùng lấy một chồng đã vô cùng tức giận nên mới dẫn đến cảnh mang con đại chiến ở Thiên Hà. Nay thoáng chốc mất vạn năm đã trôi qua, phu quân năm đó sớm đã có mỹ nhân đầy cả cung, trái ôm phải ấp, chuyện này làm sao Côn Lôn Trắc phi chịu nổi?

Ta nghĩ đến cảnh mình thấy được trong mảnh vỡ của Côn Lôn thần kính... Khi đó, bà ấy ở trong lòng phu quân thâm tình chân thành mang theo vô vàn thương xót...Tất cả đều đẹp đẽ như trước kia.

“Mẫu thân đã trở về Côn Lôn tiên cảnh, từ nay về sau một lòng tu đạo không màng chuyện Tiên giới nữa.”

80. Chương 81: Lai Thời Cựu Lộ

Cả nửa ngày ta chẳng nói gì, không biết trả lời thế nào.

Côn Lôn Trắc Phi dứt khoát như vậy, nhất định là vì Thiên đế đã làm tổn thương trái tim bà, mới có thể một đao chặt đứt, quay về Côn Lôn tiên cảnh.

Nhưng Nhạc Kha lại như thể hết sức hào hứng, vén màn lên, chỉ vào cảnh sắc bên trong thành Tu La –chỉ chỗ, giảng giải năm đó đã cùng mẫu thân dạo qua những cửa hiệu nào, ăn qua những món gì, chơi những trò gì.

Lòng ta buồn thay cho hắn, chẳng dễ dàng gì mới tìm được mẫu thân, nhưng lại không ngờ Côn Lôn Trắc Phi đã nản lòng thoái chí, lúc đấy mạnh mẽ sắc bén thế nào không cần phải nói, thậm chí ngay đến Thiên giới cũng không muốn ở lại lâu, cũng chưa từng đoàn tụ với con cái đã một mình rời đi. Nhưng thấy gương mặt hắn tràn trề ý cười, suốt một đường cười đùa không ngớt, thấy ta ủ rũ ỉu xiu, lại hạ màn xuống, khẽ cười nói: “Lẽ nào Thanh nhi muốn cùng vi phu ở riêng với nhau nên mới giận vi phu đã vén màn...Vi phu xin nhận lỗi với Thanh nhi!” Vừa nói vừa khom người hành lễ.

Ta được Tu La Vương phụ thân yêu chiều sủng ái, trước đến giờ đều cho rằng những người bên cạnh ta khi tương phùng với mẫu tử phụ tử thì nhất định cũng sẽ hạnh phúc ngọt ngào giống như ta, nào nghĩ tới vẫn có dạng nhà không ra nhà, mỗi người mỗi nơi. Mãi suy nghĩ, hắn đã ở bên cạnh ta, nhưng ta lại không thể nào ngừng cảm thấy chua xót.

Thấy hắn không đem tình cảnh của bản thân vướng bận trong lòng, ta lại càng cảm thấy đau đớn, đưa tay đánh hắn một cái, tức giận nói: “Chàng thực không biết tranh thủ chút nào?”

Hắn thích thú ngã ra sau tựa vào người ta. May mà Cửu Ly đã bị Phương Trọng quán lấy, nếu không thấy hắn thân mật với ta như vậy, sợ là sớm đã xù lông lên rồi. “Chuyện cũ sớm đã như bèo dạt mây trôi, lại nói, Thiên đế với ta mặc dù mang tiếng là cha con, nhưng cũng không gần gũi bằng phụ thân Đông Hải Long Vương không ra gì kia.”

Vợ chồng Long Vương đối với hắn nhất mực yêu thương, nhưng thân phận hiện giờ của hắn sớm đã khác đi, trong lòng ta suy đoán điều hắn nói, quá nửa có lẽ do thấy ta vì hắn mà buồn bã nên mới an ủi ta, thật may là nghe được mấy lời này ta cuối cùng cũng không đau lòng như trước nữa. Lúc này mới nhớ đến hắn đứng bên ngoài thành Tu La đã mấy ngày rồi, cho nên cầm lấy ít bánh trái điểm tâm mà ta yêu thích ở trên bàn đưa qua cho hắn: “Chàng trước tiên ăn chút gì đi, cũng chợp mắt chút. Thao trường Tu La chính là nơi nguy hiểm, ta thấy hôm nay mấy vị thúc thúc là muốn cẩn thận thuộc da rồng của chàng, vẫn nên ăn no cho có chút sức lực.”

Hắn gục đầu vào gáy ta, ở bên tai ta khe khẽ thổi hơi: “Vi phu muốn Thanh nhi dứt, nếu không cho dù là hôm nay bị đánh tan xương nát thịt cũng không ăn.”

Ta hung hăng nhéo bên hông hắn một cái – Con rồng này cũng thực đáng giận mà, thế nhưng dám giở mấy thủ đoạn treu ghẹo chúng tiên tử khắp tứ hải trước đây ra với ta. Nhưng thấy hắn không chịu nhúc nhích, ngũ quan đau đến nhứt lại một chỗ, biết bản thân xuống tay quả thực có chút nặng, đành phải thở dài một hơi, cầm lên một khối điểm tâm dứt cho hắn. Hắn tựa lên vai ta, chỉ nghe bên ngoài xa liên tiếng y giáp leng keng, giữa phố xá tiếng tiểu thương rao hàng không ngừng bên tai, năm tháng tĩnh lặng, trong xe có thể nghe rõ tiếng hơi thở của hai người chúng ta, nhàn nhã yên bình, mơ hồ như những phân tranh nơi tứ hải cũng không có chút can hệ nào với chúng ta.

Hắn chậm rãi nuốt xuống nửa khối điểm tâm, hai mắt sáng rõ như sao, chan chứa ý cười mãn nguyện, không biết vì sao, những phiền muộn lo lắng, chua xót khổ sở đều không còn chút dấu vết. Như thế chỉ cần nhìn thấy gương mặt tươi cười mãn nguyện của người đang ở trước mặt đây, bản thân ta liền cảm thấy mỹ mãn.

Cũng không biết là ai đã đặc biệt cẩn dặn mà hôm nay xa liên đi cực kỳ chậm, đến khi hắn no bụng rồi mà vẫn còn chưa đến thao trường Tu La. Ta chợt nhớ ra một chuyện, trong lòng bỗng dưng nặng trĩu, nói: “Chàng có biết tin tức gì về Ly Quang?”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trong xa liên nhất thời liền trầm xuống, giống như có một tảng băng to nặng bị đập vỡ, khiến những ngọt ngào trước đó đều đông cứng lại. Rất lâu sau hắn mới nói: “Sau đó Lăng Xương cũng phái người đi Đông Hải tìm qua, bản thân ta cũng âm thầm trà trộn vào đó, trước khi đến đây cũng đã đến Đông Hải, nhưng trên mặt biển sóng lớn dồn dập, Đông Hải thủy vực rộng lớn, hôm đó bắt quả chỉ mới nửa ngày sau trận chiến, thi thể cùng vết máu liền bị sóng biển cuốn sạch, theo ta đoán...đại thể là dữ nhiều lành ít rồi.”

Hắn nói xong câu này, sắc mặt cực kỳ khó coi, cẩn thận dè dặt nhìn nhìn ta, dịu dàng nói: “Ta biết Thanh

nhi trước giờ vẫn xem Ly Quang như huynh trưởng, hấn đích thực cũng đối với nàng không tệ, chỉ là lúc ở Đông Hải nàng vì bảo vệ hấn sớm đã bị trọng thương, nếu hấn linh thiêng, biết nàng lại vì hấn mà đau lòng, không chịu điều dưỡng thân thể, hấn nhất định cũng sẽ không đồng ý.”

Nếu hấn có linh thiêng....Nếu hấn có linh thiêng...Giao nhân sau khi chết đi, chẳng phải sẽ hóa thành bọt biển, sao lại có thể linh thiêng được chứ?

Nước mắt nóng hổi lăn dài, hấn hít một tiếng, lại khuyên nhủ nói: “Ta với Ly Quang từ nhỏ đã đặc biệt hợp ý, tính tình hấn lại rất tốt, cũng không như mấy huynh đệ trong Long cung đối với ta cực kỳ ghét bỏ. Trên trời dưới đất, ta cuối cùng cũng chỉ có một người bằng hữu này, hiện giờ thấy hấn chết thảm, đau lòng âu cũng là chuyện khó tránh khỏi...Chỉ là Thanh nhi, nói lời này là từ tư tâm của ta, nàng, ta và hấn, chúng ta từ khi sinh ra đã có vận mệnh của bản thân mình, có cường cầu cũng không được...Hấn chính là Giao vương thái tử, cho dù hấn chưa từng có suy nghĩ làm phản chiếm đóng Nhân giới, nhưng Giao vương lại là cha ruột của hấn, bị liên lụy cũng là điều khó tránh...” Nói rồi ôm ta vào trong ngực, cúi xuống, le lưỡi liếm sạch nước mắt trên mặt ta.

Trong đầu ta âm âm như có vô số vì sao đang nổ tung, bị hành động thân mật này của hấn dọa sợ, nhưng lại ngây ngốc ngồi trong lòng hấn, quên mất việc khóc thút thít...Hấn...Hấn...Con rồng ngọc vô liêm sỉ này!

Hấn thấy dáng vẻ này của ta, có lẽ cảm thấy có chút thú vị, khẽ cười một tiếng, lại muốn cúi người làm chuyện thân mật đó, trong lòng ta âm âm nhảy loạn, bên trong xa liền chật hẹp, phụ thân lại còn phân phó cung thị chất lên rất nhiều đồ ăn thức uống nên càng không có chỗ để tránh, ta đành giả vờ giống như đã điếu chỉ có thể nhắm hai mắt lại, bất chợt nghe thấy người bên ngoài xa liền nói: “Công chúa điện hạ, đã đến thao trường Tu La rồi.”

Ta thở phào một hơi, lấy tay áo lau lau mặt, lại đẩy hấn ra vội vàng nhảy xuống, nghe được tiếng cười khê của Nhạc Kha ở phía sau, ta lại càng thêm quẫn bách, chỉ cảm thấy ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về bên này nên càng chột dạ, cũng không biết người bên ngoài nghe được bao nhiêu.

Trên đài cao của thao trường Tu La, một đám hán tử Tu La đứng đối diện với Nhạc Kha, cười nói: “Nhạc công tử, người rời khỏi thành Tu La đã hơn vạn năm, cũng không biết tu vi tiến bộ ít nhiều thế nào, hôm nay...đám thúc thúc..đặc biệt linh giáo.” Mấy người này bình thường ở trước mặt ta mặc dù hào sảng thẳng thắn, nhưng cũng chưa từng nói mấy lời coi thường trêu chọc thế này, đối với Nhạc Kha lại là một bộ mặt khác, nói là căm ghét thù địch cũng không phải, nhưng họ lại đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “đám thúc thúc”, bộ dạng tươi cười nhưng lại đặc biệt không có ý tốt, thật khiến ta đổ mồ hôi lạnh thay hấn.

Người trong thành Tu La đấu pháp luận đàm tu vi là chuyện bình thường. Nhưng hôm nay xem thử ta lại thấy không thích hợp cho lắm. Chỉ vào một đám nam nhân mồ hôi nhễ nhại đang quần lấy nhau, còn ngọc sắc cẩm sắc sớm đã bị làm bẩn kia, hoàn toàn không thể nhìn ra dáng vẻ ban đầu của Nhạc Kha, ngạc nhiên nói: “Phương Trọng tỷ tỷ, Tu La chúng ta không phải tu vi không tệ sao? Tỷ thí với Nhạc Kha, vì sao không dùng tiên thuật lại chỉ giống như người phàm, thi đấu sức lực?”

Phương Trọng hé miệng nở nụ cười: “Công chúa có điều không biết, tộc Tu La tuy thích chiến đấu, nhưng đối với huynh đệ của mình lại cực kỳ gần gũi, so với Thiên giới còn quang minh lỗi lạc hơn nhiều. Tỷ thí tiên pháp, đó là để thao luyện trước khi ra chiến trường, còn luận bàn về tu vi như thế này thì hoàn toàn không có ác ý, thêm nữa muốn đối với người đó bày tỏ tình cảm thân thiết cũng dùng phương thức này. Lại nói, người phàm rất dễ bị thương, cách giao đấu này cũng ít nhiều an toàn. Cùng lắm là khiến đối phương chịu chút đau đớn da thịt, quyết sẽ không làm tổn hại đến tiên nguyên...” Lời còn chưa dứt, mũi Nhạc Kha đã bị ăn một quyền nặng nề, hấn cũng chưa từng khách khí, bay lên một cước đá hán tử vừa cho hấn một đấm đó bay ra ngoài thao trường.

Nhưng hôm nay người trong tộc Tu La nhàn rồi vô sự, tất cả đều tụ tập bên thao trường, chia thành nhóm mười người, kẻ này bị đá ra kẻ khác lập tức lao vào, giống như quyết phải huyết chiến với Nhạc Kha tới cùng. Sau hai canh giờ, Nhạc Kha đã thương tích đầy người, ở bên ngoài có mười mấy hán tử bị hấn đá ra, những người còn lại bên trong cũng bị thương không ít, mặt mũi bầm dập, chẳng khác hơn hấn chút nào.

Ta thấy bên trong thao trường, mấy vị Tu La hán tử này ra tay mặc dù không phải nhẹ, hấn đại khái cũng bị ăn đòn nhưng vẫn đánh trả, nhưng cả hai bên đều chưa từng hạ tử thủ, chính là cảnh tượng càng đánh

càng hăng, một người sang sảng cười nói: “Nhạc tiểu tử mấy vạn năm không gặp, sức lực cũng tăng lên không ít nhỉ.”

Nhạc Kha chỉ vào vị Tu La đó trêu chọc: “Thức thức...Tuổi già sức yếu, Tiểu Nhạc thấy , sợ là không thể lại ra sa trường rồi.”

Tộc Tu La mọi người đều lấy việc ra chiến trường làm vinh quang, lúc này bị hấn kích động, vốn dĩ có chút buông lỏng, hiện giờ “Ồ” lên một tiếng, lao lên, lại cùng Nhạc Kha quần nhau một chỗ.

Một người khác ở bên cạnh thở hồng hộc hai tiếng, cười nói: “Năm đó Nhạc tiểu tử chẳng qua chỉ là một đứa trẻ miệng còn bú sữa, bây giờ thật sự đã trưởng thành không ít rồi.”

Nhạc Kha đang tung một cú đấm vào vị Tu La phía trước, không khỏi đắc ý: “Vạn năm đã qua, Nhạc Kha nếu như còn không trưởng thành, chẳng phải đã trở thành yêu quái rồi sao.”

Vị Tu La ấy lập tức chậm rãi cất lời: “Lớn rồi lớn rồi, đáng tiếc là lại thành một tiểu bạch kiếm, so với mấy cô nương trong thành Tu La còn đẹp hơn.”

Nam nhân tộc Tu La đều lấy dáng vẻ to lớn cường tráng, làn da ngăm đen làm mức chuẩn, Nhạc Kha vốn dĩ lớn lên lại giống như trúc xanh, da dẻ trắng nõn, đứng cùng với mấy hán tử Tu La này lập tức có cảm giác giống như hạc giữa bầy gà. Có điều mọi người trong thành Tu La ai nấy đều coi uy vũ dũng mãnh cao lớn làm vinh hạnh, hán như thế này quả thực không thể coi là một thiếu niên tuấn tú.

Trên gương mặt trắng nõn của Nhạc Kha lập tức hiện lên màu gan heo, nhưng mấy người họ ai nấy đều có suy nghĩ như nhau, chỉ cảm thấy quá mức trắng trẻo, hán lập tức tranh thủ chút thời gian nhìn xuống bên dưới đài, như thể sợ ta sẽ bị mấy vị nam nhân Tu La này tẩy não. Ta chỉ tay vào một hán tử Tu La đáng vẻ hết sức cao lớn phía xa đang đi tới, cao giọng khen ngợi: “Ta thấy hán thực uy vũ, thực dũng mãnh.”

Mấy người trên dưới thao trường đều cười ồ, duy chỉ có Nhạc Kha hung hăng ra chiêu, hai lần liên tiếp đều bất ngờ công kích vào phía trên cẳng chân của nam nhân Tu La đã nói hán là tiểu bạch kiếm, khiến người họ ô ô kêu lên thảm thiết, giống như ác hổ tấn công sơn dương lại lao lên đánh tiếp.

Đợi đến khi hán tử nơi xa đó tiến lại gần một chút, Phượng Trọng mới ngoắc tay : “Hùng Lực, qua đây.”

Sắc mặt Nhạc Kha lập tức trầm xuống, ngay cả nét tươi cười vui vẻ trước đó cũng mất đi, chiêu chiêu đều mạnh mẽ đánh đấm với người trong thao trường. Mười người trong sân hết tám chín người lần trước đều cùng với vị Tu La phụ thân đến Đông Hải, biết được thảm kịch diệt tộc của Giao nhân, đương nhiên cũng nhớ rõ lời nói của phụ thân khi đó, lúc này trông thấy bộ dạng của Nhạc Kha, người đang cố ý trêu chọc cũng thu lại ý cười.

Đợi đến khi Hùng Lực bước tới, bên trong sân chỉ nghe thấy tiếng nắm đấm nặng nề rơi trên thân thể, cũng không còn âm thanh cười đùa nào nữa.

Lai thời cự lộ: Đến lúc quay về đường cũ

81. Chương 82: Muôn Vạn Thâm Tình

Trước giờ Điều tộc có một điều luật bất thành văn, phàm là điều nhi nào lớn lên có chút tư sắc, nếu được hai con chim trống tranh nhau giành lấy, nếu hai con chim trống này còn vì nàng mà đánh nhau thì giá trị của cô nàng sẽ lập tức tăng lên gấp trăm lần.

Nhưng bốn tiên nào giờ đối với mấy việc hoang đường này vẫn khịt mũi coi thường, chỉ cảm thấy chuyện tranh giành này ngu ngốc hết biết. Tài phú quyền thế còn có thể giành giật cướp đoạt, nhưng duy chỉ có trái tim là không thể dùng vũ lực mà chiếm lấy. Thế nhưng điều tộc lại nhất nhất thừa nhận quy luật ngầm này, bốn tiên thấp cổ bé họng, chẳng là gì trong mắt người khác, loại vinh quang được người trong tộc xưng tụng này đương nhiên cũng chưa từng được hưởng qua.

Thật không ngờ, rời khỏi Điều tộc gần bốn trăm năm, ở trong thành Tu La lại dẫn tới một con rồng cùng một nam nhân Tu La vì bốn tiên mà đánh nhau, đích thực có chút cảm giác thế sự vô thường.

Hùng Lực đến gần trước mặt ta hành lễ, trên sân trận đánh đấm đã gần đến hồi kết thúc, chỉ còn ba đại hán Tu La và Nhạc Kha đang vật nhau nhưng không ai chịu nhường tỷ thí. Ta thuận tiện phất tay, miễn cho hắn hành lễ, nén giận nói: “Đều nghe nói nam tử tộc Tu La hào sảng không câu nệ quy củ, sao mấy lời này áp dụng với Hùng Lực lại hoàn toàn không đúng a?”

Phượng Trọng thấy hắn một nam nhi khí thế bồng bồng lúc này lại ngượng ngùng đứng bên cạnh ta, thế nhưng một câu cũng không nói được, phì cười nói: “Điện hạ, người đừng bắt nạt Hùng Lực đứa nhỏ thành thật này nữa, hắn đương nhiên cũng là một nam nhi hào sảng, chỉ là lần trước tiếp nhận vương mệnh lại để công chúa đi mất, còn hại công chúa bị thương nặng trở về, trong lòng áy náy, chỉ cảm thấy bản thân đã phụ vương mệnh, bảo hộ bất lực, nên gặp công chúa mới đa lễ như vậy.”

Ta đưa mắt nhìn, quả thật thấy ánh mắt hắn ẩn chứa nét xấu hổ, vì vậy nhón mũi chân dùng lực vỗ vỗ vai hắn: “Hùng Lực huynh không cần phải như vậy, ta từ nhỏ lỗ mãng đã quen, đích thực quên mất việc huynh thân mang vương mệnh, vẫn là ta suy nghĩ không chu đáo, còn đa lễ nữa thì thành người xa lạ rồi!”

Khóe môi Hùng Lực lập tức tràn ra ý cười, liên tục gật đầu: “Không xa lạ, không xa lạ.” Bộ dạng thành thật vui vẻ, hoàn toàn khác hẳn với vị huynh đệ lãng tử mồm mép trơn tru kia.

Bỗng nghe Nhạc Kha trên đài gào lên, giọng nói có ba phần tức giận: “Hùng Lực, chi bằng lên đài tỷ thí một chút?”

Ta thu lại bàn tay trên vai Hùng Lực, ghé vào bên tai Phượng Trọng thấp giọng hỏi: “Nhạc Kha như vậy liệu có phải là bị đánh đến hư não rồi không, thế nhưng chủ động muốn thêm người?” Lại nhìn nhìn hắn mặt mày bầm tím, không khỏi lo âu: Lại biến thành ngốc tử giống như trước đây thì có gì tốt chứ?

Hùng Lực đã một bước nhảy vào, mấy nam nhân còn lại trong sân đều tản đi hết, trên thao trường Tu La rộng lớn, duy chỉ còn Nhạc Kha và Hùng Lực hai người vật lộn, mọi người đều trầm trồ khen ngợi không ngớt, ngay cả mấy người vừa bị thương ban nãy cũng vô cùng cao hứng, mũi xanh mặt tím ở bên cạnh cao giọng cổ vũ.

Phượng Trọng liếc nhìn vào bên trong đài vài lần, lúc này mới thấp giọng cười: “Rõ ràng là Điện hạ khích Nhạc tiểu tử ăn giấm chua mới khiến y thách đấu với Hùng Lực, bây giờ lại đau lòng rồi?”

Ta nhéo hông Phượng Trọng một cái ra vẻ như muốn đánh nàng: “Thanh Loan lẽ nào lại là một con chim thiếu hiểu biết như vậy, nhất định phải khiến hai con chim trống vì ta mà đánh nhau mới coi là thống khoái?”

Phượng Trọng liên tục gật đầu phụ họa: “Đúng đúng! Điện hạ đương nhiên sẽ không khiến hai con chim trống vì người mà ra tay đánh nhau!”

Ta nhìn nàng vẻ khen ngợi, thu tay lại, nhưng nghe thấy nàng nói tiếp: “Điện hạ chỉ khiến một con rồng và một nam nhân Tu La vì người mà đánh nhau!”

Trong sân, bóng dáng hai người vật lộn tùm lại một chỗ, đích thực là một con rồng và một Tu La, thật khiến bốn tiên có trăm miệng cũng không biện bạch được a!

Sau đó Tu La phụ thân ở Tư Hoàng Điện chiêu đãi Đại vương tử mặt mũi thâm tím đến từ Thiên tộc, cũng cho gọi Hùng Lực mặt mày bầm dập tiến vào, đợi Nhạc Kha bái phỏng xong, ý vị thâm trường liếc nhìn ta, cười nói: “Loan nhi à, phụ vương nghe nói con đích thân nghênh đón Đại vương tử Thiên tộc, nhưng lâu quá cũng không về, đành phải sai Hùng Lực đến thỉnh mời, thế nhưng sao bộ dạng lại mặt mũi bầm tím thế kia?”

Thị hầu trong điện ai nấy đều cúi đầu nín cười, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Ta cực kỳ muốn đáp lại Tu La phụ thân một câu: Phụ vương lão nhân gia, người chưa từng đến thao trường Tu La, nếu không, nhìn thấy không phải chỉ là hai người mặt mũi bầm dập, mà là một đám người mặt mày tím bầm.

Phượng Trọng khẽ cười, tiến lên phía trước nói: “Bẩm Vương thượng, đáng vẻ hiện tại của Thiên giới Đại Vương tử và Hùng Lực cũng có lỗi của bề hạ a.”

Phụ thân ngạc nhiên nói: “Hai người này tuổi trẻ khí thịnh, nhất thời đánh nhau, luận đàm một phen, sao lại có thể dính dáng đến Bồn vương chứ?”

Phương Trọng lại một mực chuyển hướng, lúc này mới lộ ra ý thật, chỉ vào ta khoa chân múa tay: “Nếu không phải Vương có một công chúa thuột tha thông tuệ thì sao có thể khiến hai thiếu niên tuấn tú họ vì công chúa mà động lòng, đánh đến tối tăm trời đất chứ?”

Nhân giới có câu “Tuyết rơi tháng sáu”, ý chỉ việc lạ lùng oan khuất, tiếc là Tu La giới bốn mùa đều là mùa xuân, cho dù bốn tiên oan ức cũng khó mà khiến tuyết rơi. Ta kéo cánh tay phụ thân, chỉ vào hai người họ nói: “Phụ thân người lý nào lại có thể nghe mấy lời bậy bạ của Phương Trọng. Hiện giờ hai người họ đang ở trước mặt, chi bằng phụ thân chính miệng thử hỏi họ xem, thật sự là vì nữ nhi mới đánh nhau?”

Phụ thân cười sang sảng, mắt chăm chú nhìn Nhạc Kha, nói: “Đại vương tử từ xa mà tới, người tới là khách, Bồn vương càng muốn hỏi xem, đánh nhau với Hùng Lực lẽ nào thật sự là vì Loan nhi nhà ta?”

Ta chẳng qua là muốn giữ chút thể diện mới lắc lắc phụ thân, hi vọng người thay ta ngăn lại mấy lời lẽ sắc bén của Phương Trọng chứ không hề muốn người chính miệng truy hỏi chuyện này, nào ngờ vị phụ thân này của bốn tiên, sinh ra đã bộc trực thẳng thắn, nửa điểm tâm cơ cũng không có, mở miệng liền hỏi. Ta đứng cứng ngắc ngay tại chỗ, vừa sợ Nhạc Kha đáp “Phải”, lại vừa sợ hấn đáp “Không phải”, suy nghĩ rối rắm, ngay đến chính bản thân cũng không biết mình muốn nghe câu trả lời như thế nào nữa.

Nhạc Kha khẽ khom người, thành thật trả lời: “Đánh nhau với Hùng Lực, quả thực là vì công chúa điện hạ.”

Ta nhắm mắt lại.

Con rồng ngốc này nói dối đã quen, đem mấy lời này trêu ghẹo chúng tiên tử các tộc còn được, hôm nay thế nhưng đã gặp phải đối thủ lại vẫn dám chạy đến trước mặt phụ thân mà nói dối, có lẽ hấn không biết, phụ thân bản tính thẳng thắn cương trực, trước giờ ghét nhất là dối trá.

Quả nhiên, phụ thân một chưởng đánh vỡ tay vịn bằng vàng rồng trên bảo tọa, nổi giận bùm bùm: “Đại vương tử mặc dù là trưởng tử cao quý của Thiên tộc, hôm nay có thể phá lệ cho người vào thành Tu La chẳng qua là vì vong thê đã mất cùng với ái nữ của Bồn vương, niệm tình người với họ có mối giao tình mới có thể để cửa thành Tu La vì người Thiên tộc mà rộng mở. Nhưng người không nên có suy nghĩ định lừa gạt Bồn vương, lời ngon tiếng ngọt, làm trò vô dụng này. Còn nói thêm một câu bịa đặt nào nữa, đừng trách Bồn vương trở mặt vô tình, ném người ra ngoài thành Tu La!”

Ta trước giờ chưa bao giờ thấy phụ thân nổi giận, đại thể là lúc này người coi Nhạc Kha như mấy kẻ miệng mồm lẻo mép, muốn cầu được sự yêu thích của người mới nói mấy lời này, một lời liền chỉ rõ hết thấy, nên chỉ yên lặng đứng bên cạnh, chuẩn bị lúc phụ thân nổi cơn thịnh nộ cũng sẽ điều đình một chút.

Không ngờ Nhạc Kha lại vén trường sam, lập tức quỳ xuống, trong lòng ta than thở: Phụ thân tán thưởng nhất là những nam nhân ngạo nghễ khảng khái chứ không phải kẻ tiểu nhân chỉ biết quỳ gối luôn cúi, sự thanh tỉnh thường ngày của con rồng ngốc này hôm nay lại giấu dấu hết rồi? Lúc đến thành Tu La, lẽ nào không chịu đi cùng? Thấy hấn đã “cộp cộp cộp” dập đầu liên tiếp ba cái, phụ thân không thềm đoái hoài, mặc hấn quỳ lạy.

Hấn từng chữ từng chữ sang sảng, mạch lạc rõ ràng: “Nhạc Kha trước nhận đại ân của nhị công chúa Điều tộc, sau này suýt chút nữa thì hồn phi phách tán, khó có thể duy trì, hoàn toàn dựa vào Tu La Vương lập Trấn Hồn trận, hiện giờ lại thi thuật để ba hồn Nhạc Kha hợp lại, nếu nói là cha mẹ tái sinh cũng không có gì không thỏa đáng. Ba lạy này của Nhạc Kha, chỉ vì để biểu đạt ý cảm tạ muôn vàn trong lòng.” Im lặng một lúc, lại cúi đầu nói: “Trước đây Nhạc Kha đối với Tu La Vương có chút bất mãn, chỉ vì Nhị công chúa chết oan, trong lòng Nhạc Kha đau đớn vô cùng, không chỗ phát tiết, chỉ cảm thấy nếu suy xét lại từ đầu, chính là vì Nhị công chúa người...người gặp gỡ Tu La Vương, mới có khởi đầu bất hạnh này...”

Cái chết của mẫu thân chính là nỗi đau cả đời trong lòng phụ thân, Nhạc Kha hôm nay đích thực có chút to gan. Ta len lén lo lắng liếc nhìn phụ thân, nhưng thấy nét mặt người trầm xuống đanh thép, bàn tay nắm chặt thành quyền, gân xanh hiện rõ mồn một, cũng không biết là muốn đánh ai hay muốn nắm chặt thứ gì, ánh mắt đau thương tuyệt vọng, người đau đớn thế này—Ta quát một tiếng: “Nhạc Kha người điên rồi, nói nhảm gì vậy?”

Giọng nói phụ thân thể nhưng vẫn rất bình tĩnh: “Loan nhi, để hần nói!” Nhưng từng chữ từng chữ lại như thể thoát ra từ tận phế phổi, vô cùng khó khăn.

Nhạc Kha cười khổ đứng dậy: “Nhạc Kha suy nghĩ nông cạn, trước đây đã trách lầm Tu La Vương. Nhưng từ khi gặp Thanh nhi, lúc đầu chỉ cảm thấy nàng là nữ nhi của Nhị công chúa, chỉ nghĩ rằng trời cao cho Nhạc Kha cơ hội báo đáp, vì vậy cứu nàng về Đông Hải. Nhưng sau đó tương giao mấy ngàn năm, Nhạc Kha ngu dốt, thể nhưng không biết từ khi nào đã đem trái tim trao gửi nơi nàng...”

Ta ngây ngẩn, hần...Hần thể nhưng lại nói ra mấy lời này trước mặt mọi người...

“Bây giờ mới biết, Nhị công chúa có thể gặp gỡ Tu La Vương, chính là vận mệnh, về phần là may mắn hay bất hạnh lại không phải chuyện Nhạc Kha có thể bình luận, Nhạc Kha chỉ nhớ, lúc lâm chung, người thì thăm gọi tên Tu La Vương, ý cười mãn nguyện, nhẹ nhàng thở dài, hoàn toàn không có nửa điểm oán hận.”

Phụ thân từ từ thả lỏng nắm tay.

“Nàng chịu ủy khuất ta đau lòng, nàng cười vui vẻ ta mãn nguyện. Cho dù...Cho dù nàng có đem ta lột da róc vảy, chỉ cần có thể khiến nàng tiêu tan lửa giận trong lòng, ta quyết cũng không oán thán. Mặc dù ta ở trước mặt chúng tiên tử có thể miệng lưỡi nở hoa, nhưng mỗi lần ở cùng nàng lại chẳng thể nói được lời nào hay ho, chỉ nhất nhất muốn chọc tức nàng, để nàng và ta tranh cãi gây gổ. Nhưng càng tranh cãi ta lại càng muốn ở bên cạnh nàng...Không phải với thân phận là trưởng tử Thiên giới hay Đông Hải Long Tam thái tử gì đó, chỉ là một con rồng, có thể cùng nàng ngao du tứ hải, sát cánh cùng bay.”

Nội điện không một tiếng động, ta chỉ cảm thấy tiếng con tim mình đập càng lúc càng dồn dập, giống như tiếng trống chúc mừng ở phạm giới, ồ ạt, ùn ùn kéo đến, dần dần bên tai chỉ có tiếng trống chúc mừng này.

Thể nhưng vẫn chưa kết thúc.

Hần lại nói: “Sau đó ta mới từ từ hiểu rõ, vui sướng khổ đau, cũng chỉ một chữ tình, khó có thể phân chia rõ ràng là vui sướng hay đau khổ nhiều. Rồi thì lưỡng tình tương duyệt, vui sướng khổ đau đều có, dù vậy cũng không muốn buông bỏ, muốn thời thời khắc khắc đều ở cạnh nàng.” Hần ngẩng đầu hướng về phía ta đã ngây ngẩn một lúc, khe khẽ mỉm cười, đến lúc ta dự cảm được có chuyện không tốt, hần nói: “Huống chi, lúc ở Thiên giới Thanh nhi đã chính miệng đề thân, Nhạc Kha cũng đã đồng ý lời cầu hôn của nàng rồi.”

Trong đầu ta “ầm” một tiếng, trên mặt thoáng chốc đỏ bừng...Con rồng ngốc này, hần muốn toàn tộc Tu La coi ta như một công chúa to gan phản nghịch sao?

Hần lại quơ quơ nắm đấm về phía Hùng Lực mặt mũi xanh tím: “Thanh nhi với ta đã lưỡng tình tương duyệt, sau này còn ai dám đối với nàng có mơ tưởng hảo huyền...”

Hùng Lực hừ lạnh một tiếng, khẽ lắc đầu coi thường, thể nhưng lại lộ ra vẻ sát phạt khiến người run sợ.

82. Chương 83: Tâm Duyệt Quân Hề

Trong điện nhất thời yên lặng, biểu hiện của mọi người ai nấy đều cổ quái, ngay cả phụ thân cũng hướng về ta nhìn nhìn hai cái, da mặt ta căng cứng, vừa nở nụ cười miễn cưỡng vừa lùi đến phía trước Nhạc Kha, liếc mắt ngắm chuẩn chân của hần, chân sau hạ xuống một cước, vừa nghe tiếng hít khí xuất xoa vừa hướng về phía Tu La phụ thân đang ngồi trên vương tọa cười nói: “Phụ thân đừng nghe tên nhóc này nói bậy, hôm đó ba hồn hần còn chưa hợp nhất, có lúc hay quên mắc chứng ảo giác, chuyện này nhất định...Nhất định là ảo giác của hần rồi!”

“Thanh nhi...”

Xem bốn tiên còn không giẫm nát cái móng rồng của người!

Ta thăm hân thẳng nhai này đem loại chuyện mất thể diện như bốn tiên tự mình cầu thân này đặc biệt nói ra trước đại diện, Phương Trọng đứng ở sau lưng phụ thân cười đến suýt gập cả người, ngay đến đám thị hầu trong điện ánh mắt cũng sáng rõ, dạt dào hứng thú nhìn ta chăm chăm.

Ta vừa thẹn vừa ngượng, chân lại dùng lực đạp xuống, bên tai mãi nguyện nghe thấy tiếng hít mạnh vào.

Gương mặt phụ thân ý cười lan tỏa, sang sảng cười nói: “Đại vương tử từ xa mà đến, vốn là khách quý, nhưng bốn vương thấy công chúa quả thực cũng có vài phần hài lòng về dáng vẻ của người, chi bằng hạ thấp thân phận, làm một thị hầu bảo hộ bên cạnh công chúa?”

Cái móng rồng dưới chân ta rất nhanh vui vẻ thu về, người sau lưng đã lướt qua ta, hướng phụ thân bái tạ.

Phụ thân thần nhiên nhận một lạy của hân mới nói tiếp phần còn lại: “Đội thị vệ bảo hộ công chúa do Hùng Lực cai quản, Đại vương tử nếu đã đồng ý đảm nhận nhiệm vụ bảo hộ bên cạnh công chúa, cũng xin hãy tuân theo mệnh lệnh của đội trưởng Thị vệ!”

Sắc mặt Nhạc Kha thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi.

Bốn tiên trước đến giờ có thù tất báo, thấy sắc mặt hân khó coi thế này, lại nghĩ đến mấy ngày sau hân ở cạnh bên liền đắc ý mỉm cười với hân, ngày dài tháng rộng, còn sợ sau này không có cơ hội trả thù?

Không ngờ thẳng nhai Nhạc Kha này lại không như tiên nhân bình thường, ý niệm trong đầu bốn tiên vừa lóe, lại đắc ý hướng hân mỉm cười, bị hân bắt được nụ cười này, thần thái lập tức sáng rõ, nét mặt rạng ngời còn hơn trăm hoa. Chỉ tiếc là hôm nay hân cùng với một đám nam tử Tu La vật nhau ở thảo trường, mũi xanh mặt tím, kết quả này không khỏi làm hư tổn hình tượng, có công hiệu dọa người chết trong quan tài cũng phải sống dậy. Đám thị nữ sau lưng phụ thân đồng loạt “a” lên một tiếng lùi về sau một bước dài. Bản thân hân thế nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy gì, vẫn như cũ nở nụ cười khó coi, không biết xấu hổ hành lễ với Hùng Lực: “Sau này ngày dài tháng rộng, vẫn xin Hùng Lực huynh chiếu cố nhiều hơn!”

Ta ngồi trong phòng, chống đầu trầm tư suy nghĩ, không rõ bản thân lúc trước sao lại để sắc đẹp làm mờ mắt? Ngoài điện một bóng dáng đỉnh đặc yên lặng mà đứng, chính là người đã làm thị vệ bảo hộ bên cạnh ta nửa tháng nay – Thiên đế Đại trưởng tử Nhạc Kha.

Trước khi ba hôn Nhạc Kha còn chưa hợp nhất, cũng coi như là một kẻ ngốc, hiện giờ đã tập hợp đủ, mấy ngày nay cùng bốn tiên ngậm đầu đá, cẩn thận ngậm lại, thế nhưng toàn thắng. Chuyện này không khỏi khiến bốn tiên cảm thán một hồi, thẳng nhai này ba hôn hợp nhất vậy mà lại trở nên cực kỳ thông minh rồi. Theo lý mà nói, hân từ xa mà đến, đường đường là Thiên tế trưởng tử lại không làm, chạy đến thành Tu La, ở trước mặt phụ thân năm lần bảy lượt hỏi cưới bốn tiên, lục giới Tiên đạo phạm thể, chân chính có thể vứt bỏ tất cả bám theo ta, duy chỉ có con rồng ngốc này, trong lòng bốn tiên không phải là không ngọt ngào hạnh phúc. Nhưng mấy ngày nay nhiều lần bị thị nữ trong cung ở sau lưng cười trộm, Phương Trọng hùa theo Bà Nhã Nhĩ, cũng không biết đã cười ta bao nhiêu lần. Mỗi lần mấy nàng ấy cười xong, trong lòng ta liền nén giận, hận không thể đem móng rồng của thẳng nhai Nhạc Kha giẫm nát.

Vì vậy mấy ngày nay, Nhạc Kha hân cũng không khỏi gánh chịu ít nhiều cơn giận vô cớ của bốn tiên.

Tỷ như lúc tiến vào điện, ta chung quy đều mở to hai mắt giả vờ không thấy, bước qua hợp tình hợp lý đạp chân hân, ban đầu hân còn cúi đầu hít hà, sau lại dịu dàng kêu lên một tiếng: “Thanh nhi...” Bị ánh mắt lạnh lùng giết người của ta quét qua, lập tức ngượng ngùng cúi đầu xuống, không kêu lên nữa.

Đợi đến khi mọi người trong điện tản đi, bốn tiên hô một tiếng: “Hộ vệ-“, hân lập tức vội vàng cuống quýt chạy vào, trên mặt lộ ra nụ cười yếu ớt dịu dàng: “Thanh nhi, ta đã biết...” Nửa câu sau bị hành động ta hung hăng lao tới, vén tay áo dọa cho hoảng sợ mà nuốt ngược trở vào.

Bốn tiên chẳng qua là...vén tay áo hân, hung hăng cắn vài phát trên cánh tay hân mà thôi.

Vừa cắn vừa hung dữ nói: “Buổi trưa hôm nay Bà Nhã Nhĩ cười ta ba lần, Phương Trọng cười ta bốn lần.” Trên cánh tay hân liền xuất hiện hai hàng dấu răng, một hàng ba cái, một hàng bốn cái.

Hân cũng không bực, gắng gượng chịu đựng, thỉnh thoảng có khi khẽ rên lên một tiếng, âm thanh đó giống như một sợi lông vũ gãi nhẹ vào lòng bàn chân ta, khiến trong lòng bốn tiên vừa nhột vừa vui, hận không

thể cắn thêm vài phát, lại thử nghe xem thanh âm yếu ớt đó của hắn. Nhưng hắn chỉ dùng một cánh tay khác nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng ta: “Sau này ta sẽ không cố tình làm Thanh nhi xấu hổ nữa, mặc dù là nàng cầu thân ta, nhưng sau này bất luận gặp ai, nhất định sẽ nói, là Bồn điện đối với Thanh nhi nhất kiến chung tình, sống chết bám theo, ngo lời đính ước bạc đầu!”

Ta thử tưởng tượng cảnh tượng này, trong lòng thầm cười, hàm răng đau xót cũng không cắn nữa. Da thịt trên người hắn cực kỳ rắn chắc, không dễ cắn chút nào, cắn hơn hai lần chỉ cảm thấy quai hàm muốn đứt lìa rồi.

“Tỷ tỷ, hai người làm gì vậy?” Cửu Ly ngủ suốt một ngày trên giường lớn của ta cuối cùng cũng đã dậy, từ trong chăn lộ ra cái đầu mềm mại của Cửu Vỹ Hồ. Nhạc Kha kéo dài giọng hét gọi một tiếng: “Cửu Ly- -“ Cái đầu nhỏ mềm mại trong chăn không thấy nữa, mà xuất hiện một gương mặt khiến chúng sinh điên đảo, đôi mắt đỏ đẹp tựa bảo thạch, nam nữ đều mê đắm.

May mà tiếng hô này của Cửu Ly mới giúp ta ngừng suy nghĩ vẩn vơ, cũng không hề vạch y phục hắn, dọc theo lồng ngực tiếp tục cắn xuống. Ta nghe thấy hắn hít một ngụm khí, giống như trút được gánh nặng, cực kỳ đắc ý, ra oai: “Nếu người còn nói năng bậy bạ, ta nhất định cắn cho người toàn thân đều là sẹo!”

Hắn giống như dở khóc dở cười, hết nhìn lại nhìn ta, tâm tình khổ nguyện đưa cánh tay ra: “Cắn đi cắn đi.”

Lại qua hai ngày ta an ổn ở trong phòng, cực kỳ muốn đi Đông Hải đổi gió, bị phụ thân lấy lý do thương thể chưa lành, không thể sử dụng pháp thuật ngăn cản. Ta vừa đảo mắt, chỉ vào Nhạc Kha cười nói: “Hiện giờ có thuyền miễn phí, phụ thân nhất định không đồng ý cho nữ nhi đi dạo?”

Phụ thân lắc lắc đầu, trách ta: “Thiên đế trưởng tử mặc dù chân thân là rồng, nhưng cũng không thể bị con một a đầu cười lên cười xuống đi dạo vòng vòng được.”

Ta vốn chỉ định túm đuôi rồng, mong mượn chút lực mà bay một vòng, không ngờ phụ thân lại nghĩ trắng ra như vậy. Lại càng không ngờ tới, Nhạc Kha thể nhưng lại biến về chân thân, hào sảng nói: “Thanh nhi nhanh leo lên, ta chở nàng đi đằng vân.”

Bồn tiên mấy ngày nay làm ổ dưỡng thương trong Tư Hoàng Điện, sớm đã ngọt ngào bức bối, lý nào vẫn còn khách khí, một bước nhảy lên lưng hắn, hai tay nắm lấy sừng rồng, bạch long nhẹ nhàng chuyển mình, chở theo ta lượn hai vòng trên đầu phụ thân rồi hướng bên ngoài thành mà đi. Bên tai tiếng gió vù vù dữ dội, ta chỉ loáng thoáng nghe được một câu trong gió: “...Còn không mau đuổi theo...”, nhìn ra sau, một đám người tóc đen đang bám phía sau, dẫn đầu chính là Hùng Lực.

Ta ở trên lưng rồng cười đến cực kỳ vui vẻ.

Mấy ngày nay nhìn thấy Nhạc Kha làm hộ vệ làm đến hưng trí bừng bừng, ngày ngày hai mắt sáng rỡ đứng canh, không thềm để bồn tiên vào mắt- bồn tiên ở trong điện ngày đêm bất an, trần trọc trần trở, có lúc từ bên trong cửa sổ lén lút tìm hắn, thấy những vết xanh tím trên mặt hắn đã mất đi, lại là một lang quân tuần tú, cả ngày tươi cười đứng bên ngoài điện, dẫn tới đám thị nữ trong cung cứ không ngừng đi đi lại lại, bồn tiên càng hận không thể để tất cả hộ vệ Tư Hoàng Điện đều vào trong phòng để bảo vệ chứ không phải đứng ngoài cửa điện. Trong lòng không khỏi bức bối khó chịu, giống như nước sôi trên bếp, bên dưới là củi lửa cháy dữ dội, thiêu đốt mạnh mẽ, ngũ tạng trong lồng ngực đều quay cuồng bện thắt lại. Ta hung hăng đóng cửa sổ, nồn nóng lo lắng đi qua đi lại trong điện. -- chỉ mới nửa tháng đã gầy đi một vòng.

Phương Trọng từng thong thả mỉm cười trên dưới đánh giá ta, vừa lắc đầu thở dài vừa nói: “Công chúa tội gì phải khổ sở như vậy? Ngày ngày thấy người trong lòng đứng ngoài cửa, lẽ nào không nhận được mới gầy đến thảm hại như thế?”

Lòng không nhận được?

Bồn tiên trước giờ vững như bàn thạch, lẽ nào lại không nhận được? Ai bảo con rồng ngốc đó đem chuyện ta tự mình cầu thân nói ra, khiến bồn tiên ở trước mặt phụ thân mất hết thể diện? Huống chi, hắn đến giờ cũng chưa từng thừa nhận lỗi lầm với bồn tiên!

.....

Một ngày này ta cười rông vùng vẫy giữa sóng biếc dưới núi Tu Di, có lẽ quá mức vui vẻ, tiếng cười không ngớt, vui quá hóa buồn, lúc trở lại cung, thể nhưng trong cung ai nấy đều rĩ tai thì thầm, nét mặt cổ quái.

Sắc trời hazy còn sớm, phụ thân vẫn ở trong Thất Diệp Đường bàn chính sự. Lúc ta đi ngang qua, bên trong điện không ngờ có không ít người đang đứng. Bà Nhã Nhĩ và Phương Trọng cũng xếp hàng đứng trong đó. Thấy ta và Nhạc Kha cùng nhau tiến vào, người nào người nấy nét mặt đều không tốt.

Phụ thân buổi sáng còn bức ép Nhạc Kha hiện ra nguyên thân công ta đi núi Tu Di du ngoạn, lúc đó người vẫn còn cao hứng lắm, thể nhưng hiện giờ khoe môi lại nhếch lên, mang theo nộ khí.

“Ai chọc phụ thân không vui? Con ra ngoài bắt quá mới nửa ngày, thể nhưng đã khiến phụ thân giận đến như vậy?”

Bà Nhã Nhĩ đưa mắt ra hiệu vào chiếc hộp tinh xảo đang đặt trên bàn. Ta bước tới, chậm rãi mở ra, lập tức một luồng ánh sáng ấm áp xuyên qua chiếc hộp chiếu ra bên ngoài. Lúc mở hộp ra hoàn toàn, mới có thể nhìn rõ, bên trong hộp là hai viên trân châu tỏa ánh sáng dịu dàng, nhu hòa như ánh trăng, so với ánh trăng còn ấm áp hơn.

“Đây là vật gì?” Ta ôm chiếc hộp quay đầu nhìn Nhạc Kha.

Sắc mặt hần lập tức thay đổi, lẩm bẩm nói: “Tuyền khách châu? Tuyền khách châu?”

Ta cực kỳ ngạc nhiên: “Tuyền khách châu là cái gì?”

Hần giống như không đành lòng, lại liếc nhìn ta, trong mắt hàm chứa bi thương, cúi đầu nói: “Tuyền khách châu chính là đôi mắt của Giao nhân chế ra, giá trị liên thành, thể gian khó cầu.”

“Phịch” một tiếng, chiếc hộp trong tay ta rơi xuống, chiếc hộp này thể nhưng cực kỳ bền chắc, không hề bị vỡ, hai viên trân châu xoay tròn giống như một đôi mắt đẹp đẽ trong suốt. — Không, đây vốn dĩ chính là một đôi mắt.

Phụ thân cực kỳ không vui nói: “Đây là vật cầu thân mà Thiên giới Thái tử gửi đến, nói là Thanh nhi nhìn thấy sẽ hiểu, đây chính là thứ mà con gần đây tìm kiếm.”

Đạo trước hai đội nam tử tộc Tu La còn ở trên mặt nước Đông Hải thay phiên lùng kiếm tung tích Ly Quang, ta ở trong cung mong ngóng đã lâu. Ngoại trừ việc đó, cũng chưa từng tìm kiếm thứ gì khác.

Trong lòng ta lạnh buốt, mờ mịt quay đầu nhìn Nhạc Kha, run rẩy bắt lấy tay hần, lệ nóng trong mắt bắt giáng rơi xuống, từng câu từng chữ hỏi: “Hần nói là, cặp Tuyền khách châu này là Ly Quang...đôi mắt Ly Quang tạo thành?”

*“Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi

Tâm duyệt quân hề quân bất tri”

(Việt Nhân Ca – Lưu Hưởng)

Tạm dịch:

Núi có rừng và cây kia có nhánh

Vương Tử người có thấu nỗi lòng em!

83. Chương 84: Thư Xa Khó Thật

Nhạc Kha mấp má môi, vành mắt đỏ ửng, mạnh mẽ đỡ lấy cánh tay ta, lắc đầu: “Thanh nhi nhất định đừng tin Lăng Xương, tên tiểu tử này trời sinh là một kẻ hai mặt, người ngoài nhìn thấy có vẻ thanh nhã như ngọc, nhưng bụng dạ bên trong lại đen tối như mực, bịa điều đặt chuyện, nàng không thể hoàn toàn tin tưởng.”

Mặc dù hân an ủi ta như vậy, nhưng theo ta thấy, so với ta còn đau lòng hơn nhiều, trong đôi mắt phượng đã có hơi nước mù mịt. Ta cúi người nhặt lên cặp trâm châu, để vào trong hộp như cũ, nước mắt không ngừng lăn rơi xuống, tựa như một biển lệ, thấm ướt hai viên trâm châu, trong ánh mắt mờ lung, ánh sáng của Tuyền khách châu đó dần dần yếu đi, ta nâng tay áo lau nước mắt, cẩn thận nhìn xem, trên hạt Tuyền khách châu màu trắng dần hiện lên những sợi tơ mảnh đỏ như máu, giống như tơ máu trong mắt.

Cảnh tượng này quá mức đáng kinh ngạc, ta “A” lên một tiếng, suýt chút nữa sẩy tay làm rơi chiếc hộp, được Nhạc Kha đưa tay ra đón lấy, cũng “A” lên một tiếng. Phụ thân thấy lạ, lập tức rời ghế bước qua nhìn xem, lúc này sắc đỏ như máu đã dần dần bao phủ viên trâm châu, màu đỏ từ từ chuyển sang xanh lam, đôi mắt sâu sắc thắm thiết không hề có đau khổ oán giận, rõ ràng là đôi mắt xanh lam của Ly Quang.

Ta đau đớn nức lên một tiếng, lồng ngực giống như bị lửa đốt cháy dữ dội, thiêu đốt đến lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, được phụ thân đưa tay ôm vào trong ngực, đứng cạnh đó, ta rõ ràng trông thấy cánh tay Nhạc Kha đưa ra, đầu ngón tay trống rỗng. Nhưng trong lòng đau đớn thống thiết, lý nào còn bận tâm đến.

Phụ thân mạnh mẽ ôm lấy ta, liên tục khuyên nhủ an ủi: “Loan nhi đừng đau lòng, đợi phụ thân duyệt binh sẵn sàng sẽ san bằng Thiên giới, giúp con trút giận. Loan nhi ngoan, nếu còn bị thương khóc lóc, bảo phụ thân nên làm thế nào mới được đây?”

Chỉ nghe thấy “Ba ba” hai tiếng, đôi mắt màu lam thê lương trong khoảng khắc vụn vỡ, biến thành hai vũng máu nho nhỏ, cũng không thấy được những điều hối tiếc lúc sinh tiền.

Nhạc Kha vội vàng xoay người, bưng chiếc hộp nhỏ ra xa. Nhưng hai vũng máu đó lại giống như ở trước mắt ta, biến mọi thứ trước mặt đều nhuộm lên một màu đỏ tươi. Ta tựa vào ngực phụ thân bị thương khóc nức lên: “Phụ thân, Loan nhi nhất định phải báo thù cho Ly Quang ...”

Phụ thân trước giờ luôn yêu thương ta, càng không nỡ nhìn dáng vẻ ta đau lòng như vậy, liền điều binh phái tướng, lệnh cho Hùng Lực dẫn binh đến Thiên giới, lên án Lăng Xương tàn ngược độc ác. Đợi đến lúc xuất phát, ta đã thu lại nước mắt, tùy ý phụ thân tự tay mặc lên cho ta giáp y Cửu Thiên Huyền Phượng, lưng khoắc áo choàng đỏ rực như lửa, tay cầm bảo kiếm Thanh Linh, bên người có hai phó tướng, đích thân đến Thiên đình đòi lại công đạo.

Hai vị phó tướng bên cạnh ta có chút đặc biệt, gương mặt đều ngăm đen như nhau, thân thể cũng cường tráng như nhau, cũng cao lớn như nhau, ngay đến ngũ quan cũng giống nhau, đến cả tên, cũng gọi là Hùng Lực.

Lúc hai người họ lần đầu xuất hiện, ngay cả phụ thân cũng ngây người kinh ngạc.

Hùng Lực phía bên trái hung hăng trừng mắt nhìn Hùng Lực bên phải: “Vì sao nhất định phải biến thành dáng vẻ của mỗi gia?”

Hùng Lực bên phải không chút để ý nhún vai: “Phóng mắt khắp cả tộc Tu La, ngoại trừ Tu La Vương còn ai có thể có dáng vẻ tuấn tú được như người?”

Phương Trọng “phì” một tiếng bật cười, “Nhạc tiểu tử, dáng vẻ này của người so với tiểu bạch kiếm thuận mắt hơn nhiều.”

Nói cho cùng, Ly Quang với nàng chẳng qua là sơ giao mà thôi, tộc Tu La trước giờ lại thẳng thắn, nếu bắt nàng làm ra vẻ bị thương đau đớn, không khỏi miễn cưỡng ép người. Ta đương nhiên sẽ không ép buộc nàng nên để nàng tùy ý.

Phụ thân nghiêm nét mặt nói: “Loan nhi có hai người bảo hộ, Bốn vương cũng an tâm không ít. Lần này nếu như chiến sự diễn ra bên Thiên hà, nghĩ thấy Lăng Xương cũng sẽ không triệu hoán U Minh Thiết kỵ. U Minh Thiết Kỵ vốn là thần tướng sĩ tốt Thiên giới sau khi chết trận, triệu tập vong hồn, nuôi dưỡng thân tàn huấn luyện nên đội ngũ tinh nhuệ bí mật, chỉ vì U Minh Thiết kỵ sĩ này vô thương vô cảm, sau khi tứ chi đứt đoạn cũng có khả năng tái tạo. – Một lần đã áp chế được tộc Tu La. Nhưng sau đó phụ vương của Bốn Vương lao tâm khổ tứ đã tìm ra được phương pháp phá giải U Minh Thiết kỵ. Nhưng hơn chục vạn năm trước, U Minh Thiết Kỵ tung hoành tứ hải, không đâu địch nổi, giết hại những người không chịu quy phục sự cai quản của Thiên tộc ở khắp nơi, đó là sự thật.”

Ta nhớ tới Ly Quang từng nói, U Minh Thiết Kỵ so với Tu La Thiết Kỵ còn lợi hại hơn, thì ra lời này cũng không phải giả. Nhưng cho dù là vậy, mấy vạn năm trước, phụ thân sao có thể đánh bại Thiên giới?

Phụ thân tiêu sái mỉm cười: “Thanh nhi có điều không biết, tổ phụ con, phụ vương của cha lúc còn tại thế cùng với Thiên giới đánh một trận cuối cùng, đã đốt toàn bộ U Minh Thiết Kỵ thành tro bụi. Từ khi lão nhân gia người tạ thế, tộc Tu La ta mấy lần đánh bại Thiên giới, phụ thân liền nghĩ, U Minh Thiết Kỵ mà chiến thần Thiên giới nuôi dưỡng đã không còn một người nào, nhưng hôm nay mới biết, thì ra trong khoảng thời gian mấy chục vạn năm, tộc chiến thần thể nhưng lại nuôi dưỡng được một đội U Minh Thiết Kỵ. Nhưng U Minh Thiết Kỵ cần phải có đủ thân xác cùng linh hồn. Trong suốt vạn năm gần đây Minh giới thất lạc vô số hồn phách, vốn là một án, chúng quỷ hoảng sợ, đều cho rằng ở đâu đó xuất hiện một con ác thú chuyên nuốt hồn phách, nhưng theo phụ thân thấy, án này cũng nên kết thúc rồi.”

Lúc này ta đau lòng rối rắm, chỉ cảm thấy phụ thân cứ bàn luận quanh co như vậy, không hiểu được là có ý gì: “Vậy theo phụ thân, U Minh Thiết Kỵ và án Minh giới thất lạc hồn phách có quan hệ gì?”

Phụ thân còn chưa mở lời, Nhạc Kha đã nói: “Ta nhớ lần trước ở Đông Hải, trong lúc Thiên giới sát phạt Giao nhân, Tu La Vương từng câu về hai U Minh hồn phách, lẽ nào có quan hệ với hai hồn phách này?”

Phụ thân nở nụ cười tán thưởng: “Thiên Đế quả thật có mắt không trông, không chú ý đến đứa con đôn hậu trước mặt mà lại đi lập đứa con lòng dạ như rắn rết làm Thái tử Thiên giới. Hai hồn phách này vốn không phải là Thiên binh thiên tướng, mà chính là hai ông cháu trong một thôn làng ở phạm giới, bị trời giáng đại hỏa, thiêu cháy thành đống vế như vậy, nên mới có lời đồn về câu hồn luyện binh. Tộc Chiến thần thật đáng giận, vì để chiến tranh sát phạt, U Minh Thiết Kỵ hồn phách không đủ liền giáng xuống thiên hỏa ở những thôn trang hẻo lánh nơi phạm gian, đem toàn bộ hồn phách trong thôn câu về. Vì sợ sự tình bại lộ, nên những hồn phách có thể sử dụng được thì giữ lại, số không dùng được còn lại thì thi pháp khiến toàn bộ bị hôi phi yện diệt, cũng không thể lại nhập luân hồi.”

Thì ra Thiên giới tôn xưng là chiến thần anh linh, phụ thân của Thiên hậu nương nương, được chúng tiên thi lễ cúng bái, chẳng qua cũng chỉ như vậy, so với nam nhi quang minh lỗi lạc của Tu La giới thì đúng là quá mức bỉ ổi vô sỉ.

“Lẽ nào thật sự không thể trừng trị những kẻ bại hoại này?”

Phụ thân nâng tay, từ trong ngực lấy ra một chiếc bình gốm nhỏ màu trắng ngọc, đưa cho Phương Trọng: “Phiền Phương Trọng đi một chuyến đến U Minh Giới, đưa chiếc bình nhỏ này cho U Minh Vương. Đường nhiên sẽ có người đem chuyện tấu lên Thiên đình.”

Phương Trọng nhận lệnh rồi đi.

Cờ tướng pháp phối, vạn mã phi nhanh. Liệt Hỏa hí vang một tiếng, vỗ cánh lao lên không trung, sau lưng đội quân Tu La chặt chẽ bám theo, vượt biển mà đi, phụ thân ở trên thành Tu La cao rộng xa xa dõi mắt trông theo.

Liệt Hỏa chính là tọa kỵ của phụ thân, nhưng người hành tẩu tứ hải, ghét Liệt Hỏa so với đám ngựa nơi phạm gian nhiều hơn một đôi cánh, lại không thể thu nhỏ, biến thành hình dáng của một con ngựa bình thường, vì vậy vẫn ghét nó, không chịu cưỡi nó. Từ khi ta phát hiện ra nó ở chuồng ngựa trong cung, lúc nào cũng thân thiết gần gũi với nó, đến bây giờ Liệt Hỏa đã không thể nào xa rời ta.

Bên bờ Thiên hà, sau hơn vạn ngày, Thiên tộc và Tu La tộc lại khai chiến lần nữa. Trên làn khói rắng màu tím đỏ, Lăng Xương mình mặc giáp trắng, cưỡi kỳ lân kim sắc mà đến, sau lưng Thiên binh thiên tướng áo giáp chói lòa, đao kích san sát, nước sông Thiên hà cuộn trào, ồ ạt xô tới.

Lăng Xương lướt trên không trung vượt qua Thiên hà, múa kích cưỡi kỳ lân, ý cười vẫn rạng rỡ như xưa: “Tiểu ngốc điệu, Bốn vương phái sứ giả cầu hôn, nàng liền cưỡi ngựa đến, một câu trả lời có cần phải long trọng như vậy không?”

Trong lòng ta bỗng dưng đau nhói, mũi kiếm hướng về cái cổ như ngọc của hắn: “Lăng Xương, vốn dĩ tộc Tu La ta cũng không có ý đơn phương khơi mào chiến sự, nhưng người gửi tới cặp Tuyền khách châu, tàn nhẫn bạo ngược, đừng trách bốn công chúa đem binh đến vì Ly Quang đòi lại công đạo!”

Ý cười trên mặt Lăng Xương vẫn không suy giảm: “Tiểu ngọc điều...A, là Tu La công chúa. Bồn vương suýt chút nữa lại quên mất, còn cho rằng nàng vẫn là một cung nga quét dọn nhỏ trong điện của Bồn vương. Nàng nói xem năm đó nếu Bồn vương nạp nàng vào cung, liệu hôm nay nàng có thể mình mặc chiến giáp Cửu Thiên Huyền Phụng, cưỡi ngựa đến Thiên hà không?”

Chư tướng Tu La sau lưng thô giọng hô: “Công chúa, với tên tiểu nhân này cần gì phải giải thích rõ ràng? Hạ lệnh một tiếng, đợi bọn thuộc hạ vượt qua Thiên hà, bắt tên tiểu tử này về để công chúa trị tội.”

Áo choàng đỏ rực như lửa sau người ta tung bay phần phật, mũi kiếm hướng ra xa xa, một lệnh hạ xuống, tức thì bộ tộc Tu La đã như sói như hổ, ngồi lên lưng ngựa vỗ cánh bay đi, che khuất bầu trời, khoảng không trong xanh trên đỉnh đầu nháy mắt liền đen kịt, hai bên xông đến giáp lá cà, Lăng Xương phóng kỳ lân tới, lúc cách đỉnh đầu ta năm bước thì ngạo nghễ nói: “Tiểu ngọc điều, chi bằng chúng ta đánh cược, nếu nàng thắng, tùy theo ý nàng. Nếu Bồn vương thắng, nàng liền gả cho Bồn vương, thế nào?”

Lời hắn nói có vẻ chắc chắn như vậy không khỏi khiến ta nghi hoặc. Nhưng bồn tiên trước giờ vốn dĩ tài đánh cược không cao, lại đau lòng vì cái chết của Ly Quang, há còn có thể rảnh rỗi mà tán gẫu với hắn? Thanh Linh bảo kiếm trong tay chém tới, hung hăng nói: “Lăng Xương, tên tiểu nhân vui buồn thất thường nhà người, bất luận bồn tiên thua hay thắng, cho dù bộ tộc Tu La không còn nam nhi đi nữa cũng sẽ không gả cho cái đồ tiểu nhân như ngươi!”

Lăng Xương vùng kích động Thanh Linh bảo kiếm của ta, chắc chắn than thở: “Bồn vương trước đến giờ còn tưởng Tiểu ngọc điều không vui không giận, nhưng hôm nay nhìn thấy, mỹ nhân nổi giận rồi, dung mạo quả thật có vài phần dữ tợn, so với bình thường khó coi hơn nhiều.”

Một nam tử cao lớn trắng kiện sau lưng ta xông tới, trêu chọc nói: “Ai lại có thể sánh được với Thái tử Thiên giới, hỉ nộ đều giống như mỹ nhân trong tranh, ngẫu nhiên truyền ra một bức họa thôi đã được chúng nam thần tiên khắp tứ hải ái mộ vô cùng, nhớ mãi không quên, ai nấy đều ước gì có thể kéo người về phòng...” Hắn gật gù đắc ý nói ra lời này, ta biết, người này nhất định là Nhạc Kha. Hùng Lực khẳng khái, há có thể nói mấy lời như vậy?

Thái tử Thiên tộc mỹ mạo chính là sự thật không cần bàn cãi. Dẫn đến đám nam thần thiên si ngốc mơ tưởng thất thần, trần trọc trần trở, cũng là chuyện thật, chỉ có điều bức họa truyền ra lúc đầu đó, Thái tử Lăng Xương tóc dài bù xù, chỉ mặc bạch y, thật khó mà khiến người ta nhìn hắn như một nữ nhi. Chuyện này chính là nỗi đau vẫn chôn giấu trong lòng Lăng Xương, bị Nhạc Kha nói ra, lập tức giận đến nổi trợn lồi đình, phốt lờ ta lao về phía Nhạc Kha. Nhạc Kha vùng bảo kiếm trong tay, cũng không biết là thanh kiếm đó không thuận tay hay như thế nào, thấy kích của Lăng Xương đánh tới liền sợ đến kêu loạn âm lên, ta vừa giận vừa buồn cười, muốn vùng Thanh Linh bảo kiếm trong tay lên giải vây cho hắn thì đã thấy hắn hướng ta nháy mắt ra hiệu, dưới chân lão đảo, Lăng Xương ở sau lưng đã từ trên người kỳ lân rơi xuống.

Lăng Xương thấy tình thế không ổn, liền ở giữa không trung dùng thuật định thân mới ổn định được thân thể. Không ngờ một đạo bạch quang bỗng dưng đánh trúng người hắn, Nhạc Kha xoay người nhìn, miệng không ngớt ồn ào: “Thái tử Thiên giới không phải muốn dùng thuật định thân sao? Chậm chút nữa có lẽ sẽ rơi xuống Thiên hà rồi, không bằng Bồn tướng quân đợi người niệm xong, cũng là để cố định vững một chút.”

Lúc này hắn dùng diện mạo của Hùng Lực, đương nhiên phải giống như Hùng Lực, miệng xưng Bồn tướng.

Ta trợn mắt há hốc miệng nhìn, thấy hắn ở bên người Lăng Xương hết chuyển lại xoay, giống như muốn đem Lăng Xương đang cố định giữa khoảng không đá xuống, nhưng bộ dạng ngốc nghếch vùng về, như thể mệt mỏi vô cùng, lại quay đầu nháy mắt ra hiệu với ta, ta nhìn không được nữa, “phụt” một tiếng bật cười.

84. Chương 85: Tung Tích Nơi Đâu

Trong lòng ta đau đớn vô cùng, nhưng thấy bộ dạng như vậy của Nhạc Kha, quả thực rất buồn cười khiến những sầu thương đều tan biến đi không ít. Bất quá một khắc, định thân chú mất công hiệu, mặc dù Lăng Xương sớm đã có chuẩn bị nhưng đầu vẫn cảm xuống đám mây khiến kim quang trên tóc bị lệch sang một bên. Kim giáp võ sĩ lao tới bắt hắn, Nhạc Kha vùng kiếm ra lệnh: “Hôm nay ai lấy được đầu của Thái tử

Thiên tộc, đợi đến lúc khải hoàn quay về, Bồn tướng nhất định sẽ ở trước mặt Vương cho kẻ đó làm thống lĩnh tiên phong.”

Hùng Lực đứng sau lưng ta bàn tay xiết chặt thành đấm nghe răng rắc, ta khẽ nhích lên trước hai bước, cẩn thận quan tâm nhắc nhở hắn: “Nhạc Kha tên nhóc đó trước giờ chưa từng ra trận giết giặc, hôm nay mạo nhận thống lĩnh tiên phong, có chút khó kiểm chế mà thôi.”

Hùng Lực nở nụ cười ôn hòa yếu ớt, nhưng ta nghe rõ mồn một tiếng nghiêng răng ken két: “Bẩm công chúa, Thuộc hạ từ khi thống lĩnh đội quân tiên phong, chưa bao giờ thất bại. Hôm nay, nếu như hắn thống lĩnh thất sách, nếm phải mùi thất bại, đừng trách Thuộc hạ không lưu tình.”

Ta gật đầu như già tởm, liên tục trấn an hắn: “Không sao không sao, nếu như hắn thất bại, người có thể an tâm tính sổ với hắn, Bồn tiên nhất định không can thiệp.”

Có một dạng người, yêu trách nhiệm còn hơn cả tính mạng của bản thân. Nói đến phận sự, tinh thần hăng hái như không cai ai ra gì, coi thường những thứ như thân phận địa vị hay ngoại lực, cả đời chỉ lấy việc làm tròn chức trách là mục tiêu duy nhất.

Trước đây ta cho rằng Hùng Lực hòa nhã chân thật, chính là một nam tử tộc Tu La chân chính, thực chưa từng chứng kiến qua dáng vẻ hắn điên cuồng như vậy, hôm này cũng thật không uống công chút nào.

Nhạc Kha chỉ huy chúng tướng tộc Tu La liềm mình công kích, thế cuộc xoay chuyển, khói tím tản ra trên sông, Lăng Xương hóa về chân thân là một con rồng kim sắc, há miệng phun ra một cột lửa, ép tướng sĩ Tu La ai nấy đều phải lùi về sau. Nhạc Kha há miệng phun một cột nước, hướng phía Lăng Xương đội xuống, nhưng còn chưa kịp tưới lên hắn thì đã nghe một tiếng “a” thất thanh, thì ra là cột nước đã đánh trúng vào một kim giáp tướng sĩ bên cạnh hắn, kẻ đó chống đỡ không nổi, nhao nhao phát ra tiếng kêu.

Ta phóng Thanh Linh bảo kiếm trong tay, xuyên qua làn sương mờ khói nhẹ, thế kiếm như bay, lao thẳng về phía Lăng Xương, chỉ nghe thấy hai tiếng “phập phập”, là âm thanh thân kiếm cắm vào da thịt, phóng mắt nhìn, thì ra là hai kim giáp tướng sĩ đã lấy thân chắn mũi kiếm trước mặt hắn.

Bên trong Thanh Linh bảo kiếm đã được rút tiên lực, một nhát kiếm liền khiến hai kim giáp tướng sĩ đó hồn phi phách tán, ta thu kiếm về, thân thể họ từ từ ngã xuống, từ trên đám mây rơi xuống chôn phàm trần không rõ tên nào đấy.

Sắc mặt Lăng Xương trắng bệch, tựa hồ như không thể tin nói: “Tiểu ngốc điên, ở Thiên giới Bồn vương chăm sóc quan tâm nàg rất nhiều, lý nào nàg lại báo đáp Bồn vương như vậy?”

Nhạc Kha ở sau lưng đuổi tới, trêu chọc nói: “Lẽ nào nàg phải lấy thân báo đáp, đáp lại đại ân chăm sóc của người?” Tung một cước, mắt mở trừng trừng đạp lên trên ống chân Lăng Xương.

Lăng Xương vốn vẫn có thể tránh đi, nhưng không biết vì sao hắn lại không chịu tránh, hai mắt sáng quắc chăm chăm nhìn ta.

Trong lòng ta rối loạn, dĩ vãng – lướt qua trước mắt, mặc dù hắn đối xử với ta không tệ, nhưng chung quy hận ý trong lòng vẫn thắng thế, nhớ tới cái chết thảm của Ly Quang, Thanh Linh bảo kiếm trong tay cảm nhận được hận ý trong lòng ta, khẽ kêu lên không ngừng, Hùng Lực theo sát phía sau bước tới, “Công chúa, người còn chờ gì nữa?”

Thiên binh thiên tướng ồ ạt xông lên như thủy triều, cả bầu trời bị nhuộm thành một màu tím thẫm, xung quanh tiếng chém giết không ngừng vang lên, thế nhưng ngăn cách khỏi cảnh tượng hỗn loạn đó, trái tim ta đau đớn đến độ rỏ máu, có người khẽ than nhẹ bên tai ta, mang theo vô hạn yêu thương cùng sùng nịch: “Thanh nhi...”

Đó chính là Ly Quang với tiếng thở dài dụi dụi như sóng biển....

Chỉ nghe thấy “phập” một tiếng, mũi kiếm đã cắm trên lồng ngực Lăng Xương. Mặc dù ta nhận được hơn mười vạn năm tu vi của mẫu thân, nhưng đạo gân đây bị thương đến ngũ tạng, tiên lực cũng bị hao tổn, nếu như Lăng Xương muốn tránh đương nhiên có thể tránh thoát. Không ngờ một kẻ cao ngạo như hắn thế nhưng lại không hề tránh đi, mặc cho nhát kiếm của ta đâm thẳng vào lồng ngực hắn.

Ta bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi, bàn tay nhũn ra buông lỏng chuỗi kiếm, sát ý dần dần mất đi, Thanh Linh bảo kiếm lóe lên luồng sáng màu khói rồi hóa thành một sợi lông vũ màu xanh, từ trên lồng ngực hần chậm chậm rơi xuống. Trong mắt Lăng Xương là vẻ đau khổ cùng cực, khiến người không nỡ nhìn. Hần gắng hết sức lực đưa tay ra, đón lấy sợi lông vũ.

“Tiểu ngọc điều, lẽ nào nàng muốn như vậy?”

Ta chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mắt mắt đau thương như vậy của hần. Thái tử điện hạ của Đồng Tước Điện – Hoa Thanh Cung chính là lang quân đáng để nương nhờ mà chúng tiên tử Thiên giới ai nấy đều ao ước. Cho dù có gom một đồng bảo thạch sáng chói rực rỡ khắp Cửu Thiên Tam Giới đi nữa, ở trước mặt hần cũng phải u ám thất sắc.

Nhưng ánh mắt của Thái tử Thiên tộc hôm nay lại hoang vắng, không còn chút thần thái của ngày xưa. Ta cảm thấy hần như vậy thật không phù hợp, tâm tư nặng trĩu, mắt thấy hần đưa tay ấn chặt lồng ngực, máu từ đầu ngón tay rỉ xuống, nhuộm đỏ cả áo giáp, ghì lòng lại, nói: “Đây chính là kết cục của việc người giết hại Ly Quang! Hai tộc giao chiến, hần đã...đã rơi xuống nước, thế nhưng người ngay đến đôi mắt của hần cũng không tha, còn muốn tạo thành Tuyền khách châu...”

Lăng Xương mấp máy môi, muốn biện giải nhưng không nhớ được lời nào, trên gương mặt xinh đẹp, nước da trắng bệch một mảnh, đôi mày như họa nhú chặt, cất tiếng cười tự giễu: “Tiểu ngọc điều...Nàng đích thực là tâm ngoan thủ lạt...Nực cười là huynh trưởng của ta còn cho rằng nàng đối với hần tình thâm ý trọng, đáng tiếc hần không biết nàng đối với Giao nhân thái tử rẽ tình đã cảm sâu...”

Tâm ngoan thủ lạt – từ này cho dù hoàn toàn không thích hợp với ta đi nữa nhưng ta cũng không thèm giải thích nhiều. Trước nay ta với hần cũng không coi là gần gũi, hiện giờ đã là tử thù, tương lai lại hoàn toàn không có can hệ gì, tóm lại sau này cũng sẽ không gặp lại, trừ phi hai tộc lại tiếp tục khai chiến. Khi đó nhất định là thù không là bạn. Bất luận là hần oán ta cũng được, hận ta cũng được, lúc còn rất nhỏ ta đã hiểu ra một điều, lưỡng toàn hai bên rất khó, muốn được sự yêu mến của người khác cũng giống như leo cây bắt cá. Huống chi, người mà lòng ta tâm niệm tưởng nhớ cũng không cần phải nói rõ cho hần làm gì.

Thiên binh thiên tướng bốn phía từ hai bên đánh tới, tiếng chém giết vang trời, Nhạc Kha lại tiến lên một bước: “Bốn tướng thấy kẻ tâm ngoan thủ lạt chính là ngươi, ngược sát Giao nhân thái tử, tự ý giáng hạ Thiên hỏa, câu hồn phách người phạm bí mật luyện U Minh Thiết Kỵ...Còn chuyện nào mà ngươi chưa làm?”

Lăng Xương vốn dĩ còn có chút mệt mỏi lơ đãng, khi nghe thấy lời chỉ trích này của Nhạc Kha thì bỗng dưng thẳng người dậy, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, đưa tay chặn vết máu nơi lồng ngực, thu kiếm về bên hông gấp rút nói: “Sao ngươi biết được chuyện này? Thống lĩnh tiên phong Tu La Thiết Kỵ...Hùng Lực, lẽ nào chuyện này Tu La Vương đã biết?”

Hùng Lực ở sau lưng ta thò đầu ra, cười đến thập phần đắc ý: “Vương thượng thần cơ diệu toán, trên trời dưới đất còn có chuyện gì giấu diếm được Vương chứ?”

Lăng Xương trông thấy hai Hùng Lực dáng vẻ như nhau, khoảng gian mày khê nhú, ánh mắt như khắc, vừa chỉ vừa lớn tiếng quát: “Ngươi là ai?”

Nhạc Kha rút kiếm ra, hướng về phía hần đánh tới: “Ngươi hỏi Bốn tướng là ai...Chờ ăn đòn đi!” Kiếm tới như điện, Lăng Xương lùi về phía sau, Nhạc Kha cũng theo thế dừng lại, nhưng không phải mũi kiếm thế nhưng sóng kiếm đã đập vào cẳng chân của hần, Lăng Xương khê hô lên một tiếng rồi dịch chuyển thân mình, ta đuổi theo, năm ngón tay khê gấp lại hóa thành móng vuốt chim loan, cào rơi kim quan trên tóc Lăng Xương khiến tóc dài bay tán loạn, Thiên giới Thái tử trước giờ ngạo nghễ nay hết sức chật vật tránh phải né trái, nếu không phải Chu Tước Huyền Vũ hai vị thần quân xông tới, kết cục hôm nay cũng khó tính hết.

Chu Tước Thần Quân trước đây luôn có giao hảo tốt với ta, hôm nay gương cung bạt kiếm, sừng sốt một hồi, khí thế của Hỏa Vân kiếm trong tay cũng chậm đi ít nhiều: “Thanh Loan, vì sao ngươi lại dẫn binh lên Thiên giới?”

Ta từng cùng người đứng ở bờ bên kia Thiên hà, nhìn sóng nước cuộn cuộn kể về cuộc chiến năm xưa giữa hai tộc, người trước giờ chính là một nam tử thẳng thắn khảng khái, không chấp nhận đối trá. “Thần quân lẽ nào không biết, Thanh Loan chính là nữ nhi của Tu La Vương.”

Người gật gật đầu, nét mặt trịnh trọng: “Chuyện đó Bồn tướng đương nhiên biết, chỉ là không hiểu người vì sao lại dẫn binh đến đây?”

Huyền Vũ Thần Quân đã bảo hộ bên người Lăng Xương, vừa vung kiếm giao đấu với Hùng Lực-Nhạc Kha vừa không nhả nạt hô: “Chu Tước, người còn có chuyện gì với con a đầu này sao? Muốn đánh liền đánh, hay là người không muốn đánh, lại muốn đầu hàng địch, gia nhập vào hàng ngũ quân Tu La?”

Chu Tước Thần Quân bị lời này của hắn chọc giận đến độ cả gương mặt đều đỏ như gan heo nhưng lại không thể phát tiết. Ta khe khẽ mỉm cười nói: “Nhân cầu của Chu Tước Thần Quân bị người ta khoét làm Tuyền khách châu, không biết Chu Tước Thần Quân liệu có liều mình tìm kẻ đó?”

Huyền Vũ Thần Quân và Chu Tước Thần Quân trước giờ mặc dù ngoài mặt bất hòa, nhưng hai người đích thực là đồng khí tương chi, nhất vinh câu vinh, nhất bại câu bại. 1

Nét mặt Chu Tước Thần Quân chợt biến: “Thanh Loan, chuyện này không thể đùa được.”

1: có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia

Trong mắt người không chứa được một hạt cát, Hỏa Vân Kiếm quây giữa hai luồng liệt hỏa nóng rực chém về phía ta, ta vừa tránh vừa cười nhạt: “Hôm nay tiểu tiên nhận được một lễ vật, chính là của Thiên giới Thái tử gửi xuống hạ giới, ở thế gian nghe nói là có giá trị liên thành...” Trong lòng đau đớn dữ dội, câu tiếp theo cũng nghẹn lại nơi cổ họng.

Phàm giới lưu truyền Giao nhân cả người đều là bảo vật, mỡ có thể dùng làm minh đăng, chấy mãi không tắt, còn có thể trích lệ thành châu, dệt tơ thành lụa, tất cả đều là vật có giá trị, đặc biệt đôi mắt chế thành Tuyền khách châu, giá trị liên thành, thế gian khó tìm.

Chu Tước Thần Quân cất giọng quát: “Chẳng qua là nhận được một lễ vật, người liền muốn vó ngựa giày Thiên giới, Tu La Vương cũng dung túng con gái thái quá rồi a?” Trên mặt chợt nóng, Hỏa Vân Kiếm suýt nữa đã sượt qua da mặt ta. Hùng Lực thấy tình thế không ổn, vội vàng quay người đến cứu.

“Thần Quân có điều không biết, lễ vật Thanh Loan nhận được chính là Tuyền khách châu mà Thiên giới Thái tử đã dùng đôi mắt Thái tử quá cố của Giao tộc Ly Quang tạo thành.” Ta cơ hồ nghẹn ngào khó nói, muốn đòi lại công chính công bằng nơi Thiên giới, sợ là không động tới đao kiếm cũng không được rồi.

Hỏa Vân Kiếm trong tay Chu Tước Thần Quân chợt ngừng lại, ta lại nói: “Thanh Loan trước giờ xem Giao Nhân Thái tử Ly Quang như huynh trưởng...” Nét sáng rõ chợt lóe trên mặt người, ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc nhìn về phía Lăng Xương.

Đương lúc hai bên giao chiến, bất luận là ý nguyện như thế nào đi nữa, chung quy vẫn phải đánh đến thi chất thành đồng, máu nhuộm thiên hà. Nếu không phải sau đó có văn quan Thiên giới đến tuyên chỉ, tộc Tu La có sĩ tốt đến báo tin thì cũng không biết trận chiến này còn đánh đến khi nào.

Truyền ký sau này của tộc Tu La có ghi, Công chúa tiên phong đi đầu, không ngại nguy hiểm, dẫn quân tấn công tướng lĩnh phe địch, đánh bại Thiên giới Thái tử.. vân vân, ngôn từ có chút hoa mỹ quá đáng, chẳng qua đổi lại một nụ cười nhạt của ta, so với sự thật có chút sai khác.

Sự thật là, Thiên giới ra lệnh cho Lăng Xương Thái tử ngừng chiến, Tu La Vương phụ thân cũng phái binh sĩ đến báo: Ly Quang dẫn theo phụ nữ và trẻ em trong tộc bí mật đi về phía bắc, được người trong tộc phát hiện, thỉnh quay về thành Tu La.

Một trận chiến chấm dứt không chút dấu vết, hai bên gấp gáp thu binh.

85. Chương 86: Gặp Lại....không Nhận Ra

Liệt Hỏa hí vang, cổng thành Tu La rộng lớn bề thế từ từ mở ra, tiếng hô vui mừng của người dân vang dội như sóng lớn trùng điệp, phụ thân từ trên thành lầu nhẹ nhàng đáp xuống, tựa như thể đại bàng sải cánh,

dân chúng Tu La quỳ phục dưới chân người, thần sắc ai nấy đều giống nhau.

Ta từ trên lưng Liệt Hỏa nhảy xuống, người khễ nở nụ cười dặt tay ta: “Tiểu công chúa của ta, chúc mừng con chiến thắng trở về!” Mọi người đều chúc tụng, tiếng hô vang trời.

Những nam tử Tu La Thiết Kỵ đi cùng ta dánh về ai nấy đều hoan hỉ, luôn tai luôn miệng nói về sự tích “anh dũng” của ta ở Thiên hà, ngay đến phụ thân cũng vui mừng ra mặt, so với việc tự mình đánh thắng còn vui vẻ hơn nhiều: “Tiểu công chúa của ta chính là vương chủ kế tiếp của tộc Tu La, đương nhiên là vô cùng anh dũng...Mang rượu tới...”

Thành Tu La trước giờ nổi tiếng về nam tử dũng cảm, nữ tử mạnh mẽ mỹ mạo, mỹ tửu thơm hương, giờ phút này phụ thân vừa hạ lệnh một tiếng, bốn phương tám hướng lập tức có vô số người mang rượu đến, trong lòng ta gấp rút lo cho Ly Quang, hận không thể lập tức xác thực hẳn liệu có bình an vô sự, nhưng lại bị phụ thân kéo đứng lại trên đài, có binh sĩ mang hai vò rượu tới, phụ thân đưa ta một vò, người một vò, mở lớp niêm phong, giữa đầu liền uống hết nửa vò, thấy ta còn ngây ngốc không động đậy, nhướn nhướn mi: “Sao Loan nhi không uống? Hôm nay con đại thắng trở về, chính là đã lập được uy tín trong thành Tu La, cùng với dân chúng vui vẻ, sao con còn chưa uống?”

Nét mặt ta khổ sở nhấp một ngụm nhỏ, mùi vị cay nồng lập tức xông lên óc, cơ hồ phun ra ngay tại chỗ, mùi vị này so với rượu trái cây ở Thiên giới hay núi Đan Huyết hoàn toàn không giống nhau. Phụ thân tha thiết mong mỏi: “Loan nhi uống xong vò rượu này, từ nay về sau liền cùng người dân trong thành đồng sinh cộng tử!”

Một từ “Đồng sinh cộng tử” nhưng phân lượng hết sức nặng nề, đồng sinh cộng tử mà Tiên giới nói tới chính là giống như mẫu thân hồn phi phách tán, đây cũng coi là một lời tuyên thệ rất độc. Ta hơi hơi nghiêng vò rượu, thầm nghĩ, tất cả công chúa Tiên giới ai nấy đều phải tài danh, mỹ mạo hiền thực, người người dánh về đa phần đều mềm mại đáng yêu, duy chỉ có phụ thân nhà ta là bắt con gái đứng trên đài cao, thô lỗ ôm một vò rượu mà uống, quả thật có chút thê lương ai oán mà hướng mắt nhìn xuống bên dưới đài, lúc này mới phát hiện thấy đám đông huyền áo trước mắt đã hoàn toàn ngừng lại, cả tộc Tu La ai nấy đều cầm một bình rượu trong tay, đang trông mong nhìn ta, như thể nếu ta không uống vò rượu này, bọn họ cũng sẽ không chịu uống.

Ta khễ cắn môi, nhắm mắt một hơi uống sạch, khó khăn lắm mới thấy được đáy bình, Điểm tướng đài trước mắt liền giống như bị một cơn bão từ đáy biển quét qua, lắc la lắc lư. Ta vung tay, vò rượu trong tay tức thì liền “xoảng” một tiếng vỡ nát.

Bên dưới đài tiếng hoan hô như sấm dậy, mơ hồ như thể hành động ta ném vò rượu cũng thu được sự yêu mến của dân chúng khiến ai nấy đều mặt mày rạng rỡ, ngừng đầu một hơi uống cạn, chỉ nghe thấy tiếng “xoảng xoảng xoảng”, tất cả đều ném đi vò rượu trong tay...Tựa như mọi người đang đứng trên một đồng trống nát...

Phụ thân mỉm cười khễ chỉ vào hai nam tử bên dưới đài: “Qua hôm nay, Loan nhi liền có thể tự mình tuyển chọn phò mã tâm đầu ý hợp, vừa vặn giúp con cai quản thành Tu La.” Ta nghiêng đầu nhìn, một trắng một đen, đen là Hùng Lực, trắng là Nhạc Kha, cũng không biết thằng nhãi này đã biến về hình dáng ban đầu khi nào.

Ta lão đa lão đảo tiến lên phía trước, níu lấy vạt áo phụ thân: “Phò mã gì chứ? Con chỉ muốn hỏi một câu, phụ thân đã gặp Ly Quang?”

Phụ thân mắt hồ khễ híp lại, đỡ lấy ta, không vui không buồn nói: “Tộc Giao nhân được Phương Trọng sắp xếp cho ở tạm phía bắc thành, đợi lễ mừng qua rồi, Loan nhi lại đi.”

Ta vẫn níu vạt áo phụ thân không buông: “Phụ thân có biết liệu đôi mắt Ly Quang vẫn bình an?”

Việc từng nhận được cặp Tuyên khách châu khiến người kinh sợ, đau lòng cảm phần, oán giận bi thảm, khiến ta dường như có thể cảm giác được nỗi thống khổ khi Ly Quang phải hứng chịu những giày vò tàn ngược ấy.

Phụ thân vươn tay ôm ta vào trong ngực, hướng bên dưới đài cao giọng tuyên bố: “Kể từ hôm nay, Thanh Loan công chúa của tộc Tu La ta chính thức thành niên, thuận lợi thông qua khảo nghiệm kế thừa vương

tộc, chỉ đợi tuyển chọn phò mã thành thân, sau này kế thừa vương vị, hi vọng quần thần thấy công chúa như thấy chính Bồn vương...”

Đầu óc ta nặng nề choáng váng, có lẽ do nghe thấy lời này của phụ thân thì quá đổi kinh ngạc. Bên dưới đài, dân chúng thành Tu La không ngừng hoan hô, lọt vào tai ta khiến ta không khỏi ngạc nhiên: Ta nói sao lúc đó khi ta đề nghị cưới ngựa lên Thiên hà, phụ thân không những chưa từng phản đối mà còn lập tức khoác lên người ta Cửu Thiên Huyền Phượng chiến giáp, như thể sớm đã vì ta mà chuẩn bị kỹ càng. Nhận thấy trận chiến này sớm muộn gì cũng phải đánh, chẳng qua là vì để khảo nghiệm Tu La Vương kế nhiệm của thành Tu La, tư cách của bốn tiên – vị tân nhiệm công chúa này.

Phụ thân trước giờ đối với ta không hề lừa gạt cũng chẳng hề giấu diếm, hôm nay không ngờ cũng giấu ta mà hành sự...Ta từ trong ngực người vùng ra, người giữ chặt tay ta, có vài phần thương tiếc, dè dặt cười nói: “Loan nhi đừng buồn! Trong thành Tu La xưa nay vẫn hành sự như vậy, các đời Tu La Vương đều có trọng trách này, chỉ có chiến công cùng tử lượng mới có thể phục chúng. Phụ thân chỉ có một nữ nhi là con, bên cạnh có Hùng Lực và Nhạc tiểu tử bảo hộ, U Minh Thiết Kỵ lại đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, không thể xuất binh, phụ thân đương nhiên tin tưởng con có thể khai hoàn trở về...”

Một hảo hán cao to chín thước khí độ ngang tàng ở trước mặt ta lại cúi người nhỏ giọng, quả thực khiến ta vừa giận vừa buồn cười, níu chặt vạt áo của người ra sức vò vò, mắt thấy trên đó đã có nếp nhăn không thể chỉnh mới buông tha, thấp giọng trách: “Phụ thân nói gì vậy? Trong thành Tu La có phụ thân trấn giữ là đủ rồi!” Tứ chi mệt mỏi vô lực, dụi đầu vào trong ngực phụ thân, thấp giọng dọa dẫm: “Phụ thân còn không cho Loan nhi gặp Ly Quang, đừng trách Loan nhi ở trên đài say bí tỉ...”

Cánh tay phụ thân ôm lấy ta nhất thời cứng đờ, lúc này mới bất đắc dĩ trả lời: “Thật là hết cách với con.”

Một đội quân áo giáp nặng nề, mười người một tổ, bên người còn có Hùng Lực và Nhạc Kha bảo vệ, Phương Trọng theo hầu, đoàn người từ Điện tướng đài xuất phát, sau một canh giờ mới đến được phía bắc thành Tu La.

Giao nhân trước giờ thích mặc Giao tiêu sa màu trắng, trong đám nam nữ Tu La trước giờ luôn thuần một màu đen tuyền thì trở nên cực kỳ bắt mắt. Nhớ tới trận chiến Đông Hải diệt Giao, khiến mấy người Giao nhân này sợ hãi như chó nhà có tang, trông thấy đội quân giáp kỵ đi tới, trên mặt không tránh khỏi hiện lên nét hoảng sợ, hoàn toàn khác với vẻ thong dong thân thiện của nam nữ trong thành Tu La.

Nếu không phải Phương Trọng tiến lên cất tiếng gọi, mấy người Giao nhân ở đó liền muốn nhấc chân bỏ chạy. Trong đó có một Giao nương vô cùng mỹ mạo sau khi cẩn thận quan sát, vội vàng vàng tiến lên hành đại lễ với Phương Trọng: “Phương Trọng nữ quan đến không biết có việc gì phân phó? Ta được Tu La Vương thu lưu, vạn phần cảm kích...”

Phương Trọng đại thể cũng giống như ta, chưa từng bị người trịnh trọng cảm tạ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ lúng túng, đưa tay kéo ta từ trên Liệt Hỏa xuống: “Công chúa nhà ta mới từ chiến trường khai hoàn trở về, nghe nói Giao nhân Thái tử...bị thương, vội vàng đến thăm.”

Ánh mắt Giao nương ấy lướt nhanh trên mặt ta, hàm chứa ý tứ lấy lòng không mấy rõ: “Tham kiến Công chúa điện hạ!”

Lòng ta như lửa đốt, mặc dù đầu óc choáng váng, cảm giác say vẫn còn chưa tan nhưng nào có nhàn rồi mà nghe nàng dong dài, xua tay vội nói: “Cảm phiền Giao nương dẫn ta đi gặp Ly Quang.”

Nhạc Kha bước lên, len lén chạm vào lòng bàn tay ta, Giao nương đó ánh mắt sáng ngời, liên tục gật đầu: “Nô tỳ dẫn công chúa đi.”

Dọc theo khu dân cư quanh co phức tạp của phía bắc thành, Giao nương mỹ mạo hết rẽ lại quẹo, dẫn đoàn người chúng ta đến một trạch viện có chút u tĩnh, cách một bức tường cao, có thể nhìn thấy một cái cây bên trong viện hoa lá nở rộ, rực rỡ như mây ngũ sắc.

Giao nương nâng tay khẽ gõ: “Bái Trạch, Bái Trạch, Tu La công chúa đến thăm Điện hạ, thỉnh thông báo.”

Không lâu sau, cửa lớn ken két một tiếng mở ra, một Giao nhân thiếu cánh tay trái mặt không chút biểu cảm hơi hơi khom người, đi trước dẫn đường, hướng bên trong viện mà đi.

Xuyên qua bức tường nơi cổng vào, dưới tàng cây nở đầy hoa bên trong viện, một nam tử thanh nhã đang đứng quay lưng về phía ta, Giao tiêu sa bạch sắc phất phơ theo gió, lòng bàn tay ta bỗng dưng đổ mồ hôi, rất sợ khi hắn quay người lại, đôi mắt chính là hai hốc mắt đầy máu, giống như ta đã vô số lần nhìn thấy mỗi khi nhắm mắt lại, khiến Bồn tiên run sợ đau đớn.

Ta nắm chặt tay Nhạc Kha, cơ hồ run rẩy nhẹ giọng nói: “Ly Quang... Ly Quang...” Thanh âm nhu hòa mềm mại, thực không giống với giọng nói trước giờ của Bồn tiên, rất sợ sẽ quấy rầy đến bóng người dưới tàng cây trong đình viện.

Thân ảnh bạch y đó từ từ quay lại, ta cắn chặt môi dưới của mình, gương mặt này sao lại... Trên mặt lồi lõm gồ ghề, còn thoa một lớp bột thuốc màu trắng, cực kỳ thê thảm khiến người không nỡ nhìn. Thế nhưng trên gương mặt gần như không mấy hoàn chỉnh đó, vẫn là đôi đồng tử màu xanh lam như đầm nước tĩnh khiết trong vắt, thâm sâu vô cùng, rơi vào liền khiến người đắm chìm trong ánh nhìn ôn nhu ấm áp ấy.

Bồn tiên mừng rỡ hét lên một tiếng, cũng chẳng để ý đến lễ nghĩa, đột ngột vùng khỏi tay Nhạc Kha, chạy đến ôm chặt cánh tay Ly Quang, quan sát hắn từ đầu đến chân, thấy hắn ngoại trừ vết thương trên mặt thì những nơi khác cũng không hề bị thương tích, đặc biệt là đôi mắt, nào có nửa phần kinh sợ oán giận? Không khỏi mừng rỡ đến rơi lệ: “Ly Quang... Mắt của người... Mắt của người...”

Nhạc Kha cũng nhanh chóng chạy lên hai bước, vui mừng dạt dào trên dưới đánh giá Ly Quang: “Cũng không biết tên hỗn trưởng Lăng Xương đó lấy nhân cầu của ai, thế nhưng dám mạo nhận là người...”

Người bị chúng ta nhiệt tình vây lấy như vậy biểu tình hiện lên vẻ kinh ngạc bất an, toàn thân cứng đờ, muốn giằng khỏi cánh tay ta đang đặt trên ngực hắn: “Vị cô nương này, xin hãy tự trọng.”

“Phì!”

Bồn tiên với Ly Quang quen biết nhau mấy ngàn năm, đây là lần đầu tiên nghe thấy lời lẽ xa cách như vậy từ miệng hắn, hoàn toàn giống mấy tên thư sinh cổ hủ nơi phàm gian, bị một nữ tử xa lạ quần lấy, chỉ thiếu điều hét toáng lên xin cứu mạng.

Nhạc Kha cũng cười đến độ ngã lăn ra, đập vai Ly Quang một cái: “Được rồi được rồi, mấy vết thương trên mặt người, qua ít ngày nữa tìm một đại phu y thuật cao tay trong thành Tu La thì hoàn toàn có thể trị lành mấy vết sẹo này, không cần phải cau gắt trước mặt hai người chúng ta, cũng không phải mới biết nhau ngày một ngày hai.”

Cửu biệt trùng phùng, kiếp hậu dư sinh¹, trong lòng Bồn tiên vui sướng không nói nên lời, lại bị dáng vẻ này của hắn chọc cười, liền dán hết nửa người về phía trước, ôm chặt cánh tay hắn lắc lắc hai cái: “Đây có lẽ là đổi tính rồi. Trước đây chúng ta ngao du khắp nơi, người với ta ngủ chung một giường cũng là chuyện bình thường, hôm nay sao lại cứ ngượng ngùng như vậy? Chẳng qua là một lớp da trên mặt, trong thành Tu La có rất nhiều y tiên y thuật tinh, đảm bảo sẽ trả lại người gương mặt như xưa.”

1: Lâu ngày gặp lại, sau đại nạn vẫn có thể sống sót

Nơi khuỷu tay chợt lỏng, Ly Quang đã gắng sức tránh khỏi sự cái níu tay, nghiêm nét mặt, trịnh trọng nói: “Cô nương xin hãy tự trọng!”

Đầu Bồn tiên như bị một cái chày nặng nề giáng xuống, lập tức ong ong.

86. Chương 87: Bèo Trôi Khó Dừng

Bồn tiên sống cả vạn năm, vốn vẹn chỉ tương giao với ba người, một là Quốc chủ hiện tại của Thanh Khâu, nghe Phương Trọng nói thì hiện giờ vẫn còn đang ở trong cung an nhàn nằm ngủ. Một là kẻ trước giờ mắc chứng hay quên, hiện nay đã có dấu hiệu bình thường là Nhạc Kha, người còn lại chính là Giao nhân thái tử Ly Quang.

Nhưng hiện giờ, hắn hoàn toàn mù mịt về ta và Nhạc Kha, ánh mắt xa lạ bờ ngỡ, quả thật khiến cho trái tim đầy nhiệt huyết trong ta bỗng chốc lạnh lẽo.

Giao nương ấy nước mắt rưng rưng giải thích cho chúng ta: “Ngày đó Thiên giới diệt tộc, nghe nói Thái tử điện hạ từ trên cao rơi xuống Đông Hải, đầu va phải đá ngầm, hôn mê bất tỉnh. Những người trong tộc đang ẩn nấp dưới nước liền cứu Thái tử điện hạ đưa về thành San Hô. Thiên giới U Minh Thiết Kỵ càn quét vào thành, may mà Vương hậu đã dẫn những người còn lại trong tộc trốn vào một mật đạo bên dưới thành San Hô nên mới bảo toàn được tính mệnh của phụ nữ và trẻ em trong tộc. Nhưng Thái tử điện hạ lại bị thương nặng, điều dưỡng suốt mấy ngày nay mới khá lên được một chút.”

Mặc dù lòng ta đầy bất mãn vì Ly Quang đã quên bốn tiên sạch sẽ, nhưng sau trận đại chiến vẫn có thể thấy hần bình an, âu cũng đã là một tin vui to lớn rồi, lẽ nào còn có thể truy cứu đầu đuôi ngọn ngành. Lại kéo tay áo hần quan sát từ đầu đến chân, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Phương Trọng, liệu có thể thử nói với phụ thân ột y tiên trong cung đến đây xem vết thương của Ly Quang không, cũng không biết có nghiêm trọng không nữa?” Nói rồi đột ngột ngồi xuống một chiếc ghế đá bên trong viện, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cũng không di chuyển một bước nào nữa.

Chưa nói đến trận đại chiến ở Thiên hà, một đường bên ba, ngựa không dừng vó, nội chuyện mỹ tửu trong thành Tu La trước đến giờ vẫn nổi danh ngấm rất chậm, đây đưa một hồi, bốn tiên cuối cùng đã có chút không chịu nổi.

Phương Trọng lấy từ trong ngực ra một lọ thuốc nhỏ rất tinh xảo, đổ từ trong đó ra một viên thuốc màu mật ong: “Vương Thượng sớm đã biết công chúa khi quay về nhất định sẽ có mong muốn này nên sớm đã cho y tiên trong cung đến khám chữa cho Ly Quang công tử. Mới vừa rồi người còn ngần ngại ngần, muốn khi công chúa ngấm rượu thì uống viên thuốc giải rượu này, nếu không trong hai ngày này sợ là đau đầu vô cùng.”

Ta nhận lấy viên thuốc, chỉ cảm thấy hương thơm nức mũi, lại nín tay áo Ly Quang lắc lắc: “Ly Quang, ta vâng đầu lắm, liệu có thể cho ta ở trên giường người nằm nghỉ một chút?”

Đôi mắt màu lam của người ấy trầm lặng dịu dàng, mặc dù gương mặt bị hủy nhưng ý cười trong mắt vẫn như xưa, suýt chút nữa khiến ta cho rằng hần vẫn chưa từng quên mất quá khứ: “Nếu công chúa điện hạ không chê, xin mời theo Ly Quang.”

Nhạc Kha kéo dài giọng hô: “Ly Quang- -“ Sau lưng đã có một cánh tay đưa tới, ta tựa vào cánh tay ấy đứng dậy, yếu ớt dựa vào, thế nhưng lại cảm nhận được một mùi hương khác với mùi hoa thạch quỳnh luôn nhàn nhạt trên người Nhạc Kha, đây là một mùi hương tựa như hoa cỏ trong rừng, thoáng ngẩng đầu, chiếc cảm cương nghị của Hùng Lực đã ở ngay trước mắt, khiến ta sợ đến nhảy dựng, dưới chân chợt mềm nhũn, suýt thì vấp ngã.

Ta tưởng mới vừa rồi nhất định là Nhạc Kha, không ngờ lại chính là Hùng Lực. Nhưng nam tử hiện giờ đang ôm ta da thịt cũng cứng ngắc, hần đại khái cũng không cho rằng ta sẽ bị hần dọa đến nhũn chân, trên mặt rõ ràng hiện lên nét lúng túng, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Bốn tiên trước đến giờ phóng khoáng rộng lượng, mấy chuyện nhỏ nhặt cũng chẳng truy cứu chấp nhặt làm gì, Hùng Lực lại chính là một nam nhân tốt trong tộc Tu La, lý nào lại vì một chuyện con con mà khiến hần bối rối? Nghĩ thông chuyện này, ta đã thả lỏng người, dựa nửa thân mình vào cánh tay hần: “Làm phiền rồi!”. Bước lên một bước, cùng hần đi theo hướng Ly Quang.

Ly Quang ở phía trước bước được chừng năm sáu bước chợt lão đảo, cước bộ dừng lại, quả thật khiến bốn tiên bỗng chốc buồn cười: “Ly Quang, lẽ nào người cũng uống nhiều rượu rồi? Thế nhưng ngay cả đi đường cũng suýt vấp ngã.”

“Công chúa nói đùa rồi!” Ngữ điệu ấy mặc dù vẫn nhẹ nhàng ấm áp như xưa, nhưng ngấm kỹ có thể cảm nhận được có vài phần tang thương.

Bốn tiên đương lúc chuyển choáng, nào có tâm trạng nghĩ nhiều như vậy. Nhưng trêu chọc hần một chút để rồi nhận được câu hỏi đáp nghiêm túc như vậy, quả thật có chút ngượng ngùng, quay đầu tìm Nhạc Kha, xuyên qua khuỷu tay Hùng Lực, lại thấy hần vẫn đứng trước nơi ghế đá bàn đá ta vừa ngồi, đang xấu hổ thu tay về, sắc mặt tái mét.

Con rồng ngọc này tính tình cũng nhỏ nhen quá rồi. Trước đây hần hay quên, Ly Quang cũng chưa từng đối với hần có ý oán giận gì, hiện giờ Ly Quang chẳng qua là quên một chút, hần đã bày ra gương mặt thối

hoắc như vậy, quả thật không mấy đẹp đẽ.

Ta tức giận bất bình, uất ức giùm Ly Quang. Thời gian ước chừng bắt quá nửa chung trà, xuyên qua đình viện hành lang, cuối cùng đến một nơi cực kỳ yên tĩnh vắng vẻ, trong viện chỉ có hoa cỏ, dưới bóng cây đặt một chiếc ghế tựa, trông có vẻ cực kỳ thoải mái, bồn tiên suýt nữa liền quay người nằm trên chiếc ghế tựa đó.

May mà Hùng Lực nửa đùa nửa ôm, cuối cùng đỡ bồn tiên vào trong phòng Ly Quang. Nhưng thấy trong phòng yên ắng lạnh lẽo, hoàn toàn không có đồ vật cá nhân nào, như thể người ở trong căn phòng này, xoay người liền có thể rời đi, cũng không cần phải thu dọn hành trang gì.

Cũng không biết là vì rượu say chuyển choáng hay vì nguyên do nào khác, ta bỗng nhiên cảm thấy chua xót, thiếu chút nữa thì lệ nóng hoen mi. Giao nhân Đông Hải qua bao thế hệ đều sống trong thành San Hồ, Giao tộc trước giờ cũng giàu có, Ly Quang ngày thường lại khí độ phi phàm, phong thái nổi bật, mặc dù không cao quý như Thiên giới Thái tử nhưng ở Đông Hải cũng tôn quý vinh sủng, ngay cả Bích Dao con gái nhỏ của Đông Hải Long Vương cũng đối với hắn ý nặng tình thâm, khó mà quên được. Hiện giờ lại lưu lạc đến tình cảnh này, Vương thành bị tàn phá, hoảng hốt chạy trốn, ngay đến dung mạo cũng bị hủy hoại.

Nhưng trải qua chuyện này, hắn dường như vẫn là một công tử tao nhã ôn hòa như xưa, ngay đến gian mày cũng chưa từng có một tia tức giận, dịu dàng nói: “Nếu công chúa không chê, xin hãy ở đây nghỉ ngơi? Ta cáo lui trước.” Trong lúc ngẩn ngơ, tựa hồ như lần đầu gặp gỡ, hắn đứng ở đầu bên kia dãy san hô, tiếng nói trong như ngọc, diện mạo tuấn tú, nụ cười như gió xuân, khiến người quên đi những dung tục tầm thường, là một gương mặt tươi cười đầy nét tự do và rộng lượng.

Ta vừa gục xuống trên giường hắn, người trong phòng đã lục tục lui ra, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, mơ hồ như thể có người ở bên tai ta khe khẽ thở dài, trên mặt có ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng vuốt ve. Rượu vào nóng nực, cảm giác mát lạnh dễ chịu đó khiến ta ngâm nhẹ, trong cơn mộng mị cũng sát lại gần nơi mang đến cảm giác thoải mái đó...

Lúc tỉnh rượu, mặt trời đã ngả về tây, phụ thân phái cung thị đến cửa bẩm báo, đêm nay trong cung mở yến tiệc chúc mừng, là chủ soái không thể không tham gia. Ta vội vàng đến cáo từ Ly Quang, cũng nói hắn đến Tu La cung, thấy nét mặt hắn hiện lên vẻ ngượng ngùng thì bỗng chợt nhớ, có thể hắn đối với dung mạo của bản thân mình có chút cổ kị nên cũng không miễn cưỡng nữa, lúc gần lên xe, còn níu tay hắn tạm biệt: “Người ở đây dưỡng thương cho tốt, qua hai ngày nữa ta sẽ cố gắng tranh thủ thời gian đến gặp người.”

Trên mặt hắn hoàn toàn là vẻ hững hờ, mang theo ý cười khách khí xa lạ: “Công chúa công vụ bận bịu, nếu có việc, không cần phải bận tâm đến Ly Quang. Ly Quang ở đây làm phiền, trong lòng vốn đã không yên, há còn có thể để công chúa phải nhọc lòng thêm nữa.”

Lúc đi một bầu nhiệt huyết, lúc về lòng đầy đau thương. Bồn tiên với Ly Quang trước giờ tự do thoải mái không câu nệ đã quen, cũng chưa từng gặp qua dáng vẻ khách khí xa lạ thế này, nhất thời trầm mặc quay trở lại trong xe, mặc cho cung thị đánh xe rời đi.

Nơi cửa cung, thị vệ thấy xa liền của công chúa, lập tức quỳ xuống hô vang: “Thuộc hạ chúc mừng công chúa khải hoàn trở về!” Ta đã biết chuyện này nằm trong sự sắp xếp của phụ thân, thêm nữa trận đại chiến cũng chưa thật sự phân thắng bại, tiếng chúc mừng này nghe tới tai ít nhiều có chút khó chịu, cũng chỉ tùy ý phát phát tay.

Trong điện Bích Hoàng, trước mặt phụ thân bày một chiếc váy lụa đỏ rực, cùng với trăn châu sáng bóng được đựng trong hộp, trăm cái bằng vàng xếp ngay ngắn trên đầu giường. Ta vừa vào cửa liền có một thân hình mềm mại lao vào trong ngực, ở trong ngực ta cọ cọ, rên lên ư ử cực kỳ ủy khuất. Ta nhẹ nhàng sờ sờ trên cái đầu nhỏ của nó một lúc, ngạc nhiên nói: “Cửu Ly, đệ không phải đã sớm biến thành hình người, sao bây giờ vẫn còn là dáng vẻ của một tiểu thú vậy?”

Cửu Ly ủy khuất rên lên, bị phụ thân lườm một cái, ở trong ngực ta run rẩy, cuối cùng thành thành thật thật nằm rạp xuống. Phụ thân hết sức vui vẻ ngoác tay: “Loan nhi mau qua đây, phụ thân bảo người may lễ phục cho con, qua xem thử có chỗ nào không vừa ý không?”

Ta ôm Cửu Ly bước qua, thò đầu nhìn những thứ trên chiếc giường lớn của phụ thân, nhưng thấy hoa phục kim tuyến đỏ rực như lửa, quả thực chói mắt. Bồn tiên nhìn thấy màu sắc chói lọi như vậy, không nhịn được

cười nói: “Phụ thân đây là thay nữ nhi may giá y sao? Sao lại rực rỡ như vậy?”

Phụ thân trừng mắt nhìn Cửu Ly một cái: “Còn không ngoan ngoãn ngồi lên ghế?” Lại chỉ vào bộ hoa phục màu đỏ nói: “Lông vũ Loan nhi màu sắc đơn nhạt, trước đến giờ vẫn là thanh y tố sam. Nhưng tộc Tu La ta coi trọng màu sắc rực rỡ, màu đỏ tôn quý, tính cách nữ nhi tộc Tu La trước nay lại như liệt hỏa, đều thích mặc váy màu đỏ. Huống chi là công chúa khải hoàn trở về, đương nhiên phải mặc lễ phục màu đỏ rồi.”

Người còn chưa dứt lời, Cửu Ly đã từ trong ngực ta ngoan ngoãn bò ra, nhảy lên chiếc ghế trong điện, ngoan ngoãn nằm xuống, chỉ dùng đôi mắt như hồng bảo thạch đáng thương nhìn ta.

Ta không nhịn được bật cười, nào giờ có khi nào thấy qua dáng vẻ ủy khuất thế này của nó đâu? Ngay lúc sống nhờ ở đậu trong phủ Nguyệt Lão, nó cũng dám chiếm tiện nghi, không ít lần đem tơ hồng của Nguyệt Lão lôi ra làm rối thành một nùi, hại Nguyệt Lão phải tốn không ít công sức. Ta cảm viên trên châu nhẫn bóng trong chiếc hộp trên bàn lên ngắm nghía, thờ ơ hỏi: “Cửu Ly sao vậy hả? Sao lại nghe lời phụ thân như vậy?”

Phụ thân nghiêm mặt nói: “Loan nhi lẽ nào không biết, con thú nhỏ này chính là con đực?”

Ta đặt chiếc hộp trong tay xuống, cười nói: “Con thú nhỏ này Loan nhi nuôi cũng đã mấy trăm năm, không phải một ngày một giờ, đương nhiên biết nó chính là con đực.”

Trong mắt phụ thân là nét đau thương nặng nề: “Chuyện này đều trách người làm cha là ta! Nếu không phải mẫu thân con mất sớm, sao có thể cho phép Loan nhi làm xằng như vậy? Tiên giới mặc dù không câu nệ lễ pháp, nhưng nam nữ đại phòng1 vẫn phải giữ.”

1 Nam nữ phải biết giữ khoảng cách

Bốn tiên hôm nay thật sự là không cách nào tưởng tượng nổi, thế nhưng từ miệng một người mà hai câu đạo lý cũng không thể nói nghe được từ “Nam nữ đại phòng”, không khỏi cẩn thận tỉ mỉ quan sát nét mặt người.

Phụ thân bị ánh mắt dò xét của ta nhìn chăm chú, nhất thời tay chân lúng túng như thể không biết phải để chỗ nào, ánh mắt lấp lóe, đột ngột chỉ vào Cửu Ly đang ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế quát: “Quốc chủ mặc dù là giống đực, nhưng nếu muốn ở trong cung bầu bạn với Loan nhi, từ nay về sau phải tuân thủ điều kiện này, một là không được nằm trong ngực Loan nhi, hai là không được ngủ trên giường của Loan nhi, cũng không được ý mình là một con thú nhỏ, đối với Loan nhi tùy ý động tay động chân.”

Tính tình Cửu Ly chính là ăn mềm không ăn cứng, ta vốn cho rằng, sau khi phụ thân đưa ra mấy điều kiện này, nó hoặc là sẽ quay về Thanh Khâu, hoặc là giả câm giả điếc, chuyện ta ta làm. Nào ngờ phụ thân còn chưa dứt lời, nó đã vội vàng không ngừng gật đầu, trong mắt toàn bộ là vẻ nịnh nọt lấy lòng.

Phụ thân ho hai tiếng: “Từ nay về sau chuyện này cứ định như vậy đi. Sau này Nhạc Kha và Hùng Lực cũng không thể tùy ý vào điện. Có việc có thể đến Thất Diệp Đường bẩm báo.”

Ta ngây ngốc nhìn phụ thân, không rõ người cha từ trước đến nay thông tình đạt lý, coi lễ giáo như cỏ rác sao lại đột nhiên chú trọng ba cái tiểu tiết như vậy.

Phụ thân nở nụ cười hiền hòa: “Loan nhi với phụ thân gặp lại cũng chỉ mới được vài ngày, phụ thân đương nhiên không thể nào lại nhanh chóng đem Loan nhi gả ra ngoài. Chuyện chọn phò mã ấy hả, tốt nhất cứ từ từ mà chọn, chọn một hai vạn năm cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

Ta chợt nhớ ra, Phương Trọng từng nói, trước đây Nhạc Kha quán lấy mẫu thân, không ít lần chọc giận phụ thân, liền hiểu ra chuyện này không những nhằm vào Cửu Ly mà còn nhằm vào Nhạc Kha a? Trong lòng âm thầm bật cười, nhưng chỉ ngoan ngoãn gật đầu: “Loan nhi nhất định sẽ không sớm lấy chồng, đương nhiên sẽ ở trong Tư Hoàng điện bầu bạn với phụ thân thật nhiều.”

Phụ thân lúc này mới tràn đầy mãn nguyện, gọi Phương Trọng vào hầu ta thay xiêm y.

Minh châu cài tóc, hoa phục rực rỡ, trang điểm nhẹ nhàng. Nữ tử trong gương đôi mắt như nước, gò má ửng hồng sáng bóng, theo như bốn tiên thấy, có vài phần xa lạ. Phương Trọng ở bên cạnh vừa cười vừa lau nước mắt nói: “Công chúa trang điểm thế này, quả thật giống Vương phi đến sáu bảy phần. Nếu Vương nhìn thấy, sợ là trong lòng sẽ vừa đau xót vừa vui mừng. Từ khi công chúa lên Thiên giới chinh chiến,

Vương liền ngồi buồn bã trong điện, mắt cũng chưa từng khép lại, lo lắng không thôi, phá vỡ luật lệ trong tộc, Tân Vương khảo thí, phụ mẫu nhất định không thể ở bên cạnh giúp đỡ, nhưng cũng không ngăn cản được Vương.”

Trong lòng ta xúc động, lúc đó chỉ cảm thấy kỳ lạ, phụ thân đồng ý cho ta xuất chinh báo thù cho Ly Quang cũng được đi, căn cứ vào thái độ thương chiều người đối với ta, thế nhưng lại chưa từng tự mình bảo hộ, đích thực rất lạ. Chỉ là lúc đó lòng đầy bi phần, cũng chưa từng cẩn thận suy ngẫm.

Phương Trọng lau khô nước mắt trên mặt, lại oán trách nói: “Công chúa cũng thật là! Vương ở trên thành dài cổ mong ngóng, chỉ trông công chúa sớm ngày trở về, nhưng công chúa một khắc cũng không chịu ở bên cạnh Vương nhiều một chút, mới về liền chạy đi thăm Thái tử Giao tộc, còn ở chỗ y nghỉ lại nữa. Chuyện này cũng tốt, Nhạc Tiểu tử trước đây quán lấy Vương phi, Vương thù mới hận cũ, sợ là sẽ không chịu cho đám tiểu tử cầu thân này gần gũi với công chúa rồi. Ngay đến Thanh Khâu Quốc chủ cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị thi pháp, biến về nguyên thân, nói cũng không thể nói, chỉ có đôi xích đồng lưu chuyển, nhìn thấy cực kỳ đáng thương.”

Ta nhớ tới dáng vẻ ủy khuất của Cửu Ly, trong lòng hoảng hốt. Thì ra phụ thân thấy ta không về nhà mà lại chạy tới chỗ Ly Quang, trong lòng buồn bực, lại bị Cửu Ly gọi lên chuyện cũ, sợ là lại nhớ tới chuyện năm đó Nhạc Kha quán lấy mẫu thân, đem oán khí này phát tán lên người Cửu Ly, cho nên mới có lệnh cấm kỳ lạ này.

Ta đập bàn cười hơ hớ: “Phụ thân cũng đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn tính toán với đám tiểu bối như vậy, cũng không sợ bị chê cười!”

Phương Trọng vừa cầm chiếc lược bằng sừng tê giác chải tóc cho ta, vừa cảm rà cảm ràm: “Có chỗ nào đáng cười chứ? Công chúa tuổi trẻ, chưa từng thấy Vương thượng và Vương phi năm đó tình nồng ý mật thế nào. Như vậy mới xưa được không ít nữ tử. Nếu không phải năm đó Vương phi thương yêu Nhạc tiểu tử, Vương thượng sớm đã đem Nhạc tiểu tử vứt ra khỏi núi Tu Di rồi. Chính vì chuyện này, Nhạc tiểu tử còn bị ném vào trong Thiết kỵ bộ ba ngày hai đêm, đánh nhau với đám hán tử trong quân.”

Chả trách lúc Nhạc Kha mới vào thành, hộ quân giữ thành đã thân thiết với hắn như vậy, traten tỷ thí sau đó ở thao trường Tu La, đánh nhau hăng hái, sau chuyện đó cũng không thấy người nào có vẻ bực dọc, ngược lại giống như hài lòng mãn nguyện, ai nấy đều vui mừng hơn hở.

Phương Trọng giúp ta chải tóc ra sau đầu, đang tỉ mỉ xem xét coi còn chỗ nào không thỏa đáng thì đã nghe thấy cửa điện có tiếng gõ nhẹ: “Công chúa, yến tiệc còn một canh giờ nữa sẽ bắt đầu, Tu La Vương sợ công chúa điện hạ đói bụng, sai nô tỳ bưng một ít điểm tâm đến.”

Trong thành Tu La, ai cũng xem phụ thân như thần, mở miệng khép miệng đều là Vương thượng, hiện giờ bỗng nhiên xuất hiện cách xưng hô như vậy, kỳ thật khiến ta ngạc nhiên không thôi: “Ồ ngoài cửa lẽ nào không phải là người tộc Tu La ta? Xưng hô phụ thân sao lại lạ như vậy?”

Phương Trọng hé miệng nở nụ cười, hướng ra ngoài nói: “Vào đi.” Lại kéo ta đứng dậy: “Công chúa nhìn thử không phải sẽ biết sao?”

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất nhẹ, ta chậm rãi xoay người, chỉ nghe thấy một tiếng xoảng, giọng nói kích động vọng đến bên tai: “Công chúa...” Một bóng dáng đơn bạc xông đến, nắm lấy tay ta, chặt đến nỗi khớp xương ta đau nhức.

Ta chăm chú nhìn, thì ra là Hồng Oanh, thị nữ thiếp thân trước đây của mẫu thân, lúc này hai mắt đầm lệ, đau thương vô cùng, nắm chặt tay ta không ngừng run rẩy, một câu cũng không nói được.

Phương Trọng liền vội vàng bước lên muốn kéo nàng ra: “Hồng Oanh, Hồng Oanh, cô thử nhìn kỹ xem đây là ai? Bệnh mấy ngày, bệnh đến hồ đồ luôn rồi. Đây không phải Vương phi, cô nhận sai rồi!”

Hồng Oanh giống như bị lời này của nàng thức tỉnh, hoảng hốt cẩn thận nhìn kỹ, cuối cùng “Oa” một tiếng nấc lên: “Nô tỳ mấy ngày nay đêm đêm mơ gặp công chúa, ngay đến ban ngày nằm mơ cũng có thể nhìn thấy công chúa...” Ngữ điệu chuyển thấp, cực kỳ mất mát thấp giọng khóc: “Công chúa sao lại không đến Hồng Oanh đi?”

Trong lòng ta cũng trở nên ảm đạm, công chúa trong mắt nàng đương nhiên là mẫu thân, không phải ta. Nói ra thì, ta bất quá ở trong Côn Lôn kính may mắn gặp được mẫu thân một lần, đây cũng coi là ân huệ lớn lao rồi.

Phương Trọng dắt tay nàng, cũng nước mắt vòng quanh, vừa cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng vừa an ủi: “Vương phi người đã mất, sao có thể nói quay về liền quay về? Mấy lời này ở trong Tư Hoàng điện không được nói nữa, nếu để Vương thượng nghe được, không biết trong lòng sẽ đau khổ thế nào? Vương phi đêm đêm đều xuất hiện trong giấc mộng của cô, có lẽ là để cô thay người chăm sóc tiểu công chúa.”

Hồng Oanh ngừng khóc, ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn, lại liên tục gật đầu: “Phương nữ quan nói đúng, công chúa nhất định là có di nguyện này. Trước đây người cũng khen ta cực kỳ biết cách chăm sóc người khác, nhất định là muốn đem tiểu công chúa phó thác cho ta.” Nói rồi chạy về phía ta: “Từ nay về sau, Hồng Oanh sẽ chết bảo hộ, nhất định không quên phó thác của công chúa!”

Ta thấy nàng tinh thần hoảng loạn, nhưng lại run rẩy quỳ xuống, từ đầu đến cuối nét mặt tiêu tụy hốc hác, không nhận được liên vôi vàng dịu dàng đứng dậy: “Hong Oanh, mau mau, không cần phải như vậy! Trước đây nghe nói mẫu thân đối xử với cô rất tốt, lúc ta còn ở núi Đan Huyet cũng được cô âm thầm che chở, trong lòng rất cảm kích. Ta thấy cô bệnh thân thể còn chưa lành, chỉ bằng trước quay về nghỉ ngơi, sớm dưỡng thân thể cho khỏe, nếu cô muốn thì hãy ở cạnh ta, những lúc rỗi rãi bầu bạn trò chuyện với ta, trải qua những ngày tháng thật tốt.”

Nàng thấp giọng vang một tiếng, đáng vẻ muốn nói lại thôi, vành mắt đỏ ửng cáo lui.

Trong thành Tu La trước giờ vẫn luôn ồn ào huyền ảo, nam tử Tu La uống rượu suốt đêm, hàng đêm tỷ thí tu vi. Hôm nay lại có chút khác với ngày thường, trong cung trước nay vẫn luôn vắng vẻ yên tĩnh, minh châu lấp lánh, chúng thần tử ai nấy đều dẫn theo con trai, con gái nhà mình đến, ngay cả Hùng Lực cũng nói gót phụ thân, cùng với muội muội nhỏ tuổi của hắn tuân theo quy củ.

Trong Phi Loan Điện, minh châu chiếu rọi, phụ thân nắm tay ta từng bước từng bước tiến lên ngọc tọa, hướng bên dưới điện nhìn xuống, biểu tình trên mặt chữ thần không giống nhau, mọi người trong điện bái phỏng xong liền nhanh chóng trở về chỗ ngồi. Có nữ tử mỹ mạo kiều diễm tiến lên dâng một điệu múa, sóng mắt lúng liếng lưu chuyển trên người phụ thân, váy dài trên người lay động, như hoa thủy tiên một mình hé nở, hương thơm thoang thoảng gần xa.

Phụ thân lại nâng nửa ly rượu đưa qua: “Hôm nay yến ẩm, sao lại có thể không uống chứ?” Lúc ở Điểm Tướng Đài ta đã uống không ít, nếu không phải ở chỗ Ly Quang nghỉ ngơi được một lúc, e rằng hiện giờ vẫn còn say, lý nào còn dám uống rượu nữa? Vội vã lắc đầu, nhìn xuống dưới đài, nhưng lại thấy Nhạc Kha và Hùng Lực đang ghé tai thì thầm, cũng không biết nói chuyện gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc trộm ta một cái.

Bốn tiên còn nhớ lúc ở chỗ Ly Quang, Nhạc Kha mặt mày đen lại, bây giờ lại thấy da thịt trắng trẻo sạch sẽ, ánh mắt mang chút ý cười, vô duyên vô cớ có chút cảm giác không tốt.

Một điệu vũ kết thúc, vũ nương đó ánh mắt chăm chú nhìn phụ thân, thấy người cũng không ý định giữ mình lại mới nhanh chóng xuống đài, ta thấy nàng ngồi vào vị trí còn trống thứ tư hàng bên trái đã được bố trí sẵn, bên cạnh là một nam tử Tu La tuổi trung niên, chính là Thôi Phục thúc thúc mà phụ thân trước giờ vẫn luôn coi trọng, nghiêng người nhẹ giọng an ủi vũ nương đó, ta mới như vừa chợt tỉnh mộng, biết được nàng ấy không phải là vũ nương mà chính là con gái của một vị trọng thần Tu La. Chỉ là nàng trang điểm lờ lợt như vậy, lại còn dán mắt vào phụ thân, lẽ nào muốn làm mẹ kế của ta?

Bốn tiên cho rằng, nữ nhân này tâm cơ trùng trùng, nghĩ ra phương pháp như vậy, đích thực không tốt cho lắm. Vì vậy trong lòng liền có chút thành kiến với nàng, lại quan sát nàng ta nhiều một chút, bất quá thấy nàng ánh mắt quyến rũ, vòng eo mảnh khảnh mềm mại, ngực to mông nở, theo cách nói của phạm gian, đích thực là một người sinh nở tốt.

Chỉ là theo như phụ thân nói, hơn một vạn năm về trước, sau khi mẫu thân sinh hạ một quả trứng, người thấy mẫu thân hết mực lo lắng, muốn ấp quả trứng này, cơ hồ năm trăm năm cũng không có chút suy suyển, người mặc dù có lòng nhưng thân thể cao lớn vạm vỡ, lại là người tộc Tu La, không như chim trống trong Điều tộc, trước nay chưa từng ấp trứng qua, sợ là ấp rồi sẽ làm quả trứng vỡ vụn. Đợi đến ngày ta phá vỏ

mà ra, người mặc dù vui mừng khôn thôi, nhưng cũng thương tiếc mẫu thân vất vả, âm thầm thề rằng sau này quyết không để mẫu thân sinh nữa.

Trong lòng bốn tiên có chút tiếc nuối thay cho nữ tử trẻ tuổi kia, nhìn trúng ai không trúng, khăng khăng nhìn trúng một nam tử hiếm hoi như phụ thân. Cẩn thận ngẫm nghĩ như vậy, ánh mắt liền không ngừng được càn rỡ đảo trên người nàng, khiến cho nam tử trẻ tuổi bên cạnh nàng và Thôi Phục thúc thúc cảnh giác, cũng hướng về phía ta nhìn lâu hơn một chút. Phụ thân mỉm cười ở bên tai ta khẽ nói: “Thiếu niên bên cạnh Thôi Phục là trưởng tử của y, chính là thống lĩnh cánh tả quân thiết kỵ, năng lực không thua kém Hùng Lực, lần này Loan nhi xuất chinh, hẳn cũng đi theo bên cạnh.”

Ta tập trung cẩn thận nhớ lại, hoàn toàn không có ấn tượng, liền lắc lắc đầu ngượng ngùng.

Phụ thân nốc cạn vò rượu ngon: “Loan nhi cứ từ từ mà chọn, tốt nhất là chọn đến hoa mắt...” Trong lòng ta âm thầm vui vẻ, bộ dạng của phụ thân thế này, quả thật giống như đang ghen, mới gặp lại ta không được bao lâu, Phương Trọng nói phụ thân nhìn mấy nam tử trẻ tuổi thì trong lòng bực dọc. Hùng Lực từ trước đến giờ đối với người luôn cung kính, nên cũng còn chừa cho hắn chút mặt mũi.

Ta vừa cảm thán phụ thân nhiều năm cô độc một mình, bỗng nhiên có được đứa con gái, đương nhiên là thương yêu có thừa, không muốn gả đi, một mặt lại len lén liếc nhìn Nhạc Kha, không biết vì sao, thế nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ khi người gặp họa. —— Nghĩ tới năm đó hắn quần lấy mẫu thân, lúc chọc phụ thân nổi giận phừng phừng, có từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay?

Thằng nhãi này trước giờ da dày gan lớn, phớt lờ lệnh cấm của phụ thân, bắt quá được một lúc, đợi đến khi qua một điệu vũ nữa, hắn liền dẫn Hùng Lực và đám nam tử trẻ tuổi, ai nấy đều cầm ly rượu đến kính rượu, phụ thân rộng rãi, ngửa cổ uống cạn, duy chỉ khổ cho bốn tiên, từng chung từng chung nuốt xuống, đích thực là uống đến trời xoay đất chuyển. Kỳ quái là tên nhãi Nhạc Kha này mặc dù dẫn một đám người đến kính rượu, bản thân hắn lại né tránh, chỉ đến người cuối cùng mới chậm rãi tiến lên, trước kính phụ thân một chung, phụ thân uống cạn, liền đến bên cạnh bàn ta, cười đến hết sức xấu xa: “Công chúa điện hạ say rồi sao? Tại hạ kính công chúa một chung, mừng công chúa điện hạ khỏi hoàn trở về.”

Phụ thân trước đó đã ngàn cân vạn dặm, yến tiệc hôm nay bất luận là trôi qua như thế nào, tộc Tu La trước giờ chỉ thừa nhận kẻ mạnh, nếu ta uống đến ngã gục, e là sẽ khiến người khác coi thường. Bốn tiên hết từ chối lại từ chối, lúc này mới thẳng lưng, tiếp nhận chung rượu hắn mời, đè nén cảm giác buồn nôn đang cuộn trào, ngẩng đầu nuốt xuống.

Bên tai chỉ nghe được tiếng cười trầm thấp: “Công chúa điện hạ uống say rồi, vẫn xin lần tới hãy nhớ, ngàn vạn lần cũng đừng có ôm nhầm người. Ôm nhầm người cũng không có gì, nếu như lại ôm nhầm người tiến vào động phòng, tại hạ trước giờ không mặt không mũi, không dám bảo đảm sẽ làm nên chuyện mất thể diện thế nào đâu!”

Ta gắng gượng mở đôi mắt ngà ngà say lên nhìn, phụ thân đang bị các đại thần tiến đến mời rượu, ngẩng đầu hăng hái uống. Tộc Tu La không phân rõ tôn ti, hoàn toàn là kính ý từ tâm, yến ẩm trong điện thế nhưng lại náo nhiệt như nơi phố thị, phía trước bảo tọa đứng đầy các thần tử đến kính rượu. Nam tử trước mặt ý cười dạt dào, nhưng trong mắt rõ ràng là chứa băng tuyết lạnh giá, khiến người phát run.

—A, bốn tiên trong lúc nửa tỉnh nửa say cuối cùng đã nhớ ra, buổi chiều ở chỗ Ly Quang, đích thực là bị Hùng Lực ôm một lúc.

Hiểu ra thằng nhãi này mặt đen lại, thật ra không phải do Ly Quang đã quên, mà là khó chịu vì bốn tiên?

87. Chương 88: Rượu Ngọc Cùng Nâng

Nửa đêm, tiệc tàn ca dứt, phụ thân với chúng thần tử uống đến hăng say, đêm cũng không thể ngủ, lại muốn đi đến Thất Diệp Đường nghị sự. Chư thần ở trên ghế đều đề xuất: Công chúa cũng đã thành niên, lại đại thắng Thiên giới Thái tử, lý ra nên tham chính v.v.. Bốn tiên nghe đến đau cả đầu, ôm đầu giả vờ bất tỉnh, bị phụ thân đoán được mỉm cười, lấy lý do ta mới chinh chiến trở về, còn chưa được nghỉ ngơi, nên cho trở về.

Ta tựa nửa người vào người Phương Trọng, lão đa lão đảo đi về, vốn đã có chút say, ra khỏi Phi Loan điện lại hít phải một ngụm khí lạnh nên đầu óc cũng trở nên mơ hồ, đột ngột không biết bản thân đang ở đâu, phải mất nửa ngày mới nhớ lại rõ ràng.

Nữ tử tộc Tu La cao lớn khỏe mạnh, Phương Trọng cao hơn ta một cái đầu, nàng dịu Bốn tiên đi mà không tốn chút sức lực, đợi đến lúc đỡ bốn tiên vào Tư Hoàng Điện, gọi Hồng Oanh đến hầu hạ liền quay người đến Thất Diệp Đường tùy thị.

Vì phụ thân hôm nay đã hạ lệnh cấm, nên Cửu Ly đã được bố trí cho ngụ ở một điện khác, cũng không thể tùy ý làm ỗ trong phòng ta.

Trong lúc ta nửa say nửa tỉnh, nghe được bên tai có tiếng khóc nhỏ rỉ rả, tay chân đều được người dùng một mảnh vải ấm áp lau sạch, cực kỳ dễ chịu, cố gắng mở mắt ra, liền nhìn thấy Hồng Oanh hai mắt đang ngật ngật, chăm chú nhìn mặt bốn tiên, trong mắt là nét thê lương nồng đậm.

Thấy ta mở mắt, nàng giống như đột nhiên bừng tỉnh: “Tiểu công chúa, nô tỳ đánh thức người sao?”

Nếu như trí nhớ bốn tiên không có vấn đề, Hồng Oanh trước đây tính tình nhẫn nhịn, bị Đan Chu ngược đãi đánh đập cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, lại càng có thể bày ra ý nịnh nọt, nếu không phải thường được nàng cảnh báo, giúp ta không ít lần tránh được nguy hiểm, ta nhất định sẽ khinh thường nàng khom mình luôn cúi. Nhưng từ khi đến Thành Tu La đến giờ, hề nhìn thấy ta, nàng đều là dáng vẻ nước mắt ràn rụa, quả thật khiến bốn tiên đau đầu vô cùng.

Ta đỡ trán thầm than, lại sợ khiến nàng khóc dữ dội hơn, đành phải nhẹ giọng hỏi: “Hồng Oanh, lẽ nào có chuyện gì khó nói? Cho nên ngày đêm đều bất an, mỗi lần thấy ta đều nước mắt lưng tròng?”

Nàng giống như bị ta làm cho sợ hãi, đột ngột lắc đầu: “Đâu có đâu có...” Mới nửa câu lại giống như cảm thấy không đúng, lại gật gật đầu, muốn nói lại thôi: “Nô tỳ...Nô tỳ có chuyện đề nện trong lòng đã hơn vạn năm, lại sợ không ai có thể tin tưởng.”

Ta không nhìn được dáng vẻ có chuyện muốn giấu này của nàng, dứt khoát nhắm hai mắt: “Nếu như cô nghĩ chưa thông, vậy đợi đến khi nghĩ kỹ rồi hãy nói, có thể cất giấu hơn vạn năm, nghĩ thấy một giờ ba khắc vẫn đợi được. Cô cũng lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Nàng thấp giọng “Vâng” một tiếng, run rẩy lui ra. Thật khiến bốn tiên nhất thời khó mà ngủ được, mặc dù rượu vẫn còn ngấm, nhưng cơn buồn ngủ cũng không còn. Lại cảm thấy mình châu trong phòng ánh sáng chói lòa, phất tay một hơi đập vỡ mười bảy mười tám viên, trên sàn toàn là mảnh vỡ trần châu, lại càng chiếu sáng lấp la lấp lánh.

Trong lòng ta buồn bực, ngồi dậy ở trong điện đi tới đi lui. May mà ta với phụ thân có một tật xấu, ban đêm nhất định không thích có người ở bên cạnh hầu hạ, giờ khắc này cũng yên ắng không ít. Trong đình viện bên ngoài điện hoa cỏ sum suê, hương thơm nức mũi, đi dạo giữa những tán cây luồng hoa khiến ta bất chợt nhớ một người, liền hóa thành một làn khói xanh, hướng về phía quân doanh Thiết kỵ mà đi.

Tu La Thiết Kỵ trước giờ vẫn đóng trong quân doanh bắc thành. Thành Tu La chiếm một khoảnh đất rộng lớn, có lẽ là thắng trận, trong doanh mặc dù ồn ào vang trời, đèn đuốc sáng trưng, nhưng ở cửa doanh, thủ vệ cũng chưa từng lơ lỏng. Bốn tiên niệm một chú ẩn thân, nghênh ngang bước vào trong, lại sợ trong doanh có vị tiên pháp inh nào, liền biến thành một loài côn trùng nho nhỏ, soát qua từng phòng.

Hôm nay Tu La Vương phụ thân ban thưởng hậu hĩ, trong doanh phòng đều là yến tiệc, bình rượu chất cao đến nửa bức tường. Bốn tiên bay thẳng một đường, nhìn thấy vô số nam tử ở trần, cuối cùng rút ra được một kết luận: Tộc Tu La nếu như muốn tìm được một nam tử da thịt như ngọc, quả thực quá khó!

Lại qua nửa chung trà, bốn tiên mới biết, kết luận này hôm nay đưa ra hẳn còn quá sớm. Xuyên qua cửa sổ một doanh phòng nhìn vào trong, trên bàn vẫn như vậy bày bình rượu màu hổ phách cùng với sắc rau xanh phong phú, nhưng nhìn thấy hai thân thể cùng giao triền, trong đó một người da thịt tinh tế như ngọc, có lẽ là uống say, chiếc bụng bằng phẳng ánh lên màu trần châu bóng nhuận, người kia thân thể to cao trắng kiện, da thịt màu hắc đồng, chính là màu da của nam nhi tộc Tu La.

Bốn tiên ban đầu chỉ là sững sốt, nhưng kế tiếp liền tìm đập dồn dập, thân thể trắng ngọc này rõ ràng là nam nhi, nhưng lại quấn chặt lấy thân thể màu hắc đồng, khớp với một từ ở phạm gian: Đoạn tụ phân đào.

Về phần đoạn tụ là đoạn như thế nào, nam giới như thế nào gần gũi, bốn tiên thật chưa từng thấy qua. Hôm nay gặp được cơ may, liền hướng bên trong thăm dò, thế nhưng lại có một cơn gió nhẹ thổi qua cửa sổ, vừa vặn thổi bay màn trướng trong phòng, che đi cảnh xuân trước mắt, chỉ nghe được phịch một tiếng, kế đó là tiếng khay chén vỡ loảng xoảng, tiếp theo là tiếng vật nặng rơi xuống đất, rồi một tiếng thở phì phò vô cùng quen thuộc: “Hùng Lực, từ mấy vạn năm trước ngươi đã không phải đối thủ của ta, bây giờ còn muốn cướp Thanh nhi từ trong tay ta, cẩn thận không ta đánh ngươi răng rơi đầy đất!”

Một giọng nói hào sảng khác hàm chứa ý cười vui vẻ: “Nhạc tiểu tử, mặc dù Bốn tướng lớn hơn công chúa mấy vạn tuổi, nhưng chồng già vợ trẻ là tốt nhất, ngươi thử nhìn Vương thượng với Vương phi xem, chính là đôi phu thê ân ái nhất khắp bát hoang lục hợp này. Công chúa cũng chưa từng đẩy ta ra, ngươi càng thắng cái gì?”

Bốn tiên ở bên ngoài cửa sổ nghe mà trán đổ mồ hôi lạnh, cực kỳ muốn yếu ớt biện bạch một câu: Là ta uống say, ban đầu tưởng người đỡ bốn tiên là con rồng ngốc Nhạc Kha...

Tiếng đánh đấm trong phòng liên tục vọng tới, chỉ nghe thấy Nhạc Kha phẫn nộ nói: “Nàng không đẩy người ra là nàng hồ đồ. Nàng chính là tính cách hồ đồ như vậy, người khác đối với nàng tốt một chút, liền trông mong muốn báo đáp gấp mười lần. Ngươi đối với nàng mặt mày luôn tươi cười hòa nhã, trong lòng nàng liền cảm kích, không cần phải làm khó ngươi.”

Hùng Lực khẽ cười một tiếng: “Nhạc tiểu tử, nhớ năm đó Bốn tướng bắt quá niem tình người lẻ loi cô độc, lại không được Vương thượng để ý, ba ngày hai đêm ném vào trong quân doanh dạy dỗ, nếu không phải ta ngày ngày đánh nhau với người, nếu ở trong tay người khác, há có thể có được kết cục tốt đẹp? Hiện giờ tu vi tăng lên liền muốn cướp công chúa tộc ta? Tộc Tu La ta nam nhi tốt đầy rẫy, cho dù không có Bốn tướng cũng vẫn còn những nam nhi khác, công chúa bất luận thế nào cũng sẽ không gả ột tiểu bạch kiểm như ngươi...”

Bốn tiên xoa xoa đầu, cảm giác được cơn say vẫn còn chưa tan hết, đầu óc nặng trĩu. Nhưng trong lòng cũng không khỏi tán thưởng Hùng Lực một câu: Ta thấy, dùng ba từ “Tiểu bạch kiểm” này miêu tả con rồng ngốc Nhạc Kha, thật quá ư chuẩn xác!

Gió nhẹ vén rèm, ta thò đầu nhìn, Nhạc Kha thực đang cười trên lưng Hùng Lực, người sau sống chết ở trên đất giãy giụa, Nhạc Kha hung hăng nói: “Cho dù là trăm nghìn vạn nam nhi tộc Tu La người, lão tử cũng nhất định cưới Thanh nhi! Ai không phục, nhìn nắm đấm này là chân thật nhất!”

Dáng vẻ hấn vô lại bá đạo lại chắc chắn như vậy khiến bốn tiên phì cười một tiếng, quả thực rất khó để liên tưởng tới Nhạc Kha trước đây. Trước đây hắn có lúc hay quên, vô luận là dáng vẻ lạnh như băng khiến người cách xa vạn dặm hay phong lưu phóng khoáng giọng điệu chân thành, đều không có chút nào giống với nam tử vừa vô lại vừa thấp phần ti bỉ trước mắt.

Có lẽ nghe thấy tiếng cười của ta, bên trong một hồi hỗn loạn, thân người trắng nõn đang cười trên mình Hùng Lực bật dậy, lại đưa tay kéo Hùng Lực, ấn hắn ngồi vào chiếc ghế gần đó, dùng tay phủi phủi người hắn: “Hùng Lực huynh đánh nhau với đệ chính là chuyện cơm bữa, há có thể vì kết quả thắng thua mà lại tức giận chứ? Đến đây đến đây, uống ly rượu hòa giải nào!”

Nếu như bốn tiên là Hùng Lực, nhất định sẽ đem ly rượu hất lên mặt Nhạc Kha, đáng tiếc tu vi bốn tiên còn nông cạn, không thể nhìn thấu lòng người, trông thấy Hùng Lực cười ha hả uống cạn ly rượu, đưa chiếc chén không đến bên dưới mí mắt Nhạc Kha: “Rót rượu!”

Nhạc Kha thăm dò nhìn xung quanh, lộ ra biểu tình ngờ vực không thôi, vẫn rót cho Hùng Lực một ly rượu, lăm ba lăm bắm: “Lẽ nào là ta nghe lầm?”

Hùng Lực một chén lại một chén, bại dưới tay Nhạc Kha, cũng không thấy hắn có vẻ bất mãn bực bội gì, hoàn toàn là vui vẻ cao hứng, liên tục không ngừng truy hỏi, không rõ Nhạc Kha rõ ràng đã tập kích thành công, áp đảo hắn trên đất, không hung hăng nhục nhã một phen mà lại dễ dàng thả ra?

Nhạc Kha lại nhìn xung quanh quan sát lần nữa: “Vừa rồi dường như ta nghe thấy tiếng cười giòn giã của Thanh nhi.”

Hùng Lực quăng ly rượu đập bàn cười lớn: “Nhạc tiểu tử, người thế này là tương tự nhập cốt, tẩu hỏa nhập

ma rồi! Ta quen biết với người mấy vạn năm, mặc dù bây giờ vẻ ngoài của người đã thay đổi, nhưng bên trong vẫn giống y như trước đây, trước mặt người khác thì ử rử, sau lưng lại hư hỏng xấu xa, khiến mấy tiểu cô nương ai nấy cũng đều cảm thấy người văn nhã tuấn tú, chê Bồn tướng không chịu lấy! Họ đâu có biết, người vào quân doanh chính là một dáng vẻ khác, vô lại bá đạo, thập phần ti bỉ. Ta vốn muốn mượn dịp này cạnh tranh với người, nhưng thấy người thâm tình với công chúa, đem nàng để tận đáy lòng, Bồn tướng liền lùi một bước, xem bằng bản lĩnh của người liệu có thể ôm mỹ nhân về không!”

Nhạc Kha mừng rỡ vô cùng, liên tục vái chào nói: “Đa tạ Hùng Lực đại ca thành toàn! Đệ biết huynh thương đệ nhất!”

Lại nữa rồi—Đây rõ ràng là tên Nhạc Kha miệng như thoa mật trước đây a, may mà bồn tiên thay đổi hẳn rồi. Ta lùi về sau, chuẩn bị bay đi, lúc rẽ trái không cẩn thận đụng vào khung cửa, ngã xuống. Trong lúc choáng váng lảo đảo, bên tai vọng đến tiếng cười hào sảng của Hùng Lực: “Nhạc tiểu tử, người biết rõ Vương thượng trước đây không thích người, hiện giờ người lại muốn cướp đi người yêu thương nhất của Vương thượng, người liệu có thể đồng ý? Hiện giờ thì dựa vào ta ở phía trước che chở cho người, kế tiếp thì như thế nào?”

“Hay lắm hay lắm! Nhưng có một điều, huynh muốn cưới Thanh nhi là một chuyện, nhưng không được tương thật a!”

Hai người họ ở trong phòng lấy ra hộp cờ, quanh co tiến thoái, thế nhưng giống như bàn luận chiến thuật phải ứng phó thế nào với sự hoành hợ của phụ thân. Thỉnh thoảng hớp một hớp rượu, rất chi là vui vẻ, chỉ khổ cho bồn tiên vất vả bên cửa sổ, không lâu sau thì tựa vào khung cửa ngủ thiếp đi. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, nơi cánh mũi ngửi thấy mùi hoa thạch quỳnh, trong đầu hỗn loạn, tự nhiên vươn cánh tay ôm lấy một lồng ngực ấm áp, trong mơ cũng không khỏi bật cười: “Người con rồng ngốc này...”

Bên tai phảng phất nghe thấy có giọng nói dịu dàng đáp lại một câu: “Nàng mới là một tiểu ngốc điệu...” Cũng không rõ có phải nằm mộng hay không, rượu còn đang thấm, cứ như thế mà ngủ say.

Ánh dương chiếu vào màn, ta trở mình, chỉ cảm thấy đầu đau đến muốn nứt ra, nhịn không được rên lên một tiếng, đưa tay ra, sờ thấy một thân thể ấm áp, bỗng dưng nhớ lại đêm qua lúc ngủ thiếp đi, bản thân vẫn còn là hình dáng của một con côn trùng nho nhỏ, tựa vào khung cửa ngủ ngon lành— lúc mở mắt, đôi mắt trong suốt trước mặt đang hết sức vui vẻ chăm chú nhìn ta.

Bồn tiên quá mức kinh hoảng, rụt người về sau liền chạm vào màn giường, khẽ động một chút, trong đầu lập tức liền như có vạn mã lao qua, giẫm lên đầu ta, đau đớn “A” lên một tiếng ôm lấy đầu. Nhạc Kha đưa hai tay ra, ôm lấy ta vào trong ngực: “Đừng động đừng động, đợi ta đem chung rượu đến, lại uống chút rượu sẽ đỡ hơn một chút.”

Ta mở to mắt nhìn, nhưng thấy hẳn đang phất tay, vò rượu trên bàn bay đến, ngay cả chiếc bát lớn đem qua hai người họ uống cũng bay tới. Ta nhíu mày ghét bỏ: “Chiếc bát lớn đó ta thấy đem qua người với Hùng Lực dùng qua rồi...”

Vò rượu cùng ly rượu còn đang lơ lửng trong không trung, hẳn đã cúi người xuống, thành thành thực thực hôn một cái lên môi ta: “Tiểu ngốc điệu, nói vậy là đem qua tiếng cười đó chính là nàng nhìn trộm?”

Ta xấu hổ tức tối trừng mắt nhìn hẳn, lại thấy hẳn niệm một câu chú, trong tay liền xuất hiện một cặp ly Thanh Ngọc Ly Long, lại rót hai ly rượu, đỡ ta, mỗi người một ly. Rượu còn đang ở trong cổ họng chưa kịp nuốt xuống, ngoài cửa đã nghe thấy tiếng nói sang sảng: “Nhạc tiểu tử, tin tốt, nhanh dậy đi, sao có thể không uống?” Rượu trong cổ tức thì sặc một cái, thầm kêu khổ rồi! Sáng tinh mơ bị Hùng Lực bắt gặp bồn tiên ở trên giường Nhạc Kha— nếu truyền đến tai Tu La phụ thân, Nhạc Kha sợ là sẽ bị đá ra khỏi thành Tu La. Ta ho một tiếng, cái khó ló cái khôn, kéo chiếc chăn bên cạnh chui vào. Nhạc Kha theo đó cũng vào theo, ôm chặt ta trong khuỷu tay.

Cửa phòng kêu lên ken két, người tới đã tiến vào bên trong, cười dài nói: “Hôm qua Minh Vương lên Thiên giới, tìm được chúng tiên Thiên giới ủng hộ, đem chuyện nhà Thiên Hậu câu hồn phách phạm giới luyện U Minh Thiết Kỳ phơi bày, những kẻ có liên quan đều bị trình tấu, muốn phế Thiên Hậu và Thái tử, Thiên Đế không ngăn được yêu cầu của quần thần, hôm nay đã đem Thiên Hậu và Thái tử bị phế giao cho Minh

Vương dẫn về Minh giới trị tội. Như vậy, nếu người quay về Thiên giới thử ngồi vào vị trí Thiên Đế, cũng không phải là không thể!”

88. Chương 89: Đánh Mất Cơ Hội

Ta cứng đờ trong vòng tay Nhạc Kha, trong lòng hoảng loạn.

Nghe đám tiên tử tiên thị trông coi Cần Đức Điền đồn đãi, ngai vàng của Thiên Đế được khảm châu ngọc, hào quang vạn trượng, mây tía bao quanh, người có pháp lực thấp kém không dám nhìn thẳng.

Nhưng Nhạc Kha tên rồng ngốc này chính là phu quân mà bốn tiên mất vạn năm mới tuyển được, nếu hắn thực sự ngồi lên ngai vàng kia, lẽ nào bốn tiên phải quỳ bái? Khi đó chẳng phải phu không ra phu, thê chẳng ra thê đó sao? Phàm là Thiên Đế, hậu cung thiên phi vô số kể, Côn Lôn Trắc Phi cũng đã chịu khổ cực một thời gian dài, nếu bảo bốn tiên tận mắt nhìn tên nhãi Nhạc Kha trái ôm phải ấp, sợ rằng không chừng sẽ tức giận đến đập nát Cần Đức Điện.

Trong lòng bốn tiên hết sức buồn bực nhưng chỉ có thể chịu đựng, duỗi cánh tay muốn đẩy hắn ra thì bị một đôi tay giữ chặt lấy, từ bên ngoài chấn truyền đến tiếng cười: “Hùng Lực đại huynh mới sáng đã xông vào đây chính là vì việc này?”

“Chuyện này còn không tính là một chuyện vui? Nhạc tiểu tử, hiện giờ ngươi một thân một mình, thân không vương bận, muốn cưới công chúa của ta...ha ha...”

Cánh tay cứng rắn như thép đang ôm chặt bốn tiên bất giác trở nên cứng đờ: “...Vương tử của Thiên tộc cũng không phải chỉ có mình tại hạ...” Trong lời nói hàm chứa rất nhiều chua xót.

Hậu cung Thiên Đế mặc dù Thiên Phi đông đảo nhưng nếu đếm số trưởng thành thành danh thì ngoại trừ Lăng Xương và Nhạc Kha thì chỉ còn Đông Sa con của Thiên Hậu. Mà Nhạc Kha đã trải qua nhiều thăng trầm, cuối cùng thân thể hiện giờ là của con trai thứ ba của Đông Hải Long Vương, không được coi trọng cũng không có gì là lạ.

Chỉ nghe trên bàn rượu vang lên tiếng rót nước, có lẽ Hùng Lực tự rót cho mình một chén, uống xong hắn đặt ly rượu xuống bàn, cười sang sảng nói: “Việc này không vội, Tam vương tử Thiên tộc kia từ nhỏ được Lăng Xương che chở, mọi việc đều không quan tâm đến, mẫu thân lại bị dày xướng âm tỳ địa ngục, muốn hắn đảm đương trọng trách này thì Thiên Đế cũng phải đắn đo vài phần.”

Tiếng bước chân đi xa, thật lâu sau, ta ở trong chần đường như đã quên hô hấp, trước mặt chợt sáng bừng, gương mặt tươi cười của Nhạc Kha ở ngay trước mắt, mắt phượng lông lánh sáng rực chợt lóe lên rồi biến mất, hơi thở nóng ấm đảo qua làn da ta: “Tiểu ngốc điệu, buồn rồi à?”

Ta theo bản năng đưa hai tay ra ôm chặt lấy cổ hắn, tựa như lần đầu tiên nhận ra giữa chúng ta có một bờ vực thật sâu mà ta lại không có đủ lực để lấp đầy vực thẳm đó — Hắn không còn là Long Tam thái tử không có gì vướng bận theo ta ngao du tứ hải, ta cũng không còn là một con chim Loan mỗ côi trên núi Đan Huyệt kia.

Lo lắng của phụ thân không phải là không có lý, vậy thì ta có thể quên đi nam tử trước mắt hay không, ôm chặt hắn tựa như ôm chặt những hồi ức ấm áp đã qua, những khát khao mong đợi trong tương lai.

— Luyến tiếc buông tay!

Giống như cảm nhận được sự hoảng loạn bất an của ta, hắn cũng đưa tay ra ôm chặt ta, hơi thở ấm áp bên tai, lời lẽ ngọt ngào thâm tình, cảm xúc bùi ngùi: “Hiếm khi được tiểu ngốc điệu ôm ấp yêu thương một lần, cơ hội khó gặp, cũng không phải là tiểu sinh lỗ mãng!” Nửa câu sau đích thực là đang trêu đùa, ta không kịp trả lời thì vành tai đã bị hắn ngậm vào miệng, đột ngột nóng như lửa khiến cho suy nghĩ của ta đều tiêu tan, mặc cho hắn tùy tiện.

Mãi đến khi ánh nắng chiếu vào cửa tiểu viện, hai má bốn tiên đã nóng an, ánh mắt lấp lánh, không dám nhìn thẳng hắn. Nhưng tay phải bị tên nhãi Nhạc Kha nắm chặt, Giao nương tiến đến mở cửa, hết nhìn rồi lại nhìn chúng ta, hắn lại hoàn toàn không phát hiện, bị ta dùng lực đẩy mới tránh ra.

Trong viện nhiều loại cây cỏ, một người nằm ngủ trên chiếc ghế tựa đặt dưới tàng cây, vô số lá đỏ nhẹ nhàng rơi trên áo, yên tĩnh an bình. Nếu mặt hắc không bị thương thì khung cảnh này tựa như thơ như họa.

Ta và Nhạc Kha cất nhẹ bước chân, lẳng lặng đứng lại trước ghế nằm, người trên ghế khẽ chau mày, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, dường như bị ác mộng quấy rối giấc ngủ, hai mắt nhắm chặt, bỗng nhiên mở miệng lớn tiếng gọi: “Thanh nhi mau chạy đi... Thanh nhi mau chạy đi...”

Đây rõ ràng là tình cảnh ác chiến tiêu diệt Giao nhân ở Đông Hải, mặc dù trên mặt hắc có vết thương nhưng không giấu được nét lo lắng bận lòng.

Ta thấy hắc rơi vào ác mộng, dáng vẻ đau khổ bèn đưa tay vỗ hai má của hắc: “Ly Quang, tỉnh tỉnh.” Da thịt dưới tay lồi lõm, có thể thấy lúc trước hắc bị thương rất nghiêm trọng, thật sự khiến người khác kinh hãi.

Người nằm trên ghế từ từ mở đôi mắt màu lam, lập tức hiện lên nét vui mừng, ta nắm chặt tay hắc, cũng mừng rỡ không thôi: “Ly Quang, người nhớ ra chuyện trước đây rồi à?”

Nhạc Kha cũng tiến về phía trước, có vài phần kích động khó hiểu: “Ly Quang...”

Ngọn lửa trong đôi mắt màu xanh lập tức vụt tắt, nét mặt nhanh chóng cứng ngắt xa cách, hắc rút tay ra khỏi tay bốn tiên, khách sáo đứng dậy, lễ độ nói: “Làm phiền công chúa điện hạ!”

Trái tim bốn tiên lại ngội lạnh nằm yên trong lồng ngực.

Giao nương kia vội vàng tiến đến đỡ hắc, xưa nay ta vốn tưởng rằng Ly Quang là người tính tình khá lạnh nhạt, ngoại trừ có chút thân mật với muội muội của hắc và bốn tiên ra thì luôn kiêu kỳ nữ tử, nhưng hôm nay hắc cho phép Giao nương này thân mật giúp đỡ lại keo kiệt không chịu ngồi gần bốn tiên, trong lòng ta thể nhưng lại cảm thấy mát mẻ không thôi.

Khoảng thời gian thân thiết bầu bạn trước đây không thể quay trở lại.

Có lẽ Nhạc Kha trông thấy sắc mặt khó coi của ta nên lặng lẽ kéo kéo tay ta dưới ống tay áo, cúi đầu thấp giọng trấn an ta: “Hắc có thể sống được xem như là may mắn lắm rồi, chúng mất trí nhỏ nhỏ kia cũng không trở ngại gì.”

Bóng đen u ám trong lòng ta bỗng tan biến, lại cố gắng tươi cười nói: “Ly Quang đừng khách sáo! Nghe nói trong cung có người đến khám chẩn cho người, hôm nay đã đến chưa?”

Người được Giao nương giúp đỡ thoáng chăm chú nhìn ta trong phút chốc rồi mới cười nhạt: “Giao tộc ta được Tu La vương che chở, Ly Quang đã rất cảm kích trong lòng, thật không dám làm phiền nữa. Sáng hôm nay y tiên có đến nhưng bị tại hạ đuổi về rồi.”

Bốn tiên rất đau lòng, Ly Quang hắc quên mất quá khứ cũng không sao, thể nhưng ngay cả vết thương hiện giờ trên mặt cũng không muốn chữa trị, hay là hắc nhất quyết đoạn tuyệt với quá khứ trước đây? Đương lúc thất thần, bàn tay đang nắm lấy tay Nhạc Kha không khỏi dùng chút lực, chỉ cảm thấy móng tay có chút ướt, khi ấy ta mới bừng tỉnh nên vội vàng thả lỏng tay ra nhưng lại bị tay hắc siết chặt lại. Cũng may quần áo ta mặc trong yến tiệc tối qua là bộ lễ phục có tay áo rộng nên người khác không thấy được sự việc diễn ra dưới tay áo ta.

Giao nương giúp đỡ Ly Quang hai mắt ngấn lệ cầu xin: “Công chúa điện hạ nhân từ khoan dung, xin người mời y tiên đến chẩn bệnh cho Thái tử điện hạ lần nữa...” Giọt nước mắt đọng lại trên lông mi nhẹ rơi xuống, ta nhanh tay lẹ mắt vươn tay ra, giọt lệ lạnh lẽo kia khẽ rơi vào giữa lòng bàn tay ta, trong nháy mắt hóa thành hạt châu, rạng ngời rực rỡ, ta nắm chặt giọt lệ của Giao nhân, trong lòng tràn đầy cảm xúc khó mà phân rõ.

Bên ngoài viện vang đến tiếng đập cửa, Bái Trạch-người hầu của Ly Quang đi ra mở cửa, tiếng bước chân càng đến gần, hơn mười người lưng mang theo hòm thuốc đến, chỉ liếc nhìn qua cách ăn mặc cũng biết đều là y tiên trong cung.

Y tiên dẫn đầu người thất dây thao tím, bộ dáng oai hùng, xem ra y thuật chắc cũng giỏi, trước đây đã từng chẩn trị cho ta, lúc nhìn thấy ta thì lập tức cung kính cúi chào: “Tham kiến công chúa điện hạ, tham kiến thái tử Giao tộc!”

Lòng ta thầm khen một tiếng: y tiên này không vì hiện giờ Ly Quang gặp khó khăn mà coi thường, tiên phẩm chân chính hiếm có! Bốn tiên còn chưa kịp mở miệng, Ly Quang đã ngạc nhiên nói: “Các vị, sáng nay tại hạ đã nói rõ, bệnh cũ đã khỏi, sao lại dẫn thêm vài vị y tiên?”

Y tiên thắt dây thao khẩn khoản nói: “Vương thượng có khẩu dụ, thái tử Giao tộc chính là bạn tri kỷ của công chúa điện hạ, điện hạ từ chối chữa trị, trong lòng công chúa điện hạ tất nhiên cũng không dễ chịu. Nếu thái tử Ly Quang từ chối chữa trị một lần thì thêm gấp đôi y tiên, từ chối mười lần thì thêm gấp mười y tiên, dù sao cũng phải chữa trị tốt cho thái tử Giao tộc.”

Bốn tiên mừng rỡ, biện pháp của phụ thân đích thật tuyệt diệu! Cho dù Ly Quang quên hết chuyện trước kia nhưng tính tình lương thiện luôn suy nghĩ cho người khác lại không hề thay đổi, tròn mắt nhìn nét mặt Ly Quang biến đổi mấy lần, cuối cùng thở dài nói: “Tu La vương và công chúa điện hạ thịnh tình khẩn thiết như vậy, nếu Ly Quang cứ khước từ thì có chút không biết tốt xấu.”

Nhạc Kha ở bên cạnh cười đến sung sướng: “Tu La Vương tính toán như thần!”

Một đám y tiên nhào đến, Giao nương đỡ Ly Quang, đoàn người vừa vây quanh Ly Quang vừa đi, bị ngăn cách trong đám người hần quay đầu nhìn lại, ánh mắt màu lam lướt qua gương mặt ta, rõ ràng chứa đầy thiên ngôn vạn ngữ. Một ánh nhìn khiến người bần thần, tựa như sóng cả nơi biển sâu thăm thẳm, mặc dù ta có thể nhìn thấy sóng lớn trên mặt biển nhưng chưa kịp tìm tòi những gì chất chứa dưới đáy biển kia thì hần đã bị đám y tiên vây quanh kéo đi.

Trong viện, cây cổ thụ đầy hoa, sắc hồng đã nhạt.

Ta và Nhạc Kha dạo bước trở về thành Tu La, phố chợ ven đường vô cùng huyền ảo, vang vọng tiếng rao hàng không ngừng, khi họ thấy hai người bọn ta thì hòa nhã tiếp đón. Cũng có người hành lễ cúi chào, cũng có người đem hàng hóa trong nhà mình ra tặng nhưng đều bị ta mỉm cười từ chối. Trong thành Tu La, phụ thân trước nay vẫn quen thoải mái tùy ý, thân quyến Tu La nhìn thấy phụ thân cũng không câu nệ gì, Tu La vương tộc cũng không cao cao tại thượng, nghiêm nghị không thể xâm phạm giống Thiên tộc.

Mất nhìn thấy cửa cung, Nhạc Kha đột nhiên kéo ta, thấp giọng gọi: “Thanh nhi...”

Ta cúi đầu trả lời, trong lòng kỳ thật có chút rối loạn, không biết hần có cân nhắc đến lời nói của Hùng Lực sáng nay hay không. Quay đầu liếc nhìn đã thấy hần mỉm cười đến quỷ dị: “Lúc Thanh nhi ở Thiên giới làm tiên nga vẩy nước quét nhà, trong lòng có từng cảm hận bất bình?”

Ta cũng không biết câu hỏi này của hần từ đâu mà ra, nhưng suy nghĩ thử, vẫn thành thành thật thật trả lời hần: “Thật sự muốn đem tên Lăng Xương luôn thư thái kia đánh ột trận!” Có điều khi đó pháp lực của ta thấp kém, ý định này chẳng qua chỉ là một giấc mộng ngẫu nhiên hiện lên mà thôi, ban ngày lúc tỉnh táo đương nhiên sẽ không thực hiện giấc mộng vô căn cứ này.

Hần cúi xuống nói bên tai ta: “U Minh địa phủ trông thế nào, Thanh nhi có từng thấy qua?”

Ta kinh hãi: “Chàng...Chàng thế nhưng lại muốn xuống U Minh địa phủ...” Đương nhiên, hiện giờ hần vẫn là đại vương tử của Thiên tộc, đi đến U Minh địa phủ là điều hoàn toàn có thể. Ta mừng rỡ lắc lắc cánh tay của hần, có chút lấy lòng gọi: “Nhạc...”

Hần liếc nhìn ta một cái: “Nhạc cái gì?”

Nhạc ca ca?

Bốn tiên chỉ cảm thấy lòng chim trên người đều dựng đứng cả lên, hết thấy đều run rẩy, nhần nhin, nửa kéo nửa tựa cánh tay, kéo dài giọng gọi: “Tam lang...Thanh nhi muốn đi U Minh địa phủ...” Bốn tiên nhin không được run rẩy một hồi, chà mạnh hai tay mình như muốn chà đi đám da gà đang nổi lên.

Nhạc Kha cố nén cười, hai mắt sáng rực: “Qua hai ngày nữa chờ vết thương của Ly Quang chuyển biến tốt, bốn điện hạ sẽ đi U Minh địa phủ. Nhưng mà bên cạnh bốn điện hạ còn thiếu một người hầu.”

Bốn tiên liên tục gật đầu, cố gắng hết sức tăng bốc bản thân: “Tam điện hạ có điều không biết, tuy cấp bậc của tiểu tiên hơi thấp, nhưng năng lực hiện tại khá cao, lại biết cách quan sát sắc mặt, đánh tiểu quỷ không thành vấn đề, dư sức làm người hầu bên cạnh người!”

Hắn cười to, nhìn cung thị trong hoàng cung Tu La đang ra tiếp đón cách đây không xa, mắt phượng như sóng nước xao động: “Việc này cơ mật, chờ bốn điện hạ suy nghĩ lại đã, nhưng mà nếu Tu La vương biết...”

Ta mặt mày ủ ê, tương đối khó xử, nháy mắt tùy tùng trong cung đã đến gần, hắn cũng không chờ ta trả lời thì đã xoay người đi mất.

89. Chương 90: Giác Mộng Phù Du

Ngày thứ hai, lúc bốn tiên vẫn còn đang trong giấc mộng thì đã bị Phương Trọng lay tỉnh: “Điện hạ, mau tỉnh dậy, đám người cầu thân đã đập nát cửa điện Thất Diệp Đường.”

Ta trở mình tiếp tục ngủ: “Cửa điện bị đập nát thì đi tìm thợ sửa lại, liên quan gì đến ta chứ?”

“Tỷ tỷ, thừa dịp Tu La Vương đang bận ứng phó với đám thần tử đến cầu thân, đệ và tỷ trốn đi?” Đây rõ ràng là giọng nói mang theo tiếng cười vui vẻ của Cửu Ly. Bốn tiên mở hai mắt ra, trên đỉnh đầu là một đôi mắt màu rượu đỏ sáng quắc, bị Phương Trọng kéo xuống dưới: “Quốc chủ Thanh Khâu vẫn nên ngoan ngoãn yên ổn một lúc đi! Đừng để Vương thượng biết sẽ lại biến ngài thành con thú nhỏ lông xù...” Trong giọng nói hàm chứa ý cười.

Nói chung là mấy ngày gần đây Cửu Ly chịu không ít khổ sở dưới tay phụ thân, khiến cho đám người Phương Trọng nổi lên ý chọc ghẹo khinh thường.

Ta đau đầu xoa xoa thái dương: “Hai người yên lặng đi...” Cửu Ly lại quay đầu tươi cười, đôi mắt màu rượu làm say lòng người: “Tỷ tỷ yên tâm, Tiểu Ly sẽ không đánh nhau với Phương nữ quan.” Dứt lời thì cười nhạt nhìn về phía Phương Trọng.

Phương Trọng ấp úng nói: “Đương... đương nhiên sẽ không đánh nhau...”

Ta thầm cười trộm trong lòng, tu vi của Phương Trọng cũng xem như khá cao, có lẽ là do ở trong thành Tu La quá lâu, đã quen gặp những nam nhân lỗ măng da dễ ngăm đen, mà nay lại bị một nụ cười nhạt của Tiểu Ly mê hoặc tâm thần, ngay cả nói cũng không còn trôi chảy như trước.

Cửu Ly nhẹ giọng uyển chuyển nói: “Vậy mời Phương nữ quan đến Thất Diệp Đường trước để hầu hạ vương của cô, nơi này đã có Hồng Oanh hầu hạ rồi.” Ta chưa từng nghe nó nói nhỏ nhẹ dịu dàng như thế, ta quay đầu nhìn xung quanh, trong điện ngoại trừ hai người bọn họ thì nào có bóng dáng Hồng Oanh?

Phương Trọng cũng không phản bác, cười ngây ngô rồi gật gật đầu, thi lễ với nó rồi quay đầu đi về hướng Thất Diệp Đường.

Ta nhìn trần trời đến độ không thể nói nên lời, chỉ về phía bóng dáng nàng ta đang đi xa mà lắp bắp nói: “Nàng... nàng bị sao vậy? Cả tộc Tu La, ngoài phụ thân ra cũng chưa từng có người khiến cho nàng ấy nghe lời đến vậy.”

Đôi mắt Cửu Ly ẩn chứa ý cười, thì thảo tự nói: “Thì ra thứ cô cô dạy cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng!”

Lúc này ta mới hiểu được nguyên do, đánh một quyền vào ngực nó: “Tộc Cửu Vĩ Hồ giỏi về mị hoặc, hôm nay tỷ mới hiểu được.”

Trước Thất Diệp Đường, thị vệ trông thấy bốn tiên thì ánh mắt trở nên quái dị. Ta thúc thúc cánh tay Cửu Ly: “Tiểu Ly, hôm nay thật là kỳ lạ, trên người tỷ tỷ có chỗ nào không ổn sao?”

Cửu Ly cúi đầu, liếc nhìn phía trước mỉm cười: “Mấy vị thị vệ đó tu vi khá cao, nhìn ra sắc mặt tỷ tỷ hôm nay ửng sắc đào hoa, mặt mày hồng hào, nhân duyên đến cả tá...”

Ta đưa tay dùng sức gõ lên trán nó: “Cái gì gọi là nhân duyên đến cả tá?”

Nó chỉ chỉ vào Thất Diệp Đường, càng đến gần càng nghe rõ tiếng ồn ào bên trong, đợi đến lúc ta đẩy hai cánh cửa điện nặng trịch của Thất Diệp Đường ra thì không khỏi ngẩn người. Trong điện chen chúc không dưới trăm người, may mà khoảng không trong điện rộng rãi, bình thường thảo luận chính sự cùng lắm không quá mười người, hôm nay liếc nhìn cũng có chút chật chội.

Thấy ta đứng ở cửa thì tiếng ồn ào trong điện lập tức giảm xuống vài phần, phụ thân ttay chống y trán ngồi trên vương tọa, xem ra người đang rất đau đầu. Ta cũng không biết chuyện gì có thể khiến Tu La phụ thân nhúu mày. Khi thấy ta đứng ở cửa thì hai mắt phụ thân tỏa sáng, vẫy tay gọi ta: “Loan nhi, lại đây.”

Ta và Cửu Ly cùng nhau đi đến, trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ sợ người không vui, vạn không ngờ tới người thế nhưng lại giống như gặp được cứu tinh, đợi khi ta lướt qua đám đông đến đứng trước mặt người liền bị người kéo tay ngồi xuống vương tọa: ” Tộc Tu La ta từ trước đến nay phong tục cởi mở, việc hôn nhân chung quy vẫn cần hai bên lưỡng tình tương duyệt, hôm nay các khanh đến cầu thân, thật khiến bốn vương hết sức phiền não. Không bằng các khanh nghe ý kiến của công chúa?”

Bốn tiên không khỏi kinh hoảng, thì ra lời của Phương Trọng không phải giả.

Lúc trước bên cạnh bốn tiên chẳng nở nổi một đóa hoa đào nào, ai ngờ chỉ hơn bốn trăm năm, hoa đào thế nhưng đã nở khắp điện, tương linh đến cầu hôn đập nát cửa điện này. Tuy rằng mấy người này không hợp ý ta nhưng trước ánh mắt tha thiết chờ đợi của cả điện thì câu nói cự tuyệt của ta đành nghẹn nơi cổ họng. Ta kéo kéo tay áo Tu La phụ thân, ghé vào bên tai người, thấp giọng thì thầm: “Phụ thân, Loan nhi không nhìn trúng ai hết, có thể cự tuyệt tất cả không?”

Phụ thân cũng cắn răng thấp giọng bên tai ta: “Toàn bộ bên dưới đều là văn thần võ tướng, nếu con đắc tội với tất cả bọn họ thì chẳng phải phụ thân thật sự trở thành cô gia quả nhân (người cô độc) rồi hay sao?”

Ta cũng đau đầu nhìn người, đáng vẻ ước chừng khó xử giống người, chỉ trách Tu La phụ thân không sinh cho ta thêm trăm vị tỷ muội, vừa đủ phân ấy vị ở đây một người xứng đôi.

Chúng thần bên dưới không thấy ta trả lời thì bắt đầu nghị luận ồn ào huyên náo cả lên, ngay cả vị Thôi Phục thúc thúc xưa nay ổn trọng cũng dẫn theo con trai của mình đứng trước mọi người nói: “Vương thượng sinh được công chúa có nhan sắc mỹ mạo, các vị huynh đệ đều muốn lấy công chúa làm con dâu, nếu công chúa thật sự khó quyết định,chi bằng Vương thượng mở võ đài tỷ thí, người đứng nhất sẽ sánh đôi cùng công chúa.”

Từ trước đến nay lúc nam nhi Tu La có chuyện khó quyết định thì thường tỷ thí tu vi, ai mạnh sẽ được. Nhưng đây là chuyện duyên phận—Ta nhúu mày phản bác: “Phụ thân, nữ nhi không phải là báu vật!” Người đứng có nhất thời kích động mà nghe theo lời Thôi Phục thúc thúc, xem ta như phần thưởng dâng ra cho kẻ thắng cuộc!

Nhưng phụ thân trước giờ luôn nhạy bén mình mẫn hôm nay lại có vẻ hồ đồ, gương mặt rạng rỡ ý cười, giống như chủ ý của Thôi Phục thúc thúc rất tuyệt diệu vậy, cười nói: “Lời của Thôi khanh rất đúng! Loan nhi là Tu La công chúa, Tu La phò mã đương nhiên phải cẩn thận lựa chọn, tất nhiên phải chọn người dũng mãnh khỏe mạnh nhất mới đúng.”

Phía dưới mọi người đều lên tiếng phản ứng, nam nhi trẻ tuổi thì xắn tay áo lên, quần chúng tinh thần xúc động, ở một góc khuất trong điện, Hùng Lực cười vui vẻ âm áp, cách một bức tường người, cuối cùng ta cũng thấy được nụ cười mang theo vài phần thâm ý của hắn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn trong điện lại rất ồn ào khiến ta khó mà tìm tòi nghiên cứu kĩ.

Ta nắm chặt tay phụ thân, dùng sức lay động hai cái, cúi đầu phản bác: “Phụ thân, người không thể để Loan nhi gả cho nam tử lỗ mãng...chỉ biết đánh nhau...”

Phụ thân trừng mắt hỏi: “Cha con là một nam tử lỗ mãng chỉ biết đánh nhau thôi sao?” Giọng nói của người tuy nhỏ, chúng thần bên dưới nghe không rõ, nhưng uy nghiêm không hề giảm.

Bốn tiên nắn lòng, bị khí thế vương giả lẫm liệt của người làm chấn động, ngấp ngừng: “Phụ thân đương nhiên không phải... Nhưng cả tộc Tu La, sợ là không tìm được một nam nhi giống như phụ thân.”

Phụ thân cười sáng khoái, vỗ vỗ lưng ta như thể trấn an: “Loan nhi đừng khinh thường nam nhi tộc ta, nam nhi tộc Tu La ai cũng dũng kiện mẫn đạt, giống như phụ thân thì chỗ nào cũng có, con không cần lo lắng, phụ thân nhất định thay con chọn một vị hiền tề tốt.” Ánh mắt như có như không lướt nhìn về phía Hùng Lực đang đứng, lại căn dặn chúng thần: “Việc này giao cho Thôi Phục an bài, phạm là nam nhi chưa thành thân trong thành Tu La, người có ý với công chúa đều có thể tham gia trận tỷ thí này, hai ngày sau bắt đầu!”

Ta méo mặt, hai ngày này vừa vặn là ngày Nhạc Kha định đi đến U Minh giới.

Nhưng phía dưới mọi người đều tán dương khen ngợi, gương mặt tràn đầy ý cười lui ra, những nam nhi trẻ tuổi thì cười rạng rỡ nhìn bốn tiên, thật khiến cho bốn tiên không khỏi run rẩy cả người.

Chỉ qua một ngày, tin tức Tu La phụ thân mở đài tuyển chọn hiền tể đã lan khắp thành Tu La, ngay cả Cửu Ly sau khi đi dạo một vòng quanh thành trở về cũng liếc mắt lo lắng nhìn ta từ trên xuống dưới: “Tỷ tỷ, dáng bộ của tỷ như vậy, nếu ở Thanh Khâu thì cũng chỉ là nhan sắc tầm thường, sao có thể khiến cho nam nhi trong thành điên cuồng như vậy?”

Bốn tiên cũng trầm mồi suy nghĩ không thể giải thích được bảo: “Nhan sắc nữ nhi tộc Tu La cũng không kém, khỏe mạnh, cao ráo xinh đẹp...” Thật khiến ta sầu khổ mà!

Mất thấy ngày thứ hai sẽ mở màn tỷ thí, ta trần trở muốn cầu xin phụ thân hồi tâm chuyển ý xóa bỏ cuộc tỷ thí này, lúc nửa đêm ta liền ra khỏi thiên điện, đứng trước cửa Tư Hoàng Điện nhìn vào nội điện đang tỏa sáng ánh châu quang, đương muốn đẩy cửa bước vào thì nghe một tiếng động rất lớn từ bên trong phát ra, Tu La phụ thân tức giận mắng: “Giả nhân giả nghĩa vô sỉ!” nên ta vội vàng rút tay về, bên tai có tiếng nữ tử khóc nức nở.

Từ trước đến nay phụ thân không gần nữ sắc, hơn nửa đêm trong điện lại truyền ra tiếng khóc của nữ nhi khiến cho người ta nghi ngờ. Lúc ta đang phân vân khó xử thì phụ thân nói: “Loan nhi, đã đến đây sao không chịu vào?”

Ta đẩy cửa điện, ló đầu vào liếc mắt thăm dò trước, chiếc bàn phụ thân thường ngồi phê duyệt công văn đã vỡ nát, một đồng mảnh gỗ đàn hương nát vụn trên mặt đất, một bóng người nhỏ bé run rẩy cúi đầu khóc nức nở nghẹn ngào khó mà tả xiết đang quỳ dưới đất. Ta bước nhanh vào trong điện, thuận tiện cúi đầu liếc nhìn người đang quỳ: “Phụ thân, Hồng Oanh làm sai chỗ nào lại khiến cho người tức giận như vậy?”

Phụ thân nắm chặt tay đưa lên môi ho khan hai tiếng, trên mặt hiện lên chút lúng túng: “Không...không...”

Nhưng Hồng Oanh vẫn cúi đầu, khóc bi thương: “Điện hạ hiểu lầm rồi, không phải Tu La vương vì nô tỳ mà tức giận!”

Hai người cùng đồng thanh phủ nhận, thật khiến bốn tiên chẳng thể nào tìm hiểu sâu được, ngồi xuống chỗ bên cạnh phụ thân, lại thấy mắt Hồng Oanh ngân ngấn lệ, dung nhan không sửa sang bèn lắc lắc cánh tay phụ thân năn nỉ: “Hồng Oanh khóc thương tâm như vậy, hay là bảo nàng lui xuống chỉnh trang lại một lượt đi?”

Phụ thân gật đầu, Hồng Oanh liền lui bước. Nhưng bốn tiên thấy, hôm nay trong lòng phụ thân dường như có chuyện gì đó, ngồi cùng bốn tiên ước chừng một chung trà nhưng lại chẳng nói lời nào. Ta lắc lắc cánh tay người: “Phụ thân đang có chuyện phiền lòng sao?”

Người thoáng trầm ngâm: “Loan nhi, ngoại tổ mẫu của con...”

Ngoại tổ mẫu chính là thủ lĩnh Diệu Tộc đời trước, toàn bộ tiên giới đều truyền rằng bà rất yêu thương mẫu thân, nhưng ở bên ngoài di lại rất có thanh danh, mặc dù ngoại tổ mẫu đã chết, nhưng di lại ép mẫu thân ta gánh trên mình ác danh tức chết mẫu thân mình, vì ngoại tổ mẫu mà lên án mẫu thân ta.

“Ngoại tổ mẫu như thế nào?” Ta khó hiểu, trong đầu đầy sương mờ mịt, sau khi Hồng Oanh bị thương tỉnh lại thì tính tình biến đổi rất nhiều, mấy lần muốn nói lại thôi, hôm nay ở Tư Hoàng Điện lại khiến Tu La phụ thân giận dữ, chẳng lẽ có liên quan đến ngoại tổ mẫu?

“Phụ thân, chẳng lẽ ngoại tổ mẫu chưa chết?” Tu La phụ thân buồn cười vỗ vỗ đầu ta: “Con, đứa nhỏ này nghĩ cái gì thế? Ngoại tổ mẫu của con mất đi chính là chuyện lớn của Tiên giới, đâu dễ dàng lừa gạt?”

“Vậy chuyện ngoại tổ mẫu mất có ẩn tình khác? Chẳng lẽ bị di...” Chợt nhớ lúc ở Thiên giới ta đã nói lời có ác ý phỏng đoán châm chọc di thì lúc ấy bà ta kích động giận dữ, suýt chút nữa không khống chế được.

Phụ thân cắt ngang lời ta: “Việc này chớ nói bậy! Ngày mai đã là ngày tỷ thí rồi, Loan nhi nghỉ ngơi cho tốt, đến lúc đó giữ vững tinh thần thay phụ thân chọn một chàng rể tốt.”

Nói được vài câu, ta liền bị Tu La phụ thân đuổi về thiên điện, chỉ qua một giấc mộng đã đến ngày tỷ thí.

90. Chương 91: Đừng Nên Khinh Suất

Tham gia trận đấu có quan hệ mật thiết với bản thân mình, chuyện này có chút khó tưởng tượng a.

Nhưng ý của Tu La phụ thân là muốn bốn tiên giống như một bức tượng đất, ngồi trên ghế khán giả nơi thành Tu La, vừa trưng ra gương mặt tươi cười cứng ngắc cùng chuyện trò hàn huyên với mấy vị thúc thúc đại thần, vừa đưa mắt nhìn bốn phía tai ngóng tám hướng, đối phó với đủ loại ánh mắt ở bên trong cũng như bên ngoài thao trường, quả thực là có chút làm khó bốn tiên.

Bởi vậy khi Tu La phụ thân phát tay: “Cho con hai ngày tùy ý.”, bốn tiên liền dắt theo Cửu Ly, hóa thành dáng vẻ của hai nam tử Tu La tuổi tầm mười lăm mười sáu, chen lẫn vào phía trước đám thiếu niên Tu La đang đến báo danh tham gia tỷ thí, tìm kiếm xung quanh.

... ..Nhạc Kha thẳng nhai này hai ngày nay chẳng có chút tin tức nào, đích thực khiến bốn tiên sốt ruột vô cùng.

Cửu Ly với ta sống vai mà đi, chỉ vì hiện tại bốn tiên mang dáng vẻ của một nam nhi, nó bị đám người chen lấn dạt lùi về sau, liền vội vàng ngoác miệng gọi: “Ca ca...” Ca ca ta đây đưa tay kéo nó một cái, thuận thế cốc vào trán nó: “Bộ dạng yếu ớt lại không tao nhã của đệ cũng đòi đến xem nào nhiet?”

Chung quanh ai nấy đều là những nam nhi cao to vạm vỡ, dũng mãnh cường tráng, sớm đã có người tiếp lời cười nói: “Hai vị tiểu huynh đệ này tuổi còn hơi nhỏ, đại thể là vẫn chưa trở mã, chỉ e rằng quân sự trong phủ của Thôi Phục đại nhân không đồng ý cho hai vị tham gia tỷ thí.”

Đôi mắt Cửu Ly sáng rỡ: “Ca ca, nếu như hôm nay là chuyện vui vạn năm khó gặp, chỉ bằng hai huynh đệ ta cũng đến góp vui, nói không chừng đệ đệ cũng có thể giành được vị trí phò mã...” Nháy nháy mắt hướng về phía ta cười đến sáng lạn.

Một nam nhi lạ mặt to cao chín thước đứng ở bên cạnh, cúi đầu nhìn thân hình thấp bé của Cửu Ly: “Tiểu huynh đệ, chiều cao này của ngươi trông cũng không giống nam nhi tộc Tu La ta. Công chúa chính là công chúa của tộc Tu La, đương nhiên thích những nam nhi Tu La cao lớn cường tráng, người vẫn là nên quay về nhà ăn cơm nhiều nhiều thêm mấy năm nữa, cao lớn rồi hẵng quay lại đi!”

“Phải đó phải đó...”

Đồng loạt là âm thanh hưởng ứng.

Ý cười trong đôi mắt Cửu Ly lóe lên vẻ gian xảo: “Tại hạ đối với công chúa điện hạ quý mến đã lâu. Khó có được cơ hội tốt, không đi tỷ thí há chẳng phải sẽ hối tiếc cả đời? Ca ca đừng can đệ. Nếu như huynh có ý với công chúa điện hạ, chỉ bằng huynh đệ ta cùng đi?”

Quần chúng bên cạnh ầm ĩ, ai nấy đều có vẻ không đồng tình. Nam nhi tộc Tu La bình thường cao lớn hơn nam tử tộc khác rất nhiều, bốn tiên với Cửu Ly lại biến thành vóc dáng với chiều cao vốn dĩ rất chuẩn, nhưng đứng giữa đám nam nhi Tu La đến báo danh cầu thân, không khỏi thấp hơn một cái đầu, chút khí thế cũng không có.

Ban đầu bốn tiên còn muốn cản Cửu Ly lại, ngăn không cho nó làm loạn, nhưng suy nghĩ một chút, so với việc đem nhân duyên giao vào tay người khác, chỉ bằng tự mình lên đài tỷ thí, phàm là kẻ nào không thuận mắt đều đánh rớt xuống đài hết, đến lúc đó ở trước mặt Tu La phụ thân cũng dễ tính. Chủ ý đã quyết, cười ha hả sờ sờ đầu Cửu Ly: “Tiểu đệ nói không sai, vi huynh tuổi cũng không còn nhỏ, cũng đã đến lúc nên cưới vợ rồi.”

Cửu Ly trừng lớn hai mắt, hoàn toàn là vẻ không thể nào tin được, đích thực hiếm khi lại lộ ra một chút nét ngây thơ như thế.

Thôi Phục thúc thúc trước giờ làm việc rất chu đáo, việc Tu La phụ thân giao cho cũng chưa bao giờ mắc lỗi. Hôm nay đương nhiên cũng không phải ngoại lệ, dọc theo xung quanh mấy đài cao nơi thao trường dựng lên sáu chiếc bàn đứng riêng biệt, mỗi bàn đều có sáu vị văn thư đang múa bút thành văn, ghi chép tỉ mỉ cẩn thận về những người đến tham chiến. Đám đông hỗn loạn đến lúc này giống như sông được phân khúc, xếp thành hàng dài phía sau mỗi chiếc bàn, ngay ngắn trật tự, Cửu Ly kéo tay áo ta cũng đứng vào hàng.

Đợi đến lượt chúng ta, quân sự hỏi tên họ, đôi mắt Cửu Ly đảo tròn, kéo ta lên trước, nói: “Gia huynh Võ Thử Nhân, tại hạ Võ Cửu Ly.”

Bốn tiên đánh nó một cái rồi mới nâng mắt nhìn Cửu Ly: Đứa trẻ này từ khi trở thành quốc chủ Thanh Khâu, nói dối mặt cũng không hề đổi sắc, dưới ánh mắt tán thưởng của bốn tiên còn có chút đắc ý, hướng về phía bốn tiên nở nụ cười chiến thắng— cũng coi như có được chút chân truyền của bốn tiên, không uổng công ta nuôi dưỡng trước đây!

Đợi đến lúc hai người chúng ta báo danh xong, từ đám người phía sau chợt có âm thanh huyền ảo, không lâu sau, sau lưng có người kinh hô: “Hùng Lực đại nhân...”

Bốn tiên quay đầu nhìn, hai nam tử sóng vai cùng bước tới đó, một là Hùng Lực, còn người kia chính là kẻ đã khiến bốn tiên nhớ nhung suốt hai ngày nay- Nhạc Kha. Vốn là một hàng người nghiêm chỉnh, thấy hai người họ, ai nấy đều dạt ra nhường một con đường lớn, chiếc bàn bên phía tay trái lập tức trống không, tùy ý hai người họ đến báo danh không chút trở ngại.

Cửu Ly nghiêng răng lắm bầm: “.....Chẳng qua ý vào chức thống lĩnh tiên phong Tu La Thiết Kỵ...ngày thường chính là một kẻ mặt than...” Lại thấp giọng hỏi bốn tiên: “Tỷ tỷ sẽ không thích nam nhân mặt than chứ?”

Ta âm thầm bật cười, cốc đầu nó một cái, thật không biết đứa trẻ này từ khi nào lại nảy sinh nhiều thành kiến với Hùng Lực như vậy? Lẽ nào nó cũng đã nghe chuyện Tu La phụ thân hứa hôn trước trận tuyến? Thấy con rồng ngốc đó với Hùng Lực đã rời đi, bốn tiên lập tức xuyên qua đám người, nối gót bám theo.

Không ngờ hai tên này cũng có chút cảnh giác, ta với Cửu Ly yên lặng theo sát, mới ra khỏi thao trường Tu La liền mất dấu hai người bọn họ, nhìn đường phố ngõ hẻm vắng lặng xung quanh mà không khỏi thở dài bất lực. Cửu Ly có chút vui sướng khi người gặp họa: “Tỷ tỷ, mất dấu cũng đã mất dấu rồi.” Nói rồi phe phẩy một mảnh lụa chi chít chữ trong tay, cũng không biết nó tiện tay mượn gió bẻ măng từ quầy hàng nào nữa.

Trong lòng ta tức giận Nhạc Kha cố ý trốn ta, lập tức đứng tại chỗ hung dữ mắng hấn một lúc, không gì ngoài: “Coi con rồng ngốc ấy mù mờ ra khỏi thành Tu La, tốt nhất là bị ma nữ U Minh giới bảm lấy, đừng có mà quay lại nữa...Còn để bốn tiên thấy hấn một lần liền đánh một lần...” Đưa tay lấy mảnh vải trong tay Cửu Ly, thì ra là chi tiết về trận tỷ thí, tất cả đều ghi lại rất tỉ mỉ bằng thể chữ khắc nhỏ, từ sau khi báo danh đến tham chiến như thế nào, ngày và đêm không ngừng nghỉ, đến các hạng mục quy tắc thông thường cũng được ghi rất chi tiết, duy chỉ không có thời gian kết thúc tỷ thí.

Có một nam nhi Tu La vừa đi vừa cao giọng cười: “...Mặc dù ta cũng không nghĩ có thể giành được vị trí phò mã mà về, nhưng có thể tham gia tỷ thí, náo nhiệt như vậy sao lại không hay chứ?”

Một người khác xoa xoa nắm tay: “...Vị trí phò mã cuối cùng cũng không biết sẽ rơi vào tay con trai của vị trọng thần nào đây? Chỉ là có thể so tài với thống lĩnh Thiết kỵ, quả thực đáng giá đáng giá...”

Cửu Ly đứa nhỏ đáng chết này cười đến cực kỳ xấu xa: “Đệ đã sớm thấy, tỷ tỷ thường ngày cũng chẳng thể coi là thập phần xuất sắc, tính tình lại không tốt, sao có thể khiến nam nhi cả tộc tranh giành thê tử? Thì ra là do mọi người đều vì muốn đánh nhau mà đến...” Ở thành Tu La tỷ thí so dũng khí, sớm đã thành phong trào a, không phải chuyện bí mật gì ở Tiên giới.

Mặc dù bốn tiên sớm đã biết bản thân chẳng phải có sắc đẹp khuynh thành hay thiên kiều bách mị gì, nhưng thói hư vinh thì dù gì cũng có một chút, trước đó thấy một đám đông nam nhi đến ghi danh, không khỏi một phen vui mừng. Bấy giờ trong lúc vô tình nghe được lời chân thật, gân xanh trên trán không khỏi nhẩy lên vài cái, nghiêm mặt lại, hung hăng cốc một cái trên đầu Cửu Ly: “Đợi tối nay quay về, để phụ thân biến đệ thành một con thú nhỏ, coi đệ còn dám lăm lăm mồm?”

Cửu Ly ôm đầu lùi về sau tránh đi như chuột, chỉ nghe thấy “ui” một tiếng, lúc bốn tiên nhìn qua, nó đã lọt thõm trong ngực của một người. Bên cạnh người này còn một người khác dáng vóc cao lớn, chính là hai kẻ mà ta đã tìm hết nửa ngày-Hùng Lực và Nhạc Kha. Cửu Ly đang chính lại phát quan trên đầu, xiêu xiêu vẹo vẹo từ trong ngực Nhạc Kha vùng vẫy thoát ra, vừa cảm thán: “Tỷ tỷ ở nơi phố thị hành hung đánh người, cũng không sợ dọa mấy người đến cầu thân chạy hết, đến lúc đó không gả đi được, chỉ bằng Tiểu Ly

thử làm việc tốt...thử phát thiện tâm..." Nửa câu còn lại cuối cùng tắc trong cổ họng, về mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm Nhạc Kha.

Hùng Lực khẽ mỉm cười với ta: "Trên phố không tiện hành lễ, tại hạ cáo lui." Cánh tay dài vươn ra, đem Cửu Ly kẹp lại lôi đi, xa xa chỉ nghe thấy tiếng kêu vô cùng thảm thiết thê lương của nó, nếu có người nghe được cũng sẽ thương tâm mà rơi nước mắt đồng tình: "Tỷ tỷ...Đệ sai rồi đệ sai rồi...Tỷ tỷ cứu đệ...Tiểu Ly không muốn rơi vào tay mặt than..."

Bốn tiên tập trung lực chú ý vào một Tu La và một tiểu thú đi xa dần rồi mới lúng túng quay nhìn Nhạc Kha, khóe miệng tên nhãi này đang nhếch lên ý cười thích thú: "Nghe nói Thanh nhi sau này nếu gặp ta một lần liền đánh một lần..."

"Khụ...khụ..."

"Nghe nói còn muốn ta bị ma nữ U Minh địa phủ quán lấy...tốt nhất là đừng quay về?"

Bốn tiên gặp người ho khan....

Hắn bước tới hai bước, giống như lo lắng: "Thanh nhi, nàng bệnh sao? Ho dữ như vậy?" Không đợi ta trả lời, hắn lại nói: "Thấy nàng bệnh nặng đến thế, muốn đi U Minh địa phủ cũng không được rồi, hay là quay về Tư Hoàng Điện nghỉ ngơi thật tốt đi?"

Thằng nhãi này rõ ràng đang trêu chọc ta — Hắn luôn luôn không phải kẻ độ lượng khoan dung gì, nếu lúc này bốn tiên còn không nghe lời, không chừng hắn sẽ thật sự bỏ ta mà đi U Minh giới một mình. Vì vậy miễn cưỡng bày ra nụ cười cứng ngắc, ngừng ho khan, kéo tay áo hắn nịnh nọt nói: "Tam lang ước chừng là nghe nhầm rồi a? Cũng không biết là kẻ nào ác miệng, ly gián hai ta?" Vén tay xắn áo, bày ra khí thế muốn liều mạng.

Hắn giật giật tay áo, dáng vẻ giống như muốn phân rõ ranh giới với ta, bốn tiên khấn trương, ôm chặt cánh tay phải của hắn, sống chết không buông, vô lại nói: "Nếu chàng không dẫn ta đi, đừng hòng ta thả chàng ra..."

Có mấy nam nhi tộc Tu La lục tục lướt qua bên cạnh, không khỏi kinh ngạc: "Lẽ nào ta hoa mắt rồi? Thế nhưng nhìn thấy nam tử ôm nhau trên phố..."

"Huynh đài chưa từng nhìn nhầm, bị ôm chặt chính là người dẫn đầu cho vị trí phò mã lần này, tên gọi Nhạc Kha tiểu tử..." Nghĩ thấy vị Tu La này nhất định không thân quen với Nhạc Kha.

Da mặt bốn tiên trước giờ vẫn dày vô đối, giờ phút này lại hóa thành dáng vẻ mặt mũi của nam nhi Tu La, không ai nhận ra, cũng không sợ mất mặt, chỉ một mực ôm lấy cánh tay phải của hắn giả vờ: "Nếu chàng còn không đồng ý với ta, đợi lời đồn "đoạn tụ" này lan ra khắp thành ai ai cũng biết, ta xem chàng còn mặt mũi nào mà đi tham gia tỷ thí?"

Gương mặt hắn lộ vẻ khó xử: "Thanh nhi lẽ nào không muốn cho ta tham gia?" Lại do dự nói: "Nhưng ta đã chuẩn bị kỹ càng, muốn giành chức phò mã..."

Trong lòng bốn tiên dâng lên một cảm giác ngọt ngào, ước thấy vẻ khó xử thế này của hắn cũng không phải giả tạo, rõ ràng là dáng vẻ đã quyết định tham gia, nhưng vẫn muốn trêu chọc ta. Nhưng nhớ tới bản thân cũng đã ghi danh tỷ thí, không khỏi mừng thầm...Người chọn lựa phò mã cuối cùng vẫn phải qua bốn tiên, vì vậy tự nhiên vỗ ngực: "Chàng nghĩ vậy là sai rồi. Xét thấy nam nhi tộc Tu La ta, ai nấy đều thiện chiến, cuộc tỷ thí tâm thường chẳng qua là chuyện nhỏ, lý nào lại thua con rồng ngốc như chàng..."

Hắn cũng không giận, nhường mảy mỉm cười, lộ vẻ cương quyết: "Hoàng tử Thiên giới với Tu La phò mã, vẫn là chức phò mã tiêu dao hơn nhiều, chính vì hai chữ tiêu dao này, bản điện cũng phải cố gắng liều mạng, gắng sức giành lấy chức vị phò mã ...Thắng bại còn chưa biết được."

....Ta cảm thấy y liều mạng vì chức phò mã, cũng không phải là vì bốn tiên nha?!

91. Chương 92: Hồng Trần Lặng Tiếng

Từ xa đi đến, bên bờ Vong Xuyên, một mái chèo cô độc khua nước, oán linh đòi mạng, ta với Nhạc Kha giấu đi tiên khí quanh người, đồng hành cùng oán quỷ.

Bên cạnh ta là một thiếu nữ trẻ tuổi đang thè chiếc lưỡi dài hai thước, hướng về phía bốn tiên nữ cười thê lương ai oán, bốn tiên cơ hồ sợ mất vía, toàn thân run rẩy nhào về trước, ôm chặt lấy cổ Nhạc Kha, thành ra dáng vẻ ôm ấp yêu thương. Cũng may đường từ Hoàng Tuyền đến địa phủ đều là những linh hồn không nơi nương tựa, không bao lâu nữa sẽ mất đi ký ức, bốn tiên cũng không sợ mất thể diện, mặt dày tựa vào trong ngực hắn.

Nhạc Kha thẳng nhãi này tất nhiên là cực kỳ hưởng thụ, trước đó được ta không ngừng xin xỏ, nhưng mới vừa được cho biết, lần tỷ thí này mặc dù Hùng Lực cũng tham gia, nhưng cũng phải phụ trách vấn đề phòng vệ, vì người báo danh rất đông, nên tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi trước trận đấu đi đến Minh Giới một chuyến. Sau lại được bốn tiên yêu thương ôm ấp, giờ phút này hắn híp nửa con mắt ôm chặt lấy eo bốn tiên, bày ra nụ cười phong lưu trác tuyệt, hướng về phía thiếu nữ ấy cười rạng rỡ.

Cũng không biết nữ quỷ đó lúc sinh tiền liệu có phải là bị nam nhân phụ tình rồi thất cổ tự vẫn hay không, đại khái là trong lòng đối với tất cả nam nhân đều có lòng đề phòng, như một con bò cạp sợ hãi, “chít” một tiếng, thế nhưng lại phát ra tiếng kêu thảm thiết không phải của người, trốn ra sau lưng một con quỷ không đầu.

Ta ở trong ngực Nhạc Kha cười đến nghiêng ngả, tâm tình sợ hãi cũng giảm đi một chút, trong lòng suy đoán nữ quỷ treo cổ này lúc còn sống lẽ nào chính là một con chuột tinh a? Tiếng kêu so với lão thử (chuột) sao lại giống đến vậy.

Tự cảm thấy suy đoán này mười phần có căn cứ, đang muốn nói phát hiện này cho Nhạc Kha, hắn đã cốc lên đầu bốn tiên: “Nên qua sông rồi.”

Chiếc đồ nhỏ hẹp, người lái đồ cầm chèo râu tóc đều dài, dường như đã ở trên dòng Vong Xuyên này hàng nghìn hàng vạn năm, gặp không biết bao nhiêu là si quỷ oán hồn. Hô lên một tiếng, Nhạc Kha đã ôm chặt lấy ta, chân điểm nhẹ một cái liền ngay ngắn đứng trên mũi thuyền. Chúng quỷ ở trên bờ hỗn loạn bày ra hết mảnh khốe, chen lấn lên thuyền, rõ ràng là thuyền nhỏ chèo ngắn, thế nhưng cũng chen lên được đến mười mấy hai mươi oán quỷ, nhưng chỉ tụ tập chen chúc nơi đuôi thuyền. Bốn tiên liền chăm chú nhìn kỹ, thẳng nhãi Nhạc Kha này không biết từ lúc nào đã lộ ra tiên khí quanh mình, chúng quỷ e ngại, mặc dù đã lên thuyền cùng chúng ta nhưng cũng không dám chen cùng một chỗ.

Người lái đồ lộ vẻ đã trải qua biết bao phong ba bão táp, vững như bàn thạch, cũng chưa từng có một tia kinh ngạc, mái chèo khua sóng, chiếc thuyền nhỏ từ từ di chuyển, nhanh chóng hất toàn bộ đám quỷ ở nơi đuôi thuyền còn chưa kịp lên xuống dưới nước khiến chúng thảm thiết kêu lên không ngừng. Ta ở trong ngực Nhạc Kha kinh hồn khiếp sợ, cúi đầu nhìn, chúng quỷ đã bị máu nổi trên những con sóng sắc vàng này nhấn chìm, giữa dòng sông hiện ra gương mặt dữ tợn của một Thủy quỷ, đang cố gắng vươn cánh tay về phía mạn thuyền, tình cảnh thê lương thế này, cảnh tượng khiến người sợ hãi thế này khiến ta không khỏi run rẩy một cái, liền ôm chặt lấy cổ Nhạc Kha, sợ rằng tiếp đó sẽ bị Thủy quỷ kéo xuống nước, rồi cũng chìm thành một oán hồn nơi đáy sông.

Nhạc Kha vỗ nhẹ sau lưng ta, nói với giọng dịu dàng cực kỳ hiếm hoi: “Thanh nhi đừng sợ, mấy Thủy quỷ này mặc dù trông vô cùng đáng sợ, nhưng chỉ cần không rơi vào Vong Xuyên Hà thì cũng không có gì đáng ngại.”

Ta kinh hoàng táng đả nhìn người lái đồ một hồi, thấy ông ấy đã gần đất xa trời, chống một thuyền Thủy quỷ, trên Vong Xuyên Hà gió tanh sóng máu, sợ ông ấy sức lực không đủ, bị đám Thủy quỷ hất khỏi con thuyền nhỏ, vì vậy lắc đầu: “Chàng cũng không phải lái đồ, lời chàng nói cũng không chuẩn xác...Ta thấy lái đồ gia gia tuổi tác cũng khá cao, chèo đồ hao tổn sức lực, chỉ bằng chàng thay ông ấy chèo vài cái?”

Bốn tiên sống hơn vạn năm, chung quy vẫn dùng giọng điệu ôn hòa uyển chuyển, sợ sẽ chọc giận người lái đồ này.

Không ngờ người lái đò nghe thấy, trên gương mặt như gỗ đá lộ ra chút ý cười: “Tiểu cô nương ngồi thuyền lần đầu?”

Thuyền của phàm gian, bốn tiên cũng từng ngồi qua, cho dù có lật thuyền bất quá cũng chỉ ướt mình rồi thôi. Bốn tiên cẩn thận nói: “Thuyền trên Vong Xuyên Hà, quả thật là ngồi lần đầu tiên...”

Không chỉ người lái đò vui vẻ mà ngay cả Nhạc Kha cũng ha hả bật cười một tiếng. Trong lòng bốn tiên hoảng hốt, lập tức lặng lẽ vươn tay ra, ở bên hông thuyền nhai này bấm một cái, nghe thấy tiếng hần hít một ngụm khí lạnh mới hả giận.

Cho người dám cười bốn tiên!

Người lái đò vừa chống thuyền vừa khê cười: “Linh hồn nơi phàm giới, cả đời chỉ có một cơ hội duy nhất để ngồi thuyền do lão phu chèo, điều đáng sợ chính là một lần cũng không có.”

Bốn tiên liên tục gật đầu phụ họa — nếu biết đi U Minh giới phải ngồi trên chiếc thuyền nhỏ để qua Vong Xuyên Hà đáng sợ thế này, đánh chết bốn tiên cũng sẽ không đi. Chẳng qua là tò mò lai lịch của Tuyền Khách Châu gửi tới thành Tu La, nhưng đôi mắt Ly Quang vẫn khỏe mạnh an ổn, nói ra thì Lăng Xương Thái tử đã trúng một kiếm của ta, quả thực có chút oan uổng, giờ phút này hần sa cơ, không khỏi nảy sinh vài phần thẹn ý, nên đi thăm hần một phen. Hiện giờ đã bị Thủy quỷ nơi đáy Vong Xuyên Hà dọa sợ đến độ bắt đầu nảy sinh ý định rút lui.

Ông lão chèo thuyền thấy ta ngây ngốc mở to mắt, chỉ gật đầu phụ họa một cái, lại nở nụ cười ảm đạm, thương nhan như từng: “Lão phu ở trên Vong Xuyên Hà chèo thuyền ước chừng cũng đã ba bốn mươi vạn năm, đến bây giờ chưa từng xảy ra chuyện lật thuyền.”

Bốn tiên thuận miệng khen ngợi: “Rất tốt! Rất tốt!” Khen xong mới hiểu được rõ ràng, thiếu điều mừng rỡ như điên!

Trên trời dưới đất, thí dụ như Mão Nhật Tinh Quân trên Thiên đình hay Thái giám túc trực hoàng cung nơi phàm giới cũng khó mà không có một lần sơ sẩy, không thể đảm bảo chín mươi vạn năm đều như một ngày, không hề xảy ra tai nạn nghề nghiệp, duy chỉ có lão nhân gia trên Vong Xuyên Hà này, có thể nói là vị tiên đầu tiên mà suốt mười mấy vạn năm chưa từng gây ra việc rủi ro, ngồi thuyền của ông ấy cũng sẽ an ổn thôi. Ta cẩn cẩn thận thận, quả thực không khỏi nhìn ông ấy vài lần.

Bốn tiên yên lòng nhẹ nhõm từ trong ngực Nhạc Kha tách ra, kè vai đứng bên cạnh hần nơi mũi thuyền, gió tanh tấp vào mặt, ông lão chèo thuyền vừa chống thuyền vừa khen ngợi: “Một đôi vợ chồng son thật đẹp đôi, lão phu chèo thuyền mười mấy vạn năm, trước đến giờ chỉ thấy oán quỷ than khóc, chưa từng gặp qua tiên nữ thành đôi, nhị vị hôm nay lẽ nào là bỏ nhà trốn đi? Nhất định là Tiên giới không chỗ dung thân mới chạy đến chỗ lục đạo luân hồi này.”

Cho dù ta đứng vững nhưng cũng không khỏi ở nơi mũi thuyền lão đảo một cái, suýt chút nữa rơi xuống sông, hoảng đến độ Nhạc Kha đưa tay lại kéo ta ôm vào trong ngực: “Nàng vẫn nên thành thành thực thực làm ổ trong ngực ta đi, đừng rơi khỏi thuyền.”

Ý cười trên gương mặt người lái đò quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, khó khăn lắm trên gương mặt gỗ đá với những nếp nhăn ấy mới lộ ra nét cười hồn hậu nhân từ, đích thực là hiếm hoi!

Thuyền đến giữa sông, gió tanh dần dần thổi mạnh, thân thuyền khê nghiêng, chỉ nghe thấy tiếng “bùm bùm”, chính là mấy quỷ hồn bị gió quật ngã xuống sông, một đám khóc lóc kêu cha gọi mẹ, ta ở trong ngực Nhạc Kha cũng nghiêng trái ngã phải một lúc, trái tim treo lơ lửng nơi cổ họng, lúc này mới rõ ràng: Ông lão chèo đò quả thực không hề gạt ta! Ông ấy nói chưa từng lật thuyền khẳng định là chưa từng lật thuyền, chỉ là oán quỷ rơi xuống thành Thủy quỷ, đây đâu phải là trách nhiệm của ông ấy.

May mà rất nhanh sau đó đã đến bờ, sau khi cáo biệt ông lão chèo đò, Nhạc Kha liền dắt ta nhảy xuống bên kia bờ Vong Xuyên Hà. U Minh địa phủ sắc trời nửa râm nửa tối, mơ hồ không rõ, mặt đất sền sệt trông trải, không một ngọn cỏ, bốn tiên với con rồng ngốc bốn mắt nhìn nhau, đồng thanh cười nói: “Côn Lôn Thần Kính!”

Cảnh tượng này quả thực có vài phần giống với cảnh sắc bên trong Côn Lôn Kính. Hần hiện thời ba hồn đã đủ, cũng không phải là một cô hồn trong kính, chúng ta nắm tay nhau mà đứng, nhìn thấy một tiểu quỷ

dẫn đường tiến đến dẫn dắt vong hồn, trông thấy hai người chúng ta, có chút cung kính: “Không biết nhị vị tiên nhân đến đây có việc gì? Nếu không có việc, xin hãy lên thuyền quay trở về đi?”

Ý định ban đầu của ta là cùng với Nhạc Kha âm thầm lẻn vào U Minh Địa Phủ, tìm chỗ giam giữ Lăng Xương, nếu gặp phải trở ngại thì liền quay về. Không ngờ con rồng ngốc này lại đường hoàng nói: “Bổn điện muốn gặp Nhân Thánh Đại Đế, làm phiền dẫn đường.”

Nét mặt tiểu quỷ đó hiện lên vẻ khó xử: “Tiểu nhân chỉ là một tiểu quỷ dẫn đường nho nhỏ ở phía bắc chốn âm ty nơi Đại đế quản hạt, Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế lẽ nào một kẻ nhỏ bé như tiểu nhân có thể gặp được? Chi bằng nhị vị theo tiểu nhân quay về Phong Đô thành*, rồi hãy nghĩ cách?”

*Phong Đô là Quỷ thành trong truyền thuyết, là đô thành của âm ty địa phủ.”Quỷ thành” và “Mười tám tầng địa ngục” vốn là thế giới sau khi chết được miêu tả trong Phật Giáo, nhưng sau này cũng được tiếp tục nhắc đến trong Đạo giáo. Nguyên do vì tại Phong Đô có một ngọn núi phong cảnh rất đẹp tên gọi Bình Đô, là vùng đất lành thứ bốn mươi lăm trong bảy mươi hai phúc địa của Đạo giáo. Theo như “Liệt Tiên Truyền” của nhà Hán và “Thần Tiên Truyền” của triều Tấn, vào thời nhà Hán, có hai người là Vương Phương Bình và Âm Trường Sinh đã từ quan đến đây tu đạo, cuối cùng đắc đạo phi thăng thành tiên. Nhờ vào danh tiếng của hai vị tiên nhân Vương Phương Bình và Âm Trường Sinh đã mời gọi không ít tiên nhân đến đây bái phỏng. Sau này, hai tiên nhân “Vương, Âm” bị đồn thành “Âm Vương”, lại hiểu lầm thành “Vua của âm ty”, vì vậy mà nơi họ ở – Phong Đô – cũng bị biến thành âm tào địa phủ (nguồn: baidu)

Nhạc Kha dắt tay ta, theo tiểu quỷ dẫn đường cùng với đám oán quỷ mà đi, trên đường sắc trời không hề thay đổi, mặt đất trơn trượt vô cùng, đến gần cổng Phong Đô thành, nhìn thấy cổng thành cao ngất, trên chiếc cổng màu đá xanh viết ba chữ lớn “Phong Đô Thành”, đến gần chút nữa, nhờ vào chút ánh sáng nhợt nhạt, ba chữ lớn đó màu như màu máu, lộ ra ý lạnh run người, khiến bốn tiên nhớ tới mấy câu chuyện ma quái, âm thầm hoài nghi liệu có phải đã đi nhầm chỗ rồi không?

Cánh cổng lớn nặng nề đen kịt “két” một tiếng rộng mở, gió lạnh bạt đến, không có bóng dáng quỷ hồn, cũng không có gì thay đổi, bốn tiên như cũ ôm chặt lấy cánh tay Nhạc Kha, được hấn nửa kéo nửa ôm, tiến vào trong thành.

Tiểu quỷ đó dẫn đám quỷ hồn cáo từ rồi đi, chỉ để lại hai người bọn ta đứng nơi phố xá âm ty, thò đầu nhìn, phảng phất như lần đầu tiên đến nhân gian.

U Minh Địa Phủ theo như truyền thuyết ở nhân gian mà người phàm một khi nhắc tới chung quy đều không khỏi sợ hãi. Bốn tiên trước giờ tự tin mình có tu vi, lại biết nơi này quy củ nghiêm mật, thật sự chưa từng nảy sinh tâm tình sợ hãi. Không nghĩ trên đường đi lại sợ đến cơ hồ mất đi nửa mạng già, nào biết nhìn thấy thị trấn âm ty bên trong thành này lại cực kỳ náo nhiệt. Những quỷ hồn qua lại trên trấn ai nấy đều cầm u đẳng mà đi, mấy sạp hàng nhỏ đều bày biện hàng hóa sắc sỡ muôn màu, phố xá sầm uất không khác gì thành trấn nơi nhân gian.

Ta với Nhạc Kha dắt tay nhau dọc theo con phố chậm rãi bước đi, nhưng nhìn thấy quỷ hồn đi lại giữa thành trấn đều không một chút lệ khí, bình yên trải qua năm tháng, lại cầm một món hàng trên phố lên xem cẩn thận, thì ra đồ mà quỷ hồn bán đều không phải đồ thật, chỉ giống như đồ vật nơi phàm gian, các loại rau quả tương ứng với mùa màng, nhưng vừa nhẹ lại vừa vô vị. Quỷ hồn trên phố lại mừng rỡ mua hàng rồi quay về, hoàn toàn là dáng vẻ giống như ở nhà. Vẻ náo nhiệt sầm uất nơi phố xá này như vậy lại khiến bốn tiên cảm nhận được nét thê lương.

Chỉ là âm binh thần tướng nơi cổng nha môn âm ty quả thật quá khó khăn, ngoại trừ tiểu quỷ dẫn đường và oan hồn được cho vào, nhìn tiên khí lờ lờ quanh người Nhạc Kha, sống chết cũng không chịu để hai người bọn ta vào trong nha môn. Ngược lại còn hết lời khuyên nhủ: “Nhị vị tiên nhân cũng biết, người không phận sự không được phép vào U Minh Địa Phủ, kính xin thượng tiên nhanh chóng quay về, đừng làm khó tiểu quỷ...”

Nhạc Kha nắm tay bốn tiên, ở nơi đầu trấn xa xa nhìn về phía hai vị âm binh nơi cửa nha môn, đột ngột mỉm cười: “Thanh nhi nàng cũng biết, phàm giới xảy ra án mạng, phải đi đâu báo oan?”

Ta dần hiểu ra, liền tục xua tay: “Muốn bốn tiên giả chết, chuyện đó vạn vạn lần không thể!”

Chủ ý của thằng nhãi này cũng không sai, xảy ra án mạng đương nhiên phải tìm đến nha môn. Nhưng tiên nhân nơi này ngoại trừ ta thì chỉ có hắc, cả con phố đều là quỷ hồn, án mạng án mạng, mấy quỷ hồn này đến mạng cũng không có, lấy đâu ra án? Thấy ánh mắt hắc lấp lóe sáng rõ, rõ ràng là chính là hướng vào bốn tiên.

Hắc nở nụ cười rạng rỡ với ta: “Thanh nhi nàng xem—” Phùng má, dùng lực hướng nơi thị trấn âm ty thổi một hơi tiên khí, trông thấy hàng hóa cùng những quỷ hồn đi lại trên phố đều lộn nhào trong không trung vài cái, rầm rầm ào ào bị thổi bay xa.

Ta trên trời đứng nhìn, không nói được lời nào.

Mặc dù bốn tiên muốn đi U Minh Địa Phủ ngắm cảnh, nhưng đích thực chưa từng có ý nghĩ muốn gây rối làm loạn, bị một hơi tiên khí của hắc, cả thị trấn sầm uất đều bị thổi bay đến trống không, giống như bị nước lũ quét qua, ngay đến tôm cá cát bùn cũng không còn.

Trên bầu trời nửa âm u của U Minh Địa Phủ vang lên một giọng nói phẫn nộ: “Tiểu yêu phương nào, dám tự tiện xông vào U Minh Địa Phủ?”

Nhân Thánh Đại Đế, lão nhân gia ngài đến chậm rồi...

92. Chương 93: Thù Hận Hư Không, Tháng Năm Muộn Màng

Ta nắm chặt tay con rồng sinh sự này, ngẩng đầu nhìn khoảng không có chút âm u nơi U Minh Giới, nhưng thấy giữa lưng chừng trời rất nhanh buông xuống hai sợi dây thừng màu vàng, hai người bọn ta còn chưa kịp ngo ngoáy đã bị trời gô lại, mơ hồ như thể giữa khoảng không bị ngăn bởi một tấm màn thật lớn, cũng không biết là bị đưa đến nơi nào, trước mắt bỗng bừng sáng, ánh sáng nhu hòa hiện ra, người đã đứng bên trong một đại điện vô cùng rộng lớn.

Bảo tọa nơi đại điện không một bóng người, sợi dây thừng trói hai người bọn ta cũng tự động mở ra, trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nam đầy kinh ngạc: “À, thì ra là hai đứa nhỏ. Hai người các người vì sao lại tự tiện vào U Minh Địa Phủ?”

Ta chột chột cánh tay Nhạc Kha: “Đây rốt cuộc là Nhân Thánh Đại Đế hay là Phong Đô Đại Đế?” Nơi này chính là Phong Đô thành, theo như bốn tiên thấy, huyện quan không bằng hiện quản, dứt khoát tìm Phong Đô Đại Đế xem ra còn nhanh gọn hơn.

Lý tương tự như phép vua thua lệ làng

Đôi mắt Nhạc Kha sáng lấp lánh: “Nàng đừng gấp. Cho dù là vị nào đi nữa, có người để mắt đến chúng quy còn tốt hơn đứng ở giữa phố xá rộng lớn không ai ngó ngang.”

Lời này quá sức có lý.

Hắc nghiêm trang như thật: “Đại đế minh giám, ta chính là Trưởng tử của Thiên Giới.”

Giọng nam trên đỉnh đầu cũng không biết là từ nơi nào truyền tới, dường như cẩn thận nhìn hắc một hồi: “À, thì ra là Thiên giới Thái tử tân nhiệm. Không biết Thái tử Điện hạ giá lâm đến U Minh Địa Phủ là vì chuyện gì?”

Ta với Nhạc Kha bị lời này đóng đinh tại chỗ...Thiên giới Thái tử tân nhiệm...Đây là chuyện từ khi nào vậy?

Ta muốn hỏi cho rõ ràng nhưng lại sợ vị Đại Đế gì gì đó tính khí không tốt, vạn nhất chọc giận ông ấy, không chừng sẽ tổng cổ hai người bọn ta ra khỏi U Minh Địa phủ, liền vội vàng lắc tay Nhạc Kha, chỉ cảm thấy nắm tay hắc nắm rất chặt, bị ta đẩy một cái, dường như tỉnh táo lại không ít, miễn cưỡng bày ra ý cười: “Bốn điện tới đây chính là muốn thử gặp Nhị đệ và Thiên hậu nương nương, Đại đế liệu có thể chấp thuận?”

Nam nhân ấy có chút trầm ngâm, thở dài nói: “Thiên lý công minh, đây cũng là Thiên hậu và Nhị điện hạ tự mình tạo nghiệt, Thái tử điện hạ nếu như thật sự muốn gặp cũng không phải là không thể. Chỉ có điều tiểu a đầu này là ai? Chân thân thể nhưng lại là một tiểu loạn điều.”

Trong lòng bốn tiên bồn chồn, sợ rằng vị Đại đế này sẽ bận tâm đến mối thù giữa Thiên tộc và Tu La giới mà tổng ta ra khỏi U Minh Địa Phủ, Nhạc Kha đã nắm chặt tay ta, cười hi hi: “Đại đế thần thông quảng đại, lẽ nào lại nhìn không ra tiểu a đầu này là ai?”

Vị đại đế này dường như đối với lời nói của Nhạc Kha cực kỳ thích thú, lớn tiếng sang sảng cười: “Đội Bản tôn gọi phán quan đến dẫn hai người đi—Thật sự là nhìn không ra Nhiếp Phần thô lỗ như vậy thế nhưng lại có thể sinh được một nữ nhi yếu diệu thế này.” Thì là có quen biết với phụ thân.

Bốn tiên thật sự kiềm chế không được, đáp lại: “Tu La phụ thân ngay thẳng phóng khoáng, không hề thô lỗ chút nào, lời này của Đại đế sai rồi.”

Không như bốn tiên dự liệu, vị Đại đế này thế nhưng không hề tức giận, lại lần nữa cười lớn sáng khoái: “Tiểu cô nương thật sự che chở phụ thân rất kỹ nha.”

Cửa điện khẽ kêu lên một tiếng, một vị phán quan toàn thân đen kịt tiến vào, đầu sừng râu xanh, mắt như chuông đồng, nhưng lời nói lại hết sức nhã nhặn: “Nhị vị xin mời theo tiểu tiên.”

Lúc bước ra, quay đầu lại nhìn, mặc dù ánh sáng trong đại điện nhu hòa nhưng không nhìn thấy được bóng người, cũng không biết vị Đại đế đó ẩn mình nơi nào.

Phán quan dẫn hai người bọn ta hướng về A Tì đại thành thuộc Nam Thiện Bộ Châu, chừng nửa canh giờ đã tới. Nhưng nhìn thấy bát nhiệt địa ngục và bát hàn địa ngục, không khỏi kinh hoàng khiếp sợ. Bát nhiệt địa ngục đó dùng lửa đốt làm hình phạt, bát quá chỉ là bay lướt qua nhưng cũng đủ để bốn tiên nhìn thấy cảnh tượng dùng xích sắt lưới sắt nung đỏ trời hồn phách lại, lại có người uống nước sắt nung, tiếng kêu khóc chấn động bên tai, nhưng phán quan ấy lại thần thiên như chưa trông thấy. Lại đi một lúc lâu nữa thì chính là tuyết lạnh trắng xóa, núi băng lạnh toát, trên thân thể trần truồng, chúng quỷ bị đông cứng liên tiếp kêu gào. Bốn tiên thật sự khó mà tin được Lăng Xương Thái tử đáng vẻ kiêu mỵ như vậy lại bị cưỡng chế thụ hình tại nơi này. Chỉ là trông thấy phán quan bay lướt qua không hề dừng lại, không biết vì sao, thế nhưng trong lòng lại thổ phào nhẹ nhõm.

Nếu như Ly Quang không hề mất mạng, mắt cũng nguyên vẹn, mà ta lại đâm hấn một kiếm, nói ra thì, chung quy vẫn là nổi hổ thẹn trong lòng ta.

Ước chừng một canh giờ nữa lại trôi qua, dường như đã quay trở lại bên bờ Vong Xuyên, chung quanh hoang vắng ẩm ướt, nhưng lại không có tiếng gào khóc của chúng quỷ, chỉ có gió rét mưa phùn. Phán Quan đứng trên nền đất hoang vu khó xử nói: “Nhị vị có điều không biết, Thiên hậu và Lăng Xương điện hạ bị giam giữ không cùng một chỗ, nhưng thời gian có hạn, tiểu tiên thấy, liệu có thể chia ra thăm được không?”

Nhạc Kha dường như có chút lo lắng, nắm chặt tay ta không buông, đáng vẻ như thể sống chết cũng không chịu để ta đi gặp Lăng Xương: “...Thanh nhi, ta vốn muốn đi xem thử Thiên hậu nương nương....Nhưng Lăng Xương nàng không gặp cũng được. Chi bằng ở đây đợi ta trở lại?”

Ta lắc lắc đầu: “Lần trước vô duyên vô cớ đâm hấn một kiếm, chung quy vẫn là ta quá mức tức giận. Thêm nữa tu vi của ta cao hơn hấn mấy vạn năm, không đáng sợ.”

Phán quan dường như trút được gánh nặng: “Thiên hậu và Nhị điện hạ đã bị phong ấn tu vi, không khác gì với bách tính nhân gian bình thường, Thái tử điện hạ không cần phải lo lắng như vậy.”

Trước mắt kim quang chợt lóe, đã không thấy bóng dáng Nhạc Kha, bên tai truyền đến lời dặn của phán quan: “Cô nương cứ đi thẳng về phía trước sẽ có thể gặp Nhị điện hạ.” Chăm chú nhìn, trước mắt cảnh vật đã thay đổi, thế nhưng lại là một vách đá sừng sững nơi bờ biển hoang vu vô tận, gió biển mang theo mùi tanh thối tới, bầu trời vẫn như cũ u ám âm u, muốn mưa nhưng lại không mưa, chung quanh không thấy hải âu thấp giọng kêu, trống trải âm u khiến người sợ hãi. Ta hóa về nguyên thân, hướng phía trước mà bay. Nếu như phán quan đã nói cứ bay về phía trước, đương nhiên lời đó cũng không phải gạt người.

Chính lúc bốn tiên cơ hồ muốn bỏ cuộc thì phát hiện thấy một chấm nhỏ đen kịt trên mặt biển xanh sẫm, càng lại gần càng thấy giống một hòn đảo nhỏ, lại bay đến gần một chút mới nhận ra đấy chẳng qua là một mỏm đá ngầm nhô ra, cao hơn mặt biển bất quá chỉ một cánh tay, sóng lớn đánh tới, trên mỏm đá đó có một nam tử trẻ tuổi đang đứng, lúc này hấn đang hướng mắt nhìn lên, dung mạo rõ nét, chính là Lăng Xương.

Ta có khi nào thấy qua ánh mắt ngưỡng mộ như vậy của hần?

Thái tử được vạn người chú ý nơi Cửu Trùng Thiên, từ khi nào lại cần phải ngẩng đầu nhìn người bên cạnh?

Ta ở trên đầu hần lượn vòng vòng, hiếm hoi lắm mới thấy ánh mắt hần dò dẫm, lẩm bẩm nói: “Lẽ nào ta hoa mắt rồi, thế nhưng lại nhìn thấy nguyên thân của tiểu ngốc điệu... Nơi này quả thật là hồng hoang vô nhai2.” Lại nghe thấy hần ha hả cười lớn: “Là nơi cực kỳ tuyệt vời.”

2chồn mông muội không bến bờ

Bốn tiên hóa về hình người, vững vàng đáp xuống nơi mỏm đá chỉ đủ chỗ cho hai người, thấp giọng gọi: “Thái tử điện hạ...”

Hần giống như vừa tỉnh đại mộng, tiến lên phía trước một bước dài, suýt chút nữa thì đẩy bốn tiên rơi xuống biển, thế nhưng lại bị đôi tay lạnh lẽo nắm lấy hai cánh tay: “Thật sự là tiểu ngốc điệu...thật sự là tiểu ngốc điệu...” Tóc dài tán loạn, đôi mắt sáng bừng, cơ hồ như muốn soi hai cái lỗ trên người bốn tiên.

Ta lúc này mới phát hiện, đôi tay lạnh lẽo của hần mang xiềng xích, cũng không biết là đúc từ cái gì, một màu đen kịt, đứng cách gần một chút cũng cảm giác được khí lạnh bức người. Lại cúi đầu nhìn, không chỉ đôi tay, ngay cả đôi chân cũng vậy.

“Điện hạ...” Ta nhất thời nghẹn giọng, thế nhưng không biết phải nói gì.

Hần lại vẫn rất cao hứng: “Tiểu ngốc điệu, ta thật sự không biết nàng lại có lòng như vậy, thấy ta cô độc một mình nơi này, đặc biệt đến bầu bạn với ta? Nơi này ngoại trừ ta ra, hoàn toàn là vật chết, ngay cả loài chim bay cá lội cũng không có, thật sự rất vô vị.”

Dáng vẻ tươi cười như vậy thiêu đốt ta. Trước đây không nói, chỉ đơn giản ở lần gặp mặt cuối cùng, trong trận giao chiến giữa ta và hần, một kiếm suýt nữa đã lấy mạng của hần, thế nhưng hần lại không hề ghi hận, hoặc giả, trải qua đại nạn nên quên mất chuyện này rồi?

Ta cẩn cẩn thận thận nhắc nhở: “Điện hạ...Tiểu tiên từng đâm người một kiếm...Không biết miệng vết thương đã lành chưa?”

Một tay hần nhắc lên sờ phía trước ngực, tay còn lại vẫn như cũ giữ chặt cánh tay ta, mang theo đôi chút thất vọng: “Bốn điện thật sự mong rằng nó sẽ đau đớn vạn năm, không ngờ nó đã lành khá nhanh, hiện tại ngoại trừ vết sẹo thì một chút đau đớn cũng không hề có cảm giác.”

Ta bị lời này của hần dọa sợ nhảy dựng, lùi về phía sau nhưng bất thành linh bị hần kéo lại, nghe thấy hần gấp rút nói: “Tiểu ngốc điệu, ta biết nàng có thể đến đây nhất định chẳng dễ dàng gì, chi bằng hiện thời nàng lại đâm ta một đao, đến đây đến đây, lại đâm một đao trên ngực ta.”

— Bốn tiên sợ thật rồi, miễn là tiên nhân thần trí bình thường sẽ không ai có thể đưa ra yêu cầu quái đản như vậy.

Nhất định là hần từ trên cao rơi xuống bùn lầy, chịu không nổi cú sốc, mất trí rồi.

Nghe nói phạm gian dối với người có thần trí không bình thường, người chỉ cần thuận theo ý muốn của người đó, hơn phân nửa đều cho kết quả không tệ. Vì vậy bốn tiên nhịn xuống cảm giác ớn lạnh sau lưng, dịu dàng nói: “Điện hạ, nếu như bốn tiên lại đâm người một kiếm, đau đớn thì có chỗ nào tốt đâu? Nơi này hoang vu, lại không có y tiên, nghe nói pháp lực điện hạ bị phong ấn, sao có thể cầm cự?”

Thấy hần thu lại ý cười, chăm chú nhìn ta, bốn tiên trong lòng chợt dạ, thận thận trọng trọng cười nói: “Lại nói... lại nói tiểu tiên đâm người một kiếm, chỉ bởi vì trong lòng tức giận chứ quyết không phải cố tình gây thương tổn cho Điện hạ, muốn đẩy Điện hạ vào chỗ chết. Hiện tại tiểu tiên biết rồi, Tuyên Khách Châu đứng trong hộp đó cũng không phải do đôi mắt Ly Quang tạo thành nên trong lòng áy náy, tới đây xin lỗi Điện hạ...Điện hạ liệu có thể tha thứ cho tiểu tiên?”

Trên người hần mặc dù vẫn mặc la sam như trước, nhưng sớm đã ướm dẫm dấn chặt trên mình, dáng vẻ mảnh khảnh, cộng thêm xiềng xích, nhếch nhác vạn phần. Vị thần tiên mà tiên pháp toàn bộ đều bị phong ấn đang ở trên mỏm đá đây, thật sự không khác gì so với người phạm.

Có lẽ bị vẻ thương hại trong mắt ta đánh động, hấn dường như đột nhiên tỉnh táo, trên mắt xuất hiện vẻ ngưng ngừng ảo não, thả tay bồn tiên ra, ngồi bệch lên trên mỏm đá, một cơn sóng đánh ập tới, trên người ta đang đeo Tị Thủy Châu, sóng biển đánh tới, ngay nửa góc áo cũng không hề bị ướt, nhưng lại khiến cả người hấn ướt mẹp, nhưng hấn giống như một bức tượng bằng đất, không hề tức giận, ngay cả lông mi cũng không hề chớp một cái.

Ta lại cẩn thận ngồi xuống, tiếng sóng vẫn không ngừng ì oạp, hơi thở của hấn gần ngay bên tai, cuối cùng vẫn không nén được tò mò hỏi: “Thái tử điện hạ, cặp Tuyền Khách Châu khi đó thật sự là do người gửi tới? Nếu như không phải là đôi mắt của Ly Quang, vậy là của ai?”

Hấn liếc nhìn ta, dường như Lăng Xương Thái tử ngạo mạn trước đây đã trở lại: “Đương nhiên là của Ly Quang, không phải Ly Quang thì còn có thể là ai?”

Đại khái vì hiện tại hấn đã hoàn toàn mất đi tiên pháp, bồn tiên cũng không phải trái hồng mềm, thấy hấn có khuynh hướng trở lại bình thường, “phì” một tiếng cười nói: “Điện hạ nói đùa rồi, đôi mắt màu lam của Ly Quang vẫn an ổn ở trên mặt, chuyện đó tới giờ vẫn còn định đem ra hù ta. Hiện tại hấn đang sống nhờ ở thành Tu La, ta ngày ngày đều gặp hấn.”

Hấn lúc này mới hướng mắt nhìn ta lâu hơn một chút, lười biếng ngả người về sau, dường như dáng vẻ kích động ban đầu tất cả đều chỉ là ảo giác của bồn tiên. Nửa người ngâm trong nước, giống như muốn ngủ, nhả từng chữ một mơ mơ hồ hồ: “Chẳng qua là để Đồng Sa luyện tập, ta đâu biết cặp Tuyền Khách Châu đó là mắt của ai, lúc đó Giao nhân chết rất nhiều.”

Đây chung quy cũng không phải là đề tài hay ho gì, trước mắt dường như là gió tanh mưa máu, lại quay trở về trận chiến khi đó. Nhưng Đồng Sa có thể dùng đôi mắt Giao nhân luyện thành Tuyền Khách Châu, kỳ thực nằm ngoài dự liệu của ta. Dáng vẻ lười biếng như muốn ngủ của Lăng Xương khiến ta bỏ đi phòng bị, đẩy đẩy hấn: “Điện hạ, chủ ý gửi cặp Tuyền Khách Châu cũng không phải do người đề ra a?”

Hấn ở trong nước trở mình một cái, nửa người đều ngâm trong nước, giống như đang ngủ.

93. Chương 94: Mỗi Hận Một Đời

Lại to gan đẩy lần nữa, hấn mới mơ mơ hồ hồ nói: “Đồng Sa tiểu tử ngốc đó nảy ra ý định mới, đại khái là muốn tặng bảo vật cho nàng.” Lại nở nụ cười tự giễu: “Ta đâu ngờ nàng suýt chút nữa vì chuyện này mà giết ta.”

... ..Đồng Sa, đây là muốn dọa chết ta mà?

Trong ấn tượng của ta, Đồng Sa từ khi nào lại có quan hệ tốt với ta? Chung quy cũng chỉ là trêu chọc bồn tiên làm vui. Chưa từng nghĩ đến trò đùa tinh quái nhỏ nhỏ này lại dẫn đến chiến tranh, thiếu chút nữa thì vì vậy mà mất đi ca ca yêu thương nhất của hấn.

Bồn tiên thâm kêu may mắn, lại tức giận nói: “Đồng Sa Điện hạ hành sự không phân nặng nhẹ, trêu chọc người khác cũng dùng phương pháp độc địa như vậy.”

Nói chung, hấn vẫn có lòng che chở cho đệ đệ nhỏ tuổi này, miễn cưỡng thay hấn biện bạch một câu: “Chẳng qua là trêu chọc từ đôi mắt của Giao vương, lúc sinh tiền hấn tội không thể tha, chết rồi được Đồng Sa chế tạo Tuyền Khách Châu, cũng coi như chẳng phải chuyện to tát gì.”

Con rồng này...Bồn tiên phi lên một cước, thật sự muốn đem hấn đá xuống biển.

Rõ ràng cái gì cũng biết, nhưng lại khẳng khái không chịu nói thật với ta.

Vừa nãy thấy bồn tiên hầy còn nhiệt tình, lúc này lại như thể chỉ ước sao cho bồn tiên nhanh nhanh rời đi. Ta thấy hấn mặt xanh môi tím, bị lạnh đến đông cứng, ta lấy Tị Thủy Châu trong ngực đưa qua cho hấn: “Người hiện giờ đã mất hết pháp thuật, viên Tị Thủy Châu này mang theo bên người sẽ giảm bớt được việc ngày ngày đều ướt nhẹp, lạnh đến run người.”

Hắn bỗng đứng ngồi dậy, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng nhìn ta chăm chăm: “Tiểu ngọc điều đang thương hại ta? — Bồn điện không cần thương hại. Nếu như nàng đến thăm bạn cũ, Bồn điện rất hoan nghênh, còn nếu như đến để ban phát bố thí thì thu lại đi.”

Trong tay ta cầm Tị Thủy Châu, lấy lại cũng không được mà đặt xuống cũng không xong, một lúc lâu sau mới yếu ớt nói: “Nhớ tới trước đây ta ở trên Thiên đình được người quan tâm rất nhiều, Tị Thủy Châu này là để đáp lại ơn nghĩa của người khi đó.”

Hắn “phì” cười một tiếng, đôi mắt như đao, chiếu về phía ta: “Bồn điện mới không có lòng tốt như vậy! Ta thật sự không tin nàng không hiểu lúc đầu Bồn điện đưa nàng đến Thiên đình là vì nguyên do gì?”

Ta nhất thời lúng túng, vốn dĩ miệng mồm lạnh lẽo nhưng hôm nay lại cứ ngắc ngứ không thôi: “Ta...Ta đương nhiên biết, Điện hạ bắt tiểu tiên lên Thiên đình, chẳng qua là vì biết được thân phận của ta, muốn dùng ta làm quân cờ, kìm hãm Tu La Vương phụ thân mà thôi.”

Hắn chỉ vào ta nở nụ cười trào phúng: “Tiểu ngọc điều, thì ra nàng cũng không ngọc nhĩ, nếu đã biết ta chẳng phải tốt bụng gì, hiện giờ thấy ta sa cơ rồi, cũng không cần phải đồng tình, muốn cười thì cười đi?”

Ta sững sờ một chút, cuối cùng hiểu được khúc mắc khó giải trong lòng hắn, âm thầm thở dài một tiếng, đem Tị Thủy Châu đặt trên mỏm đá, miễn cưỡng cười nói: “Chẳng qua vì ta đã đâm người một kiếm, muốn xem thử người còn sống hay đã chết, hiện giờ thấy người còn sống sờ sờ ở đây, đích thực có chút hận bản thân học nghệ không tinh!”

Ban đầu hắn thấy ta thần tình kích động, đại khái là vì ở nơi biển cả cô độc quanh quẩn, bỗng dưng gặp được người quen, đương nhiên sẽ có chút nhiệt tình thái quá. Đợi đến khi tỉnh táo thì mới có thời gian đánh giá lại hoàn cảnh bi đát của bản thân, với sự kiêu ngạo của hắn, từ nhỏ đã được chúng tiên tăng bốc lên tận mây xanh, đột nhiên sa cơ thất thế, phản ứng này âu cũng là bình thường.

Có lẽ nghe ra được trong lời ta nói không có chút ý thương hại nào, hắn mới thu hồi dáng vẻ biếng nhác, ngồi thẳng dậy, ra vẻ như muốn chỉnh sửa vạt áo: “Nếu đã như vậy, chi bằng nhân lúc nơi này không có người, nàng lại đâm ta một kiếm đi.”

... ..Con rồng này, chợt vui chợt giận, chợt nóng chợt lạnh, lẽ nào là bị nước biển đông lạnh đến hư đầu óc luôn rồi?

Năm đó lúc ở Thiên đình, ta thật sự có suy nghĩ đánh cho hắn mình mẩy sưng mủ, nhưng hiện thời kẻ này đã sa cơ, mặc dù tiên đức của bốn tiên trước tới giờ không tốt cho lắm, nhưng cũng không nên lại tiến lên tặng thêm cho hai đập.

Trên không trung bỗng nhiên sấm nổ ừng ừng, một giọng nói từ xa xa truyền tới: “Cô nương, thời gian thăm hỏi đã hết, nhanh nhanh quay về.”

Dường như hắn bị tiếng sấm dọa sợ, đôi vai sụp xuống, nét mặt cứng ngắc, nhếch cằm, thấy ta đứng dậy muốn rời đi, cuối cùng mở miệng thấp giọng kêu lên một tiếng: “Tiểu ngọc điều...” Có lẽ là ta hoa mắt, thế nhưng lại thấy mắt hắn ánh lên vẻ bi ai quyến luyến.

Ta cũng thấp giọng đáp trả một tiếng, không thể tưởng tượng được Thiên giới Thái tử cao quý thanh tao trước đây hiện giờ lại bị quản thúc nơi một mỏm đá, rồng sa bãi cạn, hổ lạc đồng bằng.

Có điều chỉ trong chốc lát, hắn đã nhanh chóng khôi phục tinh thần, liếc mắt hướng phía ta nở nụ cười: “Tiểu ngọc điều tuổi cũng không còn nhỏ, hiện giờ lại là công chúa cao quý của tộc Tu La, e rằng không bao lâu nữa sẽ phải tuyển phò mã rồi a?”

Ta chỉ cảm thấy nụ cười của hắn gượng gạo, nhất thời khần trương, thật sự thì cũng chẳng có gì phải giấu giếm bịa đặt, vì vậy đáp trả hắn bằng một nụ cười khổ: “Điện hạ có điều không biết, phụ thân đã sắp xếp một buổi tỷ võ chiêu tể...Thanh Loan không còn đường lui, cũng biến thành một nam tử báo danh tham gia.”

Hắn nhất thời cười đến ngã người ra sau: “Vạn nhất đến lúc đó nàng đứng đầu, lẽ nào sẽ tự cười mình?” Nụ cười tựa như phù dung sớm nở tối tàn, bỗng nhiên tàn lụi: “Bồn điện hiểu rồi, nàng lo sợ người trong

lòng thua cuộc, đến lúc đó sẽ trợ giúp, quả thực là nàng suy nghĩ rất chu đáo.” Câu sau còn mang theo chút hàn ý.

Ta sớm đã quen với tính khí lúc nóng lúc lạnh này của hắn, phản bác lại: “Hôn nhân đại sự can hệ đến cả cuộc đời, đương nhiên đôi bên cần phải lưỡng tình tương duyệt, nắm tay nhau đến bạc đầu, Thanh Loan nào có được dững khí như Điện hạ, đến lúc thành thân thì hối hôn...” Chẳng qua nhất thời lỡ miệng, thật sự là hận không thể nuốt ngược trở lại, chỉ trông mong nhìn vào những con sóng lớn ngoài kia sẽ lấn át được lời của ta.

Nhưng cuối cùng thì ta đành phải cam chịu. Hắn cách ta rất gần, không nghe thấy thì cơ hồ là chuyện không thể. Hắn khe khẽ mỉm cười, suốt mấy trăm năm quen biết, hiếm hoi mới đồng ý với ta một lần: “Phu thê uyên lữ, lý ra nên đồng tâm đồng đức, lưỡng tình tương duyệt, không liên quan gì đến dung mạo gia thế dòng dõi, trước đây đến cuối cùng ta cũng chưa từng thông suốt điểm này.” Trong mắt lơ mơ ẩn chứa nét buồn thương. Trầm mặc một lúc, từ xa lại truyền đến giọng nói thúc giục của phán quan, hắn cuối cùng mới hỏi: “Trước đây ta tùy tiện đính hôn, lại tùy tiện hủy hôn, biểu tỹ nàng mặc dù tính tình không tốt, nhưng chung quy vẫn là ta khiến nàng ở Tiên giới bị mất mặt... Mặc dù ta không có ý định kết thành phu thê với nàng ấy, nhưng hiện giờ muốn chuộc lỗi cũng không thể được. Không biết nàng ấy hiện giờ có ổn không?”

Ta chưa từng trông thấy dáng vẻ hắn nhẹ giọng mềm mỏng thế này, trong lòng muốn nói với hắn: Biểu tỹ Đan Chu từ khi bị thoái hôn, hiện giờ tính tình thay đổi rất nhiều, đánh chết hơn vạn điều tội vô tội. Nhưng hướng mắt nhìn, chung quanh mệnh mông hoang vắng, duy chỉ có tiếng sóng biển ì ầm, ngoại trừ hắn ra thì không còn vật sống nào khác, trong lòng rầu rĩ, không đành lòng nói ra sự thật, chỉ an ủi hắn: “Biểu tỹ Đan Chu trước giờ được di nâng niu trong tay, khó tránh khỏi có chút kiêu căng. Lại nói... Lại nói ngày trước hai người cho dù có thành thân, người đã bị phạt xuống A Tì Đại thành, dựa vào tính tình của biểu tỹ Đan Chu, nhất định sẽ không thể nào cùng người đồng cam cộng khổ, vẫn là chưa từng thành thân mới tốt. Chưa từng thành thân mới tốt.”

Hắn vốn mẫn tuệ, lẽ nào nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của ta, rất nhanh cũng không nhắc tới Đan Chu nữa.

Ta cáo từ hắn, nhún chân bay lên không, bỗng hắn đột ngột kêu: “Tiểu ngốc điệu, năm đó trên Thiên đình, ta đối với nàng... Nàng đối với ta có từng có ý?”

Cho dù bốn tiên ngu dốt cũng hiểu được ý tứ trong lời này của hắn. Nhưng chuyện tới tận bây giờ, dù là hiện tại hay là lúc hắn cao cao tại thượng trước kia, ta đối với hắn chưa từng có loại tình cảm nam nữ gió trăng, thời gian mãi giữa, trong lòng ta duy chỉ có một người không thể nào quên được. Ta ở giữa không trung cười đáp: “Trước đây ở Thiên giới, lúc Điện hạ cho Thanh Loan quét dọn, Thanh Loan thật sự muốn đánh điện hạ một trận bầm dập, tiếc là pháp lực thấp kém, tâm nguyện không thể hoàn thành!”

Hắn sảng khoái cười lớn: “Bổn điện thật không biết nàng có suy nghĩ như vậy. Hôm nay nơi đây hoang vắng mệnh mông, không ai trông thấy, sắp chia tay, chỉ bằng cho nàng hoàn thành tâm nguyện này, thế nào?”

Hiếm hoi lắm tiên phẩm của bốn tiên mới nâng lên được một chút, hướng về phía hắn cười đáp: “Điện hạ nhớ đó, đợi ngày nào đấy có thời gian sẽ lại tới, Thanh Loan nhất định phải đòi.”

“Được, Bổn điện đợi nàng.”

Hắn chấp thuận dễ dàng như vậy, mơ hồ như thể đồng ý một chuyện cực kỳ quan trọng với người trong lòng, khiến bên dưới chân ta chột lảo đảo, suýt nữa thì rơi xuống, liền vội vàng hóa về nguyên thân, ở trên đỉnh đầu hắn thán thốt kêu lên vài tiếng rồi vỗ cánh mà đi.

Quay đầu lại nhìn, mỏm đá giữa biển cả bao la dần biến thành một chấm đen nhỏ, càng lúc càng xa.

Đợi đến khi ta quay lại chỗ cũ, Nhạc Kha đang kiễng chân mong ngóng.

Ta hiện về nguyên thân, đáp xuống bên cạnh hắn, phán quan dẫn đường phía trước. Bốn tiên len lén nhìn sắc mặt hắn, lại thấy hắn ỉu xìu không vui, thâm đoán nhất định là hắn đối với Thiên hậu nương nương hận đến thấu xương, hận Thiên hậu lãnh hình phạt còn nhẹ, trong lòng không được thoải mái. Nhưng phán

quan đang ở phía trước, muốn nói mấy lời dịu dàng an ủi hẳn lại có chút bất tiện. Vì vậy len lén đưa tay ra, giấu dưới tay áo rộng, nắm chặt tay hẳn.

Không ngờ ta vừa mới nắm tay hẳn liền bị hẳn gắt gao giữ lấy, cơ hồ khiến bốn tiên kêu đau, hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, thế nhưng hẳn lại hết sức vui vẻ, thấp giọng oán trách một câu: “Ta tưởng nàng muốn ở lại nơi biển cả cô quạnh đó bầu bạn với Lăng Xương tên tiểu tử đó chứ, khó chia khó lìa, kỳ kèo hết nửa ngày mới về.”

Ta chán nản, rồi lại bưng miệng cười, thì ra hẳn ử rữ không vui không phải vì gặp Thiên hậu mà chính vì ta đi gặp Lăng Xương cho nên trong lòng không thoải mái mà thôi. Lén liếc nhìn phán quan đang sải bước phía trước, hung hăng bấm ngón tay hẳn một cái, nửa giận nửa cười: “Chàng nói lời này không có chút đạo lý nào, ta cũng chưa từng gây ra sát nghiệt gì, sao lại bị bắt giam ở A Tỳ Đại thành?”

Hắn cười đến vui vẻ, ánh mắt nồng ấm ngọt ngào đến độ có thể rót ra mật, hận không thể đem ta dính chặt lại.

Trên đường về thành, hẳn ở bên tai ta thấp giọng nói: “Năm đó mẫu thân bị Thiên hậu dùng thuật cấm chú giam giữ ở Thiên đình, hôm nay bà ta cũng không có được kết quả gì tốt đẹp, nếu như mẫu thân trông thấy sẽ vui vẻ biết chừng nào!”

Ta ngẫm sơ qua, phản bác lại hẳn: “Bất kể hiện tại Thiên hậu nương nương rơi vào tình cảnh nào đi chăng nữa, Trắc phi nương nương e là sớm đã không còn bận tâm tới.” Thấy vẻ mặt hẳn nghếch ra, lại phỏng đoán: “Năm đó hai nữ tranh phu, tất cả mọi nguyên do đều là vì Thiên đế. Trắc phi nương nương chung tình với Thiên đế nên mới kết mối thâm thù với Thiên hậu, hiện giờ bà ngay cả mối thâm tình năm đó cũng đã buông bỏ, còn nhận ra Thiên hậu là người nào?”

Khi ấy cánh cổng thành Tu La cao vợi đã gần ngay trước mắt, hẳn giữ chặt tay ta, như thể chớp mắt thôi ta sẽ ngay lập tức rời xa hẳn vậy, thấp giọng lẩm bẩm bên tai ta: “Thanh nhi, nếu như một ngày nào đó ta khiến nàng nảy sinh bất mãn, đau thương tuyệt vọng, cho dù nàng đánh ta cũng được, mắng ta cũng được, cũng xin nàng đừng lìa xa ta, đừng giống như mẫu thân tuyệt tình mà đi... Bất kể lúc nào, xin nàng đừng rời xa ta...”

Lúc đó ta không biết con đường trước mặt gấp ghe, còn cho là bình nguyên bằng phẳng, lại thấy hẳn khẩn trương như vậy, cho rằng nhất định là Côn Lôn Trắc Phi tuyệt tình rời đi khiến hẳn nảy sinh cảm giác bất an, hẳn đối với ta để tâm nhiều như thế, đồng ý với hẳn có gì khó chứ? Vì vậy cũng ôm hẳn, thấp giọng đáp lời: “Được! Bất kể lúc nào, ta đều sẽ không rời xa chàng!”

Cổng thành kêu to một tiếng, từ từ mở ra, không khí náo nhiệt bên trong thành liền ập tới. Ta hóa về hình dáng của Võ Thử Nhân, cùng hẳn sóng vai quay trở lại thành Tu La.

94. Chương 95: Phù Sinh Hiếu Mộng

Trong thao trường Tu La toàn là đầu người, đông đúc chưa từng có.

Cửu Ly bị Hùng Lực giữ lấy nên ngoan ngoãn đứng trong đội ngũ phòng vệ với dáng vẻ một tiểu binh lính nghiêm chỉnh. Lúc nó ngẩng đầu trông thấy ta bình yên trở về thì nhoẻn miệng tươi cười, từ trong đội ngũ chui ra, len lỏi giữa đám đông rồi liếc nhìn xung quanh tranh công nói: “Ca ca, bây giờ vẫn chưa đến lượt huynh đệ chúng ta lên sân đấu thi triển tài nghệ.” Bên cạnh có một người phụt bật cười. Nó bị Hùng lực bắt đi nên thật ra trong lòng vẫn không cam tâm, vì thế ta đành khen ngợi nó: “May mà có đệ ở đây, ca ca mới có thể yên tâm ra khỏi thành làm công việc.”

Nó cười đến ngọt ngào: “Tất nhiên ca ca phải cần có sự trợ giúp của đệ mới đoạt được ngôi vị phò mã.”

Ở phía sau, Nhạc Kha đã kéo ta qua, nghi ngờ nói: “Thanh nhi, chẳng lẽ tiểu tử này cũng đi báo danh rồi?”

Bốn tiên suy nghĩ một lượt mới chợt hiểu ra trước khi đi U Minh Địa Phủ, mặc dù hấn ở phía sau hai chúng ta nhưng dường như cũng chỉ nghe được đôi ba câu nên tất nhiên không biết bốn tiên cũng đã đi báo danh. Còn chưa mở miệng, Cửu Ly đã kéo ta qua, đặc ý nói: “Huynh đài tự tiện lôi kéo gia huynh là có đạo lý gì? Gia huynh Vô Thử Nhân, tại hạ Vô Cửu Ly, cố ý đến đây tham gia tuyển Phò mã.”

Hấn như thể đầu đau đến sắp nứt ra, đỡ đầu hỏi: “Thanh nhi không tin ta có thể đoạt được tước vị phò mã?”

Ta mừng rỡ, dù hiện tại mang bộ dáng nam nhi Tu La, người bên ngoài nhìn thấy cũng không sao, chỉ vào hấn cười nói: “Huynh đài nói gì thế, tại hạ ngưỡng mộ công chúa nên có ý muốn tranh chức Phò mã, mong có thể cùng nàng loan phượng song phi.” Nhìn thấy bộ dáng nhứt đầu không thôi của hấn, ta không khỏi càng cười thoải mái hơn.

Hấn đành cười khổ: “Bướng bỉnh!” Trong mắt tràn ngập tình ý, nhưng từ trước đến nay da mặt bốn tiên vốn dày, vẫn cười đến là sung sướng.

Cửu Ly chen vào bên cạnh ta, oán giận nói: “Ca ca, người đến tham gia tranh tuyển cũng rất đông, chẳng lẽ tất cả đều chưa thành thân?”

Một hán tử cao cao đứng bên cạnh cười mở trả lời nó: “Tiểu ca không phải đến góp vui sao? Nhiều người như vậy, số người đã thành thân ít nhất chiếm hơn phân nửa, tất cả mọi người tới góp vui uống rượu đánh nhau.”

Nhạc Kha biết được tình hình thực tế, nhịn không được che miệng rên một tiếng. Bốn tiên biết hấn nghiêm túc đến tham gia tranh tuyển, thế muốn đoạt tước vị phò mã. Cũng không ngờ rằng tộc Tu La, từ công chúa cho tới các binh sĩ Tu La làm việc đều chẳng ra sao, tất cả đều khiến cho đại sự lần này trở nên lộn xộn.

Cửu Ly nhìn thấy bộ dáng khốn khổ của hấn thì cười rất vui vẻ. Ta đưa tay ra, ẩn trong tay áo rộng lặng lẽ nắm lấy tay hấn, thấy hấn nhìn ta chăm chú thì đặc ý tròng mắt nói nhỏ: “Nếu mọi chuyện chàng đều nghe lời ta thì ta sẽ giúp chàng một tay, ngược lại thì tự ta sẽ tranh tước vị phò mã.”

Tinh thần hấn rất phấn chấn, ngón trở về một vòng trong bàn tay ta, như cười như không gật đầu, nghiêng người thổi một làn khí nóng bên tai ta: “Mọi chuyện vì phu đều nghe theo lời Thanh nhi, cho dù sau này sinh mấy đứa con cũng chắc chắn nghe theo nàng.”

Da mặt vốn dày của bốn tiên cũng nóng lên, giẫm mạnh lên chân hấn một cái, xoay người chen vào đoàn người đi xem cuộc đấu, từ phía sau truyền đến tiếng cười khe khẽ.

Tuy rằng việc báo danh có chút càn quấy, nhưng trận đấu phía trên đài trong thao trường Tu La thật sự rất nghiêm túc, tình hình chiến đấu kịch liệt, quyết không phải chỉ tỷ thí công phu quyền cước như trước đây, mà ngay cả pháp thuật tiên lực, mọi người đều dùng hết bản lĩnh xuất chúng, từng cặp thi đấu với nhau. Quan Thư Lại ở bên cạnh đài cao đang chăm chú ghi chép, chờ sau khi trận đấu phía trên kết thúc sẽ lập tức gọi đôi tiếp theo lên đài tham chiến.

Hán tử cùng đôi tỷ thí với bốn tiên là một người mày rậm mắt sáng, đôi vai dài rộng, thân hình cao lớn, lúc thấy bốn tiên nhảy lên đài đấu thì nét mặt không khỏi lộ vẻ khinh thường: “Tiểu tử, người nho nhã yếu đuối như vậy, lão ca sợ chỉ đưa một tay ra đã chặt người thành hai đoạn rồi.”

Nam nhi Tu La cao khô, bốn tiên biến thành dáng người nho nhã yếu đuối như vậy, không chỉ hán tử cùng đấu với ta trên đài không thèm liếc nhìn ta mà ngay cả dưới đài cũng có người hét to: “Hừ tiểu nhi kia, lông còn chưa đủ dài mà dám tranh tước vị phò mã. Mau mau về nhà, sau vài năm lại đến đi.”

Đã lâu rồi bốn tiên chưa la khóc đánh nhau, hoạt động gân cốt. Giờ phút này đứng trên đài cao, quan sát đám người đông đúc ồn ào náo động bốn phía, dưới đài, Cửu Ly và Nhạc Kha đã đánh thắng hiệp một đang ngẩng đầu liếc nhìn lên, phong cảnh tuyệt đẹp, vừa rung động xoay nhẹ cổ tay vừa cười nói: “Lão ca chó hạ thủ lưu tình, hãy để tiểu đệ lĩnh giáo mấy chiêu.”

Hán tử kia cười vang như sấm, nhào đến với khí thế mãnh hổ xuất chuồng, quyền nặng tựa bát, hô một tiếng đánh vào đầu bốn tiên. Mặc dù vạt áo bốn tiên không động, đợi tới khi nắm đầm sắp đến gần thì nhẹ nhàng tránh sang một bên. Hán tử đánh không trúng, lại liên tiếp bồi thêm mấy quyền, khí thế mang theo

gió ngằm mà đến, từng quyền từng quyền không rời nơi yếu hại quanh thân bốn tiên, người dưới đài liên tục thán phục: “Tiểu tử kia nếu không chịu thua thì thế nào cũng bị nắm đấm sắt đánh một quyền.” Lần này đấu nhau làm vui, chung quy vẫn không nên lấy mạng ra đặt cược.

Tiếng kinh ngạc dưới đài vang lên không ngớt, ảnh quyền xèn xẹt, đều là tiếng tiếc hận thán phục. Nếu chỉ luận về quyền cước, hán tử kia thật sự rất lợi hại, có mười bốn tiên cũng không đánh lại hắn. Nhưng mà bốn tiên có mười vạn năm pháp lực của mẫu thân, nhẹ nhàng chém một chưởng cũng mang theo khí thể phá núi, ban đầu xoay chuyển tránh né chỉ là chơi cho vui. Đợi sau khi hán tử kia đánh gần một trăm quyền, ta mới nhẹ nhàng xuất chưởng, thân mình nhẹ bẫng, nghiêng người chọn đúng thời cơ, đánh một chưởng vào hai vai hán tử, chỉ nghe ‘ba ba’ hai tiếng đã nghe hán tử kêu đau, hai tay đều buông xuôi, bị một cước của bốn tiên đá bay từ trên đài cao rơi xuống, dưới đài có nam nhi Tu La nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hán tử kia.

Biến cố này diễn ra rất bất ngờ, bốn tiên đứng trên đài cao đều nhìn thấy rõ ràng nét mặt của mọi người bên dưới. Có người thán phục, có người kinh ngạc, tất cả sắc thái biểu cảm đều có đủ. Tiểu Cửu Ly bày ra bộ dạng vinh quang, ngược lại Nhạc Kha khí định thần nhàn giống như chắc chắn bốn tiên sẽ thắng vậy.

Đợi khi quan Thư Lại trên đài kia hô to: “Tề Cao đấu với Thử Nhân, Võ Thử Nhân thắng—” Xa xa Tu La phụ thân đang ngồi trên đài cao xem trận đấu cũng đứng dậy, liếc nhìn từ xa về phía này. Bốn tiên không cần thận quay đầu nhìn lại, thấy thị vệ bên cạnh người đã nhắc bước đi về phía ta, thầm nghĩ không tốt, lại sợ người bắt được nên vội vàng phi thân xuống đài, trà trộn vào đám người bên dưới kéo Nhạc Kha và Tiểu Ly cùng trốn đi.

Đêm nay lúc Tu La phụ thân hồi cung thì ta đã tắm xong, đang ôm nửa giỏ trái cây luôn miệng nhai nhai, ném hột xuống đất. Người vẫn chưa đi vào chính điện thì đã qua Thiên điện nói chuyện với ta: “Loan nhi, hôm nay sơ tuyển thật không ít nhân tài tham gia, hay là ngày mai con cùng phụ thân đi xem cuộc đấu?”

Ta lắc đầu, cười ha ha nói: “Phụ thân sao không hiểu rõ, nếu như nữ nhi ngồi trên đài cao xem cuộc đấu thì cả thành Tu La này sẽ lan truyền khắp nơi rằng công chúa muốn gả, không thể chờ đợi liền đến ngắm vị hôn phu.”

Người trừng mắt: “Ai dám khua môi múa mép?” Rồi lại khen ngợi: “Hôm nay trong cuộc tỷ thí ở thao trường Tu La đã xảy ra một chuyện lý thú, một thiếu niên mặc áo bào màu xanh đá nam nhi như cột sắt rớt xuống đài, bản lĩnh cực cao.”

Lòng ta có chút hốt hoảng liếc nhìn phụ thân, sợ người biết ta càn quấy báo danh mà nóng giận, vì thế nửa đùa nửa cười bảo: “Phụ thân đã thấy bản lĩnh của thiếu niên đó không tồi thì sao không triệu kiến?”

Phụ thân cười nói: “Tiểu tử kia còn nhanh hơn thỏ, đợi đến lúc thị vệ truyền lệnh qua đó thì hắn đã chạy mất không thấy bóng dáng. Nhưng mà cuộc đấu này còn kéo dài nhiều ngày, nhất thời không cần nóng lòng, quan Thư Lại cũng có ghi chép, cũng không sợ không tìm được người.”

Ta vừa cười vừa nói chuyện phiếm mấy câu với phụ thân, trong lòng mấy lần thầm suy nghĩ tuyệt đối không thể để phụ thân nhận ra ta. Ngày hôm sau lúc ra cung thì biến thành trang phục màu đen. Trong thành, mấy ngày tỷ thí gần đây phần lớn nam nhi đều có cách ăn mặc thế này, trà trộn vào đám đông cũng không tính là nổi bật. Cùng Nhạc Kha, Cửu Ly thuận lợi thông qua vòng tuyển đầu, chỉ chờ ba ngày sau mọi người tham dự vòng sơ tuyển xong thì sẽ vào vòng quyết chiến.

Hùng Lực vì nhiệm vụ phòng vệ quan trọng nên không thể rời khỏi thao trường Tu La. Ba người chúng ta rảnh rỗi hẹn nhau đến thăm Ly Quang.

Bởi vì đã đến vài lần nên ta cũng quen biết với Giao nhân, lúc đi vào luôn chào hỏi cực kỳ thân thiết, mọi chuyện trên đời vốn không thể hoàn mỹ, Ly Quang vẫn không hề nhớ ra ta. Chẳng qua gặp gỡ nhiều lần nên hắn không còn xa cách như lúc ban đầu. Nhưng thật ra phụ thân đã phái nhiều y tiên bản lĩnh rất cao đến đây, mất không ít thời gian nên vết thương trên mặt Ly Quang đã bằng phẳng hơn nhiều, thiết nghĩ chắc không còn bao lâu nữa hắn sẽ khôi phục dung mạo như xưa. Nhưng theo ta thấy thì hắn thật ra cũng không để ý đến dung mạo xấu hay đẹp.

Ngày thứ nhất của cuộc quyết chiến, Cửu Ly dùng pháp thuật khiến cho gã nam tử cao lớn trên đài ưỡn ẹo học theo nữ nhân nhà người ta khiêu vũ, cuối cùng bước vào khoảng không té xuống đài, nó đương nhiên thắng.

Ta quyết đấu với một nam tử có đôi chùy tử kim, song chùy tiến công lên trời, từng luồng sấm sét bổ xuống muốn đốt bốn tiên thành một con chim loan trụi lông, lúc nguy hiểm ta dùng tiên chưởng bao quanh thân mới thoát một kiếp. Đối thủ lợi hại như vậy, bốn tiên đương nhiên cũng không thể khinh địch, hóa ra kiếm Thanh Phong dài ba thước, ánh kiếm tỏa sáng đấu với hắc một trận, xa xa trên đài quan sát ẩn hiện bóng dáng cao ngất của phụ thân.

Lòng ta cười khổ: chỉ sợ lần này giấu không được nữa.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, mặc dù ta thắng hắc tử dùng chùy tử kim vẫn bị phụ thân gọi vào thư phòng giáo huấn một trận. Nét mặt phụ thân rất nghiêm túc, hỏi: “Phụ thân để con thư thả hai ngày, đây là kết quả? Vô Thử Nhân...ha ha ha, tên này quả thật rất hay!” Ta nghĩ người đang khích lệ ta nên lập tức vui mừng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy!”

Lại thấy người đột nhiên ngừng cười, tức giận nói: “Vô Thử Nhân, nếu con đoạt được tước vị phò mã thì trước mặt mấy vạn dân Tu La, phụ thân làm sao an bày việc hôn nhân này?”

Ta vừa nghe thấy thì biết lúc này phụ thân thật sự tức giận. Từ lúc quen biết phụ thân đến nay đây là lần đầu tiên. Ta tự biết bản thân đuối lý, lặng lẽ lấy ống tay áo lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cười trừ nói: “Sao có thể chứ? Nữ nhi cũng không phải chỉ vì rảnh rỗi quá nên nhàm chán, muốn tham gia góp vui thôi sao? Hơn nữa, cuối cùng con cũng sẽ không đoạt vị trí đứng đầu, cho dù pháp lực vô địch, thật sự có năng lực đoạt được tước vị phò mã...” Dưới ánh mắt phun lửa của người, ta cũng không dám nói tiếp những từ ngữ kiêu ngạo, giọng dần hạ thấp gần bằng tiếng muỗi kêu: “...cũng có ý muốn nhường...”

Người cười lạnh: “Đều là do bốn vương quá cứng chiều, vốn chỉ là một con khỉ, hiện giờ lại vô pháp vô thiên rồi!”

Ta lén nhìn đôi mắt hổ của người, hình như có ý buông lỏng nên nhào vào lòng người, ôm cổ người làm nũng: “Nữ nhi rõ ràng là chim Loan, người cứ khẳng khẳng nói con là con khỉ...phụ thân đảo ngược trắng đen!”

Người chỉ vào mũi ta chỉ hừ lạnh một tiếng: “Càn quấy!” Nhưng trên gương mặt nghiêm khắc chung quy đã thả lỏng hơn nhiều.

Ta vô cùng vui sướng: “Phụ thân đừng giận Loan nhi?”

Người nhìn vẻ mặt vui vẻ của ta, lửa giận sớm đã nguôi, thở dài một tiếng, tận tình khuyên nhủ: “Phụ thân không biết con lại chung tình với tên tiểu tử Nhạc Kha đó như vậy. Nếu như nó vốn là con trai thứ ba của Long Vương thì không có gì. Nhưng nó hiện giờ chẳng những là trưởng tử của Thiên Đế, mà mấy ngày trước thám tử báo lại Thiên Đế đã phế đi thái tử trước đây rồi lập nó làm thái tử. Cho dù Loan nhi giúp nó đoạt được tước vị phò mã thì cũng khó trọn mối nhân duyên này.”

95. Chương 95: Phù Sinh Hiếu Mộng

Trong thao trường Tu La toàn là đầu người, đông đúc chưa từng có.

Cửu Ly bị Hùng Lực giữ lấy nên ngoan ngoãn đứng trong đội ngũ phòng vệ với dáng vẻ một tiểu binh lính nghiêm chỉnh. Lúc nó ngẩng đầu trông thấy ta bình yên trở về thì nhoẻn miệng tươi cười, từ trong đội ngũ chui ra, len lỏi giữa đám đông rồi liếc nhìn xung quanh tranh công nói: “Ca ca, bây giờ vẫn chưa đến lượt huynh đệ chúng ta lên sân đấu thi triển tài nghệ.” Bên cạnh có một người phụt bật cười. Nó bị Hùng lực bắt đi nên thật ra trong lòng vẫn không cam tâm, vì thế ta đành khen ngợi nó: “May mà có đệ ở đây, ca ca mới có thể yên tâm ra khỏi thành làm công việc.”

Nó cười đến ngọt ngào: “Tất nhiên ca ca phải cần có sự trợ giúp của đệ mới đoạt được ngôi vị phò mã.”

Ở phía sau, Nhạc Kha đã kéo ta qua, nghi ngờ nói: “Thanh nhi, chẳng lẽ tiểu tử này cũng đi báo danh rồi?”

Bốn tiên suy nghĩ một lượt mới chợt hiểu ra trước khi đi U Minh Địa Phủ, mặc dù hắc ở phía sau hai chúng ta nhưng dường như cũng chỉ nghe được đôi ba câu nên tất nhiên không biết bốn tiên cũng đã đi báo danh.

Còn chưa mở miệng, Cửu Ly đã kéo ta qua, đắc ý nói: “Huynh đài tự tiện lôi kéo gia huynh là có đạo lý gì? Gia huynh Vô Thử Nhân, tại hạ Vô Cửu Ly, cố ý đến đây tham gia tuyển Phò mã.”

Hắn như thể đầu đau đến sắp nứt ra, đỡ đầu hỏi: “Thanh nhi không tin ta có thể đoạt được tước vị phò mã?”

Ta mừng rỡ, dù hiện tại mang bộ dáng nam nhi Tu La, người bên ngoài nhìn thấy cũng không sao, chỉ vào hắn cười nói: “Huynh đài nói gì thế, tại hạ ngưỡng mộ công chúa nên có ý muốn tranh chức Phò mã, mong có thể cùng nàng loan phượng song phi.” Nhìn thấy bộ dáng nhứt đầu không thôi của hắn, ta không khỏi càng cười thoải mái hơn.

Hắn đành cười khổ: “Bướng bỉnh!” Trong mắt tràn ngập tình ý, nhưng từ trước đến nay da mặt bốn tiên vốn dày, vẫn cười đến là sung sướng.

Cửu Ly chen vào bên cạnh ta, oán giận nói: “Ca ca, người đến tham gia tranh tuyển cũng rất đông, chẳng lẽ tất cả đều chưa thành thân?”

Một hán tử cao cao đứng bên cạnh vội mở trả lời nó: “Tiểu ca không phải đến góp vui sao? Nhiều người như vậy, số người đã thành thân ít nhất chiếm hơn phân nửa, tất cả mọi người tới góp vui uống rượu đánh nhau.”

Nhạc Kha biết được tình hình thực tế, nhin không được che miệng rên một tiếng. Bốn tiên biết hắn nghiêm túc đến tham gia tranh tuyển, thế muốn đoạt tước vị phò mã. Cũng không ngờ rằng tộc Tu La, từ công chúa cho tới các binh sĩ Tu La làm việc đều chẳng ra sao, tất cả đều khiến cho đại sự lần này trở nên lộn xộn.

Cửu Ly nhìn thấy bộ dáng khốn khổ của hắn thì cười rất vui vẻ. Ta đưa tay ra, ẩn trong tay áo rộng lặng lẽ nắm lấy tay hắn, thấy hắn nhìn ta chăm chú thì đắc ý trềng mắt nói nhỏ: “Nếu mọi chuyện chàng đều nghe lời ta thì ta sẽ giúp chàng một tay, ngược lại thì tự ta sẽ tranh tước vị phò mã.”

Tinh thần hắn rất phấn chấn, ngón trỏ vẽ một vòng trong bàn tay ta, như cười như không gật đầu, nghiêng người thối một làn khí nóng bên tai ta: “Mọi chuyện vì phu đều nghe theo lời Thanh nhi, cho dù sau này sinh mấy đứa con cũng chắc chắn nghe theo nàng.”

Da mặt vốn dày của bốn tiên cũng nóng lên, giẫm mạnh lên chân hắn một cái, xoay người chen vào đoàn người đi xem cuộc đấu, từ phía sau truyền đến tiếng cười khe khẽ.

Tuy rằng việc báo danh có chút càn quấy, nhưng trận đấu phía trên đài trong thao trường Tu La thật sự rất nghiêm túc, tình hình chiến đấu kịch liệt, quyết không phải chỉ tỷ thí công phu quyền cước như trước đây, mà ngay cả pháp thuật tiên lực, mọi người đều dùng hết bản lĩnh xuất chúng, từng cặp thi đấu với nhau. Quan Thư Lại ở bên cạnh đài cao đang chăm chú ghi chép, chờ sau khi trận đấu phía trên kết thúc sẽ lập tức gọi đôi tiếp theo lên đài tham chiến.

Hán tử cùng đôi tỷ thí với bốn tiên là một người mày rậm mắt sáng, đôi vai dài rộng, thân hình cao lớn, lúc thấy bốn tiên nhảy lên đài đấu thì nét mặt không khỏi lộ vẻ khinh thường: “Tiểu tử, người nho nhã yếu đuối như vậy, lão ca sợ chỉ đưa một tay ra đã chặt người thành hai đoạn rồi.”

Nam nhi Tu La cao khỏe, bốn tiên biến thành dáng người nho nhã yếu đuối như vậy, không chỉ hán tử cùng đấu với ta trên đài không thèm liếc nhìn ta mà ngay cả dưới đài cũng có người hét to: “Hừ tiểu nhi kia, lông còn chưa đủ dài mà dám tranh tước vị phò mã. Mau mau về nhà, sau vài năm lại đến đi.”

Đã lâu rồi bốn tiên chưa la khóc đánh nhau, hoạt động gân cốt. Giờ phút này đứng trên đài cao, quan sát đám người đông đúc ồn ào náo động bốn phía, dưới đài, Cửu Ly và Nhạc Kha đã đánh thắng hiệp một đang ngẩng đầu liếc nhìn lên, phong cảnh tuyệt đẹp, vừa rung động xoay nhẹ cổ tay vừa cười nói: “Lão ca chờ hạ thủ lưu tình, hãy để tiểu đệ linh giáo mấy chiêu.”

Hán tử kia cười vang như sấm, nhào đến với khí thế mãnh hổ xuất chuồng, quyền nặng tựa bát, hô một tiếng đánh vào đầu bốn tiên. Mặc dù vạt áo bốn tiên không động, đợi tới khi nắm đấm sắp đến gần thì nhẹ nhàng tránh sang một bên. Hán tử đánh không trúng, lại liên tiếp bồi thêm mấy quyền, khí thế mang theo gió ngấm mà đến, từng quyền từng quyền không rời nơi yếu hại quanh thân bốn tiên, người dưới đài liên

tục thán phục: “Tiểu tử kia nếu không chịu thua thì thế nào cũng bị nắm đấm sắt đánh một quyền.” Lần này đấu nhau làm vui, chung quy vẫn không nên lấy mạng ra đặt cược.

Tiếng kinh ngạc dưới đài vang lên không ngớt, ảnh quyền xèn xẹt, đều là tiếng tiếc hận thán phục. Nếu chỉ luận về quyền cước, hán tử kia thật sự rất lợi hại, có mười bốn tiên cũng không đánh lại hắn. Nhưng mà bốn tiên có mười vạn năm pháp lực của mẫu thân, nhẹ nhàng chém một chưởng cũng mang theo khí thể phá núi, ban đầu xoay chuyển tránh né chỉ là chơi cho vui. Đợi sau khi hán tử kia đánh gần một trăm quyền, ta mới nhẹ nhàng xuất chưởng, thân mình nhẹ bẫng, nghiêng người chọn đúng thời cơ, đánh một chưởng vào hai vai hán tử, chỉ nghe ‘ba ba’ hai tiếng đã nghe hán tử kêu đau, hai tay đều buông xuôi, bị một cước của bốn tiên đá bay từ trên đài cao rơi xuống, dưới đài có nam nhi Tu La nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hán tử kia.

Biến cố này diễn ra rất bất ngờ, bốn tiên đứng trên đài cao đều nhìn thấy rõ ràng nét mặt của mọi người bên dưới. Có người thán phục, có người kinh ngạc, tất cả sắc thái biểu cảm đều có đủ. Tiểu Cửu Ly bày ra bộ dạng vinh quang, ngược lại Nhạc Kha khí định thần nhàn giống như chắc chắn bốn tiên sẽ thắng vậy.

Đợi khi quan Thư Lại trên đài kia hô to: “Tề Cao đấu với Thử Nhân, Võ Thử Nhân thắng—” Xa xa Tu La phụ thân đang ngồi trên đài cao xem trận đấu cũng đứng dậy, liếc nhìn từ xa về phía này. Bốn tiên không cẩn thận quay đầu nhìn lại, thấy thị vệ bên cạnh người đã nhắc bước đi về phía ta, thầm nghĩ không tốt, lại sợ người bắt được nên vội vàng phi thân xuống đài, trà trộn vào đám người bên dưới kéo Nhạc Kha và Tiểu Ly cùng trốn đi.

Đêm nay lúc Tu La phụ thân hồi cung thì ta đã tắm xong, đang ôm nửa giỏ trái cây luôn miệng nhai nhai, ném hột xuống đất. Người vẫn chưa đi vào chính điện thì đã qua Thiên điện nói chuyện với ta: “Loan nhi, hôm nay sơ tuyển thật không ít nhân tài tham gia, hay là ngày mai con cùng phụ thân đi xem cuộc đấu?”

Ta lắc đầu, cười ha ha nói: “Phụ thân sao không hiểu rõ, nếu như nữ nhi ngồi trên đài cao xem cuộc đấu thì cả thành Tu La này sẽ lan truyền khắp nơi rằng công chúa muốn gả, không thể chờ đợi liền đến ngắm vị hôn phu.”

Người trừng mắt: “Ai dám khua môi múa mép?” Rồi lại khen ngợi: “Hôm nay trong cuộc tỷ thí ở thao trường Tu La đã xảy ra một chuyện lý thú, một thiếu niên mặc áo bào màu xanh đá nam nhi như cột sắt rớt xuống đài, bản lĩnh cực cao.”

Lòng ta có chút hốt hoảng liếc nhìn phụ thân, sợ người biết ta càn quấy báo danh mà nóng giận, vì thế nửa đùa nửa cười bảo: “Phụ thân đã thấy bản lĩnh của thiếu niên đó không tồi thì sao không triệu kiến?”

Phụ thân cười nói: “Tiểu tử kia còn nhanh hơn thỏ, đợi đến lúc thị vệ truyền lệnh qua đó thì hắn đã chạy mất không thấy bóng dáng. Nhưng mà cuộc đấu này còn kéo dài nhiều ngày, nhất thời không cần nóng lòng, quan Thư Lại cũng có ghi chép, cũng không sợ không tìm được người.”

Ta vừa cười vừa nói chuyện phiếm mấy câu với phụ thân, trong lòng mấy lần thầm suy nghĩ tuyệt đối không thể để phụ thân nhận ra ta. Ngày hôm sau lúc ra cung thì biến thành trang phục màu đen. Trong thành, mấy ngày tỷ thí gần đây phần lớn nam nhi đều có cách ăn mặc thế này, trà trộn vào đám đông cũng không tính là nổi bật. Cùng Nhạc Kha, Cửu Ly thuận lợi thông qua vòng tuyển đầu, chỉ chờ ba ngày sau mọi người tham dự vòng sơ tuyển xong thì sẽ vào vòng quyết chiến.

Hùng Lực vì nhiệm vụ phòng vệ quan trọng nên không thể rời khỏi thao trường Tu La. Ba người chúng ta rảnh rỗi hẹn nhau đến thăm Ly Quang.

Bởi vì đã đến vài lần nên ta cũng quen biết với Giao nhân, lúc đi vào luôn chào hỏi cực kỳ thân thiết, mọi chuyện trên đời vốn không thể hoàn mỹ, Ly Quang vẫn không hề nhớ ra ta. Chẳng qua gặp gỡ nhiều lần nên hắn không còn xa cách như lúc ban đầu. Nhưng thật ra phụ thân đã phái nhiều y tiên bản lĩnh rất cao đến đây, mất không ít thời gian nên vết thương trên mặt Ly Quang đã bằng phẳng hơn nhiều, thiết nghĩ chắc không còn bao lâu nữa hắn sẽ khôi phục dung mạo như xưa. Nhưng theo ta thấy thì hắn thật ra cũng không để ý đến dung mạo xấu hay đẹp.

Ngày thứ nhất của cuộc quyết chiến, Cửu Ly dùng pháp thuật khiến cho gã nam tử cao lớn trên đài ưỡn ẹo học theo nữ nhân nhà người ta khiêu vũ, cuối cùng bước vào khoảng không té xuống đài, nó đương nhiên thắng.

Ta quyết đấu với một nam tử có đôi chùy tử kim, song chùy tiến công lên trời, từng luồng sấm sét nổ xuống muốn đốt bốn tiên thành một con chim loan trụ lông, lúc nguy hiểm ta dùng tiên chướng bao quanh thân mới thoát một kiếp. Đối thủ lợi hại như vậy, bốn tiên đương nhiên cũng không thể khinh địch, hóa ra kiếm Thanh Phong dài ba thước, ánh kiếm tỏa sáng đấu với hấn một trận, xa xa trên đài quan sát ẩn hiện bóng dáng cao ngất của phụ thân.

Lòng ta cười khổ: chỉ sợ lần này giấu không được nữa.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, mặc dù ta thắng hấn tử dùng chùy tử kim vẫn bị phụ thân gọi vào thư phòng giáo huấn một trận. Nét mặt phụ thân rất nghiêm túc, hỏi: “Phụ thân để con thư thả hai ngày, đây là kết quả? Vô Thử Nhân...ha ha ha, tên này quả thật rất hay!” Ta nghĩ người đang khích lệ ta nên lập tức vui mừng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy!”

Lại thấy người đột nhiên ngừng cười, tức giận nói: “Vô Thử Nhân, nếu con đoạt được tước vị phò mã thì trước mặt mấy vạn dân Tu La, phụ thân làm sao an bày việc hôn nhân này?”

Ta vừa nghe thấy thì biết lúc này phụ thân thật sự tức giận. Từ lúc quen biết phụ thân đến nay đây là lần đầu tiên. Ta tự biết bản thân đuối lý, lặng lẽ lấy ống tay áo lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cười trừ nói: “Sao có thể chứ? Nữ nhi cũng không phải chỉ vì rảnh rỗi quá nên nhàm chán, muốn tham gia góp vui thôi sao? Hơn nữa, cuối cùng con cũng sẽ không đoạt vị trí đứng đầu, cho dù pháp lực vô địch, thật sự có năng lực đoạt được tước vị phò mã...” Dưới ánh mắt phun lửa của người, ta cũng không dám nói tiếp những từ ngữ kiêu ngạo, giọng dần hạ thấp gần bằng tiếng muỗi kêu: “...cũng có ý muốn nhường...”

Người cười lạnh: “Đều là do bốn vương quá cứng chiều, vốn chỉ là một con khỉ, hiện giờ lại vô pháp vô thiên rồi!”

Ta lén nhìn đôi mắt hổ của người, hình như có ý buông lỏng nên nhào vào lòng người, ôm cổ người làm nũng: “Nữ nhi rõ ràng là chim Loan, người cứ khẳng khẳng nói con là con khỉ...phụ thân đảo ngược trắng đen!”

Người chỉ vào mũi ta chỉ hừ lạnh một tiếng: “Càn quấy!” Nhưng trên gương mặt nghiêm khắc chung quy đã thả lỏng hơn nhiều.

Ta vô cùng vui sướng: “Phụ thân đừng giận Loan nhi?”

Người nhìn vẻ mặt vui vẻ của ta, lửa giận sớm đã nguôi, thở dài một tiếng, tận tình khuyên nhủ: “Phụ thân không biết con lại chung tình với tên tiểu tử Nhạc Kha đó như vậy. Nếu như nó vốn là con trai thứ ba của Long Vương thì không có gì. Nhưng nó hiện giờ chẳng những là trưởng tử của Thiên Đế, mà mấy ngày trước thám tử báo lại Thiên Đế đã phế đi thái tử trước đây rồi lập nó làm thái tử. Cho dù Loan nhi giúp nó đoạt được tước vị phò mã thì cũng khó trọn mối nhân duyên này.”

96. Chương 96: Thúy Tự Sinh Hàn

Lòng ta đầy nỗi bi ai.

Thì ra lúc ở Âm Ty Địa Phủ ta không nghe nhầm.

Phụ thân thấy ta thất vọng lạnh lẽo, đau lòng nói: “Cuộc tỷ thí kén phò mã này, phụ thân rất nghiêm túc chọn phu quân cho Loan nhi. Nam nhi tộc Tu La ta cũng không kém gì nam nhi các tộc khác, con lại là công chúa cao quý, nếu trong đám đông ấy chọn được một người, ai dám khiến con uất ức chứ?”

Ta ngồi trong lòng phụ thân, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Phụ thân, nam nhi Tu La anh dũng tráng kiện, nhưng Loan nhi thích người ấy...” Ta cúi đầu trong lòng người, giấu mặt vào vạt áo người, vô cùng buồn bã: “Loan nhi thích người ấy, tuy rằng... Mặc dù có nhiều tật xấu, nhưng từ đầu đến cuối, chàng vẫn luôn ở bên cạnh con, lúc con bị người khác khinh thường, ức hiếp đều có chàng liều mình bảo vệ, bất kể chốn nào đều có chàng làm bạn. Chàng gặp nguy hiểm con sẽ lo lắng, chàng đau khổ lòng con sẽ xót xa. Lúc trước con cũng

từng do dự băn khoăn, trong lòng khó quyết định... Nhưng cuối cùng vẫn không thể nào xóa tan hình bóng của chàng trong trái tim mình...”

“Phụ thân..... Phụ thân..... Con đã chọn chàng, thì sẽ không chọn người khác.”

Bàn tay to lớn của phụ thân nhẹ nhàng vuốt lưng ta, người ngồi đối diện cũng không nói gì.

Không bao lâu, Phương Trọng tiến đến bấm bấm, Thôi Phục đang ở Thất Diệp Đường, có việc cần bấm tấu, phá tan không khí yên lặng trong phòng.

Phụ thân dặn nàng chăm sóc tốt cho ta, thở dài một tiếng mới đi về hướng Thất Diệp Đường.

Ta mặt ủ mày chau, lần theo đường cũ trở về. Phương Trọng cẩn thận đi theo, khi đến Tư Hoàng Điện thì bỗng có người trêu ghẹo: “Tỷ tỷ. tỷ sao cứ cúi đầu đi như thế, chẳng lẽ trên mặt đất có bảo bối sao?”

Chưa ngẩng đầu đã biết là Cửu Ly, ta miễn cưỡng cười với nó một cái, tiến đến vỗ vỗ vai nó: “Tiểu Ly sao lại ở đây?”

Nó liếc nhìn ra phía sau, Phương Trọng rất biết điều, mỉm cười lui ra sau hơn mười bước. Hiếm khi trên mặt nó mang theo vẻ băn khoăn lo lắng: “Tỷ tỷ, tỷ cũng biết. Hôm nay đệ lại đấu thắng, nghe nói quyết chiến cuối cùng chỉ còn năm người, Tu La vương muốn đích thân tiếp kiến?”

Về mặt ta đau khổ, thở dài: “Tỷ tỷ mới vừa bị phụ thân gọi đến răn dạy, nói tỷ càn quấy. Tuy đệ là khách, nhưng người thấy đệ càn quấy, cũng chưa chắc sẽ nhẹ tay đâu?”

Cửu Ly giật mình run rẩy, có lẽ nghĩ đến chuyện gì không hay nên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hẳn đi, nhưng lập tức đứng thẳng lưng, nghiêm nghị nói: “Tiểu Ly cũng là một bậc trượng phu, sao không thể tranh tước vị Phò mã? Tỷ tỷ nếu gả cho đệ, lập tức sẽ trở thành quốc mẫu Thanh Khâu, có gì không tốt chứ?”

Ta kinh ngạc, hoảng sợ nói: “Tiểu Ly đang nói thật?”

Nó gật đầu lia lịa, đắc ý vô cùng: “Tiểu Ly từ nhỏ đã được tỷ tỷ nuôi nấng đến lớn. Sau đó tỷ tỷ gặp phải cường địch thì đá Tiểu Ly đi. Đệ suy đi tính lại, chỉ có cách tuyệt diệu này, nếu tỷ tỷ gả cho Tiểu Ly, chắc chắn sau này sẽ bị cột chung một chỗ với đệ, không bao giờ chia xa nữa.”

Khóe miệng ta co rút, miệng có vị chan chát, nhìn đứa trẻ ngốc này mà buồn rầu—rốt cuộc nó có biết lưỡng tình tương duyệt là cái gì không?

Bốn tiên nuôi dưỡng dạy dỗ nó một thời gian, sao ngay cả chút lanh lợi thông minh của bốn tiên nó cũng chẳng học được, lại học thành mười phần hồ đồ ngốc nghếch thế này?

Nó thấy ta ngẩn người, nửa ngày cũng không nói gì thì sốt ruột lắc lắc cánh tay ta, mím môi nói: “Tỷ tỷ đừng sợ! Cửu Ly sẽ đứng nhất mà, chỉ cần tỷ tỷ đồng ý lấy đệ, đến lúc đó ngay trên đại điện, trước chúng văn thần võ tướng thành Tu La, Tu La Vương cũng sẽ không làm gì được đệ!”

Ta che giấu sự bất ngờ, rầu rĩ hỏi: “Tiểu Ly có biết phụ thê là gì?”

Tiểu tử này, nó mở to mắt nhìn bốn tiên, giống như bốn tiên đang nói chuyện gì rất buồn cười: “Tứ cô từng nói, phụ thê là làm việc gì cũng có nhau, cùng ăn cùng ngủ, nam nữ cùng vui vẻ, âm dương hài hòa.”

Trong lòng ta suy nghĩ: mấy câu này nói rất đúng vậy, tiểu tử này cũng không ngốc. Đang muốn khen nó hai câu, nào ngờ câu nói tiếp theo của nó làm cho bốn tiên thiếu chút nữa nôn ra ba lít máu.

Nó nói: “Tỷ tỷ, đệ và tỷ ở cùng nhau mấy trăm năm việc gì cũng làm cùng nhau, cùng ăn cùng ngủ, tỷ thích đệ, đệ cũng thích tỷ, đã không khác gì phụ thê, chẳng qua là chưa có sự đồng ý của cha mẹ, lễ nghĩa đại hôn mà thôi.”

Bên cạnh có một gốc cây đại thụ um tùm, bốn tiên hận không thể đâm đầu vào đó cho xong!

Nó thấy ta cắn răng trầm mặc không lên tiếng, vui vẻ cười nói: “Đệ biết tỷ tỷ sẽ đồng ý! Tỷ không nói lời nào chính là chấp nhận rồi. Theo cách nói của nhân gian, chiều này có một cái tên, gọi là ‘rút củ dưới đáy

nổi'. Cho dù Tu La vương hùng tài vĩ lược, hào kiệt đương thời, cũng không thể ở trên đại diện ngăn trở hôn nhân, chặt đứt nhân duyên của tỷ tỷ.”

Hôm nay ta vốn đã buồn bực, lại bị tiểu tử ngốc này khiến bản thân tức giận đến bật cười, chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, tựa lưng vào đại thụ phía sau, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Ly có biết tình cảm phu thê không giống như tình cảm giữa cha mẹ tỷ đệ?”

Nó chớp chớp đôi mắt màu rượu trong suốt, trông có vài phần thông tuệ, lời nói ra lại không khác gì đứa ngốc: “Khác nhau chỗ nào chứ? Lúc đệ còn nhỏ thường cùng mẫu thân nằm trên giường ngủ, sau lại cùng tỷ nằm trên giường ngủ, cái này theo như lời của Tứ cô chính là cùng làm, cùng ăn, cùng ngủ.”

Nó thấy ta dần dần tức giận, hai mắt ngấn lệ: “Tỷ tỷ nghĩ đến con rồng ngốc Nhạc Kha kia! Tuy hiện nay chứng hay quên của hắn đã hết, nhưng đệ nghe nói Thiên Đế đã gửi Thiên bồng thiếp đến bát hoang, phong hắn làm thái tử Thiên giới. Mọi người đều biết, Thiên giới và tộc Tu La bất hòa, nếu tỷ gả cho hắn thì không bằng gả cho Ly Quang ca ca..... Ít nhất Ly Quang ca ca sẽ không ngăn cản đệ quần quít bên tỷ... Nhạc Kha hắn lần nào cũng đều không thích đệ quần lấy... Kỳ thật lựa chọn tốt nhất đó là gả cho đệ...” Nói đến đây nó lại tựa như vô cùng vui vẻ, giống như ta thật sự chọn nó làm phò mã vậy.

Tiểu tử này thật có chấp chưởng tiến bộ nổi, ta quả thực không cách nào dạy dỗ, vô lực phát phát tay, thô lỗ đẩy nó tránh ra khỏi vị trí trước mặt ta: “Đi đi đi, đệ đi tìm Nhạc Kha, bảo hắn nói rõ ràng cho đệ hiểu thế nào là tình cảm cha mẹ tỷ đệ, thế nào là tình cảm phu thê, chờ đệ hiểu rõ rồi hãy tới tìm ta, xem đệ còn muốn lấy ta nữa không.”

Nó gân cổ lên muốn cãi lại, ta cưỡng ép đẩy nó cho Nhạc Kha, đương nhiên là nó không phục. Nhưng thấy ta thật sự tức giận, chỉ đành phải ỉu rĩ nhượng bộ: “Tỷ luôn hướng về hắn. Tỷ luôn hướng về hắn.” Bị ta đánh một cái vào sau đầu thì nhanh như chớp chạy mất.

Phương Trọng thấy nó đi xa rồi mới bước đến, cười nói: “Công chúa động thủ với một đứa trẻ, ta thấy nó sắp khóc đến nơi rồi.”

Tiểu tử hồ đồ này, thật cũng khóc rồi!

Ta oán hận nói: “Tiểu tử cái gì cũng không hiểu, cả ngày đều ra vẻ người lớn. Đứa trẻ này à, khóc lóc thì tốt rồi!” Nhưng ta vẫn đem bàn tay vừa đánh nó lặng lẽ giấu vào trong tay áo, chỉ có ta mới biết, lần này nổi giận chẳng qua là đang giận chó đánh mèo mà thôi.

Ai bảo nó mù mờ càn quấy, thế nhưng lại có suy nghĩ kỳ lạ, muốn lấy bổn tiên chứ.

Phương Trọng thật cẩn thận nói: “Kỳ thật đứa nhỏ Cửu Ly này, chỉ trừ việc còn hơi nhỏ ra thì mọi thứ khác đều xứng công chúa, cũng không phải là không thể”

Ta quay đầu nhìn lại, nàng vẫn giữ bộ dáng cung kính như trước, quả thật khiến ta nghi ngờ lời này không phải là lời nàng mới nói, mà tất cả chỉ là ảo giác của ta.

Sau đó nàng lại thở dài: “Tuy rằng Nhạc tiểu tử không hề kém, nhưng hiện nay y đã trở thành thái tử của Thiên tộc, Thiên Đế cũng đã chiếu cáo tứ hải, lại kèm thêm trọng thưởng muốn tìm y trở về.” Sắc mặt ta lộ vẻ sầu thảm, không yên lòng, lời nói của nàng chẳng lọt vào tai chữ nào: “Vợ chồng tình thâm tất nhiên khó cầu. Tuy rằng Vương thượng và Vương phi kiêm điệp tình thâm, nhưng hai tộc không tha thứ, còn trẻ đã ly biệt, ôm theo mối hận vạn năm. Vương thượng cô độc, hơn vạn năm nay luôn phiêu bạc tứ hải ít khi ở lại Vương thành. Nhưng ngay cả tìm kiếm khắp tứ hải, cũng khó tìm được tăm tích của Vương phi”

Giọng nói của nàng tựa như tắc nghẽn, hai mắt ta lại chưa xót, lệ nóng rơi xuống, sợ bị nàng nhìn thấy, chỉ vừa cúi đầu vừa đi vào trong.

“Nếu Vương phi còn sống, cũng chỉ mong công chúa bình an khỏe mạnh mọi việc suôn sẻ, muốn người có cuộc sống không chút sóng gió, không gặp trắc trở, không mong người cả đời cũng không gặp được người thương....Tấm lòng từ phụ của Vương, mong công chúa thông cảm....”

Ta làm sao không biết, làm sao không biết đó là tấm lòng yêu thương của Tu La phụ thân?

Thế nhưng, mặc dù trái tim là của ta nhưng nay chính ta cũng đã chẳng thể nào nắm vững nó trong tay. Tâm tâm niệm niệm, từng sợi từng sợi quấn quanh người ấy, không chịu chia lìa nửa khắc. Dù ngoài mặt ta hay nói cười tức giận, nhưng chưa từng nghi ngờ, cũng không thể lừa mình dối người, che giấu sự thật.

Cuối cùng ta bị phụ thân cưỡng ép, không được tham gia đại hội tỷ thí kén rể, chỉ ngồi ở trong cung chờ đợi kết quả.

Đại yến trong cung đêm nay, ngoại trừ văn thần võ tướng còn có năm người thắng trong cuộc tỉ thí ngày hôm nay. Nhạc Kha cùng Hùng Lực không hề lo lắng cũng giành được phần thắng, một vị khác chính là trưởng tử của Thôi Phục thúc thúc, Ma Lạc thống lĩnh quân cánh tả của Tu La thiết kỵ, ngay cả Cửu Ly cũng nằm trong số đó. Chỉ có một vị ta không biết, đó là một nam nhi cao gầy, ánh mắt giống như hàn tinh, liếc nhìn đã thấy quạnh quẽ, thật không giống nam nhi Tu La nhiệt tình nhanh nhẹn, nhưng màu da hắc rất đen, nên cũng không giống dị tộc, nghe người hầu trong điện xưng danh, hắc tên là Ninh Tàng, thì ra cũng là con trai của thần tử trong triều, chỉ là ta không biết mà thôi.

Rõ ràng trong lòng phụ thân tràn đầy tâm sự, suốt buổi tiệc chỉ uống rượu. Chúng thần thấy người không vui, tự cũng biết khuôn phép hơn rất nhiều, cung yến hôm nay có thêm vài phần lễ nghi, tiếng ồn ào cười đùa cũng nhỏ đi ít nhiều.

Thôi Phục thúc thúc là người quản lý cuộc thi đấu này, thấy cung yến vô cùng tẻ nhạt, không khỏi nói đùa vài câu: “Hôm nay Vương thượng uống rượu giải sầu, bởi vì cuộc thi đấu chọn phò mã kết thúc thì tận mắt người sẽ nhìn thấy công chúa phải lấy chồng, nên lòng không nở?”

Phụ thân gượng cười: “Hôn sự của công chúa, làm phiền Thôi khanh rồi, hôm nay Bồn vương kính Thôi khanh một ly rượu!”

Miệng ta thấy đắng đắng, nâng ly rượu trên bàn lên nhấp một ngụm, rượu ngon hương thuần xưa kia hôm nay chẳng biết tại sao cũng có mùi vị cay đắng.

Chúng thần mượn việc này làm cớ kính Thôi Phục thúc thúc. Mặc dù ngoài miệng Thôi Phục thúc thúc nói không dám nhưng cũng uống hết một vòng, mặt từ đen chuyển sang hồng, rõ ràng đã uống không ít. Ông ấy nâng ly rượu lên cười nói: “Lời của Vương thượng khiến hạ thần không dám nhận! Thần làm việc này bất quả chỉ là lấy việc công làm việc tư mà thôi!”

Chúng thần trong điện đều nhìn về phía Ma Lạc cười vang, Ma Lạc rất thẳng thắn đứng khỏi ghế, hành lễ với phụ thân rồi xoay người hành lễ với phụ tôn của mình: “Con đa tạ phụ thân đại nhân!”

Chúng thần lại cười to.

Ma Lạc này thật biết phân tích tình hình, Cửu Ly trừng mắt nhìn hắc một cái, tư lự không vui uống một hớp rượu to, lén nâng mắt nhìn ta rồi lại cúi đầu giống như vô cùng mê muội.

Ta cũng cười nhạt, thầm khen nam nhi Tu La tính tình hào sảng. Lại thấy Ma Lạc rót một ly rượu, hành lễ với ta: “Công chúa về triều, muôn người chú mục, tiểu thần có thể cùng công chúa tham gia một trận chiến cũng coi như có tình đồng đội. Từ sau trận giao chiến với Thiên tộc, tiểu thần càng khó quên tư thế oai hùng của công chúa trên chiến trường, hôm nay may mắn thắng được, vẫn mong công chúa ngó đến!”

Ma Lạc này, hắc...hắc đang cầu hôn ta trước mặt mọi người sao?

97. Chương 97: Băn Khoản Lo Lắng Là Đau Khổ Nhất

Cả điện ai nấy đều chăm chăm nhìn ta, khiến trong lòng bốn tiên hốt hoảng, nhất là Thôi Phục thúc thúc, ý cười tràn ngập, ngay đến phụ thân cũng không uống rượu nữa, quay đầu nhìn ta. Sắc mặt Nhạc Kha đương nhiên không tốt, toan đứng dậy nhưng bị Hùng Lực nhanh tay lẹ mắt, một tay ấn xuống ghế. Cửu Ly lo lắng không yên, hướng ánh mắt về phía Ma Lạc không ngừng trợn tròn.

Ta nhấc ly rượu trong tay, nở nụ cười yếu ớt với Ma Lạc, trong lòng nhịn không được mắng Thôi Phục thúc thúc mấy lần, ý mình là lão đại thần, ở nơi này ép buộc công chúa đồng ý, đúng là lão hồ ly.

“Ma Lạc thống lĩnh nói gì vậy! Trận chiến hôm ấy, may mà chúng tướng đồng tâm hiệp lực, khai hoàn trở về cũng không phải công trạng của riêng Thanh Loan, lẽ nào dám nhận một mình? Về phần “chung quanh” thì...” Quét mắt một lượt qua năm người, bày ra dáng vẻ lưỡng lự khó quyết: “Có thể đánh thắng các nam nhi trong cuộc tỷ thí lần này, đều là những người xuất chúng, Thanh Loan thật sự khó định... Chi bằng thư thả ít ngày, đợi đến khi Thanh Loan và chư vị trở nên thân thuộc, lại quyết định cùng vị nào kết duyên? Không bằng Ma Lạc thống lĩnh trước uống cạn ly rượu này đã?”

Gương mặt vui vẻ của Thôi Phục thúc thúc hiện lên một tia thất vọng, ngay cả gương mặt hòa nhã rộng lượng của Ma Lạc cũng mang đôi nét miễn cưỡng. Hắn uống ly rượu, nở nụ cười yếu ớt ngồi xuống.

Yến ẩm trước giờ vốn vô vị, đặc biệt là yến tiệc ngày hôm nay, chúng đại thần chỉ chăm chú quan sát ta và năm vị thiếu niên trẻ tuổi trước mặt, thật sự có chút ăn không tiêu. Yến tiệc được một nửa, ta liền mượn cơ thể khó chịu, dẫn theo Phương Trọng rời đi.

Phương Trọng thấy ta tâm tình không tốt, một đường không nói tiếng nào, đến khi tới bên sườn điện, trong khung cảnh cả điện tĩnh mịch vắng lặng vang lên tiếng khóc trầm thấp. Tư Hoàng Điện ban đêm trước giờ ít người vắng tiếng, đột ngột nghe thấy, lại thêm bốn tiên mấy ngày trước còn mới trở về từ U Minh Giới, tóc gáy toàn thân dựng đứng, đột ngột quay đầu níu chặt cánh tay Phương Trọng, lấp ba lấp bắp, lời nói cũng có chút nói không tròn câu: “Không... Không phải là oán hồn đuổi tới chứ?” Nhớ tới nữ quỷ treo cổ nơi Vong Xuyên Hà, ta nhịn không được liền run rẩy.

Nàng ấy “phì” một tiếng bật cười: “Điện hạ nhất gan đến vậy sao? Với pháp lực của người, lẽ nào ngay đến một du hồn cũng không thu thập được, Phương Trọng không tin!” Lại nhíu mi buồn bực nói: “Không biết là nô tỳ nào, thật quá vô lễ, dám ở trong Tư Hoàng Điện than khóc, nếu để Vương biết được, sợ là sẽ bị phạt nặng!”

Ta bị nàng nhanh tay nhanh chân dẫn vào chính điện, nhưng thấy phía bên trái, nơi phụ thân ngày thường vẫn đặt di vật của mẫu thân có một người đang rạp thấp mình xuống, dưới ánh sáng minh châu nhấp nháy, tay ôm một bộ y phục cũ của mẫu thân, bờ vai run run, khóc đến thương tâm.

Phương Trọng dè dặt giọng hô: “Nô tỳ to gan không muốn sống nữa rồi, di vật của Vương phi người cũng dám động vào?”

Người đang quỳ rạp đó quay đầu lại, chính là Hồng Oanh, đôi mắt khóc đến đỏ ửng, bị Phương Trọng quát thì sợ đến tiếng khóc cũng ngừng bật, ngẩng ngẩn nhìn hai người chúng ta, vật nàng đang ôm trong tay chính là một bộ y phục cũ của mẫu thân, chỉ là trên bề mặt sớm đã bị nước mắt làm ướt.

Phương Trọng trông thấy, sắc mặt tức thì trắng bệch, từ trắng lại chuyển sang xanh, tiến lên một bước giắt lấy bộ y phục trong tay Hồng Oanh, chỉ vào vệt nước mắt bên trên, là một nữ quan trước giờ luôn hiểu chuyện, nhưng hiện giờ nàng lại gấp đến độ không biết làm sao: “Biết làm thế nào đây? Biết làm thế nào đây?”

Phụ thân ngày thường lúc ở trong điện sẽ cầm bộ sam y thúy bích này mà ngậy người, có một lần ta âm thầm vào trong điện, muốn trêu chọc người nhưng lại thấy người nhẹ nhàng dán mặt lên trên bộ y phục, trên mặt là vẻ quyến luyến không rời, như thể đây không phải một bộ y phục cũ mà chính là gò má của mẫu thân. Bộ thúy sam này người ngày nào lại không cầm trong tay mà vuốt ve vài lần?

Sự kiện hệ trọng, nếu như phụ thân trông thấy vệt nước mắt bên trên, sợ rằng người sẽ muốn đánh chết Hồng Oanh.

Ta giữ tay Phương Trọng đang cuống quýt đi đi lại lại trong điện, thập phần khó hiểu: “Hồng Oanh, ta biết cô không phải chỉ mới một ngày, thấy cô cẩn trọng dễ gần, cho dù bị Đan Chu đánh đập cũng chưa từng thấy cô rơi lệ lần nào, vì sao từ sau khi đến thành Tu La, ba lần bốn lượt đều trông thấy cô nỉ non không ngừng, lẽ nào là có ẩn tình gì?”

Phương Trọng kéo tay áo ta: “Điện hạ, đều là thời khắc nào rồi người còn muốn tra hỏi, vạn nhất Vương đến thì làm sao đây?”

Ta trấn an Phương Trọng đang luống cuống: “Tỷ tạm thời nghe lời của Hồng Oanh đã, chuyện ngày hôm nay, nếu như không hỏi rõ ràng, hôm khác chuyện như thế này sẽ lại tái diễn, ta không muốn phụ thân nổi giận lôi đình!”

Hồng Oanh lao lên trước, ôm lấy hai chân ta, nức nở nói: “Bẩm tiểu công chúa, hôm nay chính là ngày giỗ của Lão thống lĩnh.”

“Cô nói lão thống lĩnh, lẽ nào là ngoại tổ mẫu của bốn điện?”

Nàng nước mắt ràn rụa, bi thương nức nở: “Đúng vậy! Hồng Oanh lúc nhỏ được lão thống lĩnh cứu giúp, mặc dù cho hầu hạ nhị công chúa, nhưng lại được người coi như nghĩa nữ, đối đãi với nô tỳ như mẹ, nhị công chúa thì coi nô tỳ như tỷ muội ruột thịt. Mỗi lần nhớ đến lão thống lĩnh và nhị công chúa đều oan ức chết thảm, Hồng Oanh liền bi thương tận tâm, khó mà kìm được!”

Mẫu thân chết thảm, đây đã chẳng phải là điều bí mật gì, nhưng ngoại tổ mẫu...Ngoại tổ mẫu lão nhân gia người không phải qua đời vì bệnh sao?

“Hồng Oanh, cô đừng nói vậy! Mặc dù dì nói mẫu thân làm ngoại tổ mẫu tức chết, nhưng Thanh Loan quyết không tin!” Trong lòng ta nghi hoặc không thôi, như thể có một dự cảm đáng sợ nào đó, muốn biết nhưng cũng sợ điều mình sẽ biết.

Hồng Oanh ban đầu đang quỳ rạp dưới chân bốn tiên đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói phẫn nộ lạnh lạnh: “Nói vậy! Lão thống lĩnh chính là bị bà ta sát hại!”

Đỉnh đầu có một tia sét “ầm” lóe!

Ta lùi về sau một bước, mơ hồ nhìn Phương Trọng, bản thân tựa như rơi vào một cơn ác mộng, chỉ cần nhìn Phương Trọng nhiều một chút thì sẽ tỉnh lại. Dì độc ác, ta sớm đã lĩnh ngộ, nhưng nếu nói dì tự tay giết chết ngoại tổ mẫu, bất luận thế nào ta cũng không tin được.

Phương Trọng hốt hển nói: “Hồng Oanh, người cũng biết chuyện này can hệ trọng đại? Cho dù hiện giờ người không còn ở núi Đan Huyết, nhưng đặt điều dèm pha tộc trưởng thì quá ác độc rồi!”

Trong mắt Hồng Oanh là vẻ tuyệt vọng, thế nhưng nàng lại trở nên bình tĩnh, đưa tay lau nước mắt trên mặt, nặng nề hướng phía ta liên tục dập đầu, đến tận khi trán đã chảy máu mới ngược lên, đôi mắt đỏ chạch, đáng vẻ không còn thiết đến gì nữa: “Năm đó Hồng Oanh chẳng qua chỉ là một tiểu yêu tu luyện thành người, bị một ác hồ bắt lấy định ăn thịt, may mà được lão thủ lĩnh cứu giúp, dẫn về núi Đan Huyết. Hồng Oanh không cha không mẹ, cô độc một mình, được lão thống lĩnh thương xót, thu làm nghĩa nữ. Hồng Oanh cảm kích đại ơn cứu mạng của lão thống lĩnh, liền xin lão thống lĩnh cho làm thị nữ thiếp thân của Nhị công chúa. Tiếng là thị nữ, kỳ thực tình như tỷ muội. Sau này Nhị công chúa du ngoạn khắp nơi, trong suốt mấy vạn năm, Hồng Oanh liền quay về hầu hạ bên cạnh lão thống lĩnh. Sau đó Nhị công chúa cùng Tu La Vương thành thân, lão thống lĩnh cũng biết chuyện này. Người biết rõ Thiên tộc và Tu La Tộc bất hòa đã là chuyện suốt mấy vạn năm. Chỉ âm thầm than tiếc không thể thiết tiệc khoản đãi, đưa Nhị công chúa xuất giá. Sau này nghe nói Nhị công chúa sinh hạ con gái, liền âm thầm lấy Phượng Viêm Lệnh bảo vật của tộc ta, định bảo Hồng Oanh đem làm lễ vật chúc mừng tiểu công chúa được sinh hạ, gửi đến thành Tu La.”

“Phượng Viêm Lệnh?” Bốn tiên chưa từng nghe qua.

Phương Trọng kinh ngạc nói: “Phượng Viêm Lệnh nghe nói chính là thần vật hộ thể được các đời tộc trưởng Phượng tộc truyền lại, chính là thượng cổ thần khí. Năm đó nghe nói Phượng tộc lão thống lĩnh yêu thương Vương phi, không ngờ lại thương người đến như vậy!”

Hồng Oanh mỉm cười chua xót: “Nếu không phải vì Phượng Viêm Lệnh, lão thống lĩnh lý nào lại gặp phải bất trắc? Chuyện này vốn dĩ rất cơ mật, lão thống lĩnh vào sáng sớm ngày thứ hai đã lệnh cho nô tỳ nửa đêm xuất phát, người ở đỉnh Phượng Dục Nhai tiễn nô tỳ, đến lúc đó lại đưa Phượng Viêm Lệnh. Đêm đó nô tỳ đến đỉnh Phượng Dục nhai, xa xa liền nghe thấy tiếng hai người đang tranh cãi kịch liệt. Vội vàng trốn vào một bụi rậm trộm nghe. Thì ra là Xích Diễm trưởng công chúa. Bà vừa dùng lời lẽ ác độc nguyên rủa Nhị công chúa chết sớm, vừa cười giễu lão thống lĩnh uống phí tâm tư, lại yêu thương Nhị công chúa, người hiện giờ ở thành Tu La, sẽ không quay trở về nữa. Lại cực kỳ oán hận hỏi, vì sao mọi người đều yêu thích Nhị công chúa?”

Trong mắt nàng hai hàng lệ tuôn rơi, giống như đang chìm vào cảnh tượng năm đó.

Vốn dĩ câu mọi người đều yêu thích mẫu thân của dì, cũng không có gì sai.

Năm đó, dưỡng Phượng Đạm đích thực có ý với mẫu thân. Chỉ là mẫu thân tuổi tác còn nhỏ, mà dưỡng thân lại mang trọng trách bảo vệ Phượng tộc, tuổi tác lại tương đương với dì, ngoại tổ mẫu sớm có ý muốn hai người thành thân, dưỡng không còn cách nào, đành cưới dì. Sau khi thành thân dì nghi thần nghi quỷ, phu thê bất hòa. Không dễ dàng gì mới sinh được Đan Chu, ngoại tổ mẫu cho rằng hôn nhân của hai người cũng coi như suôn sẻ. Thêm nữa, từ sau khi dì thành thân, mẫu thân liền rời khỏi núi Đan Huyết du ngoạn khắp nơi, bấy giờ đã gả cho người khác.

Không ngờ đêm nay bị dì chất vấn, người lập tức hối hận vô cùng, mắng dì lòng dạ hẹp hòi, không tha thứ cho tiểu muội. Dì nếu đã biết ngoại tổ mẫu muốn đem Phượng Viêm Lệnh tặng ấu thân, đương nhiên ra sức ngăn cản, lập tức động tay động chân với ngoại tổ mẫu. Ngoại tổ mẫu tiên pháp cao thâm, chỉ là niệm tình mẫu tử, chưa từng nhẫn tâm xuống tay, nhưng dì lại chiêu chiêu ngoan độc, lập tức bức bà phải giao ra Phượng Viêm Lệnh.

Theo như Hồng Oanh nói, ngoại tổ mẫu ngoài mềm trong cứng, bị dì dùng mọi cách ngăn cản, lấy ra Phượng Viêm Lệnh, chỉ vào dì tức giận mắng: “Nghịch chương! Núi Đan Huyết vạn năm tổ tiên cư ngụ đều truyền lại cho ngươi, Hoàng Nhi phiêu bạt tứ phương, ta chẳng qua cho con bé một món đồ hộ thân bên mình, cũng cho phép ngươi tùy ý ngăn cản?”

Dì khàn giọng điên cuồng: “Phượng Viêm Lệnh rõ ràng là vật của trưởng tộc Phượng tộc, sau này là đồ vật nên truyền lại cho con, sao có thể giao cho tiểu tiện phụ đó?”

Ngoại tổ mẫu vốn rất mực yêu thương mẫu thân, lập tức phản nộ vô cùng, liên tục cười lạnh: “Nếu như không thể đưa cho Hoàng nhi, ta liền hủy lệnh này!” Nói rồi một luồng ánh sáng hồng hỏa lập tức xuyên qua Phượng Viêm Lệnh, dì liều lĩnh lao về phía trước, trong cơn hoảng loạn cướp lấy Phượng Viêm Lệnh. Phượng Viêm Lệnh này vốn dĩ chính là thượng cổ thần khí, ngoại tổ mẫu dùng tu vi của cả cuộc đời, lúc kiệt sức bị dì xuống tay hạ sát. Dì xuất chiêu, điên cuồng đánh tới, ngoại tổ mẫu lại lao lên trước cướp lại Phượng Viêm Lệnh, thần khí trong Phượng Viêm Lệnh liền ồ ạt đâm vào ngực ngoại tổ mẫu, ngoại tổ mẫu khí tuyệt vong mệnh ngay tại chỗ!

Hồng Oanh thấy ngoại tổ mẫu từ trần, trong lúc bi phẫn kinh hoàng, đang muốn hiện thân thì trông thấy từ trong rừng đã có một người bước ra, thần sắc nghiêm nghị, xông về phía trước chạy đến nơi đó, nương nhờ vào ánh trăng sáng, nàng nhận ra người đó chính là Phượng Đạm.

Phượng Đạm cũng giống như Hồng Oanh, đều là cô nhi. Có điều chân thân Phượng Đạm chính là phượng hoàng, từ nhỏ được ngoại tổ mẫu thu dưỡng, tình như con ruột, cực kỳ hiếu thuận. Sau khi trưởng thành lại thành thân với dì, phận là con rể, lúc này không kịp ứng cứu, thấy ngoại tổ mẫu lìa trần, gần như bi phẫn cuồng loạn, nghiêm khắc chỉ trích dì, quan hệ phu thê của hai người vốn đã không hòa hợp, lúc này chính là đã không còn cơ hội cứu vãn.

Dì tự tay sát hại thân mẫu, lẽ nào còn sợ điều gì nữa? Bà chạy đến dưới chân ngoại tổ mẫu, tức giận oán trách người yêu thương con gái nhỏ quá đáng, nhưng lại không hề bận tâm đến sống chết của bà. Phượng Đạm phản nộ vô cùng, oán giận bác bỏ: bà giết hại mẫu thân đã không hối cải, lại còn đem mọi tội lỗi đẩy hết cho người đã khuất. Nếu ngoại tổ mẫu không yêu thương bà, lẽ nào lại ép hai người thành thân? Chỉ vì biết được bà một lòng với Phượng Đạm, suy tính mọi đường để dưỡng thành thân với một phụ nữ lòng dạ rắn rết như bà—Hôm nay hối hận cũng đã muộn màng!

98. Chương 98: Nửa Đời Còn Lại, Xin Gửi Biển Ngàn

Ta ngậm ngốc đứng tại chỗ, bị chuyện này kinh hãi đến độ không thể động đậy.

Những năm qua dì giả mạo công chính, một khi bị bóc trần, lộ ra bên trong chính là độc ác rắn rết, sự đáng sợ này còn vượt xa sở liệu của ta.

Ta ôm bộ y phục của mẫu thân một hồi lâu, cảm thấy trên đó đã bị nước mắt thấm ướt đầm, trong lòng chua xót không thua gì Hồng Oanh. Ngồi phịch xuống, đỡ Hồng Oanh dậy nức nở nói: “Nếu như cô đã là nghĩa nữ của ngoại tổ mẫu, là nghĩa muội của mẫu thân, đương nhiên cũng là dì của Thanh Loan, đại lễ như vậy, sau này vạn vạn không thể thi lễ nữa!”

Hồng Oanh lúc đầu không chịu, sau bị ta kéo dậy, có lẽ vì thể lực mệt mỏi, nàng ngã về sau, bệt xuống trên nền đất kim chuyên. Trong lòng ta hoang mang khó định, ngồi sát bên nàng. Lần này Phương Trọng cũng không hề quở trách gì nàng, cũng ngồi xuống bên cạnh, trầm ngâm nói: “Nói như vậy, năm đó đại phò mã Điều tộc Phương Đạm tạ thế, cũng có can hệ tới chuyện này?” Sắc mặt nàng bỗng trắng bệch, như thể vô cùng sợ hãi: “Lẽ nào cái chết của Phương Đạm cũng là vì Xích Diễm?”

Ta vuốt ve y phục của mẫu thân, mơ hồ như thể trông bộ y phục ấy chứa đựng hơi ấm của người, có thể khiến tâm thần ta phấn chấn: “Chuyện này có lẽ không can dự gì đến dì đâu? Nghe nói dưỡng qua đời trên chiến trường khi giao chiến với tộc ta.”

Đôi mắt Hồng Oanh phấp phỏ, lại rưng rưng rơi lệ: “Chuyện này, cũng có quan hệ rất lớn tới Đại công chúa.”

Thì ra từ khi dưỡng tận mắt chứng kiến dì sát hại ngoại tổ mẫu, trong lòng đau đớn vô cùng, nhưng hai người đã có Đan Chu, dưỡng lại không có dũng khí ở trước mặt người trong tộc vạch trần chân tướng. Đêm đó dì đem ngoại tổ mẫu về Phương Tế Cung, nói với bên ngoài là ngoại tổ mẫu vì chuyện mẫu thân thành thân mà tức giận đến sinh bệnh. Chính vào lúc này, chiến tranh giữa Thiên tộc và Tu La tộc lại nổ ra, dưỡng Phương Đạm vốn dĩ không cần tự mình ra chiến trường, nhưng dưỡng lại dâng sớ lên thiên đình xin ứng chiến, dẫn theo một đoàn chiến tướng Điều tộc, đi đến chiến trường.

Có một binh tốt Điều tộc may mắn sống sót trong trận chiến đó tận mắt trông thấy sự anh dũng của dưỡng, đao kiếm ở ngay trước mặt, mắt cũng không hề chớp, bao nhiêu lần lấy thân tiếp cứu, hoàn toàn không chú ý đến an nguy của bản thân, cuối cùng hi sinh trên chiến trường.

Cái chết của dưỡng truyền đến Điều tộc, bên ngoài loan truyền dì phụ thê tình thâm, nỗi đau mất chồng khiến dì gần như phát điên, đại thống lĩnh không chịu đựng được đả kích mất đi con rể, cuối cùng qua đời vì bệnh.

Duy chỉ có Hồng Oanh biết, ngoại tổ mẫu sớm đã tạ thế, chỉ là dì tìm giường huyền băng bảo dưỡng thi thể người mà thôi. Dưỡng Phương Đạm vốn dĩ trong lòng căn rứt vì không thể cứu ngoại tổ mẫu, một lòng muốn chết.

Dì Xích Diễm mất mẹ tang chồng, cùng lúc chịu hai sự đả kích lớn, đem toàn bộ nợ nần này tính hết trên người mẫu thân, vì vậy thượng sớ lên Thiên Đế, xin xử phạt mẫu thân. Phụ thân đang ở chiến trường, vì vậy bà tính kế lừa mẫu thân về núi Đan Huyết. Mẫu thân nhớ ngoại tổ mẫu, vừa nghe ngoại tổ mẫu lâm bệnh, người truyền tin lại nói không thích Tu La, lập tức dắt theo Nhạc Kha và ta quay về núi Đan Huyết.

Toàn bộ đều không ngoài sở liệu của dì, mẫu thân quả thật đã chết dưới chín chín tám mốt đạo Hồng Thiên Huyền Lôi.

Chỉ có một điều dì không ngờ tới, chính là bên người mẫu thân lại dẫn theo Nhạc Kha và ta.

Nhạc Kha bị trúng Hồng Thiên Huyền Lôi suýt nữa hồn phi phách tán, may có phụ thân tập hợp lại trấn giữ tại địa cực Đông hải, còn ta, lại lưu lạc đến núi Đan Huyết, trở thành mỹ danh cho sự nhân nghĩa của dì.

Ta với Nhạc Kha vốn dĩ như sao Hôm với sao Mai, nhưng vì ân oán tình thù của phụ mẫu hai bên, thế nhưng lại ngoài ý muốn gặp gỡ làm bạn với nhau suốt mấy ngàn năm.

Chuyện cũ giăng mắc, quá nhiều khúc chiết. Ta phần nộ vô cùng, tức giận nói: “Dì độc ác như vậy, hại chết mẫu thân và ngoại tổ mẫu, giả nhân giả nghĩa, vô liêm sỉ đến như vậy, sao lại có thể an ổn mà sống đến tận bây giờ?”

So với sự phẫn nộ của bốn tiên thì Phương Trọng lý trí hơn nhiều, khí thế bức người nói: “Hong Oanh cô nương, cô chính là thị nữ thiếp thân của Vương Phi, Phương Trọng sớm đã nghe nói, chỉ là cô nếu như đã biết được bí mật này, Điều tộc Xích Diễm lẽ nào lại tha cho cô sống tới bây giờ?”

Lời này của nàng có vài phần đạo lý, bốn tiên bị thù hận bốc lên tới đầu, suy nghĩ không thấu đáo, may mà có nàng nhắc nhở.

Hong Oanh mỉm cười buồn bã: “Chuyện này can hệ trọng đại, Phương nữ quan nghi ngờ cũng là lẽ thường. Chuyện sát hại lão thống lĩnh trên đỉnh Phương Dược Nhai năm đó, Trưởng công chúa không hề biết ta đã tận mắt chứng kiến. Duy chỉ có Phương Đạm phò mã đại khái biết được một chút, nô tỳ nhớ trên đỉnh núi lúc người bước ra, từng liếc nhìn về chỗ nô tỳ ẩn nấp. Về sau trưởng công chúa cũng chưa từng manh động, chính vì nô tỳ đã lén trộm đi Phương Viêm Lệnh.”

Nàng trộm Phương Viêm Lệnh?

Dì chưa từng xé da lóc thịt nàng, chỉ vì một nguyên do: “Dì đến tận bây giờ vẫn chưa tìm thấy tung tích của Phương Viêm Lệnh?”

“Tiểu công chúa thông tuệ!” Nàng cười khổ nói: “Từ khi lão thống lĩnh tạ thế, nô tỳ kinh hoàng phần nộ bất an, dựa vào pháp lực của bản thân cũng chẳng thể nào thay lão nhân gia người báo thù. Ban đầu cất giấu Phương Viêm Lệnh còn vì trông mong có thể để Nhị công chúa biết được chuyện này, thay lão thủ lĩnh báo thù. Nào ngờ không bao lâu thì Nhị công chúa cũng bị Trưởng công chúa bày kế sát hại. Nô tỳ tâm tàn ý lạnh. Nhưng hôm đó sau khi Nhị công chúa qua đời, Điều tộc trên núi Đan Huyet ai nấy đều trông thấy đứa con côi của Nhị công chúa, Xích Diễm vì mỹ danh nhân nghĩa của mình, vì vậy mới ôm tiểu công chúa về Phương Tê Cung. Vài lần nô tỳ thỉnh xin hầu hạ tiểu công chúa, Xích Diễm đều không đồng ý, nhất quyết để nô tỳ hầu hạ con gái bà ta, chính là để tiện giám sát. Hơn vạn năm qua, bà ta thử bao nhiêu cách cũng đều không thể lấy được Phương Viêm Lệnh từ chỗ nô tỳ, lần này Đan Chu bị thoái hôn, tính khí so với trước đây càng bạo phát hơn, phát tiết đến độ đem nô tỳ đánh gần chết, bà ta cứu nô tỳ từ trong tay Đan Chu, cho rằng nô tỳ hấp hối, lúc này mới lơ lỏng phòng bị, nô tỳ biết tiểu công chúa đã quay trở về thành Tu La, mới liều hơi thở cuối cùng lén trốn đi. Cũng do Đan Chu náo loạn quá mức âm ỉ, khiến bà ta không có thời gian bận tâm.”

Phương Trọng giống như không tin, kinh ngạc nói: “Lúc cô bị trọng thương, mấy thị nữ hầu hạ cô cũng chưa từng trông thấy Phương Viêm Lệnh trên người cô, lời này của cô chẳng qua là muốn dọa công chúa lơ mơ còn chưa trải sự đời? Mong người khí nóng bốc đầu, thay cô báo thù?”

Bốn tiên hồ đồ chỗ nào?

Ta lờm Phương Trọng, ngẫm nghĩ nói: “Dì đã tìm hơn vạn năm, nếu như dễ dàng cất giữ trên người thì sớm đã bị phát hiện rồi, nàng sao còn giữ được tính mạng? Nhất định là giấu ở một nơi bí mật rồi.”

Hong Oanh mỉm cười tự giễu: “Năm đó nô tỳ theo lão thống lĩnh học được một vài chú thuật, trong đó có một chú thuật chính là đem thần khí ký gửi vào bên trong đan nguyên của chính mình. Tiên thuật bình thường sẽ tìm không thấy. Chỉ là chú thuật này có chút cay độc, sau này nếu muốn lấy thần khí này, chỉ cần phá vỡ nội đan của người đó, thần khí tự nhiên sẽ xuất ra.”

Bất luận thế nào, ta chưa từng cho rằng Hong Oanh lại cứng rắn thế này, nhưng lại nhịn không được vỗ tay khen ngợi nàng: “Chiêu này của cô rất hay! Dì tìm không thấy Phương Viêm Lệnh, đương nhiên sẽ không dám giết cô. Nhưng nếu không thể giết người, Phương Viêm Lệnh này cũng sẽ không xuất hiện, bà vĩnh viễn cũng tìm không ra!”

Hong Oanh quỳ xuống, khóc nói: “Thân này của nô tỳ đều là do lão thống lĩnh ban tặng, hiện giờ tâm nguyện đã thành, sự tình cũng phân trần rõ, tự mình hủy đi nội đan, đến lúc đó tiểu công chúa thu được Phương Viêm Lệnh, xin hãy thay lão thống lĩnh và Nhị công chúa trả đại thù này, nô tỳ hóa thành gió cũng là một lần gió biết chữ tín.” Nói rồi nâng người dậy, bốn tiên kinh hãi xông lên phía trước “Cô không thể chết! Đừng nói chuyện này cơ mật, đến bây giờ duy chỉ có một mình cô biết được sự tình, muốn vạch trần dì trước mặt Điều tộc cũng cần phải có nhân chứng. Lại nói phụ thân pháp lực cao cường, nhất định có thể tìm được biện pháp giải chú thuật này.”

Nàng ngậy ngẩn cười: “Hóa giải hay không hóa giải nào có quan trọng gì? Ban đầu lúc nô tỳ sử dụng chú thuật này, đương nhiên chưa từng nghĩ qua một ngày nào đó có thể giải được. Nếu như có người có thể hóa giải, sớm đã bị trưởng công chúa đoạt lấy Phương Viêm Lệnh rồi.”

Hiện thời Phương Trọng cuối cùng cũng đã tin lời của Hồng Oanh, thấy ta kéo cánh tay phải muốn nàng đứng dậy, Hồng Oanh nhất định không chịu, nàng cũng tiến lên trước giúp ta đỡ cánh tay nàng ấy, thở dài: “Ta không biết Hồng Oanh cô nương liệt nghĩa như vậy, là ta mạo muội, xin cô thứ lỗi! Chỉ là muốn Điều tộc thủ lĩnh chịu hình phạt, chuyện này không tính toán lâu dài thì không được, Hồng Oanh cô nương vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Còn Phương Viêm Lệnh, tiểu công chúa cũng không dùng đến, chi bằng trước hết vẫn ký gửi trong người cô nương. Cô đã bảo quản hơn vạn năm cũng không phải nhất thời, theo ta thấy để cô bảo quản vẫn an toàn hơn!”

Hồng Oanh bị lời này của nàng thuyết phục, liền lau nước mắt đứng dậy, cáo lỗi lui ra.

Tâm thần ta hoảng loạn, chỉ ôm chặt y phục của mẫu thân, đem chuyện này giấu lại một lần nữa từ đầu đến cuối. Phương Trọng tiễn Hồng Oanh đi rồi quay lại đẩy ta: “Công chúa, chuyện này người muốn xử lý thế nào?”

Ta ngậy ngẩn ôm y phục mẫu thân, mơ hồ như thể cảm giác được mùi hương của người vẫn còn lưu lại trên chiếc áo ấy, tưởng tượng ra cảnh năm đó người bị đánh chín chín tám mốt đạo Hồng Thiên Huyền Lô, trong lòng quặn lên từng đợt, cơ hồ muốn nói cũng thốt không được một câu. Tuy nhiên, Phương Trọng lại bức bách hỏi, ngẫm nghĩ, nói: “Đợi phụ thân quay về, tỳ đem chuyện này bẩm rõ với người, tùy phụ thân xử trí.”

....Ta thật sự muốn cầm kiếm chém đến Phương Tê Cung, một đao kết liễu sinh mạng Xích Diễm...Không, một đao kết liễu là quá hời cho bà ta rồi, ta cũng phải đem bà ta chém tám mươi một nhát, để bà ta cũng thử nếm trải cảm giác đau đớn khổ sở mà mẫu thân phải chịu năm xưa... ..

Một đêm này yến tiệc trong cung kéo dài đến tận khuya, phụ thân uống có chút say, ta nghe thấy tiếng ken két của cửa lớn nơi chính điện, nghe thấy người hỏi Phương Trọng: “Công chúa đã ngủ? Lẽ nào giận rồi?”

Nền đất bên trên nội điện trong Tư Hoàng Điện rải một lớp bột phấn trắng phát sáng lấp lánh, mơ hồ như tấm ánh trăng. Chính là vụn phấn của minh châu chiếu sáng nội điện bị ta dùng tiên pháp đánh vỡ. Trong bóng đêm cô tịch ta ôm lấy y phục mẫu thân, ngồi ngây ngốc hồi lâu.

Ta nghe thấy lời đáp của Phương Trọng, cách hai cánh cửa điện nặng nề, giọng nói nàng cũng không rõ ràng, sau đó là một tiếng quát lớn, dường như phụ thân lại đánh bay một chiếc ngọc án, nghe thấy tiếng người gầm lên: “....Sao có thể đem chuyện này nói với Thanh nhi....”

Cho dù là lần bị đi Xích Diễm lập mưu, ta trở lại thành lần đầu tiên cũng chưa từng thấy người nổi giận bồng bồng như vậy, trong lòng hoảng hốt, lần trước thấy Hồng Oanh đau đớn khóc lóc, phụ thân đã nổi giận, lẽ nào chuyện này người sớm đã biết rõ sự tình? Chỉ là giấu ta?

Ta biết trong lòng người, mẫu thân là một bóng hình không thể nào chạm đến, cái chết của mẫu thân chính là hồi ức đau đớn nhất suốt cuộc đời này của người. Hồng Oanh lại đem nội tình bên trong thâm sự này vạch ra, không khác gì nặng nề rạch lên vết sẹo của phụ thân, nhưng nghe tiếng phụ thân nổi giận, chính là vì sợ ta đau khổ.

Nhạc Kha là trưởng tử của Thiên đế...Năm đó hạ lệnh đánh mẫu thân hồi phi yên diệt, chính là Thiên Đế hiện tại Tiên Nghiêu, là thân phụ của hồn phách người ấy...

Trong lòng ta đau đớn đến không cách nào thổ nổi, như thể có một lưỡi đao cùn đang từng nhát từng nhát cắt xuống, muốn đem chuyện cũ từng chút từng chút bới lên, dùng mỗi hận cũ này đào xới ra người đó trong lòng ta...Ít nhất là từ giờ sẽ quên đi...Từ giờ sẽ rời xa...

Ta nhắm mắt lại, có giọt lệ nóng hổi trào ra.

Bên tai là âm thanh trầm thấp của Phương Trọng nơi chính điện, ta biết, để phụ thân nghe được chuyện xưa oán cũ này, chính là rạch lên miệng vết thương nơi người, khiến miệng vết thương đó máu tươi lại ràn rụa chảy, cho dù là vậy, ta vẫn không thể lùi bước.

Cánh cửa lớn của chính điện “bang” một tiếng, có tiếng bước chân nặng nề bước đến, cửa sườn điện cũng bị mở tung, một bóng người cao lớn sừng sững như núi, chậm rãi tiến vào, ôm chặt lấy cả ta và chiếc áo của mẫu thân đang giữ trong ngực vào lòng, ta ngồi bất động trên ghế đã lâu, toàn thân cứng đờ, nặng nề tựa ra phía sau, cảm giác được toàn thân đều tiến vào trong một lồng ngực dịu dàng ấm áp, phẳng phất như chỉ một khắc này, bản thân trở thành một điều gì không biết đến sự đời kia.

99. Chương 99: Thiên Nhai Quyện Khách (chân Trời Xa Xăm, Mối Chân Lữ Khách)

Ta níu chặt tay áo Nhạc Kha, rõ ràng con đường trước mắt còn chưa rõ, nhưng lại liệu mình không chịu để hấn quay về Thiên đình làm Thái tử- Bướm bình như vậy, quả thật không giống ta thường ngày.

Hắn nhíu chặt đôi mi dài, kéo dài giọng : “Thanh nhi, nàng định thế nào?”

Ta định thế nào?

Nâng mắt nhìn quanh, phụ thân đứng cách đó ba bước quắc mắt nhìn: “Nha đầu, lẽ nào con còn muốn đi theo tiểu tử này, vậy thì đừng gọi ta là phụ thân nữa?”

Trong lòng ta đau đớn, trầm suy vạn tính đều không được, lập tức khóc lớn, trước giờ luôn cẩn thận tránh để sự việc như thế này xảy ra, không ngờ vẫn không thể nào tránh được phải chọn lựa như vậy, chuyện đến trước mắt, bảo ta phải chọn một người, ta đều không nỡ rời xa.

Nhạc Kha lạnh lùng nói: “Thanh nhi, nàng ngăn cản tiền đồ của ta như vậy, nàng cũng biết từ lúc ta rời Thiên đình, đợi ngày này đợi đã vạn năm rồi?”

Ta hoảng hốt nhận ra, hấn rời Thiên đình đã hơn vạn năm, từ lúc đi theo mẫu thân, trong đó có biết bao gian truân, một lời không thể nào nói hết, ngay đến bản thân cũng nhận không được mà xem thường sự ích kỷ của chính mình, nhưng trong lòng thật sự khó chịu, vừa khóc vừa hỏi: “Chàng đi như vậy là đặt ta ở nơi nào? Lẽ nào đối với ta một chút suy nghĩ cũng không có?”

Bình thường trong lòng ta đối với hấn cho dù là dựa dẫm yêu thương hay tín nhiệm, vui cười giận mắng, cũng chưa từng nói ra buồn thương cất giấu trong lòng, hôm nay không biết vì sao, dưng khí nhân lên gấp bội, trong lúc cấp bách nói ra lời chân thật.

Nét mặt hấn mờ nhạt, nhỏ giọng nói câu gì đó, ta cũng chưa kịp nghe rõ ràng, trong lòng khẩn trương vội vàng đưa tay ra muốn níu giữ hấn lại, không ngờ bàn tay trống rỗng, “A -” lên một tiếng, mở choàng hai mắt.

Thì ra là nằm mộng.

Ta ngân ngấn ngồi dậy, chỉ nghe cửa điện kêu một tiếng nhẹ, ngoài cửa có thị nữ khê giọng nói: “Công chúa, công chúa...” Nhất định là thị nữ này quấy nhiễu giấc mộng của ta, ta mới không nghe được câu trả lời của hấn. Trong lòng phát hỏa, liền mất đi vài phần hòa nhã ngày thường: “Sáng sớm đã quấy rầy người khác tỉnh giấc, liệu có phải Phương Trọng đạo gần đây biếng nhác rồi không?”

Chỉ nghe được “phịch” một tiếng, tất nhiên là thị nữ đó quỳ xuống: “Bẩm công chúa, nô tỳ không dám, chỉ là có thị vệ đến bẩm báo, có hai tiểu cô nương dẫn theo vài thị tòng đến cửa cung xin cầu kiến, nói công chúa chính là ân nhân cứu mạng của nàng, hôm nay đặc biệt đến bái tạ, xin công chúa chỉ thị!”

Ta tâm tâm niệm niệm nghĩ đến việc Nhạc Kha kể vị Thiên đế Thái tử, phi thường buồn bực, tức giận nói: “Bổn tiên cứu một tiểu cô nương khi nào? Nhất định là phường lừa đảo, còn không nhanh đánh đuổi đi, thế nhưng dám đến trong cung mà lừa gạt!”

Thị nữ đó thận trọng đáp vâng rồi lui xuống. Ta “hức” lên một tiếng, chỉ thấy đầu đau như muốn nứt ra, vùi đầu vào trong, chính lúc đang mơ màng muốn ngủ thì bỗng dưng nhớ ra, bổn tiên quả thực từng cứu một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương đó còn là một thất linh kim phượng hiếm có.

Qua loa mặc xong y phục, ngay đến mặt cũng không rửa, lệch bệch kéo hài xông về hướng tiền điện. Cung nhân dọc đường đều bị dáng vẻ lửa cháy tới lưng của ta dọa sợ, im hơi lặng tiếng đứng hầu một bên. Còn chưa đến cửa cung đã nghe thấy tiếng tranh chấp, có vài người xẹt qua, nhưng chỉ thấy nơi cửa cung một mảnh huyền ảo, mấy vị Tu La thân thuộc lướt qua ai nấy đều ngóng cổ nhìn vào trong, cửa cung ầm ầm ỉ ỉ có người quát: “...Phàm là Phượng Hoàng đều chẳng có con nào tốt cả, đừng có mà nghe nói tỷ tỷ ta hiện giờ trở thành công chúa liền có ý đồ xấu với tỷ ấy. Vị thị vệ đại ca này nói không sai, tỷ tỷ ta ở trong cung truyền lệnh, tỷ không hề cứu con chim nào hết, còn không mau cút đi!!”

Ta nghe thấy lời này của Cửu Ly, âm thầm bật cười. Thằng nhỏ này từ nhỏ giống ta ở một điểm, đã quen thấy dáng vẻ tâm cao khí ngạo của Đan Chu, đối với Phượng tộc sớm đã không có chút hảo cảm nào, hiện giờ lại không cần phải núp dưới mái hiên nhà người khác, đương nhiên muốn lôi hận cũ ra tính.

Chỉ nghe trong đám huyền ảo có một người nhả nhận nói: “Vị tiểu ca này, tại hạ cũng không hề có ác ý, lần trước từ biệt, đã lâu không gặp Loan tỷ tỷ nên đặc biệt đến bái tạ! Lời này của tiểu ca có chút thiên kiến, Phượng tộc cũng không phải chỉ có một người, không thể vì cá nhân một người mà xem hết thấy Phượng tộc đều là ác tộc.” Bị Cửu Ly sỉ vả, nhưng cũng không hề tức giận, làm khó một tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, thế nhưng cũng có chút trí tuệ khí độ.

Ta thả chậm cước bộ, âm thầm đứng phía sau cửa cung, trộm nghe hai người này lời qua tiếng lại.

Cửu Ly thấy tiểu kim phượng có lý có tình, cũng không bị khí thế của nó dọa sợ, ngược lại khẳng khái muốn gặp ta, tức giận nói: “Người con chim này đúng là không biết xấu hổ mà, tỷ tỷ ta há có thể để cho người gọi sao? Ta biết tỷ ấy đã lâu, có thấy tỷ ấy cứu ai bao giờ? Tỷ ấy không đi đánh nhau gây lộn sinh sự đã phải cảm tạ Phật tổ rồi, cứ gì lại đi cứu mạng của một kẻ xa lạ? Nhất định là người nhớ sai rồi!”

...Dưới biết bao quần chúng nhân dân nơi đại điện, thằng nhỏ này cũng không biết giữ mồm giữ miệng, đem gốc gác thanh danh của bốn tiên giũ sạch.

Bốn tiên che mặt muốn trốn. Một thị vệ nơi cửa cung vẫn đứng bên cạnh ta quan sát thấy ta quay đầu, vội vàng rống cổ họ: “Công chúa người muốn đi đâu?”

Bốn công chúa ta...ta gấp đi tiểu không được a?

Ta hung hăng trừng mắt nhìn thị vệ trẻ tuổi đó, bấy giờ mới phát hiện người này chẳng phải ai xa lạ, chính kẻ mà đêm qua ngay tại dạ yến đã cầu hôn bốn tiên – Ma Lạc, hôm nay hấn mặc áo giáp, mặt đầy vẻ cười xấu xa, nhất thời ta không nhận ra hắn.

Tiếng tranh cãi nơi cửa điện lập tức ngừng lại, có người hô: “Tỷ tỷ nhanh đến đây, có người nịnh bợ tỷ cũng không có gì lạ, nhưng vì để nịnh nọt tỷ lại nói tỷ trong lúc rảnh rỗi chạy đến núi Đan Huyết cứu mạng nàng ta. Từ khi tỷ bị biếm hạ xuống núi Nữ Sàng, chưa từng quay trở lại cái nơi chết tiệt đó? Đệ thật sự không biết. Đệ thấy con chim này cũng không có ý gì tốt, chi bằng kêu thị vệ trong cung nhanh đến đuổi đi.”

Ta giật mình, thì ra thằng nhỏ này một mực khẳng định tiểu kim phượng đến đây lừa đảo, ngoại trừ việc ta ở trong cung truyền lệnh ra, còn vì nó đoán chắc rằng ta chưa từng quay trở lại núi Đan Huyết, cho nên mới ầm ỉ.

Ta lùi về sau một bước, sau lưng Ma Lạc thấp giọng hỏi: “Công chúa muốn đi giá đi đâu?”

Bốn tiên quay ra sau lưng mắt lườm hấn một cái, tiến lên phía trước hai bước, bên tai đã nghe thấy giọng nói của Nhạc Kha: “Công chúa và Ma Lạc thống lĩnh có thời gian rồi rảnh nói chuyện, có thể dời bước đến mật thất, nơi này đông người, bị người bên cạnh trông thấy thật sự không tốt cho lắm.” Lời này nghe ra sao lại có gì đấy không đúng.

Tim ta nhất thời đập loạn, chỉ thấy tình cảnh trước mắt càng lúc càng rối, quay đầu tìm kiếm xung quanh, nhưng ngoại trừ nghe được giọng nói, còn thì cũng không nhìn thấy bóng dáng hấn, vì vậy sải rộng năm bước, bước qua thị vệ nơi cửa cung, sờ sờ bả vai Cửu Ly: “Tiểu Ly sáng sớm như vậy có lẽ còn chưa ăn sáng? Sao lại nóng tính đến như vậy?”

Cửu Ly lập tức dờ người đứng nguyên tại chỗ, quay đầu lại nhìn ta, cười đến đắc ý: “Tỷ tỷ, tỷ đến đây lúc nào? Nhanh chóng lại đây giải quyết con chim này!”

Một đám thân bằng quyến thuộc Tu La ánh mắt mong mỏi dán nơi cửa cung, có một người cao lớn trắng kiện, cổ họng cũng lạnh lạnh: “Chuyện hôm nay thật sự kỳ lạ, nếu như công chúa đã đến, xin hãy giải quyết dứt điểm, nếu không sợ là qua mấy ngày sau lại có con chim nào đó chạy đến, bịa ra những chuyện không đầu.”

Có vẻ tộc Tu La ai nấy đều cho rằng bốn tiên trước giờ sẽ không làm người tốt, cứu giúp phượng hoàng gì đây? Lẽ nào bốn tiên thật sự là một kẻ bụng dạ hẹp hòi như vậy?

Ta nói chuyện với Cửu Ly, di chuyển sang bên cạnh, đứng trước cửa cung, tiểu kim phượng lập tức vui mừng đến nghênh chào: “Loan tỷ tỷ, tỷ đã tới!”

Ta nhìn tiểu kim phượng— người có thể chứng minh cho phẩm chất tốt đẹp của bốn tiên, mừng mừng tủi tủi, nắm chặt cổ tay nàng, vui mừng hỉ hả xoa xoa: “Các vị cô dì đại tỷ, đây là Tiểu kim phượng, đích thực là được bốn tiên cứu.”

Cửu Ly lập tức kéo dài giọng, không tình nguyện kêu lên: “Tỷ tỷ—” Quần chúng nhân dân cũng không đồng tình, tức thì có người khó hiểu nói: “Công chúa, Phượng tộc chẳng có con chim nào tốt cả, công chúa sao còn cứu nàng ta?”

Ta thực sự không biết tộc Tu La lại coi Phượng tộc như kẻ địch, chuyện này lớn không lớn nhỏ không nhỏ, tộc Tu La trước giờ chính trực thẳng thắn, bình thường sẽ không đi hận một bộ tộc nào đó, nhưng nếu đã hận thì sẽ là mối thù đến chết cũng khó giải. Nếu hôm nay không đem chuyện này giải quyết, ngày sau khó tránh khỏi hỗn loạn, dẫn đến chiến tranh giữa hai tộc.

Vì vậy bốn tiên nhẹ nhàng khuyên giải: “Chư vị cảm thấy Phượng tộc không ai tốt cả, liệu có phải thứ nhất là vì chuyện của mẫu thân, thứ hai là vì lần trước phụ thân ở núi Đan Huyet bị Xích Diễm tộc trưởng bày mưu làm trọng thương?”

Mọi người liên tục gật đầu.

Ta đành phải kiên nhẫn giải thích: “Mọi người có điều không biết, Tiểu kim phượng này nhà ở hải ngoại tiên châu, chính là hậu duệ của một người con gái khác của bà cố Thanh Loan, tính ra thì cũng là đường ruột cùng tộc với ta. Chỉ vì Xích Diễm vô đạo, dung túng nữ nhi lạm sát, Tiểu kim phượng đi đến núi Đan Huyet, suýt nữa thì mất mạng. Trước đó là do bốn tiên mơ ngủ hồ đồ, mới không nhớ ra việc này.” Lại cao giọng nói: “Mọi người đều hận Xích Diễm, Thanh Loan càng căm hận bà ta hơn, chỉ mong sớm ngày báo được thù cha hận mẹ, nên mới mời Tiểu kim phượng đến đây, mong nàng thay thế chức thủ lĩnh Phượng tộc, dứt khoát diệt trừ mẹ con Xích Diễm!”

Những Tu La quyến thuộc vây quanh lúc này mới nhao nhao gật đầu, ai nấy đều lộ nét vui mừng: “Công chúa tuệ mẫn, có thể thay Vương đảm đương một nửa gánh nặng rồi!”

Ta cùng với Tiểu kim phượng quay trở về, đám người tụ tập ở cửa cung cũng tản đi, Cửu Ly gương mặt tối sầm theo sát phía sau, ánh mắt như đao, hận không thể khoét trên người Tiểu kim phượng mấy lỗ. Ta thấy khúc mắc của nó với Phượng tộc quá nặng, đành phải một tay kéo nó, một tay dắt Tiểu kim phượng, thật giống một đại tỷ dắt tay một đôi đệ đệ muội muội, chỉ là hai đệ muội này không hợp nhau.

Bước qua cửa cung, bốn tiên nhìn không được hướng mắt nhìn xung quanh, giấc mộng sáng nay quá mức chân thực, khiến trong lòng bốn tiên thấp thỏm lo âu. Nhưng bên trong cửa cung ngoại trừ thị vệ luân phiên canh gác thì cũng không còn người nào khác nữa. Ma Lạc trêu chọc nói: “Công chúa lẽ nào đang tìm Thái tử Thiên giới?”

Hắn không nói lời này còn đỡ, hắn vừa nhắc đến, ta mới biết Nhạc Kha đã được phong làm Thiên giới Thái tử, thì ra cả bát hoang lục hợp đều biết, muốn tránh cũng không tránh được rồi.

Ta gật gù đầu: “Vừa rồi nghe tiếng hắn nói, Ma Lạc thống lĩnh có biết hắn đi đâu?”

Ma Lạc cười đến ung dung: “Tiểu thần quả thật không biết.” Nhưng thấy gương mặt hắn ngập tràn ý cười, nhất định là biết rõ. Bốn tiên hết nhìn lại nhìn, chỉ thấy hắn chính là cố ý, trông thấy cái mũi cao thẳng trên gương mặt hắn, cực kỳ muốn đánh một quyền cho hắn gãy mũi, khổ nỗi tay trái tay phải đều dắt một đứa, lại có Tiểu kim phượng một đứa trẻ nhu thuận nhả nhận ở bên, tấm gương như vậy sẽ không tốt, đành phải từ bỏ.

Tiểu kim phượng lần này dắt theo khoảng mười tùy tùng. Ta cùng với nàng ngồi trong Tư Hoàng Điện, nói câu hàm ý hai nghĩa: “Tiểu kim phượng lần này thật sự có chút dáng vẻ của thủ lĩnh điều tộc tương lai!”

Nàng ngượng ngùng mỉm cười: “Chuyện này là ý của gia mẫu, kể từ lần trước tiểu muội mang theo thương tích trở về, gia mẫu tức giận vô cùng, lần này ra cửa lại sợ tiểu muội bị thương mới sai mấy người này theo. Nhưng lần này chính là tiểu muội đến thành Tu La, không phải núi Đan Huyet, sao có thể bị thương chứ? Gia mẫu lo lắng quá rồi.”

Ta thấy nàng tuổi tác còn nhỏ, lại rất khiêm tốn, liền chân thành nói: “Lần trước muội lẻ loi một mình, quả thực có chút mạo hiểm, mẫu thân muội lo lắng, cũng nên phải theo vài hộ vệ.” Bỗng dưng sức nhớ hai người chúng ta có cùng bà cố, lại nói: “Nói mới nhớ, mẫu thân muội muội, ta lý ra cũng nên gọi một tiếng dì, không biết dì có khỏe không?”

Tiểu kim phượng khẽ nở nụ cười yếu ớt: “Mẫu thân nghe Kim Phượng nói tỷ tỷ vui tính dễ gần, lại cứu Kim Phượng một mạng, cũng rất muốn gặp tỷ tỷ, có điều dạo gần đây thân thể người không khỏe, không thể tự mình đến cảm tạ, nên mới bảo muội muội đến đây. “Lại chỉ vào mười người tùy tùng: “Còn không nhanh mang lễ vật đến.”

Mười người đó dâng lên lễ vật, ta liền bảo không dám, lại thấy trong đó có một tỷ nữ mình mặc tố y trông có chút quen mắt, chỉ vào nàng ấy nói: “Tiểu nha đầu này là...”

Tiểu kim phượng cười bảo: “Bệnh hay quên của tỷ tỷ cũng nặng lắm a, tỷ quên rồi sao? Vị này chính là tiểu hỉ thước.”

Tiểu hỉ thước bị họa diệt tộc chỉ vì một cái hột bốn tiên ném ra...Chuyện này thật sự rất xấu hổ. Ta mặt mày đỏ ửng, gọi thị nữ trong điện chuẩn bị chỗ cho nàng.

100. Chương 100: Cùng Tiên Cùng Lui

Nhanh chóng đem những chuyện sau đó kể hết, cho người xung quanh lui xuống. Cửu Ly thấy ta nhiệt tình đối đãi với Tiểu kim phượng, rất rất không vui, hàm hừ tức giận phát áo rời đi. Tiểu kim phượng thấy dáng vẻ nó tức giận như vậy, lo lắng nói: “Tỷ tỷ, như vậy có ổn không? Kim Phượng ngày đầu tiên đến đây đã đắc tội với vị tiểu công tử này... ..”

Ta xua xua tay cười nói: “Cửu Ly tính tình trẻ con vậy đấy, Kim Phượng không cần bận tâm, qua hai ngày sẽ ổn cả thôi.”

Thấy nàng đã hơi an tâm, lại đem chuyện ác của dì thuật lại rõ ràng, nhờ nàng viết thư kể lại chuyện này với mẫu thân, mong dì ấy xuống núi, đảm nhận vị trí thủ lĩnh Phượng tộc.

Tiểu kim phượng nghe thấy chuyện này, nhiệt huyết sục sôi, lo lắng uôn người trong Điều tộc nên lập tức đồng ý sẽ gửi thư ấu thân ở nhà. Bốn tiên lệnh cho thị nữ trong cung dẫn nàng về nghỉ ngơi, lại căn dặn hộ vệ luân phiên canh gác các nơi trong cung đối đãi với khách cho tốt, để các nàng thuận lợi ra vào.

Một lúc sau thì đã sắp xếp ổn thỏa, bốn tiên lau trán ngồi một mình, chỉ cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết, cũng không biết liệu có thể thuận lợi tiến hành hay không. Sáng nay sau khi thức dậy cũng không gặp Phương Trọng, nghe thị nữ nói hiện giờ phụ thân đang ở Thất Diệp Đường nghị sự với chúng đại thần, Phương Trọng nhất định là đang ở trong điện hầu hạ người. Lại hỏi thị nữ Hồng Oanh đâu, thị nữ ấy đáp: “Hồng Oanh cô nương đã đợi từ sáng sớm đến tận giờ, muốn cầu kiến công chúa, chỉ là công chúa mãi không có thời gian.”

Sau khi Hồng Oanh đi vào liền muốn hành lễ, ta vội vàng đỡ dậy, miệng gọi dì Hồng, bị nàng hết lần này đến lần khác khước từ, ta thấy nàng hoảng sợ nên cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ tuân theo lễ cũ mà đối đãi, cho nàng ngồi xuống. Lại đem chuyện của Tiểu kim phượng kể nàng nghe, nói: “Theo như con nghĩ, người dì này mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng Tiểu kim phượng thì con đã gặp qua, ôn hòa lễ độ, là một đứa trẻ hiểu chuyện hiếm thấy, có thể thấy giáo dưỡng rất nghiêm, so với Đan Chu thì khác nhau một trời một vực. Con có ý định muốn giúp Tiểu kim phượng, hoặc dì ấy đăng cơ đảm nhận chức thủ lĩnh điều tộc, không biết dì Hồng thấy thế nào?”

“Tiểu công chúa đừng gọi như vậy!” Nàng khom người bắt an, muốn đứng dậy, bị ta đưa tay ngăn lại. Nhưng biểu hiện trên mặt nàng kinh ngạc, không chút giấu giếm: “Tiểu công chúa lẽ nào chưa từng nghĩ sẽ làm Đại thủ lĩnh Điều tộc? Lão Tộc trưởng để lại Phượng Viêm Lệnh này, có lẽ cũng đã có ý định muốn để Nhị công chúa làm đại thủ lĩnh Điều tộc.”

Ta lắc lắc đầu: “Dì Hồng người lẽ nào hồ đồ rồi? Thủ lĩnh Điều tộc trước giờ chính là Phượng hoàng, con với mẫu thân bất quá chỉ là chim loan. Nếu nói chim không phân thứ bậc, tất cả đều là được trời ban cho sinh mệnh, nhưng hiện tại Thất linh kim phượng không những xuất hiện, mà tiên phẩm cũng rất tốt, sao có thể bỏ đi quy tắc của tộc? Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Thanh Loan sao có thể không biết xấu hổ mà ngồi vào vị trí tộc trưởng?”

Hồng Oanh từ nhỏ đã đi theo ngoại tổ mẫu, hiện tại trong ngực lại cất giấu Phượng Viêm Lệnh chí bảo của Phượng tộc, nếu như nàng không đồng ý, ta sẽ còn gặp trở ngại lớn. Thấy nàng lưỡng lự trầm ngâm không quyết, trong đầu nghĩ ra một cách, nói: “Dì Hồng cũng không cần vội đồng ý, hiện tại Tiểu kim phượng đang ở trong vương cung Tu La, là một đứa trẻ ngoan, chỉ bằng con sai người dẫn dì Hồng đi xem thử, người ở bên cạnh nàng hai ngày, thăm dò thực hư ra sao rồi hãy quyết định? Dì Hồng cũng từng hầu hạ Đan Chu, so sánh hai người, đương nhiên biết cân nhắc lựa chọn thế nào.”

Hồng Oanh vẫn có chút không tình nguyện: “Nô tỳ vốn dĩ hướng đến tiểu công chúa, nay tiểu công chúa lại đẩy nô tỳ ột a đầu không hề quen biết...Thôi thôi thôi, chung quy đây là chuyện đại sự của Điều tộc, ta vẫn nên đi xem thử.”

Hiện tại Điều tộc đang được dì Xích Diễm chấp chưởng, chỉ ít bề ngoài bà còn giữ được vẻ công chính vô tư. Nhưng nếu sau này truyền cho Đan Chu kế nhiệm, dựa vào sự tàn độc của nàng ta, hử một chút là giết chết một nhóm người, sợ rằng không lâu sau Điều tộc sẽ lụi tàn, viễn cảnh tối tăm.

Ta thấy Hồng Oanh đứng dậy, lại lặng lẽ căn dặn người hầu nhanh chóng đi báo cho Tiểu kim phượng, nhất thiết phải hòa hợp với Hồng Oanh. Hồng Oanh biết rõ nội vụ núi Đan Huyết, nếu như tương lai Tiểu kim phượng đảm nhận chức vụ Đại thủ lĩnh, xây dựng mối quan hệ tốt với nàng ấy sẽ rất có lợi.

Thị nữ đó nhận lệnh ta, vội vàng đứng dậy rời đi, đến bên ngoài điện, chỉ nghe thấy một tiếng kêu hốt hoảng, Bốn tiên tức giận, thậm chí nói Tư Hoàng Điện trước giờ ngoài cửa sổ kín mít trong lồng lều, một khi chuyện cơ mật ngày hôm nay bị truyền ra ngoài, để dì Xích Diễm cảnh giác, chuẩn bị đối sách thì không hay. Vung tay ném chiếc cốc trên bàn, chỉ nghe tiếng đồ sứ vỡ nát, thị nữ đó lập cà lập cập ở ngoài điện nói: “Công chúa bớt giận!”

Ta lạnh lùng quát: “Kẻ nào? Bảo y đến đây?”

Chỉ nghe thấy tiếng cước bộ cố ý nặng nề bước tới, có người cười nói: “Gần đây Thanh nhi càng lúc càng ra dáng công chúa rồi.”

Ta thở phào một hơi, thì ra là Nhạc Kha. Bảo thị nữ đó nhanh chóng lui đi, nghe thấy tiếng bước chân nàng lanh lẹ, rất nhanh đã đi xa, lại lười đứng dậy, tựa vào ghế cười nói: “Thanh Loan có ra dáng công chúa hay không cũng không biết, chỉ là Thái tử điện hạ hôm nay càng lúc càng có phong thái của Thiên giới thái tử.”

Hắn như một cơn gió quét vào trong điện, đôi mắt hơi đỏ, giống như đêm qua chưa từng chớp mắt hay uống quá say, chăm chú nhìn ta: “Nàng nói lại lần nữa?”

Đầu ta bị giấc mộng ban sáng quấy nhiễu khiến bản thân hoảng sợ bất an, sợ mộng cảnh trở thành hiện thực, lại thêm vụ huyền ảo buổi sáng, kiên nhẫn sớm đã không còn, lập tức không vui nói: “Thái tử điện hạ sẽ không cho rằng Thanh Loan tin tức không nhạy, ngay đến chuyện này cũng không biết chứ?”

Đại khái là chuyện này đâm trúng vết thương ngầm của hắn, hắn gấp rút, tức giận nói: “Ai ham cái chức Thái tử đó? Ai muốn ngồi? Ta sẽ không quay về Thiên giới. Ta thức cả đêm nghĩ cách, nghĩ làm sao có thể để phụ vương ta đồng ý hôn sự của hai chúng ta, nào ngờ đợi đến hết buổi sáng, lại nhận được mấy câu châm chọc khiêu khích như vậy của nàng?”

Ta thăm hện thái độ của hắn lúc ở trong mộng không rõ ràng, khiến ta đau lòng vô cùng, cả buổi sáng tâm trạng tốt cũng không có, trừng mắt nhìn hắn nói: “Chàng muốn tay gấu tay cá, sao biết ta đồng ý cho chàng cân nhắc bỏ hay để?”

Hắn giận đến tái mặt: “Ta khi nào thì để nàng phải đắn đo chọn lựa? Hôm trước còn rất vui vẻ, hôm nay lại đối với ta như thế, có phải cho rằng Ma Lạc thống lĩnh tốt, cho nên mới thấy ta không thuận mắt như vậy?”

Ta cực kỳ tức giận, nhảy dựng lên nhéo lỗ tai hắn, đem qua trong lòng rất đau, trong mộng cũng không yên ổn, hôm nay hắn không những chưa từng dịu dàng đối đãi mà còn nói mấy lời khiến ta không thoải mái, câu nào câu nấy đều như giấu gai trong đó.

Mặc dù hắn giận đến mặt mày xanh mét, nhưng thấy ta cũng tức giận như vậy, tuy bị ta nhéo lỗ tai cũng chỉ phần nộ trừng mắt nhìn ta, chưa từng đánh trả lại, để tùy ta la lối. Ta hung hăng áp sát hắn, bày ra khí thế hung ác, quát lớn: “Cho chàng nói bậy! Cho chàng nói bậy! Ma Lạc là sao? Hắn tốt hay không tốt can hệ gì tới ta chứ? Ta cũng không định sẽ gả cho hắn!”

Còn chưa kịp phản ứng, trước mắt đã xuất hiện một gương mặt phóng lớn, dán sát rạt vào ta, trên môi bỗng dưng ảm áp, hắn hôn ta một cái, vẻ tức giận trên mặt cũng vơi đi hơn nửa, mặc dù vẫn còn giữ bộ dạng hung dữ nhưng trong mắt hiển nhiên ẩn chứa nét vui mừng.

Rõ ràng là đang cãi nhau, con rồng vô sỉ này, hắn thế nhưng...thế nhưng...

Bỗng tiên phút chốc ngậy người, mơ màng thả lỏng tay, trái lại bị hắn bước tới trước một bước, bàn tay to lớn dán bên hông ta, tiếp đó là đầu óc choáng váng bị hắn ôm vào trong ngực. Lòng ngực này ta vốn đã quá đỗi quen thuộc, hương hoa thạch quỳnh vẫn như trước đây rất dễ chịu, nhưng không biết vì sao, hôm nay chỉ thấy lòng ngực hắn so với trước đây ấm nóng hơn rất nhiều, mặt không khỏi nóng bừng, cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, lập tức muốn thoát ra lùi về sau, nhưng lại bị hắn ôm chặt lấy, tiếp đó hai cánh môi nóng ấm liền dán lên môi ta, trần trọc mát mẻ, mang theo cảm giác nóng bức khiến người sợ hãi cùng với chút đau đớn, như thể sức nóng ấy có thể hòa tan được mọi thứ, khiến chân ta đều mềm nhũn.

Tức thì chút tức giận trước đó đều bị cái nóng này dọa sợ chạy mất. Ta mở miệng muốn kêu, đầu lưỡi nóng rực đã len lỏi vào trong miệng, đầu “ông” lên một tiếng, chỉ thấy sóng to gió lớn, tuyệt không giống nụ hôn chỉ dừng lại ở mức dịu dàng như trước đây... ..

Đợi đến khi đầu óc bỗng tiên tỉnh táo lại đôi chút sau lúc choáng váng thì đã bị hắn ôm chặt vào trong ngực, đang ở sườn điện Tư Hoàng Điện. Cũng không biết hắn ôm ta đến sườn điện từ lúc nào. Nhưng nơi này trước giờ vắng vẻ ít người, cũng coi như yên tĩnh. Lúc này cửa điện đóng chặt, hắn ôm rịt ta ngồi trên tháp, hơi thở dồn dập, giống như cá mắc cạn, đầu vùi vào gáy ta, dáng vẻ ủy khuất vô cùng, tựa như một đứa trẻ: “Tiểu ngọc điệu, nàng thật sự không hiểu lòng ta sao? Ta chưa từng bắt nàng phải cân nhắc lựa chọn! Ở chốn Tiên giới mịt mù này, tiên nhai tịch mịch cô quạnh, nếu không có nàng, bảo ta trải qua ngày tháng như thế nào đây?”

Trong lòng ta ngọt ngào chua xót, cũng hết sức oan ức nói: “Đem qua rõ ràng chàng muốn bỏ ta mà đi, đi làm Thiên giới Thái tử...Còn nói không có chọn lựa?”

Hắn mù mờ ngẩng đầu, lộ ra bộ dạng ngây ngốc hiếm có: “Đem qua ta uống rượu buồn cả đêm, hít gió lạnh cả đêm, khi nào thì nói muốn bỏ nàng, đi làm Thái tử Thiên giới?”

Ta túm áo hắn, bỗng dưng phát hiện bản thân tức giận thế này, lý do như vậy nói ra thật sự có chút vô lý. Nhưng ở trước mặt hắn trước giờ cũng chưa từng giấu diếm, vì vậy cần rằng thấp giọng nói: “Đem qua ta nằm mộng, mơ thấy chàng rời xa ta, muốn quay về Thiên giới làm Thái tử. Ta đưa tay giữ lấy, nhưng không níu được chàng...”

Hắn “phì” một tiếng bật cười, xoay mặt ta lại, để ta nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, thở dài nói: “Đều tại ta, nếu không phải ta khiến lòng nàng lo lắng, tiểu ngọc điệu sao có thể mơ thấy ác mộng như vậy? Nếu như ta khiến nàng hoàn toàn yên tâm thì đã là mộng đẹp chứ không phải ác mộng!” Hít hít mấy tiếng, ở trên mặt ta hôn vài cái.

Ta đưa tay đẩy mặt hắn ra, trái lại lại bị hắn bắt lấy tay, lần lượt hôn lên từng ngón tay, giống như một chú chó nhỏ, cắn đầu ngón tay ta không nhả, vừa tê vừa ngứa. Ta bị hắn cắn vài lần cũng không thả ra, chỉ cảm thấy hắn lúc này hoàn toàn không giống với trước đây. Trước đây vẫn còn duy trì giữ lễ, hôm nay lại hoàn toàn vô lại phong lưu, khiến ta nhất thời không biết làm thế nào, chỉ oán giận nói: “Đặng đồ lãng tử theo lời phạm gian chính là chàng!” Nhưng vừa thốt ra, ngay đến bản thân cũng ngơ ngẩn, mềm mại thể

này, cảm giác quyền luyện bịn rịn như rằng môi thân thiết, nhu mềm như tơ, lý nào là giọng nói của bốn tiên.

Hắn cười đến cực kỳ đắc ý, lại cọt nhả ôm chặt lấy ta, như giận như oán nói: “Nàng-cô ngọc không thể khai thông này! Ta vốn dĩ muốn đợi nàng tự mình lớn lên thông suốt, nhưng xem ra hiện giờ hi vọng không thành rồi!”

Ta trong lúc hắn hôn môi, nghiêm nghị nói: “Bốn tiên thông minh như vậy, không thông suốt chỗ nào?” Nhưng toàn thân tựa như không còn chút sức lực, nghĩ muốn ra vẻ thị uy cũng chẳng có lực uy hiếp, trái lại còn khiến hắn khinh bạc một hồi.

Một lúc lâu sau, hắn mới thu lại dáng vẻ lãng tử, ôm ta vào trong ngực, ôn nhu nói: “Thanh nhi, hiện thời tứ hải đều biết phụ đề ta phong ta làm Thái tử Thiên giới, bất kể ta có đảm nhận hay không, sợ rằng cũng không tránh khỏi thị phi. Binh tướng tộc chiến thần nhất định quán lấy ta không buông, bọn họ đã mất đi một Thái tử, nhưng vẫn còn một đề tử khác trên Thiên đình, nghĩ thấy chuyện này cũng không phải quá khó khăn. Còn một chuyện khác, ta lang thang khắp nơi, tôn nghiêm Thiên Đế há có thể dễ dàng mạo phạm? E là không lâu sau, ông ấy sẽ nghĩ cách bắt ta về, ta sợ rằng lúc đó sẽ khiến nàng khó xử...Chỉ bằng chúng ta sớm có dự định?”

Ta nghe thấy ý tứ của hắn, lườm hắn nói: “Nói tới nói lui, dự định của chàng chính là muốn quay về Thiên giới làm Thái tử? Tranh giành vương vị với Đồng Sa?”

101. Chương 101: Thâm Tình Khó Trao

Hắn thấp giọng thở dài: “Tiểu ngọc điều, không phải ta muốn tranh với Đồng Sa, mà chính là hắn và những chiến tướng sau lưng hắn muốn tranh với ta!”

Có khác gì đâu chứ?

Hắn vuốt ve da thịt sau gáy ta, nhỏ giọng than: “Ta thân không có của cải, ngay đến thân thể cũng không rõ ràng, càng không có chiến công gì, mặc dù đứng đầu trong cuộc tỷ thí tranh chức phò mã, nhưng bốn người còn lại kia, Hùng Lực Ma Lạc, ai cũng là con của trọng thần trong Tu La tộc, trên người có quan hàm chiến tích, đến Ninh Tàng người không có gì nổi bật kia cũng một sĩ tướng có địa vị trong tộc Tu La, người kém nhất, tiểu tử Cửu Ly này cũng là Thanh Khâu Quốc chủ, hôm đó ta thấy nó cầu hôn nàng, xin nàng gả cho nó, trong lòng cực kỳ không thoải mái.”

Ta thầm nói: Thì ra không chỉ mình ta bồn chồn bất an, sợ mất đi hắn, hóa ra hắn cũng có tâm trạng giống vậy, lo được lo mất như thế? Lòng chợt mềm mại, lại áp sát vào lồng ngực hắn thêm một chút, kiên định nói: “Cho dù chàng là ai, bất kể có công trạng chiến tích hay danh lợi quyền thế, ngoại trừ chàng ra, ai ta cũng không gả!” Bỗng nhớ đến phụ thân, người từ đầu chí cuối đều phản đối chuyện ta và Nhạc Kha, gian mày bất giác nhíu lại một chỗ: “Chỉ là phụ thân và Thiên tộc có mối hận cũ, sao có thể cho chàng và ta ở cùng nhau?”

Hắn khe khẽ nở nụ cười, như thể mọi chuyện đều nắm chắc trong tay: “Ngọc điều, nàng hãy tin ta, mọi chuyện đều có ta! Bất luận là lúc nào đi nữa cũng không được nghi ngờ ta, ta nhất định nghĩ ra cách khiến phụ thân nàng đồng ý. Chỉ là trong quá trình có thể có điều khiến nàng không vui, nàng nhất định không được nghi ngờ ta?!”

Như khấn như cầu, ta bất giác không tự chủ được gật đầu, đồng ý với hắn.

Lại qua nửa tháng, mẫu thân của Tiểu Kim Phượng gửi đến một phong thư, chỉ nói bản thân sau này sẽ đến đây cùng thương thảo chuyện của Điều tộc khiến tảng đá nặng nề trong lòng ta cuối cùng cũng được đặt xuống. Mọi chuyện nếu đã có bà ra mặt, chỉ cần đến lúc đó để Hồng Oanh đem chuyện trước đây nói rõ ra, tin rằng những người ủng hộ di Xích Diễm sẽ có sự lựa chọn. Hồng Oanh mấy ngày gần đây sống chung với Tiểu Kim Phượng rất hòa hợp, chỉ là lòng nàng vẫn còn cố chấp, lại đến thêm vài lần nữa, ở bên tai ta

phân tích lợi hại, chỉ mong ta có thể chấp chưởng vị trí thủ lĩnh Điều tộc, thấy ta kiên quyết từ chối mới thất vọng rời đi.

Ta cảm thấy hết sức an ủi, nhưng trong người Hồng Oanh cất Phượng Viêm Lệnh, ban đầu nàng quyết tuyệt hạ chú, phụ thân cũng biết chuyện này, cũng đã nghĩ vô số biện pháp nhưng đều không thể thu hồi Phượng Viêm Lệnh từ trong người nàng ra, ngoại trừ cách phải hủy đi nội đan tiên nguyên của nàng, điểm này khiến ta cực kỳ lo lắng.

Nhạc Kha biết ta vì chuyện này mà phiền não, mặc dù hẳn không thể giải chú thuật cho Hồng Oanh, nhưng mấy ngày nay lại ngoài ý muốn quan tâm săn sóc rất chu đáo, chỉ mặc ta tùy ý bắt nạt, nhéo tai véo hông, la lối khóc lóc, ngay cả đau cũng không kêu lên một tiếng. Có điều từ sau hôm đó, hẳn mắc thêm một tật xấu, thấy chung quanh không người liền muốn khinh bạc bốn tiên một phen, ta không chống trả được, đành phải để tùy hãn, có lúc trong lòng bỗng nổi lên cảm giác thích thú ngọt ngào.

Cuộc tỷ thí tranh chức phò mã mặc dù đã kết thúc, nhưng mấy ngày nay phụ thân mặc dù chưa từng ra lệnh ngăn cấm Cửu Ly và Nhạc Kha vào điện gặp ta, nhưng cũng tương tự không hề ngăn Ma Lạc Hùng Lực, còn có vị thiếu niên tên gọi Ninh Tàng kia. Đại thể là trong lòng nuôi hy vọng, muốn để ta từ trong năm người chọn ra một người mà gả, tốt nhất là nam nhi tộc Tu La. Có lúc người và ta ở cùng nhau, sẽ kể mấy chuyện thú vị hồi nhỏ của Ma Lạc và Hùng Lực, nghĩ thấy người vẫn là hợp ý hai người này hơn.

Có một hôm ta bị người lải nhải đến đau đầu, ngắt lời nói: “Phụ thân, lúc đầu nữ nhi thấy người vừa ý Hùng Lực, sao chỉ sau một trận tỷ thí, thế nhưng đối với Ma Lạc lại có chút hài lòng hơn? Lúc trước cũng chưa từng thấy cha quan tâm đến Ma Lạc như vậy, lẽ nào Thôi Phục thúc thúc dâng tặng cha bảo vật gì, để cha nói tốt về Ma Lạc?”

Phụ thân cốc trán ta một cái: “Con-a đầu quỷ quái này! Ban đầu phụ thân hợp ý Hùng Lực, chính là vì đứa trẻ này trước giờ giữ mình trong sạch, đến bây giờ phụ thân chưa từng thấy nó nảy sinh tình cảm với nữ nhi nhà ai. Đứa trẻ này từ nhỏ trung thực, mặc dù không thể nói là hoàn thiện, nhưng làm vị hôn phu là tốt nhất.”

Ta cố ý châm chọc: “Phụ thân chọn cho nữ nhi một đầu gỗ không hiểu phong tình...”

Người như thế dễ khóc dễ cười: “Con a đầu này cố ý xuyên tạc! Tính tính đứa trẻ Hùng Lực này giống phụ thân nhất, lẽ nào phụ thân cũng là một đầu gỗ?”

Chiếc mũ chụp này cũng lớn quá rồi, ta liền vội vàng ôm lấy cánh tay người, nịnh nọt: “Phụ thân của Loan nhi là đại trượng phu thâm tình biết quan tâm chăm sóc vĩ đại nhất thế gian, còn người nào có thể được như vậy!”

Phụ thân xoa xoa đầu ta: “Tiểu a đầu miệng lưỡi trơn tuột này, không học điều tốt! Chỉ biết lấy lòng phụ thân!”¹

“Nào có?” Ta kêu oan.

Người từ ái nở nụ cười, nghiêm nét mặt muốn dọa ta sợ, nhưng bản thân lại gượng không được mà bật cười: “Tính cách con nghịch ngợm như vậy, thật sự rất giống với mẫu thân con. — Nói đến đứa trẻ Ma Lạc này, không thua kém gì Hùng Lực, gia thế nhân phẩm, tu vi chiến tích đều là hạng nhất, miệng mồm cũng ngon ngọt, so với tiểu a đầu con còn biết lấy lòng nhiều hơn, có không ít thiếu nữ mê luyến nó.”

Ta cũng bắt chước dáng vẻ nghiêm nét mặt của người: “Phụ thân thế nhưng lại muốn đẩy nữ nhi cho một lãng tử...” Người tỉ mỉ quan sát ta, ta đầu thế nào tiếp tục giả vờ, “xùy” một tiếng bật cười vui vẻ. Nhớ tới khí độ gan lớn làm cản đó của Ma Lạc, thâm nghĩ, so với tính cách lạnh lẽ của Hùng Lực thì hẳn quả thật sẽ nhận được sự yêu thích của nữ nhi nhiều hơn.

Phụ thân thấy phản ứng của ta như vậy, râu rì thở dài: “Nếu như phụ thân nhắc đến chuyện này của Ma Lạc, con nóng giận còn đỡ, nhưng thấy con chỉ cười vui vẻ, phụ thân thật không biết nói gì rồi, có điều thấy nó mấy ngày nay hao phí không ít công sức, cũng chưa từng khiến con động tâm. Thôi Phục thúc thúc con nói, nó vốn dĩ cũng không hề có ý với con, chỉ là lần trước sau khi cùng con xuất chinh, quay về đối với con tâm ý thay đổi rất nhiều, nhận thấy con mang phong thái hào sảng dũng mãnh của phụ thân, nhất thời đối với con luôn tâm tâm niệm niệm khó quên, hối thúc Thôi Phục đến cầu thân.”

Ta thôi cười, dạo gần đây hần tới tới lui lui cả chục lần, tặng không ít đồ chơi hiếm lạ, cũng không biết là thu gom được từ đâu nhưng cũng đã làm hao tổn rất nhiều tâm tư. Chỉ là ta đối với hần vô tâm, đương nhiên sẽ không thể nào lại để mặc hần làm những chuyện vô vị như vậy nữa, hôm qua đã minh minh bạch bạch cự tuyệt hần, thấy thần sắc hần lúc đó kinh ngạc vô cùng, đại khái là nghĩ không ra vì sao ta lại từ chối một nam nhi ưu tú như hần, kiên định đứng tại nội điện, hỏi: “Ma Lạc biết ý trung nhân của công chúa chính là Thiên giới thái tử, mặc dù hần là cố tri của Vương Phi, nhưng hai tộc trước giờ vẫn luôn bất hòa, công chúa cần phải cân nhắc cho kỹ, sau này nếu như cảm thấy bản thân lựa chọn sai lầm, Ma Lạc thành tâm đợi công chúa sửa sai lầm đó!”

Đối với một nam nhi hào sảng thẳng thắn như vậy, ta cũng không từ chối nữa, đành nói với hần: “Bổn công chúa với Nhạc Kha quen biết đã lâu, đồng bạn lúc nguy khó, vô số lần được hần liều mình bảo vệ, đôi bên hiểu rõ lẫn nhau, thâm tình trời phải ghen tỵ, hiện giờ chẳng qua vì thân phận ràng buộc liên vút bỏ đoạn tình cảm này thì há còn mặt mũi mà đứng giữa đất trời?” Trong lòng bùi ngùi, mấy ngày nay sau khi đã hạ quyết tâm, trái lại càng có dũng khí phá bỏ đi mọi ngăn trở, chính vì vậy mà lời này nói ra cũng cực kỳ long trọng.

Nét mặt hần hiện ra vẻ khâm phục, thiếu đi ý cười bông đùa trước đây: “Ma Lạc chịu thua, quả thật không biết công chúa lại là người tình cảm sâu nặng như vậy!” Lại thở dài: “Vương thượng tình thâm vô cùng, Ma Lạc nên sớm nghĩ tới công chúa cũng không phải là người dễ dàng ước hẹn gì, nếu đã chọn lựa, đương nhiên đã sớm nghĩ đến đối sách, Ma Lạc chỉ còn biết thở dài một tiếng, bản thân phúc phận mỏng bạc, vô duyên với công chúa rồi!”

Thấy ta có điều suy nghĩ, phụ thân chỉ tay vào đầu ta oán trách nói: “Thật không biết trong này chứa cái gì, sao một chút cũng không biến chuyển? Cho dù con gả cho tiểu thú Thanh Khâu kia phụ thân cũng không ngăn cản... Vì sao cứ nhất nhất phải là Trưởng tử Thiên Đế? Hiện giờ lại làm Thiên giới Thái tử, bảo phụ thân phải làm thế nào mới được đây?” Tội nghiệp Cửu Ly đường đường là Thanh Khâu Quốc chủ, lại bị phụ thân hạ xuống thành một con thú nhỏ, thật sự có chút oan uổng.

Người đối với ta trước giờ ít khi nghiêm khắc, duy chỉ có một lần cũng vì ta hồ nháo, tham gia tỷ thí phò mã, sau này cũng không còn chuyện gì khác. Ta cũng không muốn người đau lòng, nửa đùa nửa thật thăm dò nói: “Nếu như Nhạc Kha tình nguyện từ bỏ vị trí Thiên đế Thái tử, đoạn tuyệt quan hệ với Thiên tộc, phụ thân liệu có thể tiếp nhận chàng?”

Phụ thân ngẫm nghĩ một lúc: “Tiểu tử này năm đó chính là một kẻ gây sự!” Đại khái là nhớ tới lúc mẫu thân còn sống, Nhạc Kha lăng nhăng bám đuôi mẫu thân, nặng nề hừ một tiếng, sắc mặt như vui vẻ như bi thương, phiền muộn vô cùng, một lúc lâu sau mới nói: “Cũng phải xem hần có thể vút bỏ được rồi mới nói!” Ý xiêu lòng trong câu ấy không khó suy đoán.

Ta cười nói: “Nữ nhi cho rằng phụ thân đã đồng ý rồi!”

Người nhéo mũi ta một cái: “Không biết xấu hổ! Chuyện này lý ra nam nhi phải đến cầu xin, sao hần lại làm một con rùa rút đầu, để Loan nhi thay hần phát cỡ hò reo?”

Bổn tiên cũng không phải sĩ tốt, phụ thân cũng thật là...ghim hận!

Lại nghe người hừm hừm nói: “Không ngờ tiểu tử ấy cũng có ngày này!” Như thế đã chờ đợi rất lâu, muốn chấn chỉnh hần đến độ kêu cha gọi mẹ, trong lòng ta vừa tức cười vừa lo lắng.

Phàm là chuyện liên quan đến mẫu thân, phụ thân chung quy vẫn luôn không khoan dung không bỏ qua đến độ khiến người chua xót!

Chưa quá năm ngày, mẫu thân Tiểu kim phượng cuối cùng đã đến thành Tu La, thị vệ vào bẩm báo, vì là trưởng bối nên phụ thân hết sức thận trọng, cho Phương Trọng sắp xếp bà đi tẩy rửa gió bụi, ở Phi Loan Điện mở tiệc chiêu đãi, cũng để ta tùy thị bên cạnh.

Mẫu thân Tiểu kim phượng ngũ quan nhìn chung có vài phần tương tự nàng ấy, nhưng chi Phượng Hoàng này không những mang vẻ mỹ mạo của Phượng tộc mà còn thừa hưởng nét đẹp của tộc Cửu Vỹ Hồ, chính vì vậy dung mạo người di này còn vượt xa dự đoán của ta, nói một câu không mấy thỏa đáng, chính là so với dung mạo khuynh thế của Tiểu Ly càng vượt trội hơn, đích thực như một viên bảo thạch chói mắt, ánh

sáng rực rỡ. Tiểu kim phượng mặc dù ngũ quan có nét tương tự dì ấy, nhưng đứng sau lưng bà, lập tức lộ vẻ non nớt ngây ngô.

Mọi người trong điện đều nhìn đến ngây ngẩn, duy chỉ có phụ thân định lực thâm hậu, cũng chưa từng dừng lại nửa khắc, hào sảng cười nói: “Có khách quý đến, Bồn vương rất mực hoan nghênh, đặc biệt chuẩn bị rượu ngon mỹ tửu đãi khách! Loạn nhi, còn không ra bái kiến dì con?”

Hai người hàn huyền, ta còn chưa kịp từ trong kinh ngạc tỉnh lại, bên tai nghe thấy câu này nhưng vẫn đứng sau lưng người, bị người nhẹ nhàng đẩy một cái: “Đứa trẻ này ngốc rồi à?” Hướng phía dì nở nụ cười áy náy: “Phượng phu nhân thứ lỗi, nữ nhi này của Bồn vương nghịch ngợm, từ nhỏ đã không ở bên cạnh Bồn vương, lễ nghĩa không chu toàn, khiến phu nhân chê cười rồi!”

Lời này của phụ thân đều vào tai ta, nhưng toàn bộ còn chưa nhập vào trong đầu, lúc này mới tự nhận thấy bản thân có chút thất lễ, liền ngây ngốc nói: “Phụ thân, dì sinh ra đã cực kỳ xinh đẹp, Loạn nhi từ lúc sinh ra đến giờ cũng chưa từng trông thấy nét đẹp động lòng người như thế, quả thật là ngắm cũng ngắm đến đờ đẫn!”

Mọi người trong điện mặc dù chưa từng lên tiếng hưởng ứng, nhưng nhìn thần sắc trên mặt họ, dám chắc mười trên mười đều đồng ý với lời này của bồn tiên.

Tiểu kim phượng ngồi xuống cùng dì, ta bước lên trước cúi lạy: “Thanh Loạn ra mắt dì!”

Bà liền vội vàng đứng dậy muốn đỡ: “Ngoan! Là dì phải cảm tạ con mới phải, đa tạ con đã cứu mạng nhỏ của Kim Phượng! Đứa nhỏ này hiền lành thành thật, không biết thế sự hiểm ác, lần trước nếu không phải con ra tay...Quả thật là nghĩ cũng không dám nghĩ!” Nói rồi trong mắt long lanh ầng ậng nước, như muốn rơi lệ, khiến bồn tiên kinh hoàng đến độ nhảy dựng, lần đầu gặp mặt, ta liền chọc người dì dung nhan mỹ mạo như vậy rơi nước mắt, thật sự là không nên!

Tiểu kim phượng ở cạnh bên khuyên nhủ: “Mẫu thân thương con, cũng nên tìm một nơi không người, người thử xem người khóc như vậy, dọa tử tử sợ đến chân tay luống cuống rồi kìa!”

Phụ thân cười thở dài: “A đầu này mặc dù trước giờ có chút tinh nghịch, nhưng cũng biết thông cảm cho tấm lòng yêu thương của phụ mẫu.” Lời này rõ ràng là khen ngợi ta, khiến ta lúng túng.

Nào có nhà ai khen con gái như vậy?

102. Chương 102: Tiếng Trống Bước Đường Cùng...

Người dì này cũng là một người thú vị, nước mắt vừa ngừng, liền thở dài nói: “Cũng là hai vị phụ tử thân thiết. Trong thư đứa nhỏ nhà ta có viết, Tu La Vương vừa là cha vừa là mẹ, nuôi dạy một nữ nhi nhân nghĩa hữu lễ. Hôm nay lần đầu gặp gỡ đã rất thích đứa trẻ này, sau này gọi ta là dì Phượng đi?” Nói xong ra hiệu cho tùy tùng sau lưng dâng lên tặng lễ.

Phượng Trọng nhận lấy, ta chỉ thấy trong hộp màu sắc rực rỡ, thầm nói: Dì Phượng này trông cao quý thanh nhã, thì ra cũng không tránh được bản tính của Điều tộc, chuẩn bị những vật màu sắc sặc sỡ tặng ta.

Lập tức đứng dậy hành lễ, nói: “Đa tạ dì Phượng!”

Một đêm yến tiệc chủ khách đều vui, sau khi cho tùy tùng lui ra, dì Phượng và phụ thân thương nghị chuyện của Điều tộc. Phụ thân nói: “Có lẽ Phượng phu nhân cũng biết, Bồn vương và Xích Diễm có mối hận sâu sắc, vốn hận không thể đem bà ta nghiền xương thành tro, báo thù cho thê tử. Nhưng nếu như Phượng phu nhân ra tay, lại can hệ đến bí mật về cái chết của đại thủ lĩnh Điều tộc đời trước, đó chính là việc của Điều tộc, Bồn vương không thể nhúng tay.”

Nét mặt dì Phượng buồn bã, nhưng đã lên tiếng đáp lời: “Tu La Vương nghĩ đúng lắm.”

Trong lòng ta kinh ngạc, phụ thân không chịu nhúng tay sao?

Nhưng nghe thấy phụ thân lại nói: “Có điều Thanh Loan nữ nhi của Bồn vương chính là một loan điều, từ nhỏ lớn lên ở núi Đan Huyệt, quả thực có thể coi là một người của Điều tộc. Đại thủ lĩnh đời trước lại là ngoại tổ mẫu của con bé, chuyện này đương nhiên có can hệ đến con bé.”

Dì Phượng vui vẻ, nghe thấy lời này nét mặt liền thả lỏng: “Tu La Vương nói đúng lắm.”

Phụ thân đại khái là sợ dì Phượng coi thường ta, lại nói: “Nữ nhi này của Bồn vương từ nhỏ mặc dù nói là ở bên ngoài lỗ mãng đã quen, ít người quản thúc, nhưng tâm tư thông tuệ, mọi chuyện đều tự chủ trương, cũng đã thống lĩnh Tu La Thiết kỵ đánh bại Thiên giới thái tử, chính là Tu La Vương kế nhiệm của thành Tu La, con bé lại hiểu rõ tính tình Xích Diễm, Phượng phu nhân dẫn theo con bé và Hồng Oanh đi đến núi Đan Huyệt, sẽ có lợi gấp bội!”

Trong lòng ta thầm nói: Phụ thân yêu chiều ta đến mức không còn biên giới rồi, chuyện lớn như vậy, ta đương nhiên cũng có lúc sẽ hoảng loạn, thế nhưng người lại một mực khen ngợi ta như thế, vạn nhất chuyện này bị ta phá hỏng thì còn mặt mũi nào nữa?

Bất luận trong lòng ta thấp thỏm thế nào, phụ thân với dì đã quyết định sau ba ngày nữa sẽ khởi hành đến núi Đan Huyệt, diệt trừ dì Xích Diễm, ngay cả ta cũng không biết trong lòng mình có tư vị gì.

Qua ngày thứ hai, Nhạc Kha liền tìm tới, khăng khăng muốn theo ta đi đến núi Đan Huyệt. Ta đối với việc con rồng ngọc này đi theo xem chuyện nhà Điều tộc ta, thực sự vô cùng khó hiểu: “Lẽ nào núi Đan Huyệt còn có nương nào hợp ý khiến chàng không thể an tâm? Sợ bốn tiên làm tổn hại đến nàng?”

Mắt phượng khẽ híp, chứa vài phần xấu xa rồi tới rồi lui trên mặt ta, ta lo lắng nhìn xung quanh, lúc này hai người bọn ta đang ngồi bên trong sườn điện Tư Hoàng Điện, vẫn như trước đây, nội điện không có người hầu đứng cạnh. Trong đầu ta lập tức có một dự cảm không tốt, thấy gương mặt hắc càng lúc càng gần, vội vàng vàng nịnh nọt: “Thanh Loan biết rồi, Tam lang không hề có cô nương nào hợp ý ở núi Đan Huyệt, là ta lắm chuyện rồi!” Đạo gần đây ở bên cạnh hắc chịu thiệt khá nhiều, bốn tiên chung quy rút ra được một đạo lý đúng đắn: có thể mềm có thể cứng, xem xét tình hình, mới là đạo làm tiên!

Hắc mạnh mẽ cắn môi ta một cái, ung dung nói: “Sai rồi!”

Ta giận tím mặt, bay lên đá một cước, bị hắc mau lẹ tránh được. “Nói xem, chàng thật sự có cô nương vừa mắt ở núi Đan Huyệt? Là ai? Lẽ nào là Đan Chu? Ta biết ý trung nhân của chàng là Phượng Hoàng, lông vũ so với ta mỹ lệ hơn!”

Hắc cười đến rạn vỡ như tinh tú: “Ta nói sai rồi, phải nói là, cô nương ta hợp ý muốn đi đến núi Đan Huyệt, vì vậy ta nhất định phải đi theo.”

Đầu óc bốn tiên xoay chuyển một cái mới hiểu ra, hắc nói cô nương mà hắc vừa ý chính là bốn tiên, trên mặt không nhịn được đỏ bừng.

Hắc quan sát vẻ túng quăn của ta, không những không chịu cho ta một bậc thang leo xuống, mà còn tiến tới hôn hai cái ở hai bên má ta, lúc này mới mỉm cười mãn nguyện: “Ta thích nhất là dáng vẻ Thanh nhi ăn giấm chua — Nếu như chưa từng bay lên đá ta, sẽ lại càng khiến người yêu thương!”

Ta mới nhắc chân, nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn mắt, thấy hắc cười đến cực kỳ đắc ý, lại cách bốn tiên rất gần, nhanh như chớp ra tay véo phần thịt bên hông hắc, nhẹ nhàng ngắt một cái, chỉ nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết như giết heo, vội vàng đưa tay bịt miệng hắc, gấp rút nói: “Nam tử hán đại trượng phu, lý nào lại đau đến vậy? Ta chẳng qua véo nhẹ một cái... ..chỉ véo nhẹ một cái... ..”

Hắc phô hàm răng trắng như bạch ngọc: “Nếu như nàng không đồng ý cho ta theo đến núi Đan Huyệt, ta liền tiếp tục kêu, gọi thị nữ cung vệ đến, để bọn họ nghe thử tiếng kêu thảm thiết của nam tử bên trong khuê phòng công chúa!” Nói rồi há miệng muốn la, bị ta dùng tay che lại, nhận thua: “Được rồi được rồi, ta đồng ý dẫn chàng đi là được chứ gì? Chàng cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, ta không dẫn thì chàng sẽ lạc đường! Chỉ là chuyện này cũng nên nói với phụ thân một tiếng, nếu như người đồng ý, ta sẽ không ngăn cản nữa.”

Đây chính là con bài cuối cùng của bốn tiên. Cả đoàn người chúng ta đi đến núi Đan Huyệt, vốn dĩ sẽ phải đánh một trận, phụ thân nói không sai, đây chính là chuyện trong nội bộ Điều tộc, dẫn theo con rồng ngọc này, biết tính thế nào?

Hắn lập tức kéo ta đi tìm phụ thân, phụ thân vừa từ Thất Diệp Đường nghị sự xong, đang trên đường về cung thì bị hai người bọn ta chặn lại, lại thấy hắn lúi lúi kéo kéo ta, sắc mặt tức thì đen kịt, hết nhìn lại nhìn cánh tay Nhạc Kha, giống như nhìn xem sẽ đâm dao xuống chỗ nào thì tốt.

Đáng tiếc Nhạc Kha tên nhãi này da mặt quá mức dày, bị ánh mắt sắc bén như vậy của phụ thân quét qua nhưng vẫn cười đến là vui vẻ, sống chết không chịu buông tay. Lại nói ra thỉnh cầu, phụ thân mặt không đổi sắc tiếp tục hết nhìn lại nhìn hắn, người hầu xung quanh ai nấy đều cúi thấp đầu, bờ vai co rút, đại thể là đã cố gắng nín cười, tưởng tượng ra bộ dạng thô thảm của thằng nhãi này.

Phụ thân lạnh lùng hừ một tiếng: “Loan nhi đi đến núi Đan Huyệt chính là việc nội bộ của Điều tộc, xin hỏi các hạ là điều hay là trùng?”

Ta cười trộm, rõ ràng hắn là một con rỗng, phụ thân bất mãn, liền bảo hắn là trùng, không ngờ phụ thân ở độ tuổi này vẫn làm mấy chuyện tranh chấp như vậy.

Nhạc Kha không chút tức giận, cười nhu hòa nói: “Tu La Vương nói Nhạc Kha là gì thì là nấy đi!” Hoàn toàn là bộ dạng vô lại. Có điều câu sau nói hết sức thành khẩn: “Chỉ là lần này Thanh nhi quay lại núi Đan Huyệt, ta thật sự không thể nào an tâm, sợ mẹ con Xích Diễm Đan Chu nổi điên mất đi lý trí, lại làm ra mấy chuyện ác độc gì nữa. Thanh nhi từ nhỏ đã ngay thẳng, bụng dạ thẳng thắn, không giỏi ứng phó mấy chuyện quỷ ma nham độc này, vẫn xin Tu La Vương đồng ý để Nhạc Kha đi cùng nàng!”

Trong lòng ta cảm động vô cùng, ánh mắt phụ thân cũng phức tạp khó nói, hết nhìn hắn lần này đến lần khác. Nhưng hắn lại bày ra dáng vẻ một quân vương thẩm sát, hoàn toàn không chút tung quẩn, như thể hôm nay nếu như phụ thân không đồng ý với đề nghị của hắn, thì người chính là một trường bối không biết thông tình đạt lý.

Một lúc lâu sau, phụ thân mới nói: “Tiểu a đầu này đầu óc ngốc nghếch, người tốt cuộc nhìn trúng con bé ở điểm nào?”

“Phì—”

Phương Trọng thị hầu bên cạnh phụ thân nhin không được bật cười thành tiếng, một đám người hầu sau lưng nàng ai nấy đều cúi đầu thấp vai, bờ vai không khỏi run run. Bồn tiên hận không thể chui đầu xuống đất: phụ thân của ta ơi, khen nữ nhi cũng là người, chê nữ nhi cũng là người... ..thật là... ..sao lại như vậy được chứ?!

Ta ngẩng đầu nhìn, nhưng thấy trong đôi mắt sáng rực của người ẩn chứa chút ý cười, nhưng gương mặt tối sầm nghiêm nghị.

Nhạc Kha gãi gãi đầu: “Nàng nếu không ngốc nghếch, đại khái Nhạc Kha cũng sẽ không vừa ý nàng đâu nhỉ?”

Ta hung hăng rút tay lại, trợn mắt nhìn hắn... ..Bồn tiên ngốc chỗ nào chứ? Ngốc nghếch chính là con rỗng này không phải sao? Mặc chứng hay quên hơn vạn năm, mới tốt lên được vài ngày liền tự cho bản thân là thông minh, trên đời không có kẻ thứ hai chắc?

Phụ thân thấy ta trừng mắt nhìn Nhạc Kha, khóe môi thể nhưng lại lấp lóe ý cười, rõ ràng đối với việc ta và Nhạc Kha bất hòa rất hợp ý người. Người tằm tằm cười gật gật đầu: “A đầu này của Bồn vương kỳ thực so với lời Thái tử điện hạ nói thì thông minh hơn nhiều. Nếu như người đã rảnh rỗi, vậy thì đi theo bảo vệ con bé, trông chừng đừng để con bé gặp phải ám toán!”

Nhạc Kha nhanh chóng đồng ý.

Đợi đến ngày xuất phát, đoàn người cùng đi không hiểu vì sao lại nhiều thêm một người, chính là Cửu Ly.

Thằng nhỏ này nghe thấy muốn đi núi Đan Huyệt, sống chết đòi theo. Bồn tiên nói rất cả họng, nó cũng không hề đổi ý. Chỉ một từ hay ho: Hoài cự! 1

1Nhớ lại chuyện xưa

Nó tuổi tác nhỏ xíu, có chuyện xưa gì mà nhớ?

Ta bác bỏ một câu, nó liền hùng hồn mạch lạc đếm trên đầu ngón tay kể với ta: tỷ như chiếc giường lớn bên trong nội điện Phượng Tê Cung của ta; tỷ như cây cổ thụ sum suê có chiếc xích đu nó thường chơi trên đỉnh Phượng Dực Nhai; lại tỷ như cá đào hoa bên trong khe suối trước núi Đan Huyệ, hương thơm nước mũi, vừa nhớ đến, liền muốn nuốt luôn cả lưỡi...

Bốn tiên nghe mà sững sờ đờ đẫn, năm đó núi Đan Huyệ có những trò chơi như vậy? Có nhiều nơi kỷ niệm đến như vậy?

Quả nhiên thời thơ ấu chính là những ký ức lưu luyến đáng giá nhất.

Đặc biệt là người trên mình gánh vác trọng nhiệm như nó, một khi quay lại Thanh Khâu liền có một đồng chuyện nhàm chán chờ giải quyết, rất nhiều pháp thuật phải học tập, duy chỉ có thời thiếu niên vui vẻ vô ưu, ngày tháng trên núi Đan Huyệ chính là một giấc mộng đẹp, ngẫu nhiên trở về nhìn lại, cũng coi như là chút an ủi trong lòng.

May mà dì Phượng hiền lành, bà ngoại trừ dẫn theo một vài tùy tùng và Tiểu kim phượng, tiểu hỷ thước tùy thị của Tiểu kim phượng, còn lại là ba ông lão râu dài, lặn lội đường xá xa xôi, cũng không biết vì sao muốn dẫn theo ba vị lão nhân gia này.

Bên người ta dẫn theo Hồng Oanh, Nhạc Kha Cửu Ly, khéo léo từ chối ý định sai vài thị nữ Tu La của phụ thân, một đoàn người chậm rãi lên đường.

Đứng trên đám mây ở lưng chừng trời núi Đan Huyệ, dì Phượng liền nói: “Thanh nhi, mấy người tụi con chỉ bằng hóa thành thị tùng của dì, tùy cơ hành sự? Công khai như vậy, trái lại sẽ đánh rần động cỏ.”

Ta khê cúi người nói: “Mọi sự như dì làm chủ!” Đón gió xoay người, ta và Hồng Oanh liền hóa thành hai tỷ nữ, Nhạc Kha và Cửu Ly biến thành hai thiếu niên thanh tú, tất cả đều phục sắc như tùy tùng của dì.

Dì Phượng đứng trên đám mây nhìn về phía núi Đan Huyệ, đôi mày nhíu lại. Ba vị lão nhân gia đã lớn tiếng chửi ầm lên: “Hảo tặc tử, thế nhưng lại hủy hoại cơ nghiệp tổ tiên thành thế này, oán linh chướng khí dày đặc, lâu không tiêu tán, nếu tiếp tục bỏ mặc, sợ rằng nơi này sẽ biến thành vùng đất ngập tràn âm khí!”

Dì Phượng đưa tay ngăn lại: “Ba vị trưởng lão xin đừng kích động, chuyện này cần phải suy tính kỹ lưỡng, chỉ bằng chúng ta trước hạ mây xuống xem thử rồi nói?”

Trong lòng ta khê chấn động, thì ra ba lão nhân gia râu dài này chính là trưởng lão Phượng tộc, trước đây chỉ nghe nói qua về trưởng lão Phượng tộc, nhưng cũng chỉ là tin đồn, hôm nay mới biết lời đồn thật sự có thực. Có điều Phượng tộc trưởng lão lúc ngoại tổ mẫu kế vị sớm đã không có tung tích. Dì Xích Diễm trước giờ không cho người khác đàm luận về chuyện này, ta chẳng qua cũng chỉ là ở dưới núi Đan Huyệ nghe trộm được dăm ba câu bàn luận lén lút mà thôi.

Dì Phượng lại quay đầu nói: “Thanh nhi, con thông thuộc nơi này, lại có Hồng Oanh cô nương giúp đỡ, đợi một lúc thì tùy cơ ứng biến, nếu có thể báo cho Điều tộc các tộc tập hợp trên đỉnh núi Đan Huyệ thì rất tốt.”

Ta hỏi: “Dì Phượng muốn ở trước mặt bách điều, vạch rõ tội trạng sao?”

Bà gật gật đầu: “Chuyện này cần phải tiến hành sao inh bạch rõ ràng, giấu giếm che đậy không phải kế sách lâu dài.”

Ta chỉ vào đài cao bên cửa điện Phượng Tê Cung, nói: “Chuyện này nào có gì khó? Không cần chúng ta vất chân chạy, chỉ cần gõ chiếc trống Triều Dương kia, bách điều tự nhiên sẽ đến nghị sự.”

Ba vị trưởng lão đều nói: “Đây là điều lệ gì? Sao lão phu không biết?”

Ta cười bảo: “Ba vị lão nhân gia có điều không biết, trống Triều Dương được đặt ở đây vốn vịn chỉ tám ngàn năm, chính là do thủ lĩnh Điều tộc hiện tại dựng lên, bách điều có chuyện nghị sự hay ai có oan khuất gì, đều có thể gõ trống này!”

Nghĩ đến năm đó, dì cho đặt chiếc trống này chẳng qua là vì uy tín của bản thân, không ngờ tới hôm nay lại trở thành tiếng trống báo tử nghênh đón bước đường cùng của chính mình.

103. Chương 103: Tiên Lễ Hậu Binh....

Núi Đan Huyệt vẫn rậm rạp như cũ, trên đỉnh Phượng Dực Nhai oán linh hội tụ.

Một đoàn người hạ mây đáp xuống, liền có hộ vệ đến báo với dì, lại thấy cánh cửa lớn trong Phượng Tê Cung mở rộng, dì dẫn theo một đám người hầu bước tới, trông thấy Tiểu Kim Phượng đứng bên cạnh dì, sắc mặt liền đen lại ba phần. Nhưng Tiểu Kim Phượng vẫn như cũ là một đứa trẻ nhả nhặn khiêm tốn, vội vàng vàng bước lên cúi chào: “Kim Phượng bái kiến dì!” Mơ hồ như thể không hề có bất kỳ vướng bận gì về chuyện lần trước suýt nữa mất mạng, lại dẫn dì Phượng đến giới thiệu với dì.

Sắc mặt dì càng đen thêm vài phần.

Ta ở núi Đan Huyệt hơn vạn năm, trước giờ chỉ cảm thấy dì kiềm chế rất tốt, không ngờ cũng có lúc bà đen mặt không biết phải làm thế nào. Nhưng người tới là khách, huống hồ dì Phượng cũng chưa từng mở miệng lên án, chỉ là dáng vẻ thông thường, bày tỏ ý ngưỡng mộ đối với mảnh đất của tổ tiên, dì tuân thủ lễ nghi, đương nhiên cũng phải tận tình vai trò gia chủ.

Mọi chuyện vốn dĩ êm đẹp, dì cùng đoàn người của dì Phượng vào trong đại điện Phượng Tê Cung uống trà, lại chuyện trò dăm ba điều về Hải ngoại Tiên Châu, nhưng chưa được bao lâu thì nghe thấy bên ngoài điện có tiếng cung nga kêu thảm thiết, kẻ đó có người cầu khẩn: “... .. Công chúa tha mạng... .. Công chúa tha mạng... ..!” Tiếp đến là tiếng cười không chút kiêng dè của Đan Chu: “Roi da này quả thật dùng rất tốt.. ..” Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Bốn tiên đứng hầu bên cạnh Tiểu Kim Phượng, thấy hai tay đứa trẻ này siết chặt thành nắm, đồng tử co lại, cả người cứng đờ ngồi trên ghế, liền biết nàng ấy nhất định đang nhớ đến lần trước suýt nữa thì mất mạng trong tay Đan Chu.

Dì liếc trộm về phía dì Phượng, thấy bà không hề tức giận, chẳng hề giống như đang dò xét, không khỏi gượng gạo cười nói: “Bên ngoài chính là tiểu nữ... .. Ngày thường có chút kiêu căng... ..” Lời còn chưa dứt, Đan Chu đã chạy vào trong điện, cười nói: “Mẫu thân.” Chiếc roi nắm chặt trong tay đỏ máu, đang tí tách nhỏ từng giọt.

Dì Phượng nở nụ cười ảm đạm, không nói lời nào.

Đan Chu bước vào bên trong mới phát hiện thấy Tiểu Kim Phượng đang ngồi cứng đờ trong điện, lạnh lùng cười một tiếng, quát lên: “Tiện nhân, Thanh Loan đã điều đó thế nào?” Bóng roi đã xé không vụt tới. Tiểu Kim Phượng mặc dù tức giận nhưng lại không hề phòng bị, có điều bốn tiên biết Đan Chu đã lâu, đương nhiên biết nàng ta muốn làm gì, trong lúc gấp rút đành phải bắt chặt tất cả tay không tiến lên, không ngờ hoa mắt một cái, Đan Chu đã giận đến tím mặt: “Dã tiểu tử ở đâu tới, thế nhưng dám ngăn roi da của bốn công chúa?”

Ta chăm chú nhìn, thì ra Nhạc Kha đang tái mặt giữ lấy ngọn roi. Nghĩ thấy Đan Chu lúc vung roi sử dụng toàn lực, mặc dù hắt ra tay giữ lấy roi, nhưng máu tươi đã theo kẻ hở bàn tay nhỏ giọt rơi xuống.

Cơn giận trong lòng bốn tiên tăng lên ngàn ngút, đau đớn vô cùng, bước lên dùng hết sức giật lấy chiếc roi da ở giữa, Đan Chu bị hai người bọn ta kéo, không khỏi té về phía trước, suýt nữa ngã nhào, sẩy tay thả rơi roi da.

Nhạc Kha hừ lạnh một tiếng, chiếc roi da đó tức thì đứt thành mấy đoạn, bị hắt vút xuống đất. Ta đang muốn lấy khăn tay băng bó cho hắn, mười ngón tay bén nhọn của Đan Chu đã điên cuồng xông đến, ánh mắt tàn độc nhìn chăm chăm vào mắt Nhạc Kha, bốn tiên sợ đến nhảy dựng, quên cả nhắc nhở, lao về trước ôm lấy đầu hắn, cảm thấy trên lưng đau đớn bỏng rát, y phục “xoạc” một tiếng, nghĩ thấy đã bị nàng ta xé rách một mảng.

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, kẻ đó là tiếng kêu thảm lạnh lạnh của Đan Chu, rồi một bóng người bay lên, nặng nề đập vào cột trụ trên đại điện, “khụ” ra một ngụm máu, rơi xuống.

Ta quay đầu trông thấy cảnh này, bất giác cong lên khóe miệng, trên lưng lại đau nhói nhưng vẫn nhin không được bật cười, bên tai nghe thấy một tiếng thở dài: “A đầu gối, còn cười!” Thâm tình yêu chiều như vậy, trân trọng vô cùng, yêu quý vô cùng, không khỏi khiến ta cảm động.

Dì đứng đây, nét mặt tràn đầy phẫn nộ, một thị nữ vội vàng đỡ Đan Chu nhưng lại bị nàng ta hung hăng giãy cánh tay ra. Chỉ trách thị nữ ấy vận khí đen đủi, thế nhưng trên mặt bị Đan Chu cào rách năm đường, máu chảy đầm đìa nhìn mà phát sợ, lại không dám lớn tiếng khóc lớn, đau đến thút thít nghẹn ngào như một con thú nhỏ.

“Đường muội, người dẫn tên tiểu tử làm càn vô lễ này đến, đã thương con ta, là đạo lý gì?”

Chưa đợi dì Phượng kịp trả lời, Nhạc Kha đã mạnh mẽ giữ chặt ta trong vòng tay, ánh mắt như đao, lướt nhanh trên mặt dì, cười lạnh nói: “Đường đường là công chúa Diệu tộc, thế nhưng lại ngang ngược chưa ngoa, bụng dạ ác độc, chẳng trách bị người ta hủy hôn!”

Đây đích thực là rạch lên vết sẹo của Đan Chu, khiến nàng ta bất chấp đau đớn trên mình, từ trên đất đứng bật dậy, đau đớn rít lên một tiếng lại xông về phía Nhạc Kha, nhưng đến giữa chừng đã bị dì dùng một thước lụa quấn quanh người kéo về trong ngực vỗ về, không ngừng vỗ nhẹ lên lưng nàng ta, giọng nói hết mực nghiêm khắc: “Đường muội, người mặc dù tiếng là đến bái phỏng, nhưng dẫn theo mấy kẻ không biết lai lịch từ đâu đến núi Đan Huyet, có dụng ý gì?”

Dì nở nụ cười nhàn nhạt: “Đường tỷ, a đầu nhà tỷ vừa gặp đã vung roi về phía con gái muội, là đạo lý gì?”

Ta tựa vào ngực Nhạc Kha cười đến run rẩy, dì thật sự là càng già càng hồ đồ, hay là đã hiểu rõ nhưng lại giả vờ hồ đồ. Bà nên biết từ khi thấy Tiểu Kim Phượng dẫn theo dì Phượng đến cửa lớn Phượng Tê Cung núi Đan Huyet, cũng nên hiểu dì Phượng đến đây không có thiện ý. Tiểu Kim Phượng có thể chạy thoát từ tay Đan Chu, hoàn toàn dựa vào vận khí của nàng, nếu không phải hôm đó bồn tiên máu nóng dâng tràn, Tiểu Kim Phượng sớm đã không biết hồn về nơi nào. Hiện thời bà phô trương thanh thế, mạnh mẽ bạo miệng, một mặt là thương xót nữ nhi, mặt khác đại thể là hận không thể đem chuyện này khuấy đảo lên, khiến dì Phượng trong lúc hồ đồ phát giận, rời khỏi núi Đan Huyet chứ? Đáng tiếc dì Phượng tâm tư tinh tế, hồi ngược lại thế này, thật sự không biết bà sẽ trả lời thế nào?

Nhạc Kha ở trên lưng ta cẩn thận thi pháp, lại dịu dàng hỏi: “Có đau lắm không? Đau quá khóc lên cũng không có gì ghê gớm, đừng sợ, có ta ở đây... ..”

Ta vốn dĩ không hề muốn khóc, chỉ cảm thấy dì thật sự khiến người khác tức cười, nhưng đại diện nơi đây quá đỗi quen thuộc, ngay cả nền đất dưới chân này cũng thân thuộc đến thế, rất lâu trước đây, ta từng ở trong đại điện này bị dì quả trách, lúc đó không hề biện giải gì, cũng chẳng có ai che chở, nơi hoa lệ này đối với ta chẳng qua chỉ là một cung điện hoang vắng, nhưng từng lời nói ám áp của hần lúc này cuối cùng đã khiến lòng ta dâng lên chút chua xót, đôi mi khẽ ướt, nhưng bị ta ép ngược trở lại — bồn tiên hiện giờ có người yêu thương che chở, nếu như còn bày ra dáng vẻ ủy khuất của một bé gái nhỏ, quả thực là có chút kiêu căng rồi!

Nhạc Kha kéo ta ra khỏi lồng ngực hần, thấy ta nửa giọt nước mắt cũng không có, trên mặt toàn là ý cười tinh quái, vờ về một sợi tóc của bồn tiên, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía đó, bồn tiên cũng xoay đầu nhìn, dì bị lời này của dì Phượng ghen lời, nhất thời không biết trả lời thế nào mới phải. Dì đã quen giả vờ công bằng, nhưng hiện tại rõ ràng Đan Chu vung roi lên trước, ta và Nhạc Kha sau đó mới tự vệ, để xem dì phân giải thế nào.

Dì trầm mặc một hồi, thế nhưng tức giận nói: “Đối với Phượng tộc thủ lĩnh bất kính, đối với công chúa bất tôn, vốn dĩ nên phạt, chính là tộc quy, có gì phải nói lý chứ?”

Dì rõ ràng là thẹn quá hóa giận, cường từ đoạt lý quá rồi!

Nếu như có thể đem hành vi tàn ác ngang ngược lần này của Đan Chu nói thành hành động bất kính đối với Phượng tộc công chúa, vậy lần trước Tiểu Kim Phượng suýt nữa mất mạng, cũng có thể nói thành hình phạt tương tự như vậy. Bất luận thế nào, cũng là tuyệt đối bao che cho nữ nhi Đan Chu này!

Dì Phượng đại khái cũng đã hiểu rõ, mắt hướng phía ta và Nhạc Kha: “Hai người các ngươi nếu đã bị thương, trước đi băng bó đi?”

Lúc đến đã hẹn trước, ý bà thế này là bảo hai người bọn ta đi gõ trống Triều Dương bên cửa hông điện Phượng Tê Cung, quy tụ bách điều nghị sự.

Nhân lúc dì còn ngậy người, Nhạc Kha đã ôm lấy hông ta từ nơi cửa điện bay vụt qua, nháy mắt liền đứng trước trống Triều Dương, cầm lấy chùy trống gõ xuống, chỉ nghe thấy tiếng trống như sấm rền, đồ vật xung quanh khe khẽ rung lắc, ngay đến mặt đất dưới chân cũng không khỏi có cảm giác chấn động nhẹ.

Thị từng nơi cửa Phượng Tê Cung cũng chưa từng nghĩ sẽ có sự cố này, đợi đến khi bọn họ tiến đến, tiếng trống ấy đã truyền đi xa rồi. Bất quá nửa khắc, phía chân trời xa xa liền xuất hiện một mảng đen kịt, đến gần chút mới có thể nhìn rõ, thì ra là điều tộc khắp nơi dẫn theo người trong tộc đến, vẻ mặt hoảng hốt, sôi nổi bàn tán.

Sau lưng ta đau đớn vô cùng, mặc dù Nhạc Kha đã thi triển pháp thuật nhưng da thịt nơi vết thương nhất thời không thể hoàn toàn tốt lên, trên người khoác trường sam của hắn, mặc dù đủ để che nơi vết thương lộ ra, nhưng cũng không vừa vặn lắm, ta nghiêng nghiêng tựa vào trên trống Triều Dương hãy còn chút rung động, mắt nhìn hắn cùng với mấy thị vệ giao đấu đến náo nhiệt.

Hắn thấy ta nhìn đến cao hứng, dứt khoát không chịu mạnh mẽ xuống tay, chỉ bày ra mấy trò trêu chọc, khiến đám thị vệ nổi nóng nhưng lại không làm gì được. Hắn lại quay đầu hướng phía bốn tiên cười đến thích thú, rõ ràng có ý tranh công.

Chúng điều tiến đến gần, trông thấy trước Triều Dương trống một đám người cùng với Nhạc Kha giao đấu âm ỉ, riu ra riu rít bàn luận không ngừng, chỉ nghe Phượng Tê Cung vang lên một tiếng, cánh cửa chính giữa mở rộng, di sắc mặt xanh mét dẫn đầu bước ra, di Phượng khoan thai nổi gót, hai người đều dẫn theo tùy tùng, mỗi bên xếp thành hai hàng phía sau chậm rãi bước đến.

Dì hãy còn chưa đến trước Triều Dương trống đã phần nộ quát lên: “Kẻ nào to gan, vô sự dám gõ Triều Dương trống của Phượng tộc? Rõ ràng là coi thường Điều tộc! Người đâu, còn không lùi xuống?”

Dì Phượng diễm đạm nói: “Đường tử, nghe nói Triều Dương trống núi Đan Huyết chính là âm thanh của công chính. Hôm nay nếu đã có người gõ trống, gọi bách điều đến, Đường muội lần đầu đến đây, quả thực muốn nhìn thử một lần!”

Dì đại khái cũng không ngờ dì Phượng sẽ làm như vậy, rõ ràng lệnh cho thuộc hạ của mình gõ trống, nhưng lại giả vờ như thể hoàn toàn không liên quan đến mình, hung hăng trừng mắt nhìn dì Phượng, ngữ điệu giống như chứa đựng băng tuyết: “Đường muội, mặc dù ngươi là khách từ xa đến, nhưng cũng nên biết, đây chính là núi Đan Huyết!”

Dì Phượng “phì” cười một tiếng: “Đường tử, vì nơi này chính là núi Đan Huyết, là cơ nghiệp ngàn năm của Phượng tộc ta, vì vậy mới không dễ dàng để mẹ con tử tác oai tác quái, để mảnh đất phong thủy hữu tình này thành nơi oán linh hội tụ, đến một ngày nào đó trở thành mảnh đất âm ty, xuất quỷ xuất yêu!” Nói rồi hóa về chân thân, chính là Chiêu Chương Thái Phượng, ánh sáng vàng lấp lánh, lông vũ bảy sắc, tôn quý trong chúng phượng.

Bách điều bỗng chốc nhìn thấy thất linh kim phượng, lập tức khiêm tốn quỳ xuống, hành một đại lễ tham bái. Thất linh kim phượng mặc dù sớm bị trục xuất khỏi núi Đan Huyết, nhưng chuyện năm đó còn có nguyên nhân, không thể lấp đi vị trí chí tôn của Phượng tộc Thất linh kim phượng.

Dì nhìn thấy dì Phượng hóa về chân thân, trong mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, nhưng thấy mấy người trên đám mây của dì Phượng xoay mình, hô lên mấy tiếng, nhẹ nhàng hiện về nguyên thân, nghiêm trang đứng trên giá trống Triều Dương, lạnh lùng nói: “Năm đó tổ tiên trốn đến hải ngoại tiên châu, đích thực là có nỗi khổ. Nhưng năm ấy tổ tiên cũng từng giao phó, trưởng tộc đương nhiệm núi Đan Huyết nếu như có huynh đệ cùng nhánh, tùy ba đại trưởng lão bàn bạc chỉ định!”

Bên dưới Triều Dương trống bách điều đều kinh ngạc ngẩng đầu, ngay đến dì cũng tái mặt, chỉ vào ba vị đại trưởng lão phần nộ quát: “Nói bậy! Chuyện này ta vì sao trước giờ chưa từng nghe mẫu thân nhắc đến?”

Ngay đến mấy thủ vệ tùy tùng đang giao đấu với Nhạc Kha cũng kinh ngạc dừng lại. Nhạc Kha nhân cơ hội ấy nhảy lên đài cao, nắm chặt tay bốn tiên, lẳng lặng đứng, nhìn hai dì giao đấu.

104. Chương 104: Thay Trời Đổi Đất...

Dì không nhắc đến ngoại tổ mẫu còn đỡ, bà vừa nhắc, bốn tiên không khỏi giận đến run người, không nhịn được chỉ có thể bàng quan đứng nhìn, lạnh lùng nói: “Mẫu thân bà năm đó bị bà lỡ tay giết chết, người sao còn có thể nói cho nghiệt nữ ác độc như bà biết bí mật này của Phượng tộc?”

Lời vừa nói ra, chúng điều liền ồ lên huyên não.

Gương mặt dì trắng bệch, hận không thể lập tức lao đến bóp chết bốn tiên, lạnh lùng quan sát ta một hồi, đột nhiên cười nói: “Ta còn tưởng ai? Ra là nghiệt chủng của Tu La Vương!”

Bà nhục mạ ta thế này, ta lý ra phải phẫn nộ, chỉ là thói quen nhiều năm, thế nên lại bật cười thành tiếng: “Nếu nói tới nghiệt tử, cũng phải là dì chứ nhỉ? Mặc dù Thanh Loan có cha không mẹ, hiện giờ cũng có thể hầu hạ dưới gối phụ mẫu, tận hiếu với người, đâu bì được với dì, vì Phượng Viêm Lệnh ngay cả mạng của mẫu thân mình cũng có thể cho đi! Đến dựng cũng ghét lòng dạ rắn rết của dì, thà chết nơi chiến trường cũng không chịu về núi Đan Huyet đoàn tụ với vợ con!” Nói rồi hóa về dáng vẻ vốn có, bên dưới trống vang lên âm thanh kinh ngạc.

Kỳ thực cũng không trách được điều tộc này, khi ấy bốn tiên sống ở núi Đan Huyet vạn năm, trên mình luôn luôn là chiếc áo xanh bụi bặm, cho dù trải qua mấy trăm năm thì dung mạo cũng không có khác biệt gì nhiều, người dưới đài nhận ra ta nói chung cũng hết tám chín phần.

Dì bị lời này của ta chọc giận đến ngã ngửa, hết sức phẫn nộ nhưng lại bật cười: “Con nít miệng còn hôi sữa, uống công ta nuôi dưỡng người nên người, nào ngờ trái lại lại trở mặt thành thù! Người bôi nhọ ta, rốt cuộc là vì sao?”

Nhạc Kha vẫn không ngừng vuốt lưng ta, tránh những chỗ bị thương. Thế nhưng ta chung quy vẫn cảm nhận được sự yếu đuối của bản thân, không nhịn được run rẩy, nhưng âm thanh thốt ra lại kiên định xa lạ đến không ngờ: “Dì làm Đại thủ lĩnh điều tộc, trưởng tộc Phượng tộc cũng hơn ngàn năm rồi, có từng tìm thấy Phượng Viêm Lệnh? Nếu như hôm nay dì có thể ở đây đưa ra Phượng Viêm Lệnh, Thanh Loan nhất định sẽ đem toàn bộ những lời ban nãy nuốt ngược trở lại, chỉ trách bản thân lấy oán báo ân, bôi nhọ thanh danh của dì, tự sát tạ tội!”

Nét mặt dì biến đổi không ngừng, cuối cùng ngửa lên trời cười dài: “Giỏi cho Thanh Loan, người giấu đi Phượng Viêm Lệnh, hôm nay chạy tới đem chuyện ra bôi nhọ ta, lòng dạ đích thực đáng giết!”

Ta sớm đã biết chuyện này không dễ dàng gì, nhưng thấy dì một mực lấp liếm như vậy, nháy mắt đã biến ta thành tội đồ trộm Phượng Viêm Lệnh, không khỏi âm thầm ngưỡng phục thủ đoạn của dì. Bà biết ta nhắc tới Phượng Viêm Lệnh, bắt luận Phượng Viêm Lệnh có trong tay ta hay không, đều là có miệng khó nói.

Suy nghĩ ta xoay chuyển, dì Phượng đã nói: “Phượng Viêm Lệnh mặc dù là sở hữu của Tộc trưởng Phượng tộc các đời, nhưng cũng không phải là phượng ấn của tộc trưởng, thật sự không quan trọng đến vậy. Nhưng nếu đã nhắc đến Phượng Viêm Lệnh, mấy ngày trước ta cứu được một cô nương, nàng ấy biết tung tích của Phượng Viêm Lệnh.– Hồng Oanh, ra đây, hôm nay ở trước mặt vương hầu các tộc của Điều tộc, đem ngọn nguồn chân tướng của Phượng Viêm Lệnh kể rõ một lần, nếu có nửa chữ dối trá, liền lấy đầu của người!”

Chiêu di hoa tiếp mộc này của dì Phượng quá mức tuyệt diệu.

Dì vốn muốn giá họa cho ta, hôm nay bắt luận ta có lấy Phượng Viêm Lệnh ra hay không, đều sẽ mang tiếng ác, nhưng dì Phượng đã nói với mọi người là mình cứu được một cô nương, Hồng Oanh lại từ trong đám người bước ra, nét mặt dì liền biến thành màu xám tro, nghĩ thấy kết cục ngày hôm nay là thảm bại rồi.

Hồng Oanh bước lên hướng về đỉnh Phượng Dực Nhai quỳ lạy, mặc dù trong mắt rừng rừng, nhưng vẫn trấn định hơn rất nhiều, đem tình huống năm đó kể lại, giữa chừng có vài lần dì muốn ngắt lời đều bị dì Phượng ngăn chặn, đến cuối cùng, lại thấy đôi mắt bà ánh lên vẻ căm hận điên cuồng, chỉ đợi Hồng Oanh nói đến đoạn ngoại tổ mẫu tạ thế, một đoàn hỏa châu đã liền tiếp phần nộ ồ ạt đánh về phía đài trống. Nháy mắt vang lên tiếng kêu hoảng hốt, ta phát tay giải cứu, một cột nước liền thẳng hướng về phía hỏa châu, hỏa châu ấy gặp phải nước liền tắt ngấm, lẳng lặng vô thanh.

Bên dưới đài có người kinh ngạc hô: “Là long... Là long... ..”

Nhạc Kha biến về dung mạo vốn có, đã có người nhận ra kêu lên: “Thiên tộc Thái tử! Chính là Thiên tộc Thái tử giá lâm!”

Trong lòng ta mặc dù không biết là cảm giác gì, trước đây đối với thân phận Thái tử Thiên tộc này của hắn vẫn luôn buồn phiền lo lắng, cũng không ngờ thân phận Thái tử Thiên tộc này thế nhưng lại khiến chúng điều huyền não râm rộ. Nhưng thấy hắn phát tay, bên dưới đài liền tĩnh lặng, trong lòng lại vui mừng thay cho hắn. Suốt vạn năm, vốn dĩ chính là trưởng tử Thiên đế, hiện giờ hắn cũng coi như là khổ tận cam lai, không phải giấu giếm gì như trước đây, trốn tránh khắp nơi rồi.

Nhạc Kha nói: “Điều tộc Đại thủ lĩnh có tội hay không, chỉ bằng hôm nay ở trước Triều Dương trống này nói cho rõ ràng! Nếu như bốn điện đã vừa hay có mặt ở đây, không khỏi trở thành nhân chứng, hiện thời phạm là dùng vũ lực giết hại, đều sẽ là có tội giết mình. Nay nếu như Hồng Oanh đã kể được một nửa, chỉ bằng mọi người yên lặng đợi nàng nói xong, thế nào?”

Tiếng bàn bạc của chúng điều dưới đài đều dừng lại, chỉ nghe thấy giọng nói có chút run rẩy nhưng lại cố ra vẻ bình tĩnh của Hồng Oanh lại tiếp tục kể, đem chuyện di thể nào sát hại ngoại tổ, bản thân lại như thế nào trộm Phượng Viêm Lệnh, khiến di tra hỏi hành hạ đủ cách cũng không tìm thấy, đến sau này Đan Chu bị hỏi hôn, sát hại toàn tộc tiểu hỷ thú, Đan Chu ngày thường như thế nào giết hại thị nữ, bản thân lại làm cách nào chạy thoát khỏi núi Đan Huyết, – từng chuyện từng chuyện nói rõ.

Đợi đến khi nàng kể xong, bên dưới đài bàn tán xôn xao, lời gì cũng có.

Đại khái là vì di vạn năm qua nguy trạng quá tốt, lừa gạt hết chúng điều, hiện giờ mặc dù có một nửa đã tin, nửa khác vẫn còn bán tín bán nghi, không nói lời nào, chỉ lắng nghe sự tình huyền ảo.

Trong lòng bốn tiên thở dài, cho dù mọi người nhận ra Hồng Oanh chính là thị nữ thiếp thân của Đan Chu, hiện giờ nói ra chuyện này, nhưng không lấy ra được Phượng Viêm Lệnh, mọi người sao chịu tin tưởng? Nhưng nàng muốn lấy Phượng Viêm Lệnh, bốn tiên thật sự không muốn nàng mất mạng, kết quả ngày hôm nay, mặc dù có thể khiến một bộ phận quần chúng phần nộ, chỉ nói di dung túng con gái lạm sát, nhưng cuối cùng cũng bớt đi tội trạng của di, không thể khiến bà hết đường chối cãi!

Lại nghe thấy Hồng Oanh nói: “Chư vị đều nói Hồng Oanh bồi nhọ cựu vương, nào biết bà ta tâm ngoan thủ lạt dung túng nữ nhi lạm sát, không hề đem tính mệnh ta đặt vào trong mắt? Đừng nói là che chở, sợ rằng cuối cùng cũng sẽ chết dưới tay bà ta!” Lời còn chưa dứt, của Phượng Tê Cung đã rộng mở, Đan Chu tay cầm Phượng linh chém tới, dọc đường chém bay hai người trong hạc tộc không chút phòng bị, diên cuồng không dứt, miệng chỉ một mạch quát: “Kẻ nào chán sống, thế nhưng chạy tới núi Đan Huyết đối nghịch với mẫu thân ta? Không muốn sống thì sớm nạp mạng đi!”

Hai người hạc tộc đó mặc dù bị phượng linh đả thương ngã xuống đất, nhưng Nhạc Kha ở bên tai ta khẽ cười nói: “Biểu tỷ này của nàng đến thật đúng lúc, lại chém bị thương thêm nhiều nhiều hơn hai người nữa, sẽ càng dễ khiến chúng điều tin tưởng!”

Nét mặt di âm u, kiềm chế vẻ phần nộ cùng diên loạn, mắt mở trừng trừng nhìn nữ nhi tay cầm phượng linh liên tiếp chém bay mấy người điều tộc, giống như không thể tin được đây chính là đứa con hằng ngày bà yêu thương, không biết chừng mực như vậy, khiến bà ở trước mặt chúng điều như lửa cháy thêm dầu.

Chúng điều vốn phần nửa còn bán tín bán nghi, hiện giờ trông thấy Đan Chu bạo ngược, xem mạng chúng điều như cỏ rác, đại thủ lĩnh trước giờ luôn nghiêm trị như luật lại công bình công chính thế nhưng không nói lời nào, chẳng phải là dung túng nữ nhi lạm sát sao, phần nửa không tin ấy cũng đã bắt đầu tin.

Ta len lén chột cánh tay Nhạc Kha, nhỏ giọng suy đoán: “Ta đoán di nhất định là giận đến độ không nói được một câu!”

Mắt phượng của Nhạc Kha khẽ nhếch, lướt qua gương mặt di: “Gân xanh trên mặt co rút, đôi mắt sung huyết, chứa đựng khí giận muốn cắn người, –a, lẽ nào bà ta hận chết nữ nhi của mình, muốn bóp chết biểu tỷ ngu ngốc lỗ mãng này của nàng?” Về mặt trưng ra nét thương tiếc!

Bốn tiên hận đến nhéo hông hắn một cái: “Chàng lại nghe Hồng Oanh nói thế nào?”

Bên tai chỉ nghe thấy giọng nói hần cực kỳ ủy khuất: “Vi phu nào có gì sai, Thanh nhi lại ngược đãi vi phu như vậy?”

Ai nấy chăm chú nhìn, hần lại thân thiết gần gũi như vậy... Tên nhãi này thật cũ không sửa, nhưng lại không khiến người ta tức giận mà lại khiến từ trong đáy lòng nảy sinh cảm giác vui vẻ.

Bên dưới như nước sôi lửa bỏng, đang lúc hết sức huyền ảo. Chỉ nghe thấy dì cuối cùng cũng nhịn không được, phần nộ quát: “Ngu xuẩn, còn không mau dừng tay?”

Chúng điều né tránh nhưng cũng có người tức giận giao đấu với Đan Chu. Đan Chu trước giờ ở trong cung kiêu căng đã quen, chưa từng gặp qua người dám chống đối mình, lúc này bị đánh trả, lửa giận như gia tăng gấp bội, phần nộ quát: “Bọn người còn không nhanh tránh ra?” Lại nghe được câu này của dì không khỏi dương dương tự đắc: “Bọn người còn không tránh ra, đừng trách mẩu thân ta nổi giận diệt tộc các người!”

Tiểu hỷ thước vốn vẫn đứng hầu hạ bên cạnh dì Phượng, lúc này nghe thấy hai chữ “diệt tộc”, đôi mắt bốc hỏa, rưng rưng cao giọng nói: “Ngu xuẩn, mẩu thân người là đang nói người, can hệ gì tới người bên cạnh?!”

Chúng điều rầm rầm phá lên cười. Phượng linh trong tay Đan Chu rũ xuống, dần dần ngốc ngốc đứng tại chỗ, lập tức bị một thiếu niên hạc tộc chém một đao, cánh tay trái tức thì máu chảy ròng ròng. Thiếu niên ấy thân cao chân dài, mặt mày xanh mét nói: “Người nữ nhi rắn rết này, dám vô cớ dả thương mẹ và huynh trưởng của ta, hôm nay phải chết dưới đao của ta!”

Hồng Oanh nhân cơ hội cao giọng nói: “Xích Diễm, hơn vạn năm qua người ngày ngày đều bức ta giao ra Phượng Viêm Lệnh, người có biết ta giấu Phượng Viêm Lệnh ở đâu không?”

Dì cắn môi, lúc này mới mở miệng: “Không phải người muốn chiếm trọn Phượng Viêm Lệnh sao? Hôm nay lý nào lại giao ra?”

Lời này của dì chính là thừa nhận chuyện Hồng Oanh kể không chút giả dối.

Chúng điều đến bây giờ hết thấy đều tin rồi.

Hồng Oanh lạnh lùng nở nụ cười: “Phượng Viêm Lệnh chính là vật sở hữu của trưởng tộc đức độ bao đời, năm đó nghĩa mẫu đem lệnh này giao phó cho ta, vạn liệu cũng không ngờ bản thân cuối cùng lại mất đi tính mệnh trong tay nữ nhi mình sinh ra! Hôm nay vừa vặn cho người biết, Phượng Viêm Lệnh trước giờ vẫn luôn giấu trên người ta.”

Lời vừa thốt ra, dì không khỏi kinh ngạc, vạn năm qua ngày nào Hồng Oanh không bị bà tìm khắp người?

Hồng Oanh nói: “Đại thủ lĩnh tiền nhiệm năm đó từng dạy Hồng Oanh một loại thuật cấm chú, lấy nguyên thần làm hộp đựng thần khí, thần võ khí xuất.”

Dì lạnh lùng cười nói: “Thì ra người cũng biết thuật cấm chú này? Chỉ là ta thật sự không tin, người lý nào lại thật sự muốn hủy đi nội đan nguyên thần lấy Phượng Viêm Lệnh?”

Ta không khỏi nín ngón tay Nhạc Kha, cả kinh nói: “Thế này có gì hay chứ? Lời này của dì rõ ràng là không tin, muốn bức Hồng Oanh phải chết... ..”

Nhạc Kha kéo tay bốn tiên: “Nàng bình tĩnh đừng nôn nóng!”

Lại nghe thấy Hồng Oanh cười lớn: “Xích Diễm, người trước giờ suy bụng ta ra bụng người, không chỉ nghĩa mẫu, nhị công chúa đến nô tỳ, người cũng chưa từng hiểu rõ. Người bỏ đi lớp áo khoác nhân nghĩa đạo đức, bên trong đích thực là cầm thú! Hôm nay ta đến núi Đan Huyết cũng chưa từng nghĩ qua sẽ sống sót rồi đi. Có điều nếu như Phượng phu nhân đã tới núi Đan Huyết, Hồng Oanh xin được phó thác, thỉnh xin Thiên tộc thái tử làm chứng, đem Phượng Viêm Lệnh giao đến tay người Phượng tộc đức độ, đừng rơi vào tay mù đàn bà ác độc Xích Diễm này!”

Nhạc Kha còn chưa đồng ý, bốn tiên lập tức lao lên phía trước, nhưng thấy hồng quang ngút trời, ta trở mắt nhìn thân thể Hồng Oanh tứ phân ngũ liệt, giống như có một thanh kiếm tức thì xuyên qua cơ thể nàng, thân thể nàng dần dần trở nên trong suốt mong manh, tựa như tà dương còn sót lại lúc ráng chiều, thu hết chút dư quang còn lại sau cùng, khó tìm dấu vết.

Giữa không trung, duy chỉ có Phượng Viêm Lệnh lơ lửng, đỏ rực óng nhuận, lệnh vĩ như cánh phượng, đẹp đến vô cùng.

Mắt dì sáng rực, lao nhanh tới hướng Phượng Viêm Lệnh xuất thủ.

105. Chương 105: Ngoại Truyện Ly Quang

Lúc rời thành Tu La, ta cũng chưa từng nói một lời từ biệt, chỉ đứng xa xa nhìn về phía cung điện một hồi lâu.

Phụ nữ và trẻ em trong tộc yên lặng đứng bên đợi lệnh xuất phát, tưởng tượng thấy từ nay về sau nàng sẽ có cuộc sống hạnh phúc nơi vương thành, chỉ là hạnh phúc ấy không hề có can hệ với ta, trong lòng không khỏi đau đớn, tựa như mực nước thủy triều, sáng sáng tối tối, không ngừng không nghỉ.

Năm ấy biết nàng là lúc phụ vương dẫn ta và các muội muội đến Đông Hải Long Cung làm khách. Trong yến hội, nàng lọt thỏm giữa các long tử và long nữ của Long Vương, không chút thu hút, nhưng không biết vì sao, mắt vừa liếc qua đã khiến ta nhớ mãi nàng.

Cũng có lẽ là vì dung mạo thanh tú đoan trang, ánh mắt buồn bã, cũng có lẽ vì bộ thanh sam tựa như làn khói nhẹ của nàng, tóm lại đều khiến người gặp rồi khó quên.

Sau khi quen biết nàng một khoảng thời gian dài, ta mới biết, nữ tử mới đầu tưởng rằng hiền thực ôn nhả này kỳ thực tính tình lại vô cùng hoạt bát, đáng về nàng ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn chung quy rất ít, phần lớn thời gian, nàng đều vui vẻ cao hứng, mặt mày tươi cười không e ngại gì, lộ ra hàm răng trắng bóng, mơ hồ như có thể ấm đến tận lòng người.

Sau khi rời khỏi chỗ ngồi, ta không nhìn được tò mò, lẳng lặng bám theo. Mắt thấy nàng mặt mày ủ rũ, thậm chí thanh sam trên người mình khó coi, ta nhìn không được nói một câu thật lòng: “Kỳ thực chiếc áo xanh này rất đẹp, so với Giao tiêu sa một màu trắng thuần đơn điệu trông đẹp hơn nhiều.” Vẫn còn nữa câu ta chưa từng nói: màu sắc tươi đẹp như làn khói nhẹ này, còn thanh nhả cao quý hơn so với ngũ thải ban loan¹, thế gian khó tìm.

1Năm màu: vàng xanh đỏ trắng đen

Bộ tộc Giao Nhân có nhiều bí mật không lưu truyền ra ngoài, trong đó ghi chép về những điều Giao Vương qua các thời đại đã mất thấy tai nghe khi du ngoạn. Có một năm kho điển tịch bị mất trộm, lúc tra xét kệ văn thư bị mất, ta từng đọc được một ghi chép trong khoảng thời gian phụ vương du ngoạn, chuyện ấy nói rằng, Tu La Vương Nhiếp Phần coi thường lệnh cấm của Thiên tộc, lên cưới Bích Hoàng nhị công chúa Điều tộc, sau này có một nữ nhi. Thiên tộc nổi trận lôi đình, dùng Huyền Thiên Hồng Lôi đem vị công chúa điều tộc đó đánh cho hồn phi yên diệt, chiến tranh giữa hai tộc càng thêm nghiêm trọng.

Giao tộc mặc dù không dễ gì dính đến tranh chấp giữa các tộc khác, nhưng chuyện của những tộc khác cũng tìm hiểu rất cận kề, báo cáo về thành Tu La mà Giao bình trình lên hàng năm hoàn toàn không có một lời nào về Tu La công chúa, sau trải qua chứng thực, trong thành Tu La thật sự không có công chúa.

Trong ghi chép của Phụ vương cũng không có một lời ghi chú nào về tông tích của đứa trẻ ấy. Có đôi khi ta không khỏi nhớ lại, đứa bé ấy mang trong mình huyết thống của Điều tộc và tộc Tu la, vốn dĩ tôn quý vô cùng, nhưng lại vì mối bất hòa giữa hai tộc, không biết đã lưu lạc đến nơi nào.

Vì ta từ nhỏ đã quen biết với Nhạc Kha, Nhạc Kha lại cứu mạng nàng, ba người chúng ta dần dần trở nên thân thiết, ta biết được nàng gọi Thủ lĩnh Điều tộc Xích Diễm là dì, lúc ấy mới rõ, thì ra đứa bé khiến ta phải để tâm không chỉ một lần thời niên thiếu ấy chính là người thiếu nữ tình nghịch, hoạt bát vui vẻ trước mắt này.

Nàng gọi là Thanh Loan.

Đứa bé ấy một mình trưởng thành, nhưng tính cách cũng không hề nhu nhược yếu ớt, hành sự đều có trình tự, cười thì cười rất sảng khoái, vui cũng vui rất hồ hởi, chung quy đều khiến ta và Nhạc Kha bất giác vui vẻ theo.

Nhạc Kha từ nhỏ được phu thê Long Vương yêu thương, đương nhiên tùy tâm mà làm. Thanh Loan lại càng ít có người quản thúc, hành sự không có gì cố kỵ, duy chỉ có ta, có lẽ bởi từ nhỏ bị Phụ vương dạy dỗ nghiêm khắc, chung quy vẫn có chút cẩn trọng. Ba người lần đầu tiên cùng nhau đi phàm gian, đôi mắt thông minh lém lỉnh của nàng lướt qua người ta, sau lưng ta liền có một dự cảm chẳng lành, nàng đã bước tới ôm lấy hông ta, đằng vân mà đi, bầu trời cao xanh, sóng biếc ở ngay dưới chân, Nhạc Kha đuổi theo phía sau, miệng kêu to hét lớn: “Thanh Loan nàng a đầu hoang dã này, cẩn thận một chút, Ly Quang cũng không bay được.” Lại khiến nàng càng thêm cao hứng, tiếng cười sáng khoái. Đám mây dưới chân không khỏi nghiêng đông ngả tây, dạ dày ta cũng theo đó mà cuộn lên.

Ngày hôm ấy dừng chân ở biên giới nước Quân Tử, nàng cười đến nghiêng ngả, ta được nàng từ trên đám mây lão đa lão đảo đỡ xuống, nôn đến độ đầu óc choáng váng. Trong lòng còn chưa hiểu ra, đây là trò đùa dai của nàng. Ta chật vật thế này, nàng trái lại lại cười đến cực kỳ thích thú, nhưng không hiểu vì sao, lòng ta một chút buồn bực cũng không có, như thể vì bản thân có thể mang đến vui vẻ cho nàng, phẳng phất cũng dâng lên một tia vui mừng.

Ta vốn là Giao nhân ở đáy biển Đông Hải, năm năm tháng tháng đều sinh sống trong thành San Hô, đây là lần đầu tiên, cách bầu trời cao rộng gần như vậy, cách biển xanh sóng biếc xa như vậy, thiếu nữ bên cạnh, cười đến rạng rỡ như vậy.

Đợi đến khi Nhạc Kha dẫn chúng ta bước vào một quán rượu ở nhân giới, thức ăn các loại được bưng lên, ta cũng vứt đi lễ nghi của Thái tử Giao tộc, tựa như bản thân chỉ là một đại hán thô lỗ bưng cái bát ngồi trước cửa nhà mình, từng ngụm từng ngụm giành ăn với nàng— lịch sự một lần, liền bị nàng cười một lúc.

Nàng và Nhạc Kha dường như trời sinh chính là oan gia, luôn luôn âm ỉ không thôi. Nếu như từ lần đầu tiên gặp gỡ ta chưa từng nhìn lầm, rõ ràng nàng có tình ý với Nhạc Kha, nhưng về sau hai người cãi cọ, thường muốn ta ở giữa điều đình, ta chung quy vẫn nghi ngờ liệu có phải bản thân lần đầu tiên nhìn không rõ nên đoán sai tâm tư của nàng. Âm ỉ dữ dội như vậy, nàng liền kéo tay áo ta: “Ly Quang Ly Quang, người nói xem... ..”

Ta khẽ mỉm cười, cảm thấy được nàng ý lại như thế, gần gũi không chút câu nệ như thế, luôn luôn có thể khiến tâm tình vui vẻ, kết quả đương nhiên cũng sẽ nghiêng về phía nàng.

Niềm vui ấy tựa như đóa hoa nở trong bóng tối, mạnh mẽ không gì ngăn trở.

Có một năm, chúng ta du ngoạn khắp nơi, ngang qua Thanh Khâu, nửa đêm ở Ngân Hà Cốc tình cờ bắt gặp một con cừu vĩ bạch hồ cực kỳ xinh đẹp. Ai cũng biết, Cừu vĩ bạch hồ chính là đệ tộc của Thanh Khâu quốc, cừu vĩ hồ nhỏ nhỏ này còn chưa biến hình thể nhưng nửa đêm lại xuất hiện ở Ngân Hà cốc, quả thực là kỳ lạ.

Nhưng Thanh Loan vừa liếc thấy con hồ ly nhỏ đó liền muốn dụ nó về nuôi. Nhạc Kha can ngăn không được, tranh cãi với nàng một hồi, nàng lại lần nữa kéo tay ta, vì sợ khiến tiểu hồ ly sợ hãi bỏ chạy, nhỏ giọng kể sát bên tai ta năn nỉ: “Ly Quang Ly Quang, người nhất định không thể nào nghe theo Nhạc Kha, người nói xem... ..”

Tim ta đập dồn dập như nhịp trống, bị mùi hương nhàn nhạt bên tai mê mẩn, lo ngại bản thân sẽ làm ra hành vi không thỏa đáng nào đó, vội vàng quay đầu nhìn Nhạc Kha, giả bộ điều đình, nhưng trong thoáng chốc nhìn thấy nụ cười khổ trên mặt Nhạc Kha.

— Y nào có vẻ muốn gắng sức tranh cãi, rõ ràng sớm đã đầu hàng.

Lòng ta chưa khi nào thông suốt đến vậy, thì ra không biết tự lúc nào, ta và Nhạc Kha đều đã chung tình với thiếu nữ tinh ranh trước mắt này. Nhưng một chữ “tình”, với nàng, có thể nói gần như là ngây thơ.

Lúc đám mây rời khỏi Ngân Hà cốc, nàng được như sở nguyện ôm cừu vĩ hồ trong ngực.

Khi đó ta được nàng và Nhạc Kha giúp đỡ, đã quen đằng vân, ngấm nhìn rặng núi trải dài dưới chân, mặt nước xanh xanh, đàn chim riu rít, trăm điều của thế gian. Nhưng ngày hôm ấy, thấy nàng cẩn thận bảo bọc cho cừu vĩ hồ trong ngực, Nhạc Kha quắc mắt nhìn trừng trừng Cừu vĩ hồ nhỏ nhỏ đó, trong đầu ta âm thầm nảy lên một suy nghĩ không hay, phẳng phất như thể Cừu vĩ hồ đang dựa sát vào lồng ngực nàng ấy sẽ chiếm hết phần nửa tinh lực của nàng. Vì vậy ngày hôm đó ta ngồi trên đám mây, giả vờ say ngủ, từ

trên đám mây rơi xuống... .. Nàng cũng không hề khiến ta thất vọng, vớt cứu vỹ hồ đó đi cứu ta, ta đương nhiên bình an vô sự.

Sau này chuyện như vậy thường xuyên xảy ra. Lúc đầu là cố ý, nhưng nhiều lần về sau thật sự là do lơ đãng, cho dù ta ở trên đám mây ngủ say, trở mình rơi xuống, thế nhưng vẫn bình an vô sự. Vì nàng từ trước sẽ ngồi cùng đám mây với ta, chăm chú nhìn ta, sợ ta rơi xuống.

Nhưng những tháng ngày tươi đẹp như vậy chẳng qua chỉ mới được tám trăm năm, nàng vì tức giận đánh Nhạc Kha, lỡ bút vẩy rồng mà bị Thiên Đế giáng xuống núi Nữ Sàng. Nhạc Kha đau ốm nằm trên giường, không có người đến thăm hỏi đưa ta đi, một lần đó, ta dùng đôi chân của mình từng bước từng bước đo đạc, phẳng phai đây là lần đầu tiên, ta hiểu được khoảng cách giữa chim bay cùng cá lội.

Nhưng ta không cam lòng, vì vậy cố gắng gần gũi.

Nhạc Kha nghe nói Long Vương tức giận thượng cáo Thiên đình, Thiên Đế phẫn nộ, giáng nàng xuống núi Nữ Sàng, trong lòng như có lửa đốt, nhưng lại chán nản: “Nha đầu này trước giờ quật cường, hiện giờ nếu như ta đến, bị đánh một trận nữa vẫn là còn nhẹ... Lý nào chịu nghe ta giải thích?”

Ta không nhớ thấy y khó xử như vậy, bèn đưa ra chủ ý: “Chỉ bằng người dùng thuật biến thân, dựa vào pháp thuật của nàng, có lẽ tạm thời sẽ không phát hiện.” Lời vừa thốt ra, trông thấy gương mặt rạng rỡ của hắn, trong lòng ta liền hối hận không thôi. Chỉ có một hi vọng duy nhất là Thanh Loan tiểu ngọc diệu này, nàng cứ thế mơ mơ màng màng, ngấp nghé trước ngưỡng cửa ái tình.

Thế nhưng nàng vẫn luôn là một thiếu nữ có suy nghĩ kỳ lạ, được một con Hồ yêu cầu thân, thế nhưng lại hết sức vui mừng. Lúc đó ta liền nghĩ, nếu như ta ngỏ lời cầu hôn nàng, liệu nàng có chấp thuận?

Sau này ta thật sự đã thu hết dũng khí ngỏ lời với nàng, bất chấp sự phản đối ngăn cản của Phụ vương. Thành San Hồ nơi đáy nước Đông Hải đỏ rực tựa lửa nóng, thế nhưng lại cô độc lạnh lẽo vô cùng. Ta hi vọng có thể cùng nàng nương tựa bầu bạn với nhau nơi thành San Hồ này.

Tiếc là, ngày vui trôi đi quá nhanh, dã tâm của Phụ vương không chỉ hủy hoại toàn bộ thành San Hồ cùng với Giao tộc, mà còn cả chút quan hệ nhỏ nhoi cuối cùng giữa ta và nàng.

Khi nàng liều chết công ta bay lên chín tầng trời, xả thân cứu ta, khi ta thả người từ trên lưng nàng, rơi xuống biển lớn, mưa gió thét gào, trời xanh phẫn nộ nước tung đục ngầu, quay đầu ngoảnh nhìn lần cuối cùng người thiếu nữ đã khắc ghi vào tâm khảm của ta, đây là khoảng cách giữa bầu trời cao xanh với vực và biển cả âm u sóng biếc, là nỗi tuyệt vọng vô hạn, là khoảng cách mà ta cho dù có tình nguyện đánh đổi cả sinh mạng cũng không thể nào thay đổi được... ..

Ta từ trên chín tầng trời rơi xuống, trở về nước biếc, mơ hồ như thể đang ngâm mình trong huyết trì của Giao tộc, mặc dù thân thể va phải đá ngầm, đau đến tê tâm liệt phế, nhưng cũng không bằng nỗi đau bỏng rát như dầu sôi lửa đỏ nơi lồng ngực.. ..

Viên đá ngũ sắc trước ngực nghe nói chính là thần vật còn sót lại khi Thần Nữ Oa đội đá vá trời, cú va chạm đó khiến đá thần khởi động, trước lúc ta bất tỉnh, chỉ nhìn thấy một luồng sáng mờ mờ bao bọc quanh người, những U Minh Thiết Kỳ đuổi theo sau đó liền tự động thối lui, vào giờ khắc ấy cảm thấy bản thân quả thật là xuẩn ngốc không ai bằng.

Nếu như ta biết viên đá ngũ sắc này có thể ngăn được U Minh Thiết Kỳ, sao có thể để người thiếu nữ ta yêu đổ máu chiến đấu?

... ..

Ngày hôm đó tỉnh lại, được phụ nữ và trẻ em đang ẩn núp trong tộc cứu về mặt thất của thành San Hồ, ta liền biết, những ngày tháng xưa cũ đã mãi mãi xa rồi. Phụ Vương chết trận, thanh thiếu niên trong tộc toàn bộ cũng vong mệnh trong trận chiến này, thành San Hồ bị thiên binh chiếm đóng, Giao tộc bị diệt vong. Rất nhiều ngày sau đó, ta dẫn theo những người còn lại trong tộc gian nan trôi nổi nơi tối tăm của đáy biển, một mặt nhằm tránh khỏi sự truy đuổi của Thiên giới, mặt khác tìm kiếm nơi hải vực thích hợp để Giao nhân sinh sống.

Viên đá ngũ sắc trước ngực lúc ta rơi xuống đụng phải đá ngầm sớm đã vỡ nát, không có nó, Giao nhân Ly Quang cả đời này sẽ không thể nào nổi trên mặt nước, đi lại nơi đất bằng, càng không thể hóa ra đôi cánh, cùng nàng bay lượn đến tận chân trời.

Rất rất nhiều ngày đêm sau đó, ta ngang dọc nơi đáy biển âm u lạnh lẽo, không cách nào lại có thể cùng nàng tắm mình dưới ánh dương rạng rỡ, khát thì uống nước suối trong nơi khe núi, nhân rồi ngắm hoa rơi nước chảy, lại càng không thể cùng nàng sát cánh kề vai nơi sóng biếc mây xanh...

Ta cũng từng nghĩ qua, nếu như nàng biết ta đã chết, liệu có đau lòng rơi lệ? Có ngẫu nhiên nhớ đến những tháng ngày vui vẻ hạnh phúc trước đây?

Tu La Vương đích thực là điển hình của một người cha nhân hậu, lần đầu gặp mặt đã khiến lòng ta kính nể. Người cha hiền từ như vậy, bất luận thế nào cũng sẽ nghĩ cách để con gái hạnh phúc, ta chưa từng nghĩ ngờ điều này.

Lần gặp mặt kế đó lại nhanh như thế, khiến ta không kịp trở tay.

Ngày ấy ở hải vực tìm kiếm vị trí thích hợp xây dựng lại thành San Hô, bị tuần tra của tộc Tu La phát hiện, trong tộc toàn là phụ nữ và trẻ em, chạy trốn cũng không thể được. Trong lòng ta chỉ có tâm niệm một điều: cho ta được gặp nàng lần cuối... ..Đây chỉ là lần gặp mặt cuối cùng... ..

Thế nhưng bước vào thành Tu La ta mới biết, vì hay tin ta đã chết, nàng dẫn quân mã lên Thiên Hà, đến nay vẫn chưa trở về. Giờ phút ấy trong lòng ta buồn vui lẫn lộn, lúc đưa tay lên che mặt, có gì đó ẩm ướt len theo kẽ tay tràn ra, sau đó ngưng lại thành những hạt trân châu sắc lam u tịch.

Không phải ta không rõ, mấy ngàn năm này, giữa ta và nàng cũng có chút tình nghĩa, đương nhiên nàng sẽ vì ta mà xông mình ra trận, ta cũng vì nàng mà lên trời tìm kiếm, tình thế lúc đó, dựa theo tính tình trượng nghĩa của nàng, khẳng định sẽ không cam lòng để ta đi. Thế nhưng giờ này ngày này, ta mới bắt đầu tin trong lòng nàng đối với ta không có một chút thiên vị, cho dù Nhạc Kha được phần tình ấy của nàng, nàng đối với ta chính là một phần nghĩa, nửa phần cũng không ít đi chút nào.

Ta buông tay, gương mặt bên trong kính vô cùng thâm hại, bởi ta đụng phải đá ngầm, không thể khôi phục dáng vẻ khi xưa.

Trên người nàng mặc chiến bào Cửu Thiên Huyền Phượng, hồng bào như mây, mang theo hơi thở đậm mùi sát khí nơi chiến trường bước đến, dáng vẻ khấn trương đầy quan tâm đó khiến lòng ta đau nhói, hận không thể cứ như vậy mà chết đi, còn hơn phải trải qua những tháng ngày thoi thóp hơi tàn nơi đáy biển âm u thăm thẳm này.

Ta thường nghĩ, thường mong ước bản thân vẫn còn là vị Thái tử Giao tộc vô lo khi xưa, trên có phụ vương che chở, dưới có vương thành nương nhờ, không phải lo sợ cuộc đời này không thể nào gắn bó như đôi uyên lữ, cũng có thể nắm tay cùng nhau phiêu bạt khắp chân trời. Nhưng hiện tại ta rày đây mai đó, thân tựa bèo trôi, phụ nữ trẻ em của cả tộc hết thấy đều nương tựa vào ta... ..

Sau khi ta nói ra lời đó: “Cô nương, xin hãy tự trọng!”, ta thấy nét mặt nàng sùng sùng, không thể nào tin được.

Người thiếu nữ ta một lòng yêu thương ơi, nàng có tâm hồn như sóng xanh biển lớn, có tấm lòng thiện lương ơn đức như phúc Trạch mưa nguồn, chỉ là một khắc do dự, nàng đã cười trong nước mắt, cảm hoài không thôi. Hiển nhiên, bất luận ta còn nhớ nàng hay không, cho dù trên người ta không một xu dính túi hay dung mạo bị hủy hoại hoàn toàn tựa như ác quái đứng trước mặt nàng, đều không có gì quan trọng. Nàng vẫn sẽ hết mực kích động, cảm tạ trời xanh thương xót, có thể cho ta bình an sống trên thế gian này...

Nhận được tin tức về hôn sự của nàng, đây từ trước là điều đương nhiên.

Mặc dù kết quả này ta đã từng trăm ngàn lần tưởng tượng ra, nhưng đều không như lúc tin tức này được truyền tới, một kích nặng nề.

Bái Trạch nói: “Vương, Tu La công chúa đại hôn, tộc ta nhận đại ân của Tu La Vương, ở lại nơi này cũng đã một khoảng thời gian dài, chẳng phải nên gửi tặng một phần hạ lễ?”

Ta hận không thể đâm đầu vào cột, gục xuống đất khóc lớn.

Lúc đầu ta cũng từng nuôi hi vọng, vô số lần nằm mơ mộng đẹp, trong thành San Hô bích thiên yên thụ, cả điện tràn ngập ánh sáng, ta nguyện ý dùng toàn bộ bảo vật trong thành cũng muốn nghênh đón tân nương, nhưng hôn lễ hiện giờ của nàng, người ta không một xu dính túi, ngay cả một phần hạ lễ cũng không thể gửi tặng.

Bái Trạch ở bên ngoài gõ cửa một lúc lâu, cuối cùng ta mới mở cửa, đưa cho hắn một chiếc hộp, sai Giao nương trong tộc gửi đến Vương cung.

Cô nương ta yêu, nếu như nàng nhìn thấy trên châu lam sắc trong hộp này, nàng sẽ hiểu, thứ ta nguyện ý cho nàng, không chỉ đơn thuần là một hộp những giọt nước mắt hổ thẹn, mà còn là tấm lòng cùng sinh mệnh của cả cuộc đời ta. Trong lúc chúng ta còn chưa rõ, trời xanh sớm đã định sẵn, nàng và ta chung quy vẫn cách nhau cả một đại dương thăm thẳm, tựa như lần gặp gỡ đầu tiên. Ta hãy còn chút ích kỷ, muốn những viên trên châu này bầu bạn với nàng, từng giọt nước mắt ấy, sẽ thay cho đôi mắt của ta, luôn chăm chú quan tâm dõi theo nàng.

Ta nghĩ ta nên rời khỏi nơi này, từ nay về sau, theo như tâm nguyện của nàng, bình bình an an nơi đáy biển tịch mịch thăm thẳm, không lo không bệnh, an ổn đến già.

Ngẫu nhiên, có thể trộm nhìn nàng từ phía xa, đã là niềm hạnh phúc to lớn suốt cuộc đời.

106. Chương 106: Khúc Tận Người Tan.. ...

Dì nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn. Trước mắt một luồng sáng trắng chợt lóe lên, Nhạc Kha ở bên cạnh ta đã không thấy bóng dáng, đến lúc hắn quay lại, Phượng Viêm Lệnh đã nắm trong tay.

Hồng Oanh dùng sinh mệnh làm rõ chân tướng, ai nấy đều cảm động, có người trong Điều tộc đã tùm năm tùm ba kêu to: “Xích Diễm, người dung túng con gái lạm sát, sát hại mẫu thân, Điều tộc ta sao có thể tha cho người?”

Thanh âm ấy ban đầu còn rời rạc, càng về sau càng chấn động trời xanh. Tiểu Hỉ Thước nghe thấy, cũng cao giọng hô: “Người mặc dù là Đại tộc trưởng, nhưng động một tí là diệt tộc. Chẳng qua là vì con gái người bị người thoái hôn, người đã trút giận lên tộc ta, hôm nay người đền mạng đi!” Lại hướng lên trời cao giọng kêu lên hai tiếng: “Mẹ, tỷ tỷ, hôm nay con liều mạng cũng phải báo thù cho hai người!” Giọng nói thê lương vừa dứt, cả người nàng đã lao về phía dì.

Tiếc là tu vi nàng còn quá thấp, dì chẳng qua chỉ nhẹ nhàng vung một chưởng, đầu nàng liền vỡ nát.

Mọi người trông thấy tiểu hỉ thước yêu kiều nhỏ nhắn cứ thế mất mạng dưới tay dì, không ngừng phẫn nộ mắng: “Đại thủ lĩnh Điều tộc ta sao có thể là kẻ lòng dạ độc ác như vậy? Xích Diễm mù đàn bà rần rết này!”

“Xích Diễm mau chóng rút khỏi núi Đan Huyết, Điều tộc ta không chấp nhận hai mẹ con người!”

... ..

Đan Chu mặt mày trắng bệch, phượng linh trong tay hết nâng lên lại hạ xuống. Trước đó nàng bị một thiếu niên của Hạc tộc chém bị thương cánh tay trái, vốn dĩ còn chưa kịp băng bó, giờ phút này quần chúng phùng phùng nổi giận, chỉ nghe thấy nàng ta kêu thảm một tiếng, cả cánh tay trái đã đứt lìa, là một người thuộc tộc chim đầu riu đầu đội cao quan đôi mắt đầm lệ, tức giận nói: “Tộc ta hàng năm đều dâng thị nữ đến Phượng Tê Cung, ai nấy đều là nữ tử tôn quý trong tộc, hàng năm đền cầu kiến nhưng cũng chưa từng gặp lại mấy vị tỷ muội ấy, nhất định là đã bị con chim nhà người sát hại rồi! Hôm nay ta phải vì mấy vị tỷ muội này mà báo thù!” Trường kiếm trong tay nàng hãy còn rõ máu, nhưng vẫn liên tục hướng phía Đan Chu chém tới.

Cung nga thị nữ trong Phượng Tê Cung, ngoại trừ tổ tiên từ hình chim tu luyện thành người, tu vi cực cao, còn lại cung nga thị nữ, tất cả đều là biểu thị cho tấm lòng thần phục của các tộc, gửi nữ tử trẻ tuổi trong tộc tiến cung hầu hạ, chỉ mong có thể được Đại thủ lĩnh để ý một chút. Những thiếu nữ vào Phượng Tê Cung này không ai không phải là quý nữ các tộc, mặc dù ở Phượng Tê Cung trước mặt Đan Chu chẳng là gì, nhưng ở trong tộc đều là trưởng nữ được yêu chiều, ai nấy đều là viên ngọc tâm can của phụ mẫu.

Nét mặt dì xanh mét, chớp lửa trong tay chợt lóe, đánh trúng chim đầu riu đó, nghiêm giọng gọi Đan Chu còn đang đau đớn đến độ có chút mơ hồ: “Ngu xuẩn, còn không qua đây?” Lại thở dài: “Vì sao ta lại nuôi dưỡng con một đứa ngốc như vậy chứ?” Cách xa như vậy, chúng điều ồn ào phẫn nộ, nhưng ta vẫn nghe được lời này của dì rõ mồn một, trong lòng không khỏi chua xót, cũng không biết là vì ai.

Dì thăm mắng Đan Chu, nhưng cũng đã nâng niu nâng trong tay hơn vạn năm, đối với Đan Chu chung quy vẫn một lòng yêu thương che chở.

Đan Chu lúc này mới phản ứng lại, phi thân nấp sau lưng dì. Tu vi dì vốn cao, uy chấn hãy còn, cuối cùng chúng điều ngừng công kích, nhưng lại như hổ rình mồi, không dễ dàng để bà có cơ hội chạy thoát.

Thế nhưng lại nghe thấy thanh âm dì ngửa cổ cười dài, dì trước giờ trên mặt vẫn luôn đoan trang không ngờ lại cười đến nước mắt tuôn rơi, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người, mặc dù ý cười của dì không hề thay đổi, nhưng nước mắt vẫn cuồn cuộn không ngừng, run giọng nói: “Mấy vạn năm qua, việc giết mẹ như vẫn luôn ở trước mắt, ngay cả phò mã cũng vứt bỏ ta như giẻ rách, sống trên đời này còn gì thú vị nữa?”

Vẫn là mẫu tử liên tâm, Đan Chu ở sau lưng cả kinh khóc: “Mẫu thân... Người không thể bỏ lại nữ nhi... ...”

Dì mơ hồ như thế lúc này mới nhớ đến con gái, chán ghét đẩy nàng ta ra: “Nếu không phải người ngu xuẩn như vậy, sao có thể đẩy vì mẫu đến bước đường cùng này? Người còn không nhanh lần ra xa?”

Đan Chu vốn dĩ đau đớn vì vết thương trên người, lúc này nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài, nức nở nói: “Mẫu thân đi đâu, con liền theo đó! Mẫu thân không thể bỏ lại con không quan tâm!”

Mọi người có mặt nơi sân đình ban đầu vốn rất tức giận, nhưng trông thấy mẹ con hai người bi thảm biệt ly như vậy, ngược lại ngừng tiếng mắng chửi, chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Dì thăm giọng nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Muội muội sinh được một nữ nhi giỏi giang, ta sinh ra đứa xuẩn ngốc này quả thực không thể sánh bằng, mới dồn ép ta đến bước đường cùng như vậy, quả thực là rất tốt!” Hàm ý trong đó, khốn cảnh hôm nay chính là vì bị ta bức bách.

Oán khí trong suốt mấy vạn năm qua của ta bộc phát, cũng cất giọng cười dài: “Dì nói thế là sao?” Oán giận tích tụ, nhất thời đều dồn nơi lồng ngực, lạnh giọng nói: “Mấy lời này của dì sai rồi! Toàn bộ kết quả này, đều là tự mình tạo nghiệt! Lúc dì ngộ sát ngoại tổ mẫu, Thanh Loan chẳng qua vừa mới chào đời, hãy còn là đứa trẻ khóc oe oe, ở thành Tu La xa xôi! Dì lừa mẫu thân Thanh Loan đến chịu tội thay, nói với bên ngoài bởi vì mẫu thân gả cho phụ thân đã tức chết ngoại tổ mẫu, khi ấy sức lực Thanh Loan còn không có, gây thơ không biết thế sự hiểm ác, mất mẹ không ai bú mớm, phải lưu lạc ở núi Đan Huyệt! Toàn bộ chuyện này sao có thể nói chính là vì Thanh Loan dồn ép chứ?”

Dì giật mình im lặng, bốn tiên cũng không chấp nhận cho bà ngồi nghỉ, đem hận ý trào dâng trong lòng nói rõ ngọn ngành: “Sau đó Thanh Loan bị giáng xuống núi Nữ Sàng, dì không phải chưa từng muốn Thanh Loan mất mạng ở nơi ấy! Ai không biết núi Nữ Sang núi a quái, Thanh Loan chỉ là một chim loan nhỏ, tu vi thấp kém, nếu không phải... ...” Nếu không phải người bên cạnh ta liều mình che chở... ... Ta nắm chặt tay Nhạc Kha, ngàn vạn tình ý chỉ mong hắn có thể thấu hiểu. Lại nói: “Sau này, mẹ con dì ở trong Phượng Tê Cung làm điều ác, Đan Chu bị người thoái hôn mà trút giận lên tộc Hỉ Thước, đem cả một bộ tộc yếu ớt giết sạch, chỉ còn một người chạy thoát, có thể nói là họa diệt tộc! Thanh Loan ở trong Phượng Tê Cung hơn vạn năm, chỉ có thể lặng lẽ nhìn thấy cảnh tượng không ít nô tỳ bị Đan Chu kiêu căng giết hại mà dì làm ngơ không nghe không hỏi. Điều mà Hồng Oanh mong muốn, chẳng qua chỉ là bốn chữ Thiên lý công đạo mà thôi! Nàng mặc dù là nghĩa nữ của ngoại tổ mẫu, nhưng lại thấu hiểu bốn chữ ơn nghĩa giáo dưỡng của nghĩa mẫu hơn cả nữ nhi thân sinh, thấu hiểu thiên lý công đạo. Hiện giờ dì cùng đường bí lối, đây chính là gieo gió gặt bão? Sao có thể vu oan nói là Thanh Loan dồn ép chứ?”

Lòng ngực của người tựa sát phía sau mang theo hơi thở thơm mát ấm áp, hắn nhẹ nhàng khẽ nói bên tai ta: “Thanh nhi, vì hạng người này mà tức giận, không đáng!” Tay ta bị hắn lật lại, nắm chặt trong bàn tay ấm áp của hắn, từng chút từng chút đem năm ngón tay đang cứng đờ thả lỏng ra, khiến đôi tay lạnh buốt cũng dần trở nên ấm áp.

Dì bị mấy lời này của ta làm cho á khẩu, xoay người lại đẩy Đan Chu một cái: “Ngốc xuẩn, còn không mau chạy đi, ở lại đây chờ tận mắt thấy mẫu thân ngươi chết thế nào sao?”

Nhưng đôi chân Đan Chu như thể mọc rễ, sống chết không rời đi, chỉ nức nở lắc đầu. Dì thở dài một tiếng, thành khẩn nói: “Con tự lo ình đi! Mẫu thân cũng không thể nào bảo vệ con được nữa rồi!” Hướng mắt nhìn trời, bỗng dưng kêu lớn: “Mẫu thân ơi...” Trước mắt hồng quang chợt lóe, đoàn chủ đâm vào lồng ngực, tự sát.

Đan Chu ở sau lưng dì dờ dờ dần dần đỡ lấy người dì đang từ từ ngã xuống, thời khắc ấy dường như mới hiểu ra, trong giây lát khóc gào lên, khàn giọng kiệt lực, hận không thể đem cả lồng ngực đều nấc lên.

Mặc dù dì đã tự sát, nhưng cũng không thể che giấu những hành vi độc ác của Đan Chu. Nàng bị Điều tộc canh phòng cẩn mật. Nhưng theo lời của thủ vệ, nàng hoàn toàn có khả năng tự sát, tiên pháp cũng không hề bị phong ấn, ngay cả phượng linh trên người cũng không bị ai thu giữ. Cho dù có thủ vệ lạnh giọng châm biếm, nhưng đều thấy nàng ấy bất động thờ ơ.

Phượng tộc dựa theo chủ ý của tam vị trưởng lão, hi vọng dì Phượng có thể đảm nhận chức Đại thống lĩnh Điều tộc, nhưng dì Phượng cười nói bản thân ở hải ngoại tiên châu an nhàn đã quen, không quen ra lệnh chỉ huy. Vì vậy có người trong Điều tộc đề xuất bốn tiên đảm nhận trọng trách này.

Ngày hôm ấy trời xanh nắng đẹp, chúng điều lại tụ tập trước Triều Dương tổng nghị sự, bốn tiên chỉ vào Tiểu Kim Phượng đứng bên cạnh dì, cười nói: “Chẳng phải đã có sẵn một người để lựa chọn sao? Thất linh Tiểu Kim Phượng tôn quý vô cùng, phẩm hạnh cũng không có gì đáng chê trách, còn gì để mà tranh luận?”

Dì Phượng thở dài: “Con đứa trẻ này...”

Ta chỉ vào một vài gương mặt thân quen bên dưới đài, cười bảo: “Chư vị cũng nói thật xem, Thanh Loan ở núi Đan Huyệt này vô lại càn quấy vạn năm, nếu như thật sự đảm đương trọng trách này, trong lòng chư vị chắc chắn không hề lo lắng chứ?”

Ai nấy đều ầm ầm cười vang.

Có người tiếp lời nói: “Cho dù là một kẻ vô lại đánh đá, suốt vạn năm qua cũng chưa từng thấy Thanh Loan làm xằng làm bậy, khinh khi kẻ yếu đàn áp kẻ nhỏ, chung quy so với con a đầu bụng dạ ác độc Đan Chu thì khiến người khác an tâm hơn?”

Bốn tiên không khỏi cảm khái!

Phượng tộc Điều tộc, Đại thủ lĩnh Điều tộc cứ thế mà quyết định, để Tiểu Kim Phượng đảm nhận. Dì Phượng ở mấy ngày đã bắt đầu nhớ nhà, rất muốn quay về hải ngoại tiên châu. Tiểu Kim Phượng lưu luyến bịn rịn, mấy lần muốn giữ mẫu thân ở lại giúp đỡ nàng giải quyết sự vụ, nhưng đều hết cách bởi ý dì Phượng đã quyết. Vì vậy nàng lại quần lấy ta, bốn tiên bị nàng quần đến độ đỏ khóc đỏ cười, vô vai nàng nói: “Núi Đan Huyệt người người đều biết tỷ tỷ chính là một kẻ lưu manh, muội muốn một kẻ lưu manh không làm chuyện tốt xử lý chính sự, quả thực là hơi khó!”

Gương mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp.

Cửu Ly nhân cơ hội chọc khóe: “Năng lực không tốt lý ra nên từ chối, cứ như vậy ôm vào lại không thể đảm đương. Tương lai cũng không biết giấu mặt đi đâu?”

Tiểu Kim Phượng nổi nóng một lúc, trừng mắt nhìn nó tức giận nói: “Ai nói ta không thể gánh vác?” Lại mặt mày ủ dột cơ hồ muốn khóc: “Đều bởi mẫu thân bảo, tỷ tỷ hiện giờ là công chúa Tu La không đi hưởng phúc, lý nào lại làm chức Đại thủ lĩnh khổ mệnh này? Nếu Kim Phượng không nhận, chính là bất hiếu!”

Ta “phì” một tiếng bật cười, trong lòng mặc dù kinh ngạc dì Phượng đoán tiên cơ như thần, nhưng vẫn tốt bụng đưa ba ngón tay, chỉ điểm cho nàng.

Tiểu Kim Phượng thoát đầu còn không hiểu, nhưng thấy ta khẳng khẳng đưa ba ngón tay, đôi mắt phút chốc sáng rõ: “Ba vị trưởng lão?!” Thân ảnh trước mắt liền biến mất không thấy.

Cửu Ly tức giận bắt bình oán trách: “Tỷ tỷ chưa từng đối xử tốt với Cửu Ly như vậy! Nếu như tỷ tỷ có thể tìm được một người thay Cửu Ly giải quyết chính vụ của Thanh Khâu, mới gọi là công bằng!”

Ta nhéo lỗ tai nó vờ tức giận: “Đệ tiểu tử này còn dám nói bậy! Còn ầm ỹ nữa liền tổng đệ về cho cô đệ dạy dỗ!”

Người ngồi bên tay trái ta liền đứng dậy, nhẹ nhàng giữ lấy ma trảo của ta, nửa trách cứ nửa thâm tình nói: “Lớn như vậy rồi, còn ức hiếp một con thú nhỏ này, nàng không thể tìm trò vui nào khác được sao?”

Ta tùy ý để hấn nắm tay, nghiêng người cười bảo: “Khi dễ chàng thì sao?”

Cửu Ly nhảy bật dậy, mặt mày đỏ bừng tức giận nói: “Tỷ tỷ, tỷ và con rồng ngốc này không hợp đâu!” Nói rồi nổi giận phùng phùng phát tay áo bỏ đi.

Hợp hay không hợp ta không biết, ta chỉ biết con rồng ngốc trước mặt này ánh mắt dịu dàng ảm áp, một lúc lâu sau mới trả lời: “Cho nàng bắt nạt cả đời!”

Trong lòng bốn tiên nhất thời như có trăm hoa đua nở.

Lúc rời khỏi núi Đan Huyết, dì Phượng quả thật chỉ dẫn theo mấy tùy tùng lúc đến trở về, không thấy bóng dáng ba vị trưởng lão. Cũng chẳng rõ Tiểu Kim Phượng dùng cách gì, lay động được dì Phượng lưu lại ba vị trưởng lão bên cạnh nàng.

Cửu Ly đưa nhỏ này mấy ngày nay cứ ở trước mặt Tiểu Kim Phượng mà chọc ngoáy châm chích, bốn tiên nhức đầu vô cùng, đá nó về Thanh Khâu cho cô nó dạy dỗ.

Nghe nói Tiểu Kim Phượng vừa lên nắm quyền, Điều tộc liền đưa ra xử phạt nghiêm khắc với Đan Chu. Đan Chu bị mất cánh tay trái bị lưu đầy đến hồng hoang đại trạch. Nghe nói nơi đó đầm lầy chướng khí, hoang vu hơn cả núi Nữ Sàng. Ngày khởi hành vừa vặn cũng là ngày chúng ta rời đi.

Ta trông thấy mấy thú vệ đã được thay đổi trong Phượng Tê Cung áp giải Đan Chu đi lướt ngang qua, nàng ta thần sắc đờ đẫn, dáng người tiều tụy, không biết vì sao ta liền nhớ đến lúc cả hai còn rất nhỏ, đứa bé gái vô cùng cuồng ngạo ấy, trên người mặc vũ y ngũ sắc, hừ giọng lạnh lùng: “Chẳng qua là một con a đầu được gửi nuôi, sau này lớn lên một chút thì ở trong cung hết đầm đầm đá đá lại chạy tới chạy lui, cũng xứng gọi bốn công chúa là tỷ tỷ?”

Hai người chúng ta, chung quy, đều vô duyên gọi nhau là tỷ muội.

107. Chương 107: Uyên Minh Đã Định...

Sau khi quay trở về thành Tu La, còn chưa kịp ngồi, thị tỷ trong cung đã xúm xít vây đến đồng loạt nói: “Chúc mừng công chúa điện hạ! Điện hạ đại hỷ rồi!”

Ừm...Có thể bức dì tự sát, trả thù ấu thân và ngoại tổ mẫu, tạm thời coi là chuyện mừng đi.

Bốn tiên cười khanh khách đáp: “Hiếm khi mọi người đều nhớ đến đại thù của mẫu thân, hiện giờ Đại thủ lĩnh Điều tộc đã tự sát tạ tội, đều đi đến chỗ Phương nữ quan lãnh thưởng đi!”

Một thị nữ tên gọi Lục Mộng trong cung cười nói: “Điện hạ hồ đồ rồi sao! Hi sự này đương nhiên là chuyện thành thân của công chúa điện hạ, Vương thượng đã từ trong năm vị thiếu niên tham gia tỷ thí chọn ra phò mã, mọi người trong cung đều đang chuẩn bị hôn sự cho điện hạ!”

Trong lòng ta cả kinh, tựa người vào tháp, dè dặt nói: “Phụ thân định cho ta...Định cho ta không biết là vị thiếu niên lang nào?”

Lục Mộng đỏ mặt, cười ha ha hai tiếng, đáp: “Chính là Trưởng công tử của Thôi phục Đại nhân, Ma Lạc thống lĩnh!” Thấy ta đột ngột đứng bật dậy, chạy lên hai bước, nét mặt Lục Mộng càng vui vẻ, tươi cười nói: “Ma Lạc thống lĩnh chính là lang quân trong mộng của rất nhiều gia đình trong tộc Tu La, cùng với Hùng Lực thống lĩnh chính là một cặp tướng lĩnh giỏi của Tu La Thiết Kỵ. Chỉ là Hùng Lực thống lĩnh trầm tĩnh kiệm lời, không bì được với Ma Lạc thống lĩnh vui tính, khiến con gái yêu mến hơn. Công chúa điện hạ cùng người kết lương duyên, sau này nhất định không hề nhầm chán...”

Nàng cứ thao thao bất tuyệt ở bên tai ta kể lễ diễm tốt của Ma Lạc, khiến bốn tiên tức giận, bực mình nói: “Nếu như Ma Lạc thống lĩnh khiến cô yêu mến như vậy, chi bằng để cô thay bốn điện hạ gả cho hắn?”

Thị nữ trong điện cả kinh, ai nấy đều quỳ phục xuống, cất giọng cầu khẩn: “Điện hạ, là nô tỳ nhiều chuyện! Nô tỳ đáng chết, điện hạ đừng tức giận!”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân mạnh mẽ, phụ thân một thân thường phục bước vào, nhìn thấy dáng vẻ đau đầu của ta, phần nộ nói: “Công chúa mới về, sao lại vô duyên vô cớ khiến công chúa tức giận?”

Ta nhúc nhích xua xua tay: “Toàn bộ lui hết đi!” Chỉ đợi đến khi tiếng bước chân biến mất, mới xị mặt xuống, hỏi: “Lục Mộng nói phụ thân vì nữ nhi định hôn sự, chính là trưởng tử của Thôi Phục thúc chúc, chuyện này là thật sao?”

Đôi mắt phụ thân sáng rực, không chút né tránh: “Hôn sự này phụ thân thay con quyết định. Hiện tại trong thành Tu La không ai không biết không ai không hay!”

Ta gào lên một tiếng, tưởng tượng thấy lúc hết thấy mọi người đều chúc mừng mối hôn sự này, duy chỉ có tân nương là ta đây lại không biết gì, không khỏi nảy sinh cảm giác hoang đường. Nhưng ta cũng không thể nào nổi nóng với phụ thân, vì vậy lại càng ầm ừc nói: “Phụ thân biết rõ con không có tình cảm với Ma Lạc, vì sao nhất định phải ghép hai người chúng con thành một đôi?”

Phụ thân sờ sờ lọn tóc ta: “Lẽ nào Thanh nhi cho rằng phụ thân là bậc trưởng bối nhẫn tâm, không chịu cho con và ý trung nhân kề cận nhau?”

Ta thầm nói: Lời này chính là người tự nói nha.

Người cười khổ: “Cho dù Nhạc tiểu tử chính là con của Tiễn Nghiêu, ở rể thành Tu La ta cũng không phải là không thể! Nhưng hiện giờ hẳn chính là Thái tử Thiên tộc, bát hoang lục hợp đều chăm chăm nhìn vào thành Tu La ta. Đạo gần đây phụ thân nghe được tình báo, đám thần tử thối nát của Thiên giới tố cáo thành Tu La ta cưỡng chế Thái tử của bọn chúng, nhất định muốn tập binh lực Thiên giới, cứu Thái tử Thiên giới về Thiên đình.”

Đây là chuyện hoang đường gì vậy?

Kể đó cả ngày ở thành Tu La thanh thoi vui vẻ, ngày ngày đều nhàn nhã vô cùng, uống rượu tỷ võ, cười ngựa tỷ thí, sao lại thành người bị cưỡng chế giam hãm?

Thiên đế Tiễn Nghiêu liệu có phải là già nên đầu óc hồ đồ rồi chăng?”

“Lẽ nào thật sự lại phải động binh?”

Phụ thân thở dài: “Thành Tu La ta đương nhiên không sợ khởi binh, Thiên giới đại chiến với thành Tu La ta, trước giờ không hề chiếm được lợi lộc ưu thế gì. Nhưng bất luận thế nào... Nhạc tiểu tử đó chung quy vẫn là đứa trẻ mẩu thân con từng cứu giúp... Khó xử là, phụ thân không muốn vì nó mà khơi mào chiến sự lần nữa... ..”

“Vạn nhất sau này... ..” Người lại nuốt nửa câu còn lại vào.

Sau này thế nào, không ai biết được. Nhưng hiện thời duy chỉ có một việc khiến bốn tiên phiền muộn.

“Phụ thân cũng nói rồi đó, chi bằng để hẳn đi đi, sao lại quyết định thay nữ nhi định hôn sự chứ?”

Nếu như bốn tiên không thành thân, hẳn cũng không cưới vợ, nam chưa cưới nữ chưa gả, bất kể là mười vạn năm hay tám vạn năm, ta đều có thể đợi được.

Phụ thân dường như hiểu rõ suy nghĩ trong lòng ta, không chút lưu tình nói: “Loan nhi, con muốn gả vào Thiên giới, trừ phi phụ thân chết! Không- Phụ thân có chết cũng không cho phép! Mẩu thân con năm đó chính là mất mạng dưới tay Thiên Đế, ta há có thể nhìn con gả vào Thiên đình? Lại nói, cho dù con muốn gả, Tiễn Nghiêu chưa chắc dám cưới cho con trai của hắn!”

Ở trước mặt phụ thân, ta cơ hồ gần như muốn ôm đầu khóc rống lên. Nhưng thấy người nét mặt đau khổ, nếu như ta còn cố gắng tranh luận với người, không những tổn hại đến tình phụ tử, lại càng khiến người nhớ đến mẩu thân, đau lòng vô cùng. Ta cắn cắn môi, thử thêm một lần cuối cùng: “Vậy phụ thân liệu có thể truyền Ma Lạc đến, con và Ma Lạc cũng nói chuyện rõ một lần? Đại hôn của hai người, chung quy vẫn là hiểu rõ nhiều hơn mới có lợi cho cuộc sống hôn nhân sau này?”

Phụ thân thấy ta hồi tâm chuyển ý, như thế cuối cùng cũng có thể an tâm, vỗ vỗ vai ta, nói: “Chi bằng tối nay gọi Ma Lạc đến cùng con dùng bữa?”

Ta suýt nữa thì đáp: Lúc đó sợ là con ngay đến một miếng cũng không ăn nổi. Nhưng thấy vẻ mặt người cẩn cẩn trọng trọng, cũng biết cơ hội hiếm hoi, đành phải miễn cưỡng gật gật đầu.

Có lẽ thị nữ trong cung nói không sai, sống chung với Ma Lạc, thật sự có lẽ không ít niềm vui.

Lúc bữa tối được dọn lên, ta vốn dĩ cho rằng hôm nay bản thân nhất định một miếng cũng không ăn nổi. Nhưng thấy hần ăn đến là vui vẻ, hoàn toàn không chút ngượng ngùng, lại vừa nâng đĩa ngọc, vừa an ủi nói: “Công chúa ăn nhiều một chút, mấy ngày nay bôn ba, tiểu thần thấy so với trước đây công chúa gầy hơn nhiều.”

Thịnh tình khó mà chối từ, ta đành phải nâng bát canh rau hần hết lời mời mọc hợp hai ngụm, thầm nói: Hần ăn vui vẻ cất lực như vậy, cũng không biết có phải là tâm nguyện được đền bù? Nhưng bốn tiên trước giờ sinh ra đã có dung mạo bình thường, tính tình cổ quái, nhìn cũng không tưởng tượng được mình là thiếu nữ khiến người vừa gặp liền yêu, nhớ mãi khó quên, hần thế nhưng đồng ý với đề xuất của Tu La phụ thân, cũng không biết trong lòng nghĩ thế nào?

Cúi đầu trầm tư, lại bị hần cắt ngang, chỉ nói đông nói tây, món ăn đặc sản nào đó của thành Tu La ở đâu, món nào là danh tiếng nhất, công chúa nhất định phải nếm thử, ta mặc dù miễn cưỡng ăn không biết mùi vị là gì, nhưng cũng bất giác bị hần làm phân tâm mà ăn khá nhiều.

Đợi đến khi thị nữ đến dọn chén đĩa, dâng trà, bất giác đã no đến sáu bảy phần. Hai người trầm mặc uống hết nửa tách trà thơm, hần lại đứng dậy nói: “Mặc dù công chúa mới trở về, còn hơi mệt, nhưng ăn xong cũng không thể nghỉ liền, dễ sinh biếng ăn. Chi bằng chúng ta ra ngoài cung tản bộ?”

Bốn tiên vốn có suy nghĩ muốn cùng hần nói chuyện rõ ràng, tốt nhất là giải quyết dứt điểm, khiến hần hối hận không đồng ý hôn sự này, phụ thân cuối cùng cũng không thể miễn cưỡng thần tử cưới con gái của mình chứ?

Nhưng bên ngoài dòng người đông đúc, lại không thích hợp để nói chuyện. Vì vậy cười miễn cưỡng nói: “Trong cung yên tĩnh, chi bằng hai chúng ta tùy ý dạo quanh mấy con đường nhỏ trong cung?”

Ma Lạc không có kiến nghị gì khác.

Thị vệ tỷ nữ trong cung vừa nhìn thấy ta và Ma Lạc sóng bước, ai nấy nét mặt đều ẩn chứa ý cười, sớm tránh đi xa, không thấy bóng dáng.

Vương cung Tu La chiếm một diện tích rộng lớn, ta trầm mặc thẳng hướng mấy con đường mòn mà đi, đại khái là sau nửa canh giờ, tiếng bước chân vẫn lảng lạng theo ở phía sau dừng lại, Ma Lạc kéo dài giọng nói: “Công chúa—”

Ta quay đầu nhìn, trong lòng vẫn lo lắng về Nhạc Kha, vạn nhất hần biết phụ thân hứa gả ta cho Ma Lạc, không biết có đau lòng không? Trời xanh chứng giám, chuyện này ban đầu ta không hề biết chút gì, nếu như hần hàm hồ cho rằng ta cũng đồng ý, như vậy có gì hay chứ?

Ma Lạc đứng bên dưới một gốc cây rậm rạp, cau mày nói: “Nếu như công chúa đã muốn nói chuyện với Ma Lạc, tìm một chỗ không người, hiện giờ nơi đây yên tĩnh vắng vẻ, sao không dừng lại?”

Ta nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện chung quanh đều là cỏ thụ um tùm, nhưng trong rừng vậy mà lại có một nơi trống trải, bày sẵn ghế đá bàn đá, rất thích hợp cho năm ba người bí mật bàn bạc. Chỉ là trên ghế đá đều bám đầy bụi bặm lá rụng, lâu rồi cũng chưa có người đến.

Thổi một luồng tiên khí, đem ghế đá phủi sạch, hữu lễ nói: “Ma Lạc thống lĩnh mời!” Nói rồi ngồi xuống trước.

Ma Lạc dường như không vui, cuối cùng vẫn ngồi xuống, ngón tay khê gõ trên mặt bàn, suy đoán: “Công chúa hôm nay gặp hạ thần, phải chăng là vì hôn sự của hai người chúng ta?”

Bốn tiên nở nụ cười tận đáy lòng: “Ma Lạc thống lĩnh thấu hiểu lòng người, tin đồn quả thật không sai. Thanh Loan hôm nay xin gặp, đích thực là vì hôn ước của hai người chúng ta. Thống lĩnh cũng biết, Thanh

Loan ở bên ngoài tự tại, hành sự lỗ mãng, mặc dù danh xưng là công chúa tôn quý, nhưng cũng chưa từng quen thuộc nắm rõ lễ nghi của nữ tử quý tộc. Lại thêm tính tình không tốt, dung mạo tầm thường, so với các cô nương trong thành Tu La lại càng không dám nhắc đến, Tu La phụ thân và Thôi Phục thúc thúc mặc dù hai người có tâm nguyện này, nhưng ta và người cũng không nhất định phải vì tâm nguyện của phụ thân hai bên mà thành thân!”

Nụ cười yếu ớt trên mặt Ma Lạc biến mất, giống như kinh ngạc nói: “Thần thành thân với công chúa, nửa phần cũng không hề miễn cưỡng.”

... ..Ghế đá này cũng thật là cộm cứng quá đi!

Bốn tiên nhích nhích người, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cứng miệng, nửa chữ cũng không thốt lên được.

Suy nghĩ ban đầu của ta chính là chỉ cần hạ thấp bản thân, với sự thông minh của Ma Lạc, hẳn nhất định có thể hiểu được nỗi khổ tâm của bốn tiên, chỉ cần hần thuận miệng mở miệng hỏi hôn, giải quyết dứt điểm, lúc đó ta xem phụ thân gả ta cho ai?

Nhưng lúc này Ma Lạc thấy bốn tiên cà lăm, trên mặt lại thoáng hiện lên ý cười nhàn nhạt, nghiêng về phía chiếc bàn đá thâm thấp ngăn cách ở giữa, hơi thở của nam tử xa lạ ập đến, một tay hần giữ chặt lấy cổ tay ta, khiến ta không cách nào nhúc nhích được: “Trước giờ chỉ thấy người tự khen mình, công chúa lại tự hạ thấp bản thân, thật khiến tiểu thần đối với công chúa càng thêm mê đắm... Nghe nói công chúa trước đây tính nghịch, tiểu thần luôn luôn thích những thiếu nữ hoạt bát một chút. Theo tâm ý của tiểu thần, thành thân với công chúa tuyệt không buồn chán!”

Ta duỗi chân trái, đập vào ống chân hần, nhân lúc hần đang nhe răng nhếch miệng thả lỏng tay, nhanh chóng đứng dậy lùi về sau, đến khi xác định đã ở khoảng cách an toàn mới đứng nghiêm lại, nhếch môi mỉm cười: “Nếu như Ma Lạc thống lĩnh cũng biết bốn điện trước đây bưng bình vô cùng, cũng cần phải chuẩn bị chịu đòn cho tốt rồi hãy tiếp cận!” Suy nghĩ chợt lóe, nảy ra một chủ ý tuyệt hảo.

Nếu như không thể đánh động được hần, vậy chi bằng khiến hần sợ hãi, thoái hôn mới thôi!

Nhưng rõ ràng là bốn tiên đã đánh giá thấp tên Ma Lạc này. Hần trông thấy ý cười của ta, thu lại nét cười tựa như có điều suy nghĩ nói: “Công chúa nhọc tâm bức vì thần thoái hôn, bởi vì không lay chuyển được Vương thượng, mới nghĩ ra hạ sách này?”

... .. Ma Lạc thống lĩnh, người có thể không cần thông minh như vậy có được không?

Lý giải tâm tư của nữ nhi một cách triệt để, Lục Mộng nói quả không sai.

108. Chương 108: Tự Huyễn Hoặc...

Ta bị Ma Lạc nói trúng, trên mặt không khỏi ngượng ngùng. Nhưng chuyện đã tới nước này thì nên dứt khoát thành thật nói rõ. Vì vậy gật gật đầu: “Thanh Loan hàng năm mặc dù chưa từng tận hiếu với phụ thân, nhưng cũng không muốn vì chuyện này mà làm trái ý phụ thân, khiến người đau lòng!”

Đôi mắt Ma Lạc tối sầm âm u nói: “Kế sách này của công chúa tuy hay, nhưng người làm sao biết tiểu thần không phải thật lòng muốn cưới công chúa, cùng công chúa sống đến bạc đầu?”

Ta bị hần hỏi câu này khiến bản thân ngẩn người, bình tĩnh lại lại khẽ cười nói: “Ma Lạc thống lĩnh trêu chọc rồi, Thanh Loan dung mạo bình thường, ở núi Đan Huyết chẳng qua chỉ là một kẻ lưu manh, nào có điểm gì khiến thống lĩnh nhìn trúng chứ? Nếu muốn Thanh Loan tin thống lĩnh không phải Thanh Loan không cưới, thật sự có chút khó khăn!”

Nét mặt hần dần dần hiện lên chút tức giận, đột ngột đứng dậy, hướng phía bốn tiên nở nụ cười dữ dằn: “Bản thân công chúa cũng không chịu làm trái ý Vương thượng, hà cớ gì đem Ma Lạc ra làm khiên chắn?” Ta ngẩn ra, đã nghe hần nói tiếp: “Nếu như công chúa có thể nghĩ ra biện pháp để Vương thượng hủy bỏ hôn ước, Ma Lạc đương nhiên không nói lời nào, nhưng nếu như công chúa không còn biện pháp, Ma Lạc sẽ

an tâm về nhà đợi làm tân lang!” Nói rồi đứng dậy rời đi, đại khái được mười bước, lại thay đổi chủ ý, quay đầu lại tràn trề ý cười: “Nếu như hạ thần cùng công chúa tản bộ rồi biến mất, vẫn là cùng nhau quay trở về mới tốt.”

Ta trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói: “Ma Lạc thống lĩnh hãy về trước đi, bốn điện còn muốn ở đây tiêu khiển một chút!”

Nhưng hắn lại bước trở về: “Nếu công chúa không chịu về, Ma Lạc sẽ ở đây bầu bạn với công chúa vậy?”

Thấy hắn lần nữa ngồi xuống, bốn tiên lập tức bật dậy đi về. Nếu như chuyện này đàm phán không thành, có gì phải ngồi đây hít gió lạnh với hắn? Đang nhập tâm ủ rũ bước đi, sau lưng thoáng đến tiếng gió nhẹ, cổ tay trái đã bị hắn giữ lấy. Bốn tiên phần nộ vô cùng, cật lực muốn giãy ra, nhưng nào ngờ lực tay của nam tử thành Tu La không thể nào so sánh với người bình thường, hắn lại sống chết không buông, nắm kéo như vậy lại khiến cổ tay bốn tiên cảm thấy đau, nếu còn vùng vẫy nữa thì người chịu khổ nhất định là bốn tiên mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn, thế nhưng đã ra khỏi khu rừng rậm, con đường mòn mặc dù âm u, nhưng xa xa đã thấp thoáng bóng người, kéo kéo giắt giắt như vậy thật sự khó coi. Bốn tiên tức giận nhìn Ma Lạc: “Thống lĩnh như vậy là sao?”

Nhưng thấy Ma Lạc nở nụ cười rạng rỡ: “Vương thượng trước đây cùng Vương Phi ân ái đậm thắm, chính là truyền kỳ trong thành Tu La. Ma Lạc từ nhỏ đã biết Vương Phi có một nữ nhi, mặc dù chưa từng quay về thành Tu La, nhưng chính là công chúa điện hạ tôn quý của thành Tu La ta. Ma Lạc đối với thâm tình của Vương thượng và Vương Phi ngưỡng mộ vô cùng, hiện tại bản thân có cơ hội được cùng công chúa bỉ dục tề phi, đương nhiên muốn noi theo Vương thượng và Vương Phi rồi... ..”

Bốn tiên bị hắn chọc giận đến choáng váng, lại bay lên đá một cước, không ngờ lần này hắn sớm đã có phòng bị, tùm tùm cười né tránh: “Công chúa tính tình như vậy không tốt?! Hạ thần dóc gan dóc ruột với công chúa, nói ra lời này, công chúa lý ra nên cảm động mới phải, sao lại bay lên đá hôn phu tương lai như vậy chứ?”

Bốn tiên nhân cơ hội tránh khỏi, cách xa hắn vài bước mới cất giọng châm chọc: “Ma Lạc thống lĩnh không phải đã khiến hết thảy thiếu nữ chưa gả trong thành Tu La đều vì ngài mà động lòng sao? Thiếu đi Thanh Loan nào có quan trọng gì đâu?”

Hắn xoa cằm trầm tư: “Thì ra công chúa sớm đã nghe thấy tiếng tăm phong lưu của Ma Lạc ở bên ngoài nên đối với Ma Lạc mới có phản ứng như vậy?” Đôi mắt trông mong nhìn sang, như thể cực kỳ thành tâm: “Công chúa nhất định phải tin ta! Ma Lạc trước đây mặc dù xằng bậy, nhưng từ khi gặp công chúa, đích thực đã thành tâm hối cải, làm lại từ đầu rồi!”

Ta “phì” một tiếng bật cười: “Ước chừng Ma Lạc thống lĩnh chính là đã xem Thanh Loan như một tiểu nữ tử chưa trải sự đời? Ngài không hỏi thử xem, Thanh Loan lớn lên như thế nào. Nếu như không phải Thôi Phục thúc thúc ép buộc, sợ rằng ngài cũng không chịu đến cầu thân? Cưới công chúa thành Tu La, ở dưới mí mắt của tất cả mọi người, ngài còn phong lưu như thế nào chứ? Thanh Loan thật lòng cùng ngài bàn bạc ngài không nghe, đừng trách ta hạ độc thủ! Tin rằng với tu vi của bốn điện, đánh nhau với Ma Lạc thủ lĩnh, thua cũng không đến nỗi thảm hại đâu nhỉ?”

Sắc mặt hắn thoáng chốc biến đổi, ánh mắt lóe lên nét khác lạ, thế nhưng thần sắc lại ngả ngớn vô cùng: “Hạ thần cam đoan không động tay động chân nữa, công chúa xin hãy đi trước, hạ thần theo sau, theo sau.”

Thấy người này đối với việc đánh nhau cũng không có yêu thích cuồng nhiệt, thật sự không giống với nam nhi tộc Tu La. Trong thành hàng ngày chung quy đều có phu thê đánh nhau đến tối trời mặt đất, đánh nhau xong rồi lại như cũ ân ái quay trở về nhà, chuyện này cơ hồ đã trở thành nét đặc sắc của thành Tu La.

Đêm đó phụ thân từ Thất Diệp Đường trở về, bước chân nhẹ nhàng, ý cười mãn nguyện, rõ ràng là gánh nặng trong lòng đã được loại bỏ.

Ta đầu óc trống rỗng ngơ ngẩn ngẩn nằm trên tháp, nghe tiếng bước chân cũng không muốn để ý. Không biết phụ thân vì sao lại vừa ý Ma Lạc, lẽ nào vì hắn dẻo miệng, ngay đến phụ thân cũng bị hắn lừa?

Nói đến nhân phẩm cùng tín nhiệm, Hùng Lực rốt cuộc vẫn hơn Ma Lạc đôi chút chứ nhỉ?—Chẳng qua nếu là chọn hôn phu, bốn tiên đương nhiên ai cũng không chọn.

Phụ thân thấy ta không ngồi dậy đón tiếp, cũng không cho là ta ngang ngược, bước đến ngồi bên cạnh, sờ đầu ta, híp mắt cười nói: “Nghe cung tỳ nói hôm nay Loan nhi và Ma Lạc chuyện trò rất vui, còn tay trong tay từ trong rừng đi ra?”

Ta ghen hòng trần trối, không tin tin đồn lại lan truyền nhanh chóng như vậy, quay đầu dò dẫm nhìn phụ thân.

Nhưng người lại hoàn toàn không phát giác, hết sức cao hứng nói: “Ta biết Ma Lạc đứa nhỏ này miệng mềm ngon ngọt, nhất định có thể khiến Loan nhi vui vẻ.”

Nếu như có thể bỏ hấn trong rừng đánh ột trận, bốn tiên đại khái sẽ càng vui hơn nha?

Nhưng đối diện với gương mặt tươi cười thanh thản của phụ thân, cho dù một bụng muốn nói, ta cũng không cách nào nói ra. Lại vùi đầu trên tháp, thấp giọng than thở: “Cũng không biết Ma Lạc này cho phụ thân uống mê dược gì nữa?”

Phụ thân bật cười, nhẹ nhàng xoa xoa đầu ta: “Con đứa trẻ này đã quen dựa theo vẻ ngoài mà suy đoán lòng người, chung quy vẫn có điểm không tốt. Ma Lạc mặc dù không trung thực như Hùng Lực, nhưng phụ thân từ nhỏ đã nhìn nó lớn lên, mặc dù nó hành sự ngoài dự liệu của người khác, nhưng bụng dạ vẫn rất tốt, trước giờ sẽ không gây ra những chuyện không biết chừng mực, về điểm này Loan nhi nhất định phải tin phụ thân.”

“Phụ thân chọn người nhân phẩm đương nhiên đáng tin rồi!” Ta nhỏ giọng thầm nói: Chỉ là nữ nhi nhất định không thích mà thôi!

Thích và không thích, trước giờ tùy tâm không tùy người.

Phụ thân nghe thấy ta khen ngợi nhân phẩm tính tình của Ma Lạc, lại cười nói: “Đứa trẻ này sẽ khiến người hết sức vui vẻ, nếu như con và nó ở chung thoải mái, chỉ bằng mấy ngày tới gọi nó vào cung cùng con dùng bữa tối?”

... ..Bốn tiên tức đến độ mấy lần muốn co chân đá, đây cũng gọi là ở chung vui vẻ?

Nhưng nét ưu tư giữa gian mày phụ thân trước giờ ta không có khả năng loại bỏ, hiện giờ có thể khiến người lộ ra gương mặt tươi cười thoải mái, cũng chẳng phải dễ dàng gì, trong lòng chua xót, nhưng vẫn cúi đầu nói: “Tùy theo tâm ý phụ thân vậy.”

Từ tối ngày thứ hai, trên bàn cơm của bốn tiên liền trông thấy Ma Lạc, mấy ngày sau đó cũng không hề vắng bóng.

Sau khi ở cùng người này năm sáu ngày, bốn tiên rút ra một kết luận, kẻ này tính tình gian xảo, tính cảnh giác cao, tu vi trước mắt vẫn chưa dò thám được, nhưng xem ra cũng không thấp.

Tỷ như từ khi lần đầu cùng nhau tản bộ đến giờ, hấn nhiều lần chọc ghẹo bốn tiên, khiến bốn tiên nổi giận, không khỏi gây ra vài ba việc mất phong thái của công chúa Tu La, khi giận quá lại nhấc chân lên đá. Nhưng ngoại trừ lần đầu tiên đắc thủ, những lần sau đều đá vào khoảng không, người này tính cảnh giác xem ra không tệ chút nào.

Ngoại trừ điểm này, hấn coi như cũng là một người bạn nói chuyện phiếm rất tốt, từ mấy tin đồn trong Vương tộc Tu La đến chuyện tiểu lâm giữa vợ chồng bình dân, những tin tức kỳ quái trong thành, từ miệng hấn kể ra chung quy đều thập phần thú vị, khiến người ta cười lăn lộn.

Trở về từ núi Đan Huyết, phụ thân cũng không chịu cho ta gặp Nhạc Kha, có nhiều lần nửa đêm ta nhìn bóng râm bên dưới cây đại thụ ngoài cửa sổ mà trong lòng bồi hồi, cảm giác về tương lai của cả hai vô cùng mờ mịt, có đôi khi nghĩ thấy, nếu như hấn thật sự đồng ý quay trở lại Thiên giới làm Thái tử gì đó, ta và hấn ước chừng cả đời này vô vọng rồi chẳng? Có lúc nội tâm không khỏi ích kỷ trộm nghĩ, vạn nhất hấn không làm Thiên giới Thái tử, phụ thân liệu có thể đồng ý cho ta thoát hôn với Ma Lạc, để hấn ở rể tộc Tu La?

Nhưng ý nghĩ này chẳng qua chỉ là suy nghĩ của ta. Ta không những không gặp hấn, mà còn chẳng thể quyết định thay hấn.

Lại qua hai ngày, phụ thân từ Thất Diệp Đường trở về, thờ ơ nói: “Thiên giới đã truyền chỉ khắp bốn phương, mong tộc Tu La giao Thiên giới Thái tử đang bị giam cầm, Nhạc Kha đã quyết định trở về thiên đình.”

Ta nghe mà một lúc lâu vẫn không nói tiếng nào, chỉ cảm thấy tim như bị dao cứa, rốt cuộc mọi chuyện chỉ là một giấc mộng xưa hóa thành trống rỗng. Bảo ta ứng xử thế nào?

Phương Trọng thấy ta tâm sự nặng nề, liền đề nghị: “Chi bằng công chúa ra ngoài cung tản bộ thử xem?”

Hiện giờ tản bộ với không tản bộ thì có ý nghĩa gì chứ? Hấn đã quyết định muốn trở về Thiên giới làm Thái tử, làm Thiên đế tương lai, giữa ta và hấn, chỉ có thể cách một đại dương mênh mông mà nhìn nhau? Sợ là đời này cũng khó mà gặp lại, trừ phi hai tộc lại đại chiến, trên chiến trường may ra gặp nhau mà thôi?

Phương Trọng kéo ta xuất cung, ta bỗng dừng nhớ tới những ngày tháng trước đây, hiện tại Ly Quang nước mất nhà tan, Nhạc Kha lại vinh hiển đầy người, xa xôi cách biệt, thế sự quả thực khó lường.

Nếu như đã nhớ tới hấn, liền thuận tiện đi xem, y thuật y tiên trong cung thật sự inh, gương mặt người đứng trong đình viện vẫn như xưa, chỉ là tâm tư sớm đã không còn như trước đây nữa.

Hấn thấy ta lẳng lặng mà đến, vừa châm trà cho ta vừa nghi hoặc nói: “Công chúa có chuyện phiền não sao? Không ngại nói Ly Quang nghe thử?”

Ta đột ngột nắm chặt tay hấn, thấp giọng nói: “Ly Quang, có phải các người từng người từng người đều muốn bỏ ta mà đi? Những tháng ngày trước đây sẽ không thể nào trở lại?”

Tay hấn bất chợt run lên, nước trà sánh ra ngoài hơn nửa, hấn dứt khoát đặt chiếc tách xuống, ngồi đối diện với ta, nở nụ cười chua xót vạn phần: “... .. Cho dù chuyện ngày xưa khó lòng buông bỏ, nhưng lý nào quay trở lại được chứ?”

Ta mơ hồ như thể nghe được tin vui, liên tục kéo tay hấn: “Người nói ngày xưa, là nhớ ra chuyện trước đây rồi sao? Người nhất định là đã nhớ lại rồi!”

Ánh mắt hấn nhìn ta kỳ lạ mà đau thương, rất lâu sau mới lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: “Trước đây thế nào, Ly Quang chưa từng nhớ ra. Chỉ là nghe người trong tộc nói về thành San Hô trước đây, hiện giờ Ly Quang nước mất nhà tan, ở nhờ đất người, đương nhiên hi vọng có thể quay trở lại trước đây. Chẳng qua là hi vọng hảo mà thôi.”

Ta rút khỏi tay hấn, che mặt, nước mắt cuộn cuộn trào ra từ kẽ tay, cảm giác bản thân như một đứa nhỏ bị thời gian bỏ rơi, vất bỏ ở quá khứ không thể nào trở lại, chỉ mình ta cô độc nơi này.

Người cùng ta vui vẻ đã quyết định rời đi. Người luyện tiếu ta, mặc dù hấn ở trước mặt ta, nhưng trong lòng sớm đã xa rời.

Phương Trọng từ bên ngoài cửa viện bước vào, nhẹ giọng nói: “Công chúa, Thiên giới Thái tử sắp rời khỏi thành Tu La rồi, cố ý đến Thất Diệp Đường từ biệt, muốn cầu kiến công chúa lần cuối, Vương thượng đã đồng ý, xin công chúa nhanh chóng hồi cung.”

Ta miễn cưỡng đứng dậy, gắt gao che mặt, khóc nói: “Để hấn đi, để hấn đi nhanh đi, tốt nhất là vĩnh viễn không quay lại nữa!” Nhưng nghĩ tới hấn thật sự vĩnh viễn cũng sẽ không quay trở lại, hết thấy những vui buồn đau thương đều là dĩ vãng, trong lòng đau đớn không chịu nổi.

Có người nhẹ nhàng kéo ngón tay đang che mặt ta ra, dùng chiếc khăn mềm mại lau sạch nước mắt trên mặt ta, ôn nhu khuyên nhủ: “Nếu đã là lần gặp cuối cùng, vẫn nên gặp thử mới tốt, chung quy không để trong lòng phải hối hận chứ?”

Hấn thành thực tự nhiên như vậy, khiến ta suýt nữa cho rằng Ly Quang của ngày xưa đã trở lại, mở miệng ngây ngốc gọi: “Ly Quang...” Hấn lại lùi về sau một bước, cung kính đáp: “Ly Quang quá phận rồi, nhưng thấy công chúa điện hạ khóc thương tâm như vậy, nghĩ thấy người ấy... nhất định là người mà trong lòng công chúa không muốn buông bỏ, chỉ bằng đi gặp hấn một lần xem?”

Phương Trọng bước tới kéo ta: “Công chúa điện hạ, hồi cung đi!”

Vóc dáng nàng cao lớn khỏe mạnh, lôi kéo ta không chút mệt mỏi, nhanh chóng bước ra cửa, lúc ta quay lại nhìn, nơi tiểu viện chật hẹp, cây đại thụ đầy hoa đã sớm úa tàn, người đó mặc Giao tiêu sa, cô đơn tịch mịch vô cùng.

109. Chương 109: Bị Bắt Cóc...

Trong Tư Hoàng Điện, toàn bộ thị tỳ đều lui ra, phụ thân cũng bận rộn trong Thất Diệp Đường, nửa bóng người cũng không có. Phương Trọng kéo ta đến cửa điện, khẽ giọng nói: “Nhạc tiểu tử đang ở chính điện chờ người, công chúa vẫn là tự mình đi đi, nô tỳ không làm phiền.”

Cửa điện khẽ kêu lên ken két nhưng lại không hề có tiếng nói chuyện. Ta chậm rãi bước vào bên trong, chân nặng như thể đeo chì, từng bước từng bước nặng nề, hận không thể quay đầu rời đi. Nhưng cuối cùng vẫn bước đến sau lưng, từ bên hông hắt nhìn ra, đối diện phía ngoài cửa sổ là con đường mà ta đã đi đến, nghĩ thấy biểu cảm của ta hẳn sớm đã nhìn thấy hết rồi.

Ta cách hẳn gần như vậy, nhưng qua thời khắc này chính là xa tận chân trời. Tâm phách như thể bị vô số kim nhọn xuyên qua, đau đến độ nhin không được muốn kêu lên thất thanh run rẩy. Ta vươn hai tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, vùi mặt vào tấm lưng hắn, bên mũi là mùi hoa thạch quỳnh thoang thoảng quá đỗi quen thuộc, gần như khiến lòng người hốt hoảng, không biết vì sao, hai hàng lệ nóng từ khóe mắt trào ra, thật không giống với ta ngày xưa.

Bốn tiên có khi nào lẻ mà lẻ mề, như một bé gái nhỏ như vậy?

Ngay đến bản thân cũng phải kinh ngạc: vì sao lại như vậy?

Chẳng qua là vì hắn phải rời đi, chính vì như vậy sao?

Nhưng nước mắt lại như thể chảy mãi không ngừng, vốn dĩ cũng không phải do bốn tiên.

Ta dứt khoát ôm chặt lấy hắn, thất thanh nghẹn ngào, tiếng khóc ấy vang vọng trong điện, một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng cười nhẹ trầm thấp: “Tiểu ngọc điệu, ta không hề biết nàng sẽ không nỡ để ta rời đi như vậy!”

Đây là lời gì vậy? Ta rưng rưng từ sau lưng hắn ngẩng đầu lên, biết rõ hắn không nhìn thấy, nhưng vẫn ngây ngốc nhìn hắn.

Hắn đột ngột xoay người, trên mặt tràn trề ý cười, nào có nửa phần đau thương ly biệt?

–Thì ra chẳng qua là bốn tiên tự mình đa tình mà thôi!

Ta hận bản thân không thể buông tay, nhưng nước mắt lại càng lúc càng nhiều, khí thể như Trường Giang Hoàng Hà, trong làn hơi nước mông lung, chỉ nghe thấy hắn thở dài mãi nguyện: “Trước đây ta chưa từng trông mong Tiểu ngọc điệu nàng có thể thông suốt! Nhưng hôm nay nàng khóc đến đau lòng như vậy, khiến lòng ta quả thực vui mừng vô cùng, phải làm sao đây?”

Hắn như thể tự biên tự diễn, cánh tay cứng rắn vươn ra liền ôm chặt ta vào trong ngực, mặc kệ toàn bộ nước mắt nước mũi của bốn tiên đều cọ hết trước ngực hắn, chỉ chậm chậm nhẹ nhàng vuốt ve lưng ta, thấp giọng nói bên tai ta: “Lúc nào cũng thấy nàng hét hét gào gào, có đôi khi ngay cả chính ta cũng có chút không tin, cảm giác nàng đối với ta chẳng qua là lưu luyến. Tiểu ngọc điệu từ nhỏ lớn lên ở núi Đan Huyết, nhưng hề gặp người nào đối tốt với nàng, nàng liền cảm kích tận đáy lòng, ngay cả sự nồng hậu thâm tình cũng gia tăng gấp bội, vì vậy ta thường lo lắng...Lo lắng nàng sẽ theo Ly Quang dụ dỗ quan tâm mà rời đi...”

Ta vốn dĩ nước mắt lưng tròng nhưng nghe thấy lời này thì không khỏi phì cười, thì ra trong lòng hắn thế nhưng lại có suy nghĩ như vậy, không khỏi ở trong ngực hắn cọ cọ, đem nước mắt trên mặt lau sạch, rồi lại

muốn ngẩng đầu nhìn hần. Nhưng hần lại sống chết giữ chặt ta trong lồng ngực, khí lực lớn chưa từng thấy, như thể cực kỳ sợ ta trông thấy biểu cảm của hần.

Lại nghe thấy hần khẽ khàng bên tai: “Sau này tin Ly Quang đã chết truyền tới, nàng tiếp nhận Tuyền Khách Châu liền khóc đến nước mắt ràn rụa, trong lòng ta liền nghĩ, nếu như một ngày nào đó ta chết đi, nàng cũng sẽ khóc đến thương tâm như vậy chứ, lại có thể vì ta mà nổi giận...Liền hận kẻ chết không phải là ta.”

Thì ra hần lại có suy nghĩ ấu trĩ như thế, ta chưa từng nhận ra, chỉ là cảm giác được trái tim hai chúng ta vào thời khắc này bất giác gần kề hơn rất nhiều. Thì ra ta và hần cả hai đều cẩn thận phỏng đoán, ta phỏng đoán hần hần phỏng đoán ta, ngược lại khiến trái tim xa rời nhau. Mặc dù có tình, nhưng chung quy vẫn chưa từng tâm liền tâm như hiện tại.

Hần lại thấp giọng cười, có chút cảm khái: “Tiểu ngọc điều, hôm nay có thể thấy nàng khóc lóc đau lòng như vậy, cũng không uống công ta đưa ra quyết định này.”

Trong lòng ta chua xót, nghĩ thấy trước đây cả hai chưa từng gần kề như hôm nay, hiện giờ không dễ dàng gì mới tâm liền tâm, nhưng hần lại hạ quyết tâm rời đi, gắng sức đẩy hần ra, hai mắt như thể bốc hỏa, hung hăng trừng mắt nhìn hần. Nhưng thấy trên mặt hần hoàn toàn khô ráo, nửa giọt nước mắt cũng không có, mắt phượng sáng rực, ngọc dung trắng trẻo, nào có nửa điểm tiêu tụy vì biệt ly? Ngược lại bản thân mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay lại bất chấp dung mạo mà khóc lóc dữ dội, nên càng xấu hổ tức giận, hai mắt mặc dù ra sức trừng hần, nhưng trong phút chốc nước mắt lại tràn mi, khiến người tức giận mà, một mực nâng tay áo lau sạch.

–Ta khi nào lại có thể thay đổi quyết định của hần chứ?

Trong lòng vừa nghĩ, miệng đã nức nở nghẹn ngào: “Chàng đã quyết định muốn về Thiên giới làm Thái tử gì đó, vậy sao không đi nhanh đi, còn ở đây quán luyến bồn tiên làm gì chứ?”

Ý cười trên mặt hần càng nồng đậm, trêu chọc nói: “Chính là Tiểu ngọc điều khóc thương tâm như vậy, khiến bồn điện hạ khó xử nha...”

Ta nâng tay áo lau nước mắt, vừa nghẹn ngào vừa nói: “Ta khóc là chuyện của ta, can hệ gì đến chàng?”

Hần bước lên lại vòng tay ôm ta vào trong ngực, thấp giọng ôn nhu nói: “Nương tử đau lòng rơi lệ, đương nhiên có liên quan đến vi phu rồi! Ta sao có thể bỏ mặc tiểu nương tử, khiến nàng đau lòng thống khổ chứ?”

Hần... hần...lúc này lại còn nói đùa như thật?

Ta giận đến run rẩy, hung hăng đưa tay nhéo hông hần một cái, chỉ nghe thấy một tiếng rên rỉ mới thả lỏng tay, oán giận nói: “Cho chàng nói bậy! Cho chàng nói bậy! Chàng là...Chàng là chồng ai chứ?”

Hần hạ thấp người, nhanh chóng trộm hôn một cái trên mặt ta, sau đó đắc ý cúi đầu nói: “Người nào tức giận đương nhiên là chồng của người đó rồi!” Thấy ta vừa giận vừa oán, vùng vẫy không thôi, làm bộ làm tịch thở dài: “Nương tử không nghe lời, đừng trách vi phu nha!” Trước mắt lóe lên một luồng bạch quang, bồn tiên lại cử động nhưng bất luận thế nào cũng không nhúc nhích được.

Đôi mắt xoay tròn tức giận, trừng hần đến độ hần nhìn thấy cũng có vài phần chột dạ, ngổn ngổn cười nói: “Thanh nhi đừng nhúc nhích, vi phu cũng không có ác ý. Chỉ là muốn trách cũng chỉ có thể trách Tu La phụ thân của nàng. Nhân duyên tốt đẹp của ta, ông ấy một mực muốn ngăn cản, còn muốn đính ước gì đó cho nàng. Tên Ma Lạc gì đấy, ta thấy hần chẳng phải thứ tốt đẹp gì, lưu luyến bụi hoa, hiện giờ ra vẻ thâm tình chân thành với nàng, Tiểu ngọc điều tuyệt đối không thể tin hần!”

Trong lòng bồn tiên căm giận vô cùng, nếu không phải miệng không thể nói, sớm đã chửi đóa lên rồi: Ma Lạc không thể tin, chàng thì có thể sao? Ma Lạc chỉ ít cũng không dám biến bồn tiên thành dạng này, nhưng chàng lại dám dùng định thân chú với bồn tiên, thế nhưng khi dễ ta như vậy! Càng nghĩ, hai mắt liền chua xót, lại muốn rơi lệ.

Hần thấy ta như vậy liền vội vàng nâng tay áo lau: “Thanh nhi đừng khóc đừng khóc! Ta chỉ là nghĩ..Chỉ là nghĩ không thể vừa rời đi mà chấp tay tặng nương tử cho kẻ khác!”

Ta nổi giận phùng phùng, bồn tiên cũng không phải là lễ vật, cái gì mà “chấp tay tặng người”?

Hắn lại bứt một nhúm tóc trên đầu ta, thổi một hơi, trước mắt lập tức xuất hiện một thiếu nữ giống bốn tiên như đúc. Hắn xoa xoa đầu nàng ta: “Ngoan ngoan, người ở đây với Tu La Vương đi, Thanh nhi ta phải dẫn đi rồi!”

Ta khẩn trương, với tu vi của phụ thân, chút tiểu xảo nhỏ nhỏ này lẽ nào người nhìn không ra? Lại nói ta nếu như bị hắn dẫn đi, để phụ thân nghĩ rằng ta bỏ trốn cùng hắn, có lẽ người...sẽ đau lòng?

Nào biết Nhạc Kha lại vung tay, bốn tiên liền hóa thành một viên tròn tròn be bé, ước chừng là kích cỡ một viên đan dược, bị hắn nắm trong tay, trầm thấp nói: “Thanh nhi cố chịu ủy khuất hai ngày, đợi ta đến Thiên giới an bày xong sẽ thả nàng ra! Ai cũng đừng mong sau khi ta rời đi liền đem nàng gả cho kẻ khác, Thanh nhi muốn gả cũng chỉ có thể gả làm vợ của ta!” Nói rồi liền thấy hắn lấy ra một cái túi, bỏ bốn tiên vào bên trong, trước mắt lập tức một mảng tối mờ, lục giác đều rõ ràng, cảm giác giống như bị hắn nhét vào trong ngực, hơi thở ấm áp ập đến, trái tim càng đập rộn ràng, ở bên tai ta thỉnh thoảng không ngừng.

... .. Đây là phát sinh tình huống thế nào vậy?

Bên tai nghe thấy tiếng nói bình tĩnh không chút dao động của bản thân: “Thái tử điện hạ đi thông thả, bốn điện không tiến!” Rõ ràng trước đó trong lòng ta còn nghĩ, tốt nhất là vui vẻ về về tống hắn đi, tránh khỏi thương tâm lần nữa. Hiện giờ mặc dù biết giọng nói đó chính là thiếu nữ do một đúm tóc của ta hóa thành, vẫn khiến người khác kinh ngạc.

Cửa điện lại lần nữa kêu lên, ngẩng thấy hắn đã ra khỏi điện, bốn tiên ở trong ngực hắn nằm vững vàng, nghe thấy Phương Trọng nghênh tiếp nói: “Nhạc...” Thanh âm vô cùng chua xót của hắn truyền tới, như thể vụn vỡ: “Phương nữ quan...Sau này vẫn xin làm phiến cô thường xuyên chiếu cố Thanh nhi rồi... Nhất định trong lòng nàng cảm hận ta lắm, nhưng ta cũng là thân bất do kỷ...” (Huỳnh đây là tính đi tranh giải Oscar a...)

Phương Trọng cất giọng mềm mại, chứa đựng vẻ đồng tình: “Người cứ yên tâm mà đi, công chúa ta sẽ trông nom, chung quy phải khóc một vài trận thì trong lòng mới thanh thản được. Đứa trẻ này ngoài mặt nhìn không thấy có vẻ gì, kỳ thực trong lòng đau khổ vô cùng. Bị kẹt giữa người và Vương thượng...cũng khó!”

Làm phiến Phương Trọng lo lắng cho bốn tiên như vậy, ta suýt nữa lại rơi nước mắt. Nhưng lạ là, không nhúc nhích được cũng được đi, thế nhưng ngay cả nước mắt cũng như thể ngưng đọng lại trong hốc mắt, không chảy ra được.

Tiếng bước chân Phương Trọng dần xa, trong lòng ta vạn liệu không ngờ con rồng ngốc này diễn xuất quá tốt, thế nhưng dẫn ta từ trong Vương cung Tu La rời đi mà hoàn toàn không bị ngăn cản. Dọc đường đụng phải thủ vệ, hắn từ biệt cùng mọi người, không nhanh không chậm, đích thực cũng không sợ phụ thân hồi cung trông thấy ta giả mạo, đuổi theo chất vấn.

Đi rồi lại đi, bắt quá được một canh giờ, chỉ nghe thấy Ma Lạc đang tuần tra cười nói: “Thái tử điện hạ vậy là sắp rời đi rồi?”

Cách lồng ngực pháp phòng của hắn, nghe tiếng hắn cười đáp: “Bốn điện đi rồi, Thanh nhi vẫn nên làm phiến người chiếu cố nhiều nhiều!”

Ma Lạc đáp hết sức nhiệt tình: “Thái tử điện hạ thượng lộ bình an.” Cảm giác thấy Nhạc Kha bước được hai bước, hắn lại khó xử bồi thêm một câu: “Chỉ tiếc Thiên giới và tộc Tu La thủy hỏa bất dung, rượu mừng của ta và công chúa điện hạ e là điện hạ không uống được rồi!”

Nhạc Kha dừng lại một chút, bốn tiên nghe thấy tiếng tim hắn đập nhanh dần, cũng không biết hắn vui vẻ hay tức giận, giờ phút này ngữ điệu mà tai ta nghe thấy mang theo bi thương, như thể muốn gây sự: “Hồi cho tiểu tử nhà ngươi rồi! Nếu ngày nào đó bốn điện hạ nghe thấy người đối xử không tốt với Thanh nhi, cẩn thận bốn điện hạ tìm người tính sổ!”

Ma Lạc đương nhiên rạng ngời đắc ý đồng ý.

Ta vốn tức giận vô cùng, lúc này cũng nhịn không được âm thầm bật cười, nhớ tới mấy ngày nay Ma Lạc ngày ngày sau khi xong phiên trực đều đến Tư Hoàng Điện cùng ta dùng bữa tối, từ nay về sau ở cùng hắn đương nhiên là thiếu nữ do nhúm tóc đó hóa thành, nếu để hắn ngày nào đó biết được chân tướng, biểu cảm trên mặt nghĩ thấy nhất định là vô cùng đặc sắc.

Lại nghĩ đến Nhạc Kha làm như vậy, đích thị là trắng trợn không kiêng nể gì, sợ là khó tránh khỏi khiến phụ thân đau lòng, sau này cũng không biết giải quyết thế nào, nhưng có thể khiến hần hạ quyết tâm gây chuyện động trời như vậy, trong lòng bốn tiên mơ hồ lại nảy sinh niềm vui vô hạn, nhưng lại hận không thể ở trong cái túi đen mờ mờ này mà nhảy lên. Lúc trước đau lòng là thế, ở trong Tư Hoàng Điện khóc đến lấm lem, nào ngờ tình thế xoay chuyển bất ngờ, đích thực khiến người ta không khỏi vừa ngỡ ngàng vừa giận, lại vừa vui mừng.

Nhạc Kha con rồng ngọc này, nghĩ thấy sớm đã định ra chủ ý nhưng lại để ta dằn vặt không ít ngày, đợi đến khi bốn tiên an ổn, nhất định ở bên hông hần cho thêm mấy vết bầm tím nữa mới được!

110. Chương 110: Trở Lại Thiên Giới....

Đợi đến khi ta nhìn thấy ánh sáng lần nữa thì đã là đêm tối, trong Tước La Điện một mảnh nhu hòa, Nhạc Kha từ trong túi lấy bốn tiên ra, đặt ở trên bàn kê cười đắc ý.

Ngày hôm đó tựa vào ngực hần, chỉ nghe được đủ loại âm thanh, lúc là tiếng nghênh đón của mấy văn quan già nua trên Thiên đình, tiếng binh khí leng keng của võ tướng, lại có tiếng nhắc nhở của Thiên Đế. Sau đó, ồn ào nhộn nhạo, với bốn tiên chẳng qua là người qua đường xa lạ, ta phong bế ngũ quan, ở trong túi ngủ một giấc ngon lành, bây giờ tinh thần sáng khoái, cũng không biết đã ngủ mấy ngày mấy đêm.

Lúc này bị hần đặt trên thư án trong Tước La điện mà Lăng Xương vẫn thường dùng thì cũng không kinh ngạc cho lắm, hần thổi một luồng tiên khí biến ta về nguyên thân, bốn tiên nhanh nhẹn nhảy xuống bàn, vịn người hai cái liền đi về hướng phía hậu điện.

Hần vốn dĩ đắc ý tươi cười, đại thể là nhớ tới tuyệt tác của bản thân, cư nhiên lừa gạt Tu La phụ thân, há có thể không đắc ý chứ?

Hậu điện Tước La Điện này chính là tẩm cung của thái tử Thiên tộc, ta vốn đã rành đường thuộc lối, không bao lâu liền lần đường đi vào, nghiêng người nằm trên chiếc giường lớn, chỉ cảm thấy tứ chi mệt mỏi đau nhức đều vô cùng thư thái, nâng mắt nhìn, không biết từ khi nào Nhạc Kha đã theo vào, đang ngơ ngẩn nhìn ta.

Ta vẫy vẫy tay, đợi đến lúc hần tiến lại gần một chút, thổi một luồng khí, trông thấy hần vì kinh ngạc mà lùi về sau một bước dài, đại thể khiến hần nhớ tới hành vi của bản thân, sợ bị bốn tiên cũng giống như vậy thì chú trên người, nhin không được vui vẻ: “Chàng chuẩn bị thu dọn chiến trường thế nào?”

Hần ngờ nghệch nhìn ta một hồi, trên mặt lại hiện lên ý cười thông suốt, vừa vặn xông lên giường, bị bốn tiên lách người né tránh. Hần đã cười bảo: “Thu dọn chiến trường gì?” Thấy ánh mắt ta bất hảo, mới xấu xa cười nói: “Chính là đem nàng giấu kỹ trong Tước La Điện, đợi đến khi bốn tiên làm Thiên Đế, cùng nàng thành thân cũng không muộn.”

Ta bay lên đá hần một cước: “Chàng nhìn thử xem thân thể hiện tại của Thiên Đế, dáng vẻ có giống như muốn thoái vị nhường ngôi không? Đem ta giấu kỹ trong Tước La Điện này, giấu đến khi nào? Cẩn thận phụ thân ta đánh qua Thiên Hà, chiếm bảo tọa Thiên đình này!”

Tay chân hần trước giờ nhanh nhẹn, lại hiểu rõ tính cách vô lại của bốn tiên, lách người tránh né, uất ức liếc nhìn ta, thở dài: “Tiểu ngốc điệu, vì phụ hai ngày nay mặc dù ôm nàng trong ngực, nhưng cảm thấy nàng hồ hấp đều đặn, như thể ngủ rất say, không tiện đánh thức nên mới chưa từng thả nàng ra. Nhưng hàng ngày sáng nghị sự hay là yến ẩm, lúc nào cũng hết sức nhớ nàng. Hiện giờ chẳng phải dễ dàng gì mới đuổi được đám người không liên quan đi hết, còn không nhanh để ta nhìn kỹ?”

Lời này hần nói rất trôi chảy, bốn tiên ngược lại không tin, đảo mắt nói: “Thiên đình trước giờ không thiếu tiên tử mỹ mạo. Hai ngày nay nhất định chàng đã được không ít tiên tử gửi tặng khăn tay chứ nhỉ? Chi bằng cũng lấy ra để ta nhìn thử xem?”

Hần lại hi ha lao tới, ôm bốn tiên trong ngực mới ngừng nói: “Mấy tiên tử này có mỹ mạo, chẳng qua cũng chỉ là danh phẩm trong Ngự hoa viên, không người thường thức liền héo tàn. Tiểu ngốc điệu của bốn tiên chính là hoa trong hoa, gặp gió càng đẹp, gặp nước càng tươi!”

Ta ở trong ngực hần nhện không được run lên một hồi, vốn dĩ là một đứa trẻ rất tốt, ở Thiên đình chẳng qua làm Thái tử mới có hai ngày, lời nói ra đã hết sức trôi chảy. Bên ngoài đều nói Thiên đế Tiễn Nghiêu phong lưu, chẳng lẽ hần bị phụ đế lấy nhện rồi?

Đây cũng chẳng phải điềm tốt lành gì!

Lại nhớ tới nếu như ta đã ngủ mê mệt hai ngày, cũng không biết chuyện mình rời khỏi Tu La thành có người nào biết không. Né người tránh khỏi nộ hân mê đắm của hần, ở trong ngực hần vát và giấy giũa, nói: “Chàng có biết hai ngày nay trong thành Tu La có động tĩnh gì không?”

Hần sung sướng cười: “Thanh nhi chẳng phải là muốn hỏi sau khi ta rời đi trong thành Tu La có phát hiện công chúa điện hạ đã bị đánh tráo không à?” Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, lại khẩn cầu nói: “Nhanh dừng tay đi, vì phụ cũng sẽ không ba hoa nữa, sẽ nói ngọn ngành cho nàng.” Bỗng nhiên thật sự không nhìn thấy dáng vẻ giảo hoạt của hần, duỗi tay bấm huyệt hần một cái, mới bắt hần bắt đầu thành thật.

“Từ sau khi ta quay về mới biết, phụ đế ta vì để ta quay về Thiên giới, liền thông báo với các tộc, tộc Tu La bắt giữ Thiên giới Thái tử, hiện giờ muốn tộc Tu La thả Thái tử, đây cũng coi như là việc chính đáng, lôi kéo được sự ủng hộ của các tộc Thiên giới. Hai ngày này sau khi ta quay về, vẫn luôn sai người sát sao theo dõi thành Tu La, có động tĩnh gì liền báo về. Hai ngày nay trong thành Tu La hoàn toàn yên tĩnh, không hề nghe thấy việc công chúa mất tích, nghĩ thấy vẫn chưa có người phát hiện công chúa bị người đánh tráo rồi!”

Ta thuận thế ở trên ngực hần nhéo một cái: “To gan làm càn!”

Hần nhện đau, thái độ cực kỳ khiêm nhu nói: “Phải phải phải, Thanh nhi dạy rất phải, vì phụ chỉ đúng lần này, sau này không dám nữa!”

Ta tức giận nhéo hần, chỉ nghe tiếng kêu thảm liên hồi, tức giận nói: “Một lần đã không biết giải quyết thế nào rồi, lẽ nào còn dám lần nữa? Chàng đợi mà xem, sau này hãy còn náo loạn đây!”

Hần đáng thương hôn trán ta một cái, vừa hôn vừa mập mờ nói: “Thanh nhi tốt, Thanh nhi ngoan, nghỉ ngơi đi ha, hai ngày nay bận đến tối tăm mặt mày rồi.”

Ta bay lên muốn đá hần xuống giường, nhưng bị hần đưa chân ép chặt xuống, như con khỉ sống chết ôm chặt lấy, không lâu sau liền nghe thấy tiếng thở khe khẽ, hần thế nhưng thật sự ngủ rồi.

Trải qua một thời gian, quay trở lại Thiên giới, thật sự là thế sự khó lường.

Bài trí bên trong Tước La Điện này mặc dù cũng không mấy khác biệt gì, nhưng chủ nhân Hoa Thanh Cung đã đổi, ngay cả cung tỳ thị từng hầu hạ trong điện cũng không ai quen thuộc. Nghĩ thấy Thiên Đế cũng hao tổn không ít tâm tư. Nghe thị nữ hầu hạ trong cung nói, từ khi Thiên hậu bị giáng xuống A Tỳ đại thành, Côn Lôn Trắc phi rời cung, sức khỏe Thiên Đế ngày càng tệ, không những giải tán cơ thiếp trong cung, mà cả ngày đều rúc ở trong cung uống rượu. Sau này bố cáo khắp tứ hải, để Nhạc Kha làm Thiên tộc thái tử, nghĩ thấy cũng có liên quan đến việc ông ấy thấy áy náy muốn bù đắp.

Mặc dù Nhạc Kha trên danh nghĩa là Thiên giới Thái tử, nhưng thật sự được mấy ngày, Thiên đế liền giao hết mọi việc cho hần, bản thân thì an nhàn tránh đi. Hần thay mặt Thiên Đế, Thiên giới thái tử cả ngày bận rộn đến độ chân không chạm đất. Ta rất muốn đi dạo trong ngoài cung vài vòng, nhưng ngại thân phận Tu La công chúa, cho dù lúc này biến ra một dáng vẻ khác cũng không tiện xuất hiện, đành phải nghe theo ý Nhạc Kha, chân trần ở trong tấm điện đi tới đi lui.

Tính tình hần trước giờ có chút cổ quái, hiện giờ không chịu để thị nữ tới tắm điện, mấy cung tỳ thị nữ này đương nhiên cũng không dám tới gần, cả ngày toàn bộ tắm cung Tước La Điện chỉ có mỗi mình bốn tiên.

Ngồi buồn chán đã lâu, ngay cả khi nhìn thấy một cây chổi đều cảm thấy thân thiết vô cùng. Ngày hôm đó đợi hần trở về, khi ở trong điện nghênh đón, dâng tách trà thơm cho hần, nói: “Tam lang, chàng giữ ta ở nơi này, chính là muốn Thanh nhi nổi mốc?”

Đôi mày dài chau lại, rõ ràng không tin lời này của ta: “Như vậy nàng nghĩ thế nào mới không cho là nổi mốc?”

Ta len lén nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hiện giờ màn đêm đã buông, trăng giăng sao mắc, đã là lúc đêm tối mịt mùng, nhưng ban ngày nếu có thể ở hậu viện Hoa Thanh Cung nơi hoa cỏ tươi đẹp đánh một giấc, so với ở trong chính điện khiến người bực bội này còn thoải mái hơn nhiều. Ta tựa vào bên người hắn, cảm giác nửa người hắn đều dùng lực, thậm chí cười nói: “Trước đây ta chính là cung tỳ quét dọn trong cung này, chỉ bằng từ ngày mai trở đi ta vẫn quét dọn Hoa Thanh Cung?”

Sắc mặt hắn đột ngột xanh mét: “Năm đó nàng ở trong tay Lăng Xương phải chịu uất ức, ta đã đau lòng không thôi! Hiện giờ có ta ở đây, sao lại có thể để nàng đi chăm sóc mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ đó? Nàng tạm thời an tâm ở đây đợi gả đi!”

Ta cảm nhận được tâm ý che chở của hắn, nhưng hai ngày này thật sự là cô đơn bực bội, lại bị giữ kín trong nội điện, sợ là một ngày nào đó sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đấy, nhưng hai ngày này nghĩ thấy hắn cũng bận rộn, có thời gian quan tâm ta đã không dễ gì, vì vậy mềm giọng khấn khoản: “Ta chỉ là biến thành dáng vẻ của một cung tỳ quét dọn, ở hậu hoa viên Hoa Thanh Cung đi tới đi lui, cũng chẳng phải thật sự làm cung tỳ quét dọn gì, chỉ là che giấu tai mắt mà thôi.”

Thấy sắc mặt hắn có chút giận, không khỏi thêm vào: “Ta biết chàng dạo gần đây bận rộn rồi rắm, vừa mới làm Thái tử, chung quy có rất nhiều chính vụ cần phải giải quyết, trộm nghe cung tỳ nói, Thiên Đế đã không bận tâm đến, chỉ tùy chàng tự ý quyết định. Có thời gian đến cùng ta đã là giới hạn rồi. Chàng nhớ ta, ta sao có thể không thương chàng?” Thấy nét mặt hắn thấp thoáng ý cười, sau đó hai cánh tay vươn đến vòng lấy, kéo ta ngồi vào ngực, liên tục hôn lên mặt ta mấy cái: “Vẫn là Thanh nhi thương vi phu!”

Giờ phút này bốn tiên có chuyện cầu xin hắn, đã không thể trái ý, không thể không tiếp nhận. Nhưng lỗ tai nóng bừng dữ dội, liền nghiêng đầu không nhìn hắn, chỉ nói: “Ta cả ngày ở trong điện buồn chán, chàng cũng không an tâm, chỉ bằng để ta biến thành cung tỳ quét dọn, không khiến người chú ý, âm thầm ở trong hậu hoa viên đi dạo, chàng chỉ cần nói với mọi người trong cung, ta chính là cung tỳ mới tuyển đến chẳng phải xong rồi sao? Cửu Trùng Thiên rộng lớn như vậy, cung tỳ quét dọn cũng chẳng phải ai ai cũng biết, đục nước béo cò nghĩ thấy cũng không khó!”

Hắn quả thực đổi ý, ngày thứ hai liền y thế mà làm, cuối cùng cho ta một thân phận có thể tùy ý đi dạo trong hậu hoa viên.

Quét dọn từ này ta vốn dĩ đã quen thuộc.

Thái tử điện hạ tân nhiệm, tôi tớ hãy còn chưa an bày ổn thỏa, hậu viện này càng thiếu người, hắn lại cả ngày bận bịu, không có thời gian đến hậu hoa viên thưởng ngoạn, sau khi ta lần đầu đến hậu viện, nhìn thấy trong viện lá rụng chất đống, khung cảnh ảm đạm, không còn vẻ đẹp của ngày xưa, không khỏi muốn khởi động xương cốt, đem hậu hoa viên quét dọn sạch sẽ.

Đêm đó khi Nhạc Kha vội vàng xong việc quay trở lại điện, ta đã ngủ mê mết. Trong lúc mơ hồ cảm thấy trên mặt như có côn trùng bò qua, nặng nề đánh một cái, trên mặt đau nhói, đột ngột thanh tỉnh, trước mắt là một gương mặt tươi cười, mắt phượng lấp lánh vô tội nhìn ta, biện bạch nói: “Thanh nhi đừng giận! Đây là nàng tự đánh mình!”

Bốn tiên mệt nhọc cả ngày, eo đau lưng mỏi, buồn bực gia tăng, như hổ đói vồ mồi liền dè Thái tử điện hạ tôn quý của Thiên giới xuống, hung hãn cắn một cái lên lỗ tai trắng như ngọc của hắn: “Trong mơ cũng muốn khi dễ người khác, dạo gần đây nàng bị cung nga Tiên giới tạo thành tật xấu này sao?”

Nói đến chuyện này, bốn tiên có chút tức giận

Chúng tiên tử của Thiên giới, ai nấy đều rảnh rỗi phát sợ, đại khái là không có chuyện để làm, đến cùng vẫn làm ba cái chuyện thương xuân bi thu. Trước đây lúc Lăng Xương còn là Thái tử, chung quy có thể thu về rất nhiều khăn đẹp. Mặc dù hắn không dùng, nhưng tiên tử cung tỳ các tộc cũng dỗi mắt trông theo. Người này nhậm chức bất quá mới hơn nửa tháng, tiên đồng thị hầu của hắn đã không biết từ đâu ôm về một đống khăn lụa dây đai linh tinh, tất cả đều tinh xảo đẹp đẽ, nghĩ thấy đã tồn không ít tâm tư, cũng làm khó mấy vị tiên tử xinh đẹp này ngày đêm gấp rút, đích thực là một tấm tình si.

Mấy hôm trước bốn tiên một mình ở trong điện buồn chán, liền đem mấy chiếc khăn này ra ngắm nghía, nhìn thấy mấy chiếc khăn này tinh xảo đẹp đẽ, xứng danh tuyệt phẩm, chỉ có kỹ năng ấy là bốn tiên không

những không thể, mà ngay cả lỗ kim cũng không xuyên qua được. Trong lòng thật sự buồn bã vô cùng, đợi khi thẳng nhãi Nhạc Kha này quay về trong điện, lại bị hấn khi dễ một phen.

Tình hình mấy chiếc khăn này càng ngày càng tăng lên không ít, cũng không biết hấn cả ngày làm cái gì, thật sự khiến người ta nghi ngờ mà.

Ta dùng ánh mắt không tốt quan sát gương mặt hấn, nơi ánh mắt lướt qua hấn liền đưa tay che lấy, chỉ lộ ra đôi mắt, thấp giọng xin khoan dung: “Thanh nhi, chỗ này không cần được, thật sự không cần được, ngày mai nếu như nghị triều sáng, để chúng thần trông thấy thì sao được?”

Bốn tiên tà tà mỉm cười: “Chỉ có ở trên gương mặt trêu hoa ghẹo nguyệt của chàng cần để lại vài dấu răng, nghĩ thấy chàng mới quy củ hơn nhiều nhỉ?” Tiệp tay đánh hạ một tiên chương, đem tấm điện bao phủ bên trong. Hấn thấy như vậy, tiếng kêu càng thêm thê thảm.

Bên trong Tước La Điện cảnh tượng gió khóc mưa gào.

111. Chương 111: Nghi Ngờ...

còn nhắc tới chuyện này thật sự không phải là lúc, vì vậy cũng cười hòa theo: “Thái tử điện hạ mời!” Lúc này đang ở ngoài điện, mặc dù hiện tại không có nửa bóng người, công chúa Tu La ta đây vẫn không thể không cẩn thận.

Ngày thứ hai, bốn tiên đang ở giữa hoa cỏ ngon giấc, nghe thấy trên đỉnh đầu có người ngạc nhiên nói: “Nàng ấy cũng thích ngủ trên cây.”

Nàng ấy là ai? Can hệ gì tới ta!

Mơ mơ hồ hồ trở mình, trong đầu mấy ngày nay ước chừng suy nghĩ khá nhiều, rảnh rỗi sinh ra ảo giác, trong mơ thể nhưng cũng giống thật như vậy, giọng nói này nghe thấy có chút giống Đồng Sa.

Nhớ tới Đồng Sa không khỏi khiến trong lòng bốn tiên cả kinh, vội vàng ngồi bật dậy, chỉ vì có chút đột ngột, đầu bắt chợt đau điếng, bên tai nghe một tiếng “ai ôi”, nhưng đã nặng nề đụng trúng một người, người đó bay lên một chân bày ra tư thế muốn đá tới, nếu không phải bốn tiên phản ứng nhanh lẹ, sợ là thực sự sẽ nhận một cước này rồi.

Kẻ dám ở trong Hoa Thanh Cung phun nước miếng làm càn như vậy, ngoại trừ Đồng Sa thì còn ai chứ?

Ta thẳm kinh ngạc, nhẹ nhàng sờ da mặt, chậm chạp nhớ ra, từ lúc lên Thiên đình ra khỏi Tước La Điện, vì đảm bảo an toàn, bốn tiên từ trước đã thực hiện một ảo thuật, Đồng Sa muốn nhìn ra dáng vẻ trước đây của ta, e là hấn ít ra còn phải tu luyện thêm mười vạn năm nữa ấy chứ?

Nghĩ thế, trong lòng không khỏi dắc ý, ở lưng chừng không hướng phía Đồng Sa hành lễ: “Điện hạ đến đây có việc? Nô tỳ thất lễ rồi!” Nếu không phải vì không muốn liên lụy Nhạc Kha, bốn tiên sao có thể hành lễ với tên tiểu tử thối này? Cũng không phải như trước đây bởi bị Lăng Xương bắt nạt.

Đồng Sa nghi hoặc hết nhìn lại nhìn bốn tiên, lẩm bẩm: “Không phải một người, sao hành động lại giống như thế?”

Bốn tiên ra vẻ ngốc nghếch, hiếu kỳ truy hỏi: “Điện hạ nói...”

Hấn lại chăm chú nhìn lần nữa, có lẽ gương mặt đó thật sự khác biệt quá lớn so với gương mặt của bốn tiên trong ký ức, đành phải hậm hực buông tha, bực mình phát phát tay: “Lần này xem như tha cho nô tỳ vô lễ nhà ngươi một lần, lần sau còn để bốn điện hạ bắt gặp, nhất định không tha!”

...Ta oan ức bản thân hành lễ, vậy mà còn mắng bốn tiên vô lễ, tên tiểu tử này thật sự không hiểu chuyện quá rồi!

Ngày hôm sau bốn tiên thấy Nhạc Kha đi nghị sự liền xách chổi hướng con đường nhỏ giữa nơi hoa cỏ đua chen nhau mà đi, nhất thời trông thấy nơi góc vườn có hai đóa hoa hé nở, cũng có thể theo đó mà vui vẻ.

Từ khi bị Nhạc Kha ép đến Hoa Thanh Cung, mặc dù không được tự do như ở thành Tu La, nhưng mỗi ngày lắng đọng đợi Nhạc Kha về điện, cùng hẩn lặng lẽ ngồi cạnh nhau, đây chính là khoảng thời gian hài hòa mà cả vạn năm nay hai người chúng ta khó mà có được. Ta vừa dự tính đêm nay Nhạc Kha về điện, nhất định phải thử hỏi về chuyện mấy lá thư tình và khăn gấm mất dạng, vừa đọc theo bức tường hoa trong hậu viện yên lặng mà đi. Bức tường hoa này cao ước chừng nửa người, mấy ngày gần đây không khí ẩm áp, nụ hoa trên đó lần lượt khoe nở, tím hồng vàng đủ cả, đích thực rất đẹp.

Bốn tiên đang nhìn đến chăm chú, chỉ nghe sau lưng có người gọi: “Thanh Loan.” Ta theo quán tính quay đầu nhìn, tức thì như bị sét đánh... Ngay trước mặt, cách khoảng năm bước, Đồng Sa đang đứng cười hết sức xấu xa.

Ta lập tức cảm thấy không ổn, trong lòng lạnh toát.

112. Chương 112: Nhật Nguyệt Cùng Soi...

Ngày Nhạc Kha kế vị, các tộc triều kiến vạn phương chúc mừng, bốn tiên vì ngại thân phận nên đương nhiên không thể tham dự, nhưng nghe đám cung nga sau lưng bàn tán rằng nghi thức kế vị long trọng vô cùng, trong lòng không khỏi có chút vinh hạnh.

Thiên Đế từ lâu vốn đã mệt mỏi chuyện chính sự, cũng sớm giải tán cơ thiếp hậu cung, cả ngày mê mê tỉnh tỉnh như người say, cũng không biết thông suốt kiến nghị của quan viên hạ thần nào, buông bỏ sợi tơ ràng buộc cuối cùng, đem chức vị Thiên Đế chí tôn truyền cho Nhạc Kha, lại còn căn dặn hẩn rất nhiều rồi một mình đi đến Côn Lôn Thần giới.

Nhạc Kha không khỏi thảm chán ngán, giữ vững tinh thần xử lý chính vụ. Để tôn trẻ tuổi độc thân, lại thêm dung mạo bất phàm, ngoài ra còn giữ mình trong sạch, không quần quít si mê nữ tử, chưa đến mùa xuân tháng ba nhưng cả Thiên giới nơi nơi đều xuân tâm nhộn nhạo, tiên tử cung nga khắp chốn đều viện cớ đến cầu kiến để tôn, chẳng qua là ba chuyện vụn vặt nhưng đều thể hiện tâm ý lo lắng cho để tôn phải lao tâm khổ tứ. Mấy thứ mật lộ mà đám tiên tử gửi tặng, các loại đều hương thơm sực nức, bốn tiên ngồi trong thâm cung Tước La Điện, lắng đọng đem mật lộ uống sạch vào bụng, lại hưng hăng nuốt hết mớ điểm tâm đủ màu đủ sắc mà đám tiểu cung nga dâng lên, kể đó lại tùy ý đem xấp thư tình hương thơm phẳng phất mở ra đọc. Gặp chỗ không vừa mắt, hai ba cái liền xé nát.

Vì vậy bên trong Tước La Điện đầu đầu cũng vương vãi những mảnh thư hồng đỏ xanh lục thoang thoảng hương thơm, bốn tiên uống hết từng bình từng bình mật lộ đủ loại mùi vị, nhưng vẫn cảm thấy đau lòng.

Sau ngày hôm ấy ở hoa viên Thái tử bị Đồng Sa vạch ra chân tướng của bốn tiên, hẩn luôn luôn đến quấy rối một lúc. Kỳ thực so với trước đây, hẩn thật sự thay đổi không ít, chí ít cũng chưa từng lại ác độc chọc phá bốn tiên.

Hôm đó thấy bốn tiên mặt mày trắng bệch đứng trước mặt hẩn, tay chân luống cuống, hẩn cũng chỉ cười nhẹ một tiếng: “Tiểu ngốc hiểu từ khi nào lại nhát gan như vậy?”

Bốn tiên đương nhiên không phải lo sợ cho bản thân, chỉ là e ngại sẽ liên lụy Nhạc Kha.

Hẩn dường như hiểu rõ suy nghĩ của bốn tiên, chỉ thản nhiên cười nói: “Tiểu ngốc hiểu không cần hoảng hốt, nếu như người không đem chuyện bị ta phát hiện nói cho Đại vương huynh nghe, Đồng Sa khẳng định cũng sẽ ở trên Thiên giới bảo vệ bí mật này cho người, ít nhất cũng sẽ không để cho chúng chiến tướng của Thiên tộc có mối huyết hải thâm thù với Tu La Thiết Kỵ biết được.”

Sau đó ta tất nhiên không hề nói chuyện với Nhạc Kha. Hẩn đã rồi ren nhưng vẫn tính toán đem công vụ về Tước La điện giải quyết.

Từ sau khi hấn kể vị Thiên Đế, mấy tiên tử tiên nga trước đây gửi khăn gấm hay thư tình hàm chứa tâm ý đã không định giấu giếm nữa, cũng không còn nhờ thị tùng chuyển hộ, mà tự mình đến Hoa Thanh Cung, thoả mái dâng lên một mảnh tâm ý của bản thân.

Bốn tiên mới biết, chuyện mớ quà tặng thư tình mất tích lúc trước chính là vì Nhạc Kha ngầm ra lệnh, bị thị tùng lén lút xử lý hết.

Nhưng hiện giờ mỗi ngày số thư tình lễ vật chất đóng trong Tước La Điện chỉ có tăng chứ không có giảm, hấn cũng chối từ không kịp, toàn bộ đều bị bốn tiên thu về, cẩn thận học hỏi.

Hôm nay hấn ở ngoài xử lý xong chính sự, lúc cả người mang theo mùi mực bước vào, bốn tiên đang ngồi tựa trên tháp, vô vị mở xem phong thư do một tiểu tiên đồng trong phủ Nguyệt Lão gửi, vừa cảm thán tiểu tiên đồng này vô cùng can đảm, ngay cả tay áo của Thiên Đế cũng dám cắt, vừa thâm dâng lên nỗi đau buồn lo lắng cất giấu tận đáy lòng.

Quả thực, Nhạc Kha con rồng ngọc này đích thật có chút tư sắc, từ khi trở thành Thiên đế lại lộ ra vẻ uy phong, ngược lại càng tăng thêm nét khí phách nam nhi. Nếu nói trên Cửu Trùng Thiên phàm là giống cái đều mê mết hấn thì có chút khoa trương, bởi đám cá lợi chim bay trong Ngự hoa viên Thiên đế cũng chưa từng bị hấp dẫn, nhưng tiên tử tiên nga trong cung mười người hết tám chín đối với hấn đều có lòng ngưỡng mộ yêu thích thì cũng không hề sai. Hiện giờ càng ngạc nhiên hơn là, ngay cả tiểu tiên đồng trong phủ Nguyệt Lão cũng đối với hấn nảy sinh suy nghĩ đoạn tụ, trên bức thư hương thơm sực nức viết: “Nguyện cùng Thiên tôn rong ruổi...” vân vân, thật sự là khó coi mà.

Bốn tiên đang nghĩ đến nhập thần, bên tai đã có vật ấm nóng lướt qua, kể đó là cảm giác ướt át, khiến người ta tim đập loạn nhịp. Ta ngây ngốc ngược đầu nhìn, hấn ngọc diện hàm tú, nửa chiếc lưỡi màu phấn hồng còn chưa thu về.

Trong đầu ta ầm ầm rung động, mơ hồ trong nháy mắt nảy ra suy nghĩ, tên nhãi này tú sắc khả xan1 như vậy, so với việc bị đám tiên tử tiên nga khác ăn đến mảnh vụn xương cốt cũng không còn, chi bằng để bốn tiên lột da lột xương, nuốt luôn vào bụng.

1 Tú sắc khả xan: Trong từ điển bốn chữ này giải thích như sau: có mỹ nữ làm bạn, có thể không cần nghĩ đến chuyện trà cơm. Hiện nay thì từ này được sử dụng với ý nghĩa dùng hình tượng để giải thích hàm ý: mỹ nữ như mỹ vị có thể khiến cho người ta chảy nước miếng, hận không thể ăn vào trong bụng.(nguồn: zhidao.baidu.com)

Nghĩ như vậy, quyết định thật nhanh, cúi người hôn xuống.

Tước La Điện đêm đó, minh châu đặc biệt sáng rõ đẹp đẽ.

.....
Sớm ngày thứ hai thức dậy, bên cạnh đã không một bóng người.

Bốn tiên yên lặng một lúc lâu mới nhớ ra, người ngủ cạnh ta đêm qua hiện giờ chính là Đế tôn của Tứ hải bát hoang. Chỉ là trong điện này, hấn thể nhưng chỉ có thể nghìn y trăm thuận, hết thấy nghe ta, khóe môi không nhin được chậm rãi nhếch lên, trong lòng ngọt ngào khó nói.

Lại nhận được bức thư thứ hai của tiểu tiên đồng đó cùng với xấp thư tình dày cộm của đám tiên tử, bốn tiên đã hết sức bình tĩnh như thường mở xem, đọc đến chỗ buồn nôn không khỏi bác bỏ hai câu, tiếc là chủ nhân bức thư không ở trong điện, không khỏi hết sức vô vị.

Ngày tháng thanh nhàn như vậy trải qua được hơn mười ngày, liền nghênh đón Đồng Sa tới cửa.

Lúc Đồng Sa đến, hiển nhiên đã nghe ngóng tin tức về Thiên Đế, biết Nhạc Kha nghị chính còn chưa về. Hấn hiện ngang tiến vào trong điện, thấy cảnh tượng cả điện lộn xộn bữa bãi, chặc chặc chất lưỡi than thỏ: “Cũng may Thiên đế bên ngoài uy phong, nếu để người khác nhìn thấy nơi người ở bữa bãi như vậy, cũng không biết liệu còn có tiên tử nào dám nảy sinh ý định dựa dẫm?”

Bốn tiên vừa luống cuống tay chân, thì pháp đem mớ vụn giấy trên đất thu dọn sạch sẽ, vừa phản bác hấn: “Thiên đế oai phong với việc bên trong cung lộn xộn có can hệ gì chứ?”

Hắn thông thả kiểm một chiếc ghế ngồi xuống, thở dài nói: “Nếu không phải đối với hắn người có giá trị lợi dụng, người thấy hắn liệu có dung túng người như thế?”

Ta “phì” một tiếng bật cười: “Có lẽ Đồng Sa diện hạ nhân rồi quá mới chạy đến đây kích động lý gián? Nếu nói dùng ta làm quân cờ, đây chính là thủ đoạn lúc đầu của huynh đệ các người, dính dáng gì tới Nhạc Kha?”

Khóe môi hắn tràn đầy châm biếm: “Chỉ có đầu óc con chim ngốc nhà ngươi mới có suy nghĩ cố chấp như vậy, cho rằng ai cũng sẽ không thay đổi. Đại ca mặc dù là Thiên đế, nhưng huynh ấy căn cơ không vững, muốn ngồi an ổn trên bảo tọa này có hai con đường, một là liên hôn, hai là lập được chiến tích, để người khác không thể coi thường. Hai cách này, huynh ấy làm được cái nào?”

Quyền lực danh lợi, mặc dù bốn tiên không hiểu, nhưng cũng có thể lĩnh hội, lời này của Đồng Sa cũng không hề sai.

Ta lắc lắc đầu.

Đồng Sa lại cười nói: “Dao gần đây Tiên giới các tộc ai nấy đều cử sứ giả đến bàn chuyện mai mối với Thiên đế, nhưng đều bị huynh ấy lần lượt từ chối. Tiểu ngốc điều cả ngày nhốt mình trong Hoa Thanh Cung, liệu có biết việc này?”

Ta lại lắc lắc đầu, trong lòng vui mừng.

Mấy ngày gần đây mỗi đêm hắn đều cùng ta quán quýt, từ chối hôn sự, khẳng định là vì ta rồi, ta sao có thể không vui?

Đồng Sa hôm nay rõ ràng là có mục đích phá bỏ nét rạn rở trên mặt bốn tiên, lại nói: “Gần đây quần thần lại có người đề cập tới việc đại chiến với tộc Tu La, Thiên đế mặc dù chưa đồng ý nhưng cũng không cự tuyệt, chỉ nói tạm hoãn.”

Tạm hoãn?

Hắn nhất định là vì trấn an đám chư thần Thiên giới mà thôi. Tiên nhân Thiên giới đa phần đều không biết mối quan hệ giữa hắn và tộc Tu La, bốn tiên đã biết năm đó hắn bị người Thiên Hậu phái đi truy sát, nếu không phải thành Tu La thu nhận, sợ rằng mạng nhỏ đã gặp nguy.

Đồng Sa không chút khách khí: “Thật quá mức ngu ngốc! Nếu không phải huynh ấy có kế dụng binh với tộc Tu La, sao có thể dung túng người như thế? Nghe nói Chu Tước Thần Quân đã nhận lệnh đi huấn luyện thiên binh thiên tướng, duy chỉ có con chim ngốc nhà ngươi là còn ở đây mơ hồ ảo tưởng.”

Hắn nói xấu Nhạc Kha như vậy, chính là hi vọng Nhạc Kha tự mình mà loạn?

Trong lòng ta buồn bực, tức giận nói: “Cho dù Chu Tước Thần Quân ở sau lưng ngầm luyện binh thì đã sao? Thiên giới bí mật luyện binh cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ gì, người sao có thể xác định đây là Thiên giới muốn khai chiến với tộc Tu La ta? Nếu Điện hạ đích thực rảnh rỗi vô sự, chi bằng ở bên ngoài chậm rãi tản bộ, đừng có ở đây bày chuyện khiêu khích! Nhạc Kha và Thanh Loan quen nhau đâu phải một ngày, làm bạn cũng chẳng phải một ngày, đôi bên thấu hiểu lẫn nhau, không phải mấy câu của điện hạ liền có thể lung lạc.”

Đồng Sa hằm hằm đứng dậy: “Chuyện này bốn điện nhắc nhở người, cũng coi như đã tận nghĩa quen biết giữa hai người chúng ta, sau này có sóng gió, đừng có mà tính trên đầu bốn điện!”

Ta chán ghét quay đầu, tỏ ý hắn nhanh nhanh rời đi.

Đêm đó ta nằm trong ngực Nhạc Kha, trong lòng suy nghĩ mông lung, nếu chúng thần tử Thiên giới ra sức ép hắn quyết chiến với thành Tu La, hắn phải làm thế nào mới được đây?

Kết quả này ngay cả bản thân ta cũng không dám nghĩ, trần trọc trần trở, cuối cùng khiến hắn cũng không thể ngủ được, đầu chống trên gáy ta, dịu dàng nói: “Thanh nhi có chuyện khó xử?”

Ta muốn giấu, nhưng người đang ôm nơi thắt lưng ta đây đã cùng ta hòa chung nhịp thở, sợ rằng ta bất an cũng đã sớm khiến hắn có suy nghĩ không yên lòng, vì vậy thấp giọng hỏi: “Nếu có một ngày, Thiên giới và tộc Tu La lại khai chiến, chàng sẽ làm thế nào?”

Bốn tiên không thể nhìn thấy gương mặt hắn, cũng không trông thấy cảm xúc thay đổi của hắn, chỉ nghe được câu trả lời hàm chứa ý cười dịu dàng: “Lúc đó ta liền bỏ chức vị Thiên Đế này, dẫn theo Thanh nhi đến nương nhờ nhạc phụ đại nhân.” Ta bật cười khúc khích, lại nghe thấy lời nói có chút thờ ơ của hắn: “Cũng không biết nhạc phụ đại nhân có chịu thu nhận ta?”

Ta trở tay ôm lấy hông hắn an ủi, da thịt nóng bỏng kề sát nhau, cảm nhận được hơi thở dày đặc nóng rực bên cạnh, khẽ cười nói: “Nếu chàng không gọi phụ thân là nhạc phụ đại nhân, có lẽ người sẽ thu nhận chàng!” Lại buồn bã thở dài: “Ta và chàng hai người chúng ta cũng coi như đã thực sự gánh lấy tội danh bỏ trốn này rồi, lại chưa từng bái đường thành thân, sao có thể làm càn gọi nhạc phụ đại nhân chứ?”

Hắn khó xử nói: “Nhạc phụ cả đời uy dũng, nếu như ta không chút tiếng tăm, thật sự không xứng với tiểu ngọc diệu, bản thân cũng chẳng mặt mũi nào mà đến cầu thân. Hiện giờ ngồi trên ngai vị Thiên Đế, lại nhìn nhận phụ đế, theo như tình nghĩa của người đối với mẫu phi nàng, nhất định coi Thiên tộc là thù, lý nào có thể chịu đồng ý hôn sự của ta với nàng? Thật sự khó xử, tiền đồ u ám mà!”

Có thể khiến Thiên đế bệ hạ chí tôn nói ra từ “tiền đồ u ám”, phần tâm ý quý giá đáng trọng này đã khiến trái tim bốn tiên quý trọng yêu mến, cảm động vô cùng.

Trong bóng tối, ta ngáp tràn vui mừng, nắm chặt tay hắn cười nói: “Cho dù chàng không một xu dính túi, ta cũng quyết chọn chàng, huống hồ danh xưng Thiên đế? Cái danh Thiên đế này nghe thì bùi tai, nhưng nói trắng ra thì còn mệt hơn cả con lừa khuân vác nơi phạm gian, ngày đêm bận rộn, nếu như là vì để Tu La Vương phụ thân coi trọng thì không làm cũng được! Phụ thân là người rộng lượng hào phóng, sao lại để tâm đến mấy thứ bên ngoài này?”

Giọng nói hắn lập tức rõ ràng: “Lời này là Thanh nhi nói hay là ý của Tu La Vương?”

Lo lắng trong lòng ta đã được tháo gỡ, mệt mỏi buồn ngủ, mơ mơ màng màng thở dài: “Đương nhiên là ý của phụ thân. Người kiên quyết phản đối chàng và ta ở cùng nhau, chính vì đề phòng chuyện ngày hôm nay. Không ngờ chàng vẫn quay về Thiên đình...”

Người đang ôm bốn tiên đây rõ ràng đang tỉnh táo, năm lần bảy lượt lay tỉnh bốn tiên, nếu không chứng thực những lời vừa này, hắn sẽ không cho qua, ta đành phải đem lời của phụ thân thuật lại. Trong đêm tối người này có vài phần ngốc nghếch, lẩm bẩm nói: “Ta vẫn luôn cho rằng Tu La Vương không đồng ý hôn sự của nàng và ta, ngoại trừ nguyên nhân vì mẫu phi nàng, còn vì ta không tên tuổi lại không chiến tích, một trạng phu đường đường như ông ấy, trong lòng nhất định không vui.”

Ta giật mình, thì ra khúc mắc trong lòng hắn là đây!

Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh vẫn có thể nhớ mà an ủi hắn: “Phụ thân không thích hư danh, năm đó nếu như có người tiếp nhận thay vị trí Tu La Vương, có lẽ người khẳng định sẽ muốn nắm tay mẫu thân ngao du bốn biển. Là chàng lo lắng quá rồi!”

Người sau lưng phát ra tiếng thở phào vui mừng.

113. Chương 113: Nước Rẽ Đôi Dòng...

Đồng Sa mấy ngày gần đây đại khái là quá mức rối rắm, bất quá mới được hai ngày lại đến Tước La Điện.

Lúc đó bốn tiên đang bưng đĩa điểm tâm do một cung nga dốc lòng dốc sức làm cho Nhạc Kha ăn lấy ăn để, bàn tay bóng nhẫy cầm một phong thư do tiểu tiên nga trong phủ của Văn Khúc Tinh Quân gửi tới. Không hổ là tiên nga phủ Văn Khúc Tinh Quân, tiếm nhiệm không ít văn chương bút mực, chân tình quyến luyến bên trong khiến bốn tiên không khỏi động lòng, hận sao gặp nhau quá trễ. Không như thư tình của cung nga phủ Vũ Khúc Tinh Quân, trên bức thư hơn chục chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo, trong đó hết năm là sai chính tả, nếu không phải bốn tiên thông tuệ giỏi suy đoán, nhất định không thể hiểu được nàng ta đây là đang muốn biểu lộ tấm lòng ngưỡng mộ dạt dào đối với Thiên đế. Theo như bốn tiên thấy, nếu như văn

chương đã không giỏi, cách thức này với nàng ta cũng thật thô thiển, chỉ bằng nhanh gọn dứt khoát đánh Nhạc Kha một trận, để lại ấn tượng sâu sắc.

Chỉ tiếc là trước mắt, người có thể hành hung Thiên đế một trận, ngoại trừ tại hạ thì người bên cạnh đại khái cũng chỉ dám thầm nghĩ trong lòng, tỷ như Đồng Sa, ngoài mặt vẫn là không dám đâu!

Đồng Sa thấy ta đem lá thư dính đầy dầu mỡ hết gấp lại gấp rồi cho vào trong ngực, không khỏi kinh ngạc: “Thư này cũng không phải viết gửi cho ngươi, ngươi giữ trong người làm gì?”

Bổn tiên mí mắt cũng không thêm động, lại cầm một phong thư khác mở ra, có vài phần tiếc hận thở dài: “Thanh Loan cũng gần một vạn tuổi, thế nhưng không biết trong văn có chân tình, trong chữ có chân ý. Mặc dù biết được một vài chữ, nhưng chưa bao giờ gửi thư cho nam tử trong lòng. Ta thấy văn chương của tiên nga trong phủ Văn Khúc Tinh Quân thật sắc sảo, dứt khoát đem về sửa đầu thay cuối cũng viết một bức thư tình gửi cho nam tử trong lòng mình, thử khiến y vui vẻ!”

Đầu mày Đồng Sa giật giật, cố gắng nhin cười gật đầu: “Dùng sở trường của người khác làm của mình, tiểu ngọc diệu có tiến bộ!”

Ta biết rõ lời này của hắn có ý châm biếm, nhưng vẫn mặt dày tiếp nhận: “Nói hay lắm.” Thấy hắn không rời đi nhưng cũng không chịu ngồi xuống, cười nói: “Đồng Sa điện hạ có chuyện mời nói, không chuyện đừng quấy rầy!”

Trên mặt hắn lóe lên nét tức giận, lại híp mắt cười nói: “Tiểu ngọc diệu, bổn điện có hảo ý đến nhắc nhở ngươi, tối nay Thiên đế ở Phù Vân Điện thiết yến, đến lúc đó ngươi lên đến nhìn thử xem, Đế tôn liệu có phải mỗi lần yến tiệc đều trái ôm phải ấp, ngươi một mình ở Tước La Điện, làm sao mà biết.”

Ta biết hắn quen thói khích tướng, khẽ cười bảo: “Nhạc Kha sao có thể tệ hại như ngươi nói, Thanh Loan há lại không có mắt nhìn đến vậy?”

Hắn cúi người xuống, khẽ cười đáp: “Lẽ nào ngươi không dám đi nhìn?”

Bổn tiên quen biết Nhạc Kha chẳng phải mới một ngày, sao lại không tin tưởng hắn? Phì cười: “Đồng Sa điện hạ không cần phải dùng kế, khích tướng Thanh Loan đi Phù Vân Điện, Thanh Loan không ngại lên đi một chuyến, chỉ là đến lúc đó sợ rằng Điện hạ sẽ thất vọng. Bổn tiên tin tưởng Nhạc Kha cũng giống như tin tưởng chính bản thân mình.”

“Có đôi khi, ngay cả bản thân cũng không thể tin, huống hồ là người khác...”

Ta nghe hắn nói câu này bằng giọng rất nhỏ, lúc tập trung lắng nghe lần nữa, hắn đã cách bên ngoài điện ba trượng.

Đồng Sa trước giờ luôn xuất thần nhập quỷ, lại thêm hỉ nộ vô thường, bổn tiên riết đã quen. Cảm thấy việc thăm dò xét Nhạc Kha thế này thật sự có chút vô vị, thực không phải với tầm chân tình của hắn, lấy bức thư của tiên nga phủ Văn Khúc Tinh Quân trong ngực ra xem hết lần này đến lần khác, câu chữ uyển chuyển lay động lòng người trong bản gốc giờ phút này bỗng thấy hết thấy đều vô nghĩa, hoàn toàn không có giá trị, vô thành một cục ném đi, cầm lấy ngọc bút trên thư án, tập trung suy nghĩ một hồi, tâm niệm khẽ động, hạ bút viết: “Đồng Sa nhiều lần đến sinh sự, ý đồ chia rẽ tình cảm giữa ta và chàng, Thanh Loan tin tưởng chàng như tin tưởng bản thân mình. Hôm nay mặc dù nghe theo lời khích tướng của hắn đi rình trộm, nhưng trong lòng hổ thẹn, không đành lòng làm chuyện lén lút này. Lễ nghi mặc dù chưa đủ, nhưng lòng này đã gả, chỉ mong chàng hiểu, giờ phút này xin tạ lỗi với phu quân, hi vọng phu thê thuận hòa, kiêu điệp tình thâm!”¹ Lúc dừng bút ngay cả bản thân cũng nhin không được mà phì cười, câu chữ không đầu không cuối thế này cũng được xem là thư tình sao?

‘Kiêu’ là một loài chim trong truyền thuyết, mỗi con chim chỉ có một mắt và một cánh, bởi vậy phải kết hợp với một con chim khác để có thể bay được. ‘Điệp’ là tên cổ của cá thồn bơn, là một loại cá ẩn náu dưới đáy biển, hai mắt ở bên thân, thuyết nói cá này “không kẻ sát nhau thì không bơi”, nhất định phải có hai con cá kẻ sát nhau thì mới bơi được. “Kiêu điệp tình thâm” thể hiện tình cảm sâu đậm giữa người với người, đặc biệt là tình cảm ân ái giữa vợ chồng.

Nhưng ngẫm thấy Nhạc Kha xem cũng sẽ hiểu rõ.

Thư tình nói trắng ra cũng chẳng phải bài học vỡ lòng của trẻ con, nhất định ai xem đều có thể hiểu được, chỉ mong người hiểu ta, ta hiểu người là đủ.

Người đó tự xưng vi phu đã lâu rồi, nhưng ta lại chưa từng chính miệng thừa nhận. Hôm nay hạ bút viết thư, đợi đến khi thổi khô, tự đáy lòng ta cũng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, không khỏi mặt đỏ tim đập, ở trên hai chữ phu thê vuốt nhẹ nhẹ.

Lướt mắt nhìn quanh, trông thấy trên giường dưới đất đều là thư tình do mấy nữ tử khác viết bị ta vất bừa bộn, sợ hấn cho rằng bức thư này là giấy vụn mà bỏ đi, trông thấy chồng công văn dày cộm trên bàn, đem lá thư không đầu không cuối ấy kẹp vào giữa, trong lòng ngọt ngào hết cảm lên lại hạ xuống, hạ xuống lại cảm lên, chẳng qua là vì một câu thôi mà ngập ngừng đến thế, ngay cả ta cũng không khỏi phì cười.

Lần chần như vậy, mặt trời sớm đã khuất bóng, sắc đêm phủ xuống, trăng sao dần dần giăng mắc trên nền trời, nghĩ thấy tiệc tối đã bắt đầu. Ta che giấu hành tung thả hương nơi nào nhiệt mà đi. Dạ yến của Thiên đế, nhất định sẽ có cung nga dâng rượu bưng thức ăn, đi theo bóng dáng của mấy cung nga lui tới ngự thiện phòng, rất nhanh ta đã tìm tới được Phù Vân Điện.

Trong Phù Vân Điện đèn đuốc sáng trưng, cung nga tới tới lui lui, bốn tiên hóa thành một con muỗi đậu nơi cửa điện hướng mắt vào trong tìm kiếm, nhưng thấy bình tĩnh tương ứng, nam tử ngồi trên bảo tọa điện chủ diện mạo tuấn tú vô cùng, bên cạnh không một bóng hồng nữ nhi nào bầu bạn, vốn dĩ không ngoài dự đoán nhưng trong lòng vẫn vui mừng, không khỏi hướng hấn mỉm cười, lại nhớ ra lúc này mình là một con muỗi, mị nhân thể này chẳng qua cũng giống như ném cho người mù, hấn nhìn cũng không thấy được. Liền thu lại khí tức tĩnh lặng chờ đợi, chỉ nghĩ đợi hấn đến lúc tiệc tan, lẳng lặng bám theo hấn về điện, rình trộm dáng vẻ lúc hấn nhìn thấy lá thư tình đó.

Bốn tiên còn đang mải mê suy nghĩ thì thấy cung nga lần lượt lui ra, đợi đến khi những người không phận sự ra hết, một Thiên tướng vừa cao vừa mập ngồi trong số đó hộp một ngum lớn mỹ tửu, nói ra một câu khiến bốn tiên chấn động, suýt nữa thì rơi từ trên cửa điện xuống đất.

Hấn nói: “Bệ hạ, trong điện Ngài nếu đã giam giữ nữ nhi của Tu La Vương, khi đại chiến sao không dùng Khốn Tiên Thằng (dây trói tiên) trói lại dẫn ra trước trận tiền? Nghe nói Tu La Vương Nhíp Phần yêu con hơn mạng, có vương bài này, còn lo gì trận chiến này không thắng?”

... ..Thì ra ta cố gắng che giấu hành tung, thế nhưng Thiên giới chư tiên ai nấy đều đã biết, ta đang bị Thiên đế giam giữ trong Tước La Điện.

Không nói được đây là tư vị gì, mơ hồ trong chớp mắt tứ chi đều trở nên lạnh lẽo, đóng một lớp băng thật dày, thật buốt.

Bên tai xa xa truyền đến một giọng nói thân thuộc mà cũng quá đổi xa lạ, nam tử trẻ tuổi ngồi ngay ngắn nơi bảo tọa phía xa ấy trong chớp mắt gương mặt bỗng trở nên mơ hồ: “Nếu phải khai chiến với tộc Tu La, chư vị vẫn nên chăm chỉ luyện binh, tuyệt không thể khinh suất...”

Sau đó hấn còn nói mấy câu gì nữa, ta hoàn toàn không nghe được rõ. Như thể sáu giác quan đều bị đóng trong một lớp băng dày, khiến ta không nhận thức rõ con đường trước mặt, không nhìn rõ người trước mắt này.

Có lẽ Đồng Sa nói đúng, chung quy mọi thứ đều sẽ thay đổi, là người hay vật cũng thế, duy chỉ có ta-một con chim ngốc nghếch mới không biết thế gian vạn vật đều biến đổi, vẫn cứ ngoan cố nhìn mọi vật như cũ. Ta lão đa lão đảo bay đi, bắt quả mới vừa ra khỏi cửa điện liền đâm đầu vào trong một bụi rậm.

Bên ngoài Phù Vân Điện chính là một vườn hoa nhỏ cùng cây non, tầm nhìn rộng rãi, nhưng bốn tiên hiện giờ chẳng qua đã hóa thành một con muỗi, rơi xuống bên dưới một gốc hoa, ngẩng đầu lên nhìn, liền giống như rừng cây cổ thụ cao lớn. Trên đỉnh đầu hương hoa ngào ngạt, bên dưới chân bùn đất lấm lem, nghĩ thấy chắc là mới vừa được tưới. Đôi cánh muỗi của bốn tiên hai cánh đều bám đầy bùn, cũng không thể bay lên được nữa. Dựa vào đôi chân ngắn ngủn bé xíu lồm cồm bò dậy, từng bước từng bước gắng sức hướng ra ngoài.

Ánh sáng nơi Phù Vân Điện chiếu ra, người ngồi cao cao nơi ấy lập tức càng làm nổi bật thêm vẻ chật vật của ta. Ta chưa từng nghĩ một ngày nào đó sẽ từ xa xa mà ngược nhìn hấn. Giờ phút này mặc dù ở bên

ngoài điện, cũng không thể nhìn rõ quang cảnh trong điện, nhưng trong lòng ta lại khắc ghi bóng hình lạnh nhạt ngồi cao cao nơi bảo tọa, gương mặt trước đó hãy còn mơ hồ dần dần rõ ràng, tựa như ngay cả nét mỗi một giữa gian mây cũng có thể nhìn rõ mồn một. Nửa canh giờ trước đó, trước khi bay vào trong Phù Vân Điện, lòng ta hãy còn đau lòng vì hấn mấy ngày nay bận rộn.

Tiếc là giờ khắc này trong lòng ta không hề đau đớn, giống như đánh người một gậy ngất xỉu, cũng chưa từng cảm giác được cơn đau đang dần dần ập đến. Chỉ ngạc nhiên vì tay chân bỗng trở nên mềm nhũn, thế nhưng lại vô dụng đến mức này, ngay cả chút bùn đất cũng không nhắc chân lên nổi, ở trên mặt đất giầy giữa một hồi lâu.

Cuối cùng ta dứt khoát thu cánh nằm ngả ra giữa đồng đất bùn, lấy đất làm giường lấy trời làm màn, suy nghĩ cũng giống như thân nơi bùn đất này, hỗn loạn vô cùng. Cũng không biết qua bao lâu, ánh sáng bên ngoài điện sớm đã nhạt dần, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, thì ra Phù Vân Điện không biết từ lúc nào đã tối đen tĩnh lặng, yén ảm đã tan. Trên bầu trời mây đen kéo đến, che lấp ngàn sao quây quần cùng vàng trắng lẻ loi, xung quanh u tối, ta thần thờ hóa về nguyên thân, ở hậu viện lần tìm hồ nước gột sạch bùn đất trên người, ướm nhem quay về Tước La Điện.

... Ở nơi này người khiến ta lưu luyến, chỉ có một người.

Trong Tước La Điện sáng như ban ngày, thủ vệ thị tùng hoàn toàn không thấy bóng dáng. Ta chậm rãi đẩy cánh cửa điện, lập tức bị một người nắm lấy bả vai kéo đi, giọng nói lo lắng sốt ruột liên tục vang bên tai ta: “Thanh nhi, nàng đi đâu mà quá nửa đêm không thấy bóng dáng, thật khiến ta lo lắng.” Lại sờ thấy quần áo ướt nhẹp của ta, sốt ruột nói: “Đây lại là chuyện gì? Rơi xuống hồ sao?” Nói rồi động tay động chân, muốn đem y phục ướt trên người ta cởi ra.

Dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu, ta cẩn thận quan sát gương mặt tuần tú này, trong lòng đau đớn thế nhưng lại mỉm cười: “Tam lang, chàng nói chàng đồng ý để ta bắt nạt!”

Hắn cuống quýt cầm chiếc khăn lau tóc cho ta, thuận miệng trả lời: “Đương nhiên.”

Ta nhin không được cười thắm thành tiếng: “Nếu như lúc này ta nói ta muốn đánh chàng một trận cho hả giận, chàng có đồng ý hay không?”

Đúng vậy, ta lần mò trong bóng đêm với bộ y phục ướt lướt thướt nhếch nhác quay về, sao có thể cam lòng? Nếu như có thể đánh hấn một trận, có phải đáy lòng ta sẽ không giá lạnh ủ dột, mơ hồ đau đớn thế này? Toàn bộ tình nùng mật ý đều biến thành nỗi đau lạnh buốt!

Hắn cười đến chân thành không chút giả dối: “Chuyện ta đã đồng ý với nàng có khi nào rút lại?”

Hắn vừa dứt lời, ta liền xuất chiêu đánh tới, lúc gần đến sát mặt hắn, nhìn thấy hắn vẫn bình thản như trước đây, ánh mắt chan chứa tình cảm, dịu dàng lau sợi tóc ướt trước ngực ta, trong lòng đau nhói, chiêu này liền chệch hướng, đánh trúng vai trái của hắn. Hắn đau đến độ thả tay ra, kinh ngạc nhìn ta, đoán chừng là không hiểu vì sao ta lại xuống tay ngoan độc đến thế.

Nhưng ta phải nói thế nào đây?

Trong lòng vỡ tan thành từng mảnh từng mảnh vụn, từng mảnh từng mảnh đều không thể nói. Chỉ bằng vung chiêu đánh tới. Rất nhanh trên người hắn đã bị trúng mấy chiêu nặng nề. Phiền muộn uất ức trong lòng ta khó tiêu, lắng xuống đè nén khiến người ngạt thở, chiêu phong liên như gió giống mưa bão rơi trên người hắn, như thể điên cuồng, đến khi hai cánh tay bị hắn giữ lấy, mới thấy khóe môi hắn đã rỉ ra vết máu đỏ.

Ánh mắt hắn u ám trầm lặng, kinh ngạc vô cùng, trầm giọng nói: “Thanh nhi, sao nàng lại khóc?”

Ta đưa tay ra, muốn lau sạch vết máu nơi khóe môi hắn, nhưng lại đột ngột nhớ đến cảnh tượng nơi Phù Vân Điện, bàn tay liền cứng đờ dừng lại giữa không trung.

Hắn lại đưa tay lau mặt ta, lúc này ta mới mơ màng phát hiện, thì ra sớm đã rơi lệ đầy mặt.

Phải kiên nhẫn như thế nào mới có thể tạo nên dáng vẻ tình thâm ý đậm như thế này?

Ta hung hăng đẩy hẳn ra, trông thấy ánh mắt kinh ngạc của hẳn, bàn tay như đao chém xuống, dứt khoát cắt một góc áo nằm trong lòng bàn tay, lại dùng lực xé thành mảnh vụn, kể đến bị ta vung tay vứt trên mặt đất, như thể thoát khỏi cơn mộng du: “Nhạc Kha, từ nay về sau, ta và người đường ai nấy đi, vĩnh viễn không gặp lại!”

Hắn sững sờ đưa tay ôm ngực, vô cùng kinh ngạc: “Thanh nhi, nàng muốn đi đâu? Đây rốt cuộc là thế nào, nàng chung quy phải nói cho ta chứ?”

Ta nở nụ cười trào phúng, thuận tay tạo một tiên chương, vây hẳn bên trong, dứt khoát từng từ từng từ: “Vĩnh viễn không gặp lại!”

Nghĩ thấy hẳn nhìn rõ lời phát ra từ miệng ta, nét mặt tràn đầy ngạc nhiên, xuất chương đánh vào tiên chương, nhưng trong cơ thể ta là tu vi mười vạn năm của mẫu thân, trong khoảng thời gian ngắn nhất định khó mà phá được tiên chương.

Lúc ta mở cánh cửa cung, bên ngoài Tước La Điện mưa rơi như trút, quay lưng lại nhìn, bên trong điện tĩnh lặng, người đó ở bên trong tiên chương thống khổ, cuồng loạn vô cùng, hết chương này đến chương khác đánh vào tiên chương, ta quay đầu lao vào màn mưa, đem hết thấy mọi chuyện đều bỏ lại sau lưng.

114. Chương 114: La Đại Song Kết...

Trong lúc ta nửa tỉnh nửa mê, cảm nhận được có bàn tay to lớn mát lạnh xoa đỉnh đầu ta, lo lắng nói: “Vẫn còn sốt, đã mấy ngày trôi qua rồi chứ?”

Bên tai vẳng đến một giọng nữ nhẹ nhàng thấp giọng đáp: “Y tiên trong cung cũng đã nói, bệnh này của công chúa đến quá bất ngờ ồ ạt, chính bởi u uất trong lòng khó tan, lại thêm dầm mưa lớn trở về nên mới nguy hiểm. Chỉ là qua hai ngày thì sẽ tốt lên nhiều.”

Ta mơ mơ hồ hồ nhớ lại, hôm đó rời khỏi Thiên giới, bị Thiên binh Thiên tướng canh giữ Thiên cung chặn lại, rất may khi ấy là ban đêm, Thiên giới canh phòng cũng không quá cẩn mật, dựa vào tu vi của ta, có thể đánh khắp Thiên giới, vượt qua Thiên hà, lao vào màn mưa như trút trở về thành Tu La.

Nhìn thấy cổng thành cao rộng của thành Tu La, lòng ta rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, trước mắt tối sầm liền mất đi tri giác, lúc tỉnh lại thì đã nằm trên giường lớn trong Tư Hoàng Điện, bên giường dường như có người túc trực chăm sóc, chỉ là lòng ta như tro tàn, cả người lại nóng vô cùng, thường xuyên mơ hồ ngủ mê man, cũng không nhớ rõ bản thân trở về như thế nào.

Lại nằm trên giường mấy ngày, cuối cùng đã có lúc có thể tỉnh táo. Phụ thân mấy lần đến thăm, ta đều giả vờ ngủ. Hôm ấy bị Nhạc Kha đưa đi, mặc dù đôi lúc nghĩ đến phụ thân ta cũng thấy áy náy, nhưng cũng chưa từng có suy nghĩ sẽ quay trở về thành Tu La. Hiện giờ trở về trong tình trạng nhếch nhác thể này, ít nhiều cũng thấy hổ thẹn với phụ thân.

Hôm nay sau khi phụ thân đến một lúc lâu, ta rề rề mãi cũng không nghe thấy tiếng bước chân người rời đi, toàn thân cứng ngắc nằm trên giường, đương lúc suy nghĩ mông lung, bàn tay ấm áp của người xoa xoa đỉnh đầu ta, bên tai nghe thấy giọng nói chan chứa yêu thương của người: “Nha đầu ngốc, con định vĩnh viễn cũng không nhận phụ thân, không nói chuyện với phụ thân sao?”

Ta rất muốn phản bác lại, nhưng cổ họng như thể nghẹn ứ, không thốt nên lời, chỉ cảm nhận được sự ấm áp hiền hòa của bàn tay to lớn nơi đỉnh đầu, khiến ta nảy sinh suy nghĩ biếng nhác, thật sự không muốn động dậy, mọi việc chỉ cần để người làm chủ là được.

Người thở dài một tiếng, thiếu đi nét hào sảng thường ngày, lo lắng nói: “Lúc đầu phụ thân phản đối dù con khẳng khái muốn ở cùng Nhạc tiểu tử. Nó đối với con cũng xem như thâm tình, nếu như kế nhiệm Thiên Quân, thì điều cần phải cân nhắc sẽ không phải là nhi nữ tình trường giữa hai người tụi con nữa, mà chính là toàn bộ Thiên giới sau lưng nó, Thiên giới và tộc Tu La ta oán thù chồng chất đã lâu, con xem phải điều đình như thế nào đây?”

Ta cắn chặt môi, không nói một câu.

Người lại thở dài: “Cho nên phụ thân nói con hãy còn là một đứa trẻ! Tộc Tu La ta thiện chiến, Thiên giới suốt mấy ngàn năm qua cũng chưa từng chiếm được ưu thế gì, nợ máu theo đó càng tăng thêm, nói một câu không thỏa đáng, cho dù có đem vị công chúa Tu La là con ra băm vằm trăm mảnh, sợ rằng cũng khó mà khiến đám quả phụ cũng như huynh đệ quyến thuộc của những chiến tướng đó mãn nguyện, con tội gì phải thế?”

Một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống, ta dù có gắng hết sức cũng không thể ngăn được nước mắt cứ ồ ạt cuộn trào, phụ thân dịu ta ngồi dậy, để ta ngồi ngay ngắn trên giường, nửa người áp sát vào trước ngực người, lồng ngực to rộng ấy khiến những đau khổ uất ức đều bộc phát ra, ta từ từ khóc lên thành tiếng, ban đầu là thấp giọng nức nở, kể đó tiếng nức nở càng lúc càng to dần.

Đợi đến khi khóc đến đất trời u ám, mơ hồ nghe thấy tiếng vỗ tay, giọng nói vui vẻ của Phương Trọng vọng đến bên tai: “Tốt rồi tốt rồi, thế này là tốt rồi, y quan nói, có thể khóc thì bệnh này sẽ đỡ được phần nữa.” Lại có chút đắc ý nói: “Nô tỳ từ sớm đã nói Vương thượng chính là thần dược mà!”

Phụ thân có phải là linh đơn diệu dược hay không ta không rõ, ta chỉ biết ngày hôm đó, sau khi áp vào trước ngực người rồi đau đớn khóc, quả thực sức khỏe của ta càng ngày càng khởi sắc, bất quá nửa tháng đã hồi phục tình trạng như trước đây. Nhưng duy chỉ có mình ta biết, hồi phục cũng chỉ là bên ngoài, còn nội tâm loang lổ đau nhức thì khó mà bình phục.

Những ngày sau đó ta biếng nhác nằm trên giường, khi Phương Trọng hầu hạ ta dùng trà, từng vô tình hay hữu ý nhắc: “Nghe nói Thiên đế hiện giờ cũng bệnh rất nặng...” Ta hững hờ ngẩn nằng lại: “Phương nữ quan có lẽ hồ đồ rồi, thành Tu La ta và Thiên giới chính là kẻ địch người sống ta chết với nhau, sống chết của Thiên giới để tôn nào có can hệ gì đến chúng ta?”

Nàng nặng nề thở dài một tiếng rồi rời đi.

Ta rũ mi nhìn, ly trà trong tay sắc lá xanh biếc, màu sắc thanh thuần tươi mát, sắc trà cũng biếc xanh. Nhìn một lúc lâu, ly trà trở nên lạnh ngắt, hớp một ngụm, đắng đến tận tâm can.

Bốn tiên cũng không phải dạng nữ nhi cầm không được bỏ xuống không xong. Bị ái tình xưa che mắt, một khi phát hiện chân tướng liền khóc lóc tỉ tê, nhất quyết phải dây dưa không dứt, đòi một lời giải thích rõ ràng, đây là cách làm của những người bên cạnh. Nếu đã biết hấn giấu giếm ta, bất kể chân tướng thế nào, giấu giếm chính là giấu giếm, không tin tưởng đây là sự thật, biết với không biết nguyên nhân, chẳng qua là khác biệt giữa chém một nhát hay nhiều nhát, đau ít hay đau nhiều, chung quy vẫn là đau đớn. Tội gì phải thế, lại còn ủy khuất bản thân đi cầu xin một chân tướng chẳng đáng giá gì?

Ta không muốn nghe không muốn hỏi, chỉ cầu an ổn trong sự che chở của phụ thân, có điều đêm khuya thanh vắng thường xuyên nghĩ đến, trong lòng lại đau đớn vô cùng, tuy nhiên dưới ánh mặt trời gay gắt, ta liền đem thời khắc không tỉnh táo lúc đêm khuya ấy coi như một cơn ác mộng, thiếu niên áo trắng trong mơ mơ hồ rất thân thuộc, mơ hồ như thể khiến ta động tâm, thế nhưng không biết ta đã lạc mất người thiếu niên áo trắng ấy nơi con đường nào rồi.

Hắn đêm đêm ước chừng đều đến, lúc lạnh nhạt lúc nhiệt tình, có điều trong mơ luôn trừng mắt nhìn ta, luôn giọng chất vấn: “Vì sao nàng lại nhẫn tâm như thế...” Ta ôm chặt ngực, mơ hồ ngay cả trái tim bên trong lồng ngực cũng đã mất rồi, cười đáp hắn: “Tim ta đâu? Nếu đã không có tim, sao nói là nhẫn tâm?” Cuối cùng tỉnh lại, thanh sam đã ướt đầm mồ hôi. Chỉ là ngồi dưới ánh mặt trời, tất cả mọi chuyện đều không có gì phải sợ.

Lúc nhỏ ta thường lo sợ, bữa cơm ấm lạnh, thế gian coi thường. Sau này lại sợ, lòng chàng sắt đá, hoan tình dần phai. Hiện tại mất cũng chẳng thể mất, sợ cũng chẳng thể sợ, đương nhiên chỉ có đứng cảm tiến về phía trước.

Phụ thân kéo ta đến Thất Diệp Đường tham chính, chư thần hết sức cung kính, trong số đó có vài gương mặt quen thuộc, như thể cách xa mấy đời, ta nở nụ cười đậm mặ mà xa cách.

Có lúc Ma Lạc lại tới ngồi cùng ta dưới tàng hoa uống trà, đôi bên cùng trầm mặc. Hắn đến rồi đi, ở bên tai ta lải nhải không ít, chuyện thú vị có chuyện nhảm chán có, khách khí có thân thuộc có, ta đều một mực lắng nghe, lắng tai nghe chăm chú nhìn, đôi lúc còn phụ họa bằng nụ cười nhợt nhạt, thế nhưng nét mặt hắn lại ủ rũ buồn bã.

Nam nhân chung quy đều kỳ lạ.

Trước đây ta động một chút thì sẽ nổi giận với hấn, cho dù bị phụ thân bắt dùng cơm tối với hấn, sau bữa ăn lại đi tản bộ tiêu thực, cũng sẽ sinh sự đá hấn vài cước, hấn lại nở nụ cười rạng rỡ, trong lòng ta đương nhiên càng nóng giận thêm vài phần. Hiện giờ ta dịu dàng hiền hòa như vậy, thế nhưng hấn lại thường xuyên cao hứng mà đến, ủ rũ mà về.

Chỉ có điều buồn bực trong lòng hấn cũng giống như tiếng hót của chim tước trong rừng, với ta mà nói, tất cả là âm thanh của thiên nhiên, mưa rơi gió thổi, đều là những thứ mà ông trời ban cho.

Buồn vui của Ma Lạc, nghĩ thấy cũng là điều tự nhiên, không cần bốn tiên phải mất công lo nghĩ.

Sau này phụ thân nói: “Loan nhi cũng nên thành thân rồi, phụ thân thay con lo liệu được không?” Một nam nhân khí phách cao to chín thước, thế nhưng lại khom người ánh mắt trông mong nhìn ta, như thể nếu ta không đồng ý, chính là làm khó người. Làm khó phụ thân, vốn dĩ không phải điều ta mong muốn, vì vậy gật gật đầu: “Phụ thân thấy làm thế nào tốt thì cứ làm, Loan nhi không có ý kiến.”

Người thở dài một tiếng, rời đi.

Ta đồng ý với người, cũng không thể khiến người vui vẻ, phụ thân thật sự càng lúc càng khó hiểu.

Sau đó mọi người đều chúc mừng, như thể ai nấy đều được gả cho lang quân như ý hay cưới được tân nương xinh đẹp, người người hân hoan, bận rộn vô cùng, duy chỉ có mình bốn tiên cả ngày nhàn rỗi đến mốc meo, không khỏi ngạc nhiên: Họ vui vẻ bận rộn như vậy, lẽ nào thật sự có liên quan đến ta?

Ngay cả Ma Lạc cũng hỉ hỉ hã hã đến: “Ta cho rằng công chúa không chịu đồng ý! Hạ thần cho rằng công chúa không chịu đồng ý!” Lời lẽ vui mừng đều không nói, chỉ có dáng vẻ vụng về ngốc nghếch, hoàn toàn không giống với nét tiêu sái lỗi lạc hàng ngày, một câu cũng phải nói tới hai ba lần, tựa hồ khiến tai bốn tiên muốn rơi ra.

Kỳ thực lỗi tai bốn tiên không hề rớt xuống, chỉ là bị hấn âm ỉ thế này, rụng xuống cũng không phải là không có khả năng. Vì vậy ta nghiêm giọng nói: “Thống lĩnh, nghe nói bách tính phạm gian có một điều chú trọng, đó là nam nữ trước khi thành thân không được gặp mặt, nếu không hôn sự sẽ không hài hòa, ảnh hưởng đến đời sau.” Đây là chuyện từ đâu ra chứ? Chẳng qua là cảnh giới cao nhất của bệ đặt, chẳng phải là ăn không nói có, mà chính là ăn có nói không.

Lời này giả giả thật thật, khiến kẻ đó vui mừng không thôi, mơ mơ hồ hồ rời đi, trước khi đi hãy còn quay đầu cười nói: “Công chúa, đợi vi phu đến cưới nàng nha!”

Cách xưng hô này khiến lồng ngực ta bỗng dưng đau nhói, như thể có người giáng một chưởng nặng nề vào đầu, cả người đều ngã vào đất bùn, bị bùn đất vây lấy, tránh không được mà đứng dậy cũng không xong, trái tim dần dần càng lúc càng đau đớn, từng đợt từng đợt, khí thế ồ ạt, người thiếu niên áo trắng ấy hôm nay giữa ban ngày cũng đến bái phỏng, đứng ngay trước mắt ta, nhìn vào kẻ bị đánh vào trong đồng bùn là ta đây, cười nói: “Thanh nhi, vi phu...”

Biển rộng xa xăm, đình viện u tĩnh rộng lớn, nữ tỳ xinh đẹp hầu hạ, cao đường hiền từ, ta ở giữa nơi đình viện ấy, thế nhưng lại thấy lạnh lẽo xa cách vô cùng.

Mãi đến khi Hùng Lực đứng trước mặt, thân thiết nói: “Công chúa, người lạnh sao?”

Lúc này ta mới phát hiện bản thân đang ôm chặt hai vai, tựa hồ như thể đang lúi lúi một mình nơi băng tuyết giá lạnh, ôm lấy vai hồng giữ lấy chút hơi ấm. Xung quanh trăm hoa đua nở, rõ ràng là ấm áp tựa xuân về.

Ta lắc lắc đầu, mờ mịt ngồi xuống, lặng lẽ uống tách trà, thấy y cũng không hề rời đi, ngạc nhiên nói: “Hôm nay đến phiên trực của người, sao lại có thời gian ở đây?”

Hấn ngập ngừng nói: “Ngoài cổng thành có người cầu kiến.”

“Có người cầu kiến thì các người tự mình quyết định, thành Tu La cả ngày có không ít người đến cầu kiến, lẽ nào từng người đều phải đến thông báo với ta?”

Người thành thật cứng nhắc cũng khiến người ta hết cách. Mấy ngày nay mọi người đều cố gắng có chuyện cũng sẽ không đến quấy rầy ta, Hùng Lực này hôm nay dường như quyết tâm đến phá rối sự thanh tĩnh của ta.

“Người đến không phải ai khác, chính là Thiên đế Nhạc Kha trên Cửu Trùng Thiên.”

Ta như thể ngây ngốc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, dưới vầng dương rực rỡ, không phải là mơ rồi.

Nhưng, hấn đến làm gì chứ?

Ta cười lạnh: “Hấn khẳng định là đến hạ chiến thư ấy nhỉ? Vó ngựa đạp thành Tu La. Hùng Lực thống lĩnh, xem ra lần này hai người các ngươi phải quyết chiến thắng bại một trận rồi!”

Hùng Lực lần này so ra còn mơ hồ hơn cả ta, biểu tình khó hiểu, đáp: “Công chúa, Nhạc Kha đến đây chỉ có một mình!”

A, chỉ có một mình à.

Rất tốt! Ta vỗ tay mừng rỡ: “Trời hấn lại làm con tin, đại chiến với Thiên giới một trận. Cơ hội không thể để lỡ, có thể bắt trời Thiên đế, cơ hội thế này không nhiều đâu!”

Hùng Lực xoa xoa thái dương, như thể bị ta làm cho đau đầu vô cùng: “Công chúa, người Nhạc Kha cầu kiến là người!”

Ta cự tuyệt theo bản năng, cảm thấy đây không phải một chủ ý hay, đứng dậy liền đi về phía nội điện, đầu cũng không thèm quay lại nói: “Từ nay về sau, người này ta sẽ không gặp!”

Lại quay đầu, hung hăng trừng hấn: “Chết cũng không gặp!” Lòng dạ rồi bởi, bởi thêm một câu: “Sống càng không thể gặp!”

Hấn vẫn không ngừng đuổi theo sau ta: “Y nói y đến chúc mừng đại hôn của công chúa!”

Ta chờ người dừng lại, vạn liệu cũng không nghĩ tới hấn đến vì mục đích này, trong lòng không khỏi nổi giận phừng phừng, nghĩ cũng không nghĩ liền đánh ra một chưởng, hô lớn: “Bảo hấn đi chết đi!” Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, xa xa một bóng người lao đến, kinh ngạc nói: “Người bị công chúa đánh bay... .. là Hùng Lực?”

Ta hậu tri hậu giác mới phát hiện, thống lĩnh tiên phong Tu La thiết kỵ nổi danh – Hùng Lực chiến tướng đã bị một chưởng này của ta đánh bay ra ngoài ba trượng...Mặc dù trong lòng áy náy, nhưng rất nhanh liền bị lửa giận xâm chiếm, trong tay không có vật gì để trút giận, không khỏi đi qua đi lại dưới gốc cây, nhằm tiêu tan lửa giận.

Phương Trọng Phương nữ quan trước giờ luôn dịu dàng hỷ còn hoảng hốt chưa trấn định, giữ lấy bốn tiên đang tức giận đến độ đi lòng vòng trong vườn, liên tục an ủi: “Hùng Lực tiểu tử này thật sự không có mắt nhìn, khiến công chúa tức giận đến vậy! Công chúa đừng giận, đợi nô tỳ bẩm báo với Vương thượng, giáo huấn hấn đàng hoàng!”

Phần nộ trong lòng ta không chỗ phát tiết, nghe thấy nàng cẩn thận trấn an thế này, bất ngờ quay đầu nghiêng răng tức giận nói: “Nhạc Kha tên nhãi đó...Nhạc Kha tên nhãi đó...Hấn thế nhưng dám đến chúc mừng đại hôn của bốn công chúa...” Sau đó, ngay cả bản thân cũng không khống chế được mà mang theo chút ghen ngào.

Phương Trọng cũng hòa theo ta: “Tiểu tử này...Chỉ bằng công chúa đi đến cổng thành gặp hấn, đánh hấn một trận tới bởi, xem hấn còn dám đến cửa lửa gặt không?”

Ta đã mất bình tĩnh, gật đầu theo bản năng: “Đúng, đánh hấn thành đầu heo, xem hấn còn dám đến chúc mừng...” Đột ngột ngẩng đầu, thoáng thấy gương mặt Phương Trọng hàm chứa ý cười, hậu tri hậu giác mới phát hiện, ngay cả lời nói của nàng cũng chứa đựng ý cười.

Chán nản buông tay, ôm lấy hai má đỏ ửng, thấp giọng nói: “Quên đi, cứ để hấn tới chúc mừng đi!” Lại tự giễu: “Bốn công chúa đại hôn, cũng không biết Thiên đế bệ hạ gửi lễ mừng quý trọng đến cỡ nào, Phương nữ quan đến lúc đó nhất định phải thay bốn công chúa kiểm kê thử!”

115. Chương 115: Cẩm Tự – Đồng Tâm

Cuối cùng Thiên Đế Nhạc Kha vẫn vào được thành Tu La.

Hàng đêm ta đều mơ thấy ác mộng, đứng ngồi không yên. Cảnh trong mộng rất kỳ quái, có khi là quá khứ, có khi lại là tương lai, nhưng không hề mơ thấy hiện tại, ngay cả trong mộng ta cũng không thấy được hân.

Thỉnh thoảng Phương Trọng kể chuyện cười bên tai ta: “Công chúa không biết, ngày ấy Nhạc tiểu tử đi vào thành Tu La, bị các binh sĩ trong thành đánh dữ dội.”

Thấy mày ta nhú chặt, nàng vội vàng nói: “Chẳng lẽ công chúa đau lòng ? Nô tỳ thấy người sốt ruột đến xanh cả mặt.”

Thời gian gần đây ta ngủ không ngon, trang điểm cũng khá đơn giản. Ta xoa xoa khuôn mặt có chút cứng ngắc, lạnh lùng nói: “Thời gian gần đây đám binh sĩ đó không chiến không đánh, năm năm tháng tháng đều tiêu phí trong rượu, có lẽ quá nhân từ nương tay rồi.”

Nàng kinh hãi nói: “Công chúa. chẳng lẽ công chúa muốn cho đám binh sĩ này đánh chết Nhạc tiểu tử, vậy thì không bằng để nô tỳ đi ra truyền lệnh, bây giờ hạ lệnh cũng không muộn, dù sao hân đã rơi vào thành Tu La ta, còn lo hân chấp thêm cánh có thể thoát sao?” Nói xong vội vàng đứng lên khỏi ghế, muốn đi ra ngoài điện.

Chắc là dạo này bản tiên không an giấc, đầu óc không tỉnh táo, không kịp nghĩ gì liền đưa tay kéo tay áo của Phương Trọng : “. Vẫn nên giữ hân lại đi.” ,

“Giữ hân lại để làm gì? Chẳng lẽ lại để công chúa tức giận hết lần này đến lần khác?”

Ta làm sao biết giữ hân lại để làm gì? Chỉ là buột miệng nói ra một câu. Sau khi cần mỗi một lúc lâu thì nghĩ đến một chuyện: “Đường đường Thiên Đế cũng đến cửa chúc mừng, đương nhiên tộc Tu La chúng ta không thể “trao chuôi cho người”¹, chờ. Chờ sau khi bản công chúa đại hôn sẽ ném hân ra khỏi thành Tu La.”

(1)Trao chuôi cho người: đưa chuôi kiếm cho người khác cầm kiếm đâm mình – ý chỉ để người khác bắt được điểm yếu của mình

Nói xong, trong lòng ta bỗng hoảng sợ, chẳng lẽ ta phải chịu đựng cái nhìn chăm chăm của hân mà gả cho Ma Lạc?

Nhưng mà không lấy thì sẽ như thế nào? Cho dù sau đó Phương Trọng vẫn ba lần năm lượt mang đến chút tin tức của hân, Thiên Đế ở trong thành cùng các binh sĩ uống rượu ăn mừng. Thiên Đế nhiều lần bày tỏ ý tốt với một cung tì ở trong Thất Diệp Đường. Tu La Vương phụ thân đã đem cung tì kia tặng cho hân. Thiên Đế Thiên Đế.

Có một ngày ta thật sự không thể nhịn được nữa, đang lúc nàng ta nói đến hăng say thì lạnh lùng bảo: “Ta thấy phụ thân tặng lầm người rồi! Phương nữ quan cả ngày đối với Thiên Đế nhớ mãi không quên, phụ thân không nên đem cung tì kia tặng cho Thiên Đế mà nên đem Phương nữ quan gả cho Thiên Đế mới đúng!”

Nàng ngẩn ra, chắc là không ngờ rằng ta sẽ nói như vậy. Ngay cả chính bản thân ta cũng ngạc nhiên, thế nhưng lại nói như vậy với Phương Trọng- người mà từ trước đến nay luôn chăm sóc cho ta, da mặt nóng dữ dội, trong lòng hốt hoảng nói không nên lời, vội giữ lấy cánh tay nàng, liên tục xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, Phương nữ quan. Không phải ta cố ý. có lẽ là bị thăng nhĩ này làm tức giận đến đầu óc hồ đồ.”

Phương Trọng “phì” cười, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay đang nắm chặt của ta, lại đưa tay vén lọn tóc rối của ta ra sau tai, thở dài nói: “Phương Trọng cùng tuổi với Vương phi, nhìn thấy Nhạc tiểu tử lớn lên, cũng nhìn thấy công chúa sinh ra, có thể làm dì của hai người.”

Tay nàng rất ấm, khi nàng chậm rãi vỗ vỗ nhẹ trên lưng ta, ta không khỏi tiến sát vào trong lòng nàng, tựa như áp vào lòng mẫu thân, trong mắt đau xót, nhìn hồi lâu mới không khóc. Mấy ngày nay mặc dù ta và Nhạc Kha chưa từng gặp mặt, nhưng mỗi ngày bên tai nghe được tin tức của hân, không khỏi càng thêm thất thần, nhất thời hận không thể chạy tới tiền điện phân trần cho rõ ràng, bảo hân sớm ngày quay về

Thiên giới, nhưng lại có chút nhát gan không dám đi gặp, suốt ruột bứt rứt không thôi, ngay cả tính tình cũng nóng nảy không ít.

Thật lâu sau đó, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói mềm nhẹ nhỏ khẽ của nàng: “Công chúa đã nghĩ kỹ rồi, thật muốn gả cho Ma Lạc?”

Ta cắn chặt môi, sợ bản thân mình vừa mở miệng liền hối hận.

Hôn lễ cử hành đúng thời hạn.

Bởi vì thân phận của ta, cũng không phải gả vào quý phủ của Thôi Phục phục thúc thúc nên tổ chức ở hoàng cung, sau khi lập gia đình cũng ở trong hoàng cung. Phụ thân nói vợ chồng tân hôn không thể ở cùng một điện với người, nên bảo người trang trí sửa sang lại Minh Sát Điện ngay bên cạnh Tư Hoàng Điện cho ta ở.

Ta từ rất lâu đã ở nơi này, sớm đã thành thói quen bầu bạn bên cạnh phụ thân, hoàn toàn không muốn chuyển đi, nhưng Phương Trọng cười xấu xa phản đối: “Chỉ sợ công chúa không muốn chuyển thì Phò mã cũng không chịu ở ngay dưới mí mắt của Vương.” Từ ngày ấy, sau khi ta tức giận thì nàng cũng chưa từng đề cập đến Nhạc Kha trước mặt ta, nhưng nàng không đề cập tới, lòng ta lúc nào cũng có cảm giác thất lại, hận không thể để nàng nói, nhưng lại khó có thể kéo bỏ được sĩ diện, đành phải chịu đựng dài hạn, luôn phòng ngừa mình đột nhiên hỏi đến chuyện của Nhạc Kha

Về phần Phò mã Ma Lạc. Hắn không muốn ở dưới mí mắt của phụ thân, kỳ thật chỉ cần cử hành xong hôn lễ, hắn quay về nhà mình thì bốn tiên cũng không phản đối. Nhưng ta không lay chuyển được phụ thân và Phương Trọng, đành bất mãn nhìn vật dụng thường ngày của mình bị người khác chuyển đi.

Tới ngày chính thức, ta bị một đám ma ma thị nữ giày vò hết nửa ngày, hôn lễ thật phiền toái khó mà có thể nói hết, nhưng lại có chút mong chờ khác. Lúc thì ngóng trông chú rể bị nghi thức hôn lễ rườm rà này dọa chạy, lúc lại mong mỗi có người đến trò chuyện với ta, cho dù là tân khách trước giờ tham dự hôn lễ.

Nhưng mấy ngày gần đây mọi người đều giữ miệng, chỉ xoay quanh chuyện hôn phục trang sức linh tinh, lại càng không nói đến người ngoài.

Ta hối hận sâu sắc vì mình lỡ lời, có chút đứng ngồi không yên. Cũng không biết hắn còn ở ngoài thành Tu La hay là đã quay về rồi. Lại tự giấu mà mỉm cười: hắn không trở về Cửu Trùng Thiên làm Thiên Đế, chẳng lẽ vẫn sẽ ở lại trong thành Tu La? Ngay cả mình cũng nhịn không được mà xem thường chính bản thân.

Nhưng mà Ma Lạc dũng cảm ngoài dự liệu của ta, ngay cả ta cũng nhịn không được bị hôn lễ phiền phức này tra tấn, hận không thể chạy trốn, nhưng cúi xuống nhìn xuyên qua khăn voan, từ đầu đến cuối hắn đều đứng bên cạnh ta.

Vào động phòng, chúng thị tì đều lui ra ngoài, khăn voan trước mắt cũng từ từ bị kéo xuống, giống như lần đầu gặp lại vị công tử ôn nhã trong biển xanh sóng thẳm kia, sắc ô kim như tỏa ra quanh thân, hôm nay một thân hồng bào bỗng trở nên loá mắt. Ta thoáng chốc ngây người, không biết làm sao, nửa ngày mới lắp bắp: “Tại. Tại sao lại là chàng? Ma Lạc đâu? Chàng giấu Ma Lạc ở đâu?”

Thằng nhãi này từ trước đến giờ cả gan làm loạn, lần trước dưới mí mắt của phụ thân dám mang ta đi, lần này cũng có thể hắn đánh ngất Ma Lạc, tự mình vào động phòng.

Khóe mắt đuôi mày của hắn đều tràn đầy ý xuân, không quan tâm ánh mắt băng lạnh của ta, cười vô lại: “Tiểu ngọc điều vút bỏ phu quân ra ngoài vạn dặm, vì phu ta đuổi theo, chẳng lẽ cũng sai sao?” Lại ai oán nói: “Lần này bản Phò mã thật sự là thành trò cười của cả Tiên giới. Đêm động phòng hoa chúc, tân nương từ luôn miệng gọi tên của nam nhân khác, khiến cho bản phò mã làm sao chịu nổi đây?”

Ta đã hoàn toàn ngây người.

Không biết mấy ngày gần đây xảy ra chuyện gì, lại càng không hiểu được giờ phút này Thiên Đế nên ở Tước La Điện xử lý chính sự hoặc sau khi dự lễ xong thì hắn nên trên đường trở về Thiên giới chứ, tại sao lại xuất hiện trong phòng tân hôn của ta, vả lại cả người đều ăn mặc trang phục của tân lang, chuyện này phải nói từ đâu đây?

Ta nhú mào đẩy hẳn ra rồi khoanh tay: “Để cho người ta thấy bộ dạng như thế này thật chẳng ra sao, còn không đem trả phò mã của bốn điện hạ về, chàng nên quay về Cửu Trùng Thiên của chàng đi. Đừng lạm loạn ở chỗ này nữa!”

Có lẽ vì xa cách đã lâu, cũng có lẽ từ nhỏ bốn tiên đã là một người khi lành vết thương thì sẽ quên hết đau đớn lúc trước, hôm nay thành thân, thật sự nhìn thấy hẳn đứng trước mặt thì ta lại không nhẫn tâm đuổi hẳn đi.

Gương mặt hẳn tràn đầy ý xuân, giọng nói trầm thấp dễ nghe, hàm chứa ý cười: “Tiểu ngọc điều bỏ phu quân mà chạy, lại muốn gả cho kẻ khác, vì phu há có thể mặc kệ? !”

Ta đẩy hẳn lùi về phía trước từng bước một: “Còn không mau trở về Thiên giới làm Thiên Đế của chàng! Còn làm phiền ở đây coi chừng ta gọi là thị vệ trời chàng lại đem ra ngoài, đưa đến nhà giam ăn cơm tù!”

Hắn cười hì hì, nhào đến giữ chặt người ta, mặc kệ ta giãy giụa như thế nào vẫn cọ cọ bên cổ ta: “Địa vị Thiên Đế kia vừa mệt vừa chán, ta lên xuống đây thì sẽ không quay về.”

Ta bị tin tức này chấn động đến choáng váng, kéo ống tay áo của hẳn hỏi: “Không phải chàng muốn trời ta đến trước trận chiến với tộc Tu La nhất quyết thắng bại sao? Sao lại lâm trận bỏ chạy?”

Hắn hôn làn tóc mai của ta, bật cười nói: “Ta chỉ biết nàng ngọc ngách, bị Đồng Sa lừa. Nàng trốn trong Tước La Điện, chỉ có ta và Đồng Sa biết, trên yến tiệc nó nhắc đến chuyện nàng bị ta giam trong Hoa Thanh Cung, lập tức đám chiến tướng liền muốn tìm nàng tính sổ, nếu ta không kéo dài thời gian, chẳng lẽ để cho nàng rơi vào trong tay bọn họ?”

Trong đầu ta xẹt qua ánh lửa, nhớ tới Đồng Sa từng bảo với ta ngàn vạn lần sẽ giữ bí mật chuyện hẳn biết ta đang ở Thiên giới, không thể cho Nhạc Kha biết. Hẳn lừa dối hai người bọn ta như vậy, lại trong lúc thảo luận chính sự ngay trước mặt quần thần đưa ra chuyện Thiên Đế lên giam giữ công chúa Tu La, quả thực bụng dạ khó lường, ta lại bị hẳn trêu chọc lần nữa, còn ra sức đánh Nhạc Kha, trong lòng áy náy, nhất thời không nói gì.

Nhạc Kha chỉ luôn nhìn ta cười nhạt, hoàn toàn không tức giận.

Người này, tính tình vốn không được xem là tốt, nhưng cho đến lúc này vẫn đối với ta rất dung túng
. Bỗng tuyệt trong lòng ta đều tan chảy, đỏ mặt tiến sát vào trong lồng ngực của hẳn, cúi đầu nói: “Chàng nói chàng không làm Thiên Đế, chàng không làm Thiên Đế thì ai làm Thiên Đế?”

Hắn tùy tiện nói: “Ai thích làm thì làm, dù sao ta không làm nữa.” Lại thờ ơ lẩm bẩm: “Không phải còn cái tên Đồng Sa kia sao? Đồng Sa đã sớm muốn làm, nghĩ cách ép buộc nàng đi, không phải là mong chờ ta cũng rời đi sao?”

Bốn tiên không rõ. Trong đầu đều là hồ tương, trước mắt là cảnh động phòng, tuy trong mộng ta cũng từng mong chờ ngàn vạn lần, nhưng chỉ vì quá mức chân thật, thật đến độ có chút khiến người ta khó có thể tin tưởng, ngẩng đầu lên đưa mắt đánh giá hẳn, thận trọng nói: “Chẳng lẽ chàng do Ma Lạc biến thành?”

Hắn cười rất vui vẻ, vội vàng cúi hỉ phục, bốn tiên giận dữ, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rực, đẩy mạnh hẳn ra: “Chàng làm gì vậy?”

Hắn lại cúi mấy lớp y phục, lộ ra thân hình cường tráng cao lớn, ngực phẳng bụng trần bảo ta nhìn vết thương sau lưng, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Đây chính là vết sẹo do năm đó nàng lột váy rỗng của ta để lại.” Nói xong lại lục lọi trong tay áo hỉ phục lấy ra một tờ giấy, cười đến ngọt ngào thỏa mãn: “Ở đây vì phu còn có thư tình của nương tử, nàng muốn xem lại hay không?”

Ta đưa tay đoạt lấy, khi mở ra nhìn thì lại choáng váng một hồi, chính là mấy câu mà ta viết ở Tước La Điện.

— “Đồng Sa nhiều lần đến sinh sự, ý đồ chia rẽ tình cảm giữa ta và chàng, Thanh Loan tin tưởng chàng như tin tưởng bản thân mình. Hôm nay mặc dù nghe theo lời khích tướng của hẳn đi rình trộm, nhưng trong lòng hối hận, không đành lòng làm chuyện lén lút này. Lễ nghi mặc dù chưa đủ, nhưng lòng này đã gả, chỉ mong chàng hiểu, giờ phút này xin tạ lỗi với phu quân, hi vọng phu thê thuận hòa, kiêu diệp tình thâm!”

Ngày đó lúc viết bức thư tình này cũng không ngờ đột nhiên sẽ có biến cố lớn, hiện giờ trong lòng không khỏi than thầm, mọi chuyện thế gian, luôn luôn nói thì dễ làm thì khó, lúc ta viết lá thư này trong lòng tràn đầy chân thành mật ngọt, cả cõi lòng tràn ngập khát khao, không hề giả dối. Song lúc nhìn trộm lại nóng giận, không chịu tin hẳn, ra tay đánh hẳn cũng là sự thật. Chỉ một chữ ‘tình’, trong đó là cả sự diệu kỳ, chỉ trong nháy mắt đã dễ dàng không giữ được lời hứa, hủy bỏ lời thề vót đi hẹn ước, nói cho cùng cũng là sai lầm của ta, cũng bởi vì ta đã không tin tưởng hẳn.

Ta miên man suy nghĩ một lúc, lại nhìn đánh giá hẳn từ cao đến thấp mấy lượt, trộm véo đùi mình, bất kể thế nào ta cũng không thể tin rằng mình đã gả cho Nhạc Kha. Vì thế nghi ngờ hỏi: “Cho dù thật sự chàng không làm Thiên Đế, nhưng phụ thân chưa chắc đồng ý cho chàng lấy ta, chẳng lẽ chàng cho người uống thuốc mê?”

Hắn tiến đến ôm ta vào lòng, nụ hôn sâu quen thuộc ngọt ngào khiến cho đất trời diên đảo, vừa hôn vừa nói: “Nương tử, đêm động phòng hoa chúc không nên nói những lời làm mất tình cảm.” Lại nghe hẳn từ cổ họng nói ra một câu: “Thuốc mê thì không có, mê hồn dược thì có.” Càng làm ta nghi ngờ, nhưng rất nhanh những nghi vấn đó đều bị bao phủ trong nụ hôn sâu của hắn.

Trải qua khoảng thời gian tan nát cõi lòng tinh thần thương tổn, đêm động phòng này quả thực hoan hỷ bất ngờ, vui mừng tựa như sóng lớn, từng đợt từng đợt dâng trào, dưới sự dụng tâm vuốt ve an ủi của hắn, tất cả những ngưng ngừng đau lòng trần trở đều không còn, hơn nữa lại lọt vào trong sự triền miên lưu luyến của hắn khiến ta không biết đêm này là đêm nào.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta ôm một bụng nghi ngờ cùng hắn đi về hướng Tư Hoàng Điện bái kiến phụ thân, ven đường người hầu cung tì đều luôn miệng chào công chúa phò mã, trên mặt không có biểu hiện gì đặc biệt. Tối hôm qua do trùng phùng với hắn nên đầu óc ta mê muội, bốn tiên nhất thời không bắt bẻ gì mà chỉ thuận theo hắn. Sau suy nghĩ lại, thật sự chuyện hắn đánh gãy xương Ma Lạc giả mạo tân lang đúng là không có khả năng, lúc bái đường ta luôn nhìn vào đôi chân ấy, vẫn chưa từng rời đi, trên lễ đường tân khách rất đông, không thể nào có cơ hội. Hôm nay thấy hắn thoải mái đi lại trong cung, lại kéo tay ta sống chết không buông, thật khiến cho trái tim đang treo lơ lửng suốt một đêm của ta cũng thả lỏng hơn phân nửa.

Tới cửa Tư Hoàng Điện, hắn nhỏ giọng nói bên tai ta: “Nếu thấy Tu La Vương tức giận, nương tử đừng sợ!”

Ta không kịp hỏi phụ thân tại sao lại tức giận, đã bị hắn kéo vào Tư Hoàng Điện. Phụ thân thấy ta và Nhạc Kha cùng bước vào, cực kỳ kinh ngạc: “Loan nhi, vì sao con và tiểu tử này lại đi cùng với nhau?”

Phương Trọng kinh hoảng nói: “Vương thượng ơi, người hồ đồ rồi sao? Trước đó vài ngày Nhạc tiểu tử đến cầu kiến, người vốn không đồng ý, sau lại cùng y uống rượu, tiêu tan hiềm khích lúc trước, còn tự mình đồng ý hôn sự này, đem công chúa gả cho y, đồng thời xóa bỏ hôn sự với nhà Thôi Phục đại nhân gia, giống trống khua chiêng thay bọn họ lo liệu việc hôn sự, đêm qua mới vừa động phòng, sao hôm nay liền không chịu thừa nhận con rể?”

Bốn tiên còn kinh ngạc hơn cả Phương Trọng, phụ thân phản đối ta và Nhạc Kha, nhưng lúc Nhạc Kha cầu kiến lại đồng ý hôn sự, trong đó có nhiều điểm kỳ lạ. Mà Phương Trọng biết rõ mấy ngày gần đây ta vì thằng nhãi này mà cực kỳ phiền não, chỉ luôn dùng ngôn ngữ trêu chọc ta nhưng cũng chưa từng nói rõ. Lại nhớ đến đêm qua hắn thấp giọng nói đến ‘mê hồn dược’ nên tức giận bảo: “Chàng cho ta phụ thân ăn cái gì?”

Việc này tất nhiên không phải chỉ nhờ vào một mình Nhạc Kha mà thành công, Phương Trọng ít nhất cũng có phần, cho dù không phải tông phạm, cũng là đồng lõa!

Nụ cười trên gương mặt của Nhạc Kha chưa từng giảm, cực kỳ nghe lời, quỳ xuống: “Phụ thân của nương tử từ nay về sau sẽ là phụ thân của Nhạc Kha! Phụ thân thứ lỗi, chỉ vì tiểu tể khi còn giữ vị trí Thiên Đế có nhận được một lọ thuốc tên là Ly Hồn do Ti Dược Thần Quân tặng. Nghe nói khi kẻ khác ăn vào, chỉ cần dùng thêm chú ngữ hỗ trợ, người đó chắc chắn sẽ xuất hiện ảo giác.”

Thằng nhãi này thật sự là. quá to gan lớn mật rồi!

Nhưng hẳn gọi tiếng ‘phụ thân’ cũng thật dễ nghe, khiến cho bốn tiên vừa tức giận vừa buồn cười, hận không thể đá hẳn một cước.

Phụ thân nghe kể mà tách trà trong tay vỡ nát, trà nóng thấm ướt đầu gối người, hần chỉ luôn nói: “Phụ thân bớt giận! Phụ thân bớt giận!”

Phương Trọng xoay người sang chỗ khác, bả vai run run, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cơn tức giận còn sót lại của phụ thân chưa tiêu tan, quát: “Cút!”

Nhạc Kha đứng lên kéo ta, ưỡn ngực nghiêm mặt nói: “Nương tử, phụ thân thông cảm chúng ta động phòng vất vả, muốn chúng ta về nghỉ ngơi, mau theo vi phu trở về đi!” Trong tiếng cười vang dội của Phương Trọng, phụ thân tức giận ném vỡ một tách trà, còn ta mơ hồ bị hần kéo ra khỏi Tư Hoàng Điện, thỉnh an vào sáng sớm tân hôn quả thực tựa như một trò cười.

Sau này ta xách lỗ tai hần ép hỏi, sao lại bỏ thuốc cha ta, hần nén giận nói: “Phụ thân nhìn thì là một hần tử, nhưng tâm nhân lại quá nhỏ. Năm đó bởi vì chuyện của Nhị công chúa, ông ấy ghi hận ta đến tận bây giờ. Lại ghét ta nhậm chức Thiên Đế, khiến cho nàng đau lòng khổ sở, tất nhiên nảy sinh quyết tâm làm khó ta. Trước kia ta đã nghĩ rồi, chỉ có thể dùng trí không thể dùng sức được. Vì thế mang theo vò rượu ngon từ Thiên giới xuống, nói là mời ông ấy uống rượu.”

“Phụ thân yêu rượu như mạng, đương nhiên sẽ uống, nghe theo lời chàng an bài nên mới thoái hôn?”

Hần gật đầu: “Vẫn là nương tử thông minh!” Lại ủy khuất quần lấy ta: “Từ nay về sau, thanh danh của vi phu thật đúng không đáng một xu, không chỗ nào để đi nữa, nếu nương tử còn muốn đuổi vi phu thì chính là muốn bức vi phu đi vào con đường cùng!”

Kỳ thật lúc Đồng Sa dẫn ta đến Phù Vân Điện, ta đã biết tất sẽ có chuyện xảy ra, nhưng lúc ấy trong lòng tức giận, mạnh tay dũa thương hần, sau đó cũng không dám nghĩ sâu hơn. Hiện tại hần đã đứng trước mặt ta, chuyện trong quá khứ, ta cũng không truy cứu nữa. Nếu hần lựa chọn buông bỏ tất cả, trở lại thành Tu La làm bạn cùng ta, đương nhiên ta đã cảm thấy mỹ mãn, khúc mắc tiêu tán, những tình tiết cụ thể trong đó không nghe cũng được.

Ta chủ động nép vào trong lòng hần, cúi đầu uy hiếp: “Nếu chàng không nghe lời thì không cho ăn cơm!”

Hần vội vàng xin khoan dung: “Nghe mà, nghe mà. Tất cả đều nghe theo nương tử”. Cúi đầu thấp giọng như vậy, rõ ràng là giả vờ.

Thằng nhãi này không hề có thành ý, miệng lưỡi trơn tru. Nhưng trong lòng ta thế nhưng tựa như uống mật ngọt, cũng không cảm thấy lời nói của hần có chỗ nào chói tai, thật sự nghe qua có. vài phần êm tai.

Sau đó có người hầu báo lại, ngày hôm qua lúc đang đại hôn, Giao Vương Ly Quang dẫn theo những người còn sống sót của tộc Giao Nhân rời khỏi thành Tu La, tìm kiếm nơi thuộc về hần. Lại đưa đến quả Ly Quang tặng chúc mừng hôn lễ, khi mở ra xem, là những hạt châu màu sắc trong suốt trơn bóng óng ánh tỏa sáng cả chiếc hộp, đúng là giọt lệ của Ly Quang, mang theo một màu lam sâu thẳm, khác hẳn giọt lệ của Giao Nhân bình thường. Lúc trước Giao Vương bị giết, hần từng nhỏ một giọt lệ, hiện giờ đây cả một hộp. Suy nghĩ vừa chuyển, hỏi người hầu kia: “Hạt châu này là nước mắt của Giao Vương?”

Người hầu kia chần chừ nói: “Là một Giao nương đưa lễ vật chúc mừng này đến. . . . Thuộc hạ thật sự chưa từng hỏi qua những hạt châu này có phải là nước mắt của Giao Vương hay không.”

Tuy rằng chưa từng nghe được những lời hần nói, nhưng mà ta nghĩ ta đã hiểu được, hần căn bản không hề mất trí nhớ, luôn cự tuyệt không nhận mình quen biết chẳng qua bởi vì tình cảnh của bản thân quá bi đát. Đến nay ta đã hiểu được thâm tình của hần, hần cũng đã rời đi, không biết tung tích.

Ta ngây ngốc ôm chiếc hộp chứa đầy những hạt châu do nước mắt ngưng tụ thành, trong lòng đau đớn không chịu nổi, giống như có thể hiểu thấu nỗi đau khi hần nhỏ xuống những giọt lệ này. Ta từng thật cẩn thận dè dặt nhưng vẫn làm tổn thương hần, khiến hần trao thâm tình sai người. Nhưng trong chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng, ta có năng lực như thế nào để lừa dối trái tim mình chứ?

Chẳng qua chỉ phiên muộn mấy ngày, nhưng rất nhanh, ta liền bị chiến tranh trong nhà khiến cho sút đầu mẻ trán, không rảnh nghĩ nhiều đến hần.

Bởi vì phụ thân bất mãn Nhạc Kha sử dụng thủ đoạn, mỗi ngày đều tìm hắc đầu pháp, Nhạc Kha ngoài miệng gọi rất thuận tai, phụ thân phụ thân, lúc ứng phó thì chẳng lưu chút tình cảm nào, bốn tiên kẹt giữa hai người, không có được nửa khắc yên tĩnh. Trong cung ban đầu thị hầu nô tỳ đều cảm thấy bất an, sợ cửa thành cháy liên lụy đến người vô tội, sau lại phát hiện hai vị này đấu đá với nhau, người chịu tai ương chỉ có bốn tiên, liền mừng rỡ bàng quang ngồi xem.

Đặc biệt là Phương Trọng, cả ngày vui tươi hơn hở.

Không lâu sau, nghe nói tự Nhạc Kha từ quan bỏ đi, vừa đi thì Đồng Sa liền thuận theo ý của quần thần lên làm Thiên Đế. Vốn bốn tiên cứ nghĩ sau khi hắc làm Thiên Đế tất nhiên sẽ đón Thiên Hậu và huynh trưởng Lăng Xương trở về Thiên đình. Nào ngờ hắc thả thì có thả, nhưng đồng thời ban bố một chỉ dụ, phế thái tử Lăng Xương từ nay về sau không được bước vào Thiên đình nửa bước.

Sau khi Nhạc Kha nghe tin thì lắc đầu cười nói: “Tiểu tử này, tâm nhãn còn nhỏ hơn cả phụ thân!”

Ta ngạc nhiên: Đồng Sa cấm Lăng Xương bước lên Thiên đình, chẳng lẽ là vì địa vị Thiên Đế? Không kịp nghĩ nhiều thì ngoài cửa điện đã truyền đến tiếng gầm giận dữ: “Tiểu tử, người ở sau lưng ta nói xấu cái gì đó?”

Nhạc Kha cúi đầu than khóc: “Nương tử cứu ta!”

Cùng lúc đó cửa điện bị đá văng ra, môi ta nóng lên, cả người bị Nhạc Kha ôm vào trong lòng, len lén liếc nhìn, khuôn mặt ửng đỏ của phụ thân lộ ra nét tức giận đùng đùng xoay người rời đi.

Tiên nhai yên tĩnh, ngày tháng nào nhiệt chỉ mới bắt đầu.

CHÍNH VĂN HOÀN

116. Chương 116: Hậu Ký: 1

Sử sách Thiên tộc ghi lại, để vị thay đổi nhiều lần nhất chính là ba vị con trai của tiền đế Tiễn Nghiêu bộ hạ .

Tiến Nghiêu bộ hạ trời sinh tính tình phong lưu, cơ thiếp lúc sinh thời đều là người xuất chúng, nhưng chỉ có ba người con có thể xứng với đế vị.

Đại vương tử Nhạc Kha. Nhị vương tử- tiền thái tử điện hạ Lăng Xương và Tam vương tử Đồng Sa.

Tiền thái tử điện hạ Lăng Xương bị Thiên Đế Tiễn Nghiêu phạt xuống A Tỳ Đại Thành hồi lỗi, sau khi rời khỏi đế vị thì để cho người huynh trưởng cùng cha khác mẹ là Nhạc Kha kế vị Thiên Đế, thế nhưng chỉ qua mấy tháng, vị này ngay cả ngai vàng bảo thạch của Thiên Đế trong Càn Đức Điện kia cũng chưa từng vương bận, liền từ quan mà đi, vứt bỏ đế vị như bỏ đôi giày cũ, cũng chẳng biết tung tích nơi nào.

Theo lời đồn đãi của đám thị đồng canh giữ Tước La Điện, tiền thái tử Lăng Xương cùng Tiền đế Nhạc Kha đều bị thua trước vị công chúa ngờ nghệch của tộc Tu La nên mới đánh mất đế vị. Lời đồn đãi này đã bị Thiên Đế đương nhiệm Đồng Sa nghe được, ngài vô cùng giận dữ, xử phạt thật nặng những thị đồng này.

Thế nhưng, chờ đến khi những người liên can đều giải tán hết thì ngài mới ở trong thư phòng đắm mạnh một quyền xuống ngự án, nghiền răng nghiền lợi thì thầm: “Tiểu ngốc điệu, thủ đoạn của ngươi rất hay!”

Đám tiểu tiên đồng này nói rất đúng, hai vị huynh trưởng của hắc đều bị thua trước vị công chúa ngờ nghệch của tộc Tu La.

Nhị vương huynh Lăng Xương thì không cần nói, đến chết cũng không hối cải.

Ban đầu lúc bắt tiểu ngốc điệu này lên thiên đình chẳng qua là để nàng ta làm một quân cờ, kiềm chế Tu La Vương, làm sao biết tiểu ngốc điệu này vẫy nước quét nhà cũng rất có bộ dáng, thời gian dài thế nhưng lại đi vào trong mắt của Nhị ca, ngoài sáng trong tối đều che chở cho nàng. Cuối cùng rốt cuộc là ai kiềm chế ai, chỉ sợ ngay cả Nhị ca cũng không thể nói rõ...

Về phần Đại vương huynh Nhạc Kha, đêm đó bị hấn lập mưu, khiến cho tiểu ngọc điểu tự mình rời đi, đợi đến lúc mọi người phát hiện, Nhạc Kha đã ngất trong vòng tiên chương, sau đó được Ti Duyệt Thần Quân chẩn đoán bệnh, chính là lao lực quá mức, tổn thương đến tiên nguyên.

Lúc Thiên Đế Nhạc Kha bị thương tiên nguyên dưỡng thương thì ngoại trừ Ti Duyệt Thần Quân nhiều lần gặp mặt thì ngoại thần chưa từng được diện kiến. Chỉ có một lần, hấn nhin không được xông vào, thấy huynh trưởng đau bệnh nằm trên giường mây, dáng vẻ ủ dột thất hồn lạc phách, không khỏi lạnh lùng châm biếm nói: “Chẳng qua chỉ là một con ngọc điểu, có gì quý hiếm đâu?”

Khi đó vị tiên đế bệ hạ bệnh lâu ngày này bình tĩnh liếc nhìn hấn chừng một khắc, mới cười nhạt: “Tam đệ chưa rơi vào tình chương, sao biết sự kỳ diệu của ngọc điểu?”

Tình chương...Tình chương...Hấn tức giận nóng nảy nói: “Huynh cũng biết là tình chương, nhưng vẫn cố ý làm vậy, chẳng lẽ đã quên hết những ủy thác của phụ đế rồi sao?”

Vị nam tử đã nhập nghiệp chương kia cũng có ba phần buồn rầu day day thái dương: “Khi đã lụy tình, biết làm sao đây? Tam đệ tuổi còn quá nhỏ, sao có thể hiểu được?”

Trong lòng hấn âm thầm cười lạnh: sao đệ lại không hiểu chứ?

Năm ấy, Nhị ca dẫn theo hấn đi đến ám doanh bí luyện U Minh Thiết Kỵ ở Đông Hải, hấn cảm thấy luyện binh buồn tẻ vô vị, lại ngại U Minh Thiết Kỵ này quý khí dày đặc, một mình rời khỏi doanh trại đi chơi nên đã quen biết công chúa Hồng Ngạc của Giao Tộc.

Vị tiểu công chúa ấy tóc bạc mắt lam, hồn nhiên rạng rỡ, khi gặp thiếu niên xa lạ cũng không hề e ngại, ngược lại rất bạo dạng quát: “Thiếu niên nhà ngươi từ nơi nào đến, thế nhưng dám xông vào vùng đất của Giao tộc?”

Lúc đó nàng là tiểu công chúa được Giao vương cưng chiều nhất, hấn cũng là đứa con út được Thiên Đế cưng yêu, đều cùng tồn tại trong trời đất, cũng không hề biết rằng từ đây về sau vận mệnh trôi chảy, nửa đời vô vọng.

Khi đó hấn đã gặp qua vô số tiên tử các tộc nhưng chưa từng thấy ai có mái tóc màu bạc và đôi mắt màu lam, chỉ cảm thấy đôi mắt ấy như màu sóng biển, sáng như ánh ngọc lưu ly, bất giác lúc ấy trong lòng chột sinh tình, có lẽ là đã rơi vào tình chương rồi, bình sinh hiếm khi dịu dàng ôn hoà, thế nhưng lúc này lại bỏ qua dáng vẻ vương tử của Thiên tộc, chỉ mong đồ dành để tiểu công chúa này vui vẻ.

Nhị ca ở Đông hải luyện binh hai tháng, trước khi rời đi, hấn đã khó khăn nói lời chia ly với Hồng Ngạc.

Tiếng ca của Giao nhân là thứ âm thanh đẹp nhất trên đời, nước mắt Giao nương kết tụ thành trân châu chính là báu vật vô giá của thế gian, nhưng những thứ ấy cũng không sánh bằng ảo thuật lợi hại của Giao nhân.

Lúc sắp chia ly, hấn luôn năn nỉ Hồng Ngạc thi triển pháp thuật để cho hấn thấy được uy thế ảo thuật của Giao nhân, sau một lúc lâu, Hồng Ngạc quả thật giống như nụ hoa lấp lánh, hé lộ hai nhụy hoa, đôi gò má đỏ ửng lên, xấu hổ lúng túng nói, mình từ trước đến nay không thích học ảo thuật, bây giờ cũng không hề tu luyện.

Thấy hấn lộ ra vẻ mặt thất vọng, cô gái khờ dại thuần khiết không đành lòng nên né tránh Giao binh thủ vệ, lén đưa hấn vào Điện Tịch Lâu trong thành San Hô của Giao tộc để chứng minh mình không nói dối. Ở trong lâu hấn nhìn thấy xung quanh đều là những giá sách cao lớn, điện tịch được xếp trên giá cao ngất đến mái nhà thì cảm giác có vài phần mê muội.

Hấn vẫn nghĩ Giao tộc tựa như đám man di thiếu văn minh nơi thế gian, ngoại trừ dịu dàng triu mến với Hồng Ngạc, nhưng nội tâm thì trước nay vẫn luôn khinh miệt người trong tộc nàng.

Thiên tộc cao cao tại thượng đứng đầu vạn tộc, con của Thiên Đế thống lĩnh bát hoang lục hợp cửu châu luân hồi, hấn có lý do xem thường các tộc khác.

Đối với thiếu niên cùng mình vui chơi, trong lòng thiếu nữ cũng không hấn chưa từng lo lắng. Ở chung hai tháng, chỉ có vào thời khắc này, nàng nở nụ cười đắc ý không hề che giấu, tiện tay rút ra hai quyển điện tịch thật dày, có chút dững cộm nhét vào trong lòng thiếu niên: “Tặng ngươi!”

Từ trước đến nay hần văn dốt võ nát, việc này cần hần phải lãng phí nhiều thời gian ăn chơi phóng túng để tập trung nghiên cứu luyện tập quyền tịch gần mà xa kia. Nhưng trước nụ cười thỏa mãn giống như tâm nguyện đã được đền bù của Hồng Ngạc, hần đã nói không nên lời. Mặc cho cô gái nhỏ nhắn ấy kéo hần, lên ra khỏi Điện Tịch Lâu.

Điện tịch Giao tộc bị trộm, ảo thuật bị lộ ra ngoài, con trai của Thiên Đế lại biết được ảo thuật, đây là chuyện mà đến chết Giao vương vẫn không thể nào lý giải được. Suy cho cùng, vấn đề lớn bằng trời ấy với đứa con gái nhỏ chẳng qua chỉ là một tiểu tiết nhỏ nhất chẳng đáng nhắc đến.

Đợi đến khi Lăng Xương gặp lại hần, trong lòng hần chẳng những ôm điện tịch ảo thuật của Giao tộc mà trong ngực còn cất giấu giọt nước mắt nóng hổi đang dần dần lạnh đi, hóa thành hạt châu của Hồng Ngạc. Eo lưng còn thắt dây lưng gấm do chính tay công chúa Giao tộc dệt – trên mặt hầy còn nụ cười khờ dại ngẩn ngơ.

Tiểu tử ngốc chưa từng trải qua chuyện đời, trong lòng ôm lẽ vật mà người yêu tặng, mặc dù mình cũng không thích, rồi lại bị người yêu lên tập kích, trên môi đến nay còn lưu lại cảm giác mềm mại thơm hương ấy, có thể bơi thẳng về ám doanh của U Minh Thiết Kỵ mà không bị lạc đường đã xem như là chuyện vĩ đại rất tài giỏi rồi.

Nhị ca đánh giá việc này là: “Đệ rơi vào tình huống rồi!” Nhiều lần thám thính, cuối cùng biết được hần mến công chúa Giao Nhân, nét mặt vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Lúc ấy hần cũng không cảm thấy được mình làm sai, chỉ gân cổ ngang ngạnh. — Nhị ca đã đính ước, đã có người trong lòng, vì sao vẫn không thể hiểu được tâm tình của hần?

Chuyện này khiến hần cảm thấy khó hiểu, cổ vũ Nhị ca lên núi Đan Huyết lên nhìn Nhị tẩu tương lai.

Lăng Xương cũng có vài phần động tâm với đề nghị này, dù sao cũng chưa từng gặp mặt, lúc ấy còn trẻ, ý nghĩ chợt nảy lên, liền cố ý định việc hôn nhân này, đợi đến lúc tuổi lớn hơn một chút, cũng đã phát giác có chút không ổn. Nhưng là một thái tử Thiên tộc thì nhất ngôn cửu đỉnh, há có thể tùy tiện đổi ý?

Kết quả đương nhiên không tốt lắm. Tuy rằng hai người giả trang tướng mạo của nam tử điều tộc, nhưng công chúa Phượng tộc sống trong thâm cung, phòng vệ của Phượng Tê Cung lại rất nghiêm ngặt, bình thường người ngoài rất khó bước vào. Hần bắt lấy một tiểu tiên đồng quần áo rách nát đang rửa mặt bên dòng suối, hỏi: “Người có biết khi nào công chúa Phượng tộc ra khỏi cung không?”

Tiểu tiên đồng ngẩng khuôn mặt bị đánh đến tím bầm sưng phù lên, nụ cười tựa như mang theo vài phần giễu cợt nói: “Công chúa Phượng tộc tôn quý vô cùng, tương lai là thái tử phi của Thiên tộc, đương nhiên phải ở trong Phượng Tê Cung tu thân dưỡng tính, học tập lễ nghi, làm sao có thể ra khỏi Phượng Tê Cung?” Đôi đồng tử màu đen còn trong suốt hơn cả dòng suối, hàm răng trắng tinh, giọng nói cũng thanh thúy ngọt ngào giống như cắn trúng trái cây giòn rụm, giọng nói trẻ con như vậy sao có thể đi kèm với nụ cười giễu cợt chứ?

Quả nhiên là hần đã nghĩ quá nhiều rồi.

Hần rất nhanh phát hiện ra tiên đồng này thì ra là một tiểu tiên tử, chắc là có đôi chút bướng bỉnh nên đánh nhau với đám tiểu tử đến quần áo cũng rách nát, mặt sưng to như đầu lợn, nhưng nụ cười vẫn sáng lạn, quả thực rất giống nụ cười của Hồng Ngạc khi nàng đứng sau rừng san hô, nét cười rạng rỡ khiến cho đáy biển u ám cũng sáng bừng lên.

...Ý nghĩ này cũng thật quá hoang đường, hần xa cách Hồng Ngạc chỉ khoảng mấy ngày, tâm thần ngẩn ngơ nên lúc này mới có suy nghĩ đó.

Hai huynh đệ nhanh chóng quay về.

Nhiều năm sau, vận mệnh trôi đưa tráo trở, cảnh ngộ của huynh đệ hai người đã khác trước, ngẫu nhiên nhớ lại đến chuyện đi đến núi Đan Huyết năm ấy cũng cảm thấy hơi ngọt ngào vui vẻ.

Sau đó Nhị ca thấy nhất thời không thể làm tiêu tan đi suy nghĩ trong đầu hần, đành phải lấy phụ đề ra làm ví dụ.

Tỷ như, ban đầu cho dù thích mẫu thân hoặc là đối với vị Côn Lôn trắc phi nương nương đã mất kia có lẽ có đôi chút thật tình, nhưng năm dài tháng rộng, bên cạnh có đàn oanh oanh yến yến vờn quanh, phai nhạt tình cũ luôn là chuyện khó tránh khỏi.

Quá mấy ngày ... lại qua mấy ngày nữa, có lẽ đệ sẽ quên mất vị công chúa Giao tộc kia cũng không chừng...

Nhưng không một từ ngữ nào có thể khuyên giải an ủi hết. Từ đó về sau, mỗi lần Nhi ca đến ám doanh U Minh Thiết Kỵ lại luôn không chịu đi theo hần đi cùng. Không có ý chỉ của phụ đế, hần cũng không thể tùy ý hạ giới, nghĩ lại, tình cảnh của hần cũng không khác gì vị Vương tử trong Phượng Tê Cung kia.

Những đêm xa cách nhớ nhung tưởng niệm, bị giày vò như thế nào, mùi vị ấy sao hần lại không rõ chứ?

Nhưng hai vị huynh trưởng này cũng thật khiến hần thất vọng. Đường như mang theo sự giận dữ, hần chất vấn: “Đại vương huynh, cho dù huynh đối với con ngốc điên kia tình thâm nghĩa trọng, nhưng cũng không được coi nhẹ sự phò thác của phụ đế, dáng vẻ này thật giống như tiểu cô nương?” Đường đường là con trai Thiên Đế, lại là chức phận coi nhẹ trách nhiệm, chẳng qua chỉ vì một nữ tử, truyền đến tai người trong tộc, không khỏi sẽ trở thành chuyện khiến người khác chê cười.

Lời nói này của hần không hề mang ý khích lệ tiền Thiên Đế bệ hạ kia, Đại vương huynh Nhạc Kha vốn bị bệnh một thời gian đột nhiên hai mắt phát sáng, sắc bén như chim cắt, bình tĩnh hỏi: “Hay là Tam đệ muốn ngai vàng Thiên Đế này?”

“Ngai vàng Thiên Đế ai mà không muốn chứ?” Hần trả lời như vậy, nghĩ thấy Đại vương huynh ắt sẽ giận dữ, nào ngờ y lại thở phào một cái, như trút được gánh nặng, phẩy phẩy tay, bảo hần lui ra.

Hần nói muốn ngai vàng, chẳng qua chỉ là thuận miệng nói dối thì đúng hơn. Trời mới biết hần từ nhỏ đã không thích đọc sách, cũng chưa từng chịu giáo dục nghiêm khắc để chuẩn bị cho ngai vị, vì là đứa con nhỏ nhất, không có phiền não của việc kế vị, lại được phụ đế Tiên Nghiêu và mẫu hậu sủng ái nhất, Nhị ca Lăng Xương nói hần kiêu căng nhưng thật ra, ngược lại thì rất đúng với câu “không học vấn không nghề nghiệp ăn chơi trác táng”. Nhưng Nhị ca từ trước đến nay luôn được phụ đế coi trọng, luôn tránh xa nhi nữ tình trường, Đại vương huynh Nhạc Kha được ủy thác trọng trách thế nhưng đều bị ngốc điên làm cho thất hồn lạc phách, hoàn toàn không chịu trách nhiệm đảm đương, thật khiến hần tức giận.

Nhưng mà có đôi khi, giải thích còn mệt mỏi hơn so với không giải thích.

Hần im lặng xoay người rời đi.

Không lâu sau, đến khi thành Tu La truyền ra tin tức công chúa Tu La sắp tổ chức đại hôn, Thiên Đế bệ hạ bệnh lâu ngày nằm trên giường nghe nói sắp hôn phi phách tán cũng khỏe lại, ngay lúc hần nghĩ Đại vương huynh đã thoát khỏi tình huống giống như mình lúc trước, nào ngờ ngày thứ hai Thiên Đế đã mất tích, chỉ để lại một phong thư truyền vị cho hần.

.....

Vị công chúa Tu La bị hần gọi là tiểu ngốc điên kia, hiện nay đang tân hôn cùng vị hôn phu ngọt ngào tình cảm, có khi nghe thấy tiếng hét của Tu La Vương từ trong cung điện vang vọng xa xa lên tận không trung. Tên xảo quyệt Nhạc Kha có thể dễ dàng đoạt đi phân nửa lực chú ý của con gái, tựa hồ từ nhỏ đã không hợp với vị Tu La Vương dũng mãnh bất phàm rộng rãi độ lượng này, mới trước đây còn cùng ông tranh vợ, khi trưởng thành lại giành con gái với ông, quả thật không có nửa khắc yên tĩnh.

Mọi người bên cạnh đều bị dáng vẻ nhã nhặn lịch sự của tên tiểu tử này lừa gạt, còn tưởng Vương anh minh nhà mình gần đây giở tính trẻ con cáu kỉnh, chỉ có ông hiểu rõ dụng tâm hiểm ác của tên tiểu tử này, chính là muốn khiến ông hoàn toàn trở thành một người cô độc.

Tu La Vương Nhiếp Phần cả đời quang minh, gặp bọn đạo chích đều dùng một quyền tiêu diệt, duy nhất dụng phải vị tiền Thiên Đế bệ hạ này thì đành bó tay chịu trôi.

Kể mà lúc còn nhỏ đã giả dối vô lại, vô liêm sỉ, nghĩ ra đủ thứ để thu hút sự chú ý của Bích Hoàng, ngày thành thân mặc dù không ngăn, nhưng thế giới ngọt ngào của hai người chung quy vẫn phải gắn liền với tên tiểu tử dính như hồ keo, vứt cũng không vứt được, khiến ông phiền não gấp bội. Sau đó ông lấy lý do kể này là đứa trẻ không có cha mẹ dạy bảo, xưa nay chỉ được cưng chiều sợ rằng sẽ hư hỏng nên rất cục thành

công đá hấn vào doanh trại tiên phong của tộc Tu La để đánh đấm rèn luyện, lúc này ông mới có những ngày tháng thanh tịnh.

Chẳng qua quá khứ trong nháy mắt dường như vẫn chưa trôi xa, ông từ trong giấc mộng mê lương dài đằng đẳng tỉnh lại, Loạn nhi tìm về còn chưa đến ngàn năm, tên tiểu tử này liền chường mặt mang theo hai vò rượu tìm tới cửa.

Khi đó trong thành Tu La vang vọng tiếng cười đùa hào hứng, nơi nơi đều là tiếng chúc mừng, mọi người đang chuẩn bị đại hôn của công chúa. Tên tiểu tử nhà Thôi Phục, ông nhìn thấy hấn từ nhỏ đến lớn, bộ dáng tính tình cũng coi như trong ngàn vạn người tộc Tu La mới chọn được một người, so với Hùng Lực tính tình ôn hậu cứng nhắc thì hấn đối với nữ tử có vài phần thoải mái hào phóng hơn, cho dù mang danh có chút phong lưu nhưng trong mắt ông cũng có thể xem là có nề nếp.

Lúc thủ vệ cửa thành tiến đến bấm báo, ông vỗ án thư, tức giận nói: “Xách tiểu tử kia lại đây cho bổn vương. “Hấn lừa gạt tiểu công chúa nhà mình rời khỏi nhà, lại khiến cho con bé dầm mình trong mưa to khóc lóc trở về nhà, ông đã hận không thể đập nát Phù Vân Điện của Thiên giới, vạn lần cũng không ngờ hôm nay tên tiểu tử này lại to gan lớn mật tự mình mò đến cửa.

Thủ vệ cửa thành nghĩ Vương nhà mình đã tức giận đến đầu óc lú lẫn mới muốn hấn xách người đến. Người ấy không phải ai khác mà chính là Thiên Đế đệ hạ tôn quý hiện đang đứng đầu các tộc, nếu xách đến không biết có khơi mào chiến tranh giữa hai tộc, dẫn đến phá hủy hôn sự của công chúa hay không, nên không khỏi do dự. Cũng may Thiên Đế đệ hạ bị gọi là ‘tên tiểu tử’ kia rất phối hợp, hoàn toàn không chống cự, khoanh tay chịu trói, ôm hai vò rượu ngoan ngoãn để vị đại hán này xách vào trong Thất Diệp Đường.

Trong Thất Diệp Đường, Tu La Vương ngồi trên vương tọa cao cao, mắt hổ trừng lớn, ánh mắt sắc bén tựa như dao quét qua quét lại trên gương mặt của vị Thiên Đế đệ hạ đương nhiệm, chỉ thấy gương mặt của hấn luôn hi hi ha ha tươi cười vắng nước bọt về phía mình, nhin không được hừ hai tiếng bằng giọng mũi: Ánh mắt Loạn nhi bị sao vậy? Phu quân bản thân lựa chọn lại là một tên tiểu tử không mặt không da, thật khiến người ta đau lòng mà!

Ngày ấy Nhạc Kha nghe công chúa Tu La công chúa sắp gả cho Ma Lạc con trai của Thôi Phục trọng thần trong tộc Tu La, sợ Tu La Vương không chịu đồng ý cho hấn vào thành. Hiện giờ có thể bình yên đứng ở trên Thất Diệp Đường nên đã nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hấn rất hiểu Tu La Vương, luôn luôn khinh thường thủ đoạn, đối với kẻ địch quá mức chính khí nghiêm nghị như thế, mới đón đầu đã ra sức đánh thật không phải là thượng sách, chắc chắn sẽ thua. Lại nói, đánh chính diện với Tu La Vương, bất kể thắng hay thua thì chỉ sợ trong lòng tiểu ngốc điệu sẽ có khúc mắc. Việc này chỉ có cách đánh đòn tâm lý mới là thượng sách. Trong lòng hấn âm thầm tính kế, hiếm khi chú trọng cấp bậc lễ nghĩa, trịnh trọng thi lễ với Tu La Vương, không ngờ người đàn ông ngồi trên vương tọa kia lạnh lùng nói: “Thiên Đế đệ hạ hành lễ với bổn vương, thật sự bổn vương không dám nhận!” Người cũng chẳng hề động, thản nhiên nhận lễ này.

Trong lòng hấn cười thầm, trên mặt lại có chút giấu giếm, cực kỳ cung kính quỳ xuống đất, đầu tiên là vô cùng đau đớn nhớ lại chỗ sai trái của mình trước kia, ví dụ như đem tân hôn Tu La Vương quần quít lấy tân nương thì hấn cố ý bày trò đùa dai lại đổ lỗi vì tuổi còn nhỏ, đại đột chẳng hiểu chuyện vân vân, tiếp theo cảm nhận sâu sắc chuyện tự mình bắt cóc con gái cưng của Tu La Vương là một chuyện xấu xa, tính lại tự trách, tổng kết lại chuyện này là vì khó kìm lòng nổi, không muốn xa cách với người trong lòng, lại nhỏ mấy giọt nước mắt cá sấu, chảy nước mắt tỏ vẻ đau khổ, tuy rằng Thanh nhi hiểu lầm hấn, nhưng nếu nàng đã lựa chọn nam nhi vĩ đại Ma Lạc, thiết nghĩ Ma Lạc khẳng định có thể mang lại cho nàng cuộc sống hạnh phúc. Lại trịnh trọng nói rõ, lần này đến chỉ là muốn phân trần rõ ràng thù xưa oán cũ trước kia với Tu La Vương, tiện thể chúc mừng đại hôn của công chúa Tu La, nỗi lòng tan nát tinh thần rã rời, lần cuối cùng tận mắt nhìn người mình yêu mặc hi phục.

Tu La Vương có trái tim nhân hậu anh minh thẳng thắn khẳng khái Tu La Vương vô số lần đối mặt với bọn đạo chích chưa từng nương tay, nay đôi mắt dịu dàng trái tim nhin không được mà sụp đổ một mảnh nhỏ...

Tuy rằng chỉ một mảnh nhỏ, nhưng đủ để Nhạc Kha có cơ hội chen vào, dùng ngữ điệu cực kỳ cung kính và đáng vốc tiêu tụy mà mấy vạn năm chưa từng thể hiện trước mặt ông, thỉnh cầu: “Nhạc Kha tự biết trước

đây mình ngu dốt, nhiều lần khiến Tu La Vương khó xử, nay đã hoàn toàn tỉnh ngộ, cố ý từ chỗ Bách Hoa Tiên Tử của Thiên giới lấy hai vò Bách Hoa Tửu đến bồi tội với Tu La Vương ...”

Mọi người đều biết, ngoại trừ ái nữ Thanh Loan, Tu La Vương Nhiếp Phần còn có một nhược điểm chí mạng, đó chính là rượu.

Bách Hoa Tửu của Bách Hoa Tiên Tử chính là rượu ngon số một trên trời dưới đất, nhưng vì Thiên giới và tộc Tu La từ trước đến nay không hợp, cho nên rượu ngon này Tu La Vương cũng chỉ mới nghe tiếng mà thôi.

Thiên Đế Nhạc Kha và Tu La Vương vui vẻ nâng cốc.

.....

Hôm đó, người hầu cung tỳ luôn canh giữ trong Thất Diệp Đường đều được cho lui ra ngoài. Gã người hầu bị đuổi ra cuối cùng nhớ lại, lúc ấy hai người đều tự nâng một vò Bách Hoa Tửu, ngồi trên bậc thềm bằng gạch vàng của Thất Diệp Đường, dường như cạn ly tiêu tán thù hận.

Chỉ có Phương Trọng núp sau bóng tối cười trộm mới biết được, đêm đó trong Thất Diệp Đường đã xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng Nhạc Kha từng chính miệng thừa nhận với tân nương tử rằng đã hạ được tên Ly Hồn với Tu La Vương, nhưng tiểu ngốc điệu đang đắm chìm trong ngọt ngào này tuyệt không biết, ngày đó sau khi Tu La Vương uống hết vò rượu thì thần trí có chút không rõ ràng, Nhạc Kha lại dùng chú ngữ hỗ trợ, chỉ chờ đến khi ánh mắt của Tu La Vương lộ ra nét ngây ngốc thì tiểu tử kia mới thu tay.

Phương Trọng đứng ở phía sau rèm bên hông điện, nín thở nhìn ánh mắt Nhạc Kha phát sáng đầy hứng khởi, đầu tiên là ở vổ vổ hai cái trên đầu nhạc phụ tương lai, kế đó liếc nhìn xung quanh rồi nghiêm trang, thậm chí nói: “Quả là một người thành thật!” Khiến nàng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

... Đây có được xem là lời khen ngợi khá đặc biệt?

Sau đó lại nghe hân đường như buồn rầu vạn phần nói: “Đáng tiếc người thành thật quá cứng nhắc, rõ là muốn chết!”

117. Chương 117: Hậu Ký 2 . . .

Ngày thứ hai, Tu La Vương ở chính đường tuyên bố hủy bỏ hôn lễ của công chúa và Ma Lạc, đổi thành công chúa gả cho Nhạc Kha, quần thần đều ồ lên, không nghĩ đến Vương từ trước đến nay hết lòng tuân thủ lời hứa vì sao lại nói một đằng làm một nẻo?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhạc tiểu tử mỉm cười nhẹ nhàng tiến đến bái tạ nhạc phụ tương lai, Ma Lạc nhảy dựng lên muốn quyết đấu, tình cảnh hỗn loạn rối ren vô cùng.

Sau này khi Phương Trọng trên đường đi đến Bích Hoàng Điện, nghĩ thấy những ngày gần đây công chúa bị mọi người che mắt, ngày càng hay nổi giận, không khỏi âm thầm cao hứng.

Nhạc tiểu tử và công chúa thành thân, ít nhất nàng cũng cảm thấy vui mừng cho họ.

Về phần Vương, cho tới bây giờ vẫn là người độ lượng, có lẽ không lâu sau, người sẽ vui vẻ tiếp nhận cuộc hôn nhân này.

Đương nhiên, mong ước bao giờ cũng tốt đẹp.

Nhưng vị Tu La Vương trước nay luôn anh minh thần võ nay phải gánh lấy ác danh, sau khi trắng trợn lo liệu hôn sự của con gái xong thì vào ngày thứ hai sau tân hôn đã giận không kiềm được vì phát hiện mình bị mắc bẫy, đối với tên tiểu tử dối trá, vị tiên Thiên Đế nay đã là con rể của ông thì không hề có chút hòa khí.

Đáng tiếc tiểu tử này hiện giờ quá mức gian xảo, không còn là tiểu nhi tóc để chỏm, mặc cho ông trêu chọc quăng vào trong doanh trại mài luyện. Vợ chồng tân hôn vốn rất ngọt ngào, như hình với bóng cũng là chuyện thường, cho dù ông hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhưng cũng chưa từng để cho tên tiểu tử này ném trái cực khổ, chỉ trừ cái bàn đã bị ông đập nát mà thôi.

Không lâu sau, rốt cục ông cũng nghĩ ra một kế, mỗi ngày đều bảo cung thị mời công chúa đến Thất Diệp Đường thảo luận chính sự. Tuy rằng mỗi ngày thấy con gái ngáp liên tục, ngồi trên vương tọa mà dáng vẻ ngã trái ngã phải, ông ít nhiều cũng có chút đau lòng, nhưng là... ừ.. có con gái ở bên cạnh vẫn an tâm hơn.

Tiên Thiên Đế thật vất vả mới vứt bỏ được đế vị rốt cục chỉ trải qua được vài ngày yên ương song túc liền bị vị nhạc phụ Tu La Vương này đại sát phong cảnh, cướp nường tử đi thảo luận chính sự. Nhưng mấy vạn năm đấu đá, so dũng khí, hấn sớm đã lần mò ra được trọn vẹn kinh nghiệm đấu tranh, vì rạng sáng mỗi ngày không bị người ta quấy rầy giấc mộng yên ương nên hấn quyết định thật nhanh khiến cho nường tử thăng cấp thành mẫu thân.

...Nhạc phụ đại nhân của ta, dù sao ngài cũng không thể kéo phụ nữ có thai đến thảo luận chính sự chứ?

Sao hấn ngờ rằng lần tính kế này đều nằm trong lòng bàn tay Tu La Vương, vừa biết con gái có thai, liền nhanh chóng không hề thương lượng cũng chẳng chừa chút thời gian nào đã đến Minh Sát Điện đón con gái quay trở về sườn điện của Tư Hoàng Điện an thai, theo hầu bên cạnh có đến mười mấy ma ma, bất cứ lúc nào cũng chú ý hướng đi của công chúa.

Bị ngăn cách bên ngoài Tư Hoàng Điện, mỗi ngày thời gian thăm hỏi chỉ trong giây lát, trong lòng Phò mã Nhạc Kha hối hận vạn phần, không rõ vì sao lúc trước mình không lừa tiểu ngọc diệu kia đi trốn chứ?

Hiển nhiên lúc này bỏ trốn đã không kịp nữa rồi!

Mỗi ngày Tu La Vương ra khỏi cửa điện đều nhìn thấy đôi mắt trông chờ của tên tiểu tử đang liếc vào trong điện, vành mắt thâm đen, rõ ràng lại là một đêm không ngủ, trong lòng không khỏi dấy ý vạn phần, hiếm khi hòa khí tiến đến vỗ vỗ bờ vai hấn, hòa nhã nói: “Phò mã sao không chịu nghỉ ngơi cho tốt?”

Nhạc Kha nghiêng rằng nghiêng lợi thoát ra tiếng gọi từ kẻ rằng: “Phụ thân, chào buổi sáng!”

Tu La Vương có vẻ hưởng thụ vô cùng, kéo tay áo sau của Nhạc Kha vừa xách hấn đi vừa hạ lệnh: “Công chúa có thai, năm nay tuổi của bốn vương cũng đã xế chiều, tự cảm thấy tinh lực của mình không còn như xưa, từ nay trở đi Phò mã thay thế công chúa cùng bốn vương thảo luận chính sự.”

Nhạc Kha không tự chủ được mà bị kéo đi càng ngày càng xa Tư Hoàng Điện, trong lòng rơi lệ thành sông...

Phương Trọng từ cửa đại điện vội vàng trở về, bước vào trong báo cáo với người phụ nữ mang thai đang ngồi ngay trước bàn với sự đồng cảm vô hạn: “Công chúa, Vương thượng mời phò mã đến Thất Diệp Đường thảo luận chính sự.” Tuy rằng từ “mời” này có hơi khác xa với sự thật.

Vị phụ nữ mang thai kia ăn uống rất tốt cũng chưa từng dừng lại, dốc sức nuốt thức ăn trong miệng xuống, cuối cùng thở phào một cái, than thở: “Rốt cục cũng được thanh tịnh.” Lại có chút buồn rầu thành tâm lãnh giáo Phương Trọng: “Phụ thân và phò mã cả ngày tranh đấu, có phải thường ngày quá an nhàn không? Thiên Đế hiện giờ là Đồng Sa nghe nói tính tình không tốt lắm, có nên phái người trêu chọc một chút không, có đánh nhau thì hai người này cũng không rảnh đấu đá với nhau nữa?”

Phương Trọng: “.”

Ngay lúc Nhạc Kha bị Tu La Vương vút ột đồng tấu chương đề nghị, can ngăn, miệt mài đau khổ làm việc thì Thiên Đế đương nhiệm Đồng Sa bệ hạ đang ở Càn Đức Điện cũng cực kỳ tức giận, trừng mắt nhìn chồng công văn vĩnh viễn phê không hết, gần như sắp phát điên.

Tính tình của hấn vốn không được tốt lắm, mấy ngày gần đây lại sút đầu mẻ trán.

Ai cũng không thể trông cậy vào một kẻ vốn không biết gì trong nhất thời có thể tinh thông hiểu thấu tất cả. Xử lý chính vụ là công việc cần đến sự huấn luyện buồn tẻ qua hàng năm hàng tháng. Hiện nay mặc dù Thiên giới do Đồng Sa bệ hạ nắm quyền, nhưng đám cự thần tử đều là bậc gia gia, chú bác của hấn, vô cùng kỳ vọng hấn có thể thành tài. Thiên Đế bệ hạ không hiểu cũng không sao cả, nhật nguyệt trên trời còn dài lâu, mỗi ngày cứ học cho tốt, chăm chỉ học sẽ có ngày.

Thiên Đế bệ hạ được trao kỳ vọng vô cùng trịnh trọng này, từ nhỏ chính là nhân vật nhìn thấy sách đã đau đầu...

Nhưng vì để hấn sớm yên vị nên đã hạ lệnh, tiền thái tử điện hạ Lăng Xương không được bước vào thiên đình nữa bước, muốn cầu cứu vị ca ca đã từng che chở cho hấn từ khi còn nhỏ, rõ ràng là một ý tưởng cực kỳ không hiện thực.

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách hấn.

Tuy rằng từ nhỏ nhị ca sống dưới sự kỳ vọng của vạn chúng, mà bản thân y cũng chăm học khổ tu, xử lý chính vụ luôn luôn biết tiến thoái có thừa. Nhưng y hoàn toàn chưa từng kể thừa tính phong lưu đa tình của phụ đế, thậm chí còn kém nhạy bén về lĩnh vực này.

Mãi đến sau khi dùng ảo thuật thử tiểu ngọc điều, có một ngày y buồn rầu cầu hấn trợ giúp: “Tam đệ, hình như... hình như ta thích ngọc điều rồi ...”

Khi đó trong lòng hấn suy nghĩ: Nhị ca, thì ra huynh cũng có ngày hôm nay!

Tiểu ngọc điều kia trước giờ bị hấn giày vò trêu chọc. Mặc dù trên mặt nàng luôn biểu hiện sự hèn mọn kính cẩn nghe theo, nhưng trong đôi mắt tròn xoe luôn đảo tròn lại không có một tia sợ hãi, tuy rằng đó là đôi mắt đen láy, khác xa đôi mắt màu lam trong ký ức, nhưng không biết vì sao, mỗi lần kích thích ngọc điều kia mất đi lý trí, trong thần sắc đều là vẻ bất khuất kiên cường, chung quy có thể khiến hấn nhớ đến tiểu công chúa Giao Nhân kiên cường nơi đáy biển— Hồng Ngạc của hấn.

Nhưng dù sao ý nghĩ như vậy cũng chỉ thoáng vụt lên trong lòng, lúc nhị ca cho rằng hấn đã dần dần quên mất Hồng Ngạc, hấn lại thần nhiên nói: “Chẳng qua chỉ là một con chim loan, hiện giờ vừa đúng lúc thử linh điều tộc Xích Diễm đến, mà thân phận của ngọc điều này cũng rất nhạy cảm, chỉ bằng ca ca đi cầu xin phụ đế, chỉ nói cưới nàng càng dễ dàng áp chế Tu La Vương, phụ đế tất nhiên sẽ đồng ý. Chuyện mà phụ đế đã đồng ý thì thử linh Phượng tộc kia cũng không dám không chịu.” Từ đầu đến cuối, hấn chưa từng nhắc nhở vị nhị ca đầu óc đã có chút mê muội này rằng trên hết phải hỏi ý kiến của con ngọc điều kia trước.

Ngọc điều ngày thường thoát nhìn lúc nào cũng ngủ không tỉnh, luôn kéo chỗi ra phía sau hoa viên rồi chuồn đi chơi, kì thực nhân nhĩ xem cá đấu chim, hấn đánh cuộc nàng cũng không phải dạng tính tình nhẩn nhục chịu đựng.

Thật ra không cần đánh cuộc, qua vô số lần đánh nhau với nàng thì đáp án đã bày ra rất rõ ràng.

Quả nhiên khơi dậy phản kháng kịch liệt của nàng, nhất quyết kháng cự hôn nhân như đinh đóng cột.

Cũng chưa từng nể mặt thái tử Thiên tộc, rốt cục trở mặt nhìn ý trung nhân vỗ cánh bay cao, tung tích khó tìm.

Khi đó hấn cũng không thể đoán được mọi chuyện sau này, kinh ngạc nhất là lúc tiểu ngọc điều lao ra khỏi Trấn Tiên Tháp cất giọng ca vàng: thì ra, tiếng ca của ngọc điều này tuyệt không hề thua kém Hồng Ngạc.

Trải qua năm tháng khó khăn, cuối cùng hấn cũng có cơ hội gặp được Hồng Ngạc của hấn.

Khi đó, Giao Vương đã bị diệt, Thiên tộc động binh đối với Giao tộc đã không phải lần đầu tiên, nhưng là lần cuối cùng.

Tuy nói U Minh Kỳ Binh bị Tu La Vương tiêu diệt, nhưng chuyện tìm kiếm tàn binh Giao tộc vẫn chưa hề dừng lại. Hấn cùng với nhị ca dẫn theo chúng thiên binh thiên tướng truy kích tới thành San Hô, phố xá tĩnh lặng, không còn là thành thị náo nhiệt mà nhiều năm trước kia cô gái ấy đã từng dẫn hấn đi qua.

Lòng hấn không yên đi về phía hoàng cung, vừa cầu nguyện đừng gặp Hồng Ngạc, vừa trông ngóng có thể nhìn lại khuôn mặt của nàng lần sau cùng. Dáng vẻ lo lắng tâm trạng gấp gáp, vận mệnh đưa đẩy, đến nụ cười còn sót lại của hấn cũng vỡ tan.

Tuy rằng hoàng cung Giao tộc sớm đã vắng vẻ, nhưng trên đài tế thần của Giao tộc có một cô gái tóc bạc mắt lam yên lặng ngồi đấy. Cô gái kia đau buồn vô cùng, khi thấy rất nhiều thiên binh thiên tướng tiến đến, cũng chưa từng kinh sợ chạy trốn, nàng chỉ thần nhiên cúi đầu, cùng Đồng Sa đang từng bước đi đến đưa

mắt nhìn nhau, thản nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng như thể hoàn cảnh trước mắt không phải là tình cảnh nước mất nhà tan, dịu dàng nói: “Thì ra là chàng. . . .”

Thì ra là chàng, dẫn binh giết phụ vương của ta, diệt tộc của ta, nay lại muốn huyết tẩy thành Giao tộc của ta?

Đồng Sa đứng yên tại chỗ, bỗng nhiên trong lúc đó mất hết sức lực, bất động không hề tiến lên nửa bước. Hắn rất muốn biện bạch một câu: không phải ta.

Không phải ta dẫn người tới! Là nhị ca của ta mang binh đến, là phụ đế của ta ban ý chỉ...

Nhưng môi hắn vừa động hai cái, lại không có âm thanh phát ra, không thể nói ra một chữ.

Hồng Ngạc cúi đầu hít một tiếng: “Ta chờ chàng rất lâu rồi... Lâu đến mức ta cứ nghĩ chàng sẽ không quay lại...”Giống như một nữ tử e ấp cúi đầu oán giận tình lang quên ước hẹn, mang theo chút hờn dỗi và oán trách, mỗi một lời đủ để khiến cho tình lang tri độn kia xấu hổ đến độ hận không thể nghĩ hết biện pháp để bồi thường cho những uất ức mà nàng phải chịu.

Thật sự là tình lang ư?!

Chính là, lúc chàng đến lại cầm trong tay kiếm sắc, còn dẫn theo một đám hung đồ lăm lăm kiếm bén trong tay.

Nàng nhẹ nhàng vẫy tay với hắn: “Chàng lên đây đi... Ta vẫn muốn dẫn chàng đến đài tế thần...”

Đài tế thần của Giao tộc sẽ phù hộ cho đôi nam nữ có tình trọn đời không chia lìa, có thể cùng đi đến đài tế thần đều là những cặp vợ chồng sắp thành hôn.

Dường như không hề suy nghĩ, hắn đã nhảy lên, thả người trên đài tế thần.

Đôi môi anh đào của cô gái vẫn đỏ tươi như trước, mùi hương trên người vẫn như cũ, nhẹ đến gần, hơi thở như lan: “Ta cứ nghĩ chàng sẽ không đến...”Đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo nắm chặt lấy bàn tay cầm kiếm của hắn, kéo về phía trước đâm một nhát... Hắn nghe được tiếng da thịt bị cắt, âm thanh vốn rất nhỏ, nhưng vào tai lại giống như tiếng sấm.

Hắn mờ mịt cúi đầu, như thể vẫn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Váy dài làm từ giao tiêu sa màu trắng nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ, cô gái ghé vào bên tai hắn nói câu sau cùng: “Phụ vương của ta, vẫn không biết vì sao điển tịch bị mất trộm... Ta thật sự hối hận...

118. Chương 118: Hối hận 3

Hối hận vì quen biết hắn?

Hối hận dẫn hắn đi tới thành San Hô mà người ngoài khó tìm thấy?

Nàng bị sự áy náy trong lòng và đoạn tình kia giết chết. Lúc tất cả những người còn sống sót trong tộc trốn vào mật thất thì nàng lại thừa dịp loạn lạc mà trốn ra, cố ý phải đợi người kia.

Nàng đến chết cũng không dám tin, người có mối thù giết cha diệt tộc với nàng chính là người thiếu niên mà nàng từng yêu say đắm, đau khổ chờ đợi.

Hồng Ngạc của hắn, cuối cùng đã hóa thành bọt nước, tan biến trên mặt biển.

Nhưng hắn không thể quên, ngày đó lúc đi đến thành San Hô tiêu diệt tàn dư của Giao tộc, nhị ca từng hạ lệnh: “Tam đệ, đệ từng đi đến thành San Hô, lần này do đệ dẫn đường?”

Nhị ca, người từng nói với hắn câu ấy, không thể tha thứ được, hạ chỉ cấm y không được bước vào Thiên giới nửa bước, không bằng nói là hắn không thể tha thứ cho chính mình. Trên đời này còn có một loại cảm

xúc gọi là giận chó đánh mèo. Nhưng người ấy vui vẻ chịu đựng, cũng chưa từng có lời oán giận nào. Một khắc kia khi tự do bước khỏi A Tỳ Đại Thành, mấy ngàn năm sau cũng chưa từng rời khỏi U Minh giới.

Hắn đứng trên đám mây cao cao, phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ, lục giới ai cũng tôn kính hắn, lẽ ra nên vui sướng, nhưng mà chỉ có bản thân hắn biết, trở lại Cẩn Đức Điện, ngồi trên ngai vàng Thiên Đế, nội tâm của hắn có bao nhiêu hoảng loạn, có bao nhiêu trống trải.

Có tiểu tiên quan báo lại, mấy ngày gần đây Tu La Vương và cháu gái Dự Diên đến U Minh giới thăm bạn, cùng Nhân Thánh Đại Đế chơi cờ bên bờ sông Vong Xuyên, người ngồi cùng đứng là Lăng Xương, vị nhị ca kia của hắn.

Trước mặt hắn, là chồng công văn như núi, vĩnh viễn có xem cũng xem không hết.

Rốt cuộc ai mới là người bị phạt xuống A Tỳ Đại Thành chịu hình đây, ngay chính hắn cũng hiểu rõ tình hình đảo lộn này.

Lăng Xương đã thoát khỏi biển khổ, giờ phút này đang hái hoa bĩ ngạn đỏ tươi chơi đùa với tiểu cô nương vừa mới hóa thành hình người. Tiểu cô nương kia mặc áo choàng nhỏ màu đỏ như lửa, trên đầu dùng dải lụa hồng buộc thành hai bím, gương mặt nhỏ tròn tròn, đôi đồng tử linh động, trong mắt tràn đầy cảnh giác, tuy rằng liếc nhìn chằm chằm đóa hoa bĩ ngạn đỏ như máu trong tay hắn, nhưng thân hình nhỏ theo bước chân bước tới của hắn mà lùi về phía sau hai bước, cắn chặt môi, sau một lúc lâu mới tỏ vẻ mạnh mẽ quát: “Đứng lại! Người là ai?”

Nam tử có gương mặt xinh đẹp, vẻ mặt an nhàn khoe môi âm thần co rút, thật không thể hiểu con gái của tiểu ngọc điều từ nhỏ sinh trong hủ mật, vì sao vẫn có dáng vẻ cảnh giác như con thú nhỏ trong núi thê? Con bé có vài phần giống mẫu thân của mình, người bên ngoài đối tốt với con bé, con bé cứ cân nhắc mãi, nhưng vẫn không dám nhận, dù sao cũng khiến cho lòng người cảm thấy thất bại, nhưng hiện giờ, tất cả đều hóa thành nụ cười nhạt, tựa như mây mỏng gió nhẹ.

Đợi đến khi hắn tổn hết nửa canh giờ trấn an tiểu cô nương này, tỏ vẻ hắn không hề có mục đích bất lương, sau khi có ý đồ hồi lộ mới khiến cho tiểu cô nương mới năm trăm tuổi này ôm một bó hoa to giả vờ đáng vẻ ông cụ non kiểng mũi chân thử vỗ vai hắn, kết quả có chút ảm đạm khi phát hiện ra chiều cao của mình không đủ, dùng cảm ám chỉ Tu La Vương tiên nhiệm đang cùng Nhân Thánh Đại Đế chơi cờ cách đó không xa đang thua thê thảm đến độ phải vò đầu bứt tai, thở dài nói: “Thức thức người không cần ngạc nhiên, ông ngoại thích dẫn theo ta đi chung quanh, phụ thân lại luyện tiếu, muốn ta luôn ở bên cạnh phụ thân, cho nên mỗi lần nhận được lễ vật của phụ thân và ông ngoại đều phải hỏi rõ ràng có điều kiện gì, Diên nhi cũng không thể tùy tiện đồng ý yêu cầu của nam tử.”

Nhiếp Phần liếc nhìn cháu gái bảo bối một chút, nghi hoặc nói: “Lăng Xương tiểu tử này ở U Minh giới cũng mấy ngàn năm rồi, sao ta thấy hiện giờ càng ngày càng thanh tĩnh không có chí tiến thủ? Hắn sẽ không âm thầm tính toán gì chứ?”

Nhân Thánh Đại Đế nhặt lên một quân cờ “Ba” một tiếng phá hủy đường lui của Nhiếp Phần, chậm rãi trả lời: “Tiểu tử này nói sinh tử luân hồi, đây là điểm cuối, hắn đã dừng lại tại điểm cuối cùng.”

Dù sao thần tiên cũng không nhập luân hồi, chỉ cần tiểu tử này không phải chờ con gái nhà mình thì hắn muốn dừng đâu cũng được, dừng bao lâu cũng thể, chẳng có can hệ gì đến ông. Nhiếp Phần thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó mới chậm chạp phát hiện bàn cờ này mình thua rồi.

Con gái của ông, từ sau khi sinh hạ tiểu bảo bối Dự Diên đã bị ông đẩy lên ngai vàng Tu La Vương, còn mình dẫn theo cháu gái nhỏ đi dạo chơi khắp nơi. Nhạc Kha mong ngóng con gái chào đời hết năm trăm năm, lúc bé sinh ra đời còn chưa ôm đủ thì đã bị nhạc phụ đại nhân nhanh chóng mang đi. Lần này vợ cũng không bị cướp đi nữa, nhưng vợ ngồi trên ngai vàng Tu La Vương ba ngày thì đã giả bộ bệnh hết hai ngày để lười biếng, chưa tới nửa tháng, hắn – vị phụ chính vương phu này vô hình chung đã tiếp nhận chính vụ của thành Tu La, mỗi ngày đều bận rộn điên cuồng.

Dự Diên, đứa con gái bảo bối của hắn, giờ phút này đang mở to hai mắt nhìn thức thức trước mặt, ngạc nhiên nói: “Thức thức, thì ra thức biết mẹ của con ư?”

Lăng Xương gật gật đầu, cười nói: “Mẹ của con năm đó rất là cần mẫn...” Cả ngày kéo chổi, cho dù chưa từng làm được bao nhiêu, ít nhất liếc nhìn cũng ra dáng rất chỉ là chăm chỉ?

Nào ngờ Dự Diên lại lộ ra vẻ mặt khinh thường, đánh giá hẳn từ trên xuống dưới một hồi: “Thúc thúc, thúc đừng gạt con nữa. Mẹ con siêng năng cần mẫn? Cả thành Tu La đều biết mẫu thân lười đến mức nhân thần đều cảm phần, tuy rằng làm Tu La Vương, suốt một năm ngay cả Thất Diệp Đường cũng chưa từng bước đến nửa bước, cả ngày trừ ăn ra thì ngủ, may mà có phụ thân giúp người, mỗi ngày bận rộn không ngừng... phụ thân của con cũng quá đáng thương”

Cô bé nhỏ phiền muộn thở dài.

Vương Phu Nhạc Kha mỗi ngày bận rộn đến đầu óc choáng váng, thường ngày còn phải đối phó với những chiến thư do nam nhi tộc Tu La gửi cho tân Tu La Vương, sau khi gặp những thống lĩnh trẻ tuổi hạ thủ không nương tình như Ma Lạc Hùng Lực thay phiên nhau khiêu chiến, mỗi ngày khi phê xong công văn, cước bộ nhẹ nhàng hướng về phía Minh Sát Điện, xa xa nhìn thấy tiểu ngốc điệu đang ngủ trên tấm thảm dày trải dưới bóng cây, không chút phòng bị nằm phơi mình dưới ánh mặt trời, ánh nắng xuyên qua kẽ lá tạo thành những cái bóng lốm đốm in trên mặt nàng, không gian yên tĩnh âm áp hiện tại khó mà có thể hình dung hết, giống như thoát khỏi giấc mộng đã tan vỡ mấy vạn năm trước, cô gái ấy từ nhỏ chân nam đá chân chiêu mà lớn lên, vùng vẫy trong đao phong kiếm kích và những thương tổn trầy trụa do gai đời sắc nhọn, vẻ mặt phòng bị như con thú nhỏ từ trong rừng ra đã hoàn toàn dỡ xuống, thoải mái nhắm mắt, khóe môi hơi cong lên bình yên ngủ say trong đình viện nhà mình, đắm chìm trong giấc mộng đẹp.

Không lâu trước đó có binh sĩ Tu La đến bẩm báo, gần trăm năm nay, thỉnh thoảng có người đứng từ xa chăm chú nhìn thành Tu La, dựa theo dáng người trang phục kia, có lẽ là Giao Vương Ly Quang, nhưng không chờ bọn họ tới gần thì người ấy đã mất bóng dáng. Tưởng tượng bóng dáng yên lặng nhìn chăm chú của người ấy, trong lòng hẳn cảm thấy mình quá may mắn, may mắn là ngốc điệu này lựa chọn hẳn nên người từ phía xa nhìn chăm chú mới không phải là hẳn.

Nhanh nhẹn bước tới, hẳn ngồi xuống, nhẹ ôm ngốc điệu đang ngủ say vào lòng, dường như cảm nhận được mùi hương thạch quỳnh hoa quen thuộc, nàng cọ cọ lồng ngực hẳn, tìm một vị trí thoải mái, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Trở về rồi à?” Căn bản không cần câu trả lời của hẳn, nàng chôn mặt trong lòng hẳn, lại ngủ thật say.

Tim hẳn chưa bao giờ có cảm giác an bình tốt đẹp đến thế.

Nguyên ý cứng chịu nàng, dung túng nàng, mặc nàng đánh mà không đánh lại, nguyên ý nâng nàng trong lòng bàn tay, nguyên ý thay nàng làm hết trách nhiệm đối với dân chúng một thành mà không hề có một câu oán hận, nguyên ý cả đời này che chở nàng trong lồng ngực của hẳn, không để cho nàng lại chịu mưa gánh gió, bị người ta làm nhục, không để cho lòng nàng tràn đầy đau khổ hoảng sợ, không chỗ dựa vào.

Thì ra, trên trời dưới đất, ngàn vạn năm, thứ hẳn muốn chẳng qua là nụ cười không hề lo lắng đề phòng của nàng.

119. Chương 119: Một Vài Ngoại Truyện Nhỏ

1. Chiến Tranh

Gần đây Tu La Vương Thanh Loan vô cùng nhàn chán, thường thở dài: “Vì sau đạo này không có chiến tranh đánh đấm nhau thế?”

Tiểu Dự Diên chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh tò mò hỏi: “Mẫu thân, gần đây người muốn đánh ai à?”

Tu La Vương hiem khi suy tư: “Từ trước đến nay mẫu thân vẫn thấy tên tiểu tử Thiên Đế Đồng Sa kia đáng đánh nhất!”

Tiểu Dự Diên lặng lẽ đến bên mẫu thân mình: “Mẫu thân, kỳ thật con cảm thấy tiểu Ma Lạc của nhà Ma Lạc thúc thúc mới đáng đánh nhất? Hẳn luôn chảy nước miếng đuổi theo phía sau con!” Giờ nắm tay nhỏ

tròn trịa, đăm đăm hai cái lên không trung: “Nếu hần còn theo con, con sẽ đánh cho hần phải kêu cha gọi mẹ!”

Ma Lạc cũng coi như khác người, sau khi hôn sự với Thanh Loan bị Tu La Vương tiền nhiệm Nhiếp Phần hủy bỏ, ba năm sau khi Thanh Loan thành thân thì hần cũng cưới một vị thiếu nữ Tu La xinh đẹp, còn tuyên bố, mình không cưới được công chúa, chắc chắn con mình phải cưới được tiểu công chúa!

Tiểu tử này cũng xem như có số đỏ, lần đầu sinh con đã sinh được một đứa con trai.

Hiện giờ chỉ cần Tu La Vương tiền nhiệm dẫn tiểu Dự Diên du ngoạn trở về thì hần cả ngày sẽ đuổi theo phía sau Dự Diên, cha con hần vẫn làm thủ vệ bảo vệ hoàng cung, cũng là kẻ đầu tiên dùng việc công để làm việc riêng, cố ý làm trái quy định trong cung, luôn mang con bỏ vào hoàng cung, khiến cho tiểu Dự Diên buồn phiền rồi lại buồn phiền.

Con bé kéo kéo ống tay áo của mẫu thân nhà mình: “Mẫu thân, nếu không người giúp con đi giáo huấn tên tiểu Ma Lạc kia?”

Thanh Loan chống trán: “Bảo bối ngoan, mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, nhân dân tự giải quyết, chính phủ cũng không thể can thiệp!”

Tiểu Dự Diên: “Mẫu thân, mâu thuẫn giữa người và tam thức là chuyện trong nội bộ gia đình, người ngoài không được nhúng tay, muốn đánh thức ấy thì vẫn nên hẹn một ngày nào đó, hai người đơn đả độc đấu ở Ngân Hà, cam đoan người dân tộc Tu La và Thiên tộc sẽ vui vẻ đến xem cuộc chiến.”

Thanh Loan: “.”

2. Mẫu thân ngốc

Mỗi lần tiểu Dự Diên theo ông đi ngao du khắp nơi, chung quy có thể nhìn thấy các loại kì trân dị thú, tiểu nha đầu tự cho là kiến thức của mình sâu rộng, càng khinh thường vị mẫu thân cả ngày luôn nằm ngủ đến trời đất tối tăm trên tấm thảm khoa trương ở hậu viên nhà mình.

Vì muốn phổ cập tri thức công dân ấu thân, mỗi lần con bé trở về đều mang theo một đồng lễ vật, trong đó phần lớn là những đồ có thể ăn được. Sau đó, con bé ôm một đồng thức ăn, ngồi trên tấm thảm mẫu thân thường ngủ, xì xào xì xào. Vừa ăn vừa nói chuyện.

Thanh Loan vừa ăn thức ăn của tiểu nha đầu vừa đùa với con bé: “Con nói tuyệt hồ địa cực có đáng vẻ như thế nào?”

Tiểu nha đầu: “Tai nhọn, lông trắng...” Xào xào xì xì...

Thanh Loan thờ ơ thối khí, mở lòng bàn tay ra, nửa trái Vân Quả nàng vừa mới cắn một nửa từ từ biến lớn trong lòng bàn tay, nhảy khỏi lòng bàn tay nàng, nhe răng gặm gừ với tiểu nha đầu, tiểu nha đầu nhảy dựng lên, quăng mắt đồng thức ăn đặt trên làn váy, đáng vẻ sắp khóc chỉ vào con vật kia: “Mẫu thân, đây là Tuyết Lang... Là Tuyết Lang đó...”

Năm ngón tay của Thanh Loan vươn dài ra, tóm lấy cổ Tuyết Lang, kéo qua cắn cổ nó, Tuyết Lang kia dần dần co rút lại, biến trở về thành nửa trái Vân Quả.

Lần sau Dự Diên trở về, lại ngồi ở trên thảm, xì xào lẩm nhẩm...

Thanh Loan không hề để tâm lắng nghe, đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của tiểu nha đầu, xoa xoa nựng nựng hai má, còn không thỏa nguyện dứt khoát vừa hôn vừa véo, tiểu nha đầu đang nói đến húng khởi, thấy mẫu thân chẳng những vụng về, không biết thế giới bên ngoài, hơn nữa còn giả trò với mình, véo cái mặt tròn của mình đau nhức, lập tức đôi mắt long lanh ngập nước.

Thanh Loan thấy lần này con bé có đáng vẻ muốn khóc mà chưa khóc thì trong lòng ngứa ngáy, ôm lấy cái mặt béo tròn của con bé cắn một cái, chỉ nghe một tiếng khóc cực kỳ thê lương kinh thiên động địa của tiểu nha đầu.

Nàng chợt dạ liếc nhìn xung quanh, lúc này nhạc phụ Nhiếp Phần lẫn hiền tể Nhạc Kha đều không có ở đây, nàng cực kỳ yên tâm, cảm thấy mỹ mãn lại thường thức đáng vẻ khóc lóc của con gái, sau đó kéo con gái vào trong lòng, dụ dỗ lừa gạt nói: “Mẫu thân cho con một đám Thái Phụng nhỏ để con chơi nha?”

Dự Diên đang khóc, muốn giận cũng không giận nữa, nhưng vẫn còn nghẹn ngào nói ra yêu cầu trọng điểm: “Mười con Thái Phượng nhỏ ca hát cho con nghe.”

Thanh Loan liên tục gạt đầu, tạo một cái quyết trong lòng bàn tay, túm lấy mười con chim trĩ tu thành tinh ở núi Đan Huyết đến.

Lúc này Dự Diên khóc lớn không ngừng: “Chim trĩ cũng không thể biến thành phượng hoàng!”

Thanh Loan cười lớn, thớm hai cái lên mặt con bé: “Con nói rất đúng!” Lại tạo một cái quyết, không bao lâu đưa tới mười con khỉ tinh, đám khỉ tinh này đang ngủ ở trên cây trong khe núi hoàn toàn không hiểu tại sao trong nháy mắt lại bị dịch chuyển đến đây, nhưng thiên tính hiếu động cũng chưa hề biến mất, lập tức chạy nhảy xung quanh.

Tiểu Dự Diên càng thêm bi phần: “Mẫu thân, người gạt con.”

Thanh Loan vô cùng hứng thú, ôm tiểu cô nương trong lòng một hồi thì túm đến mấy con cò trắng, một hồi lại đem đến mấy con sơn tinh hải quái.

Đợi cho đến khi nhạc phụ và hiền tể Nhạc Kha nghe thấy tiếng khóc vội vã từ Thất Diệp Đường chạy tới, hoàng cung Tu La đã biến thành vườn bách thú, mặc dù tiểu Dự Diên không còn khóc nữa, nhưng thấy ông ngoại Nhiếp Phần đến thì lập tức cáo trạng: “Ông ngoại ông ngoại, vì sao người sinh ra mẫu thân lại ngốc như vậy?”

Nhiếp Phần vô cùng đau đầu nhìn đám sơn tinh hải quái đầy cả sân, nỗ lực uốn nắn ấn tượng sai lầm của tiểu nha đầu: “Mẫu thân của con... Khụ, mẫu thân của con tất nhiên là muốn mang đám thú này đến đây để chơi với tiểu Dự Diên.”

Về mặt của Dự Diên rõ ràng hoàn toàn không chút tin tưởng, ông ngoại xưa nay cương trực công chính vậy mà cũng có tổ về bao che, lại một lần nữa bị phần nhắc lại: “Mẫu thân đã hứa sẽ mang mấy con tiểu Thái Phượng đến ca hát cho con nghe... nhưng mà.” Con bé chỉ vào một đám sơn tinh hải quái, nước mắt lưng tròng, lại lên án: “Ông ngoại, mắt của Dự Diên cũng không bị hư, nơi này có con Thái Phượng nào đâu? –Mẫu thân ngốc, mẫu thân ngốc, mẫu thân ngốc nhất!”

Hai ông cháu vừa nói chuyện vừa đi xa, Nhạc Kha vuốt vuốt đầu nương tử nhà mình, cười vui vẻ, thăm vấn: “Tiểu ngốc điệu, nói đi, vì sao nhất định phải làm cho tiểu nha đầu khóc vậy?” Vừa thi pháp tổng đám sơn tinh thủy quái đi.

Thanh Loan nhặt trái cây tiểu nha đầu làm rớt lên tiếp tục gặm, cười hì hì trả lời câu hỏi của phu quân: “Phu quân có thấy đáng vẻ của tiểu Dự Diên lúc nổi giận rất đáng yêu không? Khóc lên lại càng đáng yêu! Mắt to giống như hai hồ suối trong, đôi môi nhỏ nhắn trơn bóng tựa cánh hoa... À, thật sự là đáng yêu chết được!” Nàng tấm tắc khen ngợi.

Nhạc Kha lau mồ hôi, cắn răng: “Tiểu ngốc điệu, nàng có ý chọc cho con bé khóc à?”

Thanh Loan cực kỳ vô tội: “Bây giờ không chọc cho con bé khóc, sau vài năm nữa con bé sẽ trưởng thành, chẳng lẽ còn vì chút việc nhỏ này mà bị chọc ghẹo sao?” Lại cực kỳ thành khẩn: “Phu quân, không bằng lần sau chúng ta cùng chọc con bé đi? Làm sao mới có thể không để cho phụ thân nhìn thấy, lại khiến cho tiểu nha đầu khóc càng dữ đây?”

Nhạc Kha: “.” Nương tử, ta cực kỳ nghi ngờ liệu có phải nàng rảnh rồi quá không?

Rất nhiều năm sau, tiểu Dự Diên chỉ cần gặp người khác thì sẽ kể lại chuyện mẫu thân mình ngốc nghếch bao nhiêu, ngốc nghếch bao nhiêu, ngốc nghếch bao nhiêu, ngốc nghếch bao nhiêu. vân vân.

— Đứa trẻ đáng thương!

3. Vật hi sinh

Ngày ấy vào đêm Thất tịch ở thế gian, Thanh Loan cực kỳ hy vọng Nhạc Kha có thể tặng nàng một bó hoa, nghe nói vợ chồng ân ái chốn nhân gian thường như thế. Nhưng mà xoay đi ngoảnh lại cũng không thấy bóng dáng của hắn đâu.

Lúc này Nhạc Kha đang đưa con gái Dự Diên dạo chơi mua sắm trong thành Tu La.

Nhạc Kha: “Bảo bối, nghe nói vợ chồng nhân gian đều tặng hoa, hay là phụ thân mua một bó hoa tặng ấu thân con?”

Tiểu Dự Diên gật đầu lia lịa: “Tuy rằng mẫu thân có chút ngốc nghếch, pháp thuật thường không linh nghiệm, nhưng cũng phải dỗ ngọt người.”

Nhạc Kha: “.”

Ai ngờ khi đến cửa hàng bán hoa, tiểu Dự Diên lại mua con thất tinh quy đáng yêu của ông chủ, bộ mai nho nhỏ bơi qua bơi lại trong bể nước, nhất quyết đòi đổi lễ vật: “Phụ thân, con rùa nhỏ này chơi rất vui!”

Chủ tiệm nhìn dáng vẻ của tiểu công chúa như thế cũng liền thoáng nói: “Chẳng qua chỉ là một con rùa, Vương phu cứ mua đi.”

Nhìn vẻ mặt của chủ tiệm, Nhạc Kha không thể nói ra đây chính là lễ vật tặng cho Tu La Vương vào đêm Thất tịch, đành buộc lòng mua về.

Lúc trở về cung, Dự Diên cực kỳ hứng thú nói: “Mẫu thân mẫu thân, phụ thân mua lễ vật tặng người vào đêm Thất tịch này.” Bàn tay nhỏ giấu phía sau lưng, con thất tinh quy kia tuyệt không ngoan ngoãn, nhúc nha nhúc nhích giãy giụa trong tay con bé.

Thanh Loan có chút thẹn thùng, liếc nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Nhạc Kha đang từ phía sau bước đến, (đều đã bao nhiêu tuổi rồi mà tặng quà còn e thẹn, Tam lang ơi, lá gan của chàng không thể to chút sao?) cười tủm tỉm xoa xoa cái đầu nhỏ của Dự Diên: “Lễ vật gì thế?”

“Đảm bảo mẫu thân sẽ thích!” Tiểu Dự Diên đưa con thất tinh quy trong tay ra trước mặt Thanh Loan, mắt thấy gương mặt trắng ngọc của mẫu thân dần dần đỏ lên, cuối cùng biến thành màu đen, con bé kiên quyết nhét con rùa nhỏ đang cầm trong tay vào trong bàn tay cứng ngắc của mẫu thân: “Mẫu thân người cứ từ từ chơi, phụ thân nói chơi rất vui nha!” Ai bảo người biến ra một sân động vật dọa con sợ! Hừ hừ!

Sau đó a đầu chạy mất.

Thanh Loan: “.”

Thật lâu sau, mới nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhạc Kha, đêm nay có lẽ chính sự ở Thất Diệp Đường rất bận rộn, chàng không cần quay về Minh Sát Điện ngủ.”

Nhạc Kha hai mắt rưng rưng, đau lòng uất ức: “Nương tử...” Hai mẹ con nàng đấu với nhau, vì sao lại lôi ta vào làm vật hi sinh?

Thanh Loan đi được vài bước, lại quay đầu, thấy Nhạc Kha nét mặt vui sướng chạy vội đến, lại thản nhiên cười: “Không, ta nói sai, thảng tới có lẽ chàng cũng rất bận rộn, không cần quay về Minh Sát Điện ngủ. Dứt khoát dọn dẹp thư phòng của phụ thân ngủ đi.”

Để lại Nhạc Kha, yên lặng rơi lệ đứng trong gió...

4.Chút “thịt” nhỏ...

Thanh Loan thất lưng mỗi nhừ ngồi dựa vào giường, tối hôm qua cuồng nhiệt một phen. Ngẫm nghĩ mãi, tiểu ngốc điệu cảm thấy cái mặt dày sắp không giữ được nữa, “Nhạc Kha, Nhạc Kha!”

Say rượu hồng việp, say rượu hồng việp, nghĩ thấy thanh danh một đời của Thanh Loan nàng nay đã bị độc tửu làm ất sạch. Căn cứ vào trí nhớ mơ hồ lúc đó, nàng nhớ là chính mình đẩy ngã Nhạc Kha, là chính nàng cởi hết quần áo của Nhạc Kha sau đó cởi hết quần áo của mình, là nàng vô cùng anh dũng cường bức Nhạc Kha!

Con rồng trắng rõ ràng đang mức canh chuẩn bị phục vụ cho con tiểu điệu ngốc nhà mình liền lên tiếng trả lời: “Nàng sao thế, có chỗ nào không thoải mái sao?” Tối hôm qua, tiểu ngốc điệu quá mức nhiệt tình nha...

“Nhạc Kha, đêm qua chàng chịu uất ức rồi.” Thanh Loan xấu hổ đỏ mặt, liếc mắt nhìn gương mặt tỉnh xảo của Nhạc Kha, tiếp tục thì thào nói: “Bình thường tửu lượng của ta cũng được, không biết sao, hôm qua

...Sao lại như thế nhỉ. Chuyện đã không còn đường lui, Nhạc Kha, chàng ngàn vạn lần đừng trách ta. Ta đã tổn thương thân thể lẫn trái tim của chàng, ta. Thật sự biết sai rồi.”

Hững hờ đặt chén canh xuống, hai hàng lông mày của Nhạc Kha nhú lại, im lặng không lên tiếng dứt mấy thìa canh cho Thanh Loan.

“Nhạc Kha?” Thanh Loan thật cẩn thận gọi khẽ, chẳng lẽ tối qua tên nhãi này đã bị nhiệt huyết của nàng dọa rồi? Liên tiếp uống xong vài hớp canh ấm Nhạc Kha dứt cho, tiểu ngọc điều thở mở miệng, “Phu quân, đêm nay còn cùng ta chung giường không?”

Động tác dứt canh dừng một chút, Nhạc Kha vừa định mở miệng liền bị Thanh Loan giành trước nói: “Phu quân, hôm nay bắt kể chuyện gì ta đều nghe theo chàng.”

Nhạc Kha nhướng mày, “Lời này là thật sao?”

“Ở thế gian phu xướng phụ tùy, hôm nay Thanh Loan. Uhm!” Lời nói của Thanh Loan còn chưa dứt thì đã bị Nhạc Kha nhanh chóng ngăn chặn đôi môi đỏ mọng, triền miên hôn. Xoay người ngã xuống giường, Nhạc Kha áp người lên trên tiểu ngọc điều còn chưa hoàn hồn, tà mị mỉm cười nói: “Hôm nay, chúng ta không cần xuống giường.”

“Nhạc Kha! Chàng. ưm ưm. ư ~”

. Nhạc Kha chàng, con rồng hèn hạ này!

5. Kết nối tình cảm với chim non

Tu La Vương: “Hoàng nhi, nàng nói xem đứa con tương lai của chúng ta nên đặt tên gì?”

Bích Hoàng đang ôm quả trứng, nghịch ngợm cười: “Đại ca, nếu chàng giúp thiếp ấp trứng thì thiếp sẽ nghĩ ra một cái tên hay cho con.”

Tu La Vương: “.” Hoàng nhi, chẳng lẽ nàng xem thường vi phu như vậy, cảm thấy vi phu không có văn hóa?

Nhưng từ trước đến nay ông luôn ngoan ngoãn phục tùng tiểu kiều thê, lập tức tiến lên thật cẩn thận áp lên bề mặt quả trứng, sợ áp mạnh quá sẽ làm trứng vỡ.

Bích Hoàng duỗi duỗi thắt lưng: “Coi như được giải phóng rồi.” Nhắc chân liền bước ra ngoài, lại quay đầu thần nhiên cười: “Còn ca ca, chàng ở nhà ấp trứng cho tốt, thiếp trở về sẽ mang thức ăn ngon cho chàng!”

Tu La Vương sốt ruột hỏi: “Hoàng nhi nàng đi đâu, nàng đi đâu vậy?”

Bích Hoàng tiêu sái đi về phía trước: “Ở trong cung buồn bức mấy ngày nay, thiếp ra ngoài cung tìm người uống rượu đánh bạc đây, chàng ở nhà ấp trứng cho tốt đi!”

. Hoàng nhi, đừng bỏ lại ta có được không? (trong lòng Tu La vương âm thầm rơi lệ thành sông.)

Bởi vậy, tiểu công chúa Thanh Loan của Tu La Vương, truy tìm nguyên căn, kỳ thực là được cha nàng ấp nở, cho nên các bạn xem xem, tình cảm cha con hai người mới tốt được như vậy đấy.

Nghe nói, cái này gọi là kết nối tình cảm với chim non.

6. Yêu tinh đánh nhau

“Mẫu thân, người xem người xem, vì sao vừa đến đêm thì nam nhân thế gian áp người lên trên thê tử nhà mình, không biết bị đè bên dưới như vậy có đau không? Chắc chắn, thật sự là rất đầm máu!”

“Phụ!” Thanh Loan vừa hớp vào một ngụm trà thì đã phun hết cả ra.

Chán nản liếc nhìn mẫu thân, Dự Diên không chút lưu tình nói: “Mẫu thân thật ngốc, nước đã uống vào miệng cũng phun ra ngoài. May mà con di truyền sự thông minh của phụ thân, bằng không chắc chắn con sẽ khóc đến chết. Mẫu thân ngoại trừ đẹp một chút, địa vị ột ít ra thì cái gì cũng không có hết.”

Bị con gái ghét bỏ như vậy trái lại Thanh Loan cũng không nói gì, nàng còn đắm chìm trong câu nói đề không đề, đau không đau, vẫn còn chấn động dữ dội! Đứa nhỏ này cũng không biết theo ai. Chẳng lẽ lúc nàng sinh đã ăn quá nhiều hải sản sống?

Đem lực chú ý quay trở lại cặp vợ chồng thể gian còn đang ở tiến hành “trò chơi áp giường”, Dự Diên chống cằm, u buồn nói: “Đề nặng còn chưa đủ, còn nhích tới nhích lui nữa. Thê tử của hần chắc đau lắm nha!”

Thanh Loan vội vàng che hai mắt con gái, vung ống tay áo, cảnh tượng trong chậu nước liền biến mất.

Giấy giụa ra khỏi mẫu thân, Dự Diên nghi ngờ hỏi: “Mẫu thân, bọn họ đang làm gì thế?”

Mặt đỏ bừng, lần đầu tiên Thanh Loan hoài nghi năng lực giáo dục của mình, “Dự Diên ngoan, bọn họ đang đánh nhau, đứa trẻ ngoan thì không được nhìn.”

“Đánh nhau? Đánh cái gì chứ?”

“. Đánh nhau với yêu tinh.”

“Đây là đánh nhau với yêu tinh mà phụ thân nói à!”

“= =”

Nhạc Kha, rốt cuộc chàng đã dạy cho đứa nhỏ thứ gì sau lưng ta? Tối nay ta không cho chàng quỳ bàn giặt không được mà!

7.Đệ đệ hay muội muội

Gần đây, vì sức khỏe của Thanh Loan thỉnh thoảng có chút không tốt nên Tu La Vương tiền nhiệm Nhiếp Phần vốn định dẫn theo tiểu Dự Diên ra ngoài du ngoạn tạm thời thay đổi chủ ý, cùng tiểu Dự Diên ở lại trong cung một thời gian.

Tiểu Dự Diên vốn luôn ngại sự quấy rầy của tiểu Ma Lạc, hiện giờ tiểu Ma Lạc cũng không biết được phụ thân dặn dò thế nào mà đối với việc đi theo phía sau Dự Diên sinh ra hứng thú vô cùng, thường xuất hiện ở trước mặt tiểu Dự Diên, quấy nhiễu khiến cho tiểu Dự Diên đầu lớn như đầu trâu, chỉ hận không thể một đá đá hần ra khỏi cửa cung.

Một ngày này, tiểu Dự Diên trông thấy tiểu Ma Lạc không biết từ chỗ nào nhảy ra, khiến cô bé tức giận tranh cãi: “Nếu như người cứ đi theo ta, ta liền bảo mẫu thân giáo huấn người!”

Tiểu Ma Lạc nhìn rất thật thà, nghiêng đầu như đang ngẫm nghĩ, mũi chân chà xát xuống mấy viên gạch nhỏ dưới chân, nhỏ giọng nói: “Cha ta nói vương là một vị vương tốt, sẽ không lấy lớn hiếp nhỏ.”

Tiểu Dự Diên yên lặng gật đầu, hai tay chống nạnh, khí thế nghiêm nghị: “Ta bảo phụ thân giáo huấn người.”

Tiểu Ma Lạc cúi thấp đầu, nói: “. Thiên Đế sẽ không liếc nhìn đứa trẻ nhỏ như ta.”

“Ừ...” Gương mặt Tiểu Dự Diên cứng ngắc, rất nghiêm túc đánh giá tiểu Ma Lạc từ trên xuống dưới, vừa tức giận nói, “Vậy ta bảo ông ngoại giáo huấn người.”

Gật đầu, lẩm bẩm: “Ông ngoại luôn hiểu rõ ta nhất, nhất định sẽ trút giận cho ta.”

“Nhưng phụ thân ta nói nhất định phải đi theo muội.” Tiểu Ma Lạc cuống quýt lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Phụ thân không cho ta chơi với nữ hài tử khác, chỉ bảo ta đối xử tốt với muội.”

Về mặt Tiểu Dự Diên nghiêm túc, đưa ngón tay chỉ vào chóp mũi tiểu Ma Lạc, hăm hừ nói: “Vì sao phụ thân người lại nói vậy?”

“Phụ thân nói muội là công chúa của Vương, bảo ta từ nhỏ phải đi theo muội.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Dự Diên chu ra, suy tư một lát, nghiêm mặt nói: “Hôm nay không được đi theo ta nữa.” Xoay người liền đến tấm điện của mẫu thân, để lại một mình tiểu Ma Lạc đang do dự đứng tại chỗ, gió thu xào xạc, nhất thời mịt mù trong gió.

Thanh Loan ôm yếu nằm trên giường, chỉ thấy bộ dạng ra vẻ người lớn của tiểu Dự Diên đang xoải bước đi vào cửa, reo lên: “Mẫu thân, con có chuyện muốn nói với người.”

“Ừ, nói đi.”

Tiểu Dự Diên kéo ghế tới, nghiêm túc đường hoàng ngồi xuống, nói: “Mẫu thân, người sinh thêm cho con một muội muội nữa đi.”

Thanh Loan kinh ngạc nói: “Là ai nói với con lời này? Phụ thân của con?”

Tiểu Dự Diên lắc đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú thân thiết, nói: “Không phải, bản thân con tự nghĩ ra. Nếu có tiểu muội muội, tiểu Ma Lạc mỗi ngày sẽ không còn quẩn luyến con.”

Thanh Loan: “.”

Tiểu Dự Diên hưng phấn một đêm, trong lòng luôn khen ngợi mình thông minh, ngày thứ hai mang theo cặp mắt thâm đen đi dạo trong cung, vô tình nghe thấy cung nga ở trong góc nói chuyện phiếm.

“Nghe nói Vương tính sinh một tiểu hoàng tử.”

“Cô làm sao biết được?”

“Hôm qua ta nghe tiểu công chúa của chúng ta nói, bảo Vương sinh thêm một đệ đệ cho tiểu công chúa đó.”

“.”

“Nếu Vương thật sự sinh tiểu hoàng tử thì đáng thương cho tiểu công chúa Dự Diên của chúng ta .”

“Ai nói không phải đâu.” Xầm xà xầm xì.

Tiểu Dự Diên nghe thấy mà đỏ cả hốc mắt, chạy thẳng một mạch đến tẩm điện của Thanh Loan, oa oa khóc lớn nói: “Con không muốn mẫu thân sinh đệ đệ, con chỉ muốn muội muội. Nếu không mẫu thân cùng phụ thân, cả ông ngoại sẽ không thương con nữa, còn tên tiểu Ma Lạc sẽ luôn bám luyến con.”

Thanh Loan: “.”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-phuong-tinh-truong>